

"Sáu năm đã qua...

Nhớ thương tián về không cách gì ngăn cản."

<Trung Sinh Dân Quốc chí T2>

Trọng Sinh Dân Quốc Chí Tử

Tú Vu Lâm

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Đam Mỹ, Trọng Sinh

Thể loại: Trọng sinh, dân quốc, cường thủ hào đoạt, bá đạo trung khuyển tra công x phúc hắc yêu nghiệt nữ vương thụ (có điểm vạn nhân mê), HE

Tình trạng: Hoàn (Chính văn 87 chương+ PN)

Là một câu chuyện nói về cuộc đời của một diễn viên hí kịch lại được trọng sinh thành con hát dân quốc, lại bị một tư lệnh độc đoán nhìn trúng, dây dưa, tiện đà càng ngày càng thích, mà con hát luôn muốn bỏ trốn cùng con nuôi.

Kiếp trước Niếp Thư Dương bất hạnh bị súng bắn xuyên đầu, tỉnh lại đã biến thành một con hát dân quốc địa vị thấp kém, càng bất hạnh bị một đại tư lệnh coi trọng, không thể không khoác da cừu ngoan ngoãn bị áp.

Đại tư lệnh cũng càng ngày thích con cừu nhỏ này, nhưng con cừu nhỏ lại tính kế tìm đường thoát thân...

Mục lục

- [Chương 1: Trọng sinh](#)
- [Chương 2: Thân thế](#)
- [Chương 3: Xướng hí](#)
- [Chương 4: Vu tư lệnh](#)
- [Chương 5: Lỡ yêu](#)
- [Chương 6: Đau đớn](#)
- [Chương 7: Sau đó](#)
- [Chương 8: Lạt mềm buộc chặt](#)
- [Chương 9: Nhị ca](#)
- [Chương 10: Tiền đã chi ra nhất định phải lấy lại](#)
- [Chương 11: Hứng thú](#)
- [Chương 12: Hà giải](#)
- [Chương 13: Khoa khoang](#)
- [Chương 14: Thua tiền](#)
- [Chương 15: Vinh thiếu gia](#)
- [Chương 16: Ngựa hăn huyết](#)
- [Chương 17: Tiền chuộc thân](#)
- [Chương 18: Đàm giới](#)
- [Chương 19: Vay nặng lãi](#)
- [Chương 20: Cự tuyệt](#)
- [Chương 21: Đổi tiền](#)
- [Chương 22: Vinh thiếu gia khó hiểu](#)
- [Chương 23: Heo Nhật bản](#)
- [Chương 24: Bị chó cắn](#)
- [Chương 25: Được cứu](#)
- [Chương 26: Ngủ lại](#)
- [Chương 27: Tiểu shota đầu dưa hấu](#)
- [Chương 28: Cãi nhau](#)
- [Chương 29: Về nhà](#)
- [Chương 30: Nguyệt Quế](#)
- [Chương 31: Bao sân](#)
- [Chương 32: Nguyệt Quế](#)

- [Chương 33: Nỗi lòng của Vinh thiếu gia](#)
- [Chương 34: Buổi sáng tươi đẹp](#)
- [Chương 35: Bữa sáng không tươi đẹp](#)
- [Chương 36: Con nuôi](#)
- [Chương 37: Đến trường](#)
- [Chương 38: Tiểu quỷ](#)
- [Chương 39](#)
- [Chương 40: Cuộc sống mới](#)
- [Chương 41: Cá ngựa](#)
- [Chương 42: Gặp lại](#)
- [Chương 43: Ăn nhàn giãm](#)
- [Chương 44: Luôn là bị thương](#)
- [Chương 45: Kế hoạch](#)
- [Chương 46: Uy hiếp](#)
- [Chương 47: Suy nghĩ](#)
- [Chương 48: Ra ngoài](#)
- [Chương 49: Phụ tử](#)
- [Chương 50: Yến hội](#)
- [Chương 51: Điền như dật](#)
- [Chương 52: Đôi mắt](#)
- [Chương 53: Bị cướp](#)
- [Chương 54: Lo âu](#)
- [Chương 55: Bình an trở về](#)
- [Chương 56: Đến Thượng Hải](#)
- [Chương 57: Vu Hân Nhã](#)
- [Chương 58: Về nhà](#)
- [Chương 59: Cả nhà](#)
- [Chương 60: Ghen \(phần 1\)](#)
- [Chương 61: Ghen \(phần 2\)](#)
- [Chương 62: Sự việc bại lộ](#)
- [Chương 63: Cảnh báo nguy hiểm](#)
- [Chương 64: Mưu sát](#)
- [Chương 65: Bày tỏ](#)
- [Chương 66: Trốn đi](#)
- [Chương 67: Nguy cấp](#)
- [Chương 68: Lùng bắt](#)

- [Chương 69: Đi về phía ngày mới](#)
- [Chương 70: Cuộc sống mới](#)
- [Chương 71: Sáu năm sau](#)
- [Chương 72: Ngục giam](#)
- [Chương 73: Gặp lại](#)
- [Chương 74: Gặp lại](#)
- [Chương 75: Cuộc sống cẩm túc nhàn nhã](#)
- [Chương 76: Gặp mặt](#)
- [Chương 77: Thắng thắn](#)
- [Chương 78: Chuyển biến](#)
- [Chương 79: Cuộc sống mới](#)
- [Chương 80: Cuộc sống sơn dã](#)
- [Chương 81: Chiến tranh](#)
- [Chương 82: Chiến tranh](#)
- [Chương 83: Trốn chạy](#)
- [Chương 84: Kế hoạch](#)
- [Chương 85: Hoàn thành](#)
- [Chương 86: Rời bến](#)
- [Chương 87: Đại kết cục](#)
- [Chương 88: Phiên ngoại 1: Kiếp trước chi Nghiêm Phong](#)
- [Chương 89: Phiên ngoại 2: Lão Vu mất vợ sáu năm](#)
- [Chương 90: Phiên ngoại 3: Tôi là Đầu dưa hấu](#)

Chương 1: Trọng sinh

“Cẩu đản, sao mày còn ở đây? Thuốc tao kêu đưa mày đã đưa chưa?”

Một nam nhân mặt dài mặc áo khoác màu xanh lá, vóc dáng cao to, lưng hơi gù, cầm ống hút thuốc lào, chậm rãi đi tới

Cẩu đản là một thằng nhóc tuổi vừa mười một, nhiều năm bị đánh đập và chịu đói khiến thân thể đang phát dục lại dị thường gầy gò thấp bé. Nó đứng ở bậc thang ngoài phòng phía tây đã một lúc lâu, đột nhiên nghe thấy giọng của nam nhân, sợ tới mức cái bát trong tay ‘ba’ một tiếng rớt xuống bậc thang màu xanh lá.

“Ban, ban chủ!” Cẩu đản chật vật bắn hai âm tiết này ra khỏi cổ họng.

Tiếng vỡ vụn sắc giòn làm cho nam nhân đang cầm ống thuốc không khỏi biến sắc, bước dài mấy bước đã đến trên bậc thang, nhìn thấy thuốc nước màu thâm nâu đang chảy lăn theo bậc thang xuống dưới, tức run lên, ống thuốc trong tay tàn nhẫn đánh về phía lưng của Cẩu đản...

“Đồ chó...”

“A...”

Cho dù đã bị đánh mắng quen, Cẩu đản vẫn không thể chịu nổi đau, hé lén một tiếng, cơ thể loạng choạng té về phía trước, đụng vào lòng một thanh niên áo trắng vừa lúc mở cửa đi ra.

Biến cố chỉ phát sinh trong nháy mắt, ban chủ và Cẩu đản đều không ngờ cửa phòng phía tây sẽ mở ra, dù sao từ sau khi xảy ra chuyện kia, người trong phòng này chưa bao giờ đi ra.

Lại nói đến Cẩu đản, tuy đã nhào vào lòng thiếu niên, tránh khỏi ngã sấp xuống, cũng không có bởi vậy mà thở phào nhẹ nhõm, chờ khi phản ứng lại được, cơ thể đã giãy dụa ra khỏi vòng tay của thiếu niên. "Bùm" quỳ rạp xuống thêm đá, gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch tràn đầy hoảng sợ, mồ hôi lạnh đột nhiên chảy từ đỉnh đầu xuống, rõ ràng so với lúc nhìn thấy ban chủ kia càng thêm hoảng sợ mấy phần.

Người đến bị đẩy lùi lảo đảo hai bước, đỡ lấy khung cửa, thân thể vừa mới khỏi bệnh vẫn còn rất yếu, bộ áo trắng làm làn da vốn trắng mịn như sứ càng lộ ra vẻ trơn bóng như ngọc. Một đôi mày liễu xếch nghiêng, mỏng dài đen như mực, dưới lông mày là một đôi mắt phượng cực kỳ tiêu chuẩn, tròng mắt thâm đen long lanh trong suốt, phản phất mang theo ma pháp, khiến người ta nhịn không được đắm chìm ở bên trong. Mà ngũ quan tinh xảo hoàn mĩ như vậy, lại không phải ở trên người một cô gái, mà là một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi.

Ban chủ Trầm Tài Đhiên nhìn thấy người đến, khoé miệng bình thường luôn cúp lại đột nhiên cong lên, toét miệng cười rộng đến là thân thiết, lộ ra mấy cái răng ám khói xỉn vàng: "Sao ra vậy, Hân Đường, đại phu dặn phải nằm nghỉ thêm mấy ngày, cậu không cần lo lắng chuyện trong đoàn đâu, mau về phòng đi."

Trầm Tài Đhiên nói xong muốn đi lên đỡ cậu, lại bị thiếu niên tên Hân Đường tránh thoát.

"Nghe thấy tiếng động nên đi ra xem xem."

Thiếu niên hơi cúi đầu, lúc nói chuyện cổ họng còn có chút đau đớn. Che dấu ý tưởng muốn ra ngoài đi dạo, thiếu niên, đã hoán đổi linh

hở, hai mắt loé sáng, không muốn tiếp tục tán gẫu với tên ban chủ vừa nhìn thoáng qua đã biết không phải là người tốt này.

Ban chủ cười hắc hắc hai tiếng, nhấc chân đá lên mông Cẩu đản vỗn đang quỳ trên mặt đất, làm nó lập tức té ngã xuống đất.

"Thằng con hoang này, tôi kêu nó mang thuốc cho cậu nó lại làm đổ, còn làm phiền cậu đi ra, thật là đáng đánh!"

Cho đến lúc này thiếu niên mới nhìn rõ đứa trẻ bị đá ngã quỳ trên mặt đất. Trong lòng dâng lên tức giận, cau mày, giơ tay muốn đấm nó lên

Ai ngờ Cẩu đản cả lăn lẵn bò lại quỳ xuống, dập mạnh đầu mẩy cái với cậu, nhanh đến mức thiếu niên trở tay không kịp.

Cẩu đản vừa dập đầu vừa nói: "Cha nuôi, con sai rồi, ngài tha cho con một lần này..."

Thiếu niên bị tình huống trước mắt khiến hổ đồ rồi, ban chủ vừa rồi còn hung thần ác sát giờ phút này lại giả làm người tốt, cười cười với thiếu niên: "Bằng không, tha cho nó lần này đi... tôi dạy dỗ dạy dỗ nó giúp cậu..."

Trong lòng thiếu niên sững sốt, nhưng bởi vì đã chiếm thân thể này, không thể không làm bộ mặt vô biểu tình.

Cuối cùng dặn dò Cẩn đản cùng cậu vào phòng, dưới vẻ mặt tuyệt vọng của Cẩu đản và ánh mắt không đành lòng của ban chủ, Niếp Thư Dương đóng lại cánh cửa đã khép chặt suốt ba ngày.

Niếp Thư Dương tỉnh lại trong căn phòng này đã ba ngày rồi, lúc đầu, cậu còn cho rằng mình được cứu sống, dù sao nam nhân kia thắn thông quản đại, tuy cậu bị trúng đạn ở đầu, nhưng vẫn có khả năng sống sót. Nhưng tất cả những chuyện đã xảy trong ba ngày này, khiến Niếp Thư Dương không thể không nghĩ đến một từ ngữ

rất lưu hành – xuyên việt.

Ba ngày, những người ra ra vào vào căn phòng này cậu hoàn toàn không quen, lại còn mặc đồ giống thời kì dân quốc. Cậu đã nghe được từ miệng của những người này, thì ra chủ nhân ban đầu của thân thể cậu tên là Thiệu Hân Đường. Không biết có phải vì nhân duyên của Thiệu Hân Đường phá lệ không tốt hay không, người đến đều mang theo nụ cười nịnh nọt, hiển nhiên là muốn nịnh bợ lấy lòng, không phải thật lòng quan tâm. Niếp Thư Dương hoàn toàn không biết gì về chủ nhân ban đầu này, nên cũng không dám nói bậy bạ, chỉ ứng phó lung tung mấy câu như trên.

Kiếp trước Niếp Thư Dương chết lúc mới tròn hai mươi chín tuổi, đã là chuyên gia hí kịch nổi tiếng thế giới. Cậu được mời tham gia các chương trình phỏng vấn thế giới, tham gia các hội thảo chuyên gia nghiên cứu, đi truyền bá hí kịch Trung Quốc sang các nước... Xuất thân từ gia tộc hí kịch, người yêu đồng tính thần bí, tuổi còn trẻ đã vang danh khắp thế giới... Những điều này đều khiến cho nhân dân thế giới khen chê không đồng nhất. Có người nói cậu là anh tài trời phú, học thức uyên bác, kiến thức to lớn ... Cũng có người nói tất cả của cậu đều là do người yêu đồng tính nâng đỡ, là kết quả của quy tắc bất thành văn...

Kỳ thật chân tướng chỉ có mình cậu biết, năm hai mươi hai tuổi, sau khi đoạn tuyệt quan hệ với gia đình, cũng cho rằng sẽ lưu lạc chân trời với người yêu cả đời, lại không ngờ chỉ sau bốn năm ngắn ngủi, người nam nhân mà cậu sẵn lòng vứt bỏ tất cả mọi thứ vì hắn lại chắp tay bán cậu cho một nam nhân khác. Nói là 'bán' không sai chút nào, trong tay bọn họ không chỉ có nhược điểm của cậu, mà còn có tai tiếng của gia tộc hưng vượng hơn trăm năm của cậu. Cho dù tâm tàn ý lạnh, cậu cũng không có dũng khí mạo hiểm vinh quang gia tộc của mình. Dù sao, cậu đã một lần thương tổn sâu sắc bọn họ, cậu không thể lại khiến cha mẹ tuổi cao chịu thêm thương tổn.. Chỉ là, từ sau đó, tim của cậu đã chết...

Cậu hận người yêu đã phản bội tình yêu, hận kẻ đã tàn nhẫn cướp

đoạt cậu, cũng hận ông trời, tại sao lại để cho nam nhân kia chọn trúng cậu ... Tại sao...

Nhưng cậu cũng vô lực phản kháng, nam nhân kia xứng đáng là ông trùm thế giới, mỗi ngày tờ báo tài chính kinh tế lớn nhất trên thế giới đều có một mục phân tích cẩn thận về quyết sách nho nhỏ của hắn. Hắn là hình mẫu của thành công, là thần tượng của thế giới. Cao lớn đẹp trai, bình tĩnh cơ trí, hài hước hóm hỉnh, từ thiện nhân ái... Trừ cậu, lại có ai có thể tin người này chính là đao phủ tàn nhẫn phá huỷ cuộc sống của người khác, đảo loạn cuộc sống của cậu thành trời long đất lõi...

Cho nên bạn bè bên cạnh nam nhân, nhìn thấy nam nhân hàng phục trước mặt cậu, nhân nhượng chiều chuộng, đều nói cậu không biết điều, Niếp Thư Dương chỉ cười lạnh.

Tất cả mọi người đều tin tưởng nam nhân yêu cậu sâu đậm, chỉ có bản thân Niếp Thư Dương không tin, ai nói cũng không tin. Bởi vì cậu không tin một người tàn nhẫn phá hỏng hạnh phúc của người khác... sẽ biết yêu...

Giữa những vật kiến trúc cao lớn đồ sộ, lạnh lùng rộng lớn, cậu bị một viên đạn không biết từ đâu bay đến bắn thủng đầu, nhìn thấy nam nhân luôn bình tĩnh tự nhiên nay lại xuất hiện vẻ mặt cực độ sợ hãi và tuyệt vọng, Niếp Thư Dương đột nhiên vui sướng, ba năm bị hận thù và đau khổ áp ức phảng phất nháy mắt được đèn báo rồi...

Chết cũng tốt, không cần phải sống tạm bợ không theo ý mình như vậy nữa... Trước khi nhắm mắt Niếp Thư Dương đã nghĩ như vậy.

Lại không nghĩ rằng, sự tình chết rồi sống lại này lại phát sinh trên người mình. Trời cao cho một cơ hội như vậy, không thể không quý trọng. Gông xiềng của kiếp trước đã được giải thoát, việc của ngày hôm qua đã qua, Niếp Thư Dương quyết định phải trân trọng sinh mệnh không dễ dàng có được này, trải qua cuộc sống mà kiếp trước chưa từng có được...

Từng soi qua gương, Niếp Thư Dương phát hiện khối thân thể này
giống hệt bộ dáng kiếp trước của cậu, chẳng qua là trở về tuổi mười
bảy, thật là buôn bán có lời rồi.

Chương 2: Thân thể

Niếp Thư Dương vào phòng, ấn đứa trẻ đã sơ đễn hồn lìa khỏi xác này ngồi xuống giường, dùng một giọng điệu ôn nhu hết mức có thể nói: “Đừng sợ”. Lại phát hiện vóc dáng bé nhỏ phía dưới càng run rẩy nghiêm trọng hơn.

Niếp Thư Dương khe khẽ thở dài, nghĩ rõ cuộc Thiệu Hân Đường này đã làm cái gì mà khiến cho đứa trẻ này sợ thành như vậy.

Cái cổ nhỏ gầy gò cõi nâng đầu, ánh mắt Cẩu đản nhìn chăm chắm về phía trước, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt của người nọ.

Tay giơ lên giữa không trung, Cẩu đản bỗng nhiên nhắm chặt hai mắt, lại kiên trì không né tránh. Đau đớn đã lường trước không xuất hiện, đầu lại bị thứ gì đó phủ lên, ấm áp, dị thường thoải mái...

Cẩu đản đánh bạo mở mắt ra một chút, phát hiện thứ phủ lên đầu nó cư nhiên là tay của Thiệu Hân Đường, lúc này cậu đang nhẹ nhàng vỗ về đầu nó.

Nó lập tức sững sốt, nhìn thẳng vào đôi mắt ôn nhu như nước của Thiệu Hân Đường, cư nhiên quên thu hồi tầm mắt, phải biết rằng, trước kia nếu nó có ánh mắt bất kính như vậy, nhất định sẽ bị trường phạt.

“Đừng sợ”

Giọng nói ôn nhu của nam nhân mang theo sự kiên định không cho phép cự tuyệt, khiến đứa trẻ từ khi sinh ra đã chịu đủ vất vả trên

thể gian như Cẩu đản lập tức ướt đẫm khoé mắt, từng giọt từng giọt nước mắt lớn lăn xuống.

Niếp Thư Dương thấy nó như vậy, tưởng miệng vết thương của nó lại đau, nên đi vén áo của nó lên, quả nhiên chỗ bị ban chủ đá lúc này đã sưng đỏ một mảng, cuộn ống quần lên, trên hai đầu gối gầy gò có nhiều mảng xanh tím lớn. Niếp Thư Dương nhìn thấy rất đau lòng, ngồi xổm xuống nhẹ nhàng xoa xoa khói xanh tím đó cho nó, còn vừa dỗ dành vừa nói: "Xoa xoa sẽ không đau..."

Nước mắt của Cẩu đản càng rơi kịch liệt hơn, giọt giọt trực tiếp thiêu đốt tim của Niếp Thư Dương. Kì thật Cẩu đản cũng không biết tại sao, mặc dù những hình phạt đã chịu trước đây đều nghiêm trọng hơn lần này rất nhiều, nó cũng không rơi một giọt nước mắt, tuổi còn nhỏ mà đã có thể chịu đựng được đau đớn trên thân thể.

Nhưng nhìn thấy nam nhân ngồi xổm dưới chân mình, dáng vẻ ôn nhu, một cảm giác chua sót không thể ức chế và mãnh liệt, tuôn trào trong lòng ngực bé nhỏ của nó, đè ép trái tim nó khó chịu như vậy, nước mắt không cách nào ngừng lại. Cũng tại thời khắc này, Cẩu đản biết, người cha nuôi cao ngạo tàn nhẫn ngày xưa của nó, dường như đã thay đổi.

Chốc lát sau, lại có người mang đến bát thuốc mà đứa trẻ mới đánh vỡ lúc nãy. Người đến nhìn thấy Cẩu đản đang ngồi trên giường, rõ ràng sưng sốt, Niếp Thư Dương xin hẵn một ít thuốc trị thương, người này cung kính đồng ý, rất nhanh đã mang lại cho cậu.

Miệng vết thương ở trên lưng, Niếp Thư Dương bôi thuốc cho Cẩu đản xong, lại cho nó nằm trên giường mình ngủ một giấc. Kết quả mỗi lần nhìn nó, nó đều đang mở to đôi mắt tròn ướt sũng, giống như đôi mắt của một chú cún nhỏ, nhìn chăm chăm cậu.

Lúc này Niếp Thư Dương đã không có mong muốn đi ra ngoài nữa, chỉ buồn bã tự hỏi phải làm thế nào để biết được thông tin về thân thể này, lại thử nói chuyện thăm dò đứa trẻ: "Cẩu đản, đại danh của con là gì?"

Mắt nửa ngày đứa trẻ mới nhận ra Niếp Thư Dương đang nói chuyện với nó, vâng dạ đáp lời: “Đại danh, không phải cha nuôi nói không đặt sao?”

Niếp Thư Dương nghe nó nói như vậy, trong lòng lại mắng chủ nhân ban đầu của thân thể này. Cũng không muốn đột ngột đặt tên cho đứa trẻ, thấy Cẩu đản đang nghi hoặc nhìn cậu, lại nói: “Cha nuôi không nhớ rõ những chuyện trước kia, con kể một chút cho cha nuôi được không?”

Đôi mắt của Cẩu đản mở tròn vo, dáng vẻ thể hiện rõ trong lòng có nghi vấn, lại không hỏi, chỉ nhỏ giọng nói: “Kể, kể cái gì?”

“Đầu tiên nói đây là năm nào, cha bao nhiêu tuổi rồi, đang làm gì, còn có những người đến thăm ta mấy ngày nay là ai?”

“Hiện tại là Dân quốc năm thứ mười, cha nuôi hình như là mười bảy tuổi...”

Thì ra từ năm mười bốn tuổi, Thiệu Hân Đường đã là con hát nổi tiếng ở vùng Thiểm Bắc, công phu ca hát đứng hàng đầu, bộ dáng lại đẹp, là vai chính trong một đoàn kịch rất có danh vọng đương thời. Nghe nói năm mười sáu tuổi thuộc thân, biến mất một khoảng thời gian, cuối năm trước không biết vì sao lại đến đoàn kịch ‘Hồng mặc’ này, lại kí khẽ bán thân, liền luôn hát hí khúc ở chỗ này. Mà Cẩu đản lúc đó cũng vừa bị mợ bán vào đoàn kịch. Cuộc sống gian nan, bọn họ chỉ có thể bán những đứa nhỏ choai choai đang ở tuổi ăn như vậy, thậm chí có người còn bán cả đứa con còng để chởm, mà bên người con hát có tiếng, bình thường đều sẽ có một hai kẻ hầu hạ, ban chủ cũng biết thời biết thế đưa Cẩu đản cho Thiệu Hân Đường.

Từ lời tường thuật vấp vấp váp của đứa trẻ, Niếp Thư Dương cũng biết chủ nhân ban đầu này chỉ sợ là người không tốt, không được lòng người. Nghĩ như vậy, Niếp Thư Dương không khỏi thở dài,

vô luận thế nào, sau này cậu đều phải mang thân xác này, cũng chính là Thiệu Hân Đường rồi.

Không biết có phải mọi thứ đều đã được định trước hay không, Thiệu Hân Đường không chỉ giống hệt kiếp trước của cậu, mà ngay cả nghề nghiệp cũng không khác biệt, chẳng qua là nghề nghiệp kiếp trước danh tiếng cao thịnh đến chỗ này lại biến thành đặc biệt ti tiện. Còn có thân thể hiện tại này của cậu đã ký khế bán thân, trên lưng đeo một khoản nợ khổng lồ, Thiệu Hân Đường âm thầm lắc lắc đầu... Nhưng cuộc sống luôn phải trôi qua, bắt đầu lần sinh mệnh mới, cậu coi như đã bồi thường cho chủ nhân ban đầu của thân thể này.

Những người đến thăm mấy ngày nay đều khuyên cậu ‘nghĩ thoáng một chút’ ‘Chết tử tế không bằng còn sống’, cậu còn phỏng đoán thì ra Thiệu Hân Đường có thể là tự sát, bởi vì cậu phát hiện, trên cổ của cậu có một vết bầm, giống như bị cái gì đó hung hăng siết vào... Hắn là treo cổ...

Một người nam nhân cư nhiên treo cổ, quá ẻo lả đi!

Trong lòng Thiệu Hân Đường khinh thường, cầm lấy chén trà trên bàn, uống một ngụm nước, lơ đãng hỏi: “Vậy, tại sao cha phải... à, coi nhẹ bản thân a?”

Sắc mặt Cẩu đản quái dị, một lúc lâu sau mới ấp a ấp úng nói ra đáp án.

“A... Bởi vì Vu tư lệnh muốn cha đi... hầu hạ ông ta...”

Ngụm nước trong miệng Thiệu Hân Đường không nuốt xuống được, phun ra, sau đó bắt đầu ho khan kịch liệt...

Hầu hạ?

Hy vọng không phải như cậu nghĩ...

Chương 3: Xướng hí

Thiệu Hân Đường cảm thấy rất đau đầu, vốn dĩ việc tự dương phải đeo một món nợ khổng lồ đã khiến cậu rất nóng mặt rồi, giờ còn bị một quân phiệt coi trọng nữa, quả thực quá xui xẻo mà.

Bế quan toả cảng chắc chắn sẽ dẫn đến diệt vong, con người tất phải sinh hoạt trong xã hội. Cho nên, sau một đêm suy nghĩ rỗi rãm, Thiệu Hân Đường quyết định ra ngoài tìm đường giải thoát bản thân.

Vị trí của đoàn kịch “Hồng mặc” có chút hẻo lánh, tại một căn nhà gỗ cũ trong một con ngõ ở phía bắc Thẩm Dương, mấy cái sân có diện tích không nhỏ gần đó được ban chủ mua về đập thông, nối liền gần bằng nửa khu phố.

Nắng đẹp, bầu trời xanh thăm trong suốt như được rửa sạch bằng nước, làn gió dịu dàng đầu hè nhẹ nhàng thoảng nhẹ cành liễu, trong sân có mấy đứa trẻ trong đoàn kịch đang được huấn luyện các loại kĩ nghệ, còn có một vị sư phụ tay cầm thước trúc, đứng ở một bên, thỉnh thoảng lại đánh một cái.

Thiệu Hân Đường ra khỏi sân của mình thì nhìn thấy tình cảnh náo nhiệt như vậy, sự lo lắng và nghi ngờ trong mấy ngày nay vô tình tiêu tán đi không ít, kìm lòng không được đi qua.

Lục Hải đang dạy dỗ một đệ tử, thấy đệ tử này không ngừng nháy mắt với hắn, quay đầu nhìn, đã thấy Thiệu Hân Đường đứng trong bóng cây, ngũ quan dưới bóng lá loang lổ cực kỳ xinh đẹp, cậu nhìn chăm chú mấy đứa trẻ đang luyện công.

"Thiệu tiên sinh" Lục Hải do dự một chút, sau đó vẫn đi đến chỗ Thiệu Hân Đường: "Thân thể đã khoẻ hơn chưa?"

Thiệu Hân Đường nghe thấy có tiếng động nén quay đầu, thấy người đến là Lục Hải, bộ dáng năm sáu chục tuổi, trên cằm có một chòm râu bạc, nhưng tinh thần vẫn rất hăng hái, không biết nên xưng hô với đối phương như thế nào, đành phải hơi hơi gật đầu, nói: "Khoẻ hơn nhiều rồi."

Thiệu Hân Đường nghĩ rằng nói chuyện mà không kèm theo tính danh như vậy thì rất bất lịch sự, nhưng cậu không biết, trong mắt của người khác, cậu hôm nay đã là đặc biệt thân thiết rồi.

Thiệu Hân Đường bị Vu tư lệnh nhìn trúng, đêm trước khi đi phủ tư lệnh thì treo cổ trong phòng, chuyện này ai mà chẳng biết, giờ chết cũng đã chết một hồi, lại ra ngoài, tám phần là đã nghĩ thông một chút rồi. Hơn nữa, chỉ bằng dáng vẻ nhỏ nhắn xinh đẹp này của Thiệu Hân Đường, không chừng ngày nào đó lại trở thành 'tiểu tam can' (*tiếng gọi người tình, kiểu như em yêu trong tiếng Việt*) của người ta, hiện tại đương nhiên người người đều muốn nịnh bợ lấy lòng.

Lục Hải nghĩ rằng vừa may đúng lúc tâm trạng của cậu tốt, sao hắn lại không nhân cơ hội tán gẫu thêm vài câu, khai thông một chút cảm tình với vị tiểu công tử tương lai khó đoán này...

Đầu óc của Lục Hải quay vòng vòng, chọn một đề tài truyền thống nhất, cười nói: "Thiệu tiên sinh tính lúc nào lên sân khấu, nhóm mê kịch mấy ngày nay nhất định muốn nghe kịch của ngài đến điên rồi."

Nói đến hát kịch, tuyệt đối là thứ Thiệu Hân Đường thích nhất. Đây không chỉ là nghề nghiệp của Thiệu Hân Đường, mà càng là giá trị cuộc sống của cậu.

Kiếp trước, cậu sinh ra trong danh môn thế gia, phụ thân là chuyên

gia nghiên cứu hí kịch Trung Quốc, mẫu thân là diễn viên hí kịch nổi tiếng, kì vọng của phụ mẫu đều gởi gắm trên người ba đứa con, lại chỉ có một mình Niếp Thư Dương cảm thấy hứng thú với hí kịch, hai anh trai trong nhà đến tuổi hiểu chuyện đều cự tuyệt tiếp tục học tập hí kịch. Anh cả sau này thành bác sĩ khoa não, anh hai mở công ty buôn bán ở bên ngoài, cũng đều coi như có chút thành tựu. Chỉ có một mình Thiệu Hân Đường kiên trì nghiên tập hí kịch, cuối cùng cũng thật sự thành công, nhưng trừ hí kịch, cậu thật sự không biết làm gì. Cho nên hí kịch đối với cậu mà nói, không chỉ là một loại nghề nghiệp, mà càng là sự kiêu ngạo của cậu. Nghe Lục Hải nói, cậu không khỏi nhớ đến những người mê kịch ở kiếp trước, trong lòng cảm thấy rất mỉm cười, thuận miệng đáp: "Còn chưa biết."

"Thân thể của Thiệu tiên sinh còn chưa khoẻ, lên sân khấu không được, nhưng có thể nghe diễn. Đêm nay Nguyệt Quế diễn 'Kinh thoa kí'[1] ở rạp kịch, Thiệu tiên sinh có hứng thú không?"

Kỳ thật nói xong câu này Lục Hải lại hơi hối hận, thầm nghĩ bản thân nhất thời hưng phấn nên quên mất Thiệu Hân Đường là dạng người nào. Đang hối hận, không ngờ Thiệu Hân Đường cư nhiên gật gật đầu nói: "Được!"

Buổi tối, trước khi đi, Thiệu Hân Đường lại nhờ Cẩu đản nói hết một lượt tình huống của những người ở xung quanh cậu, rồi mang theo Cẩu đản đi đến cuộc hẹn.

Rạp kịch ở cách đó hai dãy phố dài, có hai tầng. Bên phải là một túu lâu buôn bán náo nhiệt, bên trái là một quán trà. Một cái biển gỗ thiếp vàng treo cao cao ở lan can giữa lầu một và lầu hai, phía trên viết bốn chữ lớn 'Rạp kịch Hồng Mặc', nhìn qua cũng có chút khí thế.

Thiệu Hân Đường chứng kiến ngón gióng của cô gái tên Nguyệt Quế, thật ra rất tốt, chỉ là sân khấu dựng khá thấp, càng không có đèn chiếu sáng tiên tiến của hiện đại, người nghe kịch ở phía dưới

ăn uống nói dóc, nhao nhao ồn ào, ít nhiều ảnh hưởng đến hiệu quả.

Thiệu Hân Đường xem xong, rất thất vọng, càng nghĩ phải nhanh chuộc thân. Lúc này, đột nhiên nghe Lục Hải ngồi bên cạnh cảm khái: “Đêm nay Nguyệt Quế hát ra ít nhất cũng được hai ba chục đồng đại dương”

“Không phải cô ấy đã bán thân cho ‘Hồng Mặc’ rồi sao?”

Thiệu Hân Đường lơ đãng hỏi, ánh mắt nhìn thấy Cẩu đản ngồi ở cạnh bàn đang nhét thức ăn ở trên bàn vào miệng, bộ dáng như một con chuột nhỏ.

Lục Hải nhìn cậu kì dị, thầm nghĩ vị này không chỉ có bộ dáng không nhiễm chút khói lửa của nhân gian (*chỉ những người không cùng nhân gian phàm tục tương đồng. Trong câu trên ý chỉ vẻ đẹp thoát tục*), cũng không quan tâm đến chuyện trong ‘nhân gian’ a. Nói: “Cô ấy đương nhiên không phải, cô là con hát tạm thời. Bất quá dù là bán thân rồi, nếu không mời con hát đến, cũng được không dưới nửa đồng đại dương nha! ”

Thiệu Hân Đường đang châm trà cho Cẩu đản thì sững sốt, thốt ra: “Bán thân rồi mà còn trả tiền?”

Lập tức nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Lục Hải, phản ứng kịp, đổi một giọng điệu khác: “Ý của tôi là trả cũng trả quá ít đi, không tính là gì!”

“Này cũng phải” Lục Hải đồng ý phụ họa theo.

Sau đó, hai người lại yên lặng xem kịch, nhưng trong lòng Thiệu Hân Đường kích động không thôi. Không ngờ bán thân hát kịch còn được trả tiền. May mắn nay cậu cứ cân nhắc phải kiếm tiền như thế nào, nhưng chẳng có chút ý tưởng, kiếp trước trừ hát kịch vẫn là hát kịch, mọi thứ bên người đã có nam nhân kia chuẩn bị tốt cho mình,

đã bao giờ cậu phải nghĩ đến vấn đề tiền đâu. Giờ kĩ năng duy nhất trong người của cậu có thể kiếm ra tiền, điều này đã cho cậu một sự cỗ vũ rất lớn.

Tối khuya trở về vừa vặn đụng tới Ban chủ Trầm Tài Điền. Hắn đầu tiên là mở miệng oán trách việc kinh doanh mấy ngày nay càng lúc càng kém, sau đó quanh co lòng vòng nói cho cậu tối ngày mai có một vở kịch, hỏi cậu có thể lên hay không. Thiệu Hân Đường lập tức đồng ý, làm cho Trầm Tài Điền thở phào nhẹ nhõm.

Danh vọng của kiếp trước cũng không phải là không có lý do, những kịch kí từ cổ đến kim không có quyển nào mà Thiệu Hân Đường không thể đọc lòu lòu như nước chảy, dù sao đã luyện nhiều ít lần rồi, mà cậu am hiểu nhất chính là kịch nam, nghĩ đến đoạn Nguyệt Quế hát tối nay, đối với cậu mà nói thật sự chỉ xem như một miếng bánh nhỏ.

Buổi tối, lúc đi ngủ, Cẩu đản ngồi xổm trước mép giường đòi cởi giày rửa chân cho cậu, bị Thiệu Hân Đường kiên quyết từ chối, phải nói Cẩu đản quả thật là một đứa trẻ tốt, nhu thuận hiểu chuyện không nói, mỗi ngày xoay vòng quanh cậu như chong chóng, phi thường thuận mắt. Thân thế của Cẩu đản cũng rất khổ, cha mẹ chết từ lúc còn rất nhỏ, trước khi bị bán vào 'Hồng mặc' luôn ở nhà của cậu ruột, may lại là một người phụ nữ không tốt, con nhà đó cũng nhiều, năm trước đã bán nó vào chỗ này, nói là cũng có thể học chút tay nghề, sau này có thể tự lực cánh sinh. Sau khi Cẩu đản nhận cậu làm cha nuôi, tuy rằng Thiệu Hân Đường trước kia đối xử không tốt với nó, nhưng cũng biết cậu là chỗ trông cậy duy nhất của nó, nên quyết tâm phải hiểu thuận với cha nuôi, dưỡng lão cho cha.

Thiệu Hân Đường biết những chuyện này thì cảm thấy chua xót, rất thương nó. Biết đứa trẻ này cũng coi như là trách nhiệm của mình

rồi, nên cũng tính toán tìm một tương lai tốt cho nó. Nhưng hát kịch hiển nhiên không có tương lai trong thời gian này, Thiệu Hân Đường muốn cho nó đi đọc sách, nhưng đó là một kế hoạch lâu dài, cậu mới vừa đến đây, nhất thời còn chưa làm được, trước tiên phải tính toán đã.

Lăn qua lộn lại cả một buổi tối, thật ra nghĩ được một cái tên cho đứa trẻ này, dù sao gọi là ‘Cẩu đản’ ‘Cẩu đản’ mãi cũng không nên.

Mơ mơ màng màng, cho đến khi trời sắp sáng, Thiệu Hân Đường mới dần dần ngủ...

[1] Kinh thoa kí ((chữ Hán giản thể: 荆钗记, chính thể: 荆釤記, latin hóa: Jīng chāi jì)) là vở kịch nổi tiếng thuộc thể loại Nam hí của Trung Quốc, tác giả không rõ, có thuyết cho là do người thời Nguyên là Kha Đơn Khâu sáng tác, theo học giả Vương Quốc Duy thì là do con thứ 17 của Minh Thái Tổ là Ninh Vương Chu Quyền sáng tác. Kinh thoa kí cùng với Bạch thố kí (hay còn gọi là Lưu Tri Viễn), Bá nguyệt đình, Sát cẩu kí và Tỳ bà kí được gọi là Ngũ đại truyền kì của văn học Trung Quốc.

Toàn bộ vở kịch Kinh thoa kí gồm 48 màn, nội dung kể về chuyện giữa hai nhân vật chính: Vương Thập Bằng và Tiên Ngọc Liên. Tiên Ngọc Liên cự tuyệt lời cầu hôn của phú hộ Tôn Nhữ Quyền mà đem lòng yêu chàng thư sinh nghèo ở Ôn Châu là Vương Thập Bằng. Sau đó Vương Thập Bằng đỗ Trạng nguyên, nhưng vì cự tuyệt lời cầu hôn của Thừa tướng đương triều nên bị đày ra làm quan ở Triều Dương. Ở nhà Tôn Nhữ Quyền giả mạo thư của Vương Thập Bằng, nói rằng Thập Bằng đã từ hôn với Ngọc Liên, mẹ kế của Ngọc Liên bắt nàng cài giá nhưng nàng kiên quyết không chịu rồi nhảy xuống sông tự vẫn, may nhờ có An phủ Phúc Kiến là Tiên Tái Hoà cứu sống, lại thấy Ngọc Liên cùng họ nên nhận nàng làm con nuôi. Ngọc Liên tưởng Thập Bằng đã chết nên để tang chồng. Năm năm sau, Vương Thập Bằng làm Thái thú tại Cát An, cũng tưởng Ngọc Liên đã

chết nên làm lễ tế vợ ở trong Đạo quán, cùng lúc đó Ngọc Liên cũng vừa dâng hương trong Đạo quán đi ra, hai người gặp nhau sum vầy hạnh phúc.

Chương 4: Vu tư lệnh

Thời gian trôi qua rất nhanh, sau khi Thiệu Hân Đường trải qua một đêm cân nhắc, lại phục hồi lòng tin đối với cuộc sống, tuy rằng không biết tiền chuộc thân cụ thể là bao nhiêu, cũng không thể hỏi, nhưng chắc chắn không phải là số tiền nhỏ, kiếp trước cậu hát kịch đều là vì nghệ thuật, giờ thì vì mấy đồng đại dương chưa rõ, Thiệu Hân Đường dành lắc đầu lắc cổ luyện hai lần lời kịch.

Đêm nay phải diễn vở 'Báy nguyệt Đình kí', nội dung về ca tụng tình yêu. Kì thật Thiệu Hân Đường không thích loại kịch tình cảm này lắm, luôn cảm thấy quá 'nhi nữ tình trường' [1], quá trẻ con. Cậu càng thích chủ đề ca tụng chiến tranh, anh hùng, dân tộc, kịch chiến hơn. Nghe nói năm đó, nam nhân kia vô tình nghe được vở 'Xích bích ác chiến' của cậu, mới chú ý đến cậu, tiện đà phát sinh một loạt các sự tình sau đó.

—

Cầu đản có được tên mới, là một cái tên tương đối hoà nhã, gọi là Niếp Kiện An.

Ý tứ là hi vọng cả đời nó khoẻ mạnh bình an, nó hỏi tại sao lại là họ Niếp mà không phải họ Thiệu, mới biết cha nuôi vốn có họ Niếp.

Cả ngày đứa nhỏ đều vui phơi phới, đến chỗ nào cũng vẽ vẽ gạch gạch cái tên mà cha nuôi đã dạy nó viết, gặp người liền nói: "Cha nuôi đặt tên cho con, tên là Niếp Kiện An, ông có thể gọi con là Kiện An"

Buổi tối, Niếp Kiện An nhúng ngón tay nhỏ nhắn vào trong chén nước trà, ngồi dán ở trên bàn, cẩn thận viết cái tên yêu thích của mình. Đại nương hoá trang trang điểm cho Thiệu Hân Đường xong liền đi ra ngoài. Thiệu Hân Đường đang nhìn trang dung đơn sơ thô ráp trên mặt mình, chợt nghe phía ngoài màn cửa, có một giọng nữ cao: "Tiện nhân họ Thiệu kia không phải đã tự sát rồi sao, sao giờ lại trở lại rồi?"

"Hư, em nhỏ giọng chút đi" Một giọng nói dễ nghe hơn vừa rồi rất nhiều cất lên, nữ âm ôn nhu phảng phất mang theo ý cười ác độc: "Chỉ là diễn kịch thôi, cậu ta làm gì dành lòng chết chứ, giờ được Vu tư lệnh coi trọng rồi, vinh hoa phú quý ngay trước mắt, đây bất quá là màn kịch 'lật mềm buộc chặt' vặt vĩnh mà thôi!"

"Vinh hoa phú quý cũng phải có mệnh hưởng, nghe nói Vu tư lệnh cũng không phải là một chủ nhân dễ đối phó, người thường nhìn thấy đều không nhịn được phát run, vợ bé cũng chết mấy người rồi, ngày nào đó tiểu tiện nhân này hẫu hạ hăn không thoái mái, còn không phải bị hăn bắn chết!"

Lời lẽ khó nghe cùng với tiếng cười lớn phóng túng khiến Thiệu Hân Đường đứng sau tấm màn nghe đến xanh mét cả mặt.

Ai ngờ có người còn nhanh hơn cậu, Niếp Kiện An vốn đang kề sát lên bàn, liền nhảy dựng lên, giống như một con báo đen nhỏ, xông ra phía ngoài màn.

Thiệu Hân Đường nhanh mắt lẹ tay, túm được đứa nhỏ đây mặt giận dữ đang ào ra bên ngoài, chỉ nghe thấy đứa nhỏ hổn hển gào to: "Mấy người nói bậy!"

Tiếng cười phóng túng im bặt, hai người phụ nữ đứng dựa vào tủ quần áo gỗ lim sát tường, trợn to mắt nhìn hai người đột nhiên xuất hiện. Nói là phụ nữ, nhưng xem gò má non nớt kia, bất quá là con

gái mười bảy mười tám tuổi mà thôi.

Con ngươi đen thắm của Thiệu Hân Đường như mang theo hàn khí, lạnh lùng đảo qua hai cô gái nói xấu sau lưng này. Đứa nhỏ bị cậu giữ chặt vẫn đang giãy dụa không ngừng, mặt đỏ hồng, lại nói một câu: "Cha nuôi là người tốt, các người không được nói như vậy!"

Nắm lấy nắm tay nhỏ bé đang siết chặt của đứa nhỏ, Thiệu Hân Đường cảm thấy có chút cảm động. Tự tay ôm nó vào lòng, hôn 'bẹp' một cái lên trán nó, nói: "Kiện An ngoan lắm!"

Hai cô gái bị doạ choáng váng, không dám cử động, chỉ nhìn hai người bọn họ. Đúng lúc này, thằng bé làm chân chạy việc chạy đến, còn chưa nhìn rõ tình huống hiện tại, đã cung cung kính kính nói: "Thiệu tiên sinh, sắp đến vở của ngài rồi."

Tiểu Hoả tử dẫn đường, lúc Thiệu Hân Đường ôm đứa nhỏ đi ngang qua hai người bọn họ, nhẹ nhàng nói một câu: "Nếu gặp được Vu tư lệnh, tôi nhất định truyền đạt lại lời của hai vị"

Để lại hai cô gái sắc mặt trắng bệch...

Chưa kể Thiệu Hân Đường đang nghĩ phải chạy khỏi Vu tư lệnh nọ, cho dù thực sự gặp được, cũng đương nhiên không truyền đạt những lời vừa rồi vào tai của hắn. Nói như vậy, bất quá là để giáo huấn bọn họ, mới từng đó tuổi, đã biết nói ra những lời ác độc như vậy sau lưng người khác! Cũng chỉ có sơ hãi, mới có thể khiến bọn họ nhớ kĩ.

Thiệu Hân Đường chưa từng lên một sân khấu đơn sơ nhỏ hẹp như vậy, giống như một tấm khăn vuông, đi cũng đi không ra, liếc mắt một cái đã đến rìa sân khấu. Bước chân lên, còn có thể nghe thấy tiếng rung động của sàn gỗ sân khấu.

Nhưng hiển nhiên người đến hôm nay đã nhiều hơn so với ngày Nguyệt Quế diễn, dưới đài ngồi chật kín người, ngay cả trên rìa của lối đi cũng có người đứng xem.

Thiệu Hân Đường không khẩn trương, nhưng vẫn hít sâu một hơi. Tại thời điểm cậu đi ra khỏi hậu đài, cậu đã hoàn toàn tiến vào trong vở kịch.

....

Một khúc kết thúc, dư âm vẫn còn văng vẳng bên tai, Thiệu Hân Đường làm một động tác cúi chào tiêu chuẩn nhất.

Đến hậu đài, mới nghe thấy tiếng vỗ tay như sấm dậy.

Thiệu Hân Đường kiếp trước còn có một thói quen, sau khi xuống sân khấu sẽ không tẩy trang, mà tìm một chỗ yên tĩnh ngồi một lát, thả lỏng toàn thân, hồi tưởng lại diễn xuất vừa rồi, cân nhắc từng chi tiết, xem xem còn có chỗ nào không hoàn mĩ.

Hôm nay chỗ yên tĩnh đó xác thật khó tìm, lúc này còn chưa có kiến trúc cách âm, người xem kịch ở trước sân khấu quả thực sắp lật tung cả nóc phòng, ào ào yêu cầu Thiệu Hân Đường lại diễn một vở nữa.

Xem phản ứng này, Thiệu Hân Đường quả thật hát vẫn tốt hơn người trước kia rất nhiều, đương nhiên Thiệu Hân Đường cũng có tự tin này.

Đến nơi này, nghèo đến mức ngay cả một cái đồng hồ cũng không có, điều này khiến Thiệu Hân Đường rất rối rắm, lúc này chỉ có thể nhìn sắc trời ước chừng được bảy giờ là bảy tám giờ tối. Đứa nhỏ cũng không buồn ngủ, mở to mắt chờ cậu về chung, chạy vòng quanh cậu mấy vòng. Trải qua mấy ngày ở chung, Thiệu Hân Đường phát hiện đứa nhỏ này quả thật nhìn sáng sủa hơn lúc mới gặp rất nhiều, cũng càng nguyện ý quấn quít lấy cậu, loại thay đổi này khiến

cậu rất vui. Đứa trẻ này đang phát triển theo phương hướng bình thường rồi.

Lúc cậu vừa đến nơi này, trong lòng có chuyện khó nói, cũng không thể nói, hoàn cảnh hoàn toàn lạ lẫm này khó tránh khỏi khiến người ta sợ hãi, nhưng sự xuất hiện của đứa nhỏ hiền nhiên đã xoá nhoà những cảm giác tồi tệ này, khiến Thiệu Hân Đường thích ứng hơn rất nhiều.

“Cha nuôi hát thật hay!”

Đứa nhỏ mới tí tuổi, căn bản không ngồi lên được ghế, đi vòng vòng bên người Thiệu Hân Đường như một chú cún con đáng yêu.

“Cảm ơn!” Thiệu Hân Đường xoa xoa đầu nó, vừa định nói chuyện, lại nghe thấy có tiếng động truyền tới từ ngoài màn cửa, là giọng bà nhỏ Chu Tứ Nương mới hai mươi mốt tuổi của Trầm Tài Điện. Không thấy người, chỉ nghe thấy tiếng.

“Tôi nói Thiệu tiên sinh à, khách hàng đều yêu cầu cậu diễn, bằng không cậu lại diễn một khúc nữa đi”

Chu Tứ nương này vốn là con nhà nghèo, non mềm quyến rũ, khuôn mặt xinh đẹp, cũng không biết đã dùng cách gì, có thể được Trầm Tài Điện ngang tuổi cha cô coi trọng, làm bà nhỏ, càng bắt đầu kiêu ngạo, tuy rằng Trầm Tài Điện luôn dặn dò cô ta phải khách khí với Thiệu Hân Đường, nhưng cô căn bản không để vào tai, chỉ cảm thấy một con hát hạ tiện thì cần gì phải khách khí!

Cho nên lúc nói chuyện cũng mang theo một chút ép buộc, căn bản không cho Thiệu Hân Đường cơ hội cự tuyệt: “Thiệu tiên sinh, mau chuẩn bị đi, tràng diễn tiếp theo là của cậu đó.”

Thiệu Hân Đường còn chưa kịp nói, chợt nghe thấy bên ngoài có một loạt tiếng bước chân đều đặn nhanh chóng đi về hướng này, giọng nói nịnh nọt của ban chủ Trầm Tài Điện chen lấn vào: “Mời đi

bên này!"

Chỉ trong nháy mắt, người đã đến trong hậu đài, là một nhóm quân nhân mặc quân trang nghiêm chỉnh. Nam nhân đi đầu cõi chừng hai mươi bốn, năm tuổi, bộ dáng có thể nói là anh tuấn, chỉ dùng đôi mắt lạnh lùng đảo một vòng khắp phòng, đã khiến mọi người không dám lên tiếng.

Cuối cùng ánh mắt của hắn dừng ở trên người Thiệu Hân Đường, lập tức đi đến, nói: "Xin hỏi cậu là Thiệu tiên sinh phải không"

Quân nhân tại thời đại cục diện phân chia, hỗn loạn tứ xứ này hiển nhiên không phải là tượng trưng chính nghĩa gì, cưỡi ngựa nước ngoài đeo đao nước ngoài, thông thường tuỳ ý đùa bỡn làm ác trong thành thị cũng không ai dám nói một chữ. Cho nên thời khắc nhìn thấy đoàn người này tiến vào, người hầu, con hát, ngay cả Chu Tứ nương, đều sợ đến mức mặt mày thất sắc, trong lòng lo âu.

Nhưng kiếp trước Thiệu Hân Đường đã gặp không ít nhân vật lớn, làm sao có thể bị khí thế của những người này trấn áp, cho nên cũng bình thản gật đầu, nói: "Là tôi"

Vốn người có bộ dáng xinh đẹp rất dễ khiến người ta sinh ra hảo cảm, Diêm Lương vốn nghĩ người mà tư lệnh kêu hắn đi đón là một con hát có bộ dáng yêu tinh, hành vi phóng đãng, nào ngờ đến lúc gặp mặt thật, mới phát hiện người này thật sự xinh đẹp, nhưng không có chút hương vị phong trần nào, khí độ cử chỉ càng giống công tử thế gia, trong lòng không khỏi thu hồi lại tâm lý khinh thường vừa rồi. Chính là từ đầu đến cuối vẻ mặt của hắn cũng không thay đổi, làm cho người ta nhìn không ra sự biến hóa trong tâm lý của hắn.

Hắn lễ phép khom lưng, nói: "Vu tư lệnh cho mời!"

[1] ("Nhi nữ tình trường, anh hùng khí đoản" (儿女情长, 英雄气短
ér nǚ qíng cháng, yīng xióng qì duǎn)

Câu thành ngữ Hán Việt này có nguồn gốc xuất xứ từ một câu trong hồi thứ 18 của "Thủy hử ký" (không phải "Thủy hử truyện" đâu nhé).

Nhi nữ: tức là nam và nữ, trai và gái.

Tình trường: quyến luyến chuyện tình ái, yêu đương.

Anh hùng: nghĩa này quá rõ ràng, khỏi phải chú thích thêm.

Khí đoản: Tiêu tan chí khí; tâm trạng, khí sắc xuống "phong độ".

Anh hùng là để nhân thế ngưỡng mộ, cho nên anh hùng không nên vướng vào vòng lụy trai gái yêu đương quyến luyến.

Vậy thì ngũ ý đại khái của câu thành ngữ trên là: Tình yêu nam nữ quyến luyến với nhau không rời, thì chí khí phẫn đấu của người đàn ông sẽ tiêu tan".

Chương 5: Lỡ yêu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Diêm Lượng là phó quan được Vu Chiến Nam chọn lựa ra từ mẩy vạn binh sĩ, từ mười bốn tuổi đã đi theo Vu Chiến Nam, lúc đó chỉ lớn hơn hắn một tuổi, từ đó đến nay đã mười năm rồi, huống chi hắn vốn là một người rất ‘thông minh tài ba’ [1], chưa nói thấu hiểu rõ từng tấc tim của Vu Chiến Nam, ngay cả những cử động nhỏ nhất của Vu Chiến Nam cũng đều lí giải được.

Chức vị phó quan này nghe lên có lẽ không quá đặc biệt, nhưng lại là người chân chính có thể thì thăm vào tai cắp trên. Toàn ba tỉnh đông bắc, có nhà buôn giàu có, chính khách, chức sắc nào mà không phải khách khứa khí khí khom lưng nịnh bợ Diêm Lượng hắn chứ. Nhưng đây cũng là công việc nguy hiểm như đi trên tảng băng mỏng, phải là người có đầu óc linh hoạt, có con mắt nhìn người, chuyện nên làm, không có ai dặn dò cũng phải làm trước, chuyện không nên nói, đánh chết người cũng không thể nói lung tung.

Sáng nay từ lúc nhận được điện báo của Thiên Tân, Vu Chiến Nam đã tự nhốt mình trong thư phòng, cơm ăn không nhiều, gương mặt anh tuấn cương nghị nghiêm túc sa sầm, tất cả mọi người đều không dám phát ra tiếng động, vì sợ không cẩn thận làm phật lòng ngài tư lệnh buồn vui thất thường, tính tình hung bạo.

Vì thế Diêm Lượng cân nhắc cả một buổi chiều, tại lúc Vu Chiến Nam đang ăn cơm tối, làm bộ lơ đãng để cập đến con hát mấy ngày trước khiến Vu Chiến Nam chú ý. Quả nhiên, Vu Chiến Nam phái hắn

đến đón cậu ta.

Kì thật hắn đã biết chuyện Thiệu Hân Đường đòi sống đòi chết mấy ngày trước, nhưng là, có mấy vị cấp trên quyền cao chức trọng sẽ để ý một tiểu nhân vật có nguyện ý hay không, coi trọng cậu, đã coi như là phúc của cậu ta rồi.

Nhưng nhìn người trước mặt, vẻ mặt bình tĩnh, thong dong cao quý, trong lòng Diêm Lương lại xao động, có cảm giác nói không nên lời, dường như hơi hối hận vì mình đã đề cập đến cậu trước mặt Vu Chiến Nam, lại không biết hắn hối hận điều gì. Kì thật đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Thiệu Hân Đường, lần Vu Chiến Nam nhìn trúng cậu, hắn đang làm việc xa tại vùng Thiểm Bắc, căn bản không ngờ đến chàng trai trẻ trước mắt là như vậy.

Thiệu Hân Đường lại không có tâm trạng suy ngẫm đến sự rối rắm trong lòng Diêm Lương, lúc nghe thấy "Vu tư lệnh cho mời", đầu cậu 'oong' một tiếng, không ngờ sự tình cậu không muốn xảy ra nhất lại đến nhanh như vậy.

"Vậy mời trưởng quan chờ một chút, tôi đi thay đồ diễn."

Thiệu Hân Đường chỉ ngừng một lát đã nghĩ thông suốt rồi, biết việc này tránh không được. Vào buồng rửa mặt, cột lại tóc, thay một bộ áo dài màu khói không có hoa văn[2], Thiệu Hân Đường lại đi theo nhóm quân nhân ra khỏi rạp hát.

Bóng đêm dày đặc như bị một miếng vải đen phủ kín, chỉ sót lại một vầng trăng khuyết nhạt ảm đạm trong bóng đêm phát ra ánh sáng thảm đạm

Đây là lần đầu tiên Thiệu Hân Đường ngồi ô tô kể từ lúc đến nơi này, là kiểu đầu tròn đèn bóng cổ điển [3]. Ô tô chạy dọc theo đường cái rộng lớn, đám đông ven đường phân tán tán loạn sau mỗi hồi còi dài chói tai.

Thiệu Hân Đường vẫn nhìn chăm chú ngoài cửa sổ, ánh đèn u ám bên ngoài chiếu lên gương mặt của cậu, quần áo màu khói càng làm nổi bật làn da trắng nõn, một đôi mắt tối đen như mực giống như hai viên hổ phách cực tốt, không chuyển động vẫn có thể hấp dẫn toàn bộ tâm thần của người khác.

Bọn họ ngồi một trái một phải tại ghế sau xe, khoảng cách trung gian không xa không gần, mặt Diêm Lương hướng về phía trước, ánh mắt lén lút liếc xéo, đánh giá Thiệu Hân Đường, thăm nghĩ: Người này thật xinh đẹp.

Ô tô chạy được khoảng hơn mươi phút, đến trước một tòa kiến trúc đồ sộ dưới chân núi mới chậm rãi giảm bớt tốc độ, trước khi tiến vào cánh cửa đen khắc hoa theo phong cách phương tây, có hai hàng binh lính đứng thảng tắp làm quân lễ với Diêm Lương, sau đó đi vào một khu vườn xam um tươi tốt, càng đi sâu vào trong, lòng Thiệu Hân Đường cũng càng lúc càng nặng nề.

Lúc một tiểu binh tiến vào thông báo, Thiệu Hân Đường đang đứng dưới ánh trăng lạnh nhạt, đầu cúi thấp, không biết đang nghĩ gì.

Diêm Lương thấy cái cằm thon nhỏ của cậu vùi vào cổ áo rộng thùng thình, đột nhiên sinh ra cảm giác thương xót, buột miệng thốt ra một câu: “Đừng sợ”

Nói xong câu đó, Diêm Lương dường như mới thoát ra khỏi ảo cảnh, trong lòng hồi hận, nhưng lời đã nói ra cũng không thể thu hồi.

Thiệu Hân Đường ngẩng đầu lên, con ngươi tối đen không chuyển động, nhìn hắn một cái, nói khẽ khiến Diêm Lương nghĩ rằng mình bị ảo giác, cậu nói: “Cảm ơn...”

Rất nhanh, tiểu binh đã đi ra kêu bọn họ tiến vào. Diêm Lương đi ở phía trước, Thiệu Hân Đường đi phía sau, không biết sự dày vò trong nội tâm của Diêm Lương lúc này.

Tình yêu là sự tình không thể lí giải nhất trên thế giới này, không ai biết nó đến lúc nào, cũng không ai biết nó đi lúc nào, nó như một cơn gió, không thổi tan được thứ gì, nhưng có thể làm đáy lòng người ta gợn sóng, khó có thể bình tĩnh...

Diêm Lượng cảm thấy bước chân của mình nặng nề, mỗi bước đều giống như phải hao phí sức lực rất lớn, nhưng ở trong mắt của người khác, hắn vẫn là đi lại thong dong.

Trong đau hắt loé lên đôi mắt tối đen, phảng phất mang theo ánh sáng của Thiệu Hân Đường vừa rồi, một khắc đó, trong ánh mắt xinh đẹp kia, hắn chỉ nhìn thấy hình bóng của chính mình, có thứ gì đó cũng nháy mắt thay đổi tại khoảnh khắc đó, hắn biết cậu bé xinh đẹp này đã trở nên khác biệt với hắn, dường như chỉ trong khoảnh khắc đã từ một người xa lạ biến thành một người cần được nâng niu ... Mà sự thay đổi này, hắn không khống chế được...

Diêm Lượng cảm thấy nếu bản thân đi tiếp, đưa cậu bé đã khấy động tâm thần của hắn đi vào, có một ngày hắn nhất định sẽ hối hận. Nhưng bước chân của hắn vẫn không dừng lại, quần ngoa (*giày quân đội*) mới tinh dãm lên mặt đất ngập nước phát ra tiếng vang nặng nề. Đối với nam nhân mà nói, thường có rất nhiều thứ quan trọng hơn tình cảm...

Khi Vu Chiến Nam cho hắn đi ra ngoài, bước chân của Diêm Lượng có một giây dừng lại, tại một giây này, hắn có một xúc động muốn xin Vu Chiến Nam ban cậu bé này cho hắn.

Thân hình cao lớn của Vu Chiến Nam ngả người vào một chiếc ghế dựa bằng gỗ, ngũ quan của hắn thâm sâu mạnh mẽ, mũi cao môi bạc, nếu chỉ nhìn ngũ quan thì bộ dáng rất tuấn lăng, nhưng đôi mắt thâm sâu loé sáng kia quá sắc bén, giống như thanh đao cắt vào da thịt người khác, khiến người ta không dám nhìn gần. Nhất là lúc hắn không cười, càng cho người ta một loại cảm giác âm trầm hung bạo, khiến người ta sinh ra e ngại. Giờ phút này, đuôi mi rậm đen của hắn khẽ hất, quét về hướng Diêm Lượng đang dừng bước, trong

giọng nói có một chút khó chịu dễ thấy: "Còn có việc?"

"Không, vậy tôi đi xuống."

Tâm thần của Diêm Lượng nháy mắt quay trở lại, nhanh chóng trả lời. Sau đó vội vàng đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Ánh mắt của Vu Chiến Nam chuyển hướng Thiệu Hân Đường đang đứng tại góc phòng, đập vào mắt đầu tiên chính là bộ áo màu sắc ảm đạm kia, lông mày của hắn hơi hơi nhăn lại, mở miệng nói: "Ngẩng đầu!"

Gò má xinh đẹp tinh xảo này Vu Chiến Nam đã sớm nhìn thấy, nhưng hôm nay lại có cảm giác không đồng dạng, nhất là đôi mắt kia, đen thuần tuý, phảng phất có thể xuyên qua chúng nhìn thấu linh hồn thuần khiết của người này.

Đôi mắt của Vu Chiến Nam trở nên càng thêm trầm, nhìn chăm chăm Thiệu Hân Đường như đang nhìn một con mồi đã đưa đến miệng, mang theo dục vọng trần trụi.

Thật là xinh đẹp!

Trong lòng Vu Chiến Nam nghĩ, đã đứng lên từ ghế dựa, thân hình cao lớn như một con sư tử vừa mới đuổi thân, tản ra sức mạnh kinh người.

Hắn nhìn chăm chăm Thiệu Hân Đường nói: "Sao, chưa hầu hạ qua nam nhân? Còn đứng ngẩn người ở đó làm gì!"

[1] *七窍玲珑心 Thất khiếu linh lung tâm (tim có 7 lỗ): Trích từ truyện Phong Thần, nói về nhân vật Tỷ Can thừa tướng là hoàng thúc của Trụ Vương nhà Ân, Tỷ Can là người có lòng trung trinh, chính trực, nhiều lần can gián vua Trụ, sau Đắc Kỷ muốn hại ông,

lập kế giả bệnh, bảo cần phải có thất khiếu lung linh tâm ăn mới khỏi bệnh, Trụ vương lại có thể đồng ý, yêu cầu Tỷ Can giao trái tim ra. Kết quả Tỷ Can nhờ có pháp thuật Khương Tử Nha bảo hộ, sau khi moi tim ra vẫn không chết. Nhưng trên đường trở về, Tỷ Can gặp một phụ nhân rao bán cải vô tâm, Tỷ Can ghìm ngựa hỏi nàng một câu: "Người nếu là Vô Tâm thì thế nào?" phụ nhân kia đáp: "người Vô Tâm sẽ chết." kết quả Tỷ Can nhất thời hô một tiếng, máu chảy đầm đìa, rồi chết. (phụ nhân này có thể do Đắc Kỷ hoặc Thân Công báo hóa thành). Về sau chỉ người rất thông minh tài ba, nói chung người nhân tài về cả nhân cách lẫn khả năng làm việc. ()

[2] Áo dài, nhìn cũng giống áo dài nước mình nhỉ

[Click để xem ảnh](#)

[3] Ô tô cổ điển

[Click để xem ảnh](#)

Chương 6: Đau đớn

Hắn nhìn chăm chăm Thiệu Hân Đường, nói: "Sao, chưa từng hầu hạ nam nhân? Còn đứng ngẩn người ở đó làm gì!"

Sắc mặt Thiệu Hân Đường trắng bệch vì ngữ điệu có bao hàm sự sỉ nhục này, nhưng cậu vẫn đứng yên tại chỗ, hai tay giao trước ngực, khom lưng thật sâu hướng về phía Vu Chiến Nam, ngữ khí dị thường thành khẩn, mở miệng: "Vu tư lệnh, tôi rất kính trọng ngài, nhưng tôi đến đây thật sự không phải vì muốn leo lên giường của ngài. Ngài là đại anh hùng, tổng tư lệnh của ba tỉnh đông bắc, muốn dạng người gì mà không có, theo lệ thường mà nói, một người có thân phận như tôi, hắn phải vinh hạnh vô cùng, nào có cửa xen mõm vào. Nhưng kẻ hèn dốt này chỉ thích phụ nữ, cũng không nguyện ý nambi ép mình yếu đuối dưới thân của đàn ông. Vu tư lệnh ngài đại nhân đại lượng, bỏ qua cho tôi một lần, tại hạ nguyện làm trâu làm ngựa hầu hạ tư lệnh"

Ngôn từ của Thiệu Hân Đường khẩn thiết, thân thể mảnh khảnh khom thành một góc ba mươi độ, hai tai giao trước bụng, giống như một tín đồ sùng đạo.

Vu Chiến Nam yên lặng nghe hết lời của cậu, mí mắt khe khẽ co giật, sắc mặt hắn lạnh tanh, nhìn thiếu niên mảnh dẻ xinh đẹp này, suy nghĩ trong tim kín đáo khó lường chỉ riêng mình hắn biết.

Thiếu niên xinh đẹp này, ngay cả dáng vẻ nghiêm túc thành khẩn cũng cám dỗ tâm hồn hắn, ràng buộc tâm trí của hắn như vậy, làm sao hắn có thể buông tha cho cậu ta.

"Làm trâu làm ngựa thì không cần, cậu chỉ cần ở trên giường hầu hạ ta thoái mái là được."

Vu Chiến Nam nói từng chữ từng chữ, ánh mắt vẫn dao động trên người Thiệu Hân Đường, sau đó hạ mình đi về phía cậu.

Thiệu Hân Đường duy trì tư thế sùng bái nọ, khoé môi cong lên, một mảng ý cười trào lộng nổi lên gó má. Ngay cả kiếp trước, cậu cũng chưa từng cầu xin bất kì ai, cho dù là lúc bị người đàn ông kia giam cầm cưỡng chế, cậu cũng chỉ kiềm chế bi thương và thống khổ, duy trì chút tự tôn cuối cùng. Nhưng kiếp này đi cầu xin người khác, lại vẫn không thể thay đổi được sức mạnh của vận mệnh. Những kẻ quyền thế ngập trời này, căn bản không quan tâm một kẻ nhỏ bé như cậu có muốn hay không muốn, chỉ cần có thể mang lại cho bọn họ một chút ưu việt hoặc vui thích, bọn họ sẽ không tiếc tàn nhẫn huỷ hoại cuộc sống của người khác...

Vu Chiến Nam đi vài bước về phía trước, tại thời điểm hắn giơ tay bẽ ngang cậu lên, Thiệu Hân Đường không giãy dựa, mà thuận thế ôm cổ của hắn. Sau đó nhìn thấy sườn mặt của người này lộ ra một nụ cười vừa lòng...

Cứng đỗi cứng vĩnh viễn không phải là phương pháp tốt nhất, nhất là lấy trứng chơi đá như vậy. Nếu ngài đã không chịu buông tha cho tôi, vậy cũng đừng trách tôi dùng kế sách, giờ thủ đoạn trong trò chơi này. Kết quả cuối cùng còn chưa biết được...

Không biết các bạn đã từng trải nghiệm với một kẻ xa lạ hay chưa. Loại cảm giác này rất khó hình dung, mùi hương xa lạ, hơi ấm xa lạ, cơ thể hoàn toàn xa lạ đang tiến hành động tác rất rất thân mật với bạn, cảm giác da thịt dán chặt vào nhau, thâm nhập vào cơ thể của đối phương này, khiến người ta có một loại khó chịu và căm kị khó hình dung.

Kiếp trước, sau khi Thiệu Hân Đường bị Nghiêm Phòng đoạt khỏi tay người yêu, người đàn ông đó cũng không lập tức chiếm hữu thân

thể của cậu, hắn giam cầm cậu ở một biệt thự, mỗi ngày mỗi giờ mỗi phút đều ở bên cạnh cậu, từng chút từng chút làm cho cậu quen với toàn bộ con người hắn, từng chút từng chút làm cho cậu thích ứng với cuộc sống mới, sau đó mới chiếm hữu cậu, tuy rằng có ý tứ cưỡng chế, nhưng cũng có thành phần ‘thuận lí thành chương’, ‘nước chảy thành sông’ (hiển nhiên) trong đó.

Mà lần này, người đàn ông hoàn toàn xa lạ này lại không có chút tình cảm nào, lúc hắn hung hăng đè cậu xuống dưới thân mà đâm xuyên qua, Thiệu Hân Đường đã sản sinh một cảm giác khuất nhục trước giờ chưa từng có, cảm giác thống khổ của thân thể trong khoảnh khắc đó quả thực không thể sánh bằng sự dày vò trong tâm hồn, thống khổ cực hạn bị khắc ấn thật sâu trong linh hồn, tâm trí Thiệu Hân Đường phảng phất như rời khỏi cơ thể, căn bản không biết màn tra tấn như địa ngục này kết thúc vào lúc nào.

Nếu đối với Thiệu Hân Đường, một đêm này là địa ngục, thì với Vu Chiến Nam tuyệt đối là thiên đường. Thân thể của mĩ thiếu niên mang theo hương khí, mịn màng trắng nõn, da thịt giống như tơ lụa thượng hảo, vòng eo mềm dẻo lọt thỏm trong tay hắn, phảng phất chỉ cần dùng lực mạnh hơn một chút là có thể bóp nát cậu ta, thứ khiến hắn càng điên cuồng hơn chính là vẻ ẩn nhẫn, yếu ớt trên khuôn mặt của thiếu niên, làm Vu Chiến Nam hận không thể bóp chết cậu trong lòng mình. Trong khoảnh khắc hắn tiến vào cậu, hậu huyệt của Thiệu Hân Đường bị xé nứt ra, nơi đó quả thực quá chặt, khiến Vu Chiến Nam nghĩ rằng đây là lần đầu tiên của cậu.

Dường như đàn ông đối với ‘lần đầu tiên’ đều có một tình cảm đặc thù, nhưng Vu Chiến Nam cũng không thả chậm tốc độ vì điều đó và tiếng khóc của thiếu niên, ngược lại càng dùng sức đẩy vào, phảng phất như muốn khắc sâu dấu ấn của hắn lên thân thể người thiếu niên này.

Cả đêm hoan lạc phóng túng, Vu Chiến Nam tỉnh lại tinh thần phần chấn, dường như những chuyện đau đớn nhức óc trên sự nghiệp đều bị cơn lũ hoan ái này cuốn trôi sạch sẽ. Nằm bên cạnh là thân

thể xanh tím của thiếu niên, tóc dài như thác nước, dường như hòa hợp làm một với chăn đêm màu đen, khuôn mặt trắng bệch không có chút sắc máu, xuyên thấu qua da thịt mỏng manh kia, dường như có thể nhìn thấy mạch máu màu xanh bên dưới.

Năm nay Vu Chiến Nam mới hai mươi lăm tuổi, phụ thân là tổng tư lệnh ba tỉnh đông bắc tiền nhiệm, hắn lại là đích tử đơn truyền chín đời của Vu gia, từ nhỏ đã được cung phụng như tổ tông, chẳng cần phải nói cũng biết là một chủ nhân kiêu ngạo ngang ngược, sau đó phụ thân đột nhiên qua đời, trong nhà gấp phải đại biếu, hắn tiếp nhận đại quyền giữa tiếng khóc lóc sướt mướt của một đám phụ nữ, chống đỡ cả nhà, thậm chí ba tỉnh đông bắc. Đã sớm quen với sát phạt quyết đoán, tâm ngoan thủ lạt. Mà nam nhân nữ nhân bám theo hắn vô số, đều phải uốn mình a dua, cho tới bây giờ luôn là người được lấy lòng, hắn làm gì biết thương hương tiếc ngọc. Đại khái thời điểm hắn ôn nhu nhất, cũng bất quá là lúc ban cho người trên giường này một nụ cười.

Nhin chầm chằm thiếu niên đang nhắm chặt hai mắt, Vu Chiến Nam cảm thấy trong lòng vui sướng cực kì, có một tình cảm hi hữu muôn độc chiếm cậu, trái lại không cảm thấy thú tính của bản thân đã mang đến cho đối phương thương tổn lớn đến cỡ nào. Cho nên hắn nghiêng người cắn một ngụm lên môi thiếu niên, nói: "Còn chưa tỉnh, muốn ta gọi dậy sao?"

Vừa nói, vừa thò tay vào trong chăn, niết đầu v* sưng đỏ của thiếu niên...

Thiệu Hân Đường bị cơn đau đánh thức, chõi trước ngực nhói đau, cậu mở to mắt, lại nhìn thấy gương mặt phóng to của Vu Chiến Nam, răng nanh của hắn còn đang nhẹ nhàng day day môi cậu. Thiệu Hân Đường phản xạ có điều kiện quay đầu đi, ai ngờ một động tác đơn giản như vậy, lại dẫn lên toàn bộ đau đớn trên người cậu, đau đớn chua sót từ các khớp xương chậm rãi lan ra, nhất là địa phương phía sau bị sử dụng quá độ kia, giống như bị dao cắt rách rồi. Nhưng sự thật cũng không khác biệt nhiều lắm, người đàn

Ông đang cười xấu xa hôn môi cậu giờ phút này, tối qua đã phớt lờ sự cầu xin của cậu, đột ngột đâm vật cứng to lớn như vậy vào trong cơ thể của mình, không một chút do dự.

Thiệu Hân Đường biết người đàn ông này không có bất kì chỗ nào liên quan đến hai chữ thương xót, ôn nhu. Cậu chớp chớp mắt, điều tiết tâm trạng của mình, sau đó khoé môi cong lên một nụ cười mà cậu tự nhận là hoàn mĩ, nhẹ giọng gọi một tiếng: "Vu tư lệnh"

Vu Chiến Nam nhìn thấy nụ cười suy yếu của cậu, sợi dây thần kinh nào đó trong đầu như bị kích thích, nhẹ nhàng rung lên. Hắn nhìn chăm chăm mặt của thiếu niên, ma xui quỷ khiến lấy ra bàn tay đang chà đạp thân thể thiếu niên, nói: "Cậu tên là gì?"

Lông mi cong dài của Thiệu Hân Đường rũ xuống, che đi cảm xúc trong mắt cậu. Vu Chiến Nam chỉ có thể nghe thấy giọng nói sạch sẽ, dễ nghe của cậu: "Thiệu Hân Đường"

Vu Chiến Nam thì thào nhẩm hai lần "Hân Đường", sau đó bàn tay to kết kén dày do nhiều năm cầm súng nắm chặt cầm của cậu, nói từng chữ từng chữ.

"Ta là Vu Chiến Nam, nhớ rõ, là người đàn ông của cậu!"

Chương 7: Sau đó

Diêm Lượng bước ra khỏi phòng ngủ của Vu Chiến Nam, vẻ mặt có chút hoảng hốt, vừa lúc bị Tôn Đức Toàn, vừa trở về, túm được, liền kéo hắn đi 'Mạch hương tửu lâu'

Mạch Hương lúc đó có thể xem là quán rượu số một số hai ở Trầm Dương, Tôn Đức Toàn là một kẻ coi rượu như mạng, Diêm Lượng bình thường cũng là người có tửu lượng cao, tuy rằng hai người có thể xem như phụ tá đắc lực của Vu Chiến Nam, nhưng không hề phát sinh những chuyện đả kích lẫn nhau để tranh súng, trái lại còn thường xuyên uống rượu cùng nhau, quan hệ cũng coi như vui vẻ.

Nếu nói Diêm Lượng là thủ hạ ngoại giao bên người Vu Chiến Nam, gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ, vậy thì Tôn Đức Toàn chính là kẻ bình thường luôn trầm mặc, nhưng ngầm làm việc đắc lực cho Vu Chiến Nam. Tôn Đức Toàn lớn hơn Vu Chiến Nam ba tuổi, từ lúc hiểu chuyện đã ở bên cạnh Vu Chiến Nam, phụ thân của hắn chính là phó quan của tiền Vu tư lệnh, từ nhỏ hắn đã là người hầu, là tuỳ tùng của Vu Chiến Nam, loại quan hệ thâm căn cố để này tựa hồ đã bắt đầu từ lúc hắn vừa được sinh ra. Đây cũng là chỗ khác biệt giữa hắn và Diêm Lượng, cho dù Diêm Lượng thân là thủ hạ, thì cũng chỉ là loại người muốn bám lấy cành cao để vươn lên, gây dựng sự nghiệp. Mà Tôn Đức Toàn có thể nói là thuần túy trung thành với Vu Chiến Nam, chỉ vì trung thành nên mới trung thành. Vinh hoa phú quý, danh lợi nhân gian đối với hắn mà nói không có bất kì lực hấp dẫn nào, điều hắn muốn làm, chỉ là toàn tâm toàn ý với chủ nhân của hắn – Vu Chiến Nam. Cho nên tỷ suất phản bội của loại người này cơ hồ bằng không.

Tuy rằng Tôn Đức Toàn không toàn diện, thông minh tài ba như Diêm Lượng, bình thường không thích nói chuyện, nhưng cũng không chứng tỏ hắn là một kẻ cứng nhắc, trái lại, hắn còn là một kẻ phi thường tinh tế. Cho nên khi thấy Diêm Lượng hôm nay có chút khác thường, buồn bực uống rượu không nói được một lời, hắn liền vỗ vỗ vai Diêm Lượng, nói: "Huynh đệ, sao vậy?"

Diêm Lượng phải mất hơn nửa buổi mới phản ứng lại, lộ ra nụ cười quen thuộc: "Không có gì, uống rượu!"

"Đúng, uống rượu, còn sống là vui rồi, có một số việc đừng quá kiềm néo trong lòng, một thời gian sau sẽ ổn thôi."

"... Đúng"

Tôn Đức Toàn cho rằng Diêm Lượng bị Vu Chiến Nam răn dạy, nên chỉ mở miệng an ủi qua loa, nhưng không ngờ Diêm Lượng đang nghĩ đến một chuyện khác, nghe hắn nói, lại hung hăng uống một ngụm rượu, trong lòng càng đau.

Vu Chiến Nam trải qua một đêm kích tình, tinh thần phẫn chấn, gọi một danh y trong thành đến khám cho Thiệu Hân Đường, sau đó lại đi làm chính sự. Phải nói chính sự của Vu Chiến Nam thực sự không ít, làm tư lệnh địa khu đông bắc, hắn không chỉ phải xã giao tốt với những tư lệnh khác, cần mẫn làm chính sự, lúc nhàn hạ còn phải luyện binh, cảnh giác bảo vệ vùng kinh thành, nơi đó là của Vương Kiền Quân tư lệnh, cậu của hắn, cũng là hậu trưởng của hắn.

Vu Chiến Nam lúc đó chỉ cảm thấy Thiệu Hân Đường là một người xinh đẹp, nhìn vào cảm thấy dễ chịu, mát sâu trong tâm hồn, lúc ở trên giường càng có thể cho hắn cực hạn khoái hoạt, nhưng hắn cũng chỉ xem loại yêu thích này là một món đồ chơi để làm cho bản thân hắn vui vẻ.

Mà Thiệu Hân Đường nằm ở trên giường mặc thây thuốc, người hầu bối rối, vết thương trên người nhìn vào đều khiến người ta run sợ,

cậu lại giống như một con rối gỗ không biết đau đớn, không phát ra tiếng động, chỉ mờ to mắt nhìn trân nhà, trầm tĩnh như nước.

Lão thầy thuốc này đã khám bệnh cho phủ tư lệnh được mấy năm, họ Hoàng, mọi người đều tôn xưng ông là Hoàng đại phu, ông đeo một cặp kính lão, cả đầu bạc trắng rậm rạp, nhìn thấy vết thương khắp người Thiệu Hân Đường, trong lòng thật sự không đành lòng, thở dài nói: "Vu tư lệnh bình thường không phải như vậy, có lẽ là nhất thời không kiềm chế được"

Thiệu Hân Đường quay đầu lại, đôi mắt to đen láy kinh người nhìn lão thầy thuốc, nói: "Cảm ơn!" Nhưng là giọng nói khàn khàn không rõ.

Lão thầy thuốc lại thở dài một hơi, trước khi đi sờ sờ đầu của cậu, đôi mắt tang thương tràn đầy thương xót, nói thăm bên tai cậu: "Cậu bé, nghĩ thoáng một chút!"

Thiệu Hân Đường nhìn ông lão có chút giống với phụ thân của mình kiếp trước, hốc mắt nóng lên, cố nén cảm giác chua sót, gật gật đầu.

Một người đã từng chết một lần thì còn có chuyện gì không thể nghĩ thông suốt, huống chi kiếp trước của cậu cũng đã từng trải qua loại chuyện này. Tôn nghiêm, khuất nhục gì đều không thể sánh bằng với việc vĩnh viễn biết mất, kiếp này cậu muốn sống cuộc sống mà cậu muốn, thuộc thân, tìm một địa phương không có ai nhận thức cậu, làm chuyện mà cậu muốn làm, sống an nhàn cả đời.

Đau đớn trên thân thể có là gì đâu!

Kiếp trước cậu đã từng bị người nhà ruồng bỏ, người yêu phản bội, đau đớn mà tâm hồn phải chịu đựng khó chịu gấp trăm gấp ngàn lần so với điều này, không phải cậu vẫn gắng gượng được sao, hiện giờ cậu nghĩ, chính là phải lợi dụng Vu Chiến Nam đến hỗ trợ kế hoạch bỏ trốn của cậu như thế nào

Thân thì tất phải do cậu chuộc, nếu để Vu Chiến Nam chuộc thân cho cậu, thì chẳng khác gì nhảy từ một hố lửa này sang một hố lửa khác, nhưng hiện tại cậu chưa tìm được con đường kiếm tiền, ra tay trên người Vu Chiến Nam là lựa chọn tốt nhất.

Chú ý đã định, Thiệu Hân Đường không khỏi có chút an tâm, lại mơ mơ hồ hồ ngủ thiếp đi.

Giấc ngủ này cực trâm, Thiệu Hân Đường lại bị bóng đè. Rõ ràng cậu có ý thức, nhưng lại như bị đóng đinh ở trên giường, không thể nhúc nhích, ngay cả mí mắt cũng nặng tựa ngàn cân.

Nghe người xưa nói, nếu bị bóng đè, thì không được giãy dụa, thả lỏng ngủ một giấc, tỉnh lại sẽ ổn.

Kiếp trước Thiệu Hân Đường thường thường bị bóng đè, nhất là sau khi bị Mưu Cần Vũ phản bội. Người đàn ông kia tìm vô số phương pháp, uống thuốc, thoi miên, bất kể làm gì, trong lòng luôn giống như có ma quỷ, vừa đến nửa đêm sẽ đeo bám lấy cậu. Nhưng mà Thiệu Hân đường chưa từng làm theo lời của người xưa, bởi vì cậu luôn cảm thấy khi bị bóng đè, nếu thả lỏng ngủ tiếp, không biết chờ đợi cậu sẽ là gì, cũng không biết bản thân còn có thể tỉnh lại không...

Hôm nay lại bị bóng đè đeo bám, Thiệu Hân Đường cảm thấy bản thân giãy dụa ướt đẫm mồ hôi, ý thức vẫn là thanh tịnh. Đột nhiên cảm thấy có một bàn tay đang phủ lên mặt mình, nhẹ nhàng ma sát.

Kì thật có lẽ chỉ là cậu tự nghĩ rằng mình đang thanh tịnh, có lẽ giờ khắc này cậu đang ở trong mộng, bất quá là mộng trong mộng, bất quá là phán đoán dựa vào tiềm thức thôi.

“Thật xin lỗi...”

Một giọng nói đàn ông như truyền đến từ chân trời xa xôi, trong tim Thiệu Hân Đường lại nổi lên ngàn tầng tuyết lạnh.

Là hắn!

Kiếp trước sau khi cậu ở chung với người đàn ông kia, thường xuyên giật mình bừng tỉnh giữa đêm khuya, mơ thấy Mưu Cẩn Vũ mặt mày tiêu tuy, vẻ mặt buồn bã quỳ trước mặt cậu nhận sai, một lần lại một lần nói: "Thật xin lỗi, Thư Dương, thật xin lỗi..."

Cho nên giờ phút này Thiệu Hân Đường sốt cao, mơ mơ màng màng, đã nhận nhầm bàn tay trên mặt là của Mưu Cẩn Vũ, trong lòng vô cùng chán ghét, nên bắt đầu liều mạng giãy dụa.

Lại nhắc đến Diêm Lượng và Tôn Đức Toàn, hai người uống rượu đến nửa đêm, cho đến khi quán cơm đóng cửa, mới bá vai nhau đi về. Tôn Đức Toàn đã hoàn toàn say khướt, bị lính cẩn vụ đỡ lên xe. Diêm Lượng khoát khoát tay tỏ ý bọn họ đi trước đi, còn bản thân đi dọc theo con đường lát gạch tối đen, đi mãi đi mãi cho đến khi hắn không biết gì nữa, đến lúc mở mắt ra thì đã quá trưa.

Rượu sau gấp chuyện, Diêm Lượng có hối hận cũng không kịp rồi, vội vàng thay quần áo rồi chạy đến tư lệnh phủ, đến nơi mới biết Vu Chiến Nam đã đi quân đội rồi, bảo hắn hôm nay không cần đi theo, kêu hắn trở về nghỉ ngơi

Yên tâm, Diêm Lượng liền đi ra, lúc đi ngang qua một căn phòng, vừa lúc gặp một tiểu binh bưng bồn nước đi ra, trong lòng chấn động, liền bước vào.

Nhin thấy cái người đã xáo trộn tim mình cả đêm đang nằm trên chăn đệm trắng tinh, lông mi cong dài phủ một bóng đen nhỏ lên mí mắt, yếu ớt giống như một đứa trẻ.

Diêm Lượng có một cảm giác khó nói thành lời, nghĩ đến tối qua chàng trai trẻ như được làm từ sứ này uyển chuyển thừa hoan dưới

thân người đàn ông khác, trong lòng lại như có trăm ngàn dã thú đang cắn xé tim gan, đau đớn khó chịu.

Tay nhợt không được vươn về phía người nọ... Rốt cuộc chạm đến phiến da thịt xinh đẹp này, quả nhiên trơn mềm hơn so với tưởng tượng...

Tâm hồn Diêm Lương giống như tan rã, nên không chú ý đến tiếng mở cửa, cho đến khi nghe thấy một giọng nói lạnh lùng: "Người đang làm cái gì đó?"

Chương 8: Lạt mềm buộc chặt

“Ngươi đang làm gì?”

Diêm Lượng vừa quay đầu lại đã thấy thân hình cao lớn của Vu Chiến Nam ở cửa, vẻ mặt lạnh như băng nhìn hắn.

“Tôi, tôi xem cậu ta còn sốt hay không...” Diêm Lượng sờ tay lên trán Thiệu Hân Đường, có trời mới biết hắn phải dùng bao nhiêu ý chí mới có thể khiến cho giọng nói của mình không run rẩy, rút tay về, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: “Còn sốt cao, tôi đi gọi thầy thuốc”

Vu Chiến Nam cất bước, không nhanh không chậm đi đến, giơ tay nâng cái cằm nóng bỏng của người nọ, trên mặt không có chút biểu tình, giọng điệu lại rất coi thường “Ta rất vừa lòng với món đồ chơi cậu tìm cho ta”

Diêm Lượng nghe xong, bàn tay khum trước người run lên, cúi thấp đầu không nói được một lời

Trong phòng yên lặng như tờ, chỉ có Thiệu Hân Đường đang sốt phát ra tiếng hô hấp khe khẽ. Một lát sau, Vu Chiến Nam: “Đi đi”

Diêm Lượng mới xám mặt đi ra khỏi phòng, lúc đó, mồ hôi lạnh sau lưng hắn đã thấm ướt quân trang.

Hắn sợ Vu Chiến Nam, hoặc là nói cả bộ tư lệnh không có ai không sợ hắn ta.

Mặc kệ hắn ta đang cười hay là mặt không biến sắc, sự uy chấn của người này đã thâm nhập vào xương tuỷ của mỗi người bên cạnh hắn ta, khiến trong lòng người ta có một loại sợ hãi, nhất là những người thân cận nhất bên cạnh hắn ta.

Diêm Lượng còn nhớ rõ lúc Vu Chiến Nam vừa cầm quyền, một thủ hạ thân cận như tay chân với hắn ta truyền tin cho phe đối đầu, sau đó bị bắt được, bị hắn ta sai người móc ngũ quan ra trước mặt mọi người, róc từng mảng từng mảng thịt cho đến chết, người đó mấy ngày trước còn uống rượu chung với bọn họ. Mà sau khi người đã chết, Vu Chiến nam chỉ dùng một giọng điệu bâng quơ nói một câu: "Chơi vẫn chưa đủ, lần sau tìm tên khác béo hơn"

Vu Chiến Nam tàn nhẫn đến thiếu nhân tính, tuy rằng Diêm Lượng trung với hắn ta, nhưng nửa phần sai lầm cũng không dám có, rất sợ mình không cẩn thận sẽ rơi vào kết cục vạn kiếp bất phục.

Gọi thầy thuốc xong, Diêm Lượng lại đứng tránh ở cửa, tư thế khiêm nhường, mồ hôi lạnh nhớp nháy khiến thân thể của hắn vô cùng không thoải mái, nhưng hắn không có thời gian bận tâm, trong lòng hối hận vừa rồi quá xúc động, giờ đã tự đi vào chỗ chết.

Vết thương phía sau của Thiệu Hân Đường nghiêm trọng, mất hơn mười ngày nửa tháng không thể làm cho Vu tư lệnh tận hứng. Vu Chiến Nam chức cao nhiều việc, đi đến đây được hai lần thì cũng không thường đến nữa

Thiệu Hân Đường đợi cho đến khi vết thương trên người đã lành được một chút, liền liều mạng yêu cầu được trở về gánh hát, Vu Chiến Nam cũng không ngăn cản, phái xe đưa cậu về.

Trở lại gánh hát, Thiệu Hân Đường gắng gượng không cho người khác đỡ, tự bước từng bước đi vào.

Mới vừa vào cửa, Trầm đoàn chủ đã cười cười chạy ra nghênh đón, thân thiết níu cánh tay cậu, nói: "Đã trở lại rồi, mấy ngày cậu không

ở đây, lão ca rất nhớ cậu a! Đến đây, lão ca tôi đã đổi phòng cho cậu rồi, là căn phòng có ánh sáng tốt nhất ở đây, bình thường cũng khá yên tĩnh, tôi mang cậu đi xem xem có thích hay không”

Thiệu Hân Đường cũng cười theo, nhưng ý cười không hề đạt vào đáy mắt. Hai người cứ thân thân thiết thiết, người đi qua đều hành lễ với cậu, vui vẻ nói với cậu: “Chúc mừng”

Chúc mừng cái gì? Chúc mừng mình bị một người đàn ông đè dưới thân tùy ý đùa bỡn, hay là chúc mừng cậu phúc khí không bạc, có thể leo lên được giường của người đó?

Khoé môi của Thiệu Hân Đường cong lên, cúi đầu khiêm tốn, lông mi cong dài che đi sự trào phúng trong đáy mắt.

Đột nhiên, một sức mạnh thật lớn đột nhiên xông vào lòng cậu, một đôi tay ôm chặt thắt lưng của cậu.

Thiệu Hân Đường cúi đầu, thấy là Tiểu Kiện An, mới cao bằng thắt lưng cậu, đang ôm chặt cậu không buông.

Nước mắt của tiểu Kiện An giàn giụa khắp mặt, vốn dĩ nó đã là một đứa nhỏ thiếu dinh dưỡng nhưng đầu lại to hơn so với những đứa trẻ bình thường, lúc này trên mặt chằng còn chút thịt mỡ nào, phi thường đáng thương.

“Cha nuôi, cha đi đâu vậy, bọn họ nói cha không cần con nữa.”

Đứa nhỏ mở to đôi mắt to tròn, hoảng sợ nhìn Thiệu Hân Đường

Nhé nhàng thở dài, cậu khom người ôm đứa nhỏ vào lòng, thật sự có cảm giác làm cha, có tâm lí trách nhiệm dâng lên.

Có lẽ, người duy nhất thật sự quan tâm đến cậu ở nơi này, chỉ có đứa nhỏ này.

“Đi đi, Cẩu đản, thân thể cha mà không tốt, đừng quấn lấy cha nữa”

Mọi người vẫn quen gọi nó là Cẩu đản, cho nên tạm thời không thể xưng hô theo cái tên văn hoa mà Thiệu Hân Đường đã đặt cho nó.

Tiểu Kiện An nghe Trầm đoàn chủ quát lớn, càng rúc sâu vào lòng Thiệu Hân Đường, ôm chặt lấy cậu.

Thiệu Hân Đường hôn hồn trán nó, sự cưng chiều càng hiện rõ trong ánh mắt: “Ngoan, cha nuôi sẽ không vứt bỏ con, cha nuôi chỉ ra ngoài làm việc thôi”

Kì thật cậu nói như vậy là có nguyên nhân, người trong gánh hát từng vì Thiệu Hân Đường ban đầu đối xử không tốt với Tiểu Kiện An, nên cũng thường thường ngược đãi nó. Giờ cậu đã đến đây, tuyệt đối sẽ không cho phép tình huống này phát sinh nữa, cậu phải đổi xử tốt với đứa nhỏ này.

Nghe nói Vu tư lệnh của chúng ta, ban ngày lo toan sự nghiệp, buổi tối lại vui chơi giải trí với những thương nhân giàu có, mỗi ngày ngợp trong vàng sơn, trải qua cuộc sống xa hoa thối nát. Ngày ngày ngồi trong phòng khiêu vũ xa hoa truy lạc, ca nữ xinh đẹp trên sân khấu thường hát những khúc tình ca ly biệt buồn khổ, trong lòng ôm một thiêng niêng dị thường xinh đẹp, lúc này, Vu Chiến Nam đột nhiên lại nhớ tới con hát nhìn bể ngoài quí khí, nhưng ở trên giường lại làm hắn cảm thụ được khoái cảm cực hạn.

Da thịt như tơ lụa, ngón tay hắn phảng phất còn nhớ rõ cảm xúc trơn mịn mát lạnh đó, tiếng rên rỉ cầu xin kiềm nén dụ hoặc, khiến Vu Chiến Nam vừa nghĩ đến thì hạ thân đã nóng lên, còn có tiểu huyết căng chặt non mềm kia...

Khói thuốc lượn lờ khắp phòng, vài phú thương cầm tẩu hút thuốc phiện nằm trên ghế mềm, bên cạnh là các người đẹp như nhoc như kiều đang hầu hạ. Vu Chiến Nam trước giờ không thích thuốc phiện,

năm đó phụ thân của hắn vì hút thứ này mà hầu như phát điên, cuối cùng còn đột tử, cho nên hắn rất kiêng kị, nhưng mọi người đều nói thuốc phiện có thể cho người ta đạt được khoái hoạt cực hạn, hắn cũng tin, bằng không sao mọi người muốn ngừng mà không ngừng được, hận không thể hút đến tán gia bại sản. Luôn là của ai nấy hút, hắn không dính vào cõi bình thường. Không biết tại sao giờ này tâm trạng lại bức bối, vô cùng không chịu nổi loại không khí ngột ngạt này. Đẩy ra thiếu niên bên người, đi ra khỏi phòng, căn dặn Diêm Lương đang canh giữ ở ngoài cửa: "Đi mang con hát kia đến cho ta"

Thủ hạ đứng ở bên ngoài dâng lên một điếu xì gà, hắn hít thở một trận gió lạnh, đoán xem con hát đó hiện tại sẽ có vẻ mặt gì, khẳng định sẽ rất thú vị

Bất tri bất giác tâm trạng tốt lên không ít, nghe được một tiếng cung kính "Tư lệnh". Vu Chiến Nam quay đầu nhìn thấy Diêm Lương đang đứng một mình ở nơi đó, nhướn mi: "Người đâu?"

Dáng vẻ Diêm Lương nơm nớp lo sợ, do dự một lát mới mở miệng nói: "Thiệu tiên sinh nói thân thể của cậu ta còn chưa ổn, sẽ hầu hạ ngài không tốt... sẽ... nói sẽ không đến"

Trên hàng lang, hai hàng binh lính đứng thảng tắp, Diêm Lương cảm giác mồ hôi lạnh ròng ròng từ chân tóc, giọng ca mềm mại của ca nữ từ trong phòng truyền ra, hắn lại cảm thấy hành lang yên lặng chết chóc. Một lúc sau, hắn mới nghe thấy tư lệnh đại nhân, trước giờ chưa từng bị cự tuyệt, bật cười, nói: "Vậy cứ nghĩ ngơi trước đi, chờ cậu ta hoàn toàn khỏi hắn rồi cậu qua đón cũng được"

Vu Chiến Nam nói xong, bước nhanh trở lại trong phòng, không để ý đến gương mặt của mọi người đều kinh ngạc cực độ.

Chương 9: Nhị ca

Thiệu Hân Đường ẩn náu tại căn phòng mà Trầm đoàn chủ mới bố trí cho cậu gần hai mươi ngày, có lúc uống trà trong sân, đùa giỡn, dạy Niếp Kiên An một ít kiến thức.

Nhưng trong lòng cậu không hề bình tĩnh như ở mặt ngoài. Tuy rằng ăn mặc đều thượng hảo, cũng không thể che dấu sự thật cậu không có tiền. Cậu đã lật tung tất cả ngóc ngách mà Thiệu Hân Đường trước kia có khả năng giấu tiền, nhưng vẫn không tìm thấy được nửa đồng, năm đồng đại dương duy nhất trong tay vẫn là tiền thưởng hát khúc của Trầm Tài Điền cho cậu.

Thiệu Hân Đường thân cô thế cô, nghe nói là một cô nhi, vậy tiền bán thân trước đây đã đến tay người nào? Tiền chuộc thân rốt cuộc là bao nhiêu, nên mở miệng hỏi Trầm Tài Điền như thế nào? Bên Vu Chiến Nam nên làm thế nào? Cái tên trêu không được trốn không thoát đó...

Mấy ngày nay, phủ tư lệnh đã phái người đến mời cậu hai lần, đều bị cậu lịch sự lần lữa, nếu lại có người đến mời, bản thân Thiệu Hân Đường cũng biết, sợ là không thể trốn được nữa.

Ngày giữa hè mát mẻ, mảnh sân Thiệu Hân Đường vừa dọn đến có một gốc đa cổ xưa, tán cây xanh um tươi tốt và phá lệ rậm rạp, cậu còn nhờ người xếp một cái bàn nhỏ và hai cái ghế dựa dưới tàng cây, dạy Niếp Kiên An viết chữ ở đó.

Đứa nhỏ viết rất nghiêm túc, Thiệu Hân Đường nằm trên ghế bập bênh, thiu thiu ngủ. Đang nửa mơ nửa tỉnh, một cậu bé sai vặt thở

hổn hển chạy đến.

Thiệu Hân Đường tưởng là người của phủ tư lệnh lại đến, trong lòng nặng nề, nhất thời tinh táo hơn phân nửa, thì thấy cậu bé lấy ra một lá thư từ trong ngực áo, nói: “Thiệu tiên sinh, thư của ngài đây”

Thiệu Hân Đường phi thường ngạc nhiên, hớn hở đuổi cậu bé đưa thư về, rồi rút thư ra.

Giấy viết thư là loại giấy Tuyên Thành có màu sắc hơi ảm đạm, cả tờ giấy chỉ viết mấy chữ nghiêng nghiêng vẹo vẹo không dễ nhìn.

“Hai giờ chiều, Thanh Đạo trà trang, không gặp không về — nhị ca”

Góc phải bên dưới của thư không có tên người, chỉ có hai chữ “nhị ca”

Nhị ca? Thiệu Hân Đường cân nhắc, chẳng lẽ thân thể này còn có thân nhân? Nhất thời trong lòng cậu xuất hiện rất nhiều loại khả năng. Nếu có thân nhân thì tốt rồi, không chừng có thể giúp cậu thoát khỏi khốn cảnh ‘sói cửa trước, hổ cửa sau’ này. Nhưng phải làm sao để không bị người ta phát hiện ra cậu không phải là Thiệu Hân Đường thật sự...

Thiệu Hân Đường hưng phấn một lát, rồi tinh táo lại. Nếu người này ngay cả kí tên cũng không dám, ra vẻ bí ẩn, nói vậy chưa chắc là kẻ tử tế.

Nắm chặt lá thư trong tay, cậu suy nghĩ nghiêm túc thật lâu, mới quyết định đi đến cuộc hẹn.

Hai giờ chiều, Thiệu Hân Đường đúng giờ đến Thanh Đạo trà trang. Cậu cõi ý mặc một bộ áo dài màu tối, cõi hết sức không gây chú ý. Nhưng vừa tiến vào cửa, đã thấy có một tiểu nhị thấp bé thông

minh chạy đến, cười chào cậu: "Khách quan muốn uống trà phải không?"

"Không phải, tôi đến tìm người"

Thời tiết giữa hè oi bức, hai giờ chiều lại chính là thời điểm tốt để ngủ trưa, khách trong trà trang không nhiều, chỉ có tốp năm tốp ba người, họ thấy cậu tiến vào, đều nhìn chăm chăm cậu. Thiệu Hân Đường giương mắt đảo một vòng cũng không tìm thấy người, lại nghe tiểu nhị nói: "À, người khách quan muốn tìm đang ở trong đó, tôi dẫn ngài đi." Nói xong lập tức đi trước dẫn đường

Trà trang trang trí rất bình thường, thậm chí cậu còn thấy là đơn sơ. Xà nhà phi thường cao, mấy bộ bàn ghế được xếp thưa thớt khắp phòng và chẳng có trật tự, càng làm cho căn phòng có vẻ đặc biệt trống trải. Thiệu Hân Đường không thể không thừa nhận nơi này quả thật là nơi tốt để vụng trộm gặp mặt.

"Nơi này của các anh còn có phòng đơn?"

"Chỉ có một phòng, bình thường không có người ngồi, đại đa số khách thích uống trà ở đại sảnh, còn có thể nghe được vài chuyện thú vị, chỉ có vài khách sơ chú ý thỉnh thoảng sẽ đến tìm phòng đơn như vậy"

Thiệu Hân Đường nghe tiểu nhị nhiệt tình giải thích, nháy mắt đã đến trước cửa phòng. Tiểu nhị gõ mấy tiếng, "Khách quan, người ngài chờ đã đến rồi" Chợt nghe bên trong truyền ra giọng nói của một người đàn ông trẻ tuổi "Vào đi"

Cánh cửa gỗ cũ nát bị đẩy ra, bên trong có một người đàn ông trẻ tuổi chừng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi đứng lên, khuôn mặt nghiêm túc, cẩn thận từng li từng tí, nhìn thẳng tiểu nhị, khẽ gật đầu. Ai ngờ cửa vừa đóng, người đàn ông nghiêm túc biến hoá nhanh chóng, đột nhiên tiến lên ôm lấy cậu, kích động mà lại không quên hạ thấp âm lượng: "Hân Đường, anh nhớ em muốn chết"

Chờ đến khi Thiệu Hân Đường phản ứng lại được, thì cậu đã ở trong vòng tay của người đàn ông này. Vươn tay kiên định đẩy ra người đàn ông, Thiệu Hân Đường kiềm chế xúc động chửi ầm lên, ôn tồn nói: "Ngài là?"

"Mấy ngày trước tôi bị đập vào đầu, không nhớ được rất nhiều chuyện trước đây, nên xin các hạ tự trọng"

Thiệu Hân Đường nói xong những lời này trước ánh mắt kinh ngạc của người đàn ông nọ, quả nhiên thấy sắc mặt của hắn ta nháy mắt trở nên trắng bệch. Sau đó, dường như hắn đã nghĩ ra cái gì đó, cười nói: "Đừng lừa anh, anh biết em còn giận nhị ca, lâu rồi nhị ca không đến thăm em, nhưng cũng đâu có nhàn rỗi nha, không phải nhị ca đang sắp xếp nhà cho chúng ta sao"

Lưu Vĩ cười cười rồi không cười nữa, bởi vì sắc mặt của Thiệu Hân Đường vẫn không thay đổi, ánh mắt lại càng lạnh lùng.

Thiệu Hân Đường trước kia chưa từng có vẻ mặt như vậy, lần trước thấy hắn ta không phải vẫn hèn mọn cầu xin hắn yêu cậu ta, giờ vẻ mặt khi nhìn thấy hắn như nhìn người xa lạ, trong lòng Lưu Vĩ đột nhiên dâng lên một loại sợ hãi, giống như người này không phải là cái người dễ dụ, mặc hắn uốn nắn mặc hắn lừa gạt mà hắn đã quen biết hơn mười năm.

Lưu Vĩ bắt đầu hơi tin, thử bắt lấy cánh tay của Thiệu Hân Đường, nói: "Hân Đường, anh là nhị ca a, là nhị sư huynh đã sống nương tựa lẫn nhau hơn mười năm với em"

Thiệu Hân Đường tránh thoát bàn tay vươn đến của hắn, chọn một vị trí đối diện với Lưu Vĩ rồi ngồi xuống, liếc thấy ấm trà bằng đất sét trên bàn đã không còn hơi ấm, xem ra người này đã đến đây một lúc lâu.

Lưu Vĩ hoảng loạn như con mồi bị vây khốn, đi qua đi lại hai vòng

trong phòng rồi ngồi xuống, nháy mắt lại thay đổi sắc mặt, là dáng vẻ giận không thể tha.

Thiệu Hân Đường đứng dựng nhìn hắn, người này trán rộng tai to, mắt hai mí, da cũng rất trắng, có thể coi là anh tuấn. Nhưng loại anh tuấn này lại có chỗ khác biệt với Vu Chiến Nam. Vu Chiến Nam góc cạnh rõ ràng, ngũ quan rất sâu sắc, nhất là đôi mắt tàn bạo, khiến người ta có cảm giác không dám đối diện. Nếu hắn là loại hình tượng ngạnh hán như vậy. Mà người đàn ông trước mắt tuyệt đối là đại biểu tuyệt hảo cho loại hình tiểu bạch kiểm. (*Tiểu bạch kiểm chính là chỉ người có vẻ ngoài đẹp đẽ nhưng lại dựa vào nữ nhân để kiểm sống*) Dưới con mắt của Thiệu Hân Đường, xem ra có cảm giác nhố nhăng, không thể sinh ra bất kì hảo cảm nào.

"Anh biết rồi..." Người đàn ông nọ làm bộ vừa giận vừa thương, nói "Em và Vu tư lệnh... Hân Đường, sao em có thể có lỗi với anh như vậy?"

Nếu nghe đến chỗ này mà Thiệu Hân Đường còn nghĩ rằng cái thân thể này của cậu và người đàn ông trước mắt chỉ có quan hệ đơn thuần, vậy thì cậu thật sự là đồ ngốc. Nhưng lúc này cậu cũng không biết giữa hai người đã đến bước nào rồi, tình cảm bao sâu, trong lòng rối như tơ vò, không dám nói lung tung, chỉ nói: "Tôi thật sự không nhớ rõ, nếu anh không tin, tôi cũng không có cách nào"

Thiệu Hân Đường làm bộ muốn đi, lại bị kéo lại, sắc mặt của người đàn ông nọ phi thường khó coi, thấy dáng vẻ không có ý muốn thoả hiệp của cậu, cắn răng nói: "Anh tin, anh tin còn không được hả!"

Thiệu Hân Đường không muốn co co kéo với hắn, liền ngồi xuống. Người đàn ông nọ ngồi xuống, sau đó tự giới thiệu một cách đơn giản, hiển nhiên vẫn không tin chuyện Thiệu Hân Đường bị mất trí.

Thiệu Hân Đường ngắm nghía chén trà, nghe người đàn ông nọ kể chuyện hai người trải qua những ngày khổ cực, giúp đỡ nhau trong

lúc hoạn nạn, tình cảm còn bền vững hơn vàng... Sau đó lại trách cậu phản bội, nói cậu nương tựa Vu tư lệnh, quên lời hứa của hai người...

Thiệu Hân Đường bình tĩnh nghe, làm thế nào vẫn cảm thấy vẻ mặt của người đàn ông nọ phi thường khoa trương dối trá. Kiếp trước cậu cũng đã sống ba mươi năm, cho dù được bảo hộ cẩn thận, thì cũng không ngốc đến mức người xa lạ mới nói mấy câu đã hoàn toàn tin tưởng. Hơn nữa cậu chú ý thấy lời nói của người đàn ông nọ có rất nhiều sơ hở, một bên thì hồi ức lại khổ sở trong quá khứ, dựng lên tương lai tốt đẹp, nhưng cỗ tình không nhắc đến hiện tại. Ngay lúc sự hoài nghi trong lòng Thiệu Hân Đường càng lúc càng nhiều, thì Lưu Vĩ lại nói một câu.

"Hân Đường, tiền ... bán thân của em...anh đã dùng để đặt mua nhà cho chúng ta, là một căn nhà lớn, một cửa, một sân... nhưng mà..."

Câu nói tiếp theo Thiệu Hân Đường không nghe thấy, tất cả lực chú ý đều ngừng lại tại câu "Tiền bán thân của em" này.

Thì ra số tiền mà cậu tìm bấy lâu nay, đều ở trong tay thằng oắt này!

Chương 10: Tiền đã chi ra nhất định phải lấy lại

"Hân Đường, tiền ... bán thân của em...anh đã dùng để đặt mua nhà cho chúng ta, là một căn nhà lớn, một cửa, một sân... nhưng mà..."

Thì ra số tiền mà cậu tìm bấy lâu này, đều ở trong tay thằng oắt này!

Thiệu Hân Đường giận điên người, lại nhìn tiểu bạch kiểm trước mặt, càng nhìn càng giả dối, càng nhìn càng làm người ta buồn nôn. Uống một hơi cạn sạch chén trà lạnh trên bàn, tự nhắc nhở bản thân trăm vạn lần không được xúc động, xúc động không giải quyết được vấn đề. Vì thế kiên nhẫn nghe tiếp.

"Nhưng mà... trong nhà còn có một ít gia cụ chưa mua, nhìn rất trống trải, không có cảm giác nhà chút nào. Hôm trước người ta giới thiệu cho anh một thợ mộc già, nói là đã làm gia cụ mấy chục năm, bảo đảm có thể sửa sang cho nhà của chúng ta thật đẹp... Nhưng mà tiền em đưa cho anh đã xài hết rồi... Không biết hiện tại trong tay em có dư dả không?"

Một chén trà lạnh vào bụng, Thiệu Hân Đường cũng đã tinh táo hơn, lại nghe hắn nói ra mấy lời không biết xấu hổ này, sững sốt không nói được một lời, hơn nửa buổi, dáng vẻ cậu có vẻ khó xử mà lại như có nỗi khổ.

Lưu Vĩ thấy dáng vẻ của cậu như vậy, trong lòng thấp thỏm không yên. Vốn lúc đầu lừa Thiệu Hân đường đi bán thân, lấy được tiền thì hắn cũng không muốn gấp lại cậu ta nữa, nhưng mấy ngày trước

nghe được cậu đã vin được Vu tư lệnh, mới thầm may mắn năm đó mình không tuyệt tình, đắc tội tiểu yêu tinh này, rồi lại nảy sinh ý xấu, muốn hung hăng vơ vét một khoản từ chỗ tiểu yêu tinh vừa ngu vừa khờ này.

"Sao rồi, Vu tư lệnh không cho em tiền?"

Nói xong lời này, thấy ánh mắt tổn thương của Thiệu Hân Đường, Lưu Vĩ lập tức ý thức được mình đã nói lỡ, vội vàng đưa tay qua bàn đè đè tay của cậu, dỗ dành: "Anh không có ý này! Anh..."

Vâng dạ nửa ngày, hắn mới nói ra: "Anh đã suy nghĩ lâu rồi, dù sao chúng ta cũng không cự tuyệt được đại nhân vật này, không bằng nhân cơ hội vơ vét một khoản, tương lai của chúng ta cũng tốt hơn một chút.."

Thiệu Hân Đường đương nhiên nhìn ra ý tưởng "hung hăng vơ vét một khoản" của hắn, gương đôi mắt vẫn khép hờ, đó là một đôi mắt to ướt át, nhìn đến mức loại bại hoại như Lưu Vĩ cũng không khỏi sinh ra một chút thương cảm. Giọng nói của cậu không lớn, lời nói toát ra bi thương.

"Anh đừng nhắc đến thì hơn, Vu ta lệnh thật ra là một người hào phóng, quả thực có cho người thưởng một ít vật tiền tài..." Thiệu Hân Đường ngẩng đầu, thấy hai mắt Lưu Vĩ loé sáng, trong lòng khinh thường đến tận cùng, ngoài mặt lại càng thêm bị thiết, không nhanh không chậm nói: "Nhưng mà vợ lẽ của hắn cũng không ít, đều là đại nhân vật cao quý, trong đó có một vị phu nhân rất được tư lệnh thích, vị phu nhân này có một cái vòng ngọc phi thuỷ, ngày đó ta vô ý đánh vỡ..."

Thiệu Hân đường nói đến đây thì ngừng lại, chợt nghe Lưu Vĩ nói: "Sao, có đền được không?"

"Không đền, thì sợ không thể ở lại tư lệnh phủ được nữa..." Thiệu Hân Đường bình tĩnh nói tiếp: "Mà tổng cộng tiền thưởng của tư

lệnh cũng không đền được một số lẻ..."

Sau khi nói xong, Thiệu Hân Đường lại yên lặng chờ xem thái độ của hắn, quả nhiên, cho dù Lưu Vĩ cố gắng che dấu, sắc mặt vẫn lúc trăng lúc xanh, rất rõ rệt.

Lưu Vĩ vừa nghe cậu nói, cảm thấy giật mình, biết tất nhiên không phải là số tiền nhỏ. Hắn vốn ôm ý tưởng chắc chắn có thể lấy được tiền về, không ngờ tình huống xoay chuyển, phải cần hắn tự móc túi ra xử lý hậu quả cho người khác, lấy tính cách 'thiết công kê' (*vắt cổ chày ra nước*) của hắn, tiền đã vào túi của hắn rồi thì dù có là người chết cũng đừng có mơ tưởng đến. Nhưng giờ....

Không vào hang cọp sao bắt được cọp con. Lưu Vĩ nghĩ dựa vào dáng vẻ của Thiệu Hân Đường, chỉ cần có thể ở lại phủ tư lệnh, vậy "tiền đồ" sẽ vô cùng tươi sáng. Sao hắn lại không sớm nghĩ ra cách bán Thiệu Hân Đường vào tay mấy vị lão gia thích thiếu niên chứ, nhất định được nhiều hơn so với bán vào gánh hát. (*người đâu mà vô si quá*)

Bất quá tiếc hận thì tiếc hận, lập tức khiến Thiết công kê đổ máu cũng hơi khó. Dù sao Thiệu Hân Đường cũng không nói số tiền, cũng không thúc dục hắn bán phòng đi, chỉ dùng ánh mắt vô cùng đáng thương nhìn hắn. Lưu Vĩ phi thường quen thuộc với dáng vẻ này của cậu, đó là dáng vẻ vô cùng thương yêu hắn, nghĩ rằng cho dù Thiệu Hân Đường thật sự mất kí ức thì cũng không vấn đề, dù sao cậu ta trốn không thoát sự quyến rũ của hắn (@_@)

Trong lòng đã quyết định, Lưu Vĩ vẫn làm bộ như khó khăn vạn phần, lại thấy chết không sờn, nghĩ rằng có thể cảm động được thiếu niên ngây thơ này: "Yên tâm, dù nhị ca có phải đánh bạc cả tính mạng cũng sẽ kiêm đủ tiền, nhị ca sẽ không vứt bỏ em, dù sao anh cũng coi là người thân duy nhất trên đời của em"

Câu cuối cùng này không thể nghi ngờ là để nhắc nhở tình cảnh của Thiệu Hân đường, không cho cậu đường lui, làm cho cậu sau này

phải mang ơn hối báo hắn. Thiệu Hân Đường cũng không ngốc, hát kịch nhiều năm như vậy, tất cả biểu tình cử động của thân thể đã sớm vận dụng tự nhiên. Giờ phút này vừa ngẩng đầu, nước mắt đã lưng tròng, tình ý liên liên nhìn hắn. Như vậy càng khiến Lưu Vĩ thêm chắc chắn cậu là một tên ngốc dễ sai sứ. Sau đó lại oanh tạc tiếp một phen tình cảm, vị nhị ca này rốt cuộc đi.

Thiệu Hân Đường tiễn hắn đi, còn muốn ngồi một lát, nên gọi một ấm Long tĩnh thượng hảo, bản thân ngồi trong phòng trà đơn sơ nọ cẩn thận nhấp nháy, con mắt tối đen như ngọc lưu li trầm tĩnh đáng sợ.

Cậu muốn cảm thụ sự thanh tịnh hiếm có từ lúc đến thế giới này, tạm thời buông tha những chuyện phiền lòng, cảm thấy nếu như trong cuộc sống không có mấy chuyện phiền lòng như vậy, cậu sẽ sống vui vẻ cỡ nào...

Đến lúc cậu đi tính tiền mới biết, Lưu Vĩ chưa hề chi tiền trà lúc trước, giữ lại cho cậu trả. May mắn hôm nay cậu cố ý mang theo hai đồng đại dương, bằng không đã gấp phiền toái lớn.

Lại nhịn không được oán hận: Nhất định phải vắt sạch cái tên cổ chày nhà người! (*vắt đi, ta ủng hộ*)

Thiệu Hân Đường đương nhiên không biết Vu Chiến Nam có vợ lẽ nào, có nhiều hay ít, cậu cũng không quan tâm đến chuyện này, nhưng Lưu Vĩ nhất định cũng không biết, hắn đến để lừa cậu, hắn căn bản không có chỗ để kiểm chứng, hơn nữa Thiệu Hân Đường liếc mắt một cái đã nhận ra hư tình giả ý và tham lam của hắn. Chỉ cần có hai thứ này, cậu không tin Lưu Vĩ có thể không nhảy vào cái hố do cậu đào. Hư tình giả ý khiến hắn không chút do dự đẩy cậu vào vòng tay của người khác, mà tham lam sẽ khiến hắn không thể không mạo hiểm để giành được lợi ích lớn hơn nữa.

Trước kia cậu vốn không nghĩ đến Lưu Vĩ và chủ nhân của thân thể này có quan hệ ái muội không rõ ràng như vậy, chỉ nghĩ cho dù là bà

con xa thân thích, cũng có thể giúp mình một phen. Nhưng đối phương là một người bạc tình quả nghĩa như thế, có lẽ nếu hắn không bán Thiệu Hân Đường, Thiệu Hân Đường cũng sẽ không uổng mạng. Mà bình sinh cậu hận nhất chính là loại người vì lợi ích có thể phản bội lừa gạt tình cảm của người khác, giờ Thiệu Hân Đường đã thay đổi thân xác, cậu là Niếp Thư Dương, không phải là Thiệu Hân Đường tính tình ngày thơ dễ lừa, nhất định sẽ không để cho người này yên. Tiên bị hắn lừa đi như thế nào, nhất định phải lấy về như thế đó!

Nhắc đến tiền bạc, Thiệu Hân Đường lại cân nhắc phải làm gì để biết được số tiền thuộc thân của mình. Hiện tại mỗi ngày cậu nhìn như bình thường, bình tĩnh tự nhiên, kì thực bên trong đã như kiến bò trong chảo lửa, vừa nghĩ đến Vu Chiến Nam, vô luận tâm lí hay là thân thể, đều không rét mà run, cực lực trốn thật xa thật xa!

Chương 11: Hứng thú

Thiệu Hân Đường đi thong thả về Hồng Mặc, mới vừa đến cửa, thì thấy chiếc ôtô đầu tròn màu đen mà hôm trước đã đến đón cậu của tư lệnh phủ, còn chưa tiến vào sân, lại thấy Diêm Lượng đi từ bên trong ra, hô lên: "Thiệu Tiên sinh"

Đi cùng với Diêm Lượng còn có bốn vệ binh, đang đứng chỉnh tề cạnh xe. Thấy Thiệu Hân Đường đi từ bên ngoài về, chắc mẩm chuyện hôm nay có thể hoàn thành. Lại nói, người của tư lệnh phủ đã đến mời hai lần, đều bị Thiệu Hân Đường lấy cớ bệnh mà lần lữa, nếu lần này lại không đưa được người về, hắn sợ Vu Chiến Nam sẽ hoả thiêu bọn họ chung với cả đoàn kịch.

Thiệu Hân Đường cũng biết hôm nay trốn không thoát, tâm trạng mới tốt lên một chút giờ toàn bộ mắt sạch, nhưng không nói vô nghĩa, hướng về phía Diêm Lượng gật đầu một cái rồi nói: "Tôi đi thay quần áo đã"

Diêm Lượng ngơ ngác nhìn bóng dáng mảnh khảnh của cậu, trong lòng chua sót.

—

Biệt thự của Vu Chiến Nam được xây dựa vào vách núi, địa hình rộng lớn, không khí cũng tốt, quả thật là một nơi cư trú tốt. Lần đầu tiên cậu đến đây là vào buổi tối, khung cảnh mơ hồ không rõ. Hiện giờ, tại một niêm đại mà kiến trúc còn chưa phát triển, đột nhiên nhìn thấy kiến trúc hoành tráng như một con thú lớn nằm phục dưới chân núi như vậy, quả thật khiến tâm trạng của cậu có chút kích

động. Thiệu Hân Đường yên lặng quan sát binh sĩ tuần tra bốn phía, theo đường xe đi, cứ hai phút lại có một nhóm binh lính hành quân chỉnh trang, có thể thấy sự canh phòng ở đây không phải sâm nghiêm bình thường.

Chỉ biệt thự của Vu Chiến Nam thôi đã chiếm hơn ngàn mét vuông, tòa nhà ba tầng màu trắng theo phong cách Tây Âu, cao nhã mà không mất vẻ trang nghiêm. Trang trí bên trong càng tráng lệ, mọi nơi đều là đồ dùng bằng vàng bạc, trân phẩm cổ kính, có thể thấy Vu Chiến Nam thật sự phú khả địch quốc.

Diêm Lương trực tiếp đưa cậu đến thư phòng ở rìa lầu hai. Vu Chiến Nam đương nhiên không phải đang đọc sách, hắn là người từ nhỏ đã được nuôi lớn để trở thành quân nhân, quả thật không có loại khí chất nhàn nhã có thể cầm sách thi từ lên đọc, muốn hắn đọc loại sách đàn bà như vậy, không bằng một súng bắn chết hắn đi. Cho nên trừ một số sách chiến lược cốt lõi, quyền thuật mưu thuật, tình thế quốc tế và kinh tế, hắn căn bản không lật qua mấy thứ sách làm người ta đau đầu kia. Tuy rằng phụ thân của Vu Chiến Nam cũng có cùng tính cách với hắn, thích hành động hơn đạo lý, nhưng cũng ham thể diện, thích sắp xếp đầy sách trong thư phòng, sợ người ta đánh giá hắn là tên vô học chỉ biết dùng vũ lực. Một dãy tài liệu bìa cứng xinh đẹp, ấn bản giới hạn cứ như thế bị đóng bụi ở chỗ này, cũng không có người giờ lên

Diêm Lương gõ cửa, nghe thấy bên trong vang lên một âm thanh mạnh mẽ "Tiến vào!" Liên lùi sang một bên.

Thiệu Hân Đường đẩy cửa vào, thì thấy Vu Chiến Nam mặc quân trang chỉnh tề, đang ngắm nghía một khẩu súng trường Carbine, thấy cậu bước vào, hắn gác cán súng lên vai, họng súng đen ngòm đối diện với cậu.

Thiệu Hân Đường thuận tay đóng cửa, giống như không nhìn thấy họng súng đang hướng về phía mình, thong dong hành lễ với Vu Chiến Nam, nói: "Vu tư lệnh"

"Đi bê bồn hoa trên cửa sổ kia lên, đứng sang bên kia" Lúc Vu Chiến Nam nói lời này, mặt hắn không chút thay đổi, không hề tỏ ý đùa cợt.

Nếu là bất kì ai trong nhà này, đều sẽ sợ tới mức té ra quần, quỳ xuống đất cầu xin tha, không ngờ con người đen và trong suốt hơn cả thuỷ tinh của Thiệu Hân Đường chỉ lãnh đậm nhìn hắn mấy lần, giống như chưa hiểu ý tứ của hắn, phi thường nghe lời đi đến cửa sổ, chọn một bồn thuỷ tiên nở rực rỡ nhất, yên lặng đi đến một mặt tường thông thoáng, đứng yên, nâng bồn hoa tinh xảo lên quá đầu.

Trong lúc đó, Vu Chiến Nam vẫn luôn giương súng, chờ thiếu niên xinh đẹp này quỳ rạp dưới chân mình, khóc cầu hắn buông tha cho cậu ta. Nhưng thiếu niên xinh đẹp mà hắn nghĩ không có gì đặc biệt ngoài giúp hắn tìm niềm vui trên giường, sắc mặt trừ bình tĩnh vẫn là bình tĩnh. Hắn không tin cậu ta thật sự không sợ!

"Đứng lùi về phía sau!"

Thiệu Hân Đường men theo vách tường, di chuyển đến một chỗ càng xa hơn.

Vu Chiến Nam xuyên qua ống nhắm nhìn thẳng vào mắt của cậu, vọng tưởng có thể nhìn thấy một chút sợ hãi hoặc kinh hách ẩn trong đó. Nhưng, hắn phải thất vọng rồi, cho đến khi hắn chạm vào cò súng, ánh mắt của thiếu niên vẫn không rung động.

Nhin chầm chằm đôi mắt màu đen xinh đẹp, sự bình tĩnh và ánh sáng ẩn bên trong khiến Vu Chiến Nam thoáng thắt thần.

Vu Chiến Nam bóp cò, khẩu súng không đạn hơi run lên, hắn hạ khẩu súng trong tay xuống, nhìn thiếu niên đang đem bồn hoa đặt về vị trí cũ, con ngươi thăm tráms như bầu trời đêm không sao, thẩn bí mà khiến người ta không kiềm được sợ hãi.

Vu Chiến Nam nói: "Cậu không sợ?"

Thiệu Hân Đường thuận tay chỉnh lại một nhánh lá, quay đầu lại, sắc mặt vẫn bình tĩnh như một búp bê bằng gỗ: "Vẫn ổn"

Đây căn bản không thể coi là trả lời, sợ là sợ, không sợ chính là không sợ, từ trước đến giờ nào có ai dám đứng trước mặt hắn nói những lời không có như vậy, Vu Chiến Nam vốn tính tình bạo liệt, không biết vì sao lúc này lại không hề khó chịu, ngược lại trong lòng còn dâng lên một chút hưng phấn, cảm thấy người trước mắt khác biệt rất nhiều so với hắn tưởng tượng.

Thiệu Hân đường vừa thấy ánh mắt loé sáng của Vu Chiến Nam, đã biết là không hay. Loại ánh mắt săn mồi này cậu quá quen thuộc, kiếp trước chính là bị ánh mắt mang theo dục vọng như vậy khiến cho kẻ ngây thơ không hiểu chuyện như cậu trưởng thành.

Thiệu Hân Đường rất muốn nói gì đó để xua tan ánh mắt tràn đầy hứng thú của Vu Chiến Nam, mấp máy môi, nhưng phát hiện lời đến cửa miệng nếu không phải quá hư nguy thì cũng quá yếu ớt mờ nhạt.

Đang lúc cậu thất thần, Vu Chiến Nam đã đặt xuống khẩu súng trường Mỹ quốc tối tân mà người khác vừa đưa tới, áp sát người cậu, nâng cái cầm xinh đẹp nhỏ nhắn của cậu, nói: "Ta thấy là cậu thật sự không sợ, bằng không cũng không phải để ta phái người mời ba lần, mới mời được cậu. Cậu thật là khó mời hơn cả uỷ viên trưởng Nam kinh a"

Thiệu Hân Đường mím môi không nói, cậu rất ác cảm với hình tượng đầu lĩnh quân phiệt 'bắt nạt nam nhân, cường bá nữ nhân' này, nhưng cũng biết nếu người ta muốn giết cậu thì còn đơn giản hơn so với bóp chết một con kiến, nếu muốn sống sót, hiện tại chỉ có thể tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục.

Vu Chiến Nam vốn định có thể nào cũng phải trừ phạt cậu, dù sao

cả ba tinh đồng bắc này còn chưa có nhân vật hắn phải mời tới ba lần. Ai ngờ vừa cúi đầu thì nhìn thấy cậu đang mím chặt môi, môi cậu như một đoá mẫu đơn đang nở bung, hồng phấn nhàn nhạt, trơn bóng mềm mại như ngọc. Ánh mắt đen bóng như lưu li hàm chứa uỷ khuất nhàn nhạt, khiến người ta chỉ cần nhìn thấy thì cả trái tim đều nhịn không được bắt đầu ngứa ngáy.

Vu Chiến Nam cảm thấy trong lòng mình như có bảy tám bàn tay nhỏ đang gãi cà khắp nơi, mạnh mẽ cúi đầu khoá chặt sắc phẩn hồng nhàn nhạt đó, hung hăng chà đạp lung tung trên môi cậu, đầu lưỡi mạnh mẽ vội vã chen vào, dụ dỗ đầu lưỡi nhỏ mềm kia triển miên...

Bàn tay to kết kén vói vào trong khe hở của quần áo, xẹt qua da thịt trơn láng nhẵn nhụi như tơ lụa, ngừng lại trên khoả thù du đáng yêu trước ngực, xoa niết đùa giỡn.

Bàn tay của Thiệu Hân Đường chõng trước ngực Vu Chiến Nam, hơi thở trên môi toàn là mùi hương nam tính dày đặc, cái miệng mở lớn kia dùng sức nuốt vào đầu lưỡi của cậu, quét ngang khắp khoang miệng của cậu. Sức lực mỏng manh trên tay, trong mắt người đàn ông này không nghi ngờ gì là quá yếu ớt, đối với người đàn ông như ngọn núi không thể bị đẩy lùi này mà nói, ngược lại càng gia tăng tình thú cho hắn.

Hôn vừa chấm dứt, Thiệu Hân Đường đột nhiên há to miệng hô hấp, nháy mắt bắn thân đã nằm trong vòng tay của người đàn ông nọ. Dục vọng trong mắt Vu Chiến Nam mãnh liệt như lửa, khoé môi cong lên một nụ cười xấu xa, nói: "Tiểu yêu tinh, cậu muốn ở trên bàn, hay ở trên giường?" (*phun máu mũi!*)

Chương 12: Hà giải

Thiệu Hân Đường ngồi trên mặt bàn gỗ lim thượng hảo, đôi chân mảnh mai bị mở ra, đứng ở giữa là Vu Chiến Nam mặc quân trang chỉnh tề

Warning: 18+

"Tiểu yêu tinh, cậu muốn trên bàn hay trên giường?

Thiệu Hân Đường bị hắn hôn đến thiếu dưỡng khí, chỉ lo há miệng thở dốc. Vu Chiến Nam thấy hai má cậu ửng hồng, bộ dáng xinh đẹp mềm mại, cũng không cho cậu thời gian để xem xét, lập tức bế cậu đè lên bàn, rồi giơ tay kéo quần áo của cậu.

Hôm nay Thiệu Hân Đường cố ý mặc một bộ quần áo cài khuy phức tạp, chỉ riêng quần thôi đã buộc ba cái nút, ai ngờ thứ này căn bản không thể gây ra bất kì trở ngại nào cho Vu Chiến Nam, hắn chỉ vừa vung tay, quần của Thiệu Hân Đường đã trở thành miếng giẻ rách.

Thiệu Hân Đường ngồi trên mặt bàn gỗ lim thượng hảo, đôi chân mảnh mai bị mở ra, đứng ở giữa là Vu Chiến Nam mặc quân trang chỉnh tề. Một tay Vu Chiến Nam cởi quần lót của cậu, bàn tay xoa nắn vật nhỏ thanh tú đáng yêu y hệt chủ nhân của nó, môi trượt lần theo cái cần cổ duyên dáng, khẳng chắn, như hận không thể nuốt thiếu niêm như ngọc trước mắt vào bụng. Há miệng ngậm viên châu nhỏ đỏ tươi xinh xắn đứng sững trước ngực...

Dù sao Thiệu Hân Đường cũng mới mười bảy mười tám tuổi, rất dễ dàng động tình, lại ngây ngô dễ xúc động, nào chịu được loại đùa

bỗn như vậy, do đó không kiềm chế được bật rên rỉ thành tiếng.

Tiếng rên rỉ này phảng phất như một liều thuốc thôi tình cực mạnh, ánh mắt của Vu Chiến Nam tíc tắc trầm xuống, bên trong như mang theo lưỡi câu sắc bén, móc trên người Thiệu Hân Đường. Đồng thời giọng nói khàn đặc, nói: "Cởi quần cho ta"

Thiệu Hân Đường cúi đầu, chỉ thấy quần quân trang màu xanh lục đã phồng cao, có thể thấy được vật không lồ ở bên trong. Thiệu Hân Đường biết thú tính và sức bền của Vu Chiến Nam ở trên giường, tự nhủ trốn không được, cũng cất giọng khàn khàn, nói: "Lên giường"

Vu Chiến Nam cười gian: "Muộn rồi, ở đây luôn đi"

Lại thấy Thiệu Hân Đường chần chờ bất động, hăn tàn nhẫn niết vật nhỏ trong tay một cái, quả nhiên thấy mồ hôi lạnh trên mặt Thiệu Hân Đường túa ra, vẻ mặt thống khổ: "Cởi mau, nếu không cậu sẽ đau đó"

Lúc này Thiệu Hân Đường quần áo đã cởi sạch, điểm yếu còn nằm trong tay người khác, giống như con cùu nhỏ mặc người ta xẻ thịt. Cậu phải khuất nhục giơ tay chạm vào dây lưng băng sắt sáng loá kia.

Thân hình cao to vượt trội của Vu Chiến Nam đứng không nhúc nhích, tuy rằng hạ thể đã cứng rắn như sắt, nhưng không hề có ý muốn giúp cậu, hăn nhìn chăm chăm cậu không chuyển mắt. Cố gắng hết sức, nam căn khổng lồ rốt cuộc thoát ra. Phía trên khối thịt cực lớn màu tím đen nọ dày đặc gân xanh, doạ Thiệu Hân Đường lập tức tái mặt.

Biểu hiện của cậu trái lại khiến Vu Chiến Nam hài lòng, hăn cười rồi hung hăng cắn môi cậu một cái, thò tay về hướng hậu huyệt đang co rút do sợ hãi của Thiệu Hân Đường. Chỗ đó vô cùng chặt, ngón tay thô ráp đột ngột đâm vào khiến Thiệu Hân Đường đau đén suýt nữa nhảy dựng lên, trong lòng tuyệt vọng và sợ hãi, nếu thật sự bị

quái vật lớn kia tiến vào, không phải sẽ lẩy mạng của cậu sao!

Nghĩ như vậy, Thiệu Hân Đường vội vàng quơ lẩy nam căn đã chờ không được sắp xông vào, thuận thế bị nhiệt độ nóng bỏng đó doạ vỡ mặt. Cậu biết Vu Chiến Nam quen làm người tăng lớp trên, nào biết mấy chuyện như thương hương tiếc ngọc, tán tỉnh dạo đầu, có lẽ chỉ quan tâm đến bản thân hắn thích là được. Nhưng nếu thật sự cứ để hắn tiến vào như vậy, không phải sẽ mất nửa cái mạng giống lần trước sao, không chỉ bị thầy thuốc lột sạch để khám thương, mà nửa tháng đều không thể ăn uống. Thiệu Hân Đường hận cực cảm giác lúc bị người ta kiểm tra, bị người ta chạm vào, loại cảm giác này thậm chí còn vượt xa lúc khom lưng uốn gối trước người Vu Chiến Nam

Mắt Vu Chiến Nam đột nhiên loé sáng, Thiệu Hân Đường thấy mà kinh hoảng, trầm giọng nói: "Đi vào như vậy, sẽ hư..."

Vu Chiến Nam thấy đôi mắt đen của cậu tràn đầy sự cầu xin, tâm địa trước nay sắt đá lại thình lình mềm xuống, khàn khàn hỏi: "..... Vậy làm sao?"

Thiệu Hân Đường thấy tư thế không tiến vào không được của hắn, không thể không nói: "Trước tiên dùng ngón tay, dùng nước bọt... làm mềm da!"

Thấy Vu Chiến Nam hình như nghe hiểu, nhưng dù sao hắn chưa từng làm loại chuyện này, chỉ biết đẩy mạnh ngón tay vào bên trong, cậu đau đến mức ruột gan đều rung rung, không thể không cầm lấy ngón tay thô dài của hắn, để vào trong miệng ngậm một chút, sau đó chỉ dẫn hắn vuốt ve ấn đè phía ngoài tiểu huyết của mình, từng chút từng chút khoách trương. Mà Vu Chiến Nam hiển nhiên bị cử động của cậu mê hoặc, mặc cậu đùa nghịch, cố gắng chịu đựng đau đớn do thân thể cương cứng. Cho dù như vậy, lúc đi vào, Thiệu Hân Đường vẫn đau toát mồ hôi hột, ngửa cái cổ yếu ớt, hung hăng cắn răng không cho bản thân rên rỉ thành tiếng.

Da thịt mềm mại co giãn và ấm áp quấn chặt lấy hắn, Vu Chiến Nam thoái mái gầm lớn một tiếng, mỗi lỗ chân lông trên toàn thân dường như đều đang sung sướng khiêu vũ, chưa từng vui sướng như thế. Vu Chiến Nam cắn cổ của cậu, hung ác liếm hôn, mà hạ thân lại mãnh liệt tiến công, hung hăng đẩy vào, lại rút ra cả cắn, hận không thể 'làm' thiếu niên xinh đẹp chọc hắn ngứa ngáy này chết dưới thân hắn...

Cửa sổ tầng hai mở toang, mùi hương của hoa kim ngân trong vườn nương theo làn gió từ từ truyền vào. Thiệu Hân Đường ôm cổ Vu Chiến Nam, thân thể lay động theo cử động va chạm hung hăng bên dưới, mồ hôi của hai người hòa lẫn vào nhau, cùng giọt xuống bộ súng trường Mĩ tối tân phức tạp đặt ở bên cạnh, tiếng rên rỉ ái muội hỗn loạn truyền đến hoa viên được cắt tỉa cẩn thận.

Diêm Lượng vẫn luôn đứng tại hoa viên, dưới cửa sổ lâu hai, thật lâu không rời đi....

Chương 13: Khoe khoang

Thiệu Hân Đường bị hắn đè dưới thân, dùng đủ loại tư thế mà làm, từ giữa phòng rồi chuyển chiến đến trên giường tạm trong thư phòng. Cậu như một con thuyền nhỏ ở dưới thân của Vu Chiến Nam, thăng thăng trầm trầm, chỉ có thể quay cuồng theo cơn sóng

Trận vật lộn này kéo dài đến lúc trời bắt đầu tối, Thiệu Hân Đường hôn mê rồi tỉnh lại, khoé mắt dài hẹp vẫn vương nước mắt, thử giãy dụa một chút, cảm giác bộ phận đáng xấu hổ phía sau vẫn còn trưởng, mới động một chút, đã làm thứ ở bên trong phình lên như khí cầu được bơm khí, chậm rãi mở rộng hậu huyệt của cậu.

Thì ra Vu Chiến Nam vẫn chưa lấy thứ kia ra, cứ để thứ nửa cương kia ở trong tiểu huyệt khiến hắn ngất ngây của cậu. Lúc Thiệu Hân Đường cử động, tác động đến lớp cơ thịt ấm áp mềm dẻo phía trong, lại đánh thức hắn.

Xoay người kéo Thiệu Hân Đường xuống dưới thân, lại bắt đầu một vòng kích tình mới... Thiệu Hân Đường cắn răng chịu đựng sự xâm lược của hắn, nghĩ: Hắn nào phải con người, rõ ràng là dâm thú.

—

Thiệu Hân Đường đi ra khỏi phòng tắm, thân thể đã tẩy rửa sạch sẽ, tuy rằng phía sau sưng đỏ không chịu nổi, nhưng cũng may không bị xé rách, đỡ khó chịu hơn rất nhiều. Thiệu Hân Đường đương nhiên không cảm kích Vu Chiến Nam hôm nay ôn nhu, chỉ may mắn bản thân có thể nhịn được, không lấy cứng chơi cứng với Vu Chiến Nam.

Quần áo cũ đã rách nát không mặc được, Vu Chiến Nam lấy lí do đưa quần áo cho cậu, tiến vào phòng tắm thưởng thức hiện trường cảnh “Phù dung xuất thuỷ đồ” (*tương tự như cảnh tắm tiên i*). Thiệu Hân Đường tức nghiến răng, nhưng không có cách nào, biết đối với loại người không biết xấu hổ kiểu này thì phải không biết xấu hổ hơn hắn, che che dấu dấu càng dễ khơi dậy thú tính của một gã đàn ông, cứ đơn giản tắm nhanh cho xong.

Bởi vì vết thương không nặng, cũng chẳng mong mỏi người ta dành cơm, tắm rửa xong thì muốn đi, nhưng không ngờ bị Vu Chiến Nam giữ lại, nói: “Tôi nay đừng trở về nữa, theo ta đến một chỗ”

Thiệu Hân Đường thấy hắn mặc một bộ đồ ở nhà màu trắng, thân hình cao lớn thích ý dựa vào sô pha rộng lớn, toàn thân toát ra cảm giác thoã mãn, mới kiên nhẫn nói: “Tôi không thoái mái, nên không muốn đi”

Vu Chiến Nam nhướn mày, Thiệu Hân Đường biết không đi không được

—

“Thánh Hải Uyển”, hộp đêm xa hoa có thực lực nhất ở Trầm Dương lúc đó. Từ lúc đèn lồng mới được treo lên, thì đã kín hết chỗ, sênh ca diễm vũ, phảng phất ngay cả không khí chung quanh cũng tràn ngập hơi thở hú bụi. Thiệu Hân Đường bước xuống xe theo Vu Chiến Nam, vệ binh bảo tiêu trên hai chiếc xe trước và sau ghì súng trong tay, sớm đã bao vây xung quanh thành một vòng bảo hộ không một kẽ hở, ngay cả phục vụ đón chào đón cũng bị mời sang một bên.

Quản lí hộp đêm có dáng vẻ giống chó Pug, mặc một bộ tây trang hồ bột phẳng lì, dẫn đám người Vu Chiến Nam từ cầu thang riêng lên tầng ba.

Toàn bộ “Thánh Hải Uyển” tách thành ba tầng, tầng một dành cho một số khách bình thường đến mua vui, có tiểu thư trang điểm xinh đẹp hầu ca hát khiêu vũ, vô cùng ầm ĩ. Tầng hai có mấy gian phòng riêng biệt, cung cấp cho một ít ông chủ quý phu nhân làm chuyện không thể cho người khác thấy, là chỗ không phải người bình thường nào cũng có thể đến. Mà tầng ba, là một đại sảnh loại nhỏ chỉ chiếm diện tích bằng một phần ba lầu một, trang trí tráng lệ, đèn pha lê chạm khắc treo lơ lửng, thể hiện rõ bức tranh tầng lớp xã hội thượng lưu thời dân quốc, cũng chỉ thuộc về một nhóm quan to quý nhân.

Lúc nhóm Thiệu Hân Đường đến, trong đại sảnh to lớn sáng rỡ ở tầng ba đã có hơn mười mấy người ngồi, có quân nhân quân hàm không thấp, đại lão bản ngậm tẩu thuốc, bên trong thậm chí còn có một tên trùm buôn lậu súng ống. Những người này nhìn thấy Vu Chiến Nam, đều đứng lên nhiệt tình chào hỏi. Lúc này Vu Chiến Nam cũng sắm vai một thủ lĩnh đại quân phiệt thân dân nhân nghĩa, cười cười bắt tay hàn huyên với mọi người. Nhưng khoé miệng của hắn vẫn mím chặt, mặt cười nhưng bên trong không cười, Thiệu Hân Đường đứng bên cạnh hắn nhìn mà giật môi liên tục.

Bị mời lên ngồi ở vị trí chủ vị, Vu Chiến Nam kéo lại Thiệu Hân Đường đang muốn lén lút chuồn đi tìm một góc nấp, không để tâm đến ánh mắt của mọi người, ấn cậu ngồi xuống bên cạnh hắn.

Lúc này đã có người chú ý đến Thiệu Hân Đường, đều ngậm cười nhìn cậu, nhưng trong ánh mắt đều có chút suy tư. Một người đàn ông trung niên chừng năm mươi tuổi, hói đầu, ôm cái bụng kệ nệ như bóng cao su đi qua, tỏ vẻ rất thân mật với Vu Chiến Nam: “Tôi nói sao giờ lão đệ mới đến, thì ra là “phù dung trường noãn”, không nỡ xuống giường a!”

(Vân mǎn hoa nhan kim bộ diêu, Phù dung trường noãn độ xuân
tiêu – Trường hận ca) (Tản Đà dịch thơ: Vàng nhẹ bước lung lay tóc
mái, Màn phù dung êm ái đêm xuân.)

Nói xong lại cười rộ lên, híp mắt ngắm Thiệu Hân Đường. Thiệu Hân Đường cực kì chán ghét loại người này, nhưng không thể phát tác, đành hơi hơi hạ thấp tầm mắt, không nhìn kẻ ghê tởm đó nữa.

Tiếp theo mọi người lại vòng vo tâng bốc Vu Chiến Nam, trong đó không thể thiếu được vài câu khen Thiệu Hân Đường, cái gì mà “Thân hình rất đẹp” “Tìm đâu ra báu vật như vậy”, còn có “Vu lão đệ thật có phúc..”. Kì thật vẫn là khen Vu Chiến Nam ‘tinh mắt.’

Lòng Vu Chiến Nam sáng ngời như pha lê, làm gì không biết tính toán nhỏ trong lòng của mấy kẻ này, chỉ là khi quay đầu lại, thấy Thiệu Hân Đường ngồi ngay ngắn nơi đó, eo lưng thẳng tắp, mi mắt hơi hơi rũ xuống, ngăn trở con ngươi sáng ngời đầy tinh thần, giống như không nghe thấy lời nói của mọi người, bộ dáng điềm tĩnh, khiêm tốn kín đáo, hắn càng thích, dường như thật sự cảm thấy bản thân có được một người đẹp như vậy là “có phúc”.

Trái tim hơi nóng lên, Vu Chiến Nam cũng không biết tại sao, lại bắt lấy tay Thiệu Hân Đường dưới gầm bàn, nắm chặt bàn tay mảnh khảnh ốm yếu của cậu, đột nhiên cảm thấy người này sao mà gây đến đáng thương, nhất định là bị đối xử không tốt, nghĩ đi nghĩ lại, trong lòng lại hơi phẫn hận những kẻ đã bạc đãi cậu.

Tay bị nắm trong một bàn tay dày rộng nóng bỏng, Thiệu Hân Đường sững sốt, giương mắt nhìn Vu Chiến Nam, thì thấy hắn cũng đang cười với cậu, nhưng chẳng hề giống với trước kia, bạo lực trêu chọc không còn, nhìn rất mềm mỏng.

So với việc Thiệu Hân Đường hơi hơi ngạc nhiên, những người khác quả thực được một lần khiếp sợ độc nhất vô nhị. Vu Chiến Nam chưa từng cười dịu dàng như vậy, hắn trước giờ căn bản không phải là một người có thể gắn với hai chữ ‘dịu dàng’, huống chi là đối với một món đồ chơi hầu hạ bên người. Nhất thời, những người nhìn thấy người sắt Vu Chiến Nam lộ ra một mặt mềm mỏng, trong lòng đã rõ nhưng đều không nói ra, dùng ánh mắt cực kỳ phức tạp lén lút liếc Thiệu Hân Đường, đã không còn coi thường như vừa rồi.

Mà đương sự hoàn toàn không nhận thấy được tình cảnh này. Thiệu Hân Đường chỉ nghĩ Vu Chiến Nam làm như vậy, đơn giản là khoe khoang thôi, vì kiếm được một thú cưng xinh đẹp, nên trong lòng đắc ý. Kiếp trước Nghiêm Phong cũng như vậy, sau khi có được cậu không đến ba tháng đã mang cậu đi gặp bạn bè, người khác khen cậu một câu, hắn sẽ vui đến mức không phân biệt được phuong hướng, hận không thể làm cho toàn thế giới đều biết hắn chiếm được cậu.

Ca nữ được yêu thích nhất hiện nay Nhậm Hân Hân đang hát một ca khúc đẹp tràn đầy cảm giác sâu thẳm, u uất của niên đại này tại trung ương đại sảnh, tư thế duyên dáng, mảnh mai như dáng đào, sóng mắt lóng lánh chuyển động, khiến mỗi người đàn ông ở đây đều có cảm giác nàng đang nhìn mình.

Đây đều là những nhân vật có máu mặt ở ba tỉnh đông bắc, bên người đều có thiếu nữ xinh đẹp hoặc là tiểu đồng hầu hạ, tên bụng bự đầu hói vừa rồi thậm chí ôm đến hai người. Thiệu Hân Đường ghét cảnh tượng thối rữa như vậy, chỉ nhìn chăm chú Nhậm Hân Hân đang hát ở phía trước

“Dễ nhìn hả?”

Đột nhiên nghe thấy giọng nói trầm trầm của Vu Chiến Nam vang lên bên tai, doạ cậu giật nảy mình, ngẩng đầu thấy Vu Chiến Nam vẫn bình thản, ngón tay siết lấy tay cậu khi nhẹ khi nặng. Không biết vì sao Thiệu Hân Đường lại cảm thấy hắn không phải đang vui lắm, cảm thấy hơi kì quái, nhưng không muốn phí sức dỗ hắn, chỉ lãnh đạm nói: “Tôi thấy cô ta trang điểm đậm quá”

Vu Chiến Nam nghe rồi cũng không nói gì, nghiêng người hôn thường cậu, nói: “Muốn ăn cái gì, ta nói bọn họ mang lên cho em”

Chương 14: Thua tiên

Vu Chiến Nam nghe rồi cũng không nói gì, nghiêng người hôn thưởng cậu, nói: "Muốn ăn cái gì, ta nói bọn họ mang lên cho em"

Giữa trưa đã uống một bụng trà, đến tối mới kết thúc vận động kịch liệt trên giường, Thiệu Hân Đường quả thật hơi đói rồi. Vu Chiến Nam gọi cho cậu món mỳ Italia mà hắn thích ăn, sau đó ngồi nhìn cậu ăn, những người khác đến gọi hắn đi đánh bài hắn cũng không đi.

Thiệu Hân Đường rất đói, nên ăn cực nhanh, nhưng động tác lại không hề thô lỗ, thậm chí so với Vu Chiến Nam càng giống công tử nhà quyền thế. Vu Chiến Nam nhìn tướng ăn tao nhã của cậu, ánh mắt có chút quái dị, buộc miệng hỏi: "Trong đoàn kịch của em đều ăn cơm như vậy hả?"

Thiệu Hân Đường còn chưa kịp trả lời, cửa tầng ba đã được mở ra, có hai người đi vào, người cầm đầu tuổi không quá mươi bảy. Cậu ta mặc trọn bộ tây phục màu đen, cravat kiểu sọc xanh đậm, sợi tóc đen bóng được keo vuốt tóc định hình thành kiểu tóc ngôi giữa, dáng vẻ khá là tuấn tú, nhưng kết hợp với gương mặt non nớt này, cảm giác xem ra có chút 'ngô chẳng ra ngô, khoai chẳng ra khoai'

Mọi người thấy người vừa đến, đều nói: "Vinh thiếu, cậu đã tới rồi à, nãy giờ chỉ còn chờ mình cậu thôi đó, Vu tư lệnh cũng đã đến rồi, phải phạt rượu cậu mới được!"

"Uống thì uống, tiểu gia không sợ"

Thiếu niên gọi là Vinh thiếu không nói hai lời đã bưng một cái ly do phục vụ mang tới, uống cạn ba ly xong, chùi chùi mép, hào khí ngất trời, nói: "Rượu ngon!"

Thiệu Hân Đường nghe thấy cậu ta nói, suýt nữa phun nước trong miệng ra, nén cười đánh giá vị Vinh thiếu quần áo và tính cách không tương thích này, nghĩ rằng đây cũng chỉ là một cậu bé mà!

Vinh Thiếu uống cạn rượu, trong tiếng cười vang của mọi người đi về phía Vu Chiến Nam, đến trước mặt, thì không còn cản rờ như vừa rồi, cung cung kính kính chào: "Nam ca, gần đây khoẻ không?"

Phía sau Vinh thiếu luôn có một người cầm mũ xách ví cho cậu ta. Thiệu Hân Đường tò mò đánh giá vị Vinh thiếu không lớn hơn mình bao nhiêu này, lại đột nhiên nhìn thấy người đứng phía sau cậu ta, sững người tại chỗ.

Người nọ hiển nhiên cũng nhìn thấy cậu, mắt trợn to, hoá ra là tên nhị ca Lưu Vĩ ghê tởm kia!

Hai người nhìn nhau vài giây, rồi đều ăn ý dời mắt đi. Một người tiếp tục ăn mì Italia, một kẻ ngoan ngoãn nghe lời đi theo phía sau chủ nhân. Mà Vu Chiến Nam chỉ lo hàn huyên với Vinh thiếu, không chú ý đến sự thay đổi của hai người.

Ăn mì xong rồi, Vu Chiến Nam lại kêu cậu đi theo mấy người Vinh thiếu chơi bài. Vinh thiếu nhận mệnh lệnh, nhưng có chút không tán đồng. Vừa rồi, lúc vừa gặp Thiệu Hân Đường, bởi khí chất xuất chúng của cậu ta không hề giống loại người dùng sắc đẹp để quyến rũ người khác, lại ăn uống tự nhiên bên cạnh Vu đại tư lệnh, nên cho rằng đối phương cũng là tiểu công tử tuấn tú của nhà đại lão bản nào đó. Lúc này Vu Chiến Nam lại nắm tay cậu ta, ái muội ôm eo của cậu ta, thấp giọng nói với vị tiểu công tử xinh đẹp sắc mặt không hồng không trắng như khắc từ ngọc nõ: "Đi chơi đi, thắng thì tính của em, thua thì tính cho ta"

Vinh thiêú thẽ mới hiểú được, thì ra người này là tiểu tình nhân Vu Chiến Nam mang theo bên người! Cái nhìn với Thiệu Hân Đường lập tức hạ thấp không ít, nghĩ rằng một thiêú niêñ không thiêú tay không thiêú chân, không chịu đì xây dựng đại sự nghiệp, lại cam chịu đoạ lạc thẽ này, chẳng biết xấu hổ cam lòng nằm dưới thân của đàn ông, mua vui cho người khác, cũng không chịu làm việc chính đáng, cho dù không thể lấy thiên hạ là trách nhiệm của mình, thì cũng không nên vứt sạch thể diện của đàn ông như thế.

Nghĩ như vậy, vốn còn cảm thấy người này tuấn tú xinh đẹp, quý khí mươi phần, hiện tại trong lòng lại coi thường, cho rằng người này đã lãng phí một khuôn mặt xinh đẹp, là đồng phân ngựa bě ngoài thì lấp lánh, bên trong thì đầy hư thối!

Thú cưng kiểú đó của Vu Chiến Nam cũng đến đây nhiều, thẽ mà hôm nay còn kêu mình dẫn đi chơi cùng, thật là hồ đồ rồi. Tân Việt Vinh nghĩ như vậy, thấy Vu Chiến Nam đã đi nói chuyện với mấy đại lão bản khác, thì phớt lờ Thiệu Hân Đường, dẫn đầu đến bên cạnh bàn đánh bài ngồi xuống, chào hỏi những người bên cạnh

Thiệu Hân Đường nhìn thấy sự khinh bỉ lười che dấu trong mắt Tân Việt Vinh, trong lòng hiểu rất rõ, cũng không so đo với vị đại thiêú gia vừa nhìn đã biết không hiểu thống khổ trong nhân gian, thoải mái chọn một vị trí ngồi xuống. Vừa lúc là đối diện với Tân Việt Vinh.

Tân Việt Vinh đến sau nên không biết trước đó đã xảy ra chuyện gì, có lẽ cậu ta có đến cũng nhìn không ra cái gì lắt léo, nào có thể so với các lão hồ li khác ở đây. Người từng thấy Vu Chiến Nam cười lạnh, cười nhẹ răng, cười ẩn dấu lưỡi dao, ngoài cười nhưng trong không cười không ít, nhưng cười tràn đầy tình ý như vậy lại có mấy lần, cho nên mọi người vừa nhìn đã biết Thiệu Hân Đường này khác với những kẻ khác, có lẽ là người trong lòng của Vu Chiến Nam cũng không chừng, cho nên đều muốn qua lại vài câu, tâng bốc lấy lòng.

Hai chỗ ngồi còn lại bên bàn bài rất nhanh đã có hai người ngồi vào, nhà trên của Thiệu Hân Đường là một lão béo năm sáu chục tuổi,

cười híp mắt, nhìn như lão gia già mặt mũi hiền lành nhà bên, nhưng đôi mắt mỏng dính lại sáng lập loè, mọi người đều gọi lão là lục lão gia. Nhà dưới là một thanh niên cao gầy trên dưới ba mươi tuổi, sắc mặt xanh đen, hốc mắt hõm sâu, nhìn rất bệnh, còn để hai hàng ria mép hình chữ bát (八字), khiến Thiệu Hân Đường có cảm giác rất giống một tên hán gian, mọi người gọi hắn là Hồ thiếu.

Mọi người vừa ngồi ấm chỗ, lục lão gia đã cười tủm tỉm hỏi Thiệu Hân Đường: “Nên xưng hô với anh bạn thế nào đây?”

“Thiệu Hân Đường”

“Vậy chúng ta gọi cậu là cậu em nhé!”

Thiệu Hân Đường hàn huyên với bọn họ, phục vụ bên cạnh hỏi bọn họ muốn chơi gì, Hồ thiếu lại vểnh râu đưa vấn đề cho Thiệu Hân Đường.

Thấy bọn họ nhiệt tình nịnh nọt Thiệu Hân Đường, Tân Việt Vinh thấy khó chịu, thăm nghĩ: kẻ này cũng chẳng đáng cho các người nịnh bợ, nên sắc mặt càng khó nhìn hơn. Lục lão gia chú ý thấy, lập tức hỏi Tân Việt Vinh. Tân Việt Vinh nghiêm mặt, đẽ xuất trò cậu sở trường nhất “Hồ thập nhị!” (*chả biết trò gì!*)

Thiệu Hân Đường viện cớ chẳng biết chơi trò nào, nên sao cũng được, vừa nhờ phục vụ giảng cặn kẽ một lần quy tắc cho cậu, trong lúc đó Hồ thiếu thỉnh thoảng cũng xen vào một chút kỹ xảo. Tân Việt Vinh thấy rõ ràng, trong lòng không tán đồng, cho rằng Thiệu Hân Đường làm bộ không biết, để làm mọi người khinh địch, ch襍 nữa có thể thắng nhiều. Người như cậu ta Tân Việt Vinh đã gặp rất nhiều, biết bọn họ coi trọng nhất là tiền. Liền ngồi nhìn, nghĩ: chờ ch襍 nữa sẽ cậu đây sẽ không cho người như ý.

Nếu nói chơi bài, Thiệu Hân Đường thật sự rất có hứng thú, nhưng không biết có phải bài vận của cậu có vấn đề hay không [cậu đương nhiên sẽ không thừa nhận kĩ thuật chơi bài của mình không tốt!],

cậu chỉ mới chơi được một lát, thì đã chơi mười thua chín. Theo lẽ mà nói, hầu hết mọi người thua tiền thì sẽ không muốn chơi tiếp, những người nghiện bài đều là những con bạc đã ăn được vài ván đầu. Mà Thiệu Hân Đường dù đã thua đến thế, cũng vẫn muốn chơi tiếp, kì thật cậu càng muốn chơi gì cũng không thăng, nhưng Vu Chiến Nam đã nói như vậy, thì cũng thế, Thiệu Hân Đường lại hưng phấn vươn tay cầm lấy bài phát đến trước mặt mình.

Chơi mấy ván, Tân Việt Vinh đã hơi tin là cậu ta thật sự không biết chơi, đừng nói đoán không ra bài của nhà khác, cho dù Hồ thiếu và Lục lão gia có ý thả bài, gian lận cho cậu ta ăn, Thiệu Hân Đường cũng vẫn mù mờ, nhìn ngốc ngốc, thế mà lại có chút đáng yêu. Chỉ là đã phá hỏng ý định nịnh bợ cậu của Hồ thiếu và Lục lão gia.

Tân Việt Vinh cười nhạo, nghĩ các người muốn đưa tiền còn phải xem người ta có nhận hay không đã!

Chỉ chốc lát sau, Thiệu Hân Đường đã thua hơn phân nửa số tiền của Vu Chiến Nam đưa tới. Biến thành hàng ria mép của Hồ thiếu run bắn, nụ cười của Lục lão gia có chút sượng sùng.

Một người đàn ông đang nói chuyện với Vu Chiến Nam chú ý thấy ánh mắt của hắn luôn nhìn chăm chăm đầu bên kia, hiểu ý trêu chọc: "Vu tư lệnh nếu không qua, tiểu bảo bối nhà ngài sợ là sẽ thua sạch ba tinh đồng bắc đấy!"

Vu Chiến Nam cười cười nói: "Không thể đâu, ta đi nhìn xem."

Chương 15: Vinh thiêng gia

Lưu Vĩ vẫn luôn ngoan ngoãn đứng sau lưng Vinh thiêng, bưng trà rót nước đều không mượn tay người khác. Hắn thấy trong vòng nửa giờ Thiệu Hân Đường đã thua bao nhiêu là tiền, trong lòng càng lúc càng hoảng, nhịn không được oán trách cậu ta không hiểu chuyện, nếu chọc Vu Chiến Nam nổi giận, còn không phải sẽ đuổi cậu ta đi, cũng chặt đứt con đường tiền tài của hắn.

Hắn đang nghĩ như vậy, thì thấy Vu Chiến Nam chấm dứt cuộc nói chuyện ở bên kia, xoải bước đi tới.

“Sao ngốc vậy?”

Vu Chiến Nam ngừng ở sau lưng Thiệu Hân Đường, nói thẳng một phen. Thiệu Hân Đường một tay cầm bài, hơi hơi nghiêng đầu, nhíu mày nhìn hắn, vẻ mặt nghiêm túc: “Là vận khí không tốt!”

Ánh đèn màu cam đánh lên sườn mặt của cậu, phản phất mỗi sợi tóc đều toả ra vầng sáng ấm áp tốt đẹp, Vu Chiến Nam kìm lòng không đậu hôn nhanh lên mặt cậu một cái.

Nụ hôn này khiến Tân Càng Vinh ở đối diện nhíu mày, khoé môi Lưu Vĩ cong lên, những người còn lại hiểu ý bật cười. Chỉ có Thiệu Hân Đường giật mình nhảy dựng lên khỏi cái ghế dựa rộng thùng thình, giống như vừa bị con gỉ cắn, vội vàng che chỗ vừa bị đánh lén.

Lúc này phục vụ mang đến một cái ghế cho Vu Chiến Nam, đặt ở phía sau Thiệu Hân đường. Vu Chiến Nam khoát tay chặn lại, nói: “Dọn đi, ta ngồi ở đây” Sau đó làm như không có chuyện gì đi đến vị

trí của Thiệu Hân Đường.

Thiệu Hân Đường cảm thấy động tác của mình rất đàn bà, vội vàng buông cái tay đang che mặt xuống, nhưng đôi mắt đẹp căm tức nhìn người đàn ông không biết xấu hổ kia.

Vu Chiến Nam giang chân ra, vỗ vỗ chỗ trống giữa hai chân mình, nói: "Lại đây, ta dạy em chơi"

Sắc mặt của Thiệu Hân Đường quả thực là xanh và trắng hoà lẫn, kêu cậu ngồi vào lòng một người đàn ông trước mặt bao nhiêu người như vậy, cậu còn cần mặt mũi nữa hay không?

Cậu đứng cứng ngắc, cho đến khi Lưu Vĩ, đang đứng trong chỗ tối, ho nhẹ một tiếng, bị Tân Việt Vinh hung hăng trừng mắt, lui đi ra ngoài. Sắc mặt của Vu Chiến Nam cũng đã không dễ nhìn như trước, có chút không nhiên nhẫn: "Còn không chịu qua!"

Thiệu Hân Đường lê xác qua, cố gắng thẳng lưng, nhưng vẫn cảm thấy lồng ngực hùng kiện sau lưng nóng rực như lò lửa, Vu Chiến Nam một tay ôm thắt lưng của cậu, một tay rút ra lá bài trong tay cậu, hương vị ấm áp đậm chất đàn ông tràn ngập mũi cậu.

"Đánh lá này, chúng ta sẽ có thể thu bài"

"Em xem xem ra lá này... Ngốc, ra lá kia sẽ bị người khác lấy..."

"...."

Vu Chiến Nam tay trong tay dạy Thiệu Hân Đường đánh bài, những người khác cũng không dám kêu hai người đánh nhanh lên, chỉ có thể vừa chơi vừa nói chuyện tào lao, nhưng chỉ một chốc sau, số tiền Thiệu Hân Đường vừa thua lúc nãy đều thu lại, thậm chí còn thắng nhiều hơn mấy trăm đồng đại dương. Thiệu Hân Đường dần dần hiểu được cách đánh, cảm thấy Vu Chiến Nam dạy cũng có chút đạo lý, thật sự sinh ra vài phần hứng thú, vẻ mặt nghiêm túc lảng

nghe.

Tân Việt Vinh thấy hai người đối diện dựa sát vào nhau, một người tỏ vẻ tài giỏi, còn Thiệu Hân Đường thì cả mặt sùng bái. Nghĩ rằng luận về đánh giặc dẫn binh ta không bằng Vu Chiến Nam, nhưng ta từ lúc mới sinh đã biết đánh bài, các loại đánh bài giải trí, có cái nào ta không tinh thông, nhưng sao không thấy người nọ sùng bái mình, trong lòng sinh ra khó chịu, ném bài trong tay, hét lên: "Không chơi, không chơi nữa, các ngươi có hai người, không phải chúng ta chỉ có phần thua thôi sao."

Thiệu Hân Đường vừa hiểu ra cách đánh, đang lúc chơi rất vui vẻ, trên mặt vẫn còn lộ ra vẻ chưa thoã mãn.

"Sợ thua tiền thì xuống đi, đổi người khác!"

Kì thật Vu Chiến Nam chỉ nói đùa, ai ngờ vừa vặn chạm phải "nọc" của Vinh thiếu. Lời này nếu đặt ở bình thường ai cũng không để ý, hôm nay không biết Tân Việt Vinh bị sao nữa, thấy thiếu niên xinh đẹp vô ngần, nhưng mặt mày xa cách kia dựa vào lòng Vu Chiến Nam, còn liếc xéo cậu, trong lòng có một ngọn lửa bùng lên, lí trí không khống chế được cái miệng.

Cậu đẩy xấp tiền trước mặt lén, nói: "Muốn thắng tiền hả, của tôi đưa cho cậu hết nè"

Thiệu Hân Đường mất hơn nửa ngày mới nhận ra vị thiếu gia vui buồn thất thường này đang nói với mình, không rõ mới lần đầu tiên gặp mặt đã đắc tội gì với cậu ta, mà cậu ta lại làm mình sượng mặt trước bao nhiêu người. Cũng lạnh mặt nói: "Cược nhỏ lấy vui, bất quá là để vui vẻ, Vinh thiếu ngài có nhiều tiền như vậy, ai cũng không lấy nổi"

Vu Chiến Nam thấy thái độ của Tân Việt Vinh đều lộ ra sự coi thường đối với Thiệu Hân Đường, trong lòng cũng trở nên không vui, nhưng hắn mới có được Thiệu Hân Đường vài ngày, nào có thể

vì một món đồ chơi mà đắc tội với tiểu công tử của Tân gia đại hộ quý tộc ở nơi này, nên không có nỗi giận, chỉ nói hai câu vô thường vô phật, rồi ôm Thiệu Hân Đường đi chỗ khác chơi.

Vu Chiến Nam hôn hôn môi cậu, dỗ dành Thiệu Hân Đường:
“Ngoan, đừng giận, chờ lát nữa ta nói bọn họ mang số tiền vừa
thắng lúc nãy đổi thành tiền giấy đưa em cầm”

Thiệu Hân Đường nghe hắn nói, một lúc lâu sau vẫn không lên tiếng, sắc mặt Vu Chiến Nam lạnh xuống, nhưng kì thật tim lại giật thót, nghĩ rằng phải chăng đã lỡ lời, nhẫn nại dỗ dành: “Ta biết em không phải yêu tiền, em...”

“Sao ngài biết tôi không yêu tiền?”

Vu Chiến Nam còn chưa nói xong, đã bị Thiệu Hân Đường ngắt lời, lúc nói những lời này vẻ mặt của cậu vô cùng thành thật, làm Vu Chiến Nam sững sốt, sượng sùng thu lời lại, sờ sờ mũi.

Cảnh tượng xa hoa truy lạc như thế này kiếp trước Thiệu Hân Đường đã gặp không ít, nhốn nháo suy đồi, có thể chịu đựng nhưng thật sự không thích, cậu tình nguyện ở nhà ngồi máy lạnh đọc sách hoặc là ngủ một giấc, còn tốt hơn nhìn thấy một đống nam nam nữ nữ làm chuyện cẩu thả dâm loạn.

Lấy cớ đi rửa tay, lại đụng phải nhị ca Lưu Vĩ ở bên trong. Trong phòng rửa tay không có người, Lưu Vĩ thấy Thiệu Hân Đường, không hề tỏ vẻ kinh ngạc, đầu tiên cung cung kính kính hành một lễ, như hai người hoàn toàn không quen biết. Chẳng qua lúc đi ngang qua Thiệu Hân Đường mới thấp giọng cắn răng nói: “Anh đã chuẩn bị đủ tiền, hai ngày nữa sẽ báo cho em biết”

Thiệu Hân Đường nhìn trong gương thấy tên mặt người dạ thú nguy quân tử kia đã đi ra ngoài, không khỏi lộ ra một nụ cười thực hiện được quỷ kế...

Cậu không chú ý thấy, cánh cửa ở sau lưng đóng rồi lại mở, một bóng người lén vào.

Tân Việt Vinh vừa mới tiến vào đã nhìn thấy một nụ cười tuyệt mĩ chiếu ra trong mặt kính sáng ngời phía trước, cánh môi non mềm khẽ mím, khoé môi hơi hơi cong lên, mang theo một chút đắc ý, mang theo một chút giảo hoạt...

Trong nháy mắt, Tân Việt Vinh cảm thấy trái tim của mình đột nhiên đập mãnh liệt, có tiếng trống mạnh mẽ vỗ trong lồng ngực cậu. Cậu chưa bao giờ có cảm giác như vậy, chỉ cảm thấy quá đẹp, nụ cười tác động đến dây đàn ở nơi sâu nhất trong tâm linh cậu, thật lâu thật lâu cũng không thể ngừng rung rẩy.

Cậu cứ si ngốc nhìn người trong gương như vậy, cho đến khi Thiệu Hân Đường rửa tay xong xoay người nhìn thấy cậu.

Dù sao cũng là đại gia quý tộc được dạy dỗ, tuy rằng kiêu căng ngông cuồng, nhưng vẫn sẽ áy náy khi tổn thương trái tim của người khác. Tân Việt Vinh cảm thấy vừa rồi mình quá xúc động, nói như vậy với một người vừa gặp mặt. Vừa nãy lại thấy Thiệu Hân Đường mỗi khi nhìn mình đều lạnh mặt, trong lòng càng thêm khổ sở. Liền tìm một cơ hội theo cậu ta đến phòng rửa tay.

Ai ngờ vừa tiến vào đã bị nụ cười của Thiệu Hân Đường lung lay tâm trí, cảm giác quái dị lúc mới gặp mặt dần dần rõ ràng hơn, kì thật là cậu không thể nhìn cậu ta thân mật với người khác mà thôi.

Thiệu Hân Đường quay đầu lại, đột nhiên nhìn thấy có người đứng yên lặng ở phía sau mình, giật mình hoảng sợ, lập tức nhớ lại chuyện không vui vừa rồi, nhẹ nhàng nhăn mày, lễ phép mà xa cách, nói: "Vinh thiếu gia đến rồi, ta sẽ không quấy rầy, xin đi trước" Nói xong muốn đi qua người cậu ta.

Tân Việt Vinh thấy cậu ta muốn đi, trong lúc hoảng loạn, giữ chặt tay cậu ta, bất giác kéo người vào trong lòng mình...

Chương 16: Ngựa hahn huyết

Tân Việt Vinh thấy cậu bỏ đi, trong lúc hoảng loạn cố giữ cậu lại, thế nhưng vô tình kéo người vào lòng mình...

Tân Việt Vinh thật không ngờ cậu ta lại gầy yếu như vậy... Bất quá, xúc cảm quả thật rất tốt, mùi hương cũng mê người...

"Vinh thiếu, ngài có thể buông tôi ra không?"

Thấy Tân Việt Vinh cứ ôm cậu như vậy rất lâu. Thiệu Hân Đường nghiến răng nghiến lợi nói

"À..À...."

Mặt của Tân Việt Vinh lập tức đỏ bừng, cậu ta lùi về phía sau một bước, tay vòng ra phía sau, quy quy củ củ nhìn Thiệu Hân Đường, giống như kẻ mặt dày mày dạn vừa túm lấy người ta không phải là cậu.

Thiệu Hân Đường thấy dáng vẻ hoảng sợ của cậu ta, không muốn dính dáng đến, nên giơ tay mở cửa. Lại bị Tân Việt Vinh giành trước một bước chặn đường.

"Vinh thiếu gia, cậu có ý gì đây?"

"Cậu, cậu đừng giận, mới nãy tôi không phải có ý kia, tôi... đại ca tôi tặng cho tôi một con ngựa hahn huyết, hay là, tôi tặng cậu..."

Thiệu Hân Đường nghe thấy rất bối rối, sao tự dưng lại lôi 'ngựa'

vào đây?

“Ngựa hăn huyết tặng cho cậu, cậu đừng giận”

Thiệu Hân Đường mất nửa buổi mới hiểu được, thì ra vị thiếu gia này đang nhắc đến chuyện vừa nãy gây rối cậu tại sòng bài, giờ lại muốn dùng một con ngựa để mua chuộc cậu. Thiệu Hân Đường càng nghĩ càng giận, từ khi đến chỗ này, không những phải nơm nớp để phòng sống qua ngày, bị đầu lĩnh quân phiệt Vu Chiến Nam coi trọng, bị loại người như nhị ca Lưu Vĩ làm buồn nôn, còn phải chịu đựng sự sỉ nhục của tiểu thiếu gia nhà giàu trước mặt.

Thiệu Hân Đường bị cơn giận xung nao, hướng về phía Tân Việt Vinh bắt đầu trút giận.

“Vinh thiếu gia không phải đã nói tôi yêu tiền hả?”

“Không, tôi không có ý đó”

“Vậy cậu tặng ngựa hăn huyết cho tôi làm gì? Vừa rồi trên sòng bài còn ám chỉ tôi yêu tiền, hiện tại lại nói muốn lấy ngựa tốt tặng cho tôi, dù có thay đổi, chẳng qua đều là tiền tài cả. Vinh thiếu gia chặn ở chỗ này không cho tôi đi, là để sỉ nhục tôi phỏng! ”

“Tôi, tôi không phải...” Bình thường ở trước mặt phụ thân và huynh trưởng Tân Việt Vinh luôn nói năng lưu loát, giờ thấy Thiệu Hân Đường lại không biết phải làm sao, ngược lại một câu cũng nói không ra.

Thiệu Hân Đường không thèm để tâm đến Tân Việt Vinh đang đỏ hết cả mặt, tiếp tục dùng giọng điệu cay độc, nói: “Tôi biết Vinh thiếu gia có tiền, có thể tùy tiện lấy ra đập chết mấy kẻ mạt rệp và mấy kẻ ngài chướng mắt. Nhưng không phải ai ai cũng may mắn như ngài, đầu thân thành đại phú đại quý, có người vừa sinh ra đã không thể không bị vài kẻ đại phú đại quý ức hiếp xem thường, tất cả đều là vận mệnh, ngài vẫn nên giữ lại tiền của ngài, ngựa của

ngài, làm người đại phú đại quý của ngài đi, tiểu nhân vật như chúng tôi không cần của bối thí của ngài, vẫn có thể sống tốt, sống rất thoải mái."

Thiệu Hân Đường nói kì thật có điểm tàn nhẫn, Tân Việt Vinh nhất thời không phản ứng được, cứ như vậy bị cậu trỏ thẳng vào mũi cay độc bóng gió một trận.

Kì thật Tân Việt Vinh bình thường không phải là một chủ nhân cam chịu bị thiệt như vậy. Hôm nay chịu bị mắng kì thật có hai nguyên nhân. Một là cậu thật sự không ngờ Thiệu Hân Đường xinh đẹp đáng yêu, khí chất điểm đậm có thể như thế. Hai là ánh mắt Thiệu Hân Đường nhìn cậu quá sáng ngời, lúc tức giận, con ngươi màu đen của cậu ta như có hai ngọn lửa hừng hực, thiêu thẳng tới trong lòng Tân Việt Vinh, khiến cậu nhất thời trầm mê trong đó, không thể tự kiềm chế...

Đợi Thiệu Hân Đường đi ra ngoài được một lát, Tân Việt Vinh mới đấm một quyền lên bệ đá cẩm thạch màu đen, lập tức đau đến giật bắn lên, nghĩ: có xinh đẹp mấy chăng qua cũng chỉ là một món đồ chơi, còn là của người khác nữa, cái quái gì mà mình ở trước mặt cậu ta lại không tiền đồ như vậy!

Thiệu Hân Đường đi khỏi phòng rửa tay, nhìn thấy Lưu Vĩ đang canh cửa cho thiếu gia nhà hắn, mắt nhìn đăm đăm xuống đất, không dám ngược lên, cậu lấy tay phủi phủi vạt áo, làm như không có việc gì đi trở về.

Ngày đó mau mồm mau miệng, sau khi Thiệu Hân Đường trở về Hồng Mặc, trong lòng đã có chút hối hận, oán bản thân quá manh động, đắc tội một thiếu gia không biết trời cao đất rộng, những ngày tháng sau này còn tốt được chăng?

Không biết có phải tất cả nghệ thuật gia đều có tật xấu hành động

theo cảm tính hay không, chỉ cần Thiệu Hân Đường vừa xúc động, thường không quan tâm là ai, đều phải phát hoả một trận. Đối với Vu Chiến Nam, là vì lực lượng ta và địch quá cách xa, cộng thêm khí thế không giận dã uy của Vu Chiến Nam, thường thường có thể nhắc nhở Thiệu Hân Đường, người này không thể chọc. Nhưng Tân Việt Vinh chỉ là một tiểu thiếu niên mười bảy, tám tuổi, trong mắt cậu còn chưa đủ lông đủ cánh [cậu quên mất sau khi sống lại bản thân cậu cũng chưa đủ lông đủ cánh]. Lại vừa lúc chọc giận cậu, cậu cũng liền không quản mọi chuyện, giáo huấn trước rồi nói tiếp.

Sau ngẫm lại có chút sơ, con trai cỡ tuổi đó đúng là thời điểm không biết trời cao đất rộng, lại là ‘phú nhị đại’ (thế hệ con nhà giàu thứ hai) được nuông chiều từ bé, không chừng sẽ cảm thấy bị tổn thương tự tôn, gây ra chuyện gì không ngờ được.

Thiệu Hân Đường không ngừng ám thị bản thân, không sao không sao, thiếu niên tuổi trẻ hay quên.

Cho đến ngày thứ ba sau khi trở về Hồng Mặc, loại ám ảnh này của Thiệu Hân Đường mới tan biến

Ngày đó, lại có người gửi thư nặc danh, hẹn gặp cậu ở Thanh Đạo trà trang. Vừa thấy hành vi lén lén lút lút này, Thiệu Hân Đường đã biết không ai khác ngoài nhị ca Lưu Vĩ. Đoán hắn là muốn trả tiền cho cậu, Thiệu Hân Đường mặc một bộ quần áo rộng rãi thoải mái, vui vẻ đi đến cuộc hẹn.

Nhưng nhị ca Lưu Vĩ vĩnh viễn không phải là một kẻ có thể khiến người ta vừa lòng, hắn chỉ đưa cho Thiệu Hân Đường một trăm đồng đại dương, còn là dùng một túi bố dài, nặng trịch trịch, còn không thèm đổi thành tiền giấy cho dễ mang theo.

Thiệu Hân Đường vừa thấy túi tiền to tổ chảng kia, đầu đã đau, thế này thì cậu mang đi kiểu gì?

Vẫn là trà trang hai người gặp lần đầu, vẫn là căn phòng kia, Lưu Vĩ nốc trà, mở miệng túi đặt ở trên bàn cho Thiệu Hân Đường xem thử cảng phòng bên trong. Bên trong xen lẫn đồng đại dương cả trăng bạc cả đèn xỉn.

"Xem xem mấy thứ nhị ca đưa cho em, đều là nhờ anh khép nép, quăng thể diện mượn của hàng xóm dưới quê đó."

Thiệu Hân Đường ghê tởm vẻ mặt như là hi sinh hết thảy của hắn, cúi đầu làm bộ như nhìn tiền bạc ở bên trong, một lúc lâu sau, mới điều chỉnh tốt vẻ mặt, làm bộ rất cảm kích lại có chút khó xử nói: "Nhưng mà nhị ca, thế này ngay cả bồi thường một mảnh vụn của người ta còn không đủ..."

Lưu Vĩ kéo tay Thiệu Hân Đường, co kéo tóm lợm nói: "Anh biết, nhưng mà em cũng nên hiểu cho chỗ khó của nhị ca, phòng thì chúng ta không thể bán, bằng không sau này chúng ta đi đâu ở. Anh thấy hiện tại Vu tư lệnh cưng em lắm, không bằng em nghĩ cách lấy từ chỗ hắn đi"

Ai với ngươi có sau này a, đồ cổ chày.

Thiệu Hân Đường chỉ cảm thấy bàn tay bị hắn nắm như bị da rắn lạnh lẽo trờn qua, làm cho da gà của cậu đều ghê tởm nổi lên. Vẫn làm bộ làm tịch nói: "Hiện tại còn không có tiền, chúng ta còn bàn sau này làm gì chứ? Vu tư lệnh hiện tại tuy cưng tôi, nhưng hắn không thích người khác đòi tiền hắn, nếu tôi đòi, phỏng chừng đừng nói đến cho vị vợ bé kia của hắn, chính là có thể còn sống đi ra ngoài còn chưa nắm chắc đấy. Tiền và những thứ khác, chỉ có thể do hắn chủ động cho, mà tôi còn chưa được đến lúc đó."

Nghe cậu nói xong, Lưu Vĩ lại hắng hắng giọng nửa ngày, cuối cùng cắn răng nói hắn sẽ nghĩ biện pháp.

Thiệu Hân Đường thật không muốn dây dưa với loại người này, bùn

xỉn muốn chết, còn bụng dạ xấu xa, nhưng mà không lấy lại được số tiền hắn đã lừa của Thiệu Hân Đường trước kia, cậu lại không cam lòng.

Hai người lại ngồi một lát, sau Lưu Vĩ hỏi Thiệu Hân Đường ngày đó ở Thánh Hải Uyển đã nói gì chọc tới Vinh Thiếu mà làm cho mấy ngày nay cậu ta như rồng lửa, đi đến đâu thì nổi lửa đến đó, còn đem con hăn huyết mã cậu ta thích nhất do Tân gia đại thiếu tặng làm thịt ăn...

Thiệu Hân Đường nghe thấy hết hồn, nghĩ đối tượng cậu ta muốn làm thịt hắn là tôi đi

Sau đó, hai người trong lòng mang tâm sự, lại một trước một sau ra cửa trà trang

Chương 17: Tiên chuộc thân

Thiệu Hân Đường xin ông chủ trà trang một cái giỏ trúc rách, tuỳ tiện ném túi tiền vào trong. Ở cửa trà trang cậu lại mua năm sáu trái lê trăng xếp ở phía trên.

Lê trăng trái nào trái nấy lớn khủng, trăng mờn như tuyết, chỉ cần nhìn thôi đã khiến người ta cảm thấy ngon miệng. Trả thêm mấy đồng cho thằng bé bán lê, Thiệu Hân Đường nghĩ: trở về sẽ thả lê xuống giếng ướp lạnh một chốc, thế nào tiểu Kiện An cũng phải chảy nước miếng thòm thèm a!

Thể chất của Thiệu Hân Đường khá lạnh, sợ lạnh không sợ nóng. Nhưng thời tiết giữa hè hiện giờ, ánh mặt trời hong khô lớp đất mặt thành cát bụi, vỏ đất cũng nứt ra thành từng mảng, Thiệu Hân Đường cũng không thể không xắn ống tay áo đến bả vai, lộ ra hai cánh tay thon dài trắng nõn. Nhìn rất giống tiểu đương gia vừa tân hôn của nhà ai đang đi ra ngoài mua đồ. Vẻ ngoài xuất sắc đặc biệt thu hút sự chú ý của mọi người.

Xách giỏ lê trăng tiến vào 'Thương hành Đại Hoà', Thiệu Hân Đường lấy ra trăm đồng đại dương kia và sổ tiền giấy Vu Chiến Nam cho cậu, thì phát hiện còn đổi không được một khối bạc, Thiệu Hân Đường rất thất vọng. Tìm một người trong thương hành chuyên môn hiểu biết về cách đổi tiền hiện giờ, trao đổi một lát, cũng xem như có chút thu hoạch, sau đó đổi tất cả tiền xu thành tiền giấy, nhét trong người hơn hai mươi đồng đại dương để phòng khi cần.

Về Hồng Mặc, Thiệu Hân Đường kêu nhóc tiểu Kiện An, nay đã đen nhém như một tên ẩn độ tí hon do phơi nắng nhiều, mang lê trăng

đi ướp lạnh, còn bản thân trốn dưới bóng cây kiểm tra bài tập đã giao cho thằng bé.

Các thầy giáo trong Hồng Mặc đều chỉ dạy một ít công phu hát kịch, kĩ xảo tạp kĩ, không ai có khả năng làm người giáo dục vỡ lòng. Thiệu Hân Đường cảm thấy trẻ con phải được học văn hoá, cho dù không được học những chuyện nhân văn địa lý, nhân tình thế thái, đạo đức nhân nghĩa thì cũng phải hiểu được. Mà trong Hồng Mặc, phần lớn những đứa trẻ xấp xỉ Niếp Kiện An, đều là đi sớm về tối theo học sư phụ của mình, thậm chí cả hai đứa con của đoàn chủ Trầm Tài Điền, cũng bởi vì quốc gia xoá bỏ ‘chế độ khoa cử’, mọi người không có cơ hội ‘học giỏi để làm quan’, hơn nữa quốc gia rung chuyển, nhật bản xuất hiện nơi nơi, cho dù là trẻ con nhà có tiền cũng đều đi học một ít nghề kiếm cớm hoặc đi buôn bán.

Tuy rằng hiện tại có một ít tiền, nhưng Thiệu Hân Đường biết hiện tại không thể đưa Niếp Kiện An đi học, làm như vậy quá chói mắt cũng quá khác người. Cậu đang lên kế hoạch bỏ trốn, không bẳng chờ sau khi tìm một chỗ an toàn để trú ẩn, mới chính thức cho nó đi học.

Nhưng giáo dục vỡ lòng không thể không làm, Niếp Kiện An đã mười một tuổi, nếu ở hiện đại thì đã sắp lên sơ trung (*THCS* ấy) rồi, thế mà ngay cả một chữ cũng không biết. Cho nên khoảng mười ngày trước, cậu đã nhờ một cậu bé trong hồng mặc đi mua giúp một quyển ‘tam tự kinh’, một quyển ‘luận ngữ’, vừa dạy thằng bé viết chữ, vừa giảng giải cho nó một ít đạo lí. Niếp Kiện An là một đứa trẻ vô cùng nghe lời, thông minh chăm chỉ, mười mấy ngày nay hai người coi như cũng gặt hái được một số thành công.

Thiệu Hân Đường đang hóng mát dưới tàng cây đa già, thì thấy đoàn chủ Trầm Tài Điền một tay cầm quạt lá cọ, một tay cầm cái tẩu thuốc nhiều năm không buông của hắn, hơi khom người lảo đảo đi về phía cậu.

Thiệu Hân Đường đứng khỏi cái ghế đan, chào đón hắn, bị níu tay

ãnh xuống ghế, thì nghe Trầm Tài Điền vô cùng khách khí nói:
"Không dám, không dám, Thiệu tiên sinh, ngài ngồi đi"

Thiệu Hân Đường cười cười, cũng không khách khí, rót một chén trà đặt trước mặt hắn, nói: "Đoàn chủ Trầm hôm nay nhàn rỗi ghê nhỉ?"

"Nhàn gì đâu, cả ngày trông coi Hồng Mặc, mấy con hát mới tới thật không hiểu chuyện, chẳng những hát kịch không hay, còn luôn gây chuyện, một đám mất dạy không biết trời cao đất rộng..." Trầm Tài Điền nhăn mày nói, lại cảm thấy nói mấy chuyện này trước mặt Thiệu Hân Đường thì không hay lắm, vội vàng giải thích: "Này, không phải tôi đang thúc giục cậu làm việc đâu, chỉ là mấy tên ở dưới quá không hiểu chuyện. Thân thể của Thiệu Tiên sinh còn không khoẻ, cứ nghỉ ngơi lâu lâu một chút"

Thiệu Hân Đường biết chỗ khó của hắn, một đoàn kịch đang hoạt động, không chỉ không dễ quản lý nội bộ, mà các thế lực cạnh tranh bên ngoài cũng phi thường cường đại, chỉ riêng phía bắc Trầm Đường, đoàn kịch có quy mô tương đương với Hồng Mặc cũng có ba đoàn, phải tranh giành khách đến sút đầu mẻ trán chứ không dễ. Tuy rằng Trầm Tài Điền kiêng kị Vu Chiến Nam, không dám ép Thiệu Hân Đường lên đài, nhưng bản thân hắn hiện tại cũng đang ở thế cưỡi lưng cọp.

Vẫn là Thiệu Hân Đường quyết định cho hắn một bậc thang: "Thiệu tiên sinh, thiệu tiên sinh, nghe lạ quá, Trầm đoàn chủ đã chiếu cố tôi lâu nay, không cần coi tôi là người ngoài, cứ tuỳ tiện sai bảo tôi mới phải"

"Vậy, tôi gọi cậu là Thiệu lão đệ nhé?"

Trầm Tài Điền vốn không coi trọng Thiệu Hân Đường mấy, cảm thấy chẳng qua cậu ta có bộ dáng đẹp nên mới được quý nhân nhìn trúng. Lúc này nghe cậu ta nói như vậy, tự nhiên lại thấy cậu ta rất hiểu biết, sau đó cởi mở đồng ý luôn

“Được, như vậy cũng dễ nghe, nếu Trầm đoàn chủ không chê, tôi cũng gọi ngài là Trầm đại ca nhé”

Trầm Tài Điền vui vẻ nói được.

Thiệu Hân Đường trời sinh có bộ dáng cực tốt, người đời đều là động vật sống theo thị giác, thích đẹp ghét xấu, hiện tại cậu lại cười rạng rỡ, cố ý lấp ló hồn. Muốn làm cho người ta yêu thích quả thực rất dễ dàng. Tiếp theo còn nói một loạt những lời làm cho Trầm Tài Điền như mở cờ trong bụng

“Trầm đại ca khó xử như vậy, tiểu đệ đương nhiên không thể ngồi yên, ngài cho người chuẩn bị đi, tối nay em sẽ lên đài hát một vở.”

“Chuyện này?” Trầm Tài Điền vui vẻ nhưng cũng có chút không chắc chắn về tâm tư của Vu Chiến Nam, hắn biết có vài quý nhân không thích thú cưng mình nuôi xuất đầu lộ diện, nên sợ hắn không cẩn thận sẽ đắc tội với vị diêm vương này, chết thế nào cũng không biết

“Không sao, chỉ cần lúc người của tư lệnh phủ tới, tôi không đến chậm là được rồi. Bình thường hát một hai vở cũng không sao”

Trầm Tài Điền luôn miệng tán đồng, trong lòng vô cùng cao hứng. Lúc này Thiệu Hân Đường lại hơi ngập ngừng, mặt lộ vẻ khó xử, Trầm Tài Điền tất nhiên vội vàng hỏi cậu có chuyện gì.

“Tiểu đệ còn có một chuyện muốn hỏi...”

“Thiệu lão đệ muốn hỏi gì thì hỏi đi, chỉ cần ca ca biết, thì nhất định sẽ nói.”

“Em muốn hỏi, không biết giờ tiền chuộc thân của em là bao nhiêu?”

Thiệu Hân Đường nói xong lại nhìn sắc mặt của Trầm Tài Điền, quả nhiên vừa rồi còn hưng phấn giờ đã có chút lạnh xuống, trầm mặc một chốc mới do dự nói

"Ca ca có chỗ nào đổi xử không chu đáo với Thiệu lão đệ thì em cứ việc nói, anh nhất định sẽ..."

"Cũng không phải..." Thiệu Hân Đường không dám lộ sơ hở, kiên nhẫn nói: "Trầm đại ca đã rất chiểu cõi rồi. Nhưng em cũng không thể hát kịch cả đời được, sớm muộn gì cũng có ngày tuổi già xuống sắc, không lên đài được, cho nên muộn tính toán trước"

Nếu thật sự đến ngày già xuống sắc không lên đài được, Trầm Tài Điền tất nhiên sẽ không giữ cậu lại, nói không chừng còn phải đuổi cậu đi. Nhưng vấn đề là hiện tại Thiệu Hân Đường đang thời kì phong độ, hắn đã bỏ một món tiền lớn mua vào, có lí nào lại thả người. Thậm chí hắn đã thương lượng với tư di thái của hắn, chờ Vu Chiến Nam chơi chán cậu rồi, thì sẽ bán cậu cho một ông chủ khác... Thiệu Hân Đường quả thật là chính là cây rụng tiền cho hắn mà.

Thiệu Hân Đường cũng có thể tưởng tượng được ý nghĩ xấu xa trong lòng hắn, sắc mặt lạnh xuống, trầm giọng nói: "Trầm đoàn chủ có ý là bao nhiêu tiền cũng không thả người phải không? Hay là muốn Vu tư lệnh tự mình đến nói chuyện với ông?"

Trầm Tài Điền lập tức sờ tới mức mặt trăng bêch.

Chương 18: Đàm giới

“Trầm đoàn chủ có ý là bao nhiêu tiền cũng không chịu thả người phải không? Hay là muốn Vu tư lệnh tự mình đến nói chuyện với ông?”

Thiệu Hân Đường nói như vậy đương nhiên là để doạ lão. Theo như cậu thấy, dạng đàn ông máu lạnh như Vu Chiến Nam, căn bản chỉ coi cậu là một món đồ chơi, một trò tiêu khiển, khi muốn chơi thì phái người đến đón, bình thường còn chả muốn nhìn cho đỡ chướng mắt. Cho nên Thiệu Hân Đường cảm thấy dạng người am hiểu binh pháp quyền thuật như Vu Chiến Nam nhất định sẽ không ngốc đến mức tiêu một đồng tiền rước một con hát như cậu về nhà nuôi. Đương nhiên, đạo lí đơn giản này Trầm Tài Điện cũng hiểu. Nhưng mọi chuyện đều có một chữ 'lỡ' như. Từ sau lần Thiệu Hân Đường tự sát hụt, đổ chừng đã biến thành một người khác, trước kia thì hép hòi a, chẳng kiêng nể ai a, ác nghiệt nhát gan a, nhưng chỉ qua một đêm đã bốc hơi sạch, toàn thân tản ra quý khí, làm người ta không thể xem thường.

Trầm Tài Điện nhìn không thấu Thiệu Hân Đường hiện tại, càng nhìn không thấu Vu Chiến Nam, có chút giật mình, không biết nên trả lời thế nào. Chợt nghe giọng điệu của Thiệu Hân Đường thoảng hoà hoãn xuống, thành khẩn nói với lão.

“Trầm đại ca, anh xem, cũng không phải em nói đi là đi liền, chỉ là hỏi trước, cũng tốt cho anh chuẩn bị tâm lý. Tuy rằng chuyện này còn chưa định, nhưng Vu tư lệnh cũng đã tỏ ý rồi. Nếu thật để Vu tư lệnh phái người đến hỏi, còn không phải ông ta nói cho anh bao nhiêu thì cho anh bấy nhiêu, anh nào dám nói một chữ không. Hôm

nay em đến, tuyệt đối là vì nhớ đến bình thường Trầm đại ca hay quan tâm em, nên muốn kiếm thêm cho ngài một ít lợi ích”

Thiệu Hân Đường lúc thì nghiêm mặt nghiêm mày, lúc thì thấu tình đạt lý, lại lấy Vu tư lệnh ra doạ lão, thật sự làm Trầm Tài Điền hoảng sợ. Vốn dĩ Thiệu Hân Đường bị Vu Chiến Nam coi trọng, lão còn vui như mở cờ, tưởng bản thân có thể kiếm được một khoản. Nhưng Vu Chiến Nam là nhân vật nào, cả ba tỉnh Đông Bắc đều là của hắn, hắn muốn một người cũng tương đương như lão đồ từ trong nhà hắn, còn phải trả tiền sao. Hơn nữa, cứ cách năm ba hôm Thiệu Hân Đường lại bị đón đi tư lệnh phủ, không lên được đài, không hát được kịch, để duy trì Hồng Mặc, lão không thể không thuê vài con hát tự do có chút danh tiếng từ bên ngoài vào, cũng đã tiêu không ít tiền. Nếu đúng như Thiệu Hân Đường nói, Vu Chiến Nam không cho một cắc... hoặc là cứ kéo dài như vậy năm ba năm, mỗi ngày Hồng Mặc phải cung tiền cho Thiệu Hân Đường ăn không ngồi rồi, Hồng Mặc còn không phải bị cậu ta kéo đổ!

Chỉ trong mấy giây ngắn ngủi, Trầm Tài Điền đã tính toán rành rọt mọi chuyện, trong lòng biết phải làm thế nào, nhưng vẫn giả bộ như rất khó xử, nói: “Nếu Thiệu lão đệ đã có lòng với anh như vậy, anh cũng chẳng muốn gạt em. Em cũng biết đoàn kịch hiện giờ có bao nhiêu khó khăn, đặc biệt là thiếu vai chính như em...” Trầm Tài Điền nói đến một nửa, nhấp một ngụm trà rồi tiếp tục nói: “Năm đó, lúc em kí giấy bán thân, anh có đưa em ba thỏi vàng, nhưng năm đó, để rước được em, anh đã phải bán đi một con hát nổi tiếng được bồi dưỡng từ nhỏ ở Hồng Mặc, mới có nhặt đủ tiền. Giờ nếu em đi, Hồng Mặc có thể tồn tại tiếp hay không vẫn chưa biết, càng miễn bàn đến thời buổi loạn lạc này, hiện vật càng lúc càng quý, mà tiền gần như chỉ là mảnh giấy lộn....”

Ba thỏi vàng !

Trên mặt Thiệu Hân Đường vẫn bình tĩnh, nhưng trong lòng thầm rót nước mắt vì bản thân đáng giá nhiều tiền như vậy, Thiệu Hân Đường trước kia hối, tại sao cậu lại ngu đến mức tự bán bản thân

vậy?

Trầm Tài Điền nói như vậy chẳng khác gì là để đòi thêm tiền, mà nếu cậu trực tiếp hỏi lão tối thiểu có thể trả bao nhiêu thì không thực tế chút nào, Thiệu Hân Đường không muốn để lão nhận ra điều gì, sau khi suy nghĩ cẩn thận mới cắn răng nói: "Chuyện này anh và người của Vu tư lệnh chưa chắc có thể bàn bạc thỏa đáng, thế này đì Trầm đại ca, em sẽ nói giúp anh. Nể tình anh đã chiết cỗ em như vậy, em tuyệt đối sẽ tận lực tranh thủ cho anh, tối thiểu bốn thỏi vàng, anh thấy thế nào?"

Một thỏi vàng bấy giờ đủ cho dân chúng phổ thông sống mấy đời, Trầm Tài Điền kinh doanh đoàn kịch bao nhiêu năm, cũng coi là người giàu có. Nhưng nếu đúng như lão nghĩ, Vu tư lệnh bắt lão nuôi không công Thiệu Hân Đường năm ba năm, thì còn tiền bạc chi nữa. Tuy rằng lão muốn nhiều hơn, nhưng một thỏi vàng cũng không ít, lỡ như mất cả chì lẫn chài...

Thiệu Hân Đường cẩn thận thưởng thức chén trà 'Bạch hào ngân châm' [1], thấy gương mặt trắng xanh do thường xuyên hút thuốc phiện của Trầm Tài Điền thả lỏng một chút, bản thân cũng như được giải thoát khỏi vách núi... Cậu không sợ nhiều tiền, chỉ sợ người ta không chịu cho giá.

"Vậy nhờ cậu cả lão đệ đấy"

"Đâu có đâu có" Thiệu Hân Đường nhấp một ngụm trà, nhẹ giọng nói: "Chuyện này nếu để người của Vu tư lệnh biết sợ là không hay, có khi còn nói em thông đồng với người khác lừa tiền của tư lệnh. Cho nên..."

Giọng của Thiệu Hân Đường càng lúc càng nhỏ, Trầm Tài Điền lập tức tiếp lời: "Cho nên... bí mật!"

Rốt cuộc đã biết con số chính xác, tuy rằng không ít tiền, nhưng biện pháp là do con người nghĩ ra, đến lúc cần lại ép buộc dù dỗ

một chút, cầm giấy bán thân rồi dẫn tiểu Kiện An đi, thế còn chẳng phải trời cao đất rộng mặc ta bay lượn!

Tiểu kiện An nằm soài người ở trên bàn, nhìn Thiệu Hân Đường đang lâng lâng hạnh phúc, thật cẩn thận hỏi: "Cha nuôi, ngài sao vậy?"

Thiệu Hân Đường xoa xoa tằng tóc mái mềm mại trên đầu đứa con, nói: "Tiểu Kiện An có muốn đến học đường không?"

Cứ tưởng Niếp Kiện An nhất định sẽ rất hào hứng, ai ngờ thằng nhóc vừa nghe cậu nói, sợ đến mức luống cuống trèo xuống ghế, ôm chặt cánh tay cậu, vội nói: "Kiện An không muốn đi học đường, Kiện An muốn cha nuôi dạy, cha nuôi không muốn dạy con nữa sao? Ngài muốn con nhớ gì con đều nhớ kỹ, chẳng lẽ còn chưa đủ nhiều, vậy cha nuôi dạy con thêm chút nữa, con cam đoan sẽ nhớ hết toàn bộ..."

"Không phải, Kiện An rất ngoan, nhưng mà con không muốn chơi chung với các bạn khác à?"

"Không muốn... bọn Trầm thiếu gia toàn đánh con"

Thiệu Hân Đường nghe mà chua xót, giơ tay kéo thân hình nhỏ ấm áp của nó vào trong lòng, nói: "Kiện An không biết đánh lại sao?"

Niếp Kiện An hoảng sợ mở to hai mắt, nói: "Nhưng mà bọn họ là thiếu gia a!"

"Kiện An cũng là thiếu gia, Kiện An là tiểu thiếu gia của cha mà! Nếu bọn chúng lại bắt nạt con, thì phải đánh lại cho cha, nếu đánh không lại, thì bỏ chạy. Đừng sợ bọn chúng"

Niếp Kiện An trèo lên người Thiệu Hân Đường, trong đôi mắt to tròn

vẫn còn chút sơ hãi, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cha nuôi nó, nhịn không được gật gật đầu. Còn nghĩ nghĩ thì ra mình cũng là thiếu gia, là tiểu thiếu gia của cha nuôi. Đổ như đột nhiên biết được một cái bí mật lớn, trong lòng không khỏi ngọt như vừa uống mật.

—

Ba thỏi vàng, nếu không có chuyện gì bất ngờ, thì hắn là đã đưa hết cho Lưu Vĩ.

Thiệu Hân Đường không khỏi đau đầu, nghĩ, cái tên Lưu Vĩ này có chỗ nào đáng cho người ta thích a, chỉ được mỗi vẻ ngoài, bên trong xấu xa, thế mà Thiệu Hân Đường kia cam lòng bị bán còn sổ một chồng tiền cho người ta!

Ba thỏi vàng này cậu cũng không trông cậy lấy được hết từ tên cỏ chày Lưu Vĩ, nhưng không lột một tảng da của hắn thì khó giải mối hận trong lòng cậu!

Nhưng mà, sổ tiền còn lại cậu phải đi đâu kiếm đây?

[1] Bạch Hào Ngân Châm Trà là loại trà trắng vùng Phúc Kiến, chỉ hái đợt vào khoảng giữa tháng ba đến giữa tháng tư khi nụ hoa trà chưa kịp nở, và tránh hái vào ngày mưa, có sương giá. Trà này chỉ nên pha với nước nóng 750C trên 5 phút, cho ra nước trà hơi gợn sét nhẹ nhẹ màu vàng lục nhạt, lóng lánh những lông trắng trên lá trà.

Chương 19: Vay nặng lãi

Cậu ta không kiêu không liều, thong dong như một cây thủy trúc, đứng tĩnh lặng, ngẫu nhiên gặp được chuyện thú vị, hoặc sẽ như một con mèo con mon men lại gần, trong đôi mắt to tròn toàn là hưng phấn tò mò không thể che dấu, lúc tức giận thì đôi mắt đẹp bùng lên một ngọn lửa, môi mím chặt, y hệt một đứa nhóc đang giận dỗi, khiến người ta nhịn không được mềm lòng...

—

Kiếp trước, cuộc sống của cậu từ nhỏ đến lớn chỉ xoay quanh một chuyện, đó là hết thảy đều có liên quan đến học tập hí kịch. Lúc nhỏ thì có gia đình nuông chiều, ăn mặc dùng đầm là đồ tốt nhất. Sau khi thành danh thì có người đại diện giúp đỡ, người yêu chăm sóc cẩn thận. Chỉ có một lần duy nhất bị đối xử cường ngạnh, hiện tại Thiệu Hân Đường nghĩ hắn có thể tính là quy tắc bù trừ đi. Tuy Nghiêm Phong có tính chiếm hữu quá mạnh, nhưng cũng giúp cậu không ít. Ít nhất trong ba năm ở chung với hắn, sự nghiệp của Thiệu Hân Đường đã đạt đến đỉnh cao trước nay chưa từng có.

Thiệu Hân Đường nghĩ một lượt những việc cậu có thể làm, từ kinh doanh, tiêu thụ, công nhân kỹ thuật... Lúc đầu thì nóng lòng muốn thử nhưng lại dần trở nên nôn nóng u buồn. Vì bản thân kiếp trước 'không nhiễm khói lửa nhân gian' mà sinh bức bối.

Thậm chí ngay cả một người bạn có thể cố vấn thương lượng cũng không có, Thiệu Hân Đường cảm thấy bản thân đang bị vây khốn trong trạng thái túc cỗ vô thân. Cho nên, tối hôm phó quan Diêm Lượng của Vu Chiến Nam đến, ánh mắt của cậu luôn đảo quanh

người thanh niên khí độ bất phàm, bình thường khá kiêm lời này.

Nếu đâu hai tháng trước có người hỏi Diêm Lượng, chuyện hắn không muốn làm nhất là gì, câu trả lời của hắn nhất định sẽ là, không muốn Vu tư lệnh không giao việc cho hắn làm. Mà nay, hắn không muốn làm nhất, là bị phái đi đón con hát được Vu Chiến Nam nuôi ở Hồng Mặc: Thiệu Hân Đường. Ngàn lần không cam vạn lần không nguyện, nhưng một chữ cũng không thể để lộ cho người khác biết, không thể để người ta dòm ngó, nếu không...

Không biết có phải vì hiểu rõ người đó vĩnh viễn không thuộc về mình nên càng khiến hắn muốn ngừng yêu mà không được.

Mỗi lần đến đón Thiệu Hân Đường, Diêm Lượng đều có cảm giác, như đang đem người yêu của mình tặng cho người khác, để đổi lấy vinh hoa phú quý cho bản thân... Cảm giác này kì thật không đúng chút nào, ngay cả quan hệ yêu đương này cũng chỉ là do hắn tự tưởng tượng ra, Thiệu Hân Đường thậm chí còn không biết. Số lần hai người nói chuyện chỉ đếm được trên đầu ngón tay, những lúc đó lại kính cẩn lại xa cách, so với người lạ cũng chẳng hơn mấy. Chẳng qua mỗi lần gặp được Thiệu Hân Đường, hắn đều nhịn không được ở một bên lén lút đánh giá, thấy từng cử động nhỏ, từng cái nhíu mày, từng nụ cười đáng yêu của vị thiếu niên xinh đẹp, tim lại như bị mèo cà, càng thêm nặng lòng với cậu ta.

Cho nên hôm nay lúc Thiệu Hân Đường liên tiếp nhìn về phía hắn, Diêm Lượng đã sớm chú ý đến. Hắn siết chặt lòng bàn tay đã sớm ướt đẫm mồ hôi, lưng cứng đờ như một tấm bảng gỗ. Nhưng bởi vì bình thường hắn luôn thể hiện một bộ tư thái quân nhân, nên người khác không phát hiện được gì.

Rốt cuộc, khi xe chậm rãi chuyển động trên đường cái, Thiệu Hân

Đường làm như lơ đãng mở miệng. Cậu quay đầu ướm lời với Diêm Lượng: "Diêm phó quan đi theo Vu tư lệnh rất nhiều năm rồi phải không?"

"Mười năm" Diêm Lượng tỏ ra bình tĩnh, thậm chí có chút lãnh đạm. Có trời mới biết mồ hôi trong lòng bàn tay của hắn đã thấm ướt quân trang thằng thóm trên người.

Thiệu Hân Đường thấy hắn chẳng thèm ngó ngàng gì đến mình, thì cho rằng hắn xem thường cậu, nên lung túng nuốt lời nói trong cổ họng lại, ngượng ngùng quay đầu về phía ngoài cửa sổ.

Nhưng đột ngột chấm dứt nói chuyện như vậy, Diêm Lượng lại có chút không cam lòng. Hắn tận lực thả lỏng, nhẹ giọng hỏi: "Cậu có chuyện gì sao?"

Thiệu Hân Đường do dự một chốc, rồi mới nói tiếp: "Là có chuyện muốn thỉnh giáo Diêm phó quan, mạng lưới của ngài rộng lớn, tin tức thông suốt, không biết có công việc kiếm tiền nào phù hợp với tôi... Ác, ít phí tổn, ít mạo hiểm, cho người không có thời gian làm?"

"Cậu thiếu tiền?" Diêm Lượng kinh ngạc hỏi.

"Không phải, tôi chỉ muốn kiếm ít tiền, tiền đương nhiên là càng nhiều càng tốt"

Thiệu Hân Đường cười gượng, hi vọng Diêm Lượng đừng nói những câu đại loại như kêu cậu hỏi xin Vu Chiến Nam, nếu vậy thì cậu thật xấu hổ không có chỗ nào trốn, thật giống như là đi bán thân không bằng

May mắn Diêm Lượng không có nói thế, hắn trầm mặc một lát, rồi nói: "Có mấy việc, nhưng giờ không cần người, mà phí tổn quá lớn, nếu Thiệu Hân Đường tin tôi, thì nên nghe tôi đưa tiền cho vay đi, ngài đưa bao nhiêu tiền cũng được, năm phần tiền lời, cậu thấy thế nào?"

Đó không phải là cho vay nặng lãi sao!

Chuyện này không phải người bình nào cũng làm được, nghĩ kỹ thì chỉ có Diêm Lượng có tiền có thể mới có thể làm. Nhưng chút tiền của mình thì có thăm thía gì với người ta đâu, làm như vậy đơn giản là đang chiếu cố cậu, không dung chia tiền cho cậu rồi.

"Vậy được, vài bữa tôi sẽ đưa tiền cho anh. Có lời tôi mời Diêm phó quan uống rượu"

Thiệu Hân Đường vui vẻ đồng ý, lại không biết nỗi khổ trong lòng Diêm Lượng. Có mấy khi người trên giường của thủ trưởng lại mời uống rượu, đơn giản là, nằm mơ thôi...

—

Mỗi lần Thiệu Hân Đường đi gặp Vu Chiến Nam, đều phải triền miên chết dở một phen, sau đó còn phải xem tâm tình của đại gia có tốt hay không tốt, làm có sáng hay không sáng, mới quyết định có buông tha cho cậu không

Cậu cũng học ngoan. Tránh không được chuyện này, cũng không muốn tự tìm khổ, liền coi Vu Chiến Nam thành bạn giường. Chẳng qua hắn không hiểu lắm dịu dạng, mà bản thân cũng miễn cưỡng ở phía dưới.

Dù sao người ta đã quen sống hai mươi mấy năm phi thường tự tại, tùy ý làm bậy. Cho dù có muốn ôn nhu săn sóc một trận, cũng không biết phải làm sao. Thiệu Hân Đường cũng không so đo với hắn, tự cầm lấy một lọ kem dưỡng da viết bằng tiếng anh duy nhất trong phòng tắm, móc một tảng lớn làm chất bôi trơn. So với dùng nước bọt tốt hơn rất nhiều.

Xong chuyện, nơi đó của Vu Chiến Nam vẫn còn cắm trong người Thiệu Hân Đường, cảm thụ dư vị run rẩy sau khi kết thúc

Mái tóc màu đen của Thiệu Hân Đường như thác nước tản ra trên chấn đệm thuần trắng, cậu mím môi, nhắm mắt, hàng lông mi dài dài như phiến quạt nhỏ hình thành một bóng đen hình cung dưới ánh đèn.

Vu Chiến Nam nhìn đôi môi hồng nhạt, sờn mặt hoàn mỹ và màu da ửng hồng sau khi kích tình của Thiệu Hân Đường, trong lòng tràn đầy vui sướng. Loại vui sướng này, đã rất lâu chưa từng có. Khi cậu ta không ở bên cạnh thì luôn nhịn không được nhớ nhung, lúc ở bên người thì vẫn cảm thấy ôm không đủ, chỉ muốn hung hăng bóp nát rồi nuốt người này vào trong bụng....

Vu Chiến Nam không ngờ Thiệu Hân Đường lúc thuở đầu gặp gỡ chỉ khiến hắn ăn tượng mỗi tướng mạo xuất chúng, nhưng nay lại khiến bản thân mê muội như thế.

Thiệu Hân Đường xinh đẹp là không cần nghi ngờ rồi, nhưng cậu còn có một sức hấp dẫn nội tại càng hấp dẫn hắn hơn vẻ bề ngoài. Cậu ta không kiêu không liều, thong dong như một cây thủy trúc, đứng tĩnh lặng, ngẫu nhiên gặp được chuyện thú vị, hoặc sẽ như một con mèo con mon men lại gần, trong đôi mắt to tròn toàn là hưng phấn tò mò không thể che dấu, lúc tức giận thì đôi mắt đẹp bùng lên một ngọn lửa, môi mím chặt, y hệt một đứa nhóc đang giận dỗi, khiến người ta nhịn không được mềm lòng... Đặc biệt là ở trên giường, hương vị ở trong đó...

Người này sao cứ khiến người ta thương như vậy a?

Giơ tay vuốt ve mái tóc bong loáng như tơ lụa, Vu Chiến Nam hít thật sâu một hơi mùi thơm dễ chịu trên tóc, hai tay chống giường ngồi dậy, hôn hồn hàng lông mày hơi nhíu lại của Thiệu Hân Đường, nói: "Mấy thứ người ta mang về từ nước Mỹ tặng cho ta bôi mặt, em bôi chỗ đó của ta?"

Thiệu Hân Đường miễn cưỡng mở to mắt, thấy đôi mắt hổ của Vu

Chiến Nam toát lê ý cười nhìn mình, thản nhiên nói: "Có thấy ngài bôi đâu"

"Không bôi, đàn ông như ta bôi mấy thứ đàn bà đó làm gì. Sớm biết còn có tác dụng như vậy, ta sẽ không chửi cái tên tặng thứ này là coi tiền như rác" Vu Chiến Nam cười nói

Bị dáng vẻ lười biếng xa cách ngạo kiêu của cậu cào ngứa ngáy khó chịu, lại dướn thân ấn người nọ xuống dưới thân...

Chương 20: Cự tuyệt

“Ta sẽ cho người đi thu thập đồ đạc với em, dọn qua đây ở đi”

Không khí triền triền miên miên khắp phòng, ánh trăng kiều diễm ở bên ngoài, đều bị một câu này đánh nát trong trời đêm...

Thiệu Hân Đường đã sắp ngủ, như bị thú dữ cắn một miếng, đột nhiên giãy người ra, mở to đôi mắt long lanh, mờ mờ mịt mịt hỏi: “Ngài vừa nói cái gì?”

Vu Chiến Nam sảng ái hôn lên đôi môi sưng đỏ của cậu, cười nói: “Kêu em dọn qua ở chung với ta. Sao, vui quá hóa ngốc rồi?”

Là sợ quá hóa ngốc mới đúng!

“Đúng rồi, hiện tại em còn là người của Hồng Mặc phải không? Để Diêm Lượng đi lấy giấy bán thân của em về, từ nay về sau, em chỉ cần chuyên tâm hầu hạ ta là đủ”

Sắc mặt của Thiệu Hân Đường trăng bêch, không ngờ chuyện cậu dùng để hù dọa Trầm Tài Điền lại trở thành sự thật, đâu Vu Chiến Nam bị ngãm nước sao, muốn chuộc thân cho cậu, còn dọn vào nhà của hắn? Cậu cứ tưởng hắn chỉ tính chơi đùa thôi chứ.

Chuyện này đối với Vu Chiến Nam mà nói, về sau có lẽ là một chuyện phiền toái, nhưng đối với Thiệu Hân Đường mà nói, chuyện này chính là sấm sét giữa trời quang, là kéo cậu ra từ hang sói, rồi hung hăng ném vào miệng hổ a!

Vì cõi gắng tiết kiệm tiền, cậu đã phải suy nghĩ đến đau đầu nhức óc. Nếu bản thân có thể lấy được giấy bán thân từ chỗ Trầm Tài Điền, như vậy chỉ cần tiện tay xé đi, thì cậu đã là thân tự do, từ nay về sau trời cao mặc ta bay lượn, còn không phải tự do tự tại. Nhưng nếu tờ giấy bạc thêch, mỏng tênh đó rơi vào tay Vu Chiến Nam, trời mới biết cậu còn có thể thoát được hay không

Làm luyến đồng của một người đàn ông, Thiệu Hân Đường quả thật chưa từng nghĩ tới

Cậu đường đường chính chính là một người đàn ông, vận khí không may mới nhập vào trong thân thể ti tiện này, cậu cũng chỉ dành cắn răng cam chịu, nhưng bắt cậu chịu bị nhốt cả ngày trong một cái lồng son, tranh giành một người đàn ông với một đống đàn ông đàn bà.... Chỉ nghĩ như vậy thôi đã khiến Thiệu Hân Đường rợn xương sống ...

Cũng đâu phải chưa từng chết qua, cùng lăm thì ta lại đau thai lần nữa, cho dù có lưu lạc thành súc vật, thì vẫn tốt hơn gấp bội so với sống dở chết dở thế này.

Nghĩ thế, Thiệu Hân Đường quyết tâm phải kiên cường lên, eo lưng cũng thẳng tắp. Cậu đẩy Vu Chiến Nam đang đè lên người mình ra, kiên định nói: "Không được, tôi không thể dọn qua"

Trên thế giới này có mấy người dám sảng giọng nói thẳng 'không được' với hắn như vậy, Vu Chiến Nam ngẩn người, thấy Thiệu Hân Đường đã ngồi dậy khỏi giường, mảnh chăn băng vải sa tanh rót xuống, chỉ quấn quanh hông cậu, lộ ra bờ vai mượt mà cùng đường cong hoàn mỹ.

Dáng vẻ giật đùng đùng của cậu rơi vào mắt Vu Chiến Nam vô tình lại biến thành làm nũng, Vu Chiến Nam với tay xuống dưới chăn, nhéo nhéo cánh mông đàn hồi xinh đẹp, cười hì hì hỏi: "Sao lại không được?"

Đương nhiên không thể nói thẳng, Thiệu Hân Đường ngừng lại một lát, rồi hùng hồn nói: "Tôi không muốn trở thành luyến đồng của ai cả, trong đại gia tộc có nhiều quy củ lăm, đến lúc đó chỉ cần một di thái thái bất kì của ngài đều có thể giết chết tôi. Còn nữa, lỡ như ngày nào đó ngài thích người khác, tôi phải sống thế nào trong tòa nhà ăn thịt người này đây, đi cũng đi không được, chạy cũng chạy không thoát. Chúng ta cứ thế này cũng tốt mà, ngài nhớ tôi, thì tôi sẽ đến"

Thiệu Hân Đường nóng ruột, nên cái vẻ bất cần với Vu Chiến Nam cũng không khỏi lộ ra trên mặt. Vu Chiến Nam thấy cậu ta hoàn toàn không có tâm tư muốn ở cùng một chỗ như của hắn, thì hơi tức, sau đó lại nghe thấy cậu ta dùng âm điệu yếu ớt nói ra một câu "Ngài nhớ tôi, thì tôi sẽ đến". Cơn tức cũng tắt hơn phân nửa. Mới nhẫn nại dỗ dành cậu ta: "Ngày ngày ở bên nhau không tốt sao, đoàn kịch kia của em rách muốn chết!"

"Có rách nữa thì vẫn là nhà của tôi a, ở thoải mái. Hơn nữa, nếu có đẹp như Tây thi, nhưng mỗi ngày đều thấy cũng sẽ chán, đến lúc đó, hễ ngài nhìn tôi lại thấy phiền, hận không thể cho tôi một viên đạn, thì tôi phải làm sao đây?"

"Chó má!" Làm quái gì nói cho ai viên đạn là cho thật đâu. Vu Chiến Nam thấy cậu nói được nửa thật nửa giả, cũng không biết là cậu ta đang bày trò 'lạt mềm buộc chặt' hay là thật sự không muốn đến, nên sắc mặt cũng bắt đầu khó coi, híp mắt nhìn cậu nói: "Không biết điều! Bao nhiêu người nghĩ nát óc để bước vào phòng của ta, em đừng hối hận đấy!"

Thiệu Hân Đường ngầm bĩu môi, nghĩ rằng cũng không phải ai cũng ham bước vào phòng ngài, tôi đây không phải là bị ép đó sao !

Thấy Vu Chiến Nam lạnh mặt nằm dài ở một bên giường, Thiệu Hân Đường biết đã thoát khỏi nguy hiểm, liếc xéo tên đàn ông đã nhắm mắt kia, thầm nghĩ: đàn ông đàn ang lớn thế rồi còn dỗi như trẻ con!

Thiệu Hân Đường khẽ đảo mắt, dùng sức lực của toàn thân nhào về phía tên đàn ông đang hé mắt nhìn trộm kia. Chỉ nghe Vu Chiến Nam thốt khổ kêu đau, sau bị Thiệu Hân Đường dùng môi bit miệng...

Sau khi chấm dứt màn hôn sâu triền miên nhất, hô hấp của hai người đều đã bất ổn. Vu Chiến Nam xoay người, dùng tám cái vòi bạch tuột cuốn Thiệu Hân Đường của hắn đặt ở dưới thân. Trong quá trình lăn lộn, lại bị răng của Thiệu Hân Đường chờ tới đập vào cằm, Vu Chiến Nam nhẹ răng trợn mắt hỏi: "Rốt cuộc em muốn thế nào?"

Ánh mắt của Thiệu Hân Đường muôn vô tội cỡ nào thì vô tội cỡ đó, con ngươi đen bóng ngân ngắn nước. Cậu ôm lấy cái cổ thô tráng hữu lực của Vu Chiến Nam, bùi môi nói: "Đừng giận mà, tôi cũng chỉ sợ ở chung lâu ngài sẽ không thích tôi nữa! Tôi ở Hồng Mặc còn có thể hát kịch, khi nào cần sẽ đến thôi!"

Vu Chiến Nam trừng mắt, nhưng sự tức giận còn sót lại trong con ngươi màu đen đã biến mất sạch sẽ, nhưng vẫn gầm gừ nói: "Đến hay không thì tùy!"

Tâm trạng của Thiệu Hân Đường rất tốt, nên không thèm so đo với hắn!

Căn phòng mà Trầm Tài Điền mới đổi cho cậu có ánh sáng rất tốt, vị trí tốt, nhưng không lớn. Trước đó Thiệu Hân Đường lại dùng thái độ kiên quyết, tự tiện đưa tiểu Kiện An từ phòng của mấy chục người hầu đến đây, cho người đóng một cái giường nhỏ bằng gỗ đào mới tinh đối diện với giường của cậu, cho tiểu Kiện An ngủ.

Niếp Kiện An vui ra mặt, người ở trên dưới Hồng Mặc cũng nhận ra trình độ thương yêu của Thiệu Hân Đường đối với Niếp Kiện An, nên

cũng không dám tùy tiện sai sứ thằng bé đi làm chuyện này chuyện nọ, không dám ngược đái nó nữa.

Nhưng mà mấy ngày sau Tiểu Kiện An lại lo lắng hỏi Thiệu Hân Đường: "Cha nuôi, cái giường này nhỏ quá, con lớn nữa chắc không nằm vừa quá. Làm sao cho con không lớn lên đây?"

Thiệu Hân Đường bị bộ dáng nhăn mặt nhăn mày của thằng bé chọc cười, xoa xoa hai má nó nói: "Kiện An cứ yên tâm mà lớn đi, lớn rồi cha nuôi sẽ đổi cho con một cái giường tốt hơn"

Ngoài giường của cậu và tiểu Kiện An, còn có một cái tủ gỗ đứng sơn đỏ, một cái bàn trà hình tròn, và bốn cái ghế. Không gian còn lại bình thường cũng chỉ đủ để đi lại, nhưng cũng không quá chật.

Nhưng hôm nay, ngoài hai cái giường của chủ nhân, nơi nơi đều xếp đầy đồ.

Mấy xấp tơ lụa có độ mịn thượng hảo, màu sắc diễm lệ chất trên hai cái ghế, bộ ấm trà trên bàn trà bị gạt sang một bên, bên cạnh đặt một cái hộp gỗ màu đen khắc hoa văn chìm cao ba thước, nghe nói bên trong là bình sứ thanh hoa do trấn Cảnh Đức thời nhà Tống nung ra... Bên cạnh còn có rất nhiều rất nhiều món đồ được đóng gói tinh tế....

Thiệu Hân Đường đen mặt nhìn hướng người vừa đưa lễ vật đến – Diêm Lượng.

Tay phải của Diêm Lượng che trước miệng, ho nhẹ một tiếng, đợi đến lúc tiểu binh khuân đồ đều đã đi ra, mới thong thả nói: "Tư lệnh nói chọn vài thứ tao nhã... đưa tới cho Thiệu tiên sinh"

Thiệu Hân Đường mở hộp gỗ màu đen khắc hoa văn chìm kia ra, tự tay sờ thân bình một cái. Men trắng trong suốt như nước, khuôn sứ mỏng, màu sắc bình đạm tao nhã, thật sự là thứ tốt... Tay của Thiệu Hân Đường không dám dùng lực, sợ phá hỏng thân khuôn. Ánh mắt

của cậu đen và tĩnh như nước, khóc môi hơi hơi nhếch lên, chỉ là...
Thứ cao nhã như vậy... Cậu lấy có tác dụng gì!

Chương 21: Đổi tiền

Diêm Lượng cứ tưởng đưa mấy thứ này tới sẽ giành được nụ cười của mỹ nhân, ai ngờ mỹ nhân im lặng nhìn đồ đặc khắp phòng một hồi lâu, trên mặt càng buồn bã không vui.

Không phải đang hăm hở muốn kiếm tiền đến nỗi phải nhờ vả cả hắn rồi sao? Sao tự dưng nhìn tới bao nhiêu thứ quý báu mà vẫn không vui?

Diêm Lượng không hiểu nỗi, nên chẳng biết phải báo cáo như thế nào với vị tư lệnh ngoài mặt thì tỏ vẻ chẳng quan tâm nhưng thực tế thì rất mong ngóng kia.

Thiệu Hân Đường chờ mọi người đều đã đi hết, mới một tay bóp trán, một tay tự châm trà. Tiểu Kiện An tò mò sờ sờ cái này, đụng đụng cái kia, thỉnh thoảng lại phát ra vài tiếng reo nhỏ.

Thiệu Hân Đường đánh giá thằng bé, gần đây nó được ăn ngon ngủ kỹ, nên vóc người đã cao dài không ít, trên người cũng có thêm chút thịt, cái đầu thoát nhìn không còn đặc biệt lớn như trước. Trong đồng vải vóc trong phòng, cậu chọn ra một xấp vải màu xanh đậm thêu hoa lan, và một xấp vải trắng vẽ khóm trúc màu xanh ngọc. Những xấp còn lại đều cho người mang sang chỗ đoàn chủ Trầm Tài Điền, kèm thêm một hộp điểm tâm của Tử Thiện Phòng trai.

Niếp Kiện An trắng mắt nhìn cả hộp lớn toàn các món điểm tâm tinh xảo ngon lành bị người ta mang đi, nước miếng tí tách giọt xuống vạt áo trước. Đôi mắt to đen tràn ngập khát vọng, nhưng một chữ cũng chẳng dám nói, chờ người ta đi xa rồi, mới lưu luyến dời mắt,

giơ tay chùi chùi nước miếng.

Vừa quay đầu lại, một miếng kẹo đậu phộng vàng óng cỡ ngón tay cái đang đảo qua đảo lại trước mắt nó. Niếp Kiện An chưa suy nghĩ gì đã đớp sạch. Đến khi món điểm tâm ngọt ngào đã tan hết trong miệng, Niếp Kiện An mới giật mình nhận ra mọi chuyện, ngẩng đầu, thấy cha nuôi của nó đang nhìn nó đầy yêu thương, lại đưa một phần điểm tâm khác đến trước mặt nó, giọng nói dịu dàng: “Ăn nhiều coi chừng đau răng đấy, cả hộp này đều là của con, ăn từ từ thôi nhé”

Niếp Kiện An nhồm nhoàm miếng bánh hương hoa hải đường trong miệng, mắt ngắn nước gật gật đầu. Nó lại nhớ tới cái đêm đông trừ tịch năm cha mẹ mới qua đời, nó ở nhà cữu cữu nhìn đường ca đường tỷ ăn bánh chiên dầu nhân đường nóng hổi hổi do cữu mẫu làm, mỗi đứa đều ăn được mồm bóng dầu lưỡi tê rát, đường ca cướp mất phần của nó, các đường ca đường tỷ còn mang nó là đồ con rơi, nói nó khắc cha khắc mẹ, nói nó ở đây ăn cơm chùa... Nó khóc, sau đó bị cữu mẫu bảo xui xẻo rồi đuổi ra ngoài phạt đứng. Cữu cữu sợ vợ, chỉ phải thở dài... Năm ấy nó mới bảy tuổi, mà tiết trời lại rét đậm, mặt đất đóng băng cả, nó đã biết, trên thế giới này đã không còn ai thương nó yêu nó nữa...

Nhin gương mặt trẻ tuổi không hề che dấu vẻ từ ái kia, Niếp Kiện An biết, trên thế giới này vẫn còn có một người yêu nó, sẵn lòng đối tốt với nó...

Kiếp trước sống trong giàu sang nhung lụa, ngay cả chén bát ăn cơm trong nhà cũng làm từ pha lê Swarovski (*cái này hơi bị mắc ấy, một bộ ly uống vang đỏ 2 cái giá 319 EUR chớ ko chơi đâu*), có kì trân dí bảo, đồ cổ quý báu nào mà cậu chưa thấy. Những món này mà đặt trong một căn nhà tráng lệ quả thật cũng khá là đẹp mắt. Nhưng nay cậu đã nghèo đến mức tả tơi xơ m López, bán thân cho người ta luôn rồi, còn bày đặt đại gia gì nữa, phong nhã cao quý gì

gì đều gạt hết sang một bên, cậu hiện tại chỉ muốn sống cuộc sống bình thường thôi.

Vì thế ngày hôm sau, Thiệu Hân Đường liền xách cái bình sứ thanh hoa cao ba thước được bọc trong miếng vải đen không mới xé từ một bộ quần áo cũ, khẽ ném mang đến 'Hiệu cầm đồ Tân thị' lớn nhất ở đây. May mà bình sứ thanh hoa này mỏng tựa cánh ve, hình thể khổng lồ, nhưng rất nhẹ.

Thiệu Hân Đường bước vào 'Hiệu cầm đồ Tân thị' đúng vào giữa trưa, một tiểu nhị chừng mười bảy mười tám tuổi đang tựa vào quầy hàng ngủ gà ngủ gật. Nơi này là một nhánh cửa hàng nhỏ của hiệu cầm đồ Tân thị, không gian không lớn, nhưng trang hoàng rất tinh tế, bốn phía của đại sảnh đều trang trí bằng gỗ gụ màu đỏ, một dãy kệ màu đen xếp vài món đồ cổ xinh đẹp. Mỗi bên quầy hàng có một cái trụ gỗ cao, đặt bình có quai được khắc hoa văn phức tạp đối xứng nhau. Một gian phòng nho nhỏ nhưng trông khá đáng yêu.

Thiệu Hân Đường quan sát một vòng, khá vừa ý, mới gõ gõ cửa sổ thủy tinh ngăn cách giữa quầy hàng với bên ngoài, đánh thức gã tiểu nhị đang mơ mơ màng màng, nói: "Gọi chưởng quầy của các anh ra đây xem hàng cho tôi"

Chưởng quầy Lưu Đại Sinh đang đi hầu hạ, nịnh hót vị tiểu thiếu gia lâu lăm mới đến tuần tra một lần, thế nên hỏi tiểu nhị ai đến. Tiểu nhị hình dung rồi nói là một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, mặc áo màu xám bán đầy ở chợ, nhưng gương mặt thì khá là đẹp.

Lưu Đại Sinh nghe rồi đập mạnh một phát lên gáy tiểu nhị, thấp giọng giận dữ nói: "Ai muốn gặp thì gặp à? Không thấy tiểu thiếu gia đang ở đây hử, đồ mắt không tròng"

Tiểu nhị vừa tỉnh ngủ, đâu lại bị đập mạnh một cái, nên đau ơng loạn cả lên, thế là đầy bụng lửa giận. Bèn nổi giận dùng dùng chạy về nhà trước, cái kẻ khởi xướng mọi chuyện vẫn đang thẳng lưng đứng cạnh cái trụ gỗ, quan sát tỉ mỉ đôi bình có quai kia.

Tiểu nhị bị cảnh đẹp trước mắt mê hoặc, tiếng nói chuyện so với tưởng tượng của cậu còn muốn dịu dàng: "Xin lỗi, vị khách này, vừa vãn chưởng quầy của chúng tôi có chuyện không ra được, không bằng ngày mai ngài lại đến được không?"

Thiệu Hân Đường nhíu mày. Cậu ngồi xe kéo nửa canh giờ mới đến được đây, chẳng lẽ phải về không công?

"Chưởng quầy của anh mất bao lâu nữa mới xong chuyện?"

"Sắp rồi" Tiểu nhị nghĩ nghĩ, cảm thấy tiểu công tử khẳng định không thể ở đây lâu.

"Vậy tôi chờ thêm một chút"

Thiệu Hân Đường ngồi bên cái bàn bát giác ở trung ương đại sảnh. Tiểu nhị lanh lợi chạy ra hậu đường châm trà cho cậu, còn to gan trộm trà 'Đại Hồng Bào' [1] của chưởng quầy.

Lúc này trong hiệu cầm đồ chẳng có lấy một người, Thiệu Hân Đường đang nói chuyện phiếm với tiểu nhị, chợt nghe hành lang chỗ hậu đường truyền đến tiếng bước chân và tiếng nói chuyện.

Tiểu nhị vội vàng tránh sang một bên, cung cung kính kinh đứng ở cửa. Thiệu Hân Đường thấy có người sắp đi ra, vội buông chén trà, đứng lên.

Bức rèm ngọc màu tím bị người bên trong xốc lên, phát ra tiếng vang trong trẻo, Thiệu Hân Đường quay đầu lại, thì nhận thấy một gương mặt quen thuộc được mọi người vây quanh đang chậm rãi đi tới. Chưởng quầy đứng bên cạnh khom lưng nhắc rèm cho cậu ta, gương mặt mập mõ cười híp thành một khói, miệng cứ nhắc đi nhắc lại: "Ở đây có bậc cửa, thiếu gia ngài cẩn thận!"

Thiếu niên được gọi là thiếu gia rẽ kiểu đầu ngồi giữa, thoát nhìn

bóng loáng rất tuấn tú, lại cỗ tình nghiêm gương mặt trắng nõn, làm bộ chín chắn. Không phải Vinh thiếu gia Tân Việt Vinh thì là ai!

Thật là oan gia ngõ hẹp!

Ngay khắc Thiệu Hân Đường và Tân Việt Vinh nhìn nhau, chưa kịp nghĩ gì thì mặt đã biến sắc, sượng cứng mặt. Tân Việt Vinh vừa nhìn thấy cậu ta, mắt lập tức sáng lên, nhưng ngay đó nhận ra thay đổi của Thiệu Hân Đường khi nhìn thấy mình, sắc mặt cũng trở nên rất khó xem.

Chưởng quầy Lưu Đại Sinh là một kẻ có tầm mắt. Vừa thấy hai thiếu niên tuổi tác tương đương, trợn mắt nhìn nhau thì biết ngay là bọn họ quen nhau, nhưng nhìn sóng mắt mãnh liệt lưu chuyển giữa hai người, lại không biết quan hệ giữa hai người là gì. Vì thế, tại bầu không khí im lặng đầy ngượng ngùng này, thận trọng khẽ hỏi: “Vị tiên sinh này là?”

“Chính là vị khách vừa nhở ngài xem đồ, chờ ngài nãy giờ rồi đấy” Tiểu nhị không hiểu chuyện, ngơ ngơ tiến lên trả lời chưởng quầy

Nói như thế nào thì cũng là người quen, cho dù trong lòng không muốn, Thiệu hân Đường vẫn đứng lên, lên tiếng trước chào hỏi Tân Việt Vinh, giọng điệu khách khí hữu lễ: “Trùng hợp thật, Vinh thiếu gia cũng ở đây”

Tân Việt Vinh nhìn khéo mồi hơi nhếch lên của Thiệu Hân Đường, loại tươi cười giả dối khách sáo để đối đãi với người lạ này càng nhìn càng chói mắt. Cậu nhớ lại lúc Thiệu Hân Đường ngồi bên Vu Chiến Nam, cho dù không cười, nhưng tư thế rất thoải mái, đến chỗ của mình, thì lại cười đề phòng, không biết vì sao, trong lòng dâng lên một loại ủy khuất trước giờ chưa từng có

Vì thế, cậu sương sùng mở miệng: “Đây là sản nghiệp của nhà tôi, tôi đến đây thị sát, sao không?”

=====

Đại hồng bào (大红袍) là loại trà đứng đầu trong số các loại trà ở núi Vũ Di, cây sinh trưởng trong khe Cửu Long (九龙) phía bắc núi Vũ Di. Nơi Đại hồng bào sinh trưởng cao cách mặt nước biển 600m, nước khe luôn tuôn chảy, sương mù vây quanh, thổ nhưỡng rất thích hợp với cây trà. Truyền thuyết kể rằng, giống trà Đại hồng bào là do chim hạc tiên ngậm hạt từ đảo Bồng Lai (蓬莱) bay qua làm rơi bên vách núi Vũ Di, hạt mọc lên thành cây trà. Hiện nay nơi vách núi này có khắc ba chữ màu đỏ “Đại hồng bào”.

Cành và lá của cây trà Đại hồng bào rậm dày, cành hơi hướng lên, phiến lá rộng, có hình bầu dục, đầu lá nhọn chúc xuống, hai mép lá xoắn vào, màu của lá xanh đậm và bóng, Nếu là chồi non mới nhú thì sẽ có sắc đỏ. Hàng năm cứ vào dịp đầu xuân khi cây trà đâm chồi, từ xa mà nhìn, cả cây khoác lên một màu đỏ, tựa chiếc áo bào. Cũng theo truyền thuyết, ngày xưa vị hoà thượng ở chùa Thiên Tâm (天心) từng hái lá trà của những cây trà này trị khỏi bệnh cho một vị Hoàng đế, Hoàng đế liền đem chiếc áo bào dành trạng nguyên mặc khoác lên cây trà để biểu thị lòng cảm tạ, và áo bào đã nhuộm đỏ cây trà.

Cây trà Đại hồng bào đã có tuổi hơn ngàn năm, hiện chỉ còn sót lại 4 cây trên vách của khe Cửu Long. Nước suối trong khe nuôi dưỡng cây trà, không cần phân bón mà cây vẫn luôn tươi tốt. Hàng năm cứ vào ngày 13 đến ngày 15 tháng 5, người địa phương dùng thang để hái trà, sản lượng cực ít, chỉ được mấy lạng, nên được xem là loại trân bảo hiếm có trên thế giới.

Chương 22: Vinh thiêú gia khó hiểu

“Đây là sản nghiệp của nhà tôi, tôi đến đây thị sát, sao không?”

Lời này của Tân việt Vinh rất xấc xược, nói xong thì hối hận ngay, nhưng vẫn cố trấn định không chịu sửa miệng, trừng mắt nhìn Thiệu Hân Đường. Khiến mọi người có cảm giác khiêu khích.

Thiệu Hân Đường hơi nhíu mày, giọng điệu rõ ràng càng hững hờ hơn, như thể ngay cả làm như có lệ cũng không muốn, nhàn nhạt nói: “Chẳng sao”

Nói xong, Thiệu Hân Đường liền đứng yên lặng ở một bên.

Lúc Tân Việt Vinh mới thấy cậu ta, trong lòng có thoáng vui vẻ một tí, tuy rằng cậu chẳng biết mình đang vui vẻ cái gì, chỉ là có một khát vọng muốn thân cận với thiếu niên xinh đẹp này. Nhưng thấy cậu ta gặp mình mà chẳng có tí cảm thụ đồng dạng như mình, nói có mấy câu rồi liền ra vẻ đứng đong đONGO xa cách, như là ước gì cậu mau biến khỏi tầm mắt của cậu ta vậy, trong lòng lại dâng lên cơn tức, đặt móng ngồi bên bàn bát giác, đối diện với chỗ Thiệu Hân Đường vừa ngồi, nói: “Không phải cậu tìm chưởng quầy để xem đồ cho cậu à?” Tân Việt Vinh quay đầu, hướng đầu bên kia quát: “Lưu Đại Sinh, ông còn không mau qua xem cho cậu ta!”

Ai chẳng biết trong Tân gia vô cùng vinh quang hiển hách, được cưng chiểu nhất chính là vị Tân tam thiêú gia này, mà tính tình nóng này của Tân Việt Vinh cả gia tộc chẳng ai cản được.

Lưu Đại Sinh bị cậu đột ngột rống như vậy, sợ tới mức mặt mũi

trắng bêch, răng run lập cập cắn cả vào lưỡi, đau đén mức não lão ‘ong’ lên một chập. Vội vàng khom người đi đến trước mặt Tân Việt Vinh.

Thiệu Hân Đường vốn định bỏ đi, ai ngờ Tân Việt Vinh lại làm trò này. Còn chưa kịp mở miệng, Tân Việt Vinh đã thấy được hộp gỗ màu đen khắc hoa văn chìm trên bàn, giơ tay kéo qua, mở hộp, bình sứ màu xanh nhạt óng ánh như nước đã bị cậu ta một tay nhấc ra.

“Gì đây?” Tân Việt Vinh nâng nó lên nhìn bằng một tay, không chú ý thấy thiệu Hân đường đã đen hết cả mặt.

Lưu Đại sinh lấy ra một cái kính lúp lớn từ trong tay áo, đeo lên tai, nhìn sát cái bình sứ trong tay Tân Việt Vinh, nói: “Là sứ thanh hoa niên đại tốt nhất, hẳn là chính phẩm”

“Sao nhìn quen mắt vậy...” Tân Việt Vinh thì thào: “Hình như nhà Nam ca cũng có một cái?”

“Đây là Nam ca cho cậu?”

Tân Việt Vinh phản ứng phi thường nhanh, từ lúc liên tưởng đến lúc ép hỏi chẳng qua chỉ mất có mấy giây, cậu dữ tợn nhìn Thiệu Hân Đường “Cậu muốn cầm nó?”

“Hình như không liên quan đến cậu...” Thiệu Hân Đường lạnh lùng mở miệng

“Sao cậu có thể như thế?”

Tân Việt Vinh bị vẻ mặt thờ ơ của cậu ta hoàn toàn chọc giận, nhảy dựng lên nói: “Yêu tiền cỡ đó sao?”

Trong lòng biết chuyện định giá và bán đồ hôm nay không thể thực hiện được, Thiệu Hân Đường giơ tay giành lại bình sứ thanh hoa, muốn gói lại đi về. Tôi không trêu nổi, chẳng lẽ trốn còn không nổi

sao? Cậu thăm nghĩ

Tân Việt Vinh cảm thấy thất vọng vô cùng, không muốn tin cậu ta lại là con hát trọng tiền khinh nghĩa như vậy, muốn nghe cậu ta giải thích, nhưng lại thấy cậu ta muốn giành cái bình lại, giận lầm, thế là giơ tay cướp lại.

“Choảng” một tiếng giòn tan.

Không hổ là sứ thanh hoa có niêm đại tốt nhất, ngay cả tiếng vỡ xuống đất cũng dễ nghe ...

Lưu Đại Sinh và tiểu nhị đứng ở bên cạnh hoàn toàn bị tình huống này chấn kinh, ngơ ngác tại chỗ, hoàn toàn không biết nên phản ứng thế nào.

Thiệu Hân Đường nhìn nhìn mảnh vỡ li ti dưới đất, vừa rồi vẫn còn là một bình sứ thanh hoa nguyên vẹn. Có thể đáng giá mấy thỏi vàng, có thể đủ tiền chuộc thân cho cậu, có thể cho Niếp Kiện An ăn ngon mặc đẹp, đường hoàng đi học, có thể cho cậu đi xa khỏi đây, từ nay về sau tự do...

Nhưng những ‘có thể’ này đều đã vỡ thành mảnh nhỏ, trải đều trước mặt cậu...

Thiệu Hân Đường lấy tay bưng mắt.

“Ê... cậu không sao chứ” Tân Việt Vinh tùy tiện nói: “... Không phải chỉ là một bình sứ thanh hoa thôi sao, vỡ thì vỡ!”

Thiệu Hân Đường vẫn duy trì tư thế cũ, không nói gì

Tân Việt Vinh thấy cậu ta bưng mặt, tưởng là đang khóc. Điều này làm cho Tân gia tam thiếu gia, bình thường ngay cả nhà tổ của gia tộc bị phỏng hỏa cũng không chớp mắt một cái, phát hoảng.

Cậu vung về kéo tay của Thiệu Hân Đường, giọng điệu cẩn thận đến mức không thể cẩn thận hơn: “Cậu không sao phải không, đừng khóc a, cái bình nát cỡ này nhà tôi cũng có, để tôi đền cho cậu.... ”

Thiệu hân Đường không khóc, dáng vẻ của cậu có mềm mại mê người đến thế nào thì vẫn là đàn ông, sao có thể thật sự hờ chút là khóc lên khóc xuống đáng thương như đàn bà chứ.

Nhưng mà ánh mắt của cậu rất lạnh, nói là lạnh thì không bằng nói là lãnh đạm, lãnh đạm như thế cậu chẳng quen biết Tân Việt Vinh. Ánh mắt này khiến trái tim của Tân Việt Vinh co thắt.

Thiệu Hân Đường tránh khỏi tay của Tân Việt Vinh, không thèm ngó ngàng đến mảnh vỡ trên đất nữa, bình tĩnh nhìn Tân Việt Vinh nói: “Không cần, vốn cũng không phải của tôi, vỡ thì vỡ. Cáo từ, Vinh thiếu gia”

Thiệu hân Đường xoay người đi khỏi hiệu cầm đồ Tân thị, hộp gỗ màu đen khắc văn án chìm cứ thế bị bỏ rơi trên bàn bát giác, chẳng ai ngó ngàng tới.

Tân Việt Vinh vội vàng đuổi theo, ở cửa túm được cánh tay của Thiệu Hân Đường, nói: “Tôi đưa cậu về”

“Không cần..” Thiệu Hân đường gạt tay cậu ta, lãnh đạm nói: “Loại người như tôi quả thật chỉ yêu tiền, không đáng để Vinh thiếu gia quan tâm như vậy. Để không chướng mắt ngài, làm ngài không vui, sau này tôi sẽ giữ khoảng cách”

Tân Việt Vinh nghe cậu ta nói một tràng lời châm chọc, trong lòng rất khó chịu, nhưng chẳng có lời nào để nói, mắt nhìn Thiệu hân Đường không chút do dự đi ra ngoài, trèo lên một chiếc xe kéo, dần dần đi xa...

Tân Việt Vinh đứng trước cửa hiệu cầm đồ Tân thị một lúc lâu, ánh mặt trời gay gắt thiêu đốt nền đá nơi cậu đang đứng... Sau đó, cậu

đi về phòng, nhấc tay gạt mạnh hộp gỗ màu đen trên bàn xuống đất, phát ra tiếng động nặng nề nhức tai...

Trong lòng Thiệu hân Đường uất ức muôn chêt, một bình sứ thanh hoa đang ngon lành, coi như là đồ cổ rồi, cậu phải cực cực khổ khổ giãy dụa đấu tranh dưới tay Vu Chiến Nam bao nhiêu lâu, mới có được một món đáng tiền như vậy, thế mà lại bị Tân Việt Vinh, cái thằng nhóc chỉ biết sống phóng túng, tiện tay hất một cái, là đã rơi thành bột ph minden.

Mắc gì chứ! Mắc gì chứ!

Cậu không giết thân nhân của cậu ta, cướp vợ con của cậu ta, cũng không cho cậu ta đeo nón xanh ... [Khu khu, nghĩ quá rồi...] mắc gì lại trêu phải cái tên ôn thần đó?

Thiệu Hân Đường tổng kết, chỉ cần gặp phải Tân Càng Vinh, là cậu chẳng hay rồi, may mà hôm nay cái tên nhị ca xui xẻo kia không đi theo Tân Việt Vinh, nếu không chính là họa vô đơn chí.

Từ nay về sau, muốn ra đường thì phải cẩn thận, tốt nhất là rút trước một quẻ, nếu có bất kì dấu hiệu gì liên quan đến Tân Việt Vinh xuất hiện, thì dù có bị Vu Chiến Nam giết cũng tuyệt đối không ra khỏi cửa!

Mà Lưu Vĩ ngẫu nhiên bị Thiệu Hân Đường nhớ tới, đang chơi bạc trong một sòng bài nhỏ đến mù trời mịt đất, trên cái bàn trước mặt đổ đầy vụn bạc hắn thắng được gần đây. Bởi vì hưng phấn thức đêm mà mặt hắn đỏ bừng, trên cằm phủ đầy râu, cả người toàn mùi thoải hòa lẫn với mùi thuốc phiện, lôi thôi lêch thech, nào còn cảm giác 'tiểu bạch kiể' nữa.

Sau lưng của hắn có một gã đàn ông cao, hói đầu, ước chừng bốn mươi tuổi, đôi mắt xếch tam giác, mí mắt trũng, mặc một bộ áo dài màu đen, ngậm ống thuốc, thỉnh thoảng nói một câu: "Vận may của ông chủ Lưu thật tốt, chỉ trong chốc lát đã thắng đủ cho người

bình thường dùng nửa đời a..."

Vu tư lệnh không xuất hiện, bùn quá

Chương 23: Heo Nhật bản

Quốc gia rung chuyển, tư lệnh như Vu Chiến Nam cũng không phải dễ làm.

Tuy đang chiếm giữ vùng đất trọng yếu, trong tay lại nắm giữ binh tài tướng giỏi, nhưng ở cả ba tỉnh đông bắc này không phải chỉ có mình hắn là tư lệnh. Sở dĩ, hắn có thể hô mưa gọi gió, một tay che trời tại địa giới đông bắc, là cũng nhờ có bác cả đang làm nhà cầm quyền đứng thứ hai trung ương tại thành Nam Kinh.

Cho dù như vậy, vẫn có rất nhiều chuyện như sự áp chẽ lấn nhau giữa các quân phiệt, tranh giành địa bàn (*quân phiệt mà như xã hội đen ý*), tranh giành quyền sở hữu cửa cảng.... làm Vu Chiến Nam phải đau đầu. Nhất là đến năm nay, cục thế của quốc gia phi thường không tốt, tiểu Nhật bản đâu đâu cũng có, như là con gián đánh hoài không chết, sinh sôi nhanh chóng trên quốc gia cổ kính lạc hậu Trung Quốc, thậm chí si tâm vọng tưởng muốn làm 'rắn nuốt voi'

Nếu làm theo ý của Vu Chiến Nam, thì phải quyết liệt đánh đuổi chúng nó đi, để chúng nó tự nhảy nhót bày trò trên mảnh đất của chính mình. Nhưng chuyện này cũng chỉ có thể tưởng tượng trong đâu thôi, chưa nói Nhật bản tuy nhỏ, nhưng sức mạnh quân sự vô cùng phát triển. Cho dù Vu Chiến Nam muốn đánh, cũng phải được cấp trên phê chuẩn, nếu không mấy chục vạn binh của hắn, còn chưa chiến với người Nhật bản, thì có thể đã bị quân đội bí mật của tổng bộ giết sạch

Cho nên hắn nhịn, cho dù có hận mấy thằng quỷ Nhật bản hay diều võ dương oai trước mặt hắn, hắn cũng không thể không cắn răng

cười. Cũng may ba tinh đồng bắc hiện tại còn chưa có người dám cưỡi trên đầu hắn giương oai, nếu không, hắn thật sự bản thân sẽ mặc kệ hết, tổn hại đến những binh lính đã đi theo mình nhiều năm.

Nhưng phàm mọi chuyện luôn có một lần ngoài ý muốn, Yamaguchi Shigeruta chính là điều ngoài ý muốn này.

Yamaguchi Shigeruta là quản sự của sứ quán Nhật bản trú tại đồng bắc Trung quốc. Phải nói đồng bắc không giống với những địa phương như Nam kinh Thượng hải hiện nay, là vùng đất bị người nhật bản hành hành. Quan hàm của Yamaguchi Shigeruta cũng không cao. Nhưng không hay ở chỗ lão là người mà bác cả xa tận Nam Kinh của Vu Chiến Nam đã cố ý dặn dò 'cần được chiếu cố đặc biệt'

Nghe nói bởi vì tên Yamaguchi Shigeruta này có một đứa cháu rất lợi hại, tuổi còn rất trẻ mà đã được Thiên hoàng coi trọng, là đại tá của đế quốc đại Nhật bản bọn chúng.

Vu Chiến Nam không biết cháu của lão ở Nhật bản rốt cục lợi hại cỡ nào, nhưng biết thừa Yamaguchi Shigeruta phiền phức thế nào.

Lão ta khoái gây rối khi say rượu, còn cả 'khi nam ép nữ', ăn-uống-chơi gái-đánh bạc cũng chẳng chừa món nào, từng suýt bị đuối giết vì thiếu sòng bạc hắc đạo một món tiền lớn, phải nhờ Vu Chiến Nam ra mặt dàn xếp. Sau đó lão bắt đầu ham hút thuốc phiện, còn chẳng biết xấu hổ tìm Vu Chiến Nam mượn tiền. Nói là mượn, nhưng căn bản không có nhắc đến trả. Cho nên, hiện tại, Vu Chiến Nam gần như ngang với đang nuôi tên Yamaguchi Shigeruta này ăn, nuôi lão hút, còn phải nuôi cả tá tình nhân của lão!

Mỗi lần nhìn thấy lão ôm cái bụng núc ních, không biết xấu hổ mà thân thiết gọi mình 'Vu lão đệ', Vu Chiến Nam phải kiềm chế lầm mới không sờ tới khẩu súng bên hông...

Một khi tiểu Nhật Bản bại trận, chuyện đầu tiên Vu Chiến Nam phải

làm, tuyệt đối chính là giẫm lên cái tên Yamaguchi Shigeruta này!

Lẽ ra một con người tồn tại như kí sinh trùng, ăn của người khác, mặc của người khác, tiêu tiền của người khác, dù sao cũng nên có chút biểu hiện xấu hổ, có chút kiêng dè với người nuôi. Nhưng Yamaguchi Shigeruta thì không, lão càng ra sức giương oai trên địa giới của Vu Chiến Nam, dùng tên của Vu Chiến Nam lừa ăn gạt uống, nơi nơi gây họa. Làm Vu Chiến Nam không thể không phái vài người bí mật đi theo lão, phòng trường hợp lão gây ra rắc rối không thể dọn dẹp được.

Mà chính nhờ Vu Chiến Nam vô tình phái đi mấy người, mới không làm hắn hối hận không kịp.

Khi Vu Chiến Nam nhận được tin của thủ hạ truyền đến, thì Thiệu Hân Đường đã bị con heo Nhật bản đó cưỡng ép lên xe, chạy về biệt thự ở vùng ngoại thành Tây của lão rồi.

Sắc đêm đặc như một khối mực rắn không thể tan, ánh trăng không biết bị đám mây đen nào che khuất, một tia sáng cũng không thể chiếu xuông...

Binh sĩ đến báo tin đứng ở một bên chờ chỉ thị. Trong đại sảnh của phủ tư lệnh lặng đến mức ngay cả tiếng hít thở cũng trở nên đặc biệt nặng nề.

Vu Chiến Nam lắng lắng nghe binh sĩ nói xong, quần áo cũng chưa thay, chỉ lệnh Diêm Lượng lên lâu mang khẩu Desert Eagle trong thư phòng hắn xuống.

Xe hơi màu đen thẳng hướng vùng ngoại thành, lái xe không cần dặn dò cũng biết phải phóng xe nhanh như bay.

Diêm Lượng ngồi ghế cạnh lái xe, lén lút đánh giá Vu Chiến Nam

đang ngồi một mình ở ghế sau qua gương chiếu hậu. Nửa gương mặt của hắn chìm trong bóng tối, chỉ còn cái cằm cương nghị banh rất chặt, ngón tay thô dài lộ rõ khớp xương gõ gõ có tiết tấu trên đùi phải đang bắt chéo...

Đây là biểu hiện lo lắng của Vu Chiến Nam.

Diêm Lượng cũng sốt ruột, nhưng nhìn thấy Vu Chiến Nam như vậy, trong lòng lại rất khổ sở, hắn không hề muốn Vu Chiến Nam quá yêu thích Thiệu Hân Đường.

—

Chuyện đêm nay nói ra cũng rất trùng hợp.

Đáng lẽ hôm nay đến lượt Nguyệt Quế lên đài, nhưng nàng có việc, năn nỉ Thiệu Hân Đường lên thay nàng. Nguyệt Quế bình thường đối xử rất tốt với cậu, nên Thiệu Hân Đường liền đồng ý không chút do dự. Cậu nhờ người đưa tiểu Kiện An về Hồng Mặc trước, lúc Thiệu Hân Đường hát xong cảnh của Nguyệt Quế, thì đã hơn chín giờ

Vào giờ này, nhà bình thường đều đi ngủ rồi, chỉ có vài kẻ xem kịch vừa tan cuộc và những kẻ sống về đêm vừa lục tục dọn hàng là còn đang hoạt động.

Thiệu Hân Đường vội vàng tẩy trang, quần áo thay được một nửa, thì nghe bên ngoài nhao nhao ồn ào. Cậu trai canh cửa cho cậu dựa vào khung cửa gỗ kêu kẽo kẹt, chợt nghe một giọng Trung quốc bập bẹ nói: “Con mợ nó (*Nguyên văn: Ba dát nhã lộ [巴戛雅路]*), mày, không biết... đại gia ta là ai hở?”

“Cút!”

Thiệu Hân Đường nhíu mày, vội vàng mặc quần áo, trong lòng có dự cảm không hay

Quả nhiên, cậu còn chưa kịp đẩy cửa, thì cửa gỗ đã bị bên ngoài đạp mạnh vào. Một người đàn ông chừng năm mươi tuổi, để râu cá trê, ngũ quan mập mõ gân như tìm không thấy, xông vào.

Người đàn ông mặc kimono Nhật bản màu xanh mực đậm, chân đi một đôi guốc gỗ, khoảng cách giữa các ngón chân vô cùng lớn. Người này chính là vị Yamaguchi Shigeruta quen ngang bướng tại ba tỉnh đông bắc. Lúc này, Thiệu Hân Đường còn chưa biết tên của lão.

“Người đẹp, người đẹp...” Yamaguchi Shigeruta vừa nhìn thấy Thiệu Hân Đường, liền cười híp cả mắt. Đánh giá Thiệu Hân Đường từ đầu đến chân, ánh mắt của lão chỉ có thể hình dung bằng bỉ ổi trần trụi!

Thiệu Hân Đường vừa tẩy trang, gương mặt nhỏ nhăn nhở ngũ quan mọng nước mà trở nên càng xinh đẹp tinh tế, có nói là búp bê bằng sứ của trung quốc cổ đại cũng chẳng hề kém.

“Bọn họ quả nhiên không lừa ta, thật đúng là người đẹp a...”

Nước miếng của Yamaguchi Shigeruta đều sấp chảy cả ra, đôi mắt to cỡ hạt đậu xanh nhìn chằm chằm Thiệu Hân Đường, giọng điệu lỗ mãng: “tiểu mỹ nhân, theo đại gia... ta đi, đêm nay nhất định làm cưng sướng...”

Trong lòng Thiệu Hân Đường tòm cực kỳ, không ngờ bản thân có thể gặp phải cái thứ ghê tởm như thế, cậu nháy mắt với cậu trai ở bên ngoài, ý bảo cậu ta ra phía trước gọi người, bản thân cố gắng kéo dài thời gian

“Vị tiên sinh này là?” Thiệu Hân Đường dùng tiếng Nhật tiêu chuẩn nói chuyện với Yamaguchi Shigeruta

Thiệu Hân Đường xuyên từ thế kỉ hai mươi mốt qua đây, cái gì khoa học kĩ thuật cao, thương nghiệp chính trị cũng không biết, nhưng bởi vì nhiều năm bay đi hát kịch trên toàn thế giới, ngôn ngữ ít nhất cũng biết bảy tám loại, trong đó có thể trao đổi lưu loát Nhật ngữ.

Lúc cậu vừa nói, không chỉ Yamaguchi Shigeruta, mà ngay cả hai hộ vệ Nhật bản đi theo lão, cũng tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

Chương 24: Bị chó cắn

Thiệu Hân Đường muôn kéo dài thời gian chờ Trầm Tài Điền đến. Kết quả, đúng là Trầm Tài Điền có hối hả chạy đến, nhưng lại bị hối hả đuổi ra ngoài

Yamaguchi Shigeruta dùng ngôn ngữ của quốc gia lão chỉ thảng vào mũi Trầm Tài Điền mắng lớn, sau lưng lão là hai gã võ sĩ Nhật bản có vóc dáng vô cùng hùng tráng, như hai tòa núi nhỏ, mặt không biểu cảm, đứng sừng sững sau lưng Yamaguchi Shigeruta, trường kiếm dắt bên hông đã rút ra hơn nửa, phơi bày lưỡi dao sắc nhọn, chờ xem ai không biết tự lượng sức xông vào thì một kiếm giải quyết luôn thĕ.

Thiệu Hân Đường càng lúc càng nhíu chặt mày, nghe ý tứ của Yamaguchi Shigeruta, thì lão còn là bạn bè của Vu Chiến Nam, lão muôn ai, thì cả Vu Chiến Nam cũng không dám không đưa

Thiệu Hân Đường không biết lão nói thật hay giả, nhưng biết tình thế hiện tại của bản thân rất nguy cấp. Cái lão Nhật bản này đã hết kiên nhẫn co kéo với cậu, quay đầu nói: "Tiểu mỹ nhân, ngôn ngữ thần thánh của đế quốc đại Nhật bản chúng ta nói ra từ miệng em rất êm tai, chờ lát nữa lên giường kêu cho ta nghe nhé!"

Mắt thấy hơi bảy, tám người nam nữ của Hồng mặc đứng ở bên kia không dám cử động, hoảng sợ nhìn ba tên heo Nhật bản, tim của Thiệu Hân Đường dần dần nặng nề... Sau đó khi bàn tay như móng heo của Yamaguchi Shigeruta vươn tới muốn túm lấy cậu, thì cậu gay gắt đóng sầm cửa lại, lưu loát cài cái then gỗ yếu ớt đầy rủi ro, xung quanh không có vật nặng có thể di chuyển, Thiệu Hân Đường

liền quyết liệt dùng thân chặn cửa.

Ngoài cửa truyền vào tiếng chửi của Yamaguchi Shigeruta, vừa rồi Thiệu Hân Đường hiển nhiên đã làm tay lão bị thương

Thiệu Hân Đường vẫn thở ơ chặn cửa, thầm nghĩ, gắng được bao lâu thì hay bấy lâu, có lẽ hiện tại đã có người đi thông báo với Vu Chiến Nam rồi. Có lẽ tâm trạng của Vu Chiến Nam đang tốt, cộng thêm tính chiếm hữu cực mạnh, sẽ phái người đến cứu cậu! Thiệu Hân Đường tuy không ngừng tự an ủi bản thân, nhưng kì thật tận đáy lòng cậu không hề ôm hi vọng quá lớn với Vu Chiến Nam. Nói đến cùng cậu vẫn không tin hắn, không tin một kẻ luôn ép buộc cậu sẽ thật sự đổi tốt với cậu, không tin kẻ chức cao quyền trọng như hắn sẽ có tí thật lòng....

Rất nhanh, cánh cửa yếu ớt sau lưng liền truyền đến xung lực rất lớn. Chỉ một lần, Thiệu Hân Đường gần như đã bị đá bay. Dùng hết sức lực của toàn thân, dùng chân chống lên mặt đất, lại là một xung lực càng lớn hơn so với vừa rồi....

Đợt tấn công này vừa kết thúc, Thiệu Hân Đường lập tức vội vàng chạy đến vị trí cách xa cửa, ở trên bàn trang điểm bừa bộn tìm được một con dao nhỏ dùng để gọt bút kẻ mày, sau đó chợt nghe thấy một tiếng động lớn xen lẫn một tiếng hét thảm... Võ sĩ Nhật bản lực lưỡng xô cửa đồng thời bay vào cùng cánh cửa, rồi nặng nề ngã trên đất, xem ra còn thê thảm chật vật hơn cả cánh cửa

Thiệu Hân Đường cười lạnh nhìn Yamaguchi Shigeruta và một gã võ sĩ khác hoảng loạn đỡ người dậy, hùng hùng hổ hổ đi về hướng Thiệu Hân Đường.

Lần này bọn chúng không lịch sự với cậu nữa, hai gã võ sĩ ba chân bốn cẳng bẻ quặt tay cậu kéo ra ngoài. Thiệu Hân Đường bị bọn chúng kẹp ở giữa, giống hệt một con gà nhỏ bất lực, cánh tay bị bẻ quặt ra sau lưng đau buốt tận tim.

Rất nhanh, cậu bị nhét vào trong một chiếc xe, trước khi lên xe, Thiệu Hân Đường có nhìn lướt qua phía Trầm Tài Điền một thoáng. Trầm Tài Điền tỏ vẻ rất lo lắng, nhưng cũng dùng ánh mắt ý bảo cậu yên tâm, đã phái người đi tìm Vu Chiến Nam rồi.

Võ sĩ bị thương ngồi ở ghế cạnh lái xe, một tên khác mặt mày dữ tợn, mặc đồ võ sĩ màu đen và Yamaguchi Shigeruta ngồi hai bên trái phải của Thiệu Hân Đường ở ghế sau. Xe không lớn, hơn nữa có hai gã được rựa đặc biệt béo tốt, có thể tưởng tượng được tình huống chật chội trong xe.

Tay phải của Yamaguchi Shigeruta vừa rồi bị cửa sập phai, vừa vặn đụng đến xương cốt, lúc này đã hơi sưng phồng lên. Lão ôm cổ tay của mình, lòng rùng rực lửa, nhưng lòng có thừa mà lực thì không đủ, động chạm không được Thiệu Hân Đường

Cho dù như vậy, mùi mồ hôi thối và mùi khói thuốc ám trên người Yamaguchi Shigeruta vẫn không khỏi chui vào trong mũi, miệng của Thiệu Hân Đường. Nhưng Thiệu Hân Đường lúc này ngay cả thời gian nhíu mày tỏ vẻ chán ghét cũng không có, cậu một lòng lo lắng đến những chuyện sắp phát sinh kế tiếp, cầu khẩn Vu Chiến Nam dù có mang tâm lí ‘người mà hắn đã chơi qua thì người khác không được chạm vào’, thì cũng chắc chắn phải đến a!

Khi Thiệu Hân Đường bị kéo vào tòa biệt thự ngoại ô hoa lệ phù phiếm, tối om om kia, tim của cậu gần như ngừng đập, chưa bao giờ từng căm hận dáng người như gà trui lông của mình như thế, người ta chỉ cần dùng một tay, cậu đã không thể động đậy, mặc chúng sắp đặt.

Khi bị đè trên giường, Thiệu Hân Đường đã không còn ôm chút xíu hi vọng nào với Vu Chiến Nam nữa. Cậu nghĩ, Vu Chiến Nam có đến, sợ cũng muộn rồi, bản thân đã bị hai tên súc vật này đùa chết rồi

Mặc dù nói tâm lí của đàn ông khá thoáng, bị xem như là bị chó cắn. Nhưng chuyện này cũng chỉ giới hạn với bị chó Trung Quốc

cắn thõi, để chó Nhật bản cắn một miếng, Thiệu Hân Đường cho dù không chết cũng sẽ mắc bệnh chó dại.

Co co kéo kéo tiến vào phòng ngủ gần nhất, những người khác trong tòa nhà không có chút biểu hiện ngạc nhiên. Thậm chí có vài người phụ nữ trẻ, trang điểm xinh đẹp, thời điểm đêm lạnh sương giăng mà gương mặt vẫn trang điểm siêu đậm, vừa nhìn thấy bọn họ thì bật cười phóng túng, nói: "Lão gia lại cướp đoạt lương dân rồi!"

Bị Yamaguchi Shigeruta chửi rủa mắng câu bằng tiếng Nhật bản, cũng không thèm để ý, vẫn tiếp tục cười nhạo

Hành lang truyền đến một chuỗi tiếng bước chân, một giọng nói lo lắng hoảng loạn truyền qua cánh cửa: "Lão gia, lão gia, không hay rồi..."

Người ở bên ngoài còn chưa nói xong, Yamaguchi Shigeruta đã hét lớn một tiếng: "Cút!"

Sau đó, vẻ mặt bỉ ổi cười với hai gã võ sĩ Nhật bản đang đè Thiệu Hân Đường, nói: "Chờ ta chơi xong, cũng cho các ngươi sướng, chỗ hay của đàn ông cũng không thua gì đàn bà, đặc biệt là người đẹp thế này, càng khó gặp..."

Thiệu Hân Đường đã từ bỏ giãy dụa, biết bản thân sợ là không thoát được cửa này, vì thế, mí mắt rũ xuống che đi tia sáng tàn nhẫn nơi đáy mắt, giả bộ vừa đáng thương vừa nhát gan, giọng run rẩy nói: "Xin ... đại nhân nhẹ tay..."

Yamaguchi Shigeruta cúi đầu, lập tức nhìn thấy cái cằm nhỏ nhắn đáng yêu, ngũ quan tinh tế, đôi mắt to đen láy như hai viên hổ phách tốt nhất của Thiệu Hân Đường, tâm trí nháy mắt đã bị cuốn hút, nghĩ, báu vật như vậy, bản thân cho dù cả đời đã đi khắp nơi, chơi vô số gái cũng chưa từng gặp. Lại thấy cậu trở nên dịu ngoan khác hẳn vừa nãy, càng hài lòng hơn nhiều, lão cười cười, dùng bàn

tay còn bình thường vuốt ve hai má mềm mại hơn cả trứng gà của Thiệu Hân Đường, cơ thể thả lỏng không ít, không cảnh giác như vừa nãy nữa.

Thiệu Hân Đường cố nén ghê tởm, đưa mặt lại gần bàn tay như móng heo của Yamaguchi Shigeruta, nói: “Để em hầu hạ đại nhân đi...” Bộ dáng quyết rũ dụ dỗ không kẽ xiết

Yamaguchi Shigeruta híp mắt mệnh lệnh võ sĩ hai bên buông cậu ra. Thiệu Hân Đường thuận thế quỳ dưới chân lão, làm bộ muốn cởi quần cho lão.

Bên tai truyền đến tiếng cười vô cùng buồn nôn, lão dùng tiếng Nhật nói: “Tiểu mĩ nhân thật là sốt sắng...”

Tay của Thiệu Hân Đường lặng lẽ với vào ống tay áo, một chút ánh sáng lóe lên, có thứ gì đó tàn nhẫn đâm về phía phần thân dưới của Yamaguchi Shigeruta còn đang ngoác miệng cười

Đúng lúc này, từ cánh cửa gỗ nặng nề vang lên một tiếng động lớn, khóa trong đã bị mấy phát súng từ bên ngoài phá nát....

Chương 25: Được cứu

Khi Vu Chiến Nam xông vào cửa, thì nghe thấy một tiếng gào thét vang thấu trời đêm.

Không phải là âm thanh mà hắn quan tâm, vì thế Vu Chiến Nam không hề hoảng loạn như mọi người. Hắn đẩy kẻ đang chấn phía trước ra, bước nhanh vào trong, rồi nhìn thấy một cảnh làm hắn yên tâm.

Yamaguchi Shigeruta, mập như con heo, đang ôm phần thân dưới lăn lộn trên mặt đất, một trong hai gã võ sĩ nhật bản luôn đi theo lão còn bị thương, mặt dường như bị đập vào đâu đó mà bầm tím, hai tay đều tái mặt nhìn Yamaguchi Shigeruta nằm trên mặt đất, muỗn đến đỡ lão đứng dậy

Một thanh dao nhỏ mảnh dài sáng lóa mà đỏ tươi... nằm trong một bàn tay mảnh mai trắng nõn.

Thiệu hân đường quần áo không chỉnh, nhưng cũng chỉ lộ ra ngoài cổ áo phần cổ trước trắng mịn, nói chung xem ra vẫn còn nguyên vẹn. Vu Chiến Nam nhẹ nhõm thở ra ở góc độ mà tất cả mọi người đều nhìn không tới...

Người của căn biệt thự đều bị tiếng kêu khóc không mất tiền của Yamaguchi Shigeruta đánh thức, ôm tâm trạng xem náo nhiệt tụ tập trước cửa, muốn tiến vào xem rõ cục có chuyện gì, nhưng đều bị súng binh dụng của Vu Chiến Nam mang tới chặn ở bên ngoài

Trong đó có một người đàn bà trên dưới ba mươi mặc áo cổ chữ

V băng lụa mỏng trong suốt, tóc dài xõa tung, dưới ánh đèn mơ hồ có thể nhìn thấy hai trái đào chín mọng trước ngực bà ta. Bà ta cứ mặc lộ liễu như thế mà đứng trước mặt mười mấy sĩ binh đang ghìm súng thẳng lưng, vuốt tóc làm dáng nói: "U, đâu ra lầm súng ống thế này, coi chỗ này là chỗ này đấy?"

Diêm Lượng nóng lòng muốn vào xem tình huống ở bên trong, chỉ chán ghét liếc bà ta một cái, rồi cũng xoay người theo Vu Chiến Nam vào phòng

Người đàn bà này chính là bà năm của Yamaguchi Shigeruta, ngày thường thích nhất uốn éo làm dáng dụ dỗ đàn ông, lúc này thấy hai người đàn ông tuẫn tú nhặt trong đám, nhìn như là nhân vật lớn tiến vào phòng, còn bản thân lại bị chặn ở ngoài, thế là không cam lòng gào lên với sĩ binh đứng trước cửa: "Đây là nhà của tôi, anh để tôi vào, tôi muốn gặp lão già nhà chúng tôi..."

Còn chưa nói xong, thì lại nghe bên trong có một âm thanh khàn khan vô cùng cuốn hút, không giận mà vẫn oai, nói: "Ai còn lầm chuyện, cứ nổ súng bắn chết"

Binh sĩ trước mặt bà năm thức thời hô lên một tiếng, rồi nâng súng lên trước ngực. Bà năm sợ đến mức hốt hoảng lui lại. Mấy người đằng sau bà ta cũng không còn dám chen lên nữa. Phòng của Yamaguchi Shigeruta bị binh sĩ của Vu Chiến Nam vây thành nửa vòng tròn, họng súng chĩa ra bên ngoài

Yamaguchi Shigeruta đang rên khóc thì nghe thấy tiếng của Vu Chiến Nam, vật lộn mở mắt ra nhìn, quả nhiên nhìn thấy ngọn núi vàng chống lưng của lão. Liền há rộng miệng, hất cái tay của võ sĩ bên cạnh đi, tính bò đến chỗ của Vu Chiến Nam. Kêu đến là nát ruột nát gan: "Vu lão đệ hỡi, em đến rồi..."

Vu Chiến Nam đứng yên tại chỗ, trơ mắt nhìn Yamaguchi Shigeruta gian nan bò lại chỗ mình, gương mặt điển trai góc cạnh sâu xa không có chút biểu tình

Yamaguchi Shigeruta cuối cùng cũng bò đến sát chân của Vu Chiến Nam, giơ tay ôm lấy ống quần của hắn, vẻ mặt thê thảm, giọng điệu tàn nhẫn nói: "Vu lão đệ, em phải báo thù cho vi huynh a, chính là thằng x này, nó muốn làm anh mất giỗng a..."

Vu Chiến Nam lắng nghe, tư thế tao nhã từ từ ngồi xuống, thuận theo tay của lão nhìn về hướng Thiệu hân đường ở góc phòng, vẻ mặt nghiêm túc hỏi Yamaguchi Shigeruta đang đầm đìa nước mắt nước mũi: "Người ông nói là cậu ta?"

"Đúng, đúng, chính là cái thằng x đó..."

Yamaguchi Shigeruta còn chưa dứt lời. Gương mặt vốn đang bình tĩnh của Vu Chiến Nam đột nhiên thình lình thay đổi, mặt mày dữ tợn, trong mắt tràn ngập chết chóc. Hắn bóp mạnh hàm dưới của Yamaguchi Shigeruta, gằn từng chữ từng chữ: "Đồ chó Yamaguchi, ai cho ông lá gan dám động vào người của ta!"

Yamaguchi Shigeruta há hốc miệng, đôi mắt hạt đậu tròn tròn, như thể nghe không hiểu Vu Chiến Nam đang nói gì.

"Ta cho ông ăn, cho ông tiêu, cho ông nuôi tình nhân, tất cả đều được. Cho phép ông làm bậy ở địa bàn của ta, cũng là cho thằng cháu Yamaguchi Yutaka của ông mặt mũi. Nhưng nếu muốn động vào người của ta, thì cho dù là Yamaguchi Yutaka, ta cũng sẽ không tha cho hắn!"

Vu Chiến Nam vừa nói, vừa rút khẩu tinh xảo bóng bẩy, nhưng lực sát thương cực mạnh khỏi thắt lưng. Họng súng đen ngòm trực tiếp kề sát lên trán của Yamaguchi Yutaka

Yamaguchi Yutaka lúc này đã quên mất khóc, quên mất đau đớn. Xúc cảm lạnh lẽo và cứng rắn giữa trán khiến lão đổ mồ hôi như mưa, ngay cả hít thở cũng quên mất

Vu Chiến Nam giơ họng súng ước chừng khoảng một phút, trong phòng yên tĩnh như thể không còn vật thể sống. Biết Yamaguchi Yutaka rốt cục chịu không nổi mà ngất đi. Vu Chiến Nam mới chậm rãi cất súng lục, nói với hai gã võ sĩ đang thất thần kia: "Nói với Yamaguchi, coi như lão lớn mạng, hôm nay có người xuống một dao thay ta. Nhưng nếu có lần sau, Vu Chiến Nam ta nói lời giữ lời, cho dù phải đuổi đến nhật bản, ta cũng nhất định cho lão chết không toàn thây!"

Đợi mươi mấy vệ binh hùng hổ rút khỏi biệt thự. Thê thiếp và đám người làm của Yamaguchi Yutaka mới đổ xô vào, nhìn thấy thân thể mập ú của Yamaguchi Yutaka đã ngất xỉu trên mặt đất, chỗ bụng dưới có một vũng máu, đám đàn bà đều hét ầm lên

Buổi tối đó, biệt thự của Yamaguchi Yutaka đã định không được bình yên, đèn đuốc sáng trưng, trong ngoài phòng đều chật ních người, Yamaguchi được bác sĩ gia đình kiểm tra sơ qua rồi đưa đi bệnh viện quốc dân.

—

Thiệu Hân Đường ngồi trong xe của Vu Chiến Nam, mắt nhìn chăm chăm sắc đêm âm trầm ngoài cửa sổ, eo lưng thẳng tắp, hơn nửa gương mặt đều ẩn trong bóng tối, chỉ còn cái cằm thon nhỏ căng cứng. Hai tay rút vào trong ống tay áo rộng dính bụi bẩn, mái tóc màu đen nhánh hơi rối, càng làm nổi bật làn da trắng như tuyết

Từ đầu đến cuối, Thiệu Hân Đường có hỏi thì đáp, không nhiều lời lấy một câu, trên gương mặt nhỏ nhắn tuấn tú không chút biểu tình

Vu Chiến Nam theo dõi cậu rất lâu, chờ vật cưng nhỏ mà hắn nuôi nhào vào lòng hắn khóc lóc làm nũng, nhưng hắn phải thất vọng rồi. Hắn trầm mặt nghĩ, đây đâu còn là con hát nhỏ nhu thuận như con mèo nhỏ, mặc hắn xoa nắn lúc lần đầu gặp mặt, càng ở chung, càng phát hiện Thiệu Hân Đường và cái người nông cạn nhát gan, lòng tham không đáy trong tưởng tượng của hắn rất khác biệt. Cậu ta

không lúc nào là không điềm tĩnh, có lẽ chút sợ hãi nghe lời kia cũng không phải xuất phát từ thật lòng. Chính người như vậy, lại khiến Vu Chiến Nam càng thêm bối rối, cũng càng thêm động lòng...

Vu Chiến Nam thở dài một hơi, cách một lớp vải áo, đặt tay lên tay của Thiệu Hân Đường, rồi siết nhẹ lòng bàn tay...

“Em quá nóng nảy rồi” Giọng nói trầm thấp của Vu Chiến Nam vang lên trong thùng xe.

Vu Chiến Nam cảm giác bàn tay lạnh lẽo trong tay mình khẽ run lên một chút. Thiệu Hân Đường nghiêng đầu nhìn hắn, sắc mặt hơi biến, sau đó từ từ hạ mí mắt xuống, giọng nói khẽ mà lạnh lùng, nói: “Tôi không biết ông ta là người mà ông bảo hộ”

“Nói gì vậy!” Vu Chiến Nam thấy cậu hiểu lầm ý của mình, cho rằng mình đang trách cậu ta, nên không khỏi nâng cao âm lượng: “Ta không trách em, lão dám làm thế, em giết lão ngàn lần vạn lần ta còn thấy chưa hả giận. Nhưng em có biết nếu hôm nay ta không biết tin, em làm vậy sẽ có hậu quả gì không? Ta sợ là sẽ không nhìn thấy em nữa...”

Vu Chiến Nam nói đến đây, bàn tay nắm tay của Thiệu Hân Đường càng siết chặt, như thể vẫn còn sợ hãi.

Chương 26: Ngủ lại

Thiệu Hân Đường ngạc nhiên ngẩng đầu, ánh sáng trong đôi mắt như vừa được thăm nước làm tim của Vu Chiến Nam đập thình thích...

Trong chiếc xe này chỉ có hai người bọn họ cộng thêm một lái xe như người vô hình. Xe cứ chạy bon bon trong màn đêm, qua một khoảng thời gian rất dài, mới nghe Thiệu Hân Đường nhẹ giọng nghiêm túc nói: "Cảm ơn"

"Cảm ơn chuyện gì?" Vu Chiến Nam đang cầm tay cậu ngắm nghía, khó hiểu hỏi

"Cảm ơn ông đã đến cứu tôi"

Thiệu Hân Đường nói xong, Vu Chiến Nam liền đưa mặt về phía cậu, đường cong nhu hòa trên gương mặt trở nên cứng ngắc, hắn nói: "Em cho rằng ta sẽ không đến?"

Thiệu Hân Đường nhận ra cơn giận của hắn. Giờ khắc này cậu lại không có tự giác của một kẻ thân là tình nhân của người ta, không muốn nói dối để dỗ dành người đàn ông vừa cứu mình, vì thế: "..."

Sắc mặt của Vu Chiến Nam càng lúc càng đen, hắn cả giận nói: "Em coi ta là cái gì?"

Hắn nhìn chằm chằm Thiệu Hân Đường như thể muốn nhìn ra chút gì đó từ trong mắt của cậu. Nhưng Thiệu Hân Đường quyết định giữ im lặng, liền vẫn không mở miệng

Cuối cùng, lúc xe vừa chạy đến phủ tư lệnh, Vu Chiến Nam chịu thua nói: "Quên đi!"

"Lâu ngày rõ lòng người, ta đối với em thế nào, có một ngày em sẽ hiểu"

Buổi tối hôm đó Thiệu Hân Đường ngủ lại phủ tư lệnh. Vu Chiến Nam cho cấp dưới đi bệnh viện tìm hiểu thương thế của Yamaguchi Shigeruta

Cấp dưới trở về chỉ nói hai chữ: "Hỗn rồi"

Thiệu Hân Đường ở ngay bên cạnh. Vu Chiến Nam trầm mặc mấy giây, rồi dặn dò bố trí vài người bên cạnh Yamaguchi Shigeruta, sau đó quay đầu nói với Thiệu Hân Đường: "Mấy ngày này em cứ ở lại đây, đừng đi đâu cả"

Biết Vu Chiến Nam có ý tốt, sợ Yamaguchi Shigeruta đột nhiên gặp biến cố lớn, sẽ bất chấp tất cả để báo thù, nên cũng không dị nghị mà gật đầu.

Thiệu Hân Đường ở liền mấy ngày tại phủ tư lệnh, cũng chẳng bị thương như trước kia. Thân thể khỏe mạnh, thế nên cậu không thể cứ luôn ở lì trong phòng, liền nghĩ đến chuyện đi dạo trong khu vườn khổng lồ này

Trước khi đi dạo, cậu cố ý chạy đến chỗ bác Tổ, lão quản gia của Vu gia để hỏi, chỗ nào là cấm đi. Hỏi đến mức gương mặt nhăn nheo của bác Tổ tràn ngập nghi ngờ

"Ách, chính là những người khác của tư lệnh ... đang ở đâu?" Thiệu Hân Đường cố gắng giải thích với lão tổng quản hơn tám mươi tuổi này

Bác Tổ nhíu mày nghĩ nửa ngày mới hiểu được Thiệu Hân Đường rốt

cục đang hỏi ông cái gì, sau đó mỉm cười trả lời: "Tư lệnh phu nhân phúc mỏng, lúc tiểu thiếp gia vừa ra đời liền đi rồi. Mấy năm nay tư lệnh rất bận, cũng không cưới tiếp. Cuối xuân rồi tiểu thiếp gia bị đón đến làm khách ở nhà dì hai của cậu ở Thượng hải, hình như cũng sắp về rồi..."

"Ách, vậy những người khác..."

"Không có người khác a..." lúc này bác Tổ lại ra vẻ già đời, tự cho rằng đã nhìn thấu tâm tư của Thiệu Hân Đường, cho rằng cậu đang dò xét tình huống bên cạnh Vu Chiến Nam, cười rất mờ ám, nói: "Phủ tư lệnh cũng không có người khác, Thiệu Hân Đường cậu là người duy nhất vào ở trong mấy năm nay..."

Thiệu Hân Đường đen mặt nghe ông nói hết, sượng cứng tạm biệt bác Tổ, quyết định không bao giờ nói chuyện phiếm với ông lão đầu óc không trong sáng này nữa...

Không nuôi ở trong nhà, thì sẽ không nuôi ở bên ngoài sao? Theo cậu thấy, với cái dáng vẻ như sắc quỷ t*ng trùng xông não của Vu Chiến Nam khi nhìn thấy cậu, phải nuôi mười người tám người mới đúng...

... Chuyện này có liên quan gì đến cậu! Thiệu Hân Đường cắt đứt suy nghĩ miên man của bản thân, bước nhanh về vườn hoa ở phía sau...

Tương phản với cuộc sống thích ý cơm đêng tận miệng, áo đưa tận tay, khó được thanh nhàn của Thiệu Hân Đường tại phủ tư lệnh. Cuộc sống của Yamaguchi Shigeruta quả thực sống không bằng chết

Tại ngày hôm sau tỉnh lại, chuyện đầu tiên Yamaguchi Shigeruta làm chính là hỏi lão thế nào rồi. Nhưng mà, khắp phòng, không có một người trả lời lão, đều im ắng như tượng gỗ nép ở một bên, sự đồng

tình hiện rõ trong mắt

Cuối cùng, vẫn là bà năm Ngô Xuân Tú mở được miệng. Bà nói: "Lão gia, ông... ông chỗ kia không xong rồi..."

"Cái chó gì vậy!"

Cái bình hoa lớn ở đầu giường bị Yamaguchi Shigeruta nhấc lên ném qua, may mắn bà ta né đủ nhanh, bằng không sẽ phải đầu rơi máu chảy rồi

Yamaguchi Shigeruta đầu tiên là vừa mệnh lệnh vừa cầu xin, bắt bác sĩ bất kể thế nào cũng phải chữa khỏi cho lão. Lúc bác sĩ đều tò vò bó tay, lão đánh thương hai bác sĩ nam một bác sĩ nữ xong, lại yêu cầu điều đến bác sĩ giỏi nhất của Nhật bản...

Khi tất cả đều không dùng được, lão đối với bình phục đã vô vọng, lão mới nhận ra, trên thế giới này, có rất nhiều chuyện không phải có tiền có quyền là có thể làm được. Tỷ như lão để Thiệu Hân Đường xuống được một dao, giờ không bao giờ có thể hưởng thụ được thân thể ấm áp của đàn ông đàn bà, cũng không phải là một thằng đàn ông chân chính nữa rồi.

Lúc người được phái đi bắt Thiệu Hân Đường trở về báo tin, nói Thiệu Hân Đường đã được Vu Chiến Nam bảo vệ nghiêm mật, Yamaguchi Shigeruta quả thực sắp điên rồi, lão hận đến mức răng cũng sắp nghiến gãy, trong lòng quyết tâm nhất định phải bắt Vu Chiến Nam và cái thằng x Thiệu Hân Đường kia muốn sống không được muốn chết không xong, quỳ trước mặt mình cầu xin tha thứ...

Nhưng nỗi hận trong lòng lão cũng không thể biến ảo thành sức mạnh thực chất, liền ngay cả lão có thể được thiên hoàng phái đến nơi này nhậm chức, cũng là nhờ mặt mũi của cháu lão Yamaguchi Yukata

Trước kia bắt kể lão làm gì, Vu Chiến Nam đều chỉ mở một mắt,

nhắm một mắt, thậm chí cho lão một món tiền lớn để tiêu. Cuộc sống thoái mái như vậy cho dù là đang ở nhật bản lão cũng chưa từng trải qua. Nhưng chính cuộc sống an nhàn càn quấy này, làm lão tưởng một thủ lĩnh quân phiệt như Vu Chiến Nam sợ lão, không dám đối nghịch với lão, cho nên mới mọi cách khiêm nhường. Mà nay đột nhiên bị Vu Chiến Nam đối xử như vậy, lại bị người của Vu Chiến Nam giám sát như giam lỏng, cơn giận của lão quả thực không thể dùng ngôn ngữ để hình dung

Nhưng điều này cũng làm lão ý thức được địa vị hiện tại của lão, lão ở trước mặt Vu Chiến Nam chẳng có chút ưu thế nào, căn bản không có tư cách đấu tranh với Vu Chiến Nam

Vì thế, lão bất đắc dĩ đi nhờ người gọi điện thoại cho Yamaguchi Yukata.

Điện thoại là do trợ lí của nhà Yamaguchi Yukata nhận, hắn nói: "Yamaguchi đại nhân, ngài Yukata đang họp..."

Yamaguchi Shigeruta nhờ hắn chuyển lời bảo Yukata gọi lại cho mình. Kết quả cú điện thoại này chờ hai ngày vẫn không có tin tức. Yamaguchi Shigeruta đành phải lại dày mặt tự đi gọi

Kết quả xoay qua xoay lại mãi, lão quay vô số lần điện thoại, khó khăn lắm đến ngày thứ năm mới nghe thấy giọng nói của Yukata

Giọng nói mạnh mẽ đều đặn của Yamaguchi Yukata truyền đến từ đầu bên kia, nghiêm khắc như thể hắn mới là trưởng bối của Yamaguchi Shigeruta: "Trung tá Yamaguchi, không phải đã nói sau này không được gọi điện thoại cho tôi nữa sao?"

Yamaguchi Shigeruta nghe thấy giọng của hắn lại bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, vết thương phần bụng dưới càng đau hơn. Lão cố kiên trì, thêm mắm thêm muối kể 'tội ác' của Vu Chiến Nam và Thiệu Hân Đường, sinh động như thật kéo đến chuyện bọn chúng không tôn trọng đế quốc đại nhật bản và Yamaguchi Yukata thế nào thế nào,

ước chừng nói bốn năm phút. Sau đó lão nghe thấy cái kẽ trước giờ luôn là hòn núi chống lưng của lão, Yamaguchi Yukata lạnh lẽo nói: "Khỏi cắn kẽ mấy chuyện này với tôi, tôi đã từng nói với ông, tới đâu thì nên làm gì không nên làm gì, ông đây là tự chuốc lấy khổ, oán được ai"

Yamaguchi Shigeruta còn muốn khóc kẽ, lại nghe Yukata nói: "Trung tá Yamaguchi, nếu ông thật sự ở bên kia không nổi, tôi sẽ điều ông về nước"

"Không, không!"

Yamaguchi Shigeruta sợ đến tái mặt, cuối cùng cũng không có được sự đồng tình của Yamaguchi Yukata.

Chương 27: Tiểu shota đâu đưa hấu

“Chú Diêm, chú không biết Thượng hải thú vị cỡ nào đâu, so với chỗ này của chúng ta quả thực lớn hơn, mỗi tối đèn nê ông trên đường chiếu so với ban ngày còn sáng hơn, chúng...”

Chiếc Bentley màu đen chạy từ từ trên con phố sầm uất, Vu Nhất Bác ngồi trên ghế phó lái giống như con chim non rúi ra rúi rít, vẻ mặt cường điệu miêu tả những gì mắt thấy tai nghe trong kì nghỉ tại thượng hải của nó

“Mỗi ngày dì hai đều dẫn cháu đến những chỗ khác nhau chơi, ăn rất nhiều thứ có mùi vị kì quái...”

Tôn Đức Toàn tự mình đến thượng hải đón nó về, ngồi ở phía sau cười cười nhìn thằng bé, lúc xuống xe giúp nó vượt thằng bộ tây trang nhỏ, phát hiện cái bụng của thằng bé phồng lên, nhịn không được giơ tay nhéo nhéo gò má núc ních của nó, nói: “Xem ra tiểu thiếu gia ở bên kia rất thoải mái, so với hồi trước nhiều thịt hơn”

Vu Nhất Bác nghe vậy, bĩu cái môi nhỏ nhăn, nói: “Cháu phải giảm béo!”

“Giảm cái gì béo, mập chút mới tốt” Diêm lương chỉ huy chiếc xe chứa đồ đi phía sau chạy vào trước, bản thân xuống xe đi tới nói chuyện

“Dì hai mỗi ngày đều ồn ào đòi giảm béo, cháu mới không cần béo!” Vu Nhất Bác mới tám tuổi, nhưng mồm miệng lại vô cùng lanh lợi, đôi mắt to tròn như đúc từ một khuôn với Vu Chiến Nam lắp láy, vừa

nhìn đã biết là một đứa trẻ vô cùng thông minh

“Đó là các tiểu thư và phu nhân, nam nhi đại trượng phu thì nên cơ bắp một chút mới tốt” Diêm Lượng nhịn không được giơ tay xoa xoa đinh đầu mềm mại của thằng bé

Con ngươi đen láy của Vu Nhất bác đảo một vòng, xảo quyết nói: “Gạt người! Vậy cái bụng bụ của chú Toàn sao xấu như vậy, vẫn là chú Diêm được hơn!”

Tôn Đức Toàn đang miễn cưỡng cúi người buộc dây giày cho thằng bé hơi sững tay lại, khéo mắt co giật, im lặng ngẩng đầu liếc Diêm Lượng đang ngửa đầu nhìn trời, sau đó dùng giọng nói mềm mỏng vô hạn nói với thằng nhóc không biết sống chết kia: “Chú Toàn quên mất, tư lệnh dặn sau này tiểu thiếp gia phải tự quan tâm đến vẻ ngoài và cử chỉ, dây giày phải tự buộc...”

Thằng bé thấy Tôn Đức Toàn từ từ đứng dậy, còn hiền từ xoa xoa đinh đầu của mình, mới ý thức được mình nói sai rồi, đau khổ nói: “Chú Toàn cháu sai rồi, cháu buộc giúp cháu với, nếu không ba ba sẽ xử trí cháu bằng quân pháp mất”

Bạn nhỏ Vu Nhất Bác đáng thương không biết buộc dây giày...

Tôn Đức Toàn đồng tình nhìn thằng nhóc đang níu ống quần hắn, khó xử nhưng vẫn kiên quyết lắc đầu: “Xin lỗi, tiểu thiếp gia...”

Vì thế, khi Vu Nhất Bác kéo đôi dày da nhỏ bóng loáng được buộc kiểu gút chết, đi vào thư phòng của phụ thân nó, quả nhiên hậu quả không phải tốt lắm...

Năm nay Vu Nhất Bác mới tám tuổi, bộ dáng rất giống cha của nó, nhưng trình độ đáng yêu của tiểu shota tuyệt đối cha nó không thể sánh bằng

Bình thường Vu Chiến Nam đối với nó vô cùng nghiêm khắc, trình độ

tàn nhẫn quả thực không giống một người phụ thân. Thằng bé đang ở độ tuổi nghịch ngợm thích gây chuyện cộng thêm chứng hiếu động, vừa rời khỏi mí mắt của phụ thân, nó liền như con ưng nhỏ lại giành được tự do, đi khắp nơi quậy phá. Nhưng chỉ cần vừa thấy Vu Chiến Nam, nó lại ngoan như con mèo nhỏ, cả tự do thở dốc cũng không dám...

Cho nên hôm nay liền hít sâu một hơi, cung cung kính kính gõ cửa ba lần, lúc bên trong truyền đến giọng nói mạnh mẽ lâu chưa nghe của phụ thân, trái tim nhỏ bé của Vu Nhất Bác đều run lên...

Nó vuốt vuốt quả đầu trái dưa nhỏ, nhét hết dưới cái mũ tây dương màu đen nhỏ, rồi cắn răng bước vào

“Phụ thân, con về rồi” Vu Nhất Bác phải cố trấn định lầm mới có thể làm âm điệu trở nên bình ổn

“Ừ...” Vu Chiến Nam đặt bút trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn đứa con hai tháng chưa gặp này

Cao hơn một chút, cũng đen hơn... Vu Chiến Nam thầm nghĩ, nhíu mày hỏi: “Sao còn đội mũ, là ai dạy con vậy!”

Vu Nhất Bác sợ đến mức thân hình nhỏ bé giật bắn lên, vô cùng đáng thương nói: “Trước khi đi dì hai cho người cắt cho con kiểu tóc mới nhất đang thịnh hành ở bên đó, con sợ phụ thân không thích...”

“Bỏ xuống!”

Thằng bé nhắm mắt tuyệt vọng kéo mũ tây dương xuống, lộ ra cái đầu nhỏ trọc lóc chỉ sót lại một vòng tóc màu đen trên đỉnh đầu.

Vu Chiến Nam nhìn kiểu tóc mới thịnh hành của nó, mày càng nhíu càng sâu: “Thành cái dạng gì thế này, ngày mai đi cao hết cho ta”

A! Kiểu tóc mới của nó của nó, nó thích nhất mừ...

Lúc Vu Nhật Bác trào nước mắt, nhăn mặt đi ra khỏi thư phòng của Vu Chiến Nam, người bên cạnh nói chuyện với nó nó cũng không để ý, chỉ khoát khoát tay như ông cụ non, rồi đi thẳng về phòng ngủ của mình

Về đến phòng ngủ, nó ôm gương nhìn kiểu tóc rất bảnh của mình, chỉ cảm thấy càng nhìn càng đáng yêu, nam tử hán nhỏ nhẹn không được lệ đầm hai mắt

Ô ô ô, nó không muốn biến thành trọc đầu...

—

Buổi trưa khi Vu Nhật Bác bị bác Tổ gọi đi ăn cơm, nó vẫn còn đang âm thầm rơ lê

Nó không yên lòng đi đến đại sảnh ăn cơm, nhìn thấy trên cái bàn lớn toàn là cua biển lớn giơ nanh múa vuốt, bị luộc đỏ rực rực, hoảng sợ kêu lên: "Bác Tổ, bác Tổ, trên bàn cơm sao lại có thứ này, không phải phụ thân không ăn sao?"

Bác Tổ đang chỉ huy người làm sắp xếp bàn ăn thì hồi thần lại, nhìn thấy tiểu thiếu gia đã sơ đến mức mặt trắng bệch, có chút áy náy nói: "Đây không phải cho tư lệnh ăn, tiểu thiếu gia. Cơm tối nay còn có người khác..."

Lúc nhỏ Vu Nhật bác có một lần quậy phá, bị các anh họ ném vào trong bãi nước biển cạn, vừa qua thủy triều, trên bãi biển toàn là cua biển màu đen to ngang đầu nó, có con ở trong biển hung hăng kẹp cái đùi non mịn của thằng bé, đau đến mức nó khóc gào như sắp chết. Lúc được cứu lên thì đột nhiên nhìn thấy con quái vật xác cứng có càng cực lớn, đen thùi to như cái đầu, làm thằng bé suýt nữa ngất xỉu. Sau đó cua lớn lại không chịu nhả ra, các anh họ cũng lo lắng, ước chừng phải dùng sức rất mạnh mới lấy con cua lớn kia ra được, nhưng cái đùi trắng mịn chảy rất nhiều máu, Vu Nhật Bác

cũng khóc hết hơi...

Từ lúc đó, con cua hương vị ngon lành liền thành ác mộng của Vu Nhất Bác, chỉ cần nhìn thấy sẽ sợ đến mức đi không nổi, chứ đừng nói đến ăn nó!

Chuyện nó sợ cua này, người cha nghiêm khắc của nó tất nhiên là không biết, bằng không lấy tính cách của ổng, còn không ép thằng bé hết sợ mới thôi

Bác Tổ và người làm cũng đều thương nó, giúp nó giấu Vu Chiến Nam. May mắn Vu Chiến Nam cũng không thích vật trong biển này, cho nên trên bàn cơm của phủ tư lệnh mấy năm cũng không nhìn thấy món này

Nhưng mà, giờ lại...

“Bác Tổ, cháu đau bụng quá, tối nay không ăn đâu, bác nói với phụ thân giúp cháu nhé...” Vu Nhất Bác ôm bụng, sắc mặt quả thực tái nhợt

“Này... Tiểu thiếu gia, đây là bữa cơm đầu tiên từ khi cậu về, tư lệnh còn đặc biệt dặn làm món cá đác nấu chao mà cậu thích ăn...” Bác Tổ tỏ vẻ khó xử, cũng xót nó, nói: “Lát nữa lúc ăn cơm bác sẽ cho người đặt nó ở chỗ xa cậu nhất, sẽ không sao đâu...”

Vu Nhất Bác ôm bụng đứng ở chỗ đó không nhúc nhích, nhìn chăm chăm con cua giường nanh múa vuốt, do dự thật lâu mới nói: “...
Vậy được rồi”

“Là khách từ trong nhà sao?” Vu Nhất Bác hỏi lão quản gia.

“Này...” Bác Tổ cực kì khó xử, không biết nên nói sao với nó, tránh khỏi đôi mắt trong trẻo của thằng bé: “... Cũng coi như!”

Chương 28: Cãi nhau

Mắt thấy sắp vào thu, lá cây còn chưa vàng hết, mà đã có chút se se lạnh. Thiệu Hân Đường ôm chăn tơ tắm, thoải thoái mái mái đánh một giấc ngủ trưa trong phòng ngủ lâu hai. Nói chính xác thì giấc ngủ trưa này là từ giữa trưa kéo dài đến sẩm tối...

Thiệu hân đường là bị đói tỉnh, cậu ngái ngủ ôm cái bụng rỗng đi mở cửa, ngoài cửa đã có người hầu đứng sẵn chờ dẫn cậu đi ăn cơm

Gió lùa qua hành lang, nhất thời cảm thấy vô cùng khoan khái. Thiệu Hân Đường duỗi thắt lưng, phẫn chấn đi về phía phòng ăn

Phòng ăn phong cách tây phương được trang trí hết sức tráng lệ, so với nhà của người bình thường lớn hơn gấp mấy lần. Lúc Thiệu Hân Đường tiến vào, mọi người đều đã yên vị. Ngồi hai bên bàn là Diêm Lượng và Tôn Đức Toàn, Vu Chiến Nam ngồi ở đầu bàn, vị trí bên tay trái hắn để trống, bên tay phải ngồi một tiểu shota mày rậm mắt to, để kiểu đầu dưa hấu

Thiệu hân Đường nhìn đứa nhỏ vô cùng giống Vu Chiến Nam lại vô cùng đáng yêu, đôi mày xinh đẹp nhướn lên, đi thẳng đến vị trí trống bên tay trái Vu Chiến Nam ngồi xuống, thì nghe Vu Chiến Nam nói: "Ngủ cả buổi chiều, em không sợ tối ngủ không được à"

Tôn Đức Toàn và Diêm Lượng nghe rồi lắng lảng trao đổi ánh mắt, sau đó lại ăn ý dời đi. Khoảnh khắc đó, biểu đạt trong mắt của hai người vô cùng giống nhau, rõ ràng là ông không cho người ta đi gọi, vì thế mọi người mới phải trơ mắt nhìn món ngon mê người đầy bàn

hơn nửa giờ có được hay không!

Đứa nhỏ nhướn lồng thảng taxp, không chút nhúc nhích. Tư thế tiêu chuẩn như một tiểu thân sĩ trong xã hội thượng lưu, chỉ có đôi mắt hơi hơi mở lớn kia tiết lộ sự tò mò của nó. Người khách để bọn họ đợi chừng nửa giờ thế nhưng mặc áo ngủ, còn ngủ trong nhà của nó...

Hơn nữa... anh này thật đẹp... sau này nó cũng muốn xinh đẹp như vậy...

Thiệu Hân Đường không thèm để ý đến Vu Chiến Nam, mà nói với Vu Nhất Bác đang mải nhìn chăm chăm mình: "Bé đẹp trai tên là gì?"

Phải đến khi Tôn Đức Toàn khẽ đá chân nó một cái dưới gầm bàn, Vu Nhất Bác mới nhận ra anh trai xinh đẹp đang nói chuyện với nó, giọng nói cũng rất dễ nghe nha! Nó ngơ ngẩn trả lời: "Anh ơi, em tên Vu Nhất Bác"

Vu Nhất Bác nói xong, không biết vì sao trong phòng đột nhiên lặng đi, ngay cả tiếng chén đũa chạm vào nhau cũng không có. Một lúc lâu, nó mới nghe thấy phụ thân nó trầm giọng nói: "Gọi chú!"

Rõ ràng là anh mà! Nhưng Vu Nhất Bác cũng không dám chống lại phụ thân quyền uy của nó, trong lòng ủi khuất nhưng vẫn ngoan ngoãn gọi một tiếng: "Chú"

Đôi mắt xếch xinh đẹp của Thiệu Hân Đường tràn đầy ý cười, nói: "Nhất Bác à? Kiểu tóc rất ngầu, cắt ở đâu đấy, chú cũng dẫn con của chú đi cắt"

Vu Chiến Nam ngẩng đầu nhìn cậu: "Ngầu?"

Thiệu Hân Đường: "Ách, ý là đẹp"

Ô ô ô, chú xinh đẹp cũng nói kiểu tóc của mình đẹp mừ, nhưng mà ngày mai nó sẽ biến thành hòa thượng nhỏ xấu xí rồi... Trái tim bé nhỏ của Vu Nhất Bác thắt lại, vô cùng tiếc hận nói với Thiệu Hân Đường, hi vọng cậu hiện tại nhìn nhiều chút, ngày mai sẽ không còn rồi: "Ngày mai sẽ cạo trọc rồi"

"Tại sao, đẹp lắm mà?" Thiệu Hân Đường chỉ cho rằng cách nghĩ của bản thân đứa nhỏ kỳ lạ, hoàn toàn không ngờ là do người lớn ép buộc, còn khuyên đứa nhỏ: "Sao lại muốn cạo trọc, thế này rất tốt mà!" Nói xong, cậu còn quay đầu về phía Vu Chiến Nam để trưng cầu ý kiến dưới con mắt phức tạp của mọi người: "Có phải để vầy đẹp không?"

Vu Chiến Nam vốn định nói mau ăn cơm đi, nhưng nhìn thấy đôi mắt cố chấp của Thiệu Hân Đường, không thể không quay đầu đánh giá tỉ mỉ kiểu đầu dưa hấu của thằng con nhà mình, qua rất lâu, mới từ khẽ răng phun ra hai chữ: "... Tạm được" (*Thê nô!!!!!!!!!!!!!!*) Sau đó khó chịu nói với Thiệu Hân Đường: "Em rốt cục có ăn hay không?"

Thiệu Hân Đường mới không thèm để ý hắn, đắc ý gật đầu một cái với đứa nhỏ, như thể đang nói "Xem, cha con cũng cho là như thế!"

Đứa nhỏ tỉnh tỉnh mê mê, rõ ràng buổi chiều phụ thân còn nói....

Một con cua bể lớn có cái càng lớn màu đỏ bị gấp vào trong chén của Vu Nhất Bác, đứa nhỏ nhìn thấy con 'quái vật' đột nhiên xuất hiện, sợ đến 'a' một tiếng bật dậy khỏi ghế.

"Sao vậy?" Ánh mắt Vu Chiến Nam như đao quét về phía thằng con hoảng hốt của mình

Bác Tô ở một bên thấy hết hồn, không thể không đứng ra nói thay cho thằng bé: "Ách, thiếu gia khó chịu chỗ nào sao?"

Vu Chiến Nam nhíu mày nhìn nó, Vu Nhất Bác rất nhanh đã phản

Ứng kịp, ôm bụng, gương mặt nhỏ bé tái nhợt không hề giống như đang giả bộ: “Con, con đau bụng”

Vu Chiến Nam có chút ngờ vực, nhưng rốt cục quan tâm con quan trọng hơn, để bác Tô đi gọi bác sĩ gia đình, còn hẵn tự mình đưa thằng bé vào phòng. Nhưng thật ra Thiệu Hân Đường nhận thấy rõ ràng, ban đầu còn đang yên lành, sao mình vừa gấp đồ ăn cho nó, thì lại đau bụng, còn đáng vẻ cúi đầu không nhìn thằng Vu Chiến Nam của bác Tô lúc nãy nữa. Chẳng lẽ, thằng bé sợ cua?

Thiệu Hân Đường nhất thời cảm thấy Vu Nhất Bác càng đáng yêu hơn, so với ông cha tư lệnh của nó đáng yêu hơn nhiều

Ngấm nháp ngon lành thịt cua tươi mềm vừa được chuyển đến từ bờ biển chiều nay, Thiệu hân Đường cũng không lo lắng cho căn bệnh giả vờ của thằng bé

Nhoáng cái Thiệu hân Đường đã ở phủ tư lệnh được sáu bảy ngày rồi, mỗi ngày không có việc gì làm, chỉ ăn uống dạo chơi, đã đến cực hạn của cậu. Hơn nữa mỗi ngày nhìn thấy Vu Nhất Bác để đầu dưa hấu đáng yêu nhảy nhót khắp nơi, cậu càng đặc biệt nhớ tiểu kiệt an

Tuy rằng đã nhờ đoàn chủ đối xử tốt với nó, những người trong đoàn hiện tại cũng không dám khi dễ nó. Nhưng thằng bé đó là một đứa cỗ chấp, chỉ cần thiệu hận đường không ở mấy ngày, nó có thể tra tấn cho mớ thịt vụn khó khăn lầm mới nuôi được kia mất sạch

Vì thế chiều nọ, Thiệu Hân Đường liền hỏi Vu Chiến nam: “chuyện của lão nhật bản kia xong chưa, lúc nào tôi có thể trở về?”

Mấy ngày nay, Vu Chiến Nam cứ từ bên ngoài trở về là liền có thể nhìn thấy thiệu hân đường, không hề cảm thấy chán, mà trong lòng còn có chút chờ mong có chút vui sướng. Lúc này thấy cậu vội vàng

muốn về như vậy, trong lòng rất khó chịu, nén giận nói: "Sao, ở đây không tốt?"

Thiệu hân Đường ngẩng đầu liếc hắn một cái, hờ hững nói: "Tốt thì có tốt, nhưng cũng phải về nhà..."

"Một đoàn kịch giẻ rách, em coi là nhà?" Vu Chiến Nam khinh thường nói

Thiệu hân đường chối mắt với cái dáng vẻ này của hắn, bản thân kiếp trước chính là dựa vào hí kịch để kiếm cơm, cũng là hí kịch cho cậu tất cả. Cho nên cậu ghét nhất người khác chê bai nghề nghiệp của cậu, hơn nữa qua mấy ngày sống chung, cậu hiển nhiên cũng không còn sợ Vu Chiến Nam như lúc đầu. Vì thế lạnh mặt nói: "Rách mấy thì cũng là nhà, chưa nghe ai nói ổ vàng ổ bạc không bằng ổ chó nhà mình à? Còn nữa, tôi chính là thích hát kịch. Hát kịch thì sao, không trộm không cướp không phạm pháp, cũng dựa vào bản lĩnh của mình để sống"

Miệng của Vu Chiến Nam mở rồi lại đóng, muốn nói cái gì, nhưng cũng không đem những lời tổn thương người trong miệng nói ra, chỉ nghiến răng nói: "Em thích hát thì hát, thích coi chỗ nào là nhà thì cứ đi chỗ đó!" Sau đó hất tay bỏ đi

Kết cục của cuộc nói chuyện tất nhiên tan rã trong không vui, chiều ngày đó Thiệu hân đường nhờ Diêm lương đưa cậu về hồng mặc, trong lúc đó đều không chạm mặt Vu Chiến Nam

Chương 29: Về nhà

Còn chưa kịp bước vào sân, tiểu kiên an đã chạy ào ra như một con báo đen nhỏ. Quả nhiên như thiệu hân đường đoán, chút thịt được nuôi ra từ ăn no uống đủ tâm trạng tốt vài ngày trước đều đã rót sạch, hai má đều gầy hõm đi. Nhìn thấy thiệu hân đường thì chỉ biết đứng xa xa, kích động khẽ giọng gọi một tiếng: “Cha nuôi...”

Thiệu hân đường kéo nó lại, vò vò vuốt vuốt đầu nó một hồi, thực sự cảm thấy kiểu đầu dưa hấu của Vu Nhất Bác đặt trên đầu nó sẽ không đẹp, mới từ bỏ ý định

Kỳ thật không phải là niếp kiên an xấu, ngược lại nó còn rất dễ nhìn, ngũ quan đoan chính, đôi mắt sáng ngời hơn nữa vừa tròn vừa lớn, chỉ là cái đầu của nó xem ra hơi lớn hơn so với những đứa trẻ khác, điều này làm cho nó nhìn có chút ngốc ngốc. Lại dài tay dài chân, cái đầu đã vọt lên nhanh chóng kể từ khi thiệu hân đường đến.

Thiệu Hân Đường phỏng đoán, nếu nó còn tiếp tục cao thêm, thì sẽ trở thành loại hình vô cùng đàn ông mà các cô gái trẻ thích

—

Thiệu hân đường cũng không biết Vu chiến nam đã dùng phương pháp gì mà làm Yamaguchi Shigeruta hoàn toàn yên ắng. Chuyện này là do Diêm lương nói cho cậu biết khi đưa cậu về, để cậu không cần phải sợ

Kỳ thật chuyện của Yamaguchi Shigeruta sớm đã xử lí xong rồi, thiệu hân đường không rõ vì sao Vu Chiến Nam vẫn không chịu nói ra. Hai hai người cuối cùng phải chia tay trong không vui. Nhưng dù sao

cũng tốt, lấy tính tình của Vu Chiến Nam, phỏng chừng ít nhất dăm bữa nữa sẽ không đến tìm cậu nữa, cậu càng thoải mái

Hai người cãi nhau, nhưng Vu Chiến Nam vẫn không quên dặn Diêm Lượng, đánh xe chở Thiệu hân đường đến con phố mà chỉ có những kẻ phú quý nhất mới đến, phía sau còn kè kè hai gã tay chân biết võ vẽ, điệu bộ như thể muốn cho thiệu hân đường dọn cả con phố về nhà.

Thiệu Hân Đường ngồi trong xe mệt mỏi liếc nhìn cửa tiệm nổi bật phía trước, hững hờ nói với Diêm Lượng: “Về thẳng hồng mặc đi, tôi không có gì cần mua cả”

Diêm Lượng khó hiểu nhìn cậu một lát, nói: “thật sự không sao chứ? Chỗ này cái gì cũng có”

Thiệu Hân Đường tùy tiện phất phất tay qua cửa xe, ý bảo Diêm Lương quả thật không cần. Nếu Vu Chiến Nam đồng ý, cậu thật ra rất muốn mua mấy cây vàng thỏi!

Thiệu hân đường không xuống xe, Diêm Lượng khó xử đứng bên đường một lát, rồi bắt đắc dĩ cũng trở lại xe. Chợt nghe thiệu hân đường như lơ đãng mở miệng hỏi: “Mọi tình nhân trước đây của Vu Chiến Nam đều có thể tùy tiện mua đồ thế này sao?”

Diêm Lượng làm bộ không nghe thấy cậu gọi thẳng cả tên lẫn họ của thủ trưởng nhà mình, không biết nên giải thích thế nào với cậu, cũng không thể nói, người có thân phận như hắn thế này mà bị phái đi cùng mua đồ với người ta là chưa từng có. Diêm Lượng khẽ thở dài, thầm nghĩ thiệu hân đường cũng thật kì lạ, rõ ràng lần trước còn nhờ hắn nghĩ giúp phương pháp kiếm tiền, giờ người ta đưa đến tận cửa cho tùy tiện chọn đồ cậu ta ngược lại không có chút hứng thú. Chẳng qua Vu Chiến nam lại càng kì quái hơn, trước giờ hắn ta đều là người làm xong chuyện liền cho tiền, và cũng chỉ cho tiền, máu lạnh như đi chơi điểm

Đối thiệu hân đường lại cưng chiêu ngàn lần, nhân nhượng vô hạn, kiên nhẫn được như vậy cho dù là với tư lệnh phu nhân trước đây, mẹ ruột của Vu Nhất Bác cũng chưa từng thấy

Nói ra thì hắn rõ ràng thích thiệu hân đường như thế, nhưng lại không chịu đưa chút đồ thực tế, chỉ dặn Diêm lượng nói, thiệu hân đường muốn cái gì thì mua hết cho cậu ta, cho dù muốn biệt thự ruộng đất cũng được, nhưng đừng đưa tiền cho cậu ta. Thậm chí ngay cả giấy bán thân của thiệu hân đường vẫn còn đang nằm trong tay người ta

Kỳ thật trong lòng Diêm lượng hơi mơ hồ hiểu được cách nghĩ của Vu Chiến Nam, có thể hắn ta muốn giam hãm thiệu hân đường, làm cậu ta không có tiền muốn đi đâu cũng không được. Nhưng thế này cũng quá cẩn thận rồi, cả ba tinh đồng bác này đều là địa bàn của hắn ta, một con hát nhỏ bé tay trói gà không chặt như thiệu hân đường, có thể bay lượn đến đâu được? Hơn nữa, ở đây được cung phụng ăn no uống đủ, ăn mặc dùng so với thiên kim thiếu gia nhà phú hào phổ thông đều tốt hơn gấp mấy lần, lại dựa dẫm được vào một nhân vật hiền hách như Vu Chiến Nam, nào có ai nỡ bỏ đi! Cho dù thiệu hân đường thoát nhìn không phải là một kẻ ham thích quyền quý

Thiệu Hân Đường cũng không trông mong hắn sẽ trả lời, nói xong lời liền lười biếng nhắm mắt lại, chuẩn bị chợp mắt một lát trên đường trở về.

Không ngờ tới, sau khi trở về thế nhưng lại có một chuyện ngạc nhiên lớn đang chờ cậu...

Thiệu Hân Đường vội đến nhà lập tức nhìn thấy trong cái ổ nhỏ của mình đều là mấy thứ đẹp đẽ vô dụng mà lần trước Vu Chiến Nam cho người đưa đến, mà mấy trăm đồng tiền giấy lần trước cậu đưa cho Diêm lượng cầm đi cho vay, nào có nhanh như vậy đã trở về

Cậu ngồi ở mép giường suy nghĩ rất lâu, thấy Niếp Kiện An gấp cậu trở về nén vui vẻ đi tới đi lui khắp nơi, trong lòng rất khó chịu

Con của Vu Chiến Nam, Vu Nhất Bác năm nay cũng mới tám tuổi, bụ bẫm đáng yêu, nhưng cách hành xử nói chuyện đã có phong phạm của người lớn, nói ra thì mấy thứ thầy giáo dạy nó đã tạo thành một ảnh hưởng nhất định đối với đứa trẻ này, thậm chí còn học tiếng tây dương, tuy rằng âm điệu quái quái

Nhưng nhìn lại tiểu kiệm an của mình, đều đã mười một tuổi rồi, nhưng bởi vì người cha nuôi này của nó mà chậm trễ. Cậu giờ muốn đi cũng đi không được, giấy bán mình còn nằm trong tay người ta chưa nói, cho dù chạy được thì cuộc sống sau này cũng là cả một vấn đề, cậu vai không thể vác tay không thể khiêng, chẳng lẽ phải để thằng bé nuôi sao? Nói là dành tiền, nhưng cậu vắt hết óc cũng không nghĩ ra biện pháp tốt. Đưa tiền giao cho Diêm Lượng đi đầu tư, nhưng người ta vẫn còn phải nhìn mặt Vu Chiến Nam

Thiệu Hân Đường càng nghĩ càng cảm thấy không được, cũng không thể cậu ba năm không để dành được tiền, Niếp Kiện An cũng lỡ mất ba năm!

Vì thế đột nhiên đứng bật dậy khỏi giường, dưới ánh mắt kinh ngạc của tiểu kiệm an, đi nơi nơi tìm người hỏi thăm trường học

Trầm Tài Điện vừa nghe thiệu hân đường đến, vô cùng vui vẻ đi từ chỗ dì tư ra đón. Nghe xong ý tưởng của Thiệu Hân Đường, trong mắt lão lóe lên một chút khinh thường, hơn nửa ngày mới nghiên ngẫm nói: "Anh nói này Thiệu lão đệ, em bị cái gì thế! Một thằng nhóc mua vài đồng bạc, còn không bằng một đầu súc vật. Chẳng qua chỉ là một người hầu để sai bảo dưỡng già, nếu em muốn, thì tự dạy nó chút bản lĩnh, thì đã coi là không tệ với nó rồi, cũng đủ cho nó sống tạm sau này. Em còn muốn tốn bao nhiêu cho nó nữa nha!"

Mấy lời này của Trầm tài điền nói rất thành tâm. Thiệu hân Đường cũng từ đầu đến cuối chỉ mỉm cười lắng nghe. Chính là khi hắn nói xong, Thiệu Hân Đường như thể không nghe thấy mấy lời vừa nãy của hắn, khách khí cười nói với Trầm tài điền: "Trầm đại ca, chuyện này em liền nhờ cậy anh, anh nhớ lưu ý a..."

Sau đó không đến ý đến ánh mắt hận không thể rèn sắt thành thép của Trầm Tài điền, đứng lên gật đầu một cái rồi bỏ đi

Trầm Tài điền nhìn theo bóng lưng của cậu, than thở: "Trò gì đây, một con hát còn muốn cho con đi học"

Thiệu Hân Đường đi ra từ chỗ Trầm Tài Điền, liền dụng phải nhóc chạy việc đến tìm cậu, nhóc chạy việc nói vừa nãy có người đến tìm cậu, nói là anh trai trong nhà cậu, đã dẫn đến trong sân của cậu rồi

Anh trai trong nhà? Thiệu Hân Đường bước nhanh theo nhóc chạy việc về, nghĩ rằng chẳng lẽ là Lưu Vĩ?

Quả nhiên, vừa bước vào sân, liền thấy một người đàn ông cao to mặc áo dài màu xanh thẫm đang ngồi trên cái xích đu dưới tàng cây mà bình thường cậu hay ngồi, tiểu kiệu an đang rót trà cho hắn. Rõ ràng là nhị ca Lưu Vĩ

Thiệu hân Đường cho dù trong lòng coi hắn như côn trùng có hại, ghét bỏ không thôi, nhưng lúc nhìn thấy hắn, cũng không khỏi sáng mắt lên một chút. Lưu Vĩ hiện tại thế nhưng là con nợ của cậu.

"Thằng nhóc này của em cũng khá hiểu chuyện đấy!" Lưu Vĩ quay đầu liền nhìn thấy cậu, cũng không đứng lên, còn như đại gia đung đưa đưa ngồi trên xích đu, nói với Thiệu hân Đường đang tới gần

Thiệu Hân Đường cười cười, sờ sờ đầu của thằng bé, bảo nó đi chơi đi. Sau đó ngồi lên cái ghế đối diện Lưu Vĩ, khẽ cười nói: "Ngọn gió nào thổi nhị ca đến đây vậy?"

“Đưa tiền cho em, chẳng phải muốn đền vòng ngọc cho vợ bé của Vu tư lệnh à?”

Lúc Lưu Vĩ nói lời này, mặt mày tràn ngập vẻ sảng khoái, không còn chút dáng vẻ vắt cổ chày ra nước, đòi hắn ít tiền liền như đòi mạng hắn không bằng.

Thiệu Hân Đường lặng lẽ đảo một vòng chung quanh, không hề phát hiện mấy cái bao bối to dùng để đựng tiền đồng như trước, thầm nghĩ hoặc là Lưu Vĩ đổi tính, hoặc chính là phát tài lớn rồi. Nhưng nhìn cái vẻ không ai bì nổi của hắn, Thiệu Hân Đường không tin hắn có thể đổi tính được. Chỉ kì quái là cái kẻ chỉ biết lừa tiền bạc, ăn cơm chùa của người khác thì sẽ có phương pháp gì kiếm được tiền

Thiệu Hân Đường hơi chút đăm chiêu, Lưu Vĩ cũng không chú ý tới, hắn một lòng đắm chìm trong việc bản thân đột nhiên khâm khá, thích ý với cuộc sống của đại gia, cũng không đợi Thiệu hân đường nói gì, liền thình lình móc từ trong vạt áo ra một xấp tiền giấy in nổi hình ngân hàng dân quốc trung hoa, ném lên bàn. Sau đó dương cầm chờ xem vẻ mặt kinh ngạc ngưỡng mộ của Thiệu Hân Đường

“Đây là?”

“Đúng, chính là cho em đây”

Thiệu Hân Đường cúi đầu nhìn xấp tiền giấy mỏng tang trên mặt bàn, ngược lại không giơ tay ra cầm, mà cố ra vẻ kinh ngạc hỏi: “Anh phát tài ở chỗ nào vậy?”

Lưu Vĩ làm bộ làm tịch nhấc chén trà lên thổi thổi, rồi mới uống một ngụm nhỏ. Án chừng hơn phút sau, mới chậm rãi mở miệng: “Nhị ca của em trước kia đều chọn sai đường rồi, cực khổ học công phu, đêm ba mươi rét căm cùn luyện trống chuỗi trên băng, toàn thân đều đông cứng rồi, còn suýt nữa bị sư phụ lấy roi da đánh chết...”

Nhắc đến cảnh ngộ bi thảm trước kia, Lưu Vĩ nghiến răng ngồi thảng dại: "Giờ thì tốt rồi, anh cuối cùng đã biết anh nên làm cái gì rồi, ông trời cho anh tài vận lớn như thế, anh trước đây quả là mụ cả đầu, cư nhiên không biết lợi dụng cho tốt" Lưu Vĩ nói xong liền đứng dậy khỏi xích đu, hai tay chắp lại, vẻ mặt thành kính hướng về bầu trời xanh biếc không gợn mây, cung cung kính kính vái mấy cái, mới lại ngồi xuống "Cảm ơn ông trời, cảm ơn, cảm ơn..."

Bị một đại lão gia như hắn biểu diễn thần thái của tiểu cô nương làm ghê tởm. Thiệu hân đường tự rót cho mình một chén trà, bắt đầu cẩn thận đánh giá Lưu Vĩ

Người đàn ông lăm chuyện này, vừa có tiền liền lập tức thay đổi một thân quần áo phú quý, hơn nữa vốn đã tướng mạo anh tuấn, làn da trắng nõn, xem ra rất có khuông có dạng, có thể làm nghiêng ngả thiếu nam thiếu nữ mới gặp. Cũng khó trách Thiệu hân đường đã chết bị hắn lừa đến chắng còn cái gì. Chỉ là bụng mắt của hắn đặc biệt thâm, quả thực như là cố ý bôi nhọ nồi vào. Xem ra tối thiểu có mấy ngày chưa nghỉ ngơi tốt

Thiệu hân đường lạnh nhạt mở miệng: "Anh không đi theo tiểu thiếu gia Tân gia nữa?"

Lưu Vỹ 'Xuy' một tiếng, ngạo mạn nói: "Ở đó thì có tiền đồ gì, chỉ là người hầu cỏn con hầu hạ thiếu gia"

Hắn đường như đã quên năm đó là ai đã cầu xin ông nội với bà nội mới kiếm được chức vị người hầu bên cạnh Tân tiểu thiếu gia này

Thiệu Hân đường nương lời của hắn mà hỏi: "vậy hiện tại anh đang làm gì?"

"Hiện tại?" Lưu Vĩ nghiêng chân, giọng điệu đã ngạo mạn đắc ý từ lúc vào cửa lúc này tăng lên cao nhất, hắn nói: "anh quen được một người bạn, tên Chấn Giang, hắn là đại tài chủ có tiếng trong cái

thành phố này, đại thiện nhân, nhân phẩm đức độ đều không thể chê. Hay ở chỗ hắn mắt tinh biết nhận anh hùng, vừa liếc mắt một cái đã nhìn trúng anh giữa vô vàn con người, nói anh cũng là kẻ có nghĩa khí, nhất định phải kết bạn với anh. Hắn cả ngày làm gì cũng dẫn anh theo, mang anh đến quán rượu nào cũng là một ấm trà đều phải năm đồng đại dương, tư thế giàu có mạnh mẽ đó, ... chật chật..."

"Sau lại có một ngày hắn mang anh đến sòng bài trên đường hồng kỳ, cũng cho anh đi chơi mấy ván, kết quả, em đoán thế nào?" Lưu Vĩ nói đến một nửa thì ngừng lại, trong mắt lóe lên ánh sáng điện cuồng, hỏi Thiệu Hân Đường

Mí mắt thiệu hân đường giật một cái, vẻ mặt kinh ngạc: "Anh đánh bạc?"

"Đánh bạc cái gì, nói đến là khó nghe!" Lưu Vĩ bức bối nhíu mày, cảm giác thiệu hân đường rất không sành đòn, cái gì cũng không hiểu

"Anh giờ hết công phu, liền ăn được bọn họ đến kêu cha gọi mẹ. Một ông chủ cửa hàng lúc anh chưa đến thì thảng suốt cũng gần hất đổ bàn rồi..." Lưu vĩ nói rất hưng phấn, cười lớn tiếng..

"Tiền vốn của anh là do người tên Chấn giang kia cho mượn?" Thiệu Hân Đường cắt ngang điệu cười của hắn, lạnh lùng mở miệng

"Sao em biết?"

Thiệu Hân Đường không đáp lời hắn. Cái bẫy vụng về như vậy, cũng chỉ có kẻ mê tài như Lưu vĩ mới có thể bị lừa. Cậu cũng không phí lời đỉ khuyên hắn, một kẻ chỉ thích hưởng hết ngọt thì sao có thể nghe lời của người ngoài như cậu, còn không cho rằng cậu ghen tị, muốn phá hư tài lộ của người ta sao

Hơn nữa, cái chết của thiệu hân đường phía trước không khỏi có liên

quan đến tên xấu xa này. Nếu cậu ta ở trên trời có linh thiêng, nói không chừng đây chính là sự trả thù của cậu ta...

Chương 30: Nguyệt Quế

Đối với ‘sự tích anh hùng’ của lưu vĩ, Thiệu Hân Đường không có quá nhiều biểu hiện sùng bái, điều này làm cho lưu vĩ lúc đi có hơi hụt hẫng, hắn lơ đãng nói một câu: “Em hình như không hề giống với hồi trước”

Bàn tay cầm chén trà của Thiệu hân đường khẽ run lên, nhưng rất nhanh đã khôi phục bình thường, cười nói: “Sao có thể, không giống chỗ nào?”

“Như thể đã hoàn toàn biến thành một người khác...” Lưu Vĩ nhìn chằm chằm cậu một lúc lâu, mới nói một câu: “Nhưng mà tốt hơn trước kia nhiều, ít nhất em hồi trước cũng không có bản lĩnh làm đàn ông điên đảo...”

Thiệu hân đường nghe hắn nói lời này, nhất thời ê răng một trận, uất nghẹn đến khó chịu. Chẳng lẽ bị Vu Chiến Nam coi trọng là lỗi của cậu!

Cậu bị ánh mắt của lưu vĩ làm cho chột dạ. Sau khi Lưu Vĩ đi, cầm được một xấp tiền giấy giá trị không nhỏ, nhưng trong lòng Thiệu Hân Đường cũng không quá vui sướng. Dù sao cậu của hiện tại mới đến nơi này không được bao lâu, lại tròn sinh lầm lì, tính cách cổ quái, người hiểu rõ tính cách của cậu cũng không được mấy người, cho nên sau khi đổi hồn, mọi người cũng chỉ cho rằng cậu lọt vào chuyện như vậy nên tính cách đại biếu mà thôi. Nhưng tên Lưu Vĩ này lại khác, nghe nói hắn là sư huynh đồng môn cùng lớn lên với Thiệu Hân Đường, còn là người Thiệu Hân Đường yêu sâu sắc, dù bị lừa mất hết tất cả nhưng vẫn không oán không trách. Có thể thấy

bọn họ hiểu rõ đối phương cỡ nào

May mắn, hiện tại nếu không phải là tình huống đặc thù thì cậu cũng không gặp được Lưu Vĩ, bằng không nếu thật sự bị hắn phát hiện ra bản thân không phải là Thiệu Hân Đường trước kia, cũng không biết hắn ta sẽ làm ra chuyện thiêu thân gì đâu

Nhớ lại lúc Lưu Vĩ gần đi còn không quên quay đầu dặn dò một câu: "Anh không cần em phải cảm ơn đâu, cứ ngoan ngoãn hầu hạ Vu tư lệnh, thừa dịp hắn ta còn thấy em mới mẻ, tranh thủ kiếm nhiều chút..." Thiệu hân đường lại thấy nổi da gà, trên thế giới sao lại có người không biết xấu hổ như vậy. Tiên mà Thiệu hân đường trước kia bán thân đưa cho hắn, hắn đã cảm ơn chưa hả? Lúc đó Thiệu hân đường suýt nữa đã mắng ra tiếng rồi, nhưng xem tại sức nặng của xấp tiền giấy mới nhịn xuống

Chẳng qua là muốn cậu đi bán thân kiếm tiền cho hắn tiêu, Lưu Vĩ quả thật đang nằm mơ!

Thiệu hân đường cộng mấy tờ tiền giấy này lại, thế nhưng xấp xỉ đủ để đổi một thỏi vàng. Thoáng cái, đã đến gần con số chuộc thân của cậu không ít

Cậu hiện tại lại không dám hi vọng Diêm lượng lấy về cho cậu được bao nhiêu tiền, dù sao hắn cũng là người của Vu Chiến Nam, chịu làm như vậy đã là giúp cậu rồi, xét ra hắn ta cũng sẽ không xử tệ với bản thân

Đem tiền giấy cất vào hộp nhỏ trong khe ngầm dưới tấm ván giường, khóa kín lại. Điều khiến cậu vui vẻ nhất chính là không cần phải lo lắng đến tiền đi học của tiểu kiệm an nữa

—

Tối nay có một vở kịch, Trâm tài diễn cứ dặn đi dặn lại Thiệu Hân Đường phải chuẩn bị kĩ lưỡng, bộ dáng long trọng khẩn trương như

thể ủy viên trưởng sẽ ghé bước đến. Thiệu Hân Đường không làm như hẵn muốn, vẫn như bình thường ở trong sân luyện hai lần, sở học cả đời xuyên suốt hai kiếp như đã khắc sâu tại nơi sâu nhất trong kí ức, biến ảo sinh động tùy ý tự nhiên...

Hoàng hôn màu hồng cam dần dần rút khỏi bầu trời, dọc hai bên phố, mấy người bán rong đang vui vẻ dọn dẹp đồ đạc, chuẩn bị về nhà. Nhà nhà thắp đèn, trong ngõ sâu truyền đến mùi thức ăn thơm ngào ngạt...

Đêm nay Thiệu Hân Đường đến rất sớm, lịch sự từ chối cái vị gọi là hóa trang sư của thời đại này. Bản thân cầm lấy cây bút kẻ mày đơn sơ thô ráp, đứng trước kính đồng trên bàn trang điểm, động tác thuần thục vẽ lên mặt của mình. Chỉ trong thời gian ngắn, một gương mặt xinh đẹp rực rỡ yêu mị đã xuất hiện trong kính, Thiệu Hân Đường ngắm nghía nửa ngày, lại dặm thêm phấn hồng lên mặt hai lần, mới coi như hài lòng.

“Đẹp quá!” Một tiếng tán thưởng từ phía sau truyền đến, Thiệu Hân Đường quay đầu, liền thấy Nguyệt Quế không biết đã đến được bao lâu, đang đứng ở cạnh cửa nhìn cậu

Thiệu Hân Đường cười với cô, gọi cô đi vào

“Hân đường ca, anh từng học trang điểm sao? Thế nào mà so với hóa trang của bà bà còn đẹp hơn?” Nguyệt Quế mở to đôi mắt đen láy như trái nho, nhìn Thiệu Hân Đường đầy sùng bái

“Tự mò mẫm thôi” Thiệu Hân Đường cười cười

“Vậy hôm nay anh có thể vẽ giúp em được không, em cũng không muốn dùng hóa trang của bà bà.” Nguyệt Quế khẽ bĩu môi, gò má xinh đẹp so với hoa còn mềm mại hơn

Nguyệt Quế năm nay mới mười sáu tuổi, đương độ xanh tươi mơn mởn, nụ cười rực rỡ, vô cùng xinh đẹp, nhưng đã là một con hát rất

có tiếng khắp ba tỉnh đông bắc rồi. Ngày ấy bởi vì Thiệu hân đường diễn thay cô mà bị Yamaguchi Shigeruta bắt đi, cô bé này rất tự trách, cho rằng đều là do lỗi của mình mới hại thiệu hân đường, cho nên suốt một khoảng thời gian rất dài, cô bé vừa nhìn thấy cậu liền đỏ hoe mắt, không ngừng xin lỗi, ngược lại làm thiệu hân đường rất luống cuống

Cô bé theo phụ thân của mình học nghệ, không giống đại đa số con hát đã bán thân, thuộc về đoàn kịch đó, nên cũng không cần phải giữ quá nhiều quy tắc như vậy. Nhưng phụ thân của cô quản rất nghiêm, hận không thể mỗi giờ mỗi khắc đều kè kè theo cô, ngược lại làm cho cô càng không tự do, muốn một mình nói chuyện với ai một câu cũng không được

Hôm nay phụ thân đi theo Trầm đoàn chủ bàn công chuyện, còn cô đến hậu trường trước để chuẩn bị, không ngờ đụng phải Thiệu Hân Đường

Nhin khuôn mặt đỏ bừng, đôi mắt to tròn nhìn cậu đầy khát vọng của cô bé. Thiệu Hân Đường cũng không có chuyện gì khác, liền thoải mái đồng ý

Thiệu Hân Đường bảo Nguyệt Quế ngồi lên trên ghế, còn bản thân chuẩn bị đồ đạc, ngón tay thon dài đều đặn, nhẹ nhàng phủ lên gò má xinh đẹp của cô bé...

Nguyệt Quế cảm thấy tim của mình dường như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Hơi thở ấm áp của người nọ ngay tại chung quanh cô, vẻ mặt nghiêm túc như vậy, động tác nhẹ nhàng như vậy... Làm Nguyệt Quế có ảo giác bản thân là báu vật mà đối phương hết lòng che chở

...

Hít vào luồng không khí phảng phất còn mang theo mùi hương tươi mát chỉ có trên người cậu, hoàn toàn khác biệt với mùi mõi hôi mùi thuốc lá mà cô ngẫu nhiên ngửi thấy trên người những gã đàn ông khác. Điều này làm cho Nguyệt Quế, trước giờ chưa từng đến gần

người đàn ông nào như thế ngoài phụ thân, mặt đỏ như bị thiêu đốt, bồn chồn hoảng hốt, cũng may lớp trang điểm rất dày, nên không dễ bị người khác nhận ra. Tận sâu trong tim lặng lẽ dâng lên cảm giác cực độ vui sướng và ngượng ngùng, hi vọng có thể kề sát cậu thêm một chút nữa...

Thiệu Hân Đường đột nhiên dùng ngón tay nâng cái cằm thon nhỏ của cô lên, quan sát cẩn thận.

Nguyệt Quế nhìn gương mặt thiếu niên tuấn tú trước mắt, dù đã hóa trang nhưng vẫn đẹp như vậy, cùng với ánh mắt tập trung, liền bị cuốn đi toàn bộ tâm thần, chợt thốt ra: "Anh..."

"Được rồi..." Thiệu Hân Đường cười cười với cô, nụ cười này so với lúc nhìn những người khác không có điểm nào khác biệt

Thì ra anh ấy đang nhìn trang dung, trái tim của Nguyệt Quế chìm xuống đáy hồ băng...

"Tự nhìn xem"

Thiệu Hân Đường không hề nhận ra tâm trạng phức tạp của thiếu nữ, nhẹ nhàng xoay người cô để cô chuyển hướng về phía kính đồng

Cô gái trong kính nhỏ nhắn đáng yêu, ngượng ngùng e lệ, ánh mắt lưu chuyển tình ý triền miên không thể nói rõ. Chàng trai áo lụa đai lưng, dáng người thon cao tuyệt đẹp, như một gốc thủy trúc đứng lắng lặng, độc lập cao khiết, thu hút ánh mắt của mọi người...

Hai người vẽ trang dung của tình lữ để ra diễn, quả thật chỉ có những từ kim đồng ngọc nữ, trai tài gái sắc mới xứng để hình dung...

Nhưng khung cảnh ấm áp động lòng người này, lọt vào mắt của người đàn ông vừa bước vào lại là một chuyện hoàn toàn không phải như vậy...

Chương 31: Bao sân

“Các ngươi đang làm cái gì?”

Giọng đàn ông âm trầm mạnh mẽ đột nhiên vang lên, làm hai người đang chìm trong không khí hài hòa hoảng sợ quay đầu lại. Thiệu Hân Đường còn đỡ, nhận ra là giọng của Vu Chiến Nam

Nguyệt Quế tâm tư thiếu nữ đương nồng, như là đột nhiên bị người ta phát hiện ra thứ bí ẩn nhất dưới đáy lòng, hoảng loạn quay đầu lại, thì thấy một gã đàn ông dáng người dị thường cao lớn, tướng mạo cương nghị lạnh lùng đang giận dữ đứng ở cửa

Uy nghiêm bộc phát ngày đó cùng khí chất nghiêm nghị dường thành sau này của Vu Chiến Nam tuyệt đối không thể che đậy. Tuy Nguyệt quế không biết người này chính là Vu Chiến Nam tiếng tăm lừng lẫy, nhưng cũng bị dọa phải trốn đến sau lưng Thiệu Hân Đường, giơ tay liền túm lấy ống tay của Thiệu Hân Đường, run giọng nói: “Hân Đường ca, người này... là ai, sao lại vào đây được...”

Thiệu Hân Đường cũng không rõ vì sao Vu Chiến Nam lại đột nhiên xuất hiện ở đây, càng không rõ sao mắt của hắn lại càng lúc càng đen...

Nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu vai của cô gái, Thiệu Hân Đường an ủi:
“Không sao đâu, hắn là... Vu tư lệnh.”

Nguyệt quế vừa biết người này là vị Vu Chiến Nam ba đầu sáu tay, giết người không chớp mắt trong truyền thuyết, càng sợ đến mức hồn, cứ siết chặt tay áo diễn của Thiệu Hân Đường

Vu Chiến Nam thấy hai người bọn họ còn ở bên kia dính lầy nhau lầm rầm nói chuyện, lửa giận trong lồng ngực càng đốt càng mãnh liệt, cố nén cơn giận, trầm giọng nói: "Lại đây!"

Sự tức giận và khó chịu đã hiện lên vô cùng rõ ràng trên mặt Vu Chiến Nam. Tuy không biết nguyên nhân hắn tức giận, Thiệu Hân Đường cũng không muốn chọc giận con bạo long này, khẽ kéo tay áo ra khỏi tay Nguyệt Quế, ngoan ngoãn đi qua, trong lòng còn đang nghĩ là ai không hay ho chọc phải vị chủ nhân vui buồn thất thường, tính tình dữ dằn này, còn để hắn đến chỗ cậu trút giận

Thiệu Hân Đường vốn định dừng lại ở chỗ cách Vu Chiến Nam mấy bước. Ai ngờ vừa ngừng bước, liền bị Vu Chiến Nam vươn tay kéo mạnh vào trong lòng

Bị cơ bắp cứng rắn dưới lớp quân trang của hắn đập vào gò má rất đau, Thiệu Hân Đường lại nghe Vu Chiến Nam dùng âm điệu chỉ có hai người thấy, trầm giọng thổi khí bên tai cậu: "Xem ra ta đã quá dung túng em, còn dám liếc mắt đưa tình, động tay động chân với con gái!"

Nguyệt Quế sợ đến mức không tự chủ được lùi về phía sau một bước, lưng đụng phải bàn trang điểm cũng không cảm thấy đau, chỉ hoảng sợ nhìn hai người

Thiệu Hân Đường bị Vu Chiến Nam một tay giữ chặt thắt lưng, một tay chụp ót của cậu, hung ăc hôn xuống...

"Cút đi!"

Vu Chiến Nam tách khỏi môi của Thiệu Hân Đường, đầu cũng lười nâng lên, nhìn cũng không nhìn một cái Nguyệt quế đang đứng sững ở trong góc, giọng điệu lạnh lẽo nói với không khí

Nguyệt quế sụt sùi, nhanh chóng bám vách tường chạy ra ngoài...

Vu Chiến Nam thè lưỡi, chưa thỏa mãn liếm liếm son hồng của Thiệu Hân Đường dính trên môi hắn, ánh mắt lập tức trở nên vô cùng thâm thúy. Chớp mắt đã ôm Thiệu Hân Đường đặt lên bàn trang điểm, giơ tay muốn xé quần áo của cậu, môi cũng đồng thời dán lên cằm cổ trơn bóng mát lạnh như ngọc kia...

"Không được!" Thiệu hân đường bị đồ trên bàn trang điểm cấn đến phát đau, lại bị Vu Chiến Nam hôn đến suýt nữa tắt thở, hoảng loạn nhưng kiên quyết đẩy ra cái đầu đang vùi trước ngực mình làm loạn

"Tại sao không được, dựa vào cái gì mà không được!" Vu Chiến Nam phát bướng, mắt híp lại, chen vào giữa hai chân của Thiệu Hân Đường, liền muốn cởi dây lưng quần của cậu

May mắn dây lưng của đồ diễn buộc rườm rà, Thiệu Hân Đường một tay đè lại bàn tay tháo không được liền lập tức muốn tiến hành phá hỏng của Vu Chiến Nam, không thể không hạ thấp ngữ điệu, van nài: "Tràng diễn sắp bắt đầu rồi, tôi còn phải lên đài nữa..."

Vu Chiến Nam trời sinh là một chủ nhân mềm cứng đều không ăn, bỏ muốn không thăm, chuyện muốn làm tất phải lập tức làm, thứ và người muốn có cũng nhất định phải có được. Nhưng từ khi gặp được Thiệu hân đường, Vu Chiến Nam phát hiện lỗ tai của mình biến mềm rồi, chỉ cần nhìn thấy cậu ta lộ ra bộ dáng cầu xin đáng thương, Vu Chiến Nam liền hận không thể đáp ứng cậu hết thảy

Thấy vẻ mặt của Vu Chiến Nam có dấu hiệu thả lỏng, Thiệu Hân Đường lập tức gia tăng thế công, không ngừng mềm giọng, đôi mắt to đen láy như đong đầy hai dòng suối mát: "Cầu ông mà... đừng ở đây, được không?"

Thiệu hân đường biết thời biết thế, giỏi dùng lòng người, lại có thể giả dạng thành kẻ yếu để tranh thủ đồng tình mà không chút biến sắc, quả nhiên Vu Chiến Nam nghiến răng nghiến lợi nói một câu: "Tha cho em lần này, chờ buổi tối!"

Thiệu Hân Đường một tay kéo lên mớ quần áo bị hắn lột xuống, rướn người về phía trước hôn nhẹ lên khóe mắt của hắn, suýt nữa còn buộc miệng thốt ra tiếng 'ngohan'

Vu Chiến Nam bị sự dịu dàng và chủ động thân cận hiễm có của cậu làm sướng rơn, lửa giận vừa rồi không biết đã biến đi đâu mất. Cảm giác cũng không cần cứ phải làm tình mới được, cho dù chỉ một nụ hôn dịu dàng đơn giản như vậy, cũng làm hắn cảm nhận đến thỏa mãn...

Vu Chiến Nam lại không muốn dễ dàng buông tha cho cậu, cứ theo dõi cậu sửa sang lại đồ diễn bị đè nhăn, nhìn cậu từng chút từng chút vẽ lại trang dung, nhịn không được ghé lại gần hôn liếm cổ của cậu, nhẹ nhàng ngửi ngửi mép tóc của cậu, như con cún con bám sát theo...

Thiệu Hân Đường bị hắn làm phát phiền, cũng không dám mở miệng cản hắn. Vu Chiến Nam người này nhưng là kẻ trở mặt liền không nhận người, một giây trước còn vui cười đùa giỡn với cậu, thế nào cũng được, nhưng vừa không cẩn thận chạm noc của hắn, vậy sẽ lập tức rút súng không chút do dự...

Có sĩ binh đứng canh ngoài cửa, hậu trường ngày thường náo nhiệt giờ một người cũng không có. Thiệu Hân Đường chịu đựng sự quấy nhiễu của Vu Chiến Nam, chật vật kéo đến thời gian, mới không chút do dự hất văng bàn tay đang chơi đùa ngón tay cậu của Vu Chiến Nam, đứng dậy nói: "Đến vở của tôi rồi"

Bị cậu hất tay, Vu Chiến Nam cũng tốt tính hiễm thấy mà không nổi giận, cũng đứng lên theo, nói: "Vậy ta đi ra phía trước"

Thiệu Hân Đường cho rằng hắn ngẫu nhiên có hứng thú, cũng muốn nghe một đoạn, nên không để ý đến hắn

Ai ngờ đến lúc lên đài, mặt đối với khán đài rỗng tuếch, Thiệu Hân

Đường mới biết, vị khách quý hôm nay chính là Vu Chiến Nam, hơn nữa còn bao nguyên sân

Khán đài ngày thường huyền náo ầm ĩ lúc này lại vô cùng yên tĩnh, vị trí tuyệt hảo ngay trung tâm đại sảnh xếp một cái ghế bành lớn bằng gỗ, mặt trên trải một tấm đệm lông nhung trắng tuyêt thật dày. Một gã đàn ông trẻ tuổi mặc quân trang màu xanh phẳng phiu, thân hình cao lớn, mặt mày góc cạnh sắc bén đang ngồi phía trên, tư thế đặc biệt biếng nhác nhã nhã, so với những quân quan quân hàm rất cao thì càng giống một binh sĩ càn quấy. Mặt bàn trước mặt gã bị phủ một lớp dầu sáng bóng, phía trên đặt mấy đĩa hoa quả thượng hảo tươi ngon, cùng một ấm Đại hồng bào vừa pha xong

Những chỗ ngồi còn lại đều trống, một con đường rộng rãi từ cửa đến vị trí của gã, là vừa cỗ ý cho người trải ra. Mỗi cánh cửa đều có hai sĩ binh ghì súng đứng, vẻ mặt chuyên chú, thân thể thẳng tắp...

Thiệu Hân Đường hít sâu một hơi trước khi đèn trên sân khấu sáng lên, chuẩn bị một tạo hình thật đẹp, nhưng thật ra không hề hồi hộp, chỉ cảm thấy tên Vu Chiến Nam này quá màu mè, xem một vở diễn còn phải bao nguyên sân

Chẳng qua cậu hát kịch của cậu, một người nghe với mười vạn người nghe đối với cậu mà nói cũng không có khác biệt gì lớn, đều phải cống hiến và trả giá hết mình...

Nhưng hôm nay Nguyệt quế cùng lên đài hát kịch với cậu lại không có tâm trạng tốt như vậy, lúc đứng trong góc tối nhìn thấy khán đài rỗng tuếch, chỉ có người đàn ông đáng sợ kia, thì cô đã bắt đầu hô hấp khó khăn, trước mắt đều trở nên mơ hồ...

Chương 32: Nguyệt Quế

Tiếng nhạc khí thình lình vang lên, làm Nguyệt Quế sơ đến mức lảo đảo về phía trước, suýt nữa té ngã trên ván gỗ của sân kịch, may được một cánh tay gầy gò nhưng hữu lực đỡ được, thuận thế dẫn cô nhập diễn...

Các loại nhạc khí hợp tấu, âm thanh to vang, trường diện hùng tráng...

Mày kiếm dài mảnh của Thiệu Hân Đường vươn nhập tóc mai, thắt lưng bản rộng màu tím bó quanh vòng eo thon thả, đem vị Chu Du từng ‘tay cầm quạt lông’, ‘phong lưu phóng khoáng’, ‘chí khí bừng bừng’ diễn một cách sống động... Nguyệt Quế diện bộ váy màu đỏ tươi dài chấm đất, hai má kiều diễm đáng yêu, toát ra sự ngưỡng mộ sùng bái với chàng trai... Người con gái xinh đẹp như hoa này, nhưng cũng chỉ có thể làm nền cho chàng trai áo trắng có nụ cười ấm áp ở trên đài kia...

Cho đến khi vở kịch kết thúc, phía sau hí phục màu đỏ của Nguyệt Quế đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt một mảng. Người đàn ông dưới đài kia quá đáng sợ. Chỉ tùy tiện ngồi ở kia, đã làm Nguyệt Quế bị áp lực đến khó thở. Trong đôi mắt sắc bén của gã như thể cất giấu đao phong, mỗi khi Nguyệt Quế đến gần Thiệu Hân Đường một chút, thanh đao đó liền hung hăng cắt lênh người cô... Tràng kịch này là lần ra diễn thất bại nhất của Nguyệt Quế từ mười ba tuổi nổi danh đến hiện tại, tư tưởng và linh hồn cả người đều như trì độn, như đang đứng trên cao nhìn bản thân chất phác ngu si mà không hề có biện pháp. May mà có Thiệu Hân Đường, mỗi khi Nguyệt Quế phạm sai lầm đều khéo léo dẫn dắt toàn bộ vở kịch, giúp cô không quá

mắt mặt...

Vu Chiến Nam ngồi dưới đài, cho đến khi Thiệu Hân Đường và Nguyệt Quế hành lễ cảm tạ theo tiêu chuẩn, hắn vẫn không hề động đến đồ trên cái bàn trước mặt, đại hồng bào vốn nóng hổi bốc hơi được tiểu nhị đổi hai lần, đã hơi lạnh

Hắn vô tình vỗ vỗ tay, tiếng vỗ tay vang dội trong đại sảnh trống rỗng càng có vẻ đặc biệt cô độc...

Vu Chiến Nam chưa từng thấy Thiệu Hân Đường đẹp như vậy, không phải là trên dung mạo, mà là một cái đẹp không phân nam nữ không có giới hạn, là một loại thành kính đối với sự nghiệp, một loại tôn trọng đối với sinh mệnh... Thiệu Hân Đường lúc này, hoàn toàn khác biệt với cái người bị trói buộc bên người hắn mặc ý trêu chọc kia...

Hắn còn nhớ rõ lần đầu tiên đi xem kịch cùng những tư lệnh khác, cũng là người này, cũng là ngón giọng hàng đầu này, được đến không ít lời khen và vỗ tay, nhưng Vu Chiến Nam lúc đó luôn cảm thấy thiếu cái gì đó... Hiện tại hắn cuối cùng đã biết, thứ Thiệu Hân Đường lúc đó thiếu chính là một loại linh hồn, một loại... linh hồn mà hắn không thể tả rõ, Thiệu hân đường hiện tại đang có, hấp dẫn hắn thật sâu...

Thời điểm xem kịch, trong mắt của hắn không hề có người khác, đó là sự tập trung chưa bao giờ có trong đời, như thể người này cứ như vậy nhẹ nhàng bước vào trong tim hắn... Trái tim quân nhân sắt đá của Vu Chiến Nam, lại là hân hoan lại là chua sót, cảm thấy người tuyệt vời nhất trên đời đã bị hắn trói lại bên người, là người của hắn... Nhưng đồng thời lại có một loại lo được lo mất, sợ có một ngày bản thân rốt cục trói buộc không nổi cậu nữa, để người chiếm cứ toàn bộ tâm thần của hắn cứ như vậy bước ra khỏi sinh mệnh của hắn, mang tất thảy của hắn đi....

Thiệu Hân Đường lui vào hậu đài tẩy trang. Nguyệt Quế như thể bị thứ gì hù dọa, đêm nay liên tiếp thất thường, phụ thân hơn năm mươi tuổi của cô đến hậu đài liền văng một cái tát, đem cô gái nhỏ đang thất hồn lạc phách đánh đến ngã gục trên hòm quần áo sơn son bên cạnh, sắc mặt lão âm trầm như muốn ăn thịt người

“Đồ vô dụng, còn không bằng một thằng đàn ông!”

Thiệu Hân Đường vừa gỡ hết toàn bộ sổ ghim cố định trên đầu, cũng không nghe rõ lão nói cái gì. Chỉ là nhìn thấy tất cả đột phát thì giật mình, không quản đến dung nhan của mình, chạy mấy bước đến trước mặt Nguyệt Quế, nhíu mày đỡ Nguyệt Quế đang khóc nức nở thành tiếng đứng lên, rồi nói với lão già đang nhăn nhó kia: “Đại thúc, sao chú có thể đánh cô ấy?”

Phụ thân của Nguyệt Quế trợn đôi mắt đục ngầu, vô cùng căm hận nhìn Thiệu Hân Đường, dường như còn tận lực nén lửa giận, lạnh lùng gần từng chữ: “Nó là con gái của tao, tao đánh nó thì đã làm sao? Mày quản được chắc?”

“Cho dù là con gái chú cũng không thể đánh cô ấy, hơn nữa cô ấy không hề làm gì sai...” Thiệu Hân Đường không chút e ngại tranh luận với lão, nhưng lại bị Nguyệt Quế đứng bên cạnh níu ôn tay áo lại.

Đầu của Nguyệt Quế cúi rất thấp, Thiệu Hân Đường nhìn không thấy vẻ mặt của cô, chỉ nghe giọng cô nghẹn ngào: “Hân Đường ca, anh đừng quản mà...”

Thiệu Hân Đường muốn nắm lấy cô, lại bị Nguyệt Quế tránh đi, bước vể chỗ phụ thân của cô. Từ đầu đến cuối, Nguyệt Quế không hề ngẩng đầu nhìn cậu một lần...

Thiệu Hân Đường trong lòng âm ỉ khó chịu, tận mắt nhìn thấy một cô gái lương thiện tốt đẹp ở cái xã hội cũ nát gian ác này bị đối xử

bất nhân như vậy, nhưng bản thân lại không có cách gì

Diêm Lượng kê sát bên tại Vu Chiến Nam thấp giọng nói câu gì đó, sắc mặt Vu Chiến Nam lập tức sầm xuống, ngồi ở đại sảnh trống rỗng hồi lâu, mới đứng dậy đi ra hậu đài.

Vừa hay đúng phải cha con Nguyệt Quế đang đi ra ngoài. Vu Chiến Nam nhịn không được nhìn Nguyệt Quế thêm vài lần, làm cô bé hốt hoảng vội cúi đầu, đầu vai nhỏ nhắn không khống chế được run run...

Vu Chiến Nam muốn nhìn ai, thì căn bản không có cái khái niệm lén lén lút lút, hắn cứ như thế nhìn chăm chăm Nguyệt Quế không chút che dấu, ông Nguyệt đứng bên cạnh đương nhiên thấy rõ ràng, ý tưởng sớm đã mưu toan trong lòng từ lâu lại rục rịch...

Lúc này Vu Chiến Nam đang muốn vào cửa, cha con Nguyệt Quế hắn nên nhường đường. Ai ngờ ông Nguyệt mập mạp đột nhiên chấn ngay trước cửa, một tay kéo con gái thình lình quỳ xuống trước Vu Chiến Nam

Sĩ binh bên kia nghe thấy tiếng động, vội vàng chạy đến, khẩn trương giương súng chĩa vào hai cha con bỗng nhiên manh động này

“Vu tư lệnh, tôi, tôi...” Nhìn thấy họng súng tối om trước mắt, người đàn ông đang quỳ trên mặt đất lập tức xụi lơ, thậm chí quên mất bản thân muốn nói cái gì

Vu Chiến Nam phất tay với phía sau, mười mấy sĩ binh giương súng lập tức rút lui

“Sao vậy? Có chuyện gì?”

Đôi mắt đen ngòm của Vu Chiến Nam âm trầm, nhìn chằm chằm hai người đang quỳ trên đất, như thể nhìn thấu tất thảy. Sau đó giọng điệu không biết vì sao đột nhiên trở nên rất tốt

Thiệu Hân Đường đang đứng bên cạnh phòng thay đồ ở hậu đài, ánh mắt đen thăm nhìn về bên này, trong đôi mắt đang quan sát Nguyệt Quế, là sự thương xót cật lực che giấu...

“Đây, đây là con gái của tôi....” Ông Nguyệt hoảng loạn huých Nguyệt Quế bên cạnh lão, cô tựa hồ không phát ra bất kì tiếng động nào, sau đó nói tiếp: “Nó còn là gái tơ... Nếu Vu tư lệnh không chê, để nó đến hầu hạ ngài đi...

Lời này vừa nói ra, toàn bộ hành lang im phăng phắc như đất chết. Nguyệt Quế đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn phụ thân đầy mặt nịnh nọt của cô, sắc mặt trắng bệch...

Vu Chiến Nam hai tay cầm vào trong túi quần, lông mày nhướn lên, có hứng thú nhìn cha con đang quỳ trên mặt đất, không trả lời, chỉ đưa mắt nhìn Thiệu Hân Đường đang phía trong cửa

“Thật thú vị, coi chõ của ta là chõ nào vậy, trai tị nạn à?” Vu Chiến Nam đột nhiên cười rộ lên, tiếng cười trống rỗng nghe vào tai mọi người chỉ thấy toàn thân phát lạnh: “Thứ hàng gì cũng dám tổng đến chõ của ta! Con của ngươi nếu thật vội như vậy, cũng dễ thôi, nhiều binh ở chõ của ta đều thiếu đàn bà”

Ông Nguyệt hoàn toàn không ngờ hắn sẽ nói như vậy, cũng không biết nên làm gì nữa, chỉ mở to mắt nhìn Vu Chiến Nam. Mấy giây sau, lão đập mạnh đầu xuống đất, mặt đất phát ra từng tiếng vang nặng nề, lão không ngừng kêu khóc: “Tư lệnh tha mạng, tư lệnh tha mạng...”

Rõ ràng vừa rồi hắn còn nhìn con gái của mình mấy lần, lão cứ tưởng... Lão mới dám đánh bạo liều lĩnh, không ngờ...

Vu Chiến Nam không nói gì, nghe lão ‘đông đông’ đậm đàu xuống đất, mắt vẫn nhìn thẳng Thiệu Hân Đường, như đang đợi cậu làm gì đó...

Thiệu Hân Đường nhìn cha con đang quỳ trên mặt đất, trong lòng không nỡ, nhưng không biết Vu Chiến Nam rốt cục có ý gì. Sợ mình nói sai lời, ngược lại hại Nguyệt Quế. Cố gắng dặn bản thân không được kích động, bình tĩnh nghĩ đối sách

Ước chừng qua ba bốn phút, máu trên đầu phụ thân Nguyệt Quế đã thăm ướt mặt đất, Thiệu Hân Đường hoảng đến không xong, nhưng vẫn không nghĩ ra cách, vừa định đi ra cầu tình, thì đột nhiên nghe thấy Vu Chiến Nam hơi hài lòng nói: “Được rồi, không muốn thì mau cút đi, sau này đừng để ta nhìn thấy các ngươi”

Thế này xem như không sao rồi ư?

Vu Chiến Nam thế nhưng dễ dàng tha cho bọn họ như vậy, Thiệu Hân Đường vừa vui vẻ vừa khó tin, cũng rất kỳ quái

Cậu không biết là, nếu trong ba bốn phút kia, Thiệu Hân Đường dám can đảm cầu một chữ tình vì bọn họ, Vu Chiến Nam sẽ không chút do dự ném Nguyệt Quế cho các sĩ binh như sói đói của hắn.

Vu Chiến Nam bước nhẹ nhàng đến nắm tay Thiệu Hân Đường, dán sát tai của cậu, dùng giọng có thể nói là dịu dàng nhất của hắn, nói: “Em hát rất hay... rất đẹp...”

Ông Nguyệt sớm đã vội vàng kéo Nguyệt Quế đi ra ngoài. Lúc này, Nguyệt Quế nãy giờ luôn im lặng không rên một tiếng đột nhiên quay đầu lại nhìn về phương hướng của Thiệu Hân Đường một cái, thì nhìn thấy hai người ôm nhau vô cùng thân thiết, đôi mắt trong sáng rực rỡ của cô liền toát ra sự ấm đậm và bi thương chưa từng có...

Vu Chiến Nam dắt tay Thiệu Hân Đường đi ra ngoài, cười vui vẻ nói:

"Lâu rồi em không đến, con trai của ta rất nhớ em, cứ nhắc em mãi..."

Chuyện không vui mấy ngày trước giữa hai người, ai cũng không nhắc lại, Thiệu Hân Đường nhu thuận theo hắn lên xe

Điêm lượng cung kính mở cửa xe cho hai người, thăm nghĩ: Thật là con của ngài nhớ cậu ấy sao? (mình cũng có cùng câu hỏi =)

Chương 33: Nỗi lòng của Vinh thiêu gia

Cái thế giới này chính là thế, có người cao hứng ăn sẽ có người thất vọng. Có người đạt được, cũng có nghĩa sẽ có kẻ mất đi..

Màn đêm dày đặc, lúc vở kịch đang hát đến cao trào, người bên trong không hề hay biết, có một người đang bị ngăn ngoài cửa, ủ rũ rời đi...

Rốt cục nghe tin đêm nay có vở của Thiệu Hân Đường, tiểu thiêu gia được cưng nhất của Tân gia, Tân Việt Vinh đã phải hầu lão thái gia của Tân gia đánh cờ suốt cả ba ngày, ruột sắp bị nước trà lọc sạch, bị tra tấn đến sống không bằng chết, mới gạt được một chiếc bình sứ triều thanh từ chổ bà lão đó

Hôm đó, Tân Việt Vinh lượn lờ rất lâu trước mặt gương. Cởi bộ vest đuôi én màu bạc vừa đem về từ nước ngoài xuống, lại khoác lên áo lông đốm đang thịnh hành trong nước. Về sau lại thấy không đứng đắn... tới lui lui đổi hơn bảy tám bộ. Còn vuốt thêm cả gel tóc định hình...

Cuối cùng bức dọc nghĩ, cho dù mình mặc đẹp đến mấy, cũng không đẹp bằng người nọ tùy tiện mặc một bộ quần áo phổ thông

Gã sai vặt lanh lợi vừa đổi, ôm cái bình sứ triều thanh được gói kỹ mấy lớp ngồi ra phía sau xe. Tân Việt Vinh chỉ cần nghĩ đến đêm nay

có thể gặp được người nọ thì trong lòng lại không nén nổi cao hứng. Ngẫm nghĩ thì lại thấy hơi hụt hẫng, bởi vì người nọ dường như không thích mình lắm, mà mình cũng không biết bị làm sao nữa, vừa đến trước mặt cậu ta liền thường xuyên phạm lỗi, căn bản không giống bản thân bình thường...

Xem trọng bình sứ triều thanh của gia gia cũng bởi vì cái đó tương đối giống với bình sứ thanh hoa hôm đó lỡ đánh vỡ của Thiệu Hân Đường. Tân Việt Vinh không muốn cứ vì vẫn đề tiền bạc mà gia tăng mâu thuẫn giữa hai người, không muốn cứ làm cậu ta có cớ rời xa cậu...

Tân Việt Vinh nghĩ, chờ lát nữa sẽ tìm một góc không bắt mắt ngồi xuống, lén lút nhìn cậu ta hát kịch, sau đó cho cậu ta một bất ngờ...

Khi xe hơi của Tân Việt Vinh ngừng trước cửa lớn lâu kịch Hồng mặc, một gã binh sĩ chạy đến gõ gõ cửa sổ của cậu, báo cho cậu nơi này đêm nay đã bị bao hết rồi

Tân Việt Vinh xuống xe, trong lòng rất tức giận. Hỏi gã binh sĩ kia tối nay là ai hát kịch, binh sĩ lắc đầu nói không biết

Loại thể hiện bao nguyên sân này rất ít gặp, dù sao cho dù có người có tài lực cỡ này, nhưng bắt con hát người ta hát cho một mình người nghe, cũng thường hát không hay như bình thường, sẽ không tận hứng.

Tân Việt Vinh từng nghe chuyện về Yamaguchi đoạn thời gian trước, trong lòng lo lắng, không biết đêm nay kẻ bị người ta bao sân có phải là Thiệu Hân Đường không, liền muốn tìm một người hiểu chuyện hỏi. Ai ngờ gã binh sĩ kia vừa hỏi là ba không, rõ ràng không muốn nói cho cậu. Tân tiểu thiếu gia đã bao giờ chịu qua loại khinh miệt này, túm cổ áo gã binh sĩ lập tức muốn nổ bão, nhưng ngay tại lúc này lại nghe thấy một giọng nói quen thuộc gọi: "Vinh thiếu gia!"

Tân Việt Vinh quay đầu, nhìn thấy phó quan Diêm Lượng bên người

Vu Chiến Nam đang đứng ở cầu thang. Trong lòng lập tức hiểu rõ, đột nhiên cảm thấy phi thường khó chịu. Một cảm giác bi thương chưa bao giờ xuất hiện thình lình xâm nhập vào người thiếu niên trước giờ chưa từng biết sầu lo này...

"Vinh thiếu gia đến nghe kịch sao?" Diêm Lượng đi từ trên cầu thang xuống, đến trước mặt Tân Việt Vinh, cười nói: "Tư lệnh của chúng tôi đêm nay bao cả sân, để tôi đến nói với ông ta một tiếng nhé"

"Không cần!" Tân Việt Vinh vội giữ chặt Diêm Lượng đang muốn đi thông báo, cười rất miễn cưỡng nói: "Tôi đi ngang qua... đang muốn trở về, sẽ không vào chào hỏi Nam ca đâu, anh nói giúp tôi một tiếng..."

Diêm Lượng nhìn bóng lưng của Tân Việt Vinh tùng chút tùng chút biến mất trong bóng đêm, màu mắt thăm tr Kami. Trong lòng không thể tả rõ cảm giác, thăm nghĩ, thiếu gia như cậu ta muốn còn không có được, ta còn si tâm vọng tưởng cái gì...

—

Trên đường trở về, Tân Việt Vinh luôn im lặng, bóng đêm nặng nề, nét mặt của cậu chìm trong bóng tối cũng có vẻ vô cùng dữ tợn. Cậu như một bức điêu khắc bằng đá, đôi mắt chỉ chăm chăm ngoài cửa sổ, như mặt nước tĩnh lặng...

Gã sai vặt chưa từng thấy thiếu gia nhà mình như vậy, tim hoảng sợ đập thình thịch, cố gắng ôm chặt bình sứ triều thanh trong tay, cuối cùng khi thấy Tân Việt Vinh đi thẳng về phòng, mới nhỏ giọng hỏi một câu: "Thiếu gia, bình sứ cứ đặt tạm trong nhà à?"

Cái gã sai vặt gọi là 'Nhà' là tòa nhà của Tân Việt Vinh ở bên ngoài, do họ hàng đặt mua cho cậu khi về nước, chứ không phải là nhà chính Tân gia. Nhưng bởi vì bình thường mẫu thân của Tân Việt Vinh nhớ con, hai anh trai của Tân Việt Vinh lại đã kết hôn dọn ra ngoài,

bà Tân nói thế nào cũng không cho phép cậu không về nhà chính. Tân Việt Vinh mặc dù ở bên ngoài quen ương ngạnh, nhưng lại là một đứa con hiếu thuận hiếm có, vô cùng tôn trọng mẫu thân của mình, cho nên cũng nghe lời, chỉ vào những tình huống đặc thù mới đến tòa nhà riêng của mình ở mấy ngày

Đêm nay tựa hồ chính là ngày đặc thù đó, tâm trạng của Tân Việt Vinh hiển nhiên cực kì không tốt. Cậu đứng tại góc ngoặt cầu thang, một chân vừa đạp lên bậc thang đầu tiên, nghe thấy lời của gã sai vặt liền quay đầu lại, giọng không lộ cảm xúc: "Đưa đây"

Gã sai vặt tưởng cậu muốn đặt trong phòng mình, nên ngoan ngoãn đưa bình sứ triều thanh được gói gém cẩn thận qua...

"Ba" một tiếng động kịch liệt vang lên, bình sứ triều thanh bị hung hăng ném lên mặt đá cẩm thạch màu đen lạnh lẽo...

Người hầu đang bận rộn làm việc cũng bị dọa đến ngừng động tác trong tay, thở lớn cũng không dám...

Gã sai vặt bị biến cố đột nhiên làm chấn động, chờ lúc nhận ra thiếu gia mình sau khi đón lấy bình sứ triều thanh trong tay gã liền trực tiếp ném xuống đất, thì choáng luôn. Đây chính là món đồ cổ mà Tân lão thái gia thích nhất, cũng là món Tân Việt Vinh phí tâm mới xin được... sao lại...

Khắp mặt đất đều là mảnh vỡ, Tân Việt Vinh như thể cuối cùng cũng được trút giận, sắc mặt âm trầm dặn dò: "Dọn dẹp đi, đừng để cho ta nhìn thấy" Sau đó xoải bước đi lên lầu hai

Ném mạnh người lên cái giường đôi phuơng tây mềm mại, Tân Việt Vinh giang rộng tay nằm ngửa, nhắm chặt hai mắt

Khoảnh khắc khi cậu vừa hung hăng ném bình sứ có ký gửi tâm tư bí mật của cậu xuống đất, cậu thật sự đã xả được cơn tức nghẹn ở trong ngực, muốn phun phun không ra, muốn nuốt nuốt không

xuống kia.

Chẳng qua là một con hát hạ tiện, tiểu gia mới không cần! Không chiếm được, thì từ nay cũng đừng xuất hiện trước mắt ta nữa...

Tần Việt Vinh từ giận dữ đến tiêu sái, lại từ tiêu sái đến đau lòng... Nhớ lại từng cử động của Thiệu Hân Đường, từng nụ cười từng cái liếc mắt, đều là ở trong lòng Vu Chiến Nam, cậu lại lòng đau như dao cắt

Nếu đổi lại là bất kì ai khác, Tần Việt Vinh đều sẽ không âm thầm khó chịu muốn chết thế này. Nhưng người này cõi tình lại là Vu Chiến Nam, không chỉ là thổ hoàng đế của toàn ba tỉnh đông bắc, mà còn là ca ca, là thần tượng từ nhỏ của cậu

Tần gia và Vu gia là thế giao, Vu Chiến Nam lớn hơn cậu mấy tuổi, từ nhỏ đã là một hồn thể ma vương, không phục thiên triều quản lý, giống như thổ phỉ, càng giống như lưu manh. Nhưng chính một tiểu tử không phục lễ giáo tràn tục, sống đến phóng túng như vậy, sau khi lớn lại vung lên đai đao, tại lúc phụ thân bất ngờ qua đời, trong hoàn cảnh thế cục hỗn loạn, đánh ra một con đường máu cho bản thân, để cho người nhà đều có thể tiếp tục sống những ngày tháng thoái mái như thuở đầu. Từ đó về sau, cái tên Vu Chiến Nam này tại đông bắc quả thực là một tấm giấy thông hành, thậm chí trong cả nước, trong mắt quân nhân nhật bản, hắn đều là tay quân phiệt tay nắm binh quyền một cõi không thể xem thường

Chính nhân vật huyền thoại như vậy, từ nhỏ lại đối xử với mình cực kỳ tốt, tình cảm tuyệt đối không kém anh em ruột. Tần Việt Vinh xem hắn như mục tiêu phấn đấu của mình, luôn hướng về phía hắn nỗ lực... Nhưng là, cậu thích phải người của hắn, thích phải tình nhân của huynh đệ cậu, thần tượng cậu... Làm sao bây giờ...

Nếu có thể dễ dàng từ bỏ thì tốt rồi, cho dù là bất kỳ ai trong bọn họ...

Tân Việt Vinh đau khổ che kín đôi mắt của mình...

Chương 34: Buổi sáng tươi đẹp

Sau khi trở về, Vu Chiến Nam đương nhiên sẽ không tha cho Thiệu Hân Đường

Suốt cả đêm, phòng ngủ chính trên lầu hai của phủ tư lệnh không ngừng truyền ra âm thanh mờ ám khiến người người mặt đỏ tim đập. Mãi cho đến ba bốn giờ rạng sáng hôm sau, Thiệu Hân Đường, đều đã kêu đến khan cả cổ, mới cuối cùng trốn thoát khỏi tay người nào đó, mang theo toàn thân đau nhức mơ màng chìm vào giấc ngủ...

Sáng sớm hôm sau, bức màn màu đen kín khít không kẽ hở bị người ta kéo ra, ánh mặt trời sáng lạn thình lình chiếu vào bên trong, làm tất cả bài trí trong phòng đều được phủ lên một lớp vàng sáng nhạt dịu dàng...

Trên cái giường khổng lồ thuần đen giữa phòng, một cánh tay trắng nõn từ từ duỗi ra, kéo chăn trùm lên đầu, sau đó trở mình, lại không có động tĩnh...

Thiệu Hân Đường cuộn mình trong chăn, gầy yếu quả thực làm người ta nhận không ra trên giường có người nằm

Vu Chiến Nam bị cử chỉ trẻ con đáng yêu của cậu chọc cười, trong lòng phảng phất cũng sáng sửa lên theo khí trời tốt đẹp này, trái tim vui sướng nhẹ nhõm như được ngâm trong dòng nước mát lạnh.

Tâm trạng hắn vô cùng tốt, liền tiến lên kéo chăn của cái người đang ngủ say, kề sát gương mặt non mềm còn hơn cả quả mật đào

mợng nước kia mà dùng sức hôn một cái, cưng chiêu nói: "Nhóc heo lười, dậy ăn sáng với ta"

Người nào đó bị phi lỗ vẫn không thuận không theo cỗ kéo chăn lại, nhắm mắt đánh loạn người nào đó đang tác quái trên mặt mình

'Ba' một tiếng lanh lảnh vang lên, cánh tay trắng nõn đánh lên mặt bên trái lún phún râu mới mọc sáng nay của gã...

Vu tư lệnh chưa từng bị ai đối xử như vậy, nay bị bàn tay trắng nõn thơm mềm kia đánh cho sưng sốt. Cúi đầu nhìn nhìn đầu sỏ gây họa vẫn hồn nhiên không biết bản thân đã làm gì, còn tiếp tục ngủ đến ngon lành một cái, phát hiện mình thế nhưng một chút lửa giận cũng không có...

Gã đàn ông bị khiêu chiến quyền uy kia không cam lòng mím môi, quyết định không thể tha cho con heo tham ngủ không biết trời cao đất rộng này. Hất giày, để thân trắn, liền đè đi lên, niết cái cằm thon thon, mịn đến có thể bóp ra nước nọ, dùng đầu lưỡi cạy mở cánh môi mịn màng mềm mại...

Thiệu Hân Đường bị bàn tay vươn vào trong chăn của hắn đông lạnh tinh, cỗ mở to mắt, địa phương bị sử dụng quá độ dưới thân tối qua đã bị một vật cứng nóng bỏng đâm vào, lấp đầy bên trong...

Thiệu Hân Đường không chịu được đau đớn, khẽ rên một tiếng, nhíu chặt đôi mày xinh đẹp, yết ớt mắng: "Mới sáng sớm ông phát cái gì tình..."

Lời còn chưa dứt, cả miệng đều bị Vu Chiến Nam ngậm lấy, đầu lưỡi nóng bỏng tràn ngập mùi vị giống đực như cường binh quá cảnh quét ngang khoang miệng của Thiệu Hân Đường. Đầu lưỡi của Thiệu Hân Đường bị cuốn vào cơn hôn mê liệt như bão táp này, cảm giác không khí xung quanh càng lúc càng loãng...

Vu Chiến Nam tại tính sự trời phú khác thường, liên tục thời gian

dài, hơn nữa chưa bao giờ có thời điểm chỉ bắt đầu một lần liên kết thúc. Thiệu Hân Đường bị hắn đè trên giường làm đến muộn sống không được, muốn chết không xong. Sau đó lại lấy chuyện rửa sạch cho cậu làm cớ mà bị Vu Chiến Nam bẽ đẽn phòng tắm. Vu Chiến Nam ấn cậu quỳ gối bên cạnh bồn tắm, dù Thiệu Hân Đường từ nhỏ đã luyện công, thân thể dẻo dai, cũng bị hắn làm đến khóc lóc xin tha, ai ngờ thế càng kích thích thú tính của Vu Chiến Nam, xoay người cậu đẩy lên bức tường men sứ lạnh lẽo tại phòng tắm, cắn một ngụm trái anh đào nho nhỏ vì tình dục mà đỏ đến sấp xuất huyết trước mắt, tùy ý cắn mút liếm hôn, cũng không quản Thiệu Hân Đường đang liều mạng cắn xé đầu vai hắn...

Bữa sáng hai người tự nhiên bỏ lỡ. Vu Chiến Nam có thói quen rất tốt của quân nhân, mỗi ngày đúng sáu giờ ba mươi dùng bữa sáng, bởi thế Vu Nhất Bác từ nhỏ cũng bị ép phải như vậy

Vì thế vào cái buổi sáng tươi đẹp ấy, trong phòng ăn thoảng gió mát mẻ dưới lầu. Cậu bạn nhỏ Vu Nhất Bác ngồi thẳng lưng, tư thế nghiêm chỉnh đối mặt với một bàn đồ ăn sáng phong phú, ngồi ước chừng nửa giờ đồng hồ. Ngay khi cái bụng nhỏ của nó réo vang, nước miếng và nước mắt sắp đồng thời chảy xuống, Diêm Lượng, vừa lên lầu tìm hiểu tình huống, áy náy bảo nó tự ăn trước đi.

"Ba ba và chú Thiệu không ăn sao?" Vu Nhất Bác mặc dù rất đói, vẫn mở to đôi mắt ngây thơ trong sáng hỏi

Diêm Lượng bị ánh mắt sáng ngời của nó nhìn thì có hơi chột dạ, thầm nghĩ cũng không thể nói với thằng bé 'cha con đã ăn rồi, bị ăn chính là chú Thiệu của con đó'

Lại cảm thấy lừa gạt con nít là không đúng. Cho nên Diêm Lượng siết tay thành nắm đấm đặt gần miệng khẽ ho hai tiếng, nghiêm túc giảng: "Bạn họ đang bận!" Hi vọng thấy hắn đứng đắn như vậy thằng bé sẽ không hiểu sai...

"Sớm như vậy, bạn cái gì?" Thằng nhóc đầu dưa hấu kinh ngạc trọn

to mắt, vì các người lớn sớm thế đã thức dậy làm việc mà cảm thấy vô cùng đồng tình

"Khụ khụ!" Diêm lương lần này ho thật, là bị ánh mắt ngây thơ trong sáng của thằng bé làm nghẹn họng. Hắn chần chờ một lúc lâu, mới chậm rãi mở miệng nói: "Vẫn đê này con phải hỏi ba ba của con..."

—

Khi thiệu hân đường bị Vu Chiến Nam nửa bẽ nửa ôm ép đi xuống ăn sáng, thì kì thật đã đến thời gian bữa trưa

Vu Chiến Nam bình thường đối với quy luật ăn uống, thời gian nghỉ ngơi của mình đòi hỏi vô cùng nghiêm ngặt. Hôm nay bởi vì hắn mãi không xuống ăn cơm, phòng bếp cứ cách nửa giờ phải đem đồ ăn trên bàn đi nấu lại một lần, e sợ vị tư lệnh cực kỳ kén ăn của bọn họ ăn có điểm nào không cao hứng

Thời điểm bọn họ đi xuống đã là hơn mười giờ, chính là thời điểm ăn sáng thì hơi trễ một chút, ăn trưa lại hơi sớm một. Đầu bếp lo lắng trong dạ dày của các chủ nhân chưa có gì, ăn trưa quá đầu mõ sẽ không thoái mái, lại cân nhắc đến sở thích không thịt không vui Vu Chiến Nam, rất là khó xử, đành hoang mang đến trưng cầu ý kiến của Diêm lượng

Diêm lượng vốn định nói cứ dựa theo bữa trưa mà làm đi. Lại nhìn đến thiệu hân đường đang ngồi cạnh Vu chiến nam cau mày, rõ ràng không cao hứng lắm. Liền thông minh đến hỏi Vu Chiến Nam một chút

Chỉ bằng kinh nghiệm bao năm đi theo Vu Chiến Nam của Diêm Lượng, liếc mắt liền nhìn ra trạng thái của Vu Chiến Nam lúc này rất tốt, là bộ dáng vui vẻ toàn thân thả lỏng hiếm có. Thầm nghĩ Thiệu Hân Đường cũng thật biết cách, chỉ nhăn mặt ngồi một bên như vậy, cũng có thể làm Vu Chiến Nam không thể dời mắt khỏi cậu, luôn không tự giác muốn giơ tay sờ sờ cậu đụng đụng cậu...

“Cứ ăn như vậy đi” Giọng điệu của Vu Chiến Nam nhẹ nhàng. Biết Thiệu Hân Đường thích ăn thanh đạm, đột nhiên cũng không thấy bữa cơm chỉ có canh, rau là khó ăn mấy

Diêm lương vâng dạ, vẫn rất hiểu chuyện bảo phòng bếp làm hai món thịt, nóng hầm hập bưng ra đặt trên bàn gần phía Vu Chiến Nam

Thiệu Hân Đường phi thường khó chịu. Ngồi yên không nhúc nhích trên ghế thế này mà vẫn cảm thấy chỗ phia dưới kia phi thường không thoải mái, tuy rằng hiện tại Vu Chiến Nam đã dịu dàng hơn rất nhiều so với lúc mới bắt đầu, không quá thường xuyên xảy ra chuyện xuất huyết nứt rách, nhưng bị hắn tra tấn ngày đêm thế này, vẫn làm Thiệu Hân Đường rất ăn không tiêu

Hơn nữa, Vu Chiến Nam còn có một sở thích làm Thiệu Hân Đường chịu không nổi, hắn chết tiệt thích bắn ở bên trong!

Không có BCS khiến Thiệu hân đường rất khó có thể chịu đựng, mỗi lần mặc kệ là tức giận rống to, hay là ôn tồn cầu xin, Vu Chiến Nam đều không thèm để ý, cứ phải bắn trong thân thể cậu, làm cậu phi thường khó chịu...

Chương 35: Bữa sáng không tươi đẹp

Thiệu Hân Đường cảm thấy bản thân càng lúc càng không sợ Vu Chiến Nam, cũng liền lười làm bộ tươi cười rào đón. Không vui chính là không vui, ai bảo lúc trên giường hắn khó nói chuyện như vậy!

“Sao em cứ ăn rau không ăn thịt mãi vậy, thân thể có tốt được không, khó trách yếu như thế” Vu Chiến Nam nhíu mày nhìn đôi đũa của Thiệu Hân Đường chọc vào đĩa rau, hắn bất mãn nói, đồng thời gấp một miếng thịt ba chỉ chiên bơ thơm mềm thật lớn cho cậu

Ai yếu! Ai yếu? Ai yếu...

Thiệu Hân đường bị hắn chọc giận không nhẹ, thầm than sao mình cứ cường tráng không lên nổi chứ! Kiếp trước cũng thế, cùng là anh em ruột rà, cùng một loại thức ăn nuôi lớn, sao hai tên đó đều thân cao dáng đại, vai u thịt bắp, vừa đến mình thì lại thành gầy còm ốm yếu. Từ khi đến đây, Thiệu Hân Đường liền ngày ngày cật lực uống sữa, chính vì muốn phát triển tráng kiện như người nước ngoài. Nhưng mà... Hiệu quả dường như không quá rõ ràng...

Thiệu Hân Đường đang suy tư, lại thấy Vu Chiến Nam đem một khối thịt lớn bốc khói ném vào trong miệng, nhai ngồm ngoàm vài cái liền nuốt xuống, sau đó xoay qua nhìn cậu, muốn cậu lấy thịt ăn, nói: “Suốt ngày uống sữa này sữa kia thì có tác dụng gì, đều là thứ ăn chơi đòn bà thích, ăn nhiều thịt thì cái gì cũng có”

Gã này sao mà đáng ghét thế không biết, Thiệu hân đường vốn không muốn để ý đến hắn, nhưng không thể nhịn được nữa, mới cãi lại: “Người ngoại quốc chính nhờ uống mấy thứ đòn bà này nên vóc

người mới cao lớn vậy đấy”

“Sao em biết bọn chúng uống cái đấy, mà không phải là uống mõ lợn?” Vu Chiến Nam thấy cậu rốt cục đã để ý đến mình rồi, nên cao hứng trở lại, nhưng lời nói vẫn khó nghe như thường: “Chúng nói với em? Dùng điểu ngữ nghe không rõ một từ của chúng?”

Thiệu Hân Đường tức quá, thậm nghĩ cái người này quả là không thể nói lý, y hệt du côn. Vì thế thong thả uống hết ngụm canh gạch cua cuối cùng trong chén, rồi nói: “Tôi ăn no rồi, ông cứ từ từ ăn”

Vu Chiến Nam sao có thể thả cậu đi, hắn cau mày nhìn cái chén nhỏ Thiệu Hân Đường dùng để ăn canh, không thể tin, nói: “Em ăn thế mà xong rồi à? Em ăn cái gì?”

Sau đó không nhìn đến Thiệu hân đường, mà quét mắt qua, người hầu bên cạnh vội vàng hoảng sợ múc thêm một chén cho Thiệu Hân Đường

“Tôi ăn no rồi” Thiệu Hân Đường bướng bỉnh nói, trong bình tĩnh có một tư thế quyết không thoả hiệp

“Ăn!” Vu Chiến Nam nhướn mày, thói độc đoán quen thuộc lại đi ra, người hầu bên cạnh sớm sợ đến mức ngay cả thở cũng không dám, thậm nghĩ không khí vốn đang yên lành, hài hòa như vậy, buổi sáng tươi đẹp như vậy, sao nói biến là biến chứ...

Tính tình Thiệu Hân Đường cũng rất quật cường, thấy hắn như thế thì lại càng khó chịu, ngồi ngay ngắn trên ghế không nhúc nhích, quyết định thế chết chống cự. Cậu không tin cậu không ăn thì người khác còn có thể ép cậu!

Vu Chiến Nam liếc mắt một cái đã nhìn ra suy nghĩ của cậu, muốn bốc hỏa lại bốc không nổi. Chàng trai hiện tại đang nắm trọn trái tim hắn đây, thật sự đánh không được, mắng mắng không thể. Nhưng cũng tuyệt đối không thể nuông chiều cậu như vậy mãi

"Đều cmn làm ăn chó má gì không biết!" Vu Chiến Nam đột nhiên đập bàn, gầm to về phía phòng bếp, âm thanh hùng hậu uy nghiêm. Cả tòa nhà to rộng dường như đều vang vọng âm thanh của hắn...

Thiệu Hân Đường cũng bị hắn làm phát hoảng, nhưng sau vẫn cố ép bản thân ngồi vững

Trong bếp chính của phủ tư lệnh, bốn gã đầu bếp xuất thân từ những phong cách nấu ăn khác nhau nghe thấy tiếng động, bối rối loạn choạng chạy ra, đều nghĩ mình hôm nay ra cửa quên xem hoàng lịch rồi, xui xẻo như vậy, lại âm thầm hâm mộ mấy tên đồng nghiệp đã thay ca không phải làm việc vào thời gian này

Nhóm đầu bếp cả năm trốn trong phòng bếp không thấy ánh sáng đứng thành một hàng, có vẻ đặc biệt co ro giữa đại sảnh được trang hoàng tráng lệ mà họ hiếm khi bước vào, hơi hơi phát run, bộ dáng nơm nớp lo sợ

"Đều đang làm cái gì a?" Vu Chiến Nam chẳng phải là người có lòng đồng tình gì cho cam. Cầm đũa gỗ cái chén đựng canh trước mặt Thiệu Hân Đường. Đũa bạc đánh lên chén sứ phát ra tiếng va chạm chói tai, hắn nói: "Không thấy là chẳng có ai ăn sao, đều không muốn làm việc nữa đi!"

Thiệu Hân Đường bị động tác thô tục của hắn làm nhíu mày, không ngờ hắn còn chiêu này!

"Làm ra này nọ cũng chẳng ai ăn, gia cần các ngươi làm gì nữa, cút hết đi!" Vu Chiến Nam không ngừng cố gắng

Nhóm đầu bếp hiển nhiên hoảng sợ, không ngờ chủ nhân cãi nhau lại tai họa đến bọn họ. Chỉ đơn giả như vậy liền phải cuốn gói đi. Phải biết làm đầu bếp trong phủ tư lệnh, không chỉ tiền công hậu hĩnh đến làm người ta thèm nhỏ dãi, tranh nhau sút đầu đầu mẻ trán, riêng việc làm đầu bếp ở phủ tư lệnh, làm đồ ăn cho Vu tư

lệnh, cũng rất làm người ta có mặt mũi rồi, là công việc béo bở mà bao nhiêu người muốn tranh cũng tranh không được ...

Hai đầu bếp trẻ tuổi đã muốn hoảng, vừa thấy Vu Chiến Nam nổi giận, liền sợ đến không biết phải làm sao mới tốt, hoàn toàn không hiểu dụng ý của chủ tử

Vẫn là đầu bếp Lưu đại đầu làm ở Vu gia hơn nửa đời có tâm mắt, cung cung kính kính khom người một cái thật sâu về phía Thiệu Hân Đường đang ngồi bên cạnh, dùng giọng điệu vô cùng kính sợ nói: "Bọn tôi quả đáng chết, làm Thiệu tiên sinh ăn sáng không vui vẻ. Đồ ăn không hợp miệng cũng không lo, Thiệu tiên sinh thích ăn kiểu nào cứ việc nói, chúng tôi sẽ làm lại, làm đến khi nào Thiệu tiên sinh vừa lòng mới thôi..."

Nếu không phải giọng điệu của Lưu đại đầu quá thành khẩn, ánh mắt quá chân thành, Thiệu Hân Đường thật sự sẽ cho rằng lão đang ngầm trào phúng mình kén chọn. Nhìn một ông già hơn năm mươi lưng hùm vai gấu khom lưng với mình, làm bộ dáng khiêm nhường, nghe lời trước mắt mình, trong lòng Thiệu Hân Đường thật sự không thoải mái

"Đừng co kéo nữa vô dụng thôi, làm không tốt chính là không tốt, thu dọn hành lý cút hết đi cho ta!" Vu Chiến Nam liếc thấy vẻ mặt của Thiệu Hân Đường hơi giãn ra, càng thêm rắn giọng

Hai đầu bếp trẻ tuổi sợ đến tái mặt, còn suýt nữa quỳ xuống xin tha, đối với tai họa bất ngờ này quả thực không biết nên ứng đối thế nào. Lưu đại đầu vẫn hơi hơi khom lưng bình tĩnh đứng đó, yên lặng nhìn Thiệu Hân Đường, khẽ giọng hỏi: "Thiệu tiên sinh có phải thấy mùi tanh của canh gạch cua chưa khử hết, bằng không chúng tôi lại đi làm cho ngài một chén canh đậu xanh giải nhiệt nhé?"

Vu Chiến Nam đây là đang ép cậu!

Sắc mặt của Thiệu Hân Đường rất khó coi, đấu tranh một lúc lâu, rốt

cục không thăng nổi sự khiển trách của lương tâm, thanh âm rất thấp nói: "Không cần, chén này cũng rất ngon" Sau đó cầm lấy cái muỗng cán dài bằng bạc đặt trong dĩa sứ, múc một muỗng canh đã hơi lạnh từ từ đưa vào miệng

Xem như thỏa hiệp rồi.....

Lưu đại đầu dẫn mấy đầu bếp trẻ tuổi vui vẻ trở lại phòng bếp, lại tỉ mỉ làm hai món ngon miệng bưng lên...

Vu Chiễn Nam cười tủm tỉm ăn thịt của hắn, thỉnh thoảng nói mấy câu với Thiệu Hân Đường

Thiệu Hân Đường thấy hắn phiền không chịu nổi...

Đương nhiên, lưu đại đầu sau chuyện này, càng được cấp trên coi trọng, tiền công tăng rất nhanh...

Chương 36: Con nuôi

Thiệu Hân Đường vừa ở lại phủ tư lệnh chính là mấy ngày, hai lần ba lượt định chạy, đều bị Vu Chiến Nam cản lại

“Em vội vã bỏ về như vậy để làm gì, là ở đây không thoải mái, hay là bên kia có ai chờ em?”

Vu Chiến Nam rốt cục cũng nổi giận. Bản thân hắn hiện tại đang chìm đắm trong cảm giác say tình, luôn luôn không muốn rời khỏi cậu ta, không có chuyện gì quan trọng thì đều ru rú ở nhà chơi với cậu. Vậy mà cậu ta lại không biết tốt xấu, cứ muốn về cái gánh hát rách nát kia

Thiệu Hân Đường thầm liếc xéo khinh thường, nghĩ rằng cả hai cái nguyên nhân đều có nha. Chỉ là không thể nói ra, nếu không cái tên tư lệnh thật thỉ phi này sẽ lại nổi điên mất thôi. Thiệu Hân Đường cũng chẳng muốn vô duyên vô cớ gây rắc rối cho mình, cậu đã nhận ra Vu Chiến Nam là loại người vì đạt được mục đích có thể không từ thủ đoạn. Người như thế nên thuận lông mà vuốt, không thích hợp lấy cứng đối cứng với hắn

Hơn nữa mình chỉ là một con hát nhỏ nhoi, dựa vào cái gì mà chơi cứng đối cứng với người ta, dù có phiền chán tính cách y hệt như thỉ phi của hắn đến mấy, bản thân cũng sẽ có một ngày lưu lạc chân trời, vĩnh viễn tạm biệt với mọi thứ nơi này, điều này mang lại hy vọng cho cậu. Cho nên cậu phải gắng sức chịu đựng cái tính cách đáng ghét cả người lẫn thần đều căm hận của Vu Chiến Nam

“Con tôi đang ở đấy, tôi có thể không về được sao!” Thiệu Hân

Đường cõi găng nói lý với hắn

"Con?" Vu Chiến Nam mặc đồ ở nhà, chiếc áo bằng tơ lụa chỉ gài hai nút, lộ ra mảng ngực lớn màu nâu đồng khỏe mạnh, đường cong cân xứng mà tràn ngập sức mạnh, như một con báo hoang dã vừa chạy xong đang lẳng lặng nghỉ ngơi, ngã người trên ghế bành dưới tàng cây trong vườn hoa

Đã vào thu, cho dù mặt trời vẫn tỏa sáng rực rỡ, nhưng trong gió cũng khó tránh có chứa một chút hơi lạnh. Chẳng qua cảnh trí trong vườn hoa của phủ tư lệnh ngược lại thật sự không tệ. Gốc phong cổ thụ chiếm cứ một khoảng đất rộng giữa sườn núi phía sau vườn hoa. Màu đỏ của lá phong càng ngày càng rực rỡ, liếc mắt một cái, đây trời đây đất đều là một màu đỏ rực tuyệt đẹp...

Thiệu Hân Đường cầm trong tay một quyển '*Thủy kinh chú*'^[1] theo lối *văn bạch thoại* ^[2] trắng tinh, ngón tay thon dài thản nhiên lật trang giấy trắng tuyết, không thèm để ý đến gã đàn ông mặc rõ ít còn la hét nóng. Nhịn không được nghĩ ác một tí, hắn bệnh thì tốt, vừa hay chẳng có ai áp bức mình.

[1] "Thủy Kinh chú" của Lê Đạo Nguyên thời Bắc Ngụy

[2] *Bạch Thoại Văn* (Hay *Văn Bạch Thoại*) là thứ văn viết được xuất hiện sau phong trào "Ngũ – Tứ" (4.5.1919). Trước đó thứ văn viết được dùng gọi là *Văn Ngôn Văn* (hay còn gọi nôm na là *Cổ Văn*) với hàng loạt các từ *Chi Hồ Giả Dã* rất khó hiểu. Sau khi phong trào Ngũ Tứ nổ ra, Trung Quốc đề xướng và lưu hành một thứ văn thông tục dễ hiểu, gần sát với ngôn ngữ cuộc sống hàng ngày – thứ văn này gọi là *văn Bạch Thoại*. Các tác phẩm của Lỗ Tấn và một số nhà văn khác trong thời điểm này được coi là đại diện của văn Bạch Thoại

Thiệu Hân Đường là nhất quyết sẽ không đồng ý với đề nghị đến thư phòng đọc sách của hắn. Mấy ngày nay chẳng biết Vu Chiến Nam bị làm sao, vô cùng rãnh rỗi, cả ngày ở nhà dây dưa với cậu. Mình thì buồn chán ở đằng kia lật sách đọc, hắn thì hoặc ở một bên

quấy rối, hoặc cứ chăm chú nhìn mình mãi. Dù Thiệu Hân Đường đã quen bị mọi người quan sát, vẫn hơi không chống đỡ nổi ánh mắt trăng trọn của hắn...

Mà thư phòng của phủ tư lệnh hiển nhiên không phải là địa phương thần thánh gì. Vu Chiến Nam căn bản không thích đọc sách, chỉ thích múa kiếm dùng súng linh tinh. Cho nên sau lần thứ ba Thiệu Hân Đường đang tĩnh tâm đọc sách thì bị đè ngã trên bàn tử hình tại chỗ, cậu liền không dám đến thư phòng đọc sách nữa. Mỗi lần đều là thừa dịp Vu Chiến Nam không chú ý, chạy ào đến thư phòng chọn một hai cuốn sách cậu cảm thấy hứng thú, sau đó tìm một chỗ công cộng nhiều người qua lại để từ từ đọc

Đây đều là do tên sắc ma Vu Chiến Nam này cưỡng ép!

"Thằng con nuôi của em chẳng phải đã hơn mười tuổi rồi sao, còn muốn em chăm?" Vu Chiến Nam thấy Thiệu Hân Đường khó khăn lắm mới dừng cầm đầu vào sách, lập tức vội vã đáp lời cậu, đùa giỡn nói: "Nó muốn bú sữa hả?"

Chỉ là Vu Chiến Nam Vu tư lệnh vĩnh viễn không biết lời nói của mình đáng ghét cỡ nào, còn tự cho là rất thú vị ><

Mấy ngày qua, cậu và hắn gần như mỗi ngày đều dính vào cùng một chỗ, nên Thiệu Hân Đường dường như đã hơi quen với chuyện hễ mở miệng là hắn bắn ra mấy câu-cực-kỳ-khó-nghe-chỉ-lưu-manh-mới-có-thể nói. Cho nên lúc này cũng chỉ hơi khó chịu trong lòng, trên mặt vẫn không chút sút mẻ, thản nhiên nói: "Tôi nhờ đoàn chủ Trầm tìm hộ trường học cho nó, chắc có tin tức rồi, tôi phải trở về sắp xếp một phen"

"Em cũng thật biết bỏ gần tìm xa" Vu Chiến Nam dường như không hề ngạc nhiên Thiệu Hân Đường đối xử quá tốt với đứa con nuôi không thân không thích vô cớ thói ra này. Thời gian quen biết cũng chẳng phải quá dài, nhưng hắn dường như đã nhìn thấu Thiệu Hân Đường là dạng người gì. Mềm lòng mà trọng cảm tình, nhìn như yếu

ớt vô lực, lại đã có tính quật cường của bản thân. Người như vậy đều có điểm bùng nổ của riêng họ, người khác trăm ngàn lần đừng chọc vào, nếu không cậu bước lên thì cũng chẳng tốt lành gì...

"Thẩm Tài Diên tính là cái rắm gì, có thể tìm được trường tốt gì cho em, ngày mai bảo nó đi thẳng đến 'Dân quốc liên trung', ta cho Diêm Lương dẫn vào giới thiệu" Vu Chiến Nam nghĩ lại nói tiếp: "Thôi, mai ta đưa bọn em đi"

'Dân quốc liên trung' là trường học tốt nhất trong khắp ba tỉnh đông bắc thời này, thầy giáo đều là danh nho và sinh viên từng du học. Thời này còn chưa có áp lực tiểu học phải thi lên sơ trung, bình thường chỉ cần có thể đọc sách tốt, không quá tệ, đều có thể lên lớp. Nhưng trường học tốt như 'dân quốc liên trung', cũng tương tự thời đại kia, chỉ có con nhà không quyền thì thế mới có thể được nhận. Ngay cả Vu Nhất Bác cũng đọc sách ở đây.

Thiệu Hân Đường luôn tin tưởng thầy giáo tốt vô cùng quan trọng. Chuyện này có Vu Chiến Nam hỗ trợ thì tất nhiên rất tốt, bản thân ngẫm cũng không có cái gì đáng mất tự nhiên. Cái gì uốn không cong, cái gì bảo trì thanh cao, đó đều là cái rắm! Ngủ đều đã bị ngủ, đè thì cũng đã bị đè, Thiệu Hân Đường không muốn dư hơi đi rồi rắm, liền xem chuyện này thành bạn bè giúp đỡ. Dù sao chỉ cần mình không xem thường bản thân, mình sẽ sống được rất cao ngạo. Thiệu Hân Đường tuy rằng chưa từng cao ngạo bao giờ, nhưng cũng biết giá trị vốn có của bản thân, sống được rất tự tại. Cho nên cậu không xem chuyện này là do bản mình đổi được.

Nhưng bản thân cậu không cho rằng như vậy, cũng không có nghĩa người khác không nghĩ như vậy. Cậu không muốn cho con nuôi mình vào trường, thứ khác không học được, chỉ nghe người ta dèm pha cha nuôi mình, rồi bị khi dễ. Thế này sẽ không tốt cho sự trưởng thành khỏe mạnh của thể xác và tinh thần thằng bé.

Cho nên Thiệu Hân Đường cười trừ, còn nói thêm: "Không cần phiền ngài đưa, tôi tự đưa là được rồi"

Vu Chiến Nam cũng hiểu ý của cậu, không làm khó, chỉ nói: "Vậy ta cho Diêm Lương ngày mai lái xe đưa bọn em đi"

Kỳ thật không cần thiết, Thiệu Hân Đường cảm thấy tự thân đi mua sách mới, đồ dùng mới cho tiểu Kiện An, sau đó dẫn thẳng bé đi chào hỏi thầy giáo, sau đó đưa nó đến phòng học, chỉ có hai cha con, cũng vô cùng ấm áp. Thiệu Hân Đường luôn thích trẻ con, đáng tiếc cậu là gay, đã định không có đời sau. Nhưng ông trời cho cậu sống lại, trả cho cậu một đứa con nuôi ngoan ngoãn nghe lời, làm cậu vô cùng cảm kích, cũng lập chí phải thật quý trọng duyên phận cha con mà trời cao đã ban cho...

Nhưng cậu không thể chối bỏ ý tốt của Vu Chiến Nam, liền gật đầu đồng ý, còn giặt theo một nụ cười khẽ

Vu Chiến Nam lơ đãng ngẩng đầu, vừa lúc nhìn thấy nụ cười bình thản thoảng qua của cậu. Đột nhiên ngây ngẩn cả người, trong lòng có một cảm giác khác lạ, tựa như một luồng sáng không chút e ngại chiếu thẳng vào trong tim hắn, làm mảnh đất hoang vu u ám quanh năm này nháy mắt được chăm bón, được sưởi ấm, cũng có thể mọc ra thứ gì đó tươi tốt, tràn ngập phấn chấn...

Chương 37: Đến trường

“Sao vậy?” Thiệu Hân Đường thấy Vu Chiến Nam cứ nhìn chằm chằm mình, nên nghĩ là bản thân có vấn đề gì, liền giơ tay sờ mặt

Đúng lúc này, một mảnh lá phong năm cánh màu đỏ rực theo gió nhẹ nhàng bay xuống, uốn lượn rồi khẽ rơi trên tóc mai đen láy của Thiệu Hân Đường...

Vu Chiến Nam mê muội nhìn Thiệu Hân Đường, giơ tay chậm rãi gõ mảnh lá trên tóc cậu xuống, thanh âm trầm thấp nghiêm túc nói: “Không có gì, chính là cảm thấy em thật đẹp”

Thiệu Hân Đường tức giận quay đi tiếp tục đọc sách, không thèm để ý đến hắn

—

Sáng ngày hôm sau Thiệu Hân Đường mới được thả về Hồng Mặc. Diêm Lượng sớm đã cho người chuẩn bị đồ Nhiếp Kiện An cần dùng khi đi học. Một túi sách bằng vải bạt màu vàng, bên trong là văn phòng phẩm hoàn toàn mới. Thậm chí còn cẩn thận bỏ vài món ăn vặt và một chai nước ô mai do đầu bếp phủ tư lệnh tự chế. Sách vở linh tinh thì phải đợi sau khi đến trường kiểm tra xem thằng bé thích hợp học lớp nào mới trực tiếp cấp sách.

Chiếc ô tô màu đen bóng chậm rãi dừng trước cửa Hồng Mặc trong ngõ nhỏ. Khi Thiệu Hân Đường đi vào thì nhìn thấy Nhiếp Kiện An cùng mấy đứa trẻ trong đoàn đang ngồi quây thành một vòng tròn nhỏ, thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười đùa và tranh cãi

Tuổi trẻ tươi đẹp a!

Thiệu Hân Đường đến gần, mấy đứa trẻ vẫn không chú ý tới, thì ra bọn nó đang chơi bắn bi thủy tinh. Chỉ thấy một thằng nhóc hơn mười tuổi rập cả người trên đất, đầu rướn lên, mở một mắt nhắm một mắt làm tư thế nhắm bắn, ngón tay chơi đẽn đen thui nhắm vào giữa bi thủy tinh mà bắn mạnh ra...

Nhiếp Kiện An rõ ràng nhìn sáng sủa hơn trước không ít, nhờ Thiệu Hân Đường, rất nhiều người trong Hồng Mặc cũng bắt đầu dần dần thay đổi thái độ với nó. Nó có khi cũng đi theo Lục Hải học một ít công phu hát hí khúc cơ bản, nhưng nó càng thích học những thứ trong sách Thiệu Hân Đường dạy nó, bởi vì các lão gia thiêng gia chân chính được người ta tôn trọng đều biết chữ. Cho nên nó cố gắng học hết tất cả những gì Thiệu Hân Đường dạy nó. Nhưng Thiệu Hân Đường thường xuyên không ở nhà, lúc buồn chán nó cũng sẽ chơi cùng với các đứa trẻ khác trong sân.

“A...” Một đứa trẻ đột nhiên nhận ra Thiệu Hân Đường, nó hoảng sợ kêu lên, lại không biết nên xưng hô với cậu thế nào. Nghe nói người này là kép chính của Hồng Mặc, là tấm gương của bọn nó, là người mà cả sư phụ cũng phải vô cùng tôn trọng không dám chậm trễ, nhưng cũng nghe nói hắn là cha nuôi của Cẩu đản, Cẩu đản còn khoe khoang cha nuôi của nó rất tốt với nó...

“Cẩu đản!” Một thằng bé lớn tiếng gọi Nhiếp Kiện An, còn đang quỳ rạp trên đất.

Nhiếp Kiện An đã từng nhấn mạnh rất nhiều lần, nó không gọi là Cẩu đản, nó có tên mới rồi, nhưng mấy thằng nhóc này cứ không nghe, trước sau như một lớn tiếng gọi nó. Nó nghe thấy gọi nó, liền khó chịu ngẩng đầu lên, không ngờ nhìn thấy Thiệu Hân Đường, người đã biệt tăm vài ngày nay

“Cha nuôi!” Nhiếp Kiện An mừng rỡ reo lên, lại lập tức nhận ra mình

còn quỳ rạp trên đất, vội vàng đứng lên, dùng sức phủ bụi đất trên người. Nó hơi sợ Thiệu Hân Đường sẽ tức giận, dù sao nếu mấy đứa bạn chơi khác mà làm bẩn quần áo như vậy, thì nhất định sẽ bị đánh!

“Đi thay bộ quần áo mới may hôm trước đi, ta dẫn con đến trường”
Ai ngờ Thiệu Hân Đường không hề tức giận, còn cười cười xoa đầu nó

“... Đến trường?” Nhiếp Kiện An ngơ ngẩn nhìn Thiệu Hân Đường
“Đúng, nhanh đi thay quần áo đi, bên ngoài còn có người chờ đấy”

Chờ Nhiếp Kiện An mặc một thân quần áo mới ngượng ngùng xuất hiện trước mặt mọi người, những thằng bé khác đều im lặng nhìn nó, vẫn không dám tin những gì chúng đã nghe thấy, Thiệu Hân Đường thế nhưng muốn đưa Cẩu đản đến trường

Cho đến khi bọn nó nhìn thấy cái ô tô màu đen khí phái dừng trước cửa, bọn nó mới bắt đầu lớn tiếng thảo luận

Diêm Lượng xoa xoa đầu Nhiếp Kiện An, nói: “Bộ dáng ngược lại rất bảnh”

Nhiếp Kiện An cười nhẹ nhàng

Nó chỉ từng nhìn thấy con quái vật khổng lồ biết đi, mong có thể phun khói đen này trên đường, Nhiếp Kiện An chưa từng nghĩ có một ngày mình thế nhưng cũng sẽ chui vào bên trong nó. Mắt thấy phong cảnh ven đường càng lùi càng nhanh, thân thể của mình cũng rung rung theo, nó sợ tới mức không dám cử động, mà ngồi thẳng tắp trên ghế sau

“Cho con này” Thiệu Hân Đường đưa túi sách cho Nhiếp Kiện An

“Cha nuôi, thật sự cho con đến trường sao?” Nhiếp Kiện An vẫn

không có cảm giác chân thật, nó cảm thấy đây là một giấc mơ
“Đương nhiên, con lớn thế rồi, không thể trì hoãn hơn nữa, đến trường phải ngoan ngoãn theo thầy giáo học tập, phải tôn kính thầy giáo” Thiệu Hân Đường nói với thằng bé

—

Mặt mũi của Vu Chiến Nam tuyệt đối không phải thứ vừa. Vừa thấy Diêm Lượng, vài vị cấp cao trong trường học đều nhiệt tình dẫn bọn họ đi giới thiệu một vòng trường học, ân cần đến mức làm Thiệu Hân Đường có chút chịu không nổi.

Cuối cùng suy xét đến căn bản và tuổi của Nhiếp Kiện An, họ quyết định cho nó học lớp 3. Còn đặc biệt phái thầy dạy phổ cập cho nó. Hiệu trưởng vỗ ngực cam đoan chuyện học hành của thằng bé nhất định không thành vấn đề. Cuối cùng Nhiếp Kiện An hoảng hốt bị một cô giáo xinh đẹp tuổi còn trẻ nắm tay dẫn đi, luôn không ngừng quay đầu nhìn Thiệu Hân Đường...

Các lãnh đạo lớn của trường học tiễn đến tận cửa lớn, cúi đầu khom lưng nhờ Diêm Lượng gửi lời chào đến tư lệnh.

Bởi vì hôm nay không mang lái xe theo, là Diêm Lượng tự mình lái xe, cho nên trên đường về liền chỉ có hai người bọn họ

“Thiệu tiên sinh, đây là lần trước cậu nhờ tôi đầu tư hộ, này đó là cả vốn lẫn lời, cậu xem xem” Diêm Lượng một tay cầm lái, một tay đưa mấy tấm ngân phiếu dân quốc qua, nói: “Tôi đều đổi thành tiền giấy cho cậu rồi, tiện hơn”

Thiệu Hân Đường sững sốt một trận mới giơ tay nhận lấy, mở ra nhìn, thế nhưng nhiều hơn gấp ba lần số tiền lúc đó cậu giao cho Diêm Lương

“Sao lại nhiều như vậy?”

Diêm Lương nương gương chiếu hậu nhìn Thiệu Hân Đường há hốc làn môi phấn hồng, sự kinh hỉ làm tăng thêm xuân ý trên hai gò má xinh đẹp của cậu.

“Đầu tư ngắn hạn, bỏ cùng với tiền của nhiều người nữa, sau đó chia ra. Mỗi lần hồi vốn tôi lại tái đầu tư toàn bộ, liền trở thành từng này” Diêm Lương vừa lái xe vừa nói, thanh âm có vẻ đặc biệt dịu dàng trong thùng xe bịt kín

“Thì ra là thế, chưa đến ba tháng đã nhiều như vậy” Thiệu Hân Đường nắm chặt mấy tờ tiền giấy mỏng manh trong tay, trước giờ cậu chưa bao giờ cầm nhiều tiền như vậy. Cậu không hàn huyên vô nghĩa với Diêm Lương, hay hỏi một chút có phải rất phiền toái hắn hay không linh tinh. Mình chỉ bỏ một tí tiền như vậy, người ta cắn bản sẽ không coi trọng, làm như vậy, hoàn toàn là vì giúp mình mà thôi

Lòng tốt của Diêm Lương, Thiệu Hân Đường ghi lòng tac dạ!

“Nếu cậu không cần dùng số tiền này gấp, vẫn có thể cầm làm tiền vốn” Diêm Lương nói

“Thật à, vậy quá tốt” Thiệu Hân Đường không chút do dự đưa xấp tiền giấy qua, mím môi ngồi ở phía sau, vui vẻ nói: “Diêm phó quan, tôi mời anh ăn cơm nhé”

Diêm Lương giật thót tim, cho dù biết mục đích của Thiệu Hân Đường thật đơn thuần, chỉ là để cảm ơn hắn, nhưng vẫn không kìm được dâng lên một cảm giác thỏa mãn và sung sướng

Chẳng qua phó quan và tình nhân của thủ trưởng công khai đi ăn cơm, không tốt lắm nhỉ?

“Thôi” Diêm Lương đè né cảm giác luyến tiếc trong lòng, miễn cưỡng rặn ra một nụ cười khẽ, nửa đùa nửa thật nói: “Tư lệnh biết

sẽ mất hứng”

Thiệu Hân Đường cau mày, cảm thấy đang cao hứng mà nhắc đến Vu Chiến Nam thì thật là tụt hết cảm xúc. Chẳng qua cũng biết Diêm Lượng nói rất đúng, cho dù mình không thèm để ý, nói không chừng người ta đường đường là phó quan, trong lòng vẫn khinh thường mình đâu

“Vậy tôi chỉ có thể nói tiếng cảm ơn suông vậy...” Cùng từng nghĩ phải đưa cho Diêm Lượng chút gì, nhưng ngẫm lại thấy dường như không ổn lắm, không chừng lại gây phiền phức cho người ta. Diêm Lượng chịu giúp cậu đa phần cũng là xem ở mặt mũi của Vu Chiến Nam, mình ân cần tặng lễ, có lẽ còn có điểm tự tác đa tình

Diêm Lương khẽ mỉm cười, trong mắt Thiệu Hân Đường nụ cười này là xa cách mà hữu lễ, rất phù hợp với quan hệ giữa hai người. Mà ngay khi cậu nhìn ra phía ngoài cửa sổ, ánh mắt rời khỏi Diêm Lượng, ở ngoài phạm vi tầm mắt của cậu, con ngươi của Diêm Lượng trở nên rất thâm trầm, phức tạp, mâu thuẫn...

Dưới sự kiên trì của Thiệu Hân Đường, Diêm Lượng cuối cùng vẫn không thể thành công dẫn cậu về phủ tư lệnh, mà đành bất đắc dĩ đưa Thiệu Hân Đường về Hồng Mặc

Thẩm Tài Điền đối với cậu càng thêm cung kính, nghe được tin cậu trở về liền lập tức bỏ hết việc trong tay mà hấp tấp chạy đến sân của cậu. Còn bảo phòng bếp làm sáu món một canh, chiên hầm phổi hợp, hình thức tinh xảo, vừa đặt lên bàn Thiệu Hân Đường đã ngửi thấy từng trận mùi thơm, bụng như thể hưởng ứng mà réo hai tiếng, lúc này cậu mới phát hiện đã là buổi chiều

Thẩm Tài Điền ôm bình rượu làm bằng đất nung, hình dáng nhìn khá cổ. Người chưa thấy mà tiếng đã tới trước, từ rất xa đã thân thiết hô: “Thiệu lão đệ, em đã trở về..”

Thiệu Hân Đường không có mấy cảm giác với lão, không thích cũng

không ghét lắm, cho nên cũng âm ừ đồng ý ăn cơm với lão, dưới tình huống từ chối không được cũng nhấp qua một chén rượu nhỏ. Rượu này cũng thật sự nặng, uống xuống như có con dao nhỏ cắt qua cổ họng, dạ dày nóng hầm hập

Hiển nhiên Thiệu Hân Đường đã đánh giá cao tinh lượng của mình, chỉ một chén này, Thiệu Hân Đường phải về phòng ngủ cả chiều.

Thẩm Tài Điền cũng không để ý, Thiệu Hân Đường mỗi lần vừa đi sẽ là vài ngày, mà quay về cũng nhất định phải ở lại vài ngày. Cũng liền cười hì hì trở về ngủ. Không ngờ, vừa qua bốn giờ chiều, thế nhưng nghe tin xe của phủ tư lệnh lại đến đón Thiệu Hân Đường

Thẩm Tài Điền ngã nhào khỏi giường của bà tư, sợ đến mức tinh cả rượu, bối rối kéo quần, liền chạy đến sân của Thiệu Hân Đường.

Thiệu Hân Đường quả thật còn đang ngủ đến mờ màng, bị Thẩm Tài Điền đánh thức, mới nhớ ra chiều nay cậu phải đi đón Nhiếp Kiện An, liền chịu đựng cơn đau đầu rời khỏi giường

Còn đang buồn bực tại sao phủ tư lệnh lại phái xe đến đây, tự cậu đi đón là được rồi mà. Vừa mở cửa sau xe, liền kinh ngạc nhìn thấy trên ghế sau rộng rãi thoải mái đã có người ngồi, đúng là Vu Chiến Nam

Thiệu Hân Đường sững sốt một trận, mới nhắc chân bước vào

“Sao ông lại đến đây?”

“Chỉ mình em có con à? Ta cũng đi đón con ta không được sao?”

Vốn không tâm trạng nói chuyện, Thiệu Hân Đường quyết định không tiếp lời.

“Uống rượu?” Vu Chiến Nam hếch mũi ngửi ngửi, cau mày hỏi

“Ừm...” Không gian ghẽ sau vốn không nhỏ, nhưng thân hình của Vu Chiến Nam cao lớn, cho dù ngồi khom gối, toàn bộ không gian vẫn bị hắn chiếm hơn phân nửa. Thiệu Hân Đường có gãy cỡ nào thì vẫn là đàn ông, khung xương không nhỏ. Lúc này liền cảm thấy trong không khí đều là mùi giống đực trên người Vu Chiến Nam, không khó ngửi, thậm chí thoảng chút hương vị tươi mát như vừa mới tắm rửa. Tiếc là Thiệu Hân Đường vẫn váng vất, nên lặng lẽ dịch về mé xe muốn tách xa khỏi Vu Chiến Nam, lại phát hiện đã dán sát cửa xe

“Hết chuyện rồi sao lại học uống rượu” Giọng điệu Vu Chiến Nam không tốt lắm, đột nhiên kéo Thiệu Hân Đường lại, đặt đầu cậu trên đùi mình, cho cậu nửa nằm ở ghế sau xe.

Thiệu Hân Đường khó chịu, vừa muốn giãy dụa đứng lên, đột nhiên có một bàn tay ấm áp đặt lên huyệt thái dương, ngón tay mang theo vết chai mỏng dùng lực vừa phải khẽ xoa ấn trên đầu cậu.

Thiệu Hân Đường dừng giãy dụa, chậm rãi nhắm mắt lại trong cảm giác làm người ta trầm mê này, đâu chẳng phải đau như thế, thân thể dần dần trầm tĩnh...

Thật thoải mái, Thiệu Hân Đường bất tri bất giác chìm sâu vào giấc ngủ...

Vu Chiến Nam không ngừng tay, dùng mắt bảo Diêm Lượng đóng cửa kính xe lại...

Cảm giác trong lòng Diêm Lượng vô cùng rối loạn, hơi hơi phát chua.

Đây vẫn là Vu Chiến Nam sao, là thủ lĩnh quân phiệt dẫn binh chém giết máu lạnh vô tình, người người toàn bộ ba tỉnh Đông bắc nhắc đến đều phải biến sắc kia sao?

Diêm Lượng theo Vu Chiến Nam mười mấy năm, chưa từng nhìn thấy hắn đổi xử chuyên chú, dịu dàng như vậy với bất kỳ ai. Kể cả

mẫu thân thân sinh của Vu Nhất Bác, vị tiểu thư quý tộc xinh đẹp dịu dàng ấy, kể cả nhị tiểu thư Vu gia thân thiết với hắn nhất, người thông minh nhạy bén đối xử với hắn như chị ruột...

Một người đàn ông trong mắt chỉ có sự nghiệp, quyền lực như vậy, một khi trái tim vắng vẻ có một người bước vào, liệu có bỏ qua cơ hội không... Diêm lương không biết...

Chương 38: Tiểu quỷ

Diêm Lượng xoa xoa quả đầu dưa hấu của Vu Nhất Bác, nói: "Tạm biệt thầy giáo đi"

Vu Nhất Bác nói tạm biệt, rồi hưng phấn hỏi Diêm Lượng: "Ba ba của con đến đón con à?"

"Ừ..." Diêm Lượng còn chưa nói xong, Vu Nhất Bác đã mở cửa xe ra, quả thật nhìn thấy vị phụ thân ngày thường rất bận rộn, chỉ có lúc ăn cơm mới có thể gặp mặt của mình và Thiệu thúc thúc xinh đẹp, con mắt sáng rõ lên, đây là lần đầu ba ba đến đón nó tan học.

"ba ba, Thiệu thúc thúc!" Thằng bé hưng phấn chui vào trong xe. Rốt cục thành công chen vào trong lòng Thiệu Hân Đường, ngửi mùi hương tươi mát đặc trưng trên người Thiệu Hân Đường, hạnh phúc cực kỳ

Thiệu Hân Đường bị thằng bé chèn ép đến không thể không nhích lại gần Vu Chiến Nam. Vu Chiến Nam thuận thế ôm eo của cậu, quyết định không phê bình con trai của hắn nữa

"Sao còn chưa đi?" Chỉ chốc lát sau, thằng bé liền nhạy cảm phát hiện ra chuyện không thích hợp, ngẩng đầu lên khỏi ngực Thiệu Hân Đường mà hỏi

"Còn phải chờ một tiểu ca ca nữa" Thiệu Hân Đường bị nó ép tới xương sườn phát đau, tuy rằng đầu dưa hấu rất đáng yêu, nhưng vẫn nhịn không được muốn vứt trả về cho cha nó

"Hổng phải đến đón con hở?" Vẻ mặt khiếp sợ của Vu Nhất Bác quả thật không thể dùng một từ 'suy sụp' để hình dung (*Xin lỗi, em chỉ là bức bình phong thuỷ*)

"Không phải" Thiệu Hân Đường xoa xoa đầu tiểu quỷ để an ủi, nói: "Ba ba của con là đặc biệt đến đón con đó"

Đúng lúc này, Niếp Kiện An từ trong trường đi ra, không giống Vu Nhất Bác có thầy giáo đi theo, mà một thân một mình lẻ loi, ánh mắt mơ hồ, đôi mắt tự động phớt lờ mọi thứ, không hề nhìn thấy cái xe hơi màu đen bắt mắt dừng trước cổng trường, mà trực tiếp rẽ sang hướng về Hồng Mặc. Diêm Lượng nhìn thấy vội chạy lên vài bước, vội vã gọi nó trở lại.

"Con của em sao mà ngốc vậy?" Vu Chiến Nam nhìn ngoài cửa sổ, nhìn không được nói

Thiệu Hân Đường giật giật khéo môi, thầm nghĩ con của ông mới ngốc. Lập tức ý thức được thằng bé đang ngồi trong lòng mình chính là con của hắn, trong lòng lại cảm thấy có lỗi với Vu Nhất Bác, nên an ủi sờ sờ quả đầu dưa hấu

Vu Nhất Bác mở to đôi mắt trong sáng, không hiểu tại sao ba ba nói con của chú ý ngốc, mà Thiệu thúc thúc lại sờ đầu của mình...

Kì thật Thiệu Hân Đường không hề cảm thấy Niếp Kiện An ngốc, chỉ là hoàn cảnh lúc nhỏ của nó quá tàn khốc, tạo cho nó một bộ nhút nhát khù khờ đó thôi, kì thật nó rất thiện lương, làm việc nhanh nhẹn, còn rất có mắt nhìn người, dù sao phải nói là rất thông minh

Niếp Kiện An bị dẫn đến, lúc nhìn thấy Thiệu Hân Đường thì mắt lóe sáng, sự vui sướng tràn ngập đôi mắt nó

Chẳng qua trong xe hiển nhiên không thể chứa nổi bốn người bọn họ, Vu Chiến Nam nói với Vu Nhất Bác: "Ra xe sau ngồi với tiểu ca ca đi"

Vu Nhất Bác cảm thấy rất ủy khuất, nhưng thật không dám chống đối phụ thân, dùn dằng co kéo rời đi. Diêm Lượng cũng rất thức thời đi ra xe sau. Kì thật Thiệu Hân Đường cũng muốn đi, nhưng bị Vu Chiến Nam túm trở lại...

Diêm Lượng ngồi ở ghế phó lái, từ kính chiếu hậu quan sát hai thằng bé ngồi phía sau đang đứa mắt to trừng thằng mắt nhỏ, trong lòng buồn cười, cũng không giới thiệu hai đứa với nhau, mà lén lút quan sát

"Anh thật sự là con của Thiệu thúc ạ?" Vu Nhất Bác nhìn chằm chằm Niếp Kiện An hơn nửa buổi, cũng không nhìn ra thằng nhóc đâu rất rát to này có chỗ nào tương tự Thiệu Hân Đường [trời ạ, đầu đứa hấu nhỏ quên mất mình còn nhỏ hơn người ta nữa!], nghiêng đầu nói: "Hổng giống gì hết!"

"Anh là con nuôi của cha nuôi" Niếp Kiện An cảm thấy thằng nhóc trước mặt rất đáng yêu, đặc biệt là kiểu tóc...

"Em nói này... tại sao anh là con nuôi của Thiệu thúc..."

"....."

Diêm Lượng không đành lòng mà dời mắt đi, hắn thế nhưng quên mất, gần đây Vu Nhất Bác thích một trò chơi, chính là không ngừng hỏi người khác tại sao, hỏi mãi hỏi mãi... thật đáng sợ...

Chiều tối bọn họ về nhà ăn cơm, bởi vì hình như đồ ăn của khắp các nhà hàng trong toàn tỉnh đều không thể sánh bằng đồ ăn do đầu bếp của nhà Vu tư lệnh làm

Trong phòng ăn, trên cái bàn cực lớn bày ra đủ loại món ngon làm mỗi người đều không thể với tới những món ở đầu bên kia. Không sai, đây chính là cái bàn của phủ tư lệnh

Niếp Kiện An chưa từng nhìn thấy bữa tối nào phong phú như vậy. Nhưng từ sau lần Thiệu Hân Đường chết đi sống lại, nó quả thật đã trải qua rất nhiều cái đầu tiên. Lần đầu tiên cảm nhận được ấm áp như vậy, lần đầu tiên được người khác quan tâm che chở, lần đầu tiên nhận được tiền tiêu vặt, lần đầu tiên người khác nhìn thấy nó cũng phải đổi tốt với nó bởi vì nể mặt cha nuôi của nó, lần đầu tiên biết chữ, lần đầu tiên ngồi học cùng một lớp với các thiếu gia nhà giàu...

Rất nhiều cái đầu tiên hạnh phúc rồi, làm nó muôn rót nước mắt, nhưng nó nhớ kĩ lời người đó nói với nó, nước mắt đàm ông không dễ rơi. Muốn làm một người đàm ông, bảo hộ hắn...

Niếp Kiện An cố gắng không chế cảm xúc của bản thân, để bản thân mình nhìn bình thản một chút, mới không làm cha nuôi mất mặt

Trong chén đột nhiên có thêm một cái đùi gà chiên vàng óng mềm mại

Niếp Kiện An quay đầu, thì nhìn thấy đầu dưa hấu nhỏ ngồi bên đang mở to đôi mắt cười với nó. Nó cũng không kìm được bật cười, khẽ giọng nói một câu: "Cảm ơn!"

"Đầu của ca ca tại sao to như vậy?"

"...Anh cũng không biết" Nụ cười của Niếp Kiện An cứng đờ, sau khi giải đáp cẩn kẽ tất cả các câu hỏi tại sao của thằng bé suốt một buổi chiều, nó đột nhiên không trả lời nổi vẫn đề này

Kì thật thằng bé có rất nhiều lúc không ngừng hỏi chỉ là để làm người khác khổ sở mà thôi. Vu Nhất Bác nhận được đáp án vừa lòng, cuối cùng ngậm miệng lại...

Tôn Đức Toàn lại bị Vu Chiến Nam phái đi làm gì đó, đã mất dạng hơn một tuần rồi. Diêm Lượng đưa bọn họ về xong, cũng rất thức thời trở về nhà. Cho nên trên cái bàn cực lớn chỉ có bốn người bọn

họ

Vu Chiến Nam thấy thằng con của mình hòa thuận với Niếp Kiện An, trong lòng rất cao hứng. Lắng nghe Thiệu Hân Đường hỏi hai đứa hôm nay học cái gì, phát sinh chuyện thú vị gì, đột nhiên rất cao hứng

Cảm thấy sau này cứ một nhà bốn miệng ăn quây quần ngồi ăn cơm giống như vậy cũng rất tốt...

Bởi vì Niếp Kiện An không phải là con ruột của Thiệu Hân Đường, cho nên Vu Chiến Nam cảm thấy bản thân có thể chấp nhận được...

Sau khi ăn cơm tối xong, hai cha con Thiệu Hân Đường đương nhiên bị giữ lại. Niếp Kiện An ngủ ở phòng khách mà người hầu mới thu dọn, Thiệu Hân Đường tất nhiên vào phòng ngủ chính với Vu Chiến Nam. Niếp Kiện An hơi mất tự nhiên, nhưng lại không dám nói, chỉ đành gắng gượng. Cũng may người hầu đã chuẩn bị đầy đủ hết, khăn mặt bàn chải đều mới tinh, thậm chí còn chuẩn bị cho Niếp Kiện An một bộ áo ngủ mới, chính là có hơi lớn một chút

Biệt thự ở dưới chân núi, lân cận không có nhà dân, binh sĩ tuần tra gác súng trong bóng đêm vẻ mặt tập trung thay ca có trật tự, im ắng, chỉ nghe thấy tiếng ve sầu không ngừng ngâm nga ngoài song cửa

Vu Chiến Nam nằm đè trên người Thiệu Hân Đường thở dốc, chờ hơi thở bình ổn, bị Thiệu Hân Đường đẩy xuống khỏi người thì thuận thế kéo cậu vào lòng mình

Lưng Thiệu Hân Đường dán sát lồng ngực nóng rực cứng rắn của Vu Chiến Nam, có hơi không thích ứng với cảm giác da thịt dính cùng một chỗ thân mật quá mức này. Nhưng cũng không giãy dụa, cậu đã rất mệt rồi, không muốn làm chuyện vô ích như vậy.

"Dọn đến đây đi, để con của em cũng vào đây ở, ngày mai ta phái

người đến bàn với Trầm Tài Điền”

Thiệu Hân Đường đang sắp ngủ, đã mơ màng chìm vào mộng cảnh, đột nhiên nghe thấy lời của hắn, sợ đến mức lập tức tỉnh táo. Cậu đưa lưng về phía Vu Chiến, nhìn bóng đêm hư vô, cố ép giọng của mình nghe có vẻ bình thường

“Không cần, ở Hồng Mặc cũng rất tốt”

Vu Chiến Nam xoay người, đặt Thiệu Hân Đường dưới thân, một tay mở đèn đầu giường. Độ chẵn sáng của màn cửa quá tốt, cả phòng đều chìm trong bóng tối. Nhìn không thấy vẻ mặt của Thiệu Hân Đường làm hắn cảm thấy hơi khó chịu và bất an.

Đèn đầu giường thình lình sáng lên, ánh sáng màu da cam làm Thiệu Hân Đường cảm thấy rất chói mắt, cậu nhắm mắt lại, chợt nghe Vu Chiến Nam khàn khàn nói: “Thủ đoạn lạt mềm buộc chặt chơi một lần là đủ rồi, chơi hơn sẽ mất linh đǐy!”

Chương 39

“Thủ đoạn lạt mềm buộc chặt chơi một lần là đủ rồi, chơi hơn sẽ mất linh đũy!”

Giọng nói khàn khàn của Vu Chiến Nam giống như bóng tối vô biên vô hạn, tiềm tàng sự nóng nảy và uy hiếp

Thiệu Hân Đường từ từ mở mắt ra, hàng mi dày phủ một bóng đen nhỏ dưới bọng mắt, cậu đột nhiên cong môi cười một tiếng, lọt vào trong mắt Vu Chiến Nam châm chọc vô cùng

“Đừng nói với ta em không hề đùa...” Đôi mắt dài hẹp của Vu Chiến Nam néo lại đầy nguy hiểm, hắn nói: “Em thật lòng”

Câu cuối cùng Vu Chiến Nam dùng là câu khẳng định, hắn cảm thấy cơn phẫn nộ đã gần như khống chế lí trí của hắn rồi, hắn thà rằng Thiệu Hân Đường đang giở thủ đoạn với hắn, chơi những trò mà những kẻ trước từng chơi, chính là thủ thuật để làm hắn càng thích bọn họ

Nhưng, hiển nhiên không phải, Thiệu Hân Đường thật sự không muốn ở cùng hắn...

Vu Chiến Nam một tay siết chặt cái cầm thon mảnh của Thiệu Hân Đường, sự tàn nhẫn trong giọng nói phảng phất như muốn ăn thịt cậu, hắn nói: “Thiệu Hân Đường, em rốt cục có ý gì?”

Có ý gì, ý chính là không muốn ở chung với ông, ý chính là muốn tránh thật xa ông, ý chính là chỉ cần có cơ hội là sẽ đi...

Thiệu Hân Đường bị hắn siết rất đau, nhưng cũng biết không trốn được. Trong lòng không khỏi thấy hơi ủy khuất, lúc đầu chính là bị ông ép, y hệt thổ phỉ, không nói hai câu đã kéo người ta lên giường, hiện tại lại ép hỏi tôi như si tình lắm! Nhìn ánh mắt như muốn giết người của Vu Chiến Nam, Thiệu Hân Đường cũng không dám nói gì, sợ vạn nhất mình lỡ lời một câu, liền không nhìn thấy ánh mặt trời của ngày mai xinh đẹp...

Như cho dù cậu không nói, Vu Chiến Nam cũng đã nhìn ra rồi

Hắn nhìn thấy sự rối rắm dưới vẻ mặt bình tĩnh của Thiệu Hân Đường, nhìn thấy cậu vắt hết óc nghĩ cách nói dối, nhìn thấy tình cảm trước giờ chưa từng có của mình gửi gắm chỗ cậu ta nhưng không hề được chờ mong...

Vu Chiến Nam cảm thấy khó chịu vô cùng, không ngờ mình còn có thể si tình đến mức đơn thuần muốn sống trọn đời cùng một người, không ngờ người đó lại cự tuyệt... Đem một mảnh chân tâm của hắn ném xuống đất rồi vô tình giẫm đạp...

“Tôi...”

“Câm miệng!” Vu Chiến Nam đột nhiên gầm lên, như là phát cuồng mà nhanh chóng đứng lên khỏi người Thiệu Hân Đường, chỉ về phía cửa, hơi run rẩy quát lên: “Cút đi! Đừng để ta nhìn thấy ngươi!”

Vu Chiến Nam hơi không khống chế được, hắn rất sợ nếu còn nhìn thấy gương mặt xinh đẹp thờ ơ của Thiệu Hân Đường, bản thân sẽ không khống chế được chính mình, làm ra chuyện khiến hắn hối hận

Thiệu Hân Đường nhìn hắn một cái, cái gì cũng không nói, đứng dậy lấy quần áo phủ lên người, rồi mở cửa đi ra ngoài. Khi cánh cửa khép lại sau lưng, cậu nghe thấy trong phòng ‘Rầm’ một tiếng, như là dùng thứ gì đập mạnh vào tường, tiếng động nặng nề đến đáng sợ

Những người hầu chưa ngủ hoặc là giấc ngủ không sâu vội chạy ra, bị lão quản gia Tổ bá ra lệnh một tiếng, lại hoảng hốt trở về

Tổ Bá cẩn thận hỏi Thiệu Hân Đường đang mặc áo ngủ đứng trước cửa phòng ngủ: "Thiệu tiên sinh..."

"Không có gì đâu, Kiện An đang ở phòng nào? Tôi ở tạm với nó một đêm"

Vẻ mặt của Thiệu Hân Đường vô cùng bình tĩnh, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, không có khó xử, cũng không có cảm xúc khác, ngũ điệu vẫn dịu dàng bình tĩnh như trước

Đó như là Vu Chiến Nam gây sự vô cớ vậy

Tổ Bá nghe cậu nói như vậy, càng không dám hỏi nhiều, vội vàng dẫn cậu đến phòng khách Niếp Kiện An đang ở

Nhưng Vu Chiến Nam, kẻ không chút lưu tình đuổi người ra khỏi phòng giữa đêm khuya, lại không may mắn như vậy, hắn hung hăng đấm một quyền vào bức tường trên đầu giường, sau đó ôm đầu thống khổ ngồi trên giường

Ngọn đèn lờ mờ đầu giường sáng cả đêm, hắn cũng duy trì tư thế đó ngồi cả đêm...

Hôm sau, thời tiết vẫn rất tốt, ánh mắt trời từ bầu trời vạn trượng trút xuống dưới, chiếu rọi phủ tư lệnh, tươi sáng chằng quản tâm trạng của con người như thế nào

Thiệu Hân Đường cũng không biết hậu quả của việc chọc giận Vu Chiến Nam tối qua là gì. Nhưng ngẫm lại hắn kiêu ngạo như vậy, muốn người nào chẳng được, mình lại đã bị hắn ngủ lâu như vậy, phỏng chừng đã sớm không còn cảm giác mới lạ, có lẽ hắn sẽ tha cho cậu chăng

Lý tưởng luôn tốt đẹp, nhưng cũng không phải là hiện thực

Hôm sau trời vừa sáng, Thiệu Hân Đường đã tỉnh, muốn thửa dịp Vu Chiến Nam chưa thức dậy liền lén lút trở về hóng mặc, không ngờ vừa ra cửa, người hầu đã chờ trước cửa rồi, nói là Vu Chiến Nam đang chờ bọn họ xuống dùng cơm

Vẻ mặt của Thiệu Hân Đường như là nuốt phải ruồi, ủ rũ đi theo đến phòng ăn

Vừa tiến vào phòng ăn, Thiệu Hân Đường liền cảm giác được một luồng áp suất thấp nặng nề, người ở bên trong đều sắc mặt u ám, vô cùng cẩn thận, nhìn thấy cậu tiến vào, đều lộ ra vẻ mặt nhẹ nhõm

Thiệu Hân Đường liếc một cái vị trí bình thường cậu hay ngồi, ngay bên cạnh Vu Chiến Nam vẻ-mặt-tối-tăm-nhin-không-ra-biểu-cảm, suy ngẫm có nên đi qua đó ngồi hay không, lại nghe Vu Chiến Nam dùng giọng nói lạnh đến sấp rót nhũ băng đột nhiên nói: "Em muốn đứng ăn hả?"

Đứng tại chỗ xấu hổ một lúc, vì sự an toàn của bản thân, Thiệu Hân Đường vẫn là thong thả lê bước đi qua

Nhìn thấy gương mặt thối đến không thể thối hơn của Vu Chiến Nam, Thiệu Hân Đường quả thật không biết nên nói gì mới tốt. Rõ ràng người bị đuổi ra khỏi phòng tối qua là cậu được không, người nên cảm thấy khó xử cũng là hắn mới đúng mà! Sao gã này lại tỏ ra một bộ cả đêm không ngủ, hốc mắt đều tái xanh...

Vu Nhất Bác ở bên cạnh phụ thân nó bao nhiêu năm, lại từ nhỏ bị đối xử nghiêm khắc mà lớn lên, giỏi nhất là nhìn sắc mặt của phụ thân nó. Lúc này thấy sắc mặt của phụ thân nhà nó rõ ràng là mưa gió sắp đến nha, mấy năm rồi đều không thấy hắn nổi giận lớn như vậy, phỏng chừng người trong nhà đều sắp tai ương

Cho nên cậu bé Vu Nhất Bắc thông minh lanh lợi liền dùng lễ nghi dùng cơm phi thường hoàn mĩ gió cuốn mây tan ăn xong bữa sáng của mình, sau đó kéo Niếp Kiện An, còn chưa ăn xong, cứ thế đường hoàng lấy cớ đi học trốn mà khỏi vòng chiến

Hai đứa nhóc vừa đi, Thiệu Hân Đường tiếp tục ăn món bánh quế chiên bơ của cậu, thì nghe đũa của Vu Chiến Nam ‘ba’ một tiếng, rơi trên mặt bàn. Dọa đến người hầu hầu hạ bên cạnh tái cả mặt

Thiệu Hân Đường ngẩng đầu, vừa lúc nhìn thấy bàn tay bị thương của Vu Chiến Nam, khớp ngón tay đều là vết máu khô, dưới vảy máu là từng mảng xanh tím, nhìn rất khủng bố

“ Tay của ông bị làm sao vậy?” Thiệu Hân Đường nhịn không được hoảng hốt mở miệng hỏi

Con ngươi của Vu Chiến Nam càng thêm thâm trầm, ánh mắt nhìn thẳng vào cậu, nói: “... Em quan tâm?”

Thiệu Hân Đường không biết nên nói gì, né tránh ám chỉ trăng tròn của hắn, chỉ nói: “ Tay của ông cần bôi thuốc”

Ánh mắt của Vu Chiến Nam rất phẫn nộ, sau đó lại nhìn Thiệu Hân Đường, đột nhiên nhếch môi, tự giễu cười cười, lúc lại mở mắt ra, thì bên trong chỉ còn lại ác nghiệt

“Em từ từ ăn, không cần vội, bởi vì từ nay về sau em đều phải ở trong phủ tư lệnh rồi, không cần trở về đoàn kịch của em nữa”

Vu Chiến Nam nói rất từ tốn, như là cố ý muốn tra tấn Thiệu Hân Đường, nhìn nét bình tĩnh trên mặt của cậu như một lớp đất sét hoàn mĩ, từng chút từng chút bong ra từng mảng...

“Sáng nay lúc em chưa thức dậy, ta đã cho người lấy lại giấy bán thân của em rồi” Vu Chiến Nam thấy sắc mặt của cậu từng chút

từng chút trở nên trăng bêch, khẽ giọng nhẫn từng câu từng chữ:
“Cho nên, lúc này em đã thật sự là người của ta rồi... Từ nay về sau,
em chỉ cần mỗi ngày suy nghĩ làm sao hầu hạ ta, làm sao để ta cao
hứng... Những thứ còn lại, không còn liên quan đến em nữa”

Lời nói của Vu Chiến Nam như một thanh đao sắc bén, hung hăng
đâm vào trái tim của Thiệu Hân Đường, đem một chút hy vọng nhỏ
nhoi, chút mơ tưởng nhỏ nhoi cuối cùng của cậu đều tàn nhẫn đánh
bay...

Vu Chiến Nam như một đao phủ tàn nhẫn, thường thức vẻ mặt
thống khổ mất hết hi vọng của Thiệu Hân Đường. Sau đó cầm lấy
khăn ăn trong tay người hầu, nghiêm túc lau lau miệng, đẩy ghế, đi
ra ngoài... Chỉ là... Bàn tay bị thương của hắn, ở nơi không ai nhìn
thấy, siết chặt thành quyền, đau đớn kịch liệt theo ngón tay truyền
đến trái tim...

Thiệu Hân Đường cảm thấy tim của mình hóa thành tro bụi rồi...

Ngày hôm sau, cậu mới được cho phép trở về thu dọn đồ đạc. Theo
ý của Vu Chiến Nam, tất cả mọi thứ ở đó đều có thể bỏ hết, hắn đã
phái người mua đồ chất đầy một phòng cho Thiệu Hân Đường
không thiếu gì từ đầu tới chân, đều là thứ tốt nhất thời đó. Nhưng
Thiệu Hân Đường vẫn kiên trì khẳng định còn có vài món không thể
thay thế, phải trở về lấy

Xe của phủ tư lệnh dừng ngay ngoài cửa. Thiệu Hân Đường vừa
bước vào cửa lớn Hồng mặc, liền nghe thấy vô số tiếng ‘Chúc mừng’
và lời nịnh hót. Cậu muốn cười, nhưng lại cười không nổi, trong lòng
như ăn phải hoàng liên, đắng đến ngay cả sức để hô hấp cũng
không có...

Niếp Kiện An xin nghỉ một ngày, để trở về thu dọn với cậu. Vừa bước
vào phòng, Thiệu Hân Đường liền dùng sức đóng chặt cửa lại, dựa
lưng chặn ván cửa, như thể làm thế có thể chặn tất cả những
chuyện không vui ở bên ngoài, cậu dùng tay chống đầu, giống như

tất cả sức lực lập tức đều không còn, kỳ vọng, mong muôn suốt thời gian dài như vậy đến nay, chỉ bởi một câu của Vu Chiến Nam, mà tất cả đều không còn. Từ nay về sau cậu sẽ phải đứng trong cái lồng sắt kia, không có tự do, không có bản thân...

Tại sao, cả hai đời của cậu chỉ có một tâm nguyện này, mỗi người bình thường đều có được, bản thân lại cống hết sức mà vẫn không có được tự do. Cậu chỉ muốn làm chính mình, cho dù cả đời không thể diễn kịch, chỉ cần bản thân có thể tìm được một chỗ không có người quấy rầy, an an tĩnh tĩnh sống cuộc đời bình thản mà mình muốn... Vì sao lại khó như vậy chứ...

"Cha nuôi!" Niếp Kiện An thấy bộ dạng của cậu, rất sợ hãi, cuống quít giơ tay dùi cậu

Thiệu Hân Đường khoát khoát tay, ý bảo mình không sao, nhưng mãi vẫn không ngẩng đầu lên. Một lúc sau, cậu mới dường như lại khôi phục được một chút sức lực, gắng gượng đứng lên, còn cho Niếp Kiện An cái mỉm cười an ủi. Chỉ có bản thân cậu không biết nụ cười của cậu yếu ớt cỡ nào, làm người ta chua xót cỡ nào

Thiệu Hân Đường lảo đảo đi đến cạnh giường, từ trong hộc ngầm của tường kép lấy ra xấp tiền giấy lần trước Lưu Vĩ đưa đến, còn có giấy bán thân của Niếp Kiện An. Từ ngày hôm qua, cậu liền cảm thấy tinh thần có chút mơ hồ, thân thể rất suy yếu

"Lại đây" Thiệu Hân Đường gọi Niếp Kiện An, đưa giấy bán thân của nó mở ra cho nó xem, sau đó trước mặt thằng bé, đem tờ giấy bán thân ố vàng có in dấu tay và dấu mộc lớn xé thành mảnh nhỏ, nhỏ đến rốt cục không thể ráp thành một tờ giấy mới thôi

Niếp Kiện An ngơ ngác nhìn động tác của cậu, đột nhiên quỳ mạnh xuống đất, dồn dập nói: "Cha nuôi, cha không cần con nữa sao?"

Trải qua sự giáo dục của Thiệu Hân Đường, Niếp Kiện An đã rất lâu không quỳ trước mặt ai nữa. Nhưng cho dù có nhớ cha nuôi nói dưới

gối đàn ông có hoàng kim, Niếp Kiện An cũng không thể không quỳ

“Sao lại quỳ xuống rồi” Thiệu Hân Đường dùng sức đi kéo nó, nhưng phát hiện bản thân đã không còn hơi sức lay động thằng bé choai choai này rồi. Cậu thở dài nói: “Không phải là không cần con, đứng lên rồi nói”

Niếp Kiện An do do dự dư đứng dậy, trong lòng vẫn bất an, hoảng hốt nhìn Thiệu Hân Đường

“Võn nghĩ con còn nhỏ, chờ con lớn hơn một chút mới đưa cho con. Nhưng hiện tại ta thân bất do kỷ rồi, sợ là không thể bảo vệ được con, bản thân lại không phải là người tự do... Nếu con muốn đi, ta sẽ cho con chút tiền...” Thiệu Hân Đường khẽ nói, nhưng sự ưu thương trong giọng nói dù cố thế nào vẫn không thể dấu được

“Con không đi!” Niếp Kiện An nắm chặt tay áo của cậu, thiếu kiên định nói: “Cha nuôi đừng đuổi con đi nữa, ngài đối tốt với con như vậy, còn còn phải cho ngài dưỡng già”

Thiệu Hân Đường nghe mà chua xót, cố nén nước mắt. Niếp Kiện An lại vẫn đang hoảng hốt nói tiếp

“Con sẽ lớn, nhanh thôi! Con lớn rồi thì sẽ có thể bảo vệ được cha nuôi!”

Thiệu Hân Đường chua xót kéo đầu nó vào trong lòng, ôm chặt nó nói không nên lời

“Cha nuôi, có phải cha không muốn ở chỗ Vu tư lệnh?” Niếp Kiện An ngẩng đầu, cẩn thận hỏi

“Đúng thì thế nào?” Thiệu Hân Đường nói: “Có không muốn cũng phải chịu”

“Vậy chúng ta vì sao không trốn?” Lúc Niếp Kiện An nói lời này, đột

nhiên hạ thấp âm lượng

"Làm sao trốn được, giấy bán thân đang ở chỗ hắn" Thiệu Hân Đường làm sao chưa từng có ý tưởng này: "Hơn nữa, chỉ cần hắn không chịu để chúng ta đi, chúng ta còn có thể trốn đến đâu, cả ba tỉnh đông bắc này đều là người của hắn"

Niếp Kiện An mấy ngày nay đã nghe nhắc đến chuyện giây bán thân của Thiệu Hân Đường, nó nghĩ nghĩ, vẫn là dán bên tai Thiệu Hân Đường khẽ giọng nói: "Không sao, trước đây con từng nhìn thấy rất nhiều người đã bán thân bỏ trốn rồi, chỉ cần không bị bắt lại..."

Mắt Thiệu Hân Đường lập tức lóe sáng, chờ nó nói tiếp

"Nếu có thể tìm người làm giả một cái chứng minh thân phận được thì càng tốt, trốn đến một nơi không có ai quen biết, dùng thân phân giả mà sống, ai cũng phát hiện không được, hơn nữa bên này cũng khó tìm"

"Thật sao?" Thanh âm của Thiệu Hân Đường hơi run lên

"Vâng!" Niếp Kiện An khẳng định mà gật đầu

"Vậy..." Thiệu Hân Đường nháy mắt bị vui sướng làm mờ mịt cả đầu óc, không ngừng nhắc bản thân phải bình tĩnh lại, sau đó cậu nói với Niếp Kiện An: "Việc này chỉ có hai người chúng ta biết, ngàn vạn không được để người thứ ba biết"

Niếp Kiện An dùng sức gật đầu

"Còn có, việc này chúng ta cần phải bàn bạc kỹ hơn, để ta suy nghĩ thêm đã"

Thiệu Hân Đường nhắm mắt, lúc lại mở mắt ra, đã là thần thái sáng láng...

Chương 40: Cuộc sống mới

Đồ đạc muôn lấp đi cũng không nhiều, mấy món rách rách nát nát này vốn cũng không phải là của Thiệu Hân Đường, cậu trước giờ chưa từng đụng vào, chứ đừng nói là mang đi. Lại lấp vài món chỉ được cái mã ngoài mà lần trước Vu Chiến Nam cho cậu tặng lại cho các cô các dì đánh bài trong sân. Thầy Trầm Tài Điền thèm đỏ cả mắt, Thiệu Hân Đường cũng không cho lão. Chẳng phải vì ghi hận lão bán giấy bán thân của cậu cho Vu Chiến Nam, cậu biết trong mắt Vu Chiến Nam hắn chẳng qua chỉ là một tiểu nhân vật, nào dám chọc giận một nhân vật như vậy, chỉ là bởi vì cậu biết hắn không thiếu, có vài thứ, nên đưa cho người cần chúng

Nhưng đồ của Niếp Kiện An ngược lại không ít, tuy rằng phủ tư lệnh tất nhiên đã chuẩn bị đầy đủ mọi thứ cho nó, nhưng nó là một đứa trẻ có chủ kiến, tại thời điểm Thiệu Hân Đường chưa nói gì, nó đã đóng gói hết đồ của mình rồi, nó không muốn tách khỏi cha nuôi, nhưng cũng không muốn làm cha nuôi không vui, nó không hề thích cái biệt thự nguy nga tráng lệ, thủ vệ sâm nghiêm mà nó sắp đến kia

Thiệu Hân Đường nhìn thấu tất cả, nhưng không nói gì, mà chỉ dùng tay xoa xoa đầu nó

Trước khi đi, Trầm Tài Điền mượn cớ đuổi hết những người khác đi, lấm la lấm lét kéo Thiệu Hân Đường vào một căn phòng gần nhất, sau đó đóng chặt cửa lại

“Anh nói này Thiệu lão đệ, sao em lại bắt cẩn như vậy chứ” Trầm Tài Điền quay đầu lại, một bộ lão đại ca, nói: “Sao lại dây vào loại người

như vậy?"

"Loại người như vậy?" Thiệu Hân Đường giật thót, mở miệng hỏi

"Một gã ma bạc..." Trầm Tài Điền híp mắt nhìn cậu, phảng phất nhưng muốn nhìn ra cái gì từ vẻ mặt của cậu, tiếp theo thành khẩn nói: "Chính là gã lần trước đến tìm em đó, nói là ca ca ở nhà cũ của em. Mấy ngày em không ở đây, hắn tìm đến mấy lần rồi, tìm em như phát điên"

"Lần trước anh chỉ nhìn thoáng qua từ xa, thấy cũng là một anh chàng khá được..." Trầm Tài Điền dừng một chút, tiếp theo nói: "Chắc chắc chắc, lần này gặp, nào còn dáng vẻ lúc đầu, gầy sắp thành quỷ rồi, còn mặt mũi bầm dập nữa, nếu không phải anh có trí nhớ tốt, căn bản còn tưởng là ăn mày đâu!"

Thiệu Hân Đường càng nghe càng kinh hãi, sớm biết Lưu Vĩ sẽ có ngày này, chính là không ngờ đến nhanh như vậy, xem ra tiền của cậu không thể thu hồi được rồi

"Em kỳ thật không thân với hắn lắm..." Thiệu Hân Đường tỏ vẻ khó xử, như là không đành nói xấu người ta, vẻ mặt lộ ra một chút ngượng ngùng: "Hắn vốn là một tên lừa đảo chổ khu nhà cũ của em, sống ở đó không nổi mới đến bên này, không biết từ đâu hỏi thăm được tin tức của em. Lần trước hắn cũng đến vay tiền em, em không cho, hắn liền làm khó dễ. Nghe nói hiện tại còn dính vào bài bạc, sợ là lại đến đây đòi tiền"

Những lời này của Thiệu Hân Đường có thể nói là cực kỳ đáng thương, tình tha ý thiết, bộ dáng thật sao rất khó xử

Lão già giáo hoạt Trầm Tài Điền ngờ vực nhìn cậu một lát, cũng tin rồi, tức giận nói: "Thế nhưng còn có chuyện như vậy!"

"Có cần nói một tiếng với tư lệnh không, loại người như vậy..." Trầm Tài Điền nói

"Em thấy không cần, tư lệnh rất bận, đừng vì mấy chuyện nhỏ nhặt này mà quấy rầy ông ấy" Thiệu Hân Đường lấy ra một tờ tiền giấy mệnh giá không lớn từ trong túi áo, dúi vào tay Trầm Tài Dien, nói "Làm phiền Trầm Đại ca giúp đỡ một chút, đuổi hộ người đó đi"

"Kìa lão đệ, em đây là đang làm gì vậy!" Trầm Tài Dien chêt sống không nhận, lực tay của lão lại lớn hơn Thiệu Hân Đường nhiều, dùng sức đẩy tiền về cho cậu, ra vẻ tức giận nói: "Chúng ta tình nghĩa huynh đệ như vậy, lão ca sao có thể lấy tiền của em! Chuyện của em chính là chuyện của anh, yên tâm đi, anh nhất định xử lý tốt giúp em, đảm bảo em không bao giờ gặp lại hắn"

"Chỉ là sau này lão đệ phát đạt rồi thì đừng quên ca ca nha, sau này ca ca phải nhờ đến lão đệ nhiều"

Trầm Tài Dien nói cái gì cũng không cần, Thiệu Hân Đường cũng không muốn co co kéo kéo với lão, nghe được lời của lão, ánh mắt trầm xuống, cười cười đồng ý. Trời biết cậu có bao nhiêu không muốn nghe người khác nhắc đến quan hệ mờ ám giữ cậu và Vu Chiến Nam

Lái xe chờ ở bên ngoài không kiên nhẫn nhưng cũng không dám nói, Vu Chiến Nam còn phái hai binh sĩ cho cậu, nói là giúp dọn đồ, nhưng Thiệu Hân Đường hoài nghi là dùng để giám thị cậu. Sĩ binh ân cần nhắc đồ của Niếp Kiện An lên xe. Ô tô liền chậm rãi khởi động

Vách tường cổ xưa loang lổ hai bên ngõ nhỏ từng chút từng chút lùi về phía sau, Thiệu Hân Đường nhẹn không được quay đầu nhìn cánh cửa sơn đen của Hồng Mặc dần dần đi xa, tâm trạng suy sụp

Lúc vừa mới trọng sinh trong thân thể này, cậu vô cùng không thói quen với điều kiện đơn sơ khắc nghiệt của Hồng Mặc, so với cuộc sống xa hoa kiếp trước, nơi này quả thực là khu ổ chuột mà cậu từng gặp. Lúc ấy mỗi ngày đều bị mùi mốc meo của gia cụ bồng gố

trong phòng xông đến ngủ không nổi, đến lúc khó khăn lăm mới ngủ được, trời chưa sáng trong sân đã có học đồ dậy sớm luyện công, rướn cổ luyện giọng, cậu lại là người ngủ không sâu, cứ như vậy bị đánh thức, rốt cục không ngủ được nữa. Qua rất lâu rất lâu, cậu mới thích ứng được với tấm ván giường cứng như sắt dù đã phủ rất nhiều tầng đệm, mới thói quen với việc ngủ say như thường vào mỗi buổi sớm ồn ào...

So với địa phương nguy nga tráng lệ, áo đưa tận tay cơm dâng tận miệng kia, trời biết cậu có bao nhiêu quý trọng địa phương đơn sơ nhưng tự do này... Trong mắt Thiệu Hân Đường, nơi đó chỉ là một nhà giam hoa lệ

Nhưng là, không thể trở về rồi... Cả hai kiếp của cậu, hình như đều không phải do bản thân cậu làm chủ...

Lúc trở lại phủ tư lệnh, Vu Chiến Nam đã ra ngoài luyện binh rồi. Lão quản gia Tổ bá chỉ huy người hầu đưa đồ của Thiệu Hân Đường vào phòng ngủ chính, bị Thiệu Hân Đường ngăn lại: "Tổ bá, hắn nên tìm một căn phòng khác cho tôi đi, đây chẳng phải là phòng của tư lệnh sao?"

"Là tư lệnh dặn, nói không cần chuẩn bị dư thừa, để cậu dọn vào phòng của ông ấy là được" Tổ bá cười đến mặt nhăn thành một nhúm

Thiệu Hân Đường sững người tại chỗ, cảm thấy rất ngạc nhiên, có chút không rõ Vu Chiến Nam rốt cục muốn làm gì

Hắn đường đường là một tư lệnh, không cần không gian của riêng mình sao, sao có thể để một con hát đùa bỡn trên giường dọn vào trong phòng mình. Hơn nữa chờ hắn ngày nào đó muốn lấy vợ thì phải làm sao, lại đuổi cậu đi sao?

Niếp Kiện An ngược lại được phân cho một gian phòng, là gian phòng bên cạnh phòng ngủ của Vu Nhất Bác ở tầng hai, không gian

so với phòng của hai người bạn họ ở Hồng Mặc còn lớn hơn, đón sáng cũng tốt, được người hầu dọn dẹp sạch sẽ, nhìn rất thoái mái

Đến Niếp Kiện An cũng có một gian phòng cho riêng nó, Thiệu Hân Đường thật hâm mộ nó

Người hầu đến muộn thu dọn đồ của cậu, bị Thiệu Hân Đường ngăn lại, cậu vẫn ôm một tia hy vọng

Buổi tối lúc Vu Chiến Nam trở về, cả người đều là đất cát, trên giày lính màu đen còn dính bùn, nhưng tinh thần thoạt nhìn rất tốt. Lúc nhìn thấy Thiệu Hân Đường, còn cười một chút, cũng chẳng quản tay của hắn có bao nhiêu bẩn, giơ tay liền kéo Thiệu Hân Đường lại hôn. Thiệu Hân Đường trái trốn phải trốn cũng không phải là đối thủ của hắn, cho đến khi hắn cắn đủ rồi, mới cười lớn thả cậu ra. Người hầu trong phòng nên làm gì thì làm nấy, căn bản không dám nhìn về phía này, nhưng Thiệu Hân Đường vẫn cảm thấy rất xấu hổ, tức đến cổ đều đỏ lên

Đêm nay Diêm Lượng cũng bị giữ lại ăn cơm, Tôn Đức Toàn lâu rồi mất dạng cũng đến, chỉ là nhìn gầy đi một vòng. May mắn bạn họ vừa ăn cơm vừa tán gẫu về thời khắc phẫn khích lúc so chiêu với các binh sĩ hôm nay, thỉnh thoảng còn cười lớn

Thiệu Hân Đường từ nhỏ đã được dạy dỗ nghiêm ngặt, cúi đầu ăn cơm không nói chuyện, giơ chén nhấc đũa đều là lễ nghi dùng bữa hoàn mỹ. Vu Chiến Nam thỉnh thoảng nhịn không được nhìn cậu một cái, nhìn đến trong lòng hắn càng thêm kiêu ngạo, lại nghĩ từ nay về sau người này đã là của hắn rồi, trong lòng ức chế không được lại phiếm ngọt, hiếm khi cao hứng uống rượu với hai phó quan như vậy

Vu Nhất Bác gấp một cái chân gà nướng đút lưng lên miệng cắn, tiễn cảm thấy chuyện này thật khó tin. Phụ thân của nó sớm nay còn là tư thế gió thổi mưa giông trước cơn bão, thấy ai không thuận mắt đều muốn phát điên một trận, sao nhanh như vậy đã tốt rồi. Quả thực không giống người cha ruột một khi nổi giận thì người khác ít

nhất cũng bị tai ương nửa tháng của nó

Vu Nhất Bác giơ tay muốn gấp một miếng thịt bò xào, gấp a gấp, với không tới. Hai thúc thúc và phụ thân đang tán gẫu, đều không có chú ý đến nó, Thiệu thúc thúc còn cúi đầu... Ô ô ô...

Lúc Vu Nhất Bác đang cảm thấy vô hạn ủy khuất, đột nhiên khối thịt bò vừa mềm vừa mọng mà nó nhìn trúng bị người ta gấp lên. Đôi mắt lấp lánh của nó di chuyển theo miếng thịt đó... Sau đó tận mắt thấy nó rơi vào trong chén của mình

Vu Nhất Bác ngẩng đầu, thấy Niếp Kiện An lại cúi đầu ăn cơm của mình, không có nhìn nó nữa

Trái tim nhỏ bé của Vu Nhất Bác nháy mắt bị cảm động, dùng hàm răng sữa vừa rụng đã lại mọc hung hăng xé miếng thịt bò kia, thầm nghĩ, tiểu ca ca này thật tốt nha, ở lại nhà của mình lại càng tốt...

Buổi tối Thiệu Hân Đường dùng dùng dǎng dǎng trên hành lang không muốn tiến vào, bị Vu Chiến Nam duỗi tay bế vào phòng ngủ chính

Vừa tiến vào cửa, liền ném cậu lên giường, bắt đầu cởi thắt lưng. Thiệu Hân Đường bị ném đến đâu choáng mắt hoa, còn chưa kịp tỉnh táo đã bị thân thể cao lớn của đàn ông bao trùm...

Mỗi lần làm xong chuyện đó, đều là lúc tâm trạng của Vu Chiến Nam có vẻ tốt, toàn thân dường như đều thả lỏng. Thiệu Hân Đường phát hiện hắn lúc này đặc biệt dễ nói chuyện, không cố chấp như bình thường

"Sao không cấp cho tôi một gian phòng?" Thiệu Hân Đường chống người, thử dò hỏi

Vu Chiến Nam còn chưa khôi phục lại từ trận kích thích cực lạc vừa rồi, lại cùng với binh sĩ náo loạn cả ngày, thân thể rất mỏi, đang

muốn ngủ. Nghe thấy Thiệu Hân Đường nói chuyện với hắn, vẫn cố chống đỡ mở to mắt, hỏi ngược lại: "Gian phòng này không tốt?"

"Không phải là không tốt..." Thiệu Hân Đường châm chước giọng điệu, rất muốn bàn thành công chuyện này, khẽ giọng nói: "Đây chẳng phải là phòng của ông sao! Không gian riêng tư của ông, có cái gì bí mật..."

"Lời vô nghĩa sao lăm le" Vu Chiến Nam hơi mất kiên nhẫn, bùn ngủ không chịu nổi, liền kéo cậu vào trong lòng, nhắm mắt nói: "Cứ ở đây đi!"

"Vậy lỡ như ông lại dẫn người khác về, tôi ở đây chẳng phải không tiện, hơn nữa, ông cưới vợ thì sao..." Thiệu Hân Đường vẫn kiên trì quan điểm của mình, nỗ lực muốn thuyết phục hắn

"Em không mệt phải không, nếu không lại đến một lần!" Vu Chiến Nam bị cậu nháo đến phiền, làm bộ muốn nhổm lên, làm Thiệu Hân Đường hoảng sợ đẩy hắn ra

Rốt cục yên tĩnh, Vu Chiến Nam rất nhanh đã phát ra tiếng ngáy, vang dội quanh quẩn trong bóng đêm. Một giây trước khi hắn ngủ say, Thiệu Hân Đường nghe thấy hắn mơ hồ nói một câu

"...Không có người khác..."

Chương 41: Cá ngựa

Có thể nói cuộc sống của Thiệu Hân Đường ở phủ tư lệnh chẳng khác gì các lão thái gia, mỗi ngày áo đưa tận tay cơm dâng tận miệng, hầu hạ chu đáo đến mức chỉ kém điểm ăn cơm cũng để người khác làm thay.

Mấy ngày đầu cậu đều ngủ thẳng đến lúc tự tỉnh, tất cả sinh vật trong khắp phủ tư lệnh đều phải rón ra rón rén, hận không thể cũng không hít thở, chỉ sợ quấy rầy đến vị tiểu tổ tông, ngay cả tư lệnh cũng dám lên mặt, đang ngủ trong phòng tư lệnh kia. Nhưng Thiệu Hân Đường kỳ thật rất tốt với người hầu, với ai cũng khách khí, một bộ quý công tử khiêm tốn, có gia giáo. Vu Chiến Nam kì thật là người duy nhất cậu nhìn không thuận mắt. Nhưng cũng chẳng biết vì sao, vị quân phiệt đông bắc trước giờ tính tình vốn thô bạo, vừa đến chỗ của Thiệu Hân Đường lại biến thành một con mèo nhỏ dịu ngoan. Trừ lúc giám sát Thiệu Hân Đường ăn nhiều cơm hơn thì Vu Chiến Nam mới một câu không nói hai lời, thời gian còn lại mọi người đều phải nghĩ tư lệnh bị quỷ nhập

Công phu ngủ ngáy của Thiệu Hân Đường càng luyện càng kỳ diệu. Cho đến một buổi chiều nọ, Vu Chiến Nam từ quân doanh về thẳng nhà, hỏi lão quản gia Hân Đường đâu. Lão quản gia lẩy bẩy trả lời: “Còn chưa ra khỏi phòng ngủ”

Vu Chiến Nam sải bước lên lầu, vừa đẩy cửa ra, liền thấy phòng ngủ tối om, rèm cửa màu đen dày nặng hoàn toàn biến nơi này thành đêm tối. Người trên giường đang ngủ rất say, một bàn tay đặt trên mặt chăn, lông mi dài dài khẽ rung lên theo từng đợt hô hấp bình ổn, thậm chí còn phát ra tiếng hít thở nhẹ nhàng

Vu Chiến Nam nhìn đến tim gan đều mềm mại, cảm thấy trong tim tràn ngập hình ảnh của người này, từng cái nhăn mày từng nụ cười, từng cử từng động, thậm chí một biến đổi rất nhỏ trên vẻ mặt của cậu, đều có thể chạm đến sợi thần kinh mẫn cảm yếu ớt ở nơi sâu nhất trong thân thể hắn... Vu Chiến Nam vô vàn cảm kích trào cao, đã đưa người này đến trước mặt hắn, để đời này hắn không phải cô đơn

Thương yêu thì thương yêu, nhưng cũng không thể chiêu hứ cậu, nhất là đối với những chuyện không tốt với thân thể của cậu, tuyệt đối không thể dung túng

"Tiểu trư lười, rời giường" Vu Chiến Nam đầu tiên là đi kéo rèm cửa ra, ánh mặt trời sáng lạn nháy mắt tràn ngập toàn bộ căn phòng. Thấy người trên giường đang định rúc vào trong chăn, Vu Chiến Nam tiến đến kéo chăn ra, dán người lên rồi dùng sức cọ cọ gó má so với trứng gà còn non mịn hơn kia, sau đó nuông chiều nói: "Dậy đi, đi ăn sáng"

Thiệu Hân Đường bị hắn kéo dậy, bất mãn nhìn nhìn thái dương sấp xuống núi, càu nhau nói: "Đi tắm đã"

Vu đại tư lệnh nghe lệnh bế người đến phòng tắm, sau bị nhốt ngoài cửa

"Thật sự không cần ta giúp em sao? Em vừa thức dậy, có phải dùi hơi nhũn không..."

Trong phòng tắm chỉ có tiếng nước ào ào, Thiệu Hân Đường cẩn bản không để ý tới hắn. Vu đại tư lệnh sờ sờ mũi, tìm cái ghế ngồi ở cửa ngóng. Vừa tưởng tượng đến cảnh tượng tươi đẹp bên trong...

-

Bắt đầu từ ngày đó, Thiệu Hân Đường mỗi sáng đều bị người nào

đó quấy nhiễu đánh thức, rồi ép đi ăn sáng. Sau đó khi người nào đó đi rồi, thông thường lại trở về đánh một giấc. Cho đến một ngày cậu nằm trên giường nhưng không thể nào ngủ được, đột nhiên nghĩ đến, cậu sao lại ngày ngày chẳng làm gì như vậy, hoàn toàn chấp nhận cuộc đời bị người ta bao nuôi. Sau đó cậu thình lình ngồi bật dậy, sợ đến toàn thân đều là mồ hôi lạnh

Cậu phải đi, cậu nhất định phải đi, cậu không thể ở lại đây làm thú cưng trong tay Vu Chiến Nam, mua vui cho hắn

—

Bắt đầu từ ngày đó, cậu không còn mỗi ngày vừa đọc sách vừa ngủ gật trong thư phòng của Vu Chiến Nam, mà bảo lái xe đưa cậu đi dạo. Vu Chiến Nam nghe tin rất vui, không chỉ cho phép cậu muốn mua cái gì thì mua cái đó, mà còn cho cậu rất nhiều tiền

Kỳ thật có tiền Thiệu Hân Đường cũng không có chỗ để tiêu, muốn mua cái gì thì đã sớm có bảo tiêu đi theo thanh toán rồi. Nhưng có thể nói đây cũng là một cách thể hiện thái độ của Vu Chiến Nam. Có lẽ hắn chẳng còn đề phòng cậu nữa. Mà cậu quả thật cũng không có gì để mà đề phòng, cái thời đại này, dù anh muốn chuộc lại giấy bán thân, mặc kệ đưa bao nhiêu tiền, thì vẫn phải xem người ta có cho anh chuộc hay không. Nếu không cho, anh phải làm nô bộc cả đời cho người ta, người ta bảo anh làm gì thì anh phải làm cái đó

Thiệu Hân Đường phát hiện, mỗi lần bảo tiêu xách về một đống đồ cậu tùy tiện mua, Vu Chiến Nam đều rất cao hứng, thậm chí có lúc phải cùng bóc hộp đồ, xem xem cậu mua cái gì, rất là bất bình thường

Như vậy cũng tốt, Thiệu Hân Đường không thể để người khác phát hiện ra ý đồ bỗn trốn của cậu, liền lấy cớ đi mua đồ để đánh xe khắp đường ngang ngõ hèm, bảo lái xe chở cậu đi làm quen mỗi con phố, mỗi ngõ ngách của cái thành phố này. Cũng từng mãnh liệt phản kháng, muốn Vu Chiến Nam đuổi hai gã bảo tiêu mặt mày hung ác

luôn đi theo cậu đi, nhưng lại bị bác bỏ. Vu Chiến Nam cắn môi cậu, nói: "Hiện tại người bên ngoài đều biết đến sự tồn tại của em, quá nguy hiểm"

Ngày tháng cứ như thế từng chút trôi qua trong sự chung sống hòa bình của hai người, nhìn như rất hạnh phúc. Kì thật hạnh phúc chỉ có hai cha con Vu Chiến Nam, lo âu chỉ có hai cha con Thiệu Hân Đường

Niếp Kiện An cũng phảng phất trưởng thành chỉ trong một đêm, trong tòa nhà tráng lệ này, mỗi ngày đều lặng lẽ không một tiếng động, nó kiên trì không ngồi xe của phủ tư lệnh, mỗi ngày chỉ một thân một mình, có lúc tan học về nhà rất trễ, Thiệu Hân Đường rất lo lắng, hỏi nó cũng không nói đi đâu. Phủ tư lệnh quả thật cách trường học của bọn nó rất xa, Thiệu Hân Đường liền nhét cho nó một chút tiền, bảo nó ngồi xe, nó cũng không chối từ mà cầm đi. Mỗi ngày tan học trở về lại trốn trong phòng mình học bài, Thiệu Hân Đường bảo nó ra ngoài chơi nó cũng không đi, ngược lại luôn cầm sách đến thỉnh giáo cậu. Tuy rằng Niếp Kiện An không nhắc đến chuyện chạy trốn nữa, nhưng Thiệu Hân Đường biết thằng bé trước giờ chưa từng quên. Nhìn nó cả ngày ủ dột, Thiệu Hân Đường đau lòng xoa xoa đầu nó, trìu mến nói: "Đừng gượng ép bản thân, tất cả đã có cha nuôi rồi"

Sau đó thằng bé vẫn không nói gì, chỉ mở to đôi mắt đen láy thăm trầm nhìn Thiệu Hân Đường

—

Hiện tại mỗi ngày sau khi ăn xong cơm tối, Vu Chiến Nam càng không muốn đến mấy chỗ xã giao thanh sắc kia, chỉ muốn ở nhà ngồi không, cho dù Thiệu Hân Đường bận đọc sách không thèm để ý đến hắn cũng được. Lúc ở nhà, một chốc không nhìn thấy Thiệu Hân Đường hắn sẽ giống như con nhặng mắt phương hướng tìm kiếm khắp nơi, phải bắt người ta ở trong phạm vị tầm mắt của hắn thì mới chịu. Thiệu Hân Đường bị hắn đeo bám đến phát phiền, Niếp

Kiện An bị đâu đưa h้าu đeo bám cũng phát phiền tương tự, nhưng không thể nói gì

Sau khi bị bám lấp, Niếp Kiện An mới phát hiện tiểu quỷ này rất dính người, giống như con đỉa, cả ngày đi đến đâu cũng ngọt ngào gọi nó 'Tiểu ca ca' 'tiểu ca ca', tính tình cũng ngoan, không hề có bộ dáng kiêu căng của các thế gia công tử, so với cha nó thì quả thực không có chỗ nào giống hết

Niếp Kiện An tuy rằng cảm thấy nó rất đáng yêu, nhưng cũng không dám thân cận, luôn khách khí, chính là trong sự cung kính này có mang theo xa cách. Nó và thằng nhóc đó đã định không phải là người ở cùng một thế giới. Cũng giống như mỗi lần người h้าu gọi tiểu thiều gia đâu đưa h้าu, không ai cảm thấy có vấn đề gì, nhưng mỗi khi có người gọi nó Kiện An thiều gia, nó đều cảm thấy mất tự nhiên, cảm thấy có một loại sỉ nhục như bát nước bẩn hắt đầy người nó, thậm chí nó cảm thấy ánh mắt những người h้าu nhìn nó đều mang theo một chút trêu cợt, một chút ý xấu

Từ nhỏ đến lớn, ánh mắt nào mà nó chưa từng thấy qua, dạng khuất nhục nào mà chưa từng chịu qua, nhưng nó hiện tại cảm thấy rất sỉ nhục, đơn giản là vì giờ nó đã có Thiệu Hân Đường, có người toàn tâm toàn ý trân trọng nó, nhưng nó lại không thể bảo vệ hắn, làm hắn ở đây sống không vui sướng, làm hắn còn phải nhọc lòng lo lắng cho mình...

Từ ngày đầu tiên dọn đến nơi này, nó liền thề với bản thân, nhất định có một ngày sẽ dẫn cha nuôi rời đi. Nó hiện tại dùng hết toàn lực để làm bản thân trở nên mạnh mẽ, không có dư thời gian để làm chuyện khác. Cho nên đối với đâu đưa h้าu, cho dù nó biết thằng nhóc đó là một đứa trẻ ngoan, cũng sẽ không quá thân cận với nó.

Vu Nhất Bác từ lúc sinh ra đến nay luôn được mọi người chú ý, có vô số người tranh nhau yêu thương ninh bợ nó. Mà Niếp Kiện An, nó chỉ có một chút hơi ấm này... Nó phải dùng hết sức lực để bảo vệ...

Hôm nay trời nắng ấm, là một ngày thời tiết rất tốt.

Bọn trẻ đều đi học. Vu Chiến Nam dẫn Thiệu Hân Đường đi xem một cuộc đua ngựa do một phú thương địa phương tổ chức

"Bọn họ đua thì kệ bọn họ, nếu em không thích xem thì cứ dạo dạo ở trường đua nhỏ bên cạnh" Vu Chiến Nam ngồi trong xe, kéo tay Thiệu Hân Đường nói: "Tề Đại Khải là kẻ coi ngựa như mạng, đối xử với mấy con ngựa yêu của hắn còn tốt hơn mấy dì hai dì ba trong nhà hắn. Chẳng qua chỗ của hắn quả thật có nhiều ngựa tốt, đến lúc đó em chọn một con em thích, bảo hắn tặng cho em"

Đây chẳng phải là đường hoàng đòi người ta tặng ư! Biết rõ người ta coi ngựa như mạng, còn muốn cướp thứ người ta thích, đúng thật là thổ phỉ. Thiệu Hân Đường nhịn không được thầm khinh bỉ Vu Chiến Nam

"Cưỡi ngựa rất thú vị, chờ lát nữa bảo kỵ sư chuyên nghiệp nhà hắn dạy em" Vu Chiến Nam căn bản không cảm thấy Thiệu Hân Đường có thể biết cưỡi ngựa, nói tiếp: "Học xong, khi nào rảnh rồi thì đến trường ngựa của nhà chúng ta cưỡi, rèn luyện một chút, chứ không cái thân thể này của em cũng quá yếu ớt"

Lại là 'yếu' Thiệu Hân Đường cực kỳ chán ghét cái từ này. Vu tư lệnh nhận được một cái liếc mắt lạnh lùng của Thiệu Hân Đường

Vu Chiến Nam thân phận như thế, vừa dừng xe, ngoài cửa đã có một hàng dài các nhân vật trọng yếu đứng chờ nghênh đón, hiện trường nhiệt tình quả thực không thể dùng chữ náo nhiệt để hình dung

Vu Chiến Nam xuống xe, quay đầu giơ tay kéo Thiệu Hân Đường ra, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt của mọi người. Thiệu Hân Đường cũng quen rồi, từ kiếp trước đã là như vậy, bị Nghiêm Phong

kéo đi nơi nơi gặp người, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt của người khác, còn phải biểu hiện vô cùng thân mật trước mặt mọi người

“Đây chắc là Thiệu tiên sinh phải không, sớm đã nghe Hồ thiếu nhắc đến, hôm nay rất cục có thể gặp được tôn vinh, hạnh ngộ, hạnh ngộ!” Một gã béo mặc áo tơ lụa sắc sỡ vươn tay về phía Thiệu Hân Đường, đối đãi với Thiệu Hân Đường cung kính nhiệt tình không thua gì đối đãi Vu Chiến Nam. Người này chính là phú thương tổ chức cuộc đua ngựa lần này, Tề Đại Khải

Mọi người cũng đều phản ứng, tranh nhau chào hỏi tiếp cận Thiệu Hân Đường, nhưng lại để chính chủ Vu Chiến Nam chịu vắng vẻ

Vu Chiến Nam đứng bên cạnh Thiệu Hân Đường, nhìn cậu mỉm cười khéo léo, bình thản ứng phó từng người, trong lòng cảm thấy rất kiêu ngạo. Người này là của hắn

Rốt cục hàn huyên xong, khóe miệng của Thiệu Hân Đường đã sắp cười đến rút gan rồi. Cậu phát hiện thái độ của những người này với cậu có điểm bất đồng với trước kia. Lần trước lúc cậu theo Vu Chiến Nam ra ngoài chơi, những người đó tuy rằng ngoài miệng xu nịnh, nhưng trong mắt mang theo sự thờ ơ và khinh thường. Mà lần này, những người này thái độ ân cần, đối xử với Thiệu Hân Đường cũng rất cẩn thận, Thiệu Hân Đường thậm chí cảm thấy trong ánh mắt của bọn họ mang theo một chút kính sợ

Diện tích của trường đua ngựa rất lớn, hàng rào đường chạy vân vân đều được cân chỉnh không kém gì các trường đua tư nhân hiện đại. Thiệu Hân Đường nhìn mười con ngựa thành niên được dắt ra trường đua, đều cao lớn cường tráng, da lông sáng bóng, có trắng, có đen, có đỏ, còn có lông tạp, xem ra đều là ngựa tốt hiếm có

Khán đài dựng bên cạnh trường ngựa một chút cũng không đơn sơ, xi măng như là vừa trét xong, được sơn lên những dải màu đen trắng giao nhau, nhìn đơn giản mà trang trọng

Thiệu Hân Đường và Vu Chiến Nam được dẫn đến vị trí có tầm nhìn tốt nhất. Bên cạnh mỗi người đều có thiếu nam thiếu nữ mặc đồng phục thống nhất h้า hạ, tuy nói chỉ là nhân viên phục vụ h้า hạ trà nước, nhưng đảo mắt nhìn, không ai không có dung mạo lung linh. Có thể thấy chủ nhân rất dụng tâm

Không biết là cố ý hay là vô ý, h้า hạ bên cạnh Vu Chiến Nam chính là một thiếu niên có vẻ ngoài đặc biệt xinh đẹp nữ tính, môi hồng rắng trắng, lúc cười khoe môi sẽ hiện lên hai lúm đồng tiền nhỏ, nhìn đơn thuần mà đáng yêu

Nhưng Vu Chiến Nam chẳng thèm liếc đến cậu ta, còn quay đầu hỏi Thiệu Hân đường đặt cửa con ngựa nào. Thiệu Hân Đường cảm thấy thật đáng tiếc

Đua ngựa tất nhiên sẽ có người đặt cược, cũng gọi là cá ngựa. Đây là một điểm sáng khác hấp dẫn người xem ngoài quan sát cảnh đua ngựa kịch liệt trên đường đua

Vu Chiến Nam bắt chéo chân, tư thế tùy ý dựa vào ghế, cười với Thiệu Hân Đường: "Em chọn đi, xem đặt cửa số mấy"

"Vẫn là thua tính cho ông, thắng tính của tôi?" Thiệu Hân Đường vừa quan sát mấy con ngựa bên dưới, vừa nói

"Cớ gì nha?" Vu Chiến nhướn đôi mày thô đen, đùa giỡn với cậu: "Nào có chuyện tiện nghi như vậy"

"Vậy tùy ông đặt!" Thiệu Hân Đường chán nản quay đầu đi, liếc gã đàn ông càng giống ăn cướp kia một cái

"Thắng tính cho em cũng được..." Vu Chiến Nam cười tà ác nói: "Nhưng thua thì phải nghe lời ta"

Cái tên đàn ông t*ng trùng xông não này! Thiệu Hân Đường nghĩ

nghĩ, thản nhiên nói một câu: “Được!”

“Vậy một lời đã định!” Vu Chiến Nam lập tức có tinh thần, ngồi thẳng dậy, đặt cược nửa hộp vàng ròng, hắn quả thật rất muốn thua...

Chương 42: Gặp lại

Thiệu Hân Đường yêu cầu đến gần trang địa xem một chút. Vu Chiến Nam đang vô cùng hứng trí nên không đi theo cậu.

Thực ra, những tính toán lần này của Vu Chiến Nam thất bại là cái chắc rồi, đời trước Thiệu Hân Đường từng rất thích cá cược đua ngựa. Vì thế nên Nghiêm Phong mỗi ngày đều chạy theo cậu nắm tay chỉ dạy, dạy xem mao sắc, cước lực, đặc tính của vó, tỉ lệ,..... Xem xét các phương diện để đánh giá một con ngựa tốt. Đương nhiên, trong này còn phải thêm yếu tố của người cưỡi. Sau này Nghiêm Phong lại vì lấy lòng cậu mà cố ý tại mua mấy hecta đất ở ngoại thành, xây một sân ngựa cho cậu, thường xuyên cùng cậu cưỡi ngựa dạo chơi. Cho nên kỹ thuật cưỡi ngựa của Thiệu Hân Đường cũng rất tốt.

Vu Chiến Nam thấy Thiệu Hân Đường vô cùng thân thiết sờ sờ con ngựa, còn cùng người nuôi ngựa trò chuyện, hỏi một chút vấn đề trọng tâm, khiến người chăm sóc ngựa dần trở nên kính trọng, bắt đầu cẩn thận trả lời vấn đề của cậu.

Cho đến khi Thiệu Hân Đường chọn con ngựa màu nâu thuần huyết số 7, chút hy vọng của Vu Chiến Nam tan vỡ, hắn vẫn không chết tâm hỏi Thiệu Hân Đường: "Chắc chắn rồi à, không xem lại sao?"

Thiệu Hân Đường liếc hắn, không thèm nói gì mà trở về ghế ngồi xuống. Gương mặt ánh lên một chút thần khí tất đắc, làm Vu Chiến Nam nhìn mà tâm tư nhộn nhạo, hận không thể ngay lập tức đè cậu xuống tử hình.

Trận đấu bắt đầu, Thiệu Hân Đường vẫn không thay đổi quyết định. Vu Chiến Nam ủ rũ ngồi trên đài quan sát, không cần xem cũng biết Thiệu Hân Đường thắng chắc rồi. Bởi vì đó cũng là con ngựa duy nhất mà hắn xem trọng rằng nó sẽ thắng dễ dàng. Hắn vốn đang tưởng tượng đến chuyện đêm nay bắt Thiệu Hân Đường dùng miệng giúp hắn, aiz.....

Kết quả được nhanh chóng công bố, quả nhiên là con ngựa thuần huyết số 7 kia, kỹ sư cũng không có gì sai lầm.

“Ngươi biết cưỡi ngựa.” Vu Chiến Nam xoay người lại, dùng câu khẳng định mang theo ai oán lên án Thiệu Hân Đường.

“Có quy định ta không thể biết sao?” Thiệu Hân Đường thản nhiên liếc mắt nhìn hắn.

Vu Chiến Nam bị hổ một lần, giờ càng thêm quê độ. Sau đó Tề Đại Khải chạy sang chúc mừng hắn thắng được nhiều tiền. Thiệu Hân Đường nhìn hắn trò chuyện, cảm thấy nơi này thật nhảm chán, liền nói với Vu Chiến Nam một tiếng, đi ra ngoài.

Trên mã tràng, trận đấu vẫn tiếp tục, một đám lại một đám, Thiệu Hân Đường cũng không còn hứng thú. Gọi một tiểu tư túi, Thiệu Hân Đường bảo hắn dẫn cậu đến sân ngựa nhỏ. Đột nhiên vô cùng hoài niệm cảm giác được tự do trên lưng ngựa.

Trước khi Thiệu Hân Đường đi, cậu thấy một thiếu niên xinh đẹp cười quyến rũ dâng trà cho Vu Chiến Nam, liền nghĩ bản thân phải các xa một chút.

Mã tràng loại nhỏ cách trường đua ngựa không xa, xa xa vẫn có thể nghe được âm thanh kích động và trầm trồ khen ngợi của nhiều người bên trường đua ngựa. Bất quá nơi này ngược lại rất thanh lãnh, chỉ có một người thuần mã đang chậm rãi cưỡi ngựa trên đường.

“Nơi này ngược lại rất thanh tịnh.” Thiệu Hân Đường vô cùng vừa lòng.

“Đúng vậy, mọi người đều tại đại mã tràng xem trận đấu rồi.” Tiểu tư là một đứa nhỏ trông khá thông minh, rất nhiệt tình trò chuyện cùng Thiệu Hân Đường: “Vừa rồi cũng có một người tới đây, nhưng lại ngại nơi này chạy không thoải mái, đã đến sau núi.” Tiểu tư chỉ chỉ cửa nhỏ bên mã tràng.

Tuy rằng cũng không phải rất nhỏ, nhưng nếu muốn tận hứng, quả thật chạy không thỏa thích a. Thiệu Hân Đường đánh giá tình huống bốn phía, nói với tiểu tư: “Dẫn ta đi chọn một con ngựa.”

“Được!” Tiểu tư vô cùng cao hứng dẫn Thiệu Hân Đường đến chuồng ngựa.

Thiệu Hân Đường chọn một con ngựa cái thuần trắng. Bạch mã trông còn hùng tráng hơn so với mấy con ngựa đực trong chuồng, đường cong của cơ thịt rất tốt, lông trắng trên người được chà rửa sạch sẽ, dưới ánh mặt trời lộ ra một loại ánh sáng khỏe mạnh.

“Tiên sinh, ngài có cần mấy nhân viên chuyên nghiệp của chúng ta hướng dẫn không?” Một nam nhân mặc quần áo cưỡi ngựa chính thống đi tới, cung kính hỏi Thiệu Hân Đường.

“Không cần.” Thiệu Hân Đường cười cười nói.

“Vừa nhìn đã biết tiên sinh là một tay cưỡi ngựa cao siêu, đây chính là con ngựa tốt nhất chuồng.” Kỵ sư cũng cười, thấy Thiệu Hân Đường cười hiền hoà, liền ân cần mang cậu đi thay đồ.

“Tiểu ca nhi trông cũng thật tuấn tú!”

Khi thấy Thiệu Hân Đường mặc bộ trang phục chuyên dùng cho việc cưỡi ngựa, kỵ sư kìm lòng không đậu mà tán thưởng. Cậu cũng chỉ thản nhiên mỉm cười. Cậu đã sớm quen với chuyện người ngoài tán

thưởng vẻ ngoài của cậu, cũng không lấy gì làm vui mừng. Cả hai đời của cậu đều như bị hủy bởi dung mạo mà cha mẹ ban cho này.

Thiệu Hân Đường động tác lưu loát gọn gàng xoay người lên ngựa, giơ roi thúc ngựa vụt chạy khỏi mã tràng. Tóc dài bay trong gió, làm cho những người đang làm việc trong mã tràng không khỏi dừng tay, xuất thần mà nhìn bóng người hoa mỹ cưỡi ngựa chạy qua.

Cái loại cảm giác từ trên cao nhìn xuống, cưỡi ở trên lưng ngựa mà chạy thật nhanh này thực sự quá tốt, chỉ là còn chưa đủ đã, cậu muốn lao vút đi, cùng con ngựa trắng này lao vút đi giữa trời xanh mây trắng đầy tự do...

“Mở cửa nhỏ ra hộ ta, ta cũng muốn ra ngoài một chút.” Thiệu Hân Đường cưỡi ngựa đứng bên người kỵ sư, bạch mã bị kiềm hãm, mắt hứng kêu phì phì vài hơi trong lỗ mũi.

“Nhưng mà ra ngoài mã tràng sẽ không an toàn” Kỵ sư có chút do dự.

“Không phải mới vừa nãy cũng có người đi ra ngoài sao, hơn nữa ta ha tin tưởng với khả năng cưỡi ngựa của mình. Ta đi vài vòng sẽ trở lại, nhất định không có việc gì.”

“Kia..... Được rồi.”

Phía sau núi nói là núi, kỳ thật đã được chủ nhân nơi này mua đứt, sửa thành nơi chuyên dụng để cưỡi ngựa. Nơi này được mở rộng không ít, lại hoang tàn vắng vẻ, rốt cục con ngựa cũng có thể ở trên mặt đất phủ kín lá rụng mà chạy, bờm ngựa bạch sắc hưng phấn đến mức hơi hơi dựng lên.

Thiệu Hân Đường cũng thực hưng phấn, hai chân dùng sức kẹp chặt, cho dù không cần dùng sức vung roi trong tay, con ngựa cũng hưng phấn mà đưa cậu chạy thỏa thích. Cậu nằm trên lưng ngựa, xóc nảy theo tiết tấu chạy như điên của con ngựa, tưởng chừng chỉ

cần không cần thận là sẽ bị hất xuống. Nhưng cậu thực sự ngoan tận hứng, làm cho tất thảy những phiền muộn trong cuộc sống như đều bị quẳng lên chín tầng mây, không còn bó buộc, không còn bắt đắc dĩ, không còn cái khẽ ước bán mình chết dỗi kia.....

Lúc này, cậu giữa trời đất, là một người tự do

Thiệu Hân Đường nhịn không được mà nhắm mắt lại hưởng thụ..... Đột nhiên nghe được tiếng vó ngựa đến gần, sau đó một con tuấn mã đỏ sẫm đứng trước mặt cậu, trên lưng ngựa là một thiếu niên đang trọn mắt há hốc mồm.

“Tại sao lại là ngươi?” Người tới đúng là Tân Việt Vinh đã lâu không thấy, đang kinh ngạc ngồi trên lưng con ngựa đỏ thắm nhìn cậu.

“Dắt ngựa đi dạo.” Thiệu Hân Đường cũng có chút ăn kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã khôi phục thái độ bình thường, lễ phép nhìn hắn gật gật đầu.

“Ngươi..... Đi theo Nam ca đến?”

“Ừ.”

Bằng không cậu còn có thể đi cùng ai đến, vị tiểu thiếu gia không thể trêu vào này sẽ không cho rằng cậu đổi kim chủ chứ. Dù sao y vẫn luôn mang cái bộ dáng xem thường cậu. Vậy sao hôm nay tiểu thiếu gia ương ngạnh này nghe xong lại lộ ra một nụ cười thảm?

Thiệu Hân Đường khó hiểu, nhưng cũng không muốn tìm hiểu, cậu cũng không rảnh để bồi mấy vị con ông cháu cha này ngoạn.

Hai người nhất thời không nói gì, Thiệu Hân Đường liền gật đầu với Tân Việt Vinh nãy giờ vẫn luôn nhìn cậu, lễ phép mà nói: “Vậy, Vinh thiếu gia, ta đi bên kia một chút.”

Thiệu Hân Đường nói xong liền kéo cương bạch mã, vỗ vỗ lên móng

nó, đi ngược về hướng của Tân Việt Vinh.

Đi được hai bước, lại nghe đến tiếng vó ngựa, vừa quay đầu đã thấy Tân Việt Vinh vẫn đi theo cậu.

"Vinh thiếu gia còn có việc gì?" Thiệu Hân Đường nhíu đôi mi xinh đẹp, hỏi Tân Việt Vinh giờ đã gần như là đi song song với mình.

"Ngươi rất chán ghét ta?" Tân Việt Vinh dù gì cũng là một thiếu gia của một gia tộc lớn, liếc mắt một cái liền biết Thiệu Hân Đường không muốn y đi theo.

"Sao lại nói thế!"

Kỳ thực Thiệu Hân Đường muốn nói, ngươi sao lại hỏi cái vẩn đẽ não tàn này. Ta chán ghét ngươi, nói ra rất đả thương người đúng không.

Cậu không biết Vinh thiếu gia này là ngu thật hay là giả ngu, y không nghe ra cậu đang nói chuyện khách sáo sao? Sao lại làm ra vẻ mặt vui mừng như vậy, còn hướng con ngựa đỏ thẫm của y kề sát mình nữa chứ.

Hơn nữa, dù ta có không chán ghét, thì chắc chắn cũng sẽ không thích gần với ngươi như vậy. Lần đầu tiên gặp mặt đã nói mình là kẻ hạ lưu, cam nguyện bán thân mà nằm dưới thân nam nhân. Lần thứ hai lại đem cái bình sứ Thanh Hoa mình tính dùng để chuộc thân đập cho nát bấy. Đây là lần thứ ba hai người gặp mặt, không biết còn gây ra chuyện gì hại thân nữa đây. Thiệu Hân Đường cảm thấy ngươi như vậy, cậu thực sự thích không nổi

Tân Việt Vinh không đi, cứ bám theo Thiệu Hân Đường, Thiệu Hân Đường cũng không ham ra roi thúc ngựa khiến nó mang chủ nhân nó nhanh nhanh chạy trốn. Chỉ chậm rãi cùng vị tiểu thiếu gia Tân gia đi bộ trong rừng.

Hai người ai cũng không nói chuyện, ngựa lại dựa vào nhau rất gần, không khí quỷ dị cứ tiếp tục theo từng vó ngựa, dưới bầu trời thu xanh thẳm, phảng phất như chỉ có tiếng sột soạt của vó ngựa đập trên những phiến lá phong.

Tân Việt Vinh không nghĩ tới sẽ gặp được Thiệu Hân Đường ở nơi này. Mấy ngày nay, y trải qua vô cùng không tốt, luôn cố gắng để quên người này. Ban ngày làm việc tại bệnh viện, thậm chí tiếp nhận vài cái cửa hàng của phụ thân, làm cho bản thân bận rộn đến mức không có thời gian nghỉ đèn người kia nữa. Nhưng, vẫn vô dụng, trong cơn mơ mỗi đêm, y vẫn trốn không được cặp mắt trong trẻo quật cường kia như cũ.....

Đi ra ngoài vui chơi, nhìn y từng ngày xưa sức sống tỏa ra bốn phía, nay lại tịch liêu trốn ở góc phòng uống rượu giải sầu, các huynh đệ đều nói y chắc chắn là đang thất tình, còn chê bai rằng tiểu thư nhà nào không nhẫn lực như vậy, buông tha cho một nhân vật anh tài như Vinh thiếu gia.

Nếu thật sự thất tình thì tốt rồi, đáng buồn nhất là y còn chưa hề có một cuộc tình nào, thì làm sao để mà mất.....

Bọn họ còn khuyên bảo, rằng kẻ có mắt như mù kia sẽ hối hận, khóc lóc hối tâm chuyển ý đến cầu Vinh thiếu ngươi. Tân Việt Vinh chỉ cười khổ, người kia cho dù đang ở nơi trần thế đê tiện, cũng vẫn luôn cao ngạo như vậy, thậm chí cũng chưa từng thèm liếc mắt nhìn mình một cái, ngay cả nhân vật anh hùng như Vu Chiến Nam cũng phải cam tâm tình nguyện khom lưng, làm sao cậu lại chịu chú ý đến mình cơ chứ.....

Yêu phải một người, làm cho kẻ từ khi sinh ra đến giờ luôn nhận được ngàn vạn sủng ái như Vinh thiếu gia lần đầu cảm thấy tự ti. Cái loại cảm giác như luôn cảm thấy bản thân không đủ tốt để xứng với cậu, cảm thấy bản thân dù làm bất cứ chuyện gì cũng không chiếm được một ánh mắt của người ấy, đê tiện đến mức bản thân cũng phải tự phi nhổ.....

Tình trạng của y vẫn không tốt, thậm chí có xu hướng ngày càng thêm nghiêm trọng, các huynh đệ muốn giúp y khôi phục, liền giới thiệu cho y rất nhiều tiểu thư xinh đẹp, thậm chí còn có những cậu thiếu gia tuấn tú. Nhưng đều không được. Tân Việt Vinh cũng thử tiếp xúc với bọn họ, muốn quên đi tình yêu vô vọng này, nhưng bọn họ đều không có vẻ đẹp của cậu, không có ánh mắt quật cường mà cao ngạo kia, không có chút gì khiến y có thể động tâm.....

Lại sau đó, y cho rằng quen với bọn họ là một sự vữ nhục với bản thân, đối với tình yêu thuần khiết của y là một loại vãy bẩn.....

Vì thế, Tân Việt Vinh vẫn cứ thõng khổ như vậy.....

(tình yêu tuổi trẻ a ~)

"..... Thực xin lỗi." Tân Việt Vinh cảm thấy rất khó mở miệng, y nhớ rõ đây không phải lần đầu tiên y giải thích với người khác: "Bình sứ Thanh Hoa lần trước, để tôi đền cho cậu."

Thiệu Hân Đường lắng lặng ngồi trên lưng ngựa, rất thả lỏng mà hưởng thụ một khắc tự do hiếm có này, nên tâm tình đang khá tốt. Nghe xong lời y nói liền đáp: "Không cần, cũng không phải do cậu cố ý."

Kỳ thật Thiệu Hân Đường cho rằng số tiền mà Vu Chiến Nam hôm nay thua y, đủ cho y dùng cả đời, đến lúc đó còn không biết có thể mang đi hay không. Bằng không cậu không chừng sẽ bảo Tân Việt Vinh trực tiếp chiết thành tiền mặt cho cậu. Bất quá, Tân Việt Vinh có ý định bồi thường là tốt lắm rồi, cậu còn cho rằng mấy tên con cháu nhà giàu cũng giống như thổ phỉ, có nợ không trả ấy chứ.

"Như vậy sao được....." Tân Việt Vinh không dám bảo sẽ chiết thành tiền mặt cho cậu. Bởi vì sau vụ việc xảy ra trong lần gặp mặt đầu tiên, y hiện giờ không dám nói đến chuyện tiền nong trước mặt Thiệu Hân Đường.

"Nghe nói ngươi tại đang làm việc tại bệnh viện?" Thiệu Hân Đường tâm tình đang tốt, cảm thấy tiểu thiếp gia này cũng không quá đáng ghét, dù sao bản thân cũng có chỗ không đúng, mắng y mà y cũng không so đo. Sẽ theo lý mà hỏi thăm một câu.

"Đúng vậy." Tân Việt Vinh thấy Thiệu Hân Đường chủ động hỏi chuyện, vô cùng vui mừng, nhiệt tình trò chuyện cùng cậu.

Vu Chiến Nam bên kia cuối cùng cũng thoát khỏi sự nhiệt tình của Tề Đại Khải. Thấy Thiệu Hân Đường không ở đó, liền đứng dậy chạy đến mã tràng nhỏ tìm người.

Chương 43: Ăn nhàn giãm

“Ta năm ngoái mới hoàn thành du học ở Nhật Bản mà trở về, rồi nhậm chức tại Bệnh viện Quốc dân, làm việc, đi theo vài bác sĩ lao làng học tập……” Tân Việt Vinh nói được một nửa, đột nhiên ngừng lại, nhớ đến đám bạn bè bên cạnh đều hận người Nhật Bản thấu xương, ngay cả khi nghe được tin y lưu lại nước ngoài du học cũng rất oán giận. Y không biết Thiệu Hân Đường liệu có phải cũng như vậy hay không.

“Rất tốt, hiện tại y học của Nhật Bản quả thật tiên tiến hơn trong nước rất nhiều. Học thành rồi trở về, phát triển cho quốc gia của ta, còn có thể cứu trị ngàn vạn chiến sĩ, giúp bọn họ đánh bay đám tiểu quỷ ra khỏi quốc thổ của chúng ta.” Thiệu Hân Đường căn bản không phát hiện ra dị trạng của y, rất tự nhiên phát biểu cách nhìn của bản thân.

“Ta cũng nghĩ như vậy.” Tân Việt Vinh ánh mắt tỏa sáng, giống như vừa tìm thấy tri kỷ, nói:

“Mấy bạn bè trong nước chỉ cần nhắc tới người Nhật Bản liền phẫn hận vô cùng, bọn họ căn bản không chịu suy nghĩ kỹ một chút. Còn thầm oán ta lúc trước vì cái gì lại chọn du học ở cái nước đó; còn có thời điểm Nhật Bản tấn công Trung Quốc năm ngoái, vì sao ta không trở về. Kỳ thực lúc đó ta chỉ còn nửa năm nữa là hoàn thành chương trình, ta không muốn bỏ dở giữa chừng. Ta muốn học thành tài rồi sẽ trở về đền nợ nước.”

“Ừ, ý tưởng rất tốt, mỗi người đều nên tự hỏi làm cách nào để có thể phát triển tài năng của mình một cách tối ưu, mà không phải mù

quáng hy sinh. Nên là khi Tổ quốc cần dạng người gì, ta sẽ phán
đấu thành dạng đó, nơi nào Tổ quốc cần thì ta sẽ đến, chứ không
phải chỉ biết ngồi ở xó nhà mà oán hận, nguyễn rủa. Nếu thật sự
hận, nên đeo đao tòng quân, giết giặc, lúc đó nói cái gì cũng đáng."

Thiệu Hân Đường ngồi thẳng người, chậm rãi nói, lại khiến Tân Việt
Vinh nghe mà nhiệt huyết sôi trào, trong lòng vô cùng tán thành,
kích động nói:

"Nói rất đúng! Không nghĩ tới ngươi còn có thể có suy nghĩ như
vậy....."

Tân Việt Vinh thậm chí nói năng có chút lộn xộn, nhắc tới đến vẫn
đề vinh nhục dân tộc, vẫn đề tồn vong của quốc gia, hình như rất dễ
kích thích lòng người kích động.

"Thế nào, ta không phải người Trung Quốc sao? Hay là một con hát
đê tiện không xứng có suy nghĩ như vậy?" Thiệu Hân Đường lanh
đạm nói.

"Không phải, ta không có ý đó, ý ta là, là....." Tân Việt Vinh tưởng
cậu hiểu lầm, lại tức giận với mình, vội nôn nóng giải thích, mồm
miệng lại trở nên lúng túng.

"Trêu ngươi thôi." Thiệu Hân Đường cảm thấy trêu chọc y được rồi,
cũng không giả bộ làm mặt lạnh nữa, có chút hứng thú nở nụ cười.

Nụ cười này, có thể nói khuynh quốc khuynh thành, cười khiến Tân
Việt Vinh nhìn đến choáng váng, chỉ cảm thấy trong lòng mềm nhũn.
Sau một lúc lâu mới nhận ra Thiệu Hân Đường đang trêu chọc mình.

Thiệu Hân Đường quay đầu ngựa, muốn trở về. Tân Việt Vinh đuổi
theo, thẹn quá thành giận nói:"Ngươi dám trêu đùa ta!"

"Ai thấy được?" Thiệu Hân Đường làm bộ nhìn xung quanh, bộ dạng
giả ngây cực kỳ đáng yêu.

Tân Việt Vinh trong lòng như có mật ngọt, như có liễu tháng hai
mềm mại phết qua, nhẹ nhàng khuấy động đến tâm thần y.....

Vu Chiến Nam chạy đến mã tràng nhỏ kia không thấy Thiệu Hân Đường đâu, hỏi ra thì biết cậu đến sau núi, đi một mình, không dẫn theo kỹ sư. Tức giận mắng té tát mấy người ở mã tràng, lấy một con ngựa lập tức chạy ra ngoài. Cho dù mấy kỹ sư kia cam đoan rằng Thiệu Hân Đường cưỡi ngựa vô cùng tốt, sẽ không gặp chuyện không may, hắn vẫn không yên lòng, phi ngựa thật nhanh trên con đường duy nhất đến sau núi.

Tề Đại Khải nghe báo, vội vàng chạy lại đây, nhìn thấy thủ hạ của mình mặt mày xanh mét, bèn hỏi rõ ràn xem chuyện gì xảy ra, thở dài nói: "Đều cầu nguyện cho tiểu tổ tông kia không thiếu một cọng tóc gáy bình an trở về đi, nếu không, hôm nay toàn bộ đều không thoát được. Vu Chiến Nam hiện tại bị cậu ta làm cho mê mẩn tâm thần, quả thực đem cậu ta thành tâm can bảo bối mà che chở....."

Lúc ấy sắc mặt vài kỹ sư trở nên trắng bệch, tuy rằng trong lòng biết rằng với kỹ thuật cưỡi ngựa của Thiệu Hân Đường chắc chắn sẽ không có chuyện gì. Nhưng, biết đâu bất ngờ.....

Chỉ biết đổ thừa do không có ai nói cho họ biết đây là người trên đầu quả tim của Vu tư lệnh trong truyền thuyết gần đây a. Nếu biết, có đánh chết bọn họ cũng sẽ không cho cậu ta đi.

Vu Chiến Nam chưa tận mắt nhìn thấy kỹ thuật cưỡi ngựa của Thiệu Hân Đường, nên không cách nào an tâm được, hắn luôn lo lắng rằng cái người ôn nhu yếu ớt, chỉ thích hợp làm viên ngọc nằm trong lòng hắn làm nũng kia sẽ không khống chế được con ngựa cao to. Nếu không cẩn thận cưỡi phải con ngựa lỗ mäng, nếu vỗ ngựa dẫm lên thân thể mảnh khảnh của cậu ...Vu Chiến Nam chỉ mới nghĩ liền hoảng, thân hình cao lớn hơi run rẩy, hắn từ trước tới nay chưa từng sợ hãi như vậy, sợ hãi rằng nếu Thiệu Hân Đường mất, thì hắn phải làm sao.....

Vu Chiến Nam nhìn thấy hai thân ảnh xa xa, hung hăng dùng roi da quất vào mông con ngựa đáng thương đang chạy cật lực, đảo mắt một cái đã đứng trước mặt hai người.

Vu Chiến Nam thấy Thiệu Hân Đường bình yên vô sự đang nói cười với Tân Việt Vinh, chưa kịp thở phào một hơi, mặt liền tái rồi.

Tân Việt Vinh thấy Vu Chiến Nam đột nhiên xuất hiện trước mặt, nụ cười cương bên khoe môi. Ngược lại, Thiệu Hân Đường chỉ đôi mi đẹp tuyệt trần, hỏi: "Sao ngươi lại tới đây?"

Vu Chiến Nam tức nghẹn, ánh mắt hung ác trừng Thiệu Hân Đường, trừng đến mức Thiệu Hân Đường cảm thấy không hiểu gì cả, giữa hai nam nhân lúc đó dường như có sóng ngầm mãnh liệt.

"Nam ca." Tân Việt Vinh mở miệng đầu tiên. Vu Chiến Nam khí thế quá mức cường đại, khiến y không khống chế được mà dịch ngựa khỏi Thiệu Hân Đường xa vài bước, nụ cười có chút mất tự nhiên, nói: "Nam ca đến xem trận đấu sao? Ta vừa mới cưỡi ngựa dạo trong này, trùng hợp gặp Hân Đường..... Ách..... Thiệu tiên sinh....."

Tân Việt Vinh căng thẳng, đem cách gọi Thiệu Hân Đường trong lòng bật ra, rồi lại vội sửa lại, càng thêm vẻ có tật giật mình, trong lòng có quỷ.

Vu Chiến Nam mặt càng đen. Nhưng Tân Việt Vinh là hài tử nhà thế gia, lại là đứa trẻ mà hắn nhìn nó lớn lên, khiến hắn cũng không dám thực sự động đến y. Ra vẻ không nghe thấy lời nói lộn xộn của y, Vu Chiến Nam ngữ khí không thiện cũng chả lãnh đạm đáp:

"Ừ, vừa nãy xem đua ngựa, quay người cái đã không thấy cậu ta, liền ra ngoài tìm xem."

Vu Chiến Nam nói xong nhìn về Thiệu Hân Đường đang không hiểu tình huống, trong lòng giận đến nghiến răng dương, trong lòng nói

thầm người chờ về nhà.

Hai người cũng không phát giận trước mặt cậu, Vu đại tư lệnh cảm thấy thực bức mình. Hắn hiện tại thậm chí còn không dám mắng Thiệu Hân Đường trước mặt người ngoài, hoặc là làm khó dễ cậu. Bởi vì Thiệu Hân Đường rất nhiều lần khi bị như vậy sẽ không thèm phối hợp với mình mấy ngày liền, mặc kệ là trong sinh hoạt ngày thường hay trên giường, đều thực uất ức.

Ba người trở lại mã tràng, trên đường cơ bản là không ai nói lời nào, không khí cứng ngắc. Nhìn thấy Tề Đại Khải ở phía xa đem theo người đứng ở hai bên đón bọn họ, Vu Chiến Nam híp mắt, rốt cục cũng tìm được người để trút giận.

Tề đại khải vừa thấy Thiệu Hân Đường hoàn hảo vô khuyết cưỡi trên lưng ngựa, trong lòng yên tâm được một nửa, lại thấy ba người cùng nhau trở về, cảm thấy không khí thực quý dị. Cũng không dám nói gì, chỉ theo chân bọn họ tiếp đón, bày tỏ muôn mời bọn họ một bữa cơm bồi tội.

Vu Chiến Nam dài mặt, xuống ngựa liền đứng bên cạnh chuồng, một tay nắm roi da nhịp nhịp gõ vào lòng bàn tay kia, không lạnh không nóng mở miệng nói với Tề Đại Khải: "Như vậy là xong rồi? Làm cho bản tư lệnh thật sự hoảng sợ một trận đấy?"

Vu Chiến Nam nói như vậy, rõ ràng là kiểm chuyện đây mà. Rành rành là người kia một chút chuyện cũng không có, còn so đo cái gì a. Nhưng Tề Đại Khải là loại người nào, có thể ở nơi này làm giàu đến nút đố đổ vách, nhất định cũng không phải là kẻ câu nệ.

Nhin sắc mặt Vu Chiến Nam, cười hì hì nói: "Đương nhiên không thể cứ như vậy rồi." Sau đó quay đầu phân phó tiểu tư hầu hạ bên cạnh:

"Đi, đem mấy người lúc đó ở đây đều gọi đến, nhận lỗi với Vu tư lệnh."

Lúc ấy mấy kỵ sư và nhân viên đều lai đây, biết được người đứng trước mặt bọn họ chính là đầu mục của quân phiệt vùng Đông Bắc Vu Chiến Nam, đều cảm thấy như đang nằm mơ, hơn nữa là cảm giác không rét mà run.

Vài người theo lời Tề Đại Khải cúi đầu nhận lỗi. Tề Đại Khải nhìn Vu Chiến Nam. Vu Chiến Nam nhìn lại gã, giả vờ giật mình, khoa trương hỏi: "Xong rồi?"

Tề Đại Khải sắc mặt cứng đờ, lập tức cười nịnh nói: "Trong mã tràng của ta có vài con ngựa tốt, Vu huynh nhìn trúng con nào, ta tặng cho Vu huynh coi như nhận lỗi."

Vu Chiến Nam lắng lắng nghe, không phát biểu ý kiến, vẫn là một bộ dáng không nóng không lạnh, làm Tề Đại Khải càng ngày càng kinh hãi. Nghĩ rằng chắc sẽ không vì chuyện này mà đem người ra xử chứ, nói đi nói lại chuyện này cũng đâu có gì.

Trong lúc Tề Đại Khải lâm vào thế khó xử. Thiệu Hân Đường vừa thay xong quần áo đi ra, gặp cảnh này không khỏi dừng bước, hỏi mấy người đang mang sắc mặt không tốt: "Làm sao vậy?"

Trải qua quan sát ngày hôm nay của Tề Đại Khải, gã cảm thấy tiểu tổ tông này của Vu Chiến Nam ngược lại rất dễ nói chuyện, không khó chịu giống Vu Chiến Nam. Thấy được một tia hy vọng, vội vàng quay sang Thiệu Hân Đường, mang theo giọng điệu xin lỗi, nói: "Ngài xem, Thiệu tiên sinh, mấy tên hạ nhân này không hiểu chuyện, liền như vậy để ngài đi, hoàn hảo là ngài không gặp chuyện gì, bằng không....."

Con cáo già Tề Đại Khải, đem chuyện Thiệu Hân Đường không có chuyện gì xảy ra nói trước, chính là muốn khiến chuyện lớn hóa nhỏ.

"Là ta yêu cầu đi ra ngoài, không quan hệ tới bọn họ." Thiệu Hân Đường nghe xong, còn cảm thấy sự tình nên nói rõ, thành thật nói.

"Như vậy sao được, đây là may mắn không có chuyện xảy ra, nếu gặp chuyện không may thì nói gì cũng muộn."

Thiệu Hân Đường phát hiện khi Tề Đại Khải nói những lời này thì đều luôn len lén nhìn Vu Chiến Nam. Nhìn đến bản mặt trương thối ra của Vu Chiến Nam, Thiệu Hân Đường dần dần hiểu, cau mày nói: "Vậy coi sao được?"

"Ta kiểu gì cũng phải biểu lộ chút ý tứ. Muốn chọn một con ngựa tốt đem đến Phủ tư lệnh, nhưng lại sợ Vu huynh ghét bỏ....."

Thiệu Hân Đường nhìn thoáng qua gương mặt hầm cầu thối cứng như bàn đá của Vu Chiến Nam, rõ ràng là cứng mềm đều không ăn, dầu muối không muốn, một bộ dáng dù các ngươi làm như thế nào ta cũng đều bất mãn, để ta xem xem ai dám chọc ta.

Lại quay đầu nhìn mấy người ở mã tràng, Thiệu Hân Đường trong lòng thăm hậu, cắn răng đi đến bên người Vu Chiến Nam, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ nhàng mà nói gì đó. Sau đó mọi người nhìn thấy sắc mặt Vu đại tư lệnh tuy không hoàn toàn mất đi vẻ âm tình bất định, nhưng cũng tốt hơn không ít, cảm thấy vô cùng khó tin, lại đều phi thường bội phục thủ đoạn của Thiệu Hân Đường, đem vị quân phiệt Đông Bắc thu thập đến dễ bảo.

"Ta không còn giận gì đâu a, Tề huynh." Vu Chiến Nam một lát sau mở miệng nói, ôm lấy Thiệu Hân Đường đến chuồng ngựa của Tề Đại Khải lựa chọn.

Tề Đại Khải đã mất của, còn phải ra vẻ mang ơn, thiên ân vạn tạ tôn đại phật Vu Chiến Nam ra ngoài. Lúc trở về, sờ thấy sau gáy đổ đầy mồ hôi lạnh. Tuy rằng hắn ở đây cũng là nhất giới phú thương, hơn nữa cũng là người tăng lớp thượng lưu, người bình thường gã còn chưa thèm để vào mắt. Nhưng Vu Chiến Nam thì khác, Vu Chiến Nam là thổ hoàng đế của cả Đông Bắc, chỉ cần dùng một ngón tay là có thể nghiền nát hắn. may mắn là hôm nay có Thiệu Hân Đường.

Tề Đại Khải bao trọn nhà hàng lớn nhất ở đây, đặt tiệc rượu, mở tiệc chiêu đãi bằng hữu ở đây hôm nay, cố gắng làm cho họ tận hứng mà về. Nhưng không biết tiểu tổ tông kia của Vu Chiến Nam lại thổi gió gì bên tai Vu tư lệnh, khiến cho đại tư lệnh hấp tấp mang theo bảo tiêu vội vã đi.

Ngoài ra, không chừa mặt mũi cho gã còn có tiểu thiếu gia Tân gia Tân Việt Vinh. Tân Việt Vinh cố ý chờ Vu Chiến Nam bọn họ đi rồi mới ra. Sau hi đi ra lại thấy bọn họ đã đi rồi, trong lòng lại vô cùng khó chịu, cảm thấy bản thân căn bản không phải nam nhân, yếu đuối muốn chết. Chỉ là cảnh tượng hai người đó ở bên nhau trước mặt mà mình cũng không dám nhìn.....

...

Một hồi trở về phủ tư lệnh, Vu Chiến Nam ôm Thiệu Hân Đường đến phòng ngủ trên lầu hai. Thiệu Hân Đường bức mình nói: "Còn chưa ăn cơm mà."

"Ăn cơm gì cơ!" Vu Chiến Nam trợn đôi mắt hổ lênh, tinh quang lóe ra, nói: " Em bảo tha cho bọn họ thì coi như tính là em thua, em còn muốn nuốt lời?"

"Nói cái gì đó!" Thiệu Hân Đường tức giận: "Tôi đói muốn chết, không cho tôi ăn cơm, tôi không có đủ sức đối phó anh."

Vu Chiến Nam nghe xong, cười hắc hắc, hắn có cảm giác gần đây thật không biết phải làm sao, càng ngày càng thích làm chuyện đó, đối tượng nhất định phải là Thiệu Hân Đường. Thiệu Hân Đường khi ở trên giường, quả thực khiến hắn muốn ngừng mà không được.

"Vậy ăn cơm trước đi." Vu Chiến Nam nghĩ ngợi, cảm thấy vẫn nên uy no trước Thiệu Hân Đường là sáng suốt. Như vậy cậu mới có khí lực uy hăn ăn no.

Chương 44: Luôn là bị thương

Bữa cơm này Thiệu Hân Đường ăn trong sự bất an, bởi vì chỉ cần Vu Chiến Nam gấp rau cho cậu, cậu liền không nhịn được nghĩ đến chút nữa sẽ bị người này tra tấn kiểu gì đây! Tên này trên giường quả thực không phải người mà!

Cậu gian nan nuốt xuống từng ngụm cháo tổ yến, vô cùng hối hận về hành vi nóng vội lúc nãy của mình.

“Em hôm nay đã ăn nhiều hơn so với ngày thường một chén cơm, giờ lại uống thêm chén huyết tổ yến, chịu nổi sao?” Vu Chiến Nam nhìn người nào đó cố ý kéo dài thời gian, nhịn không được lên tiếng nhắc nhở.

Hắn nói xong, Thiệu Hân Đường mới phát ra đã no lǎm rồi, bụng cũng hơi tròn lên.

“Ách, tôi chắc là nên tản bộ một chút, tiêu thực” Thiệu Hân Đường dùng ánh mắt đáng thương như cún con nhìn Vu Chiến Nam.

Đôi mắt to đong đầy nước làm Vu Chiến Nam tâm tư khó nhịn, thiếu chút nữa liền mềm lòng đồng ý rồi. Ở trong lòng tự nhắc nhở, cậu hiện đang giả vờ đáng thương, mình quyết không thể mắc mưu.

“Được thôi, ta cùng với ngươi vào phòng ngủ, ở đó tiêu thực đi.” Vu Chiến Nam kéo ghế dựa ra, đứng lên đi đến bên người Thiệu Hân Đường, vẻ như muốn nói ta xem ngươi còn có thể ăn tới khi nào.

Rốt cục cũng vào phòng ngủ, Thiệu Hân Đường lại đòi tắm rửa, đẩy

bàn tay đã muốn vói vào trong áo cậu của Vu Chiến Nam.

Vu Chiến Nam rốt cục nổi giận, ôm ngang Thiệu Hân Đường, một đạp đá văng cửa phòng tắm, gầm nhẹ: "Cùng nhau tắm."

Thiệu Hân Đường cảm thấy bản thân rất dễ dàng kiểm được sự tự tin ở trước mặt Vu Chiến Nam, mỗi ngày đều có một người cùng ngủ trên giường, tại sao chỉ cần nhìn thấy mình lại liền nghĩ tới chuyện đó, vật kia mỗi lần đều cứng rắn như sắt ấy.

Vừa mới vào phòng tắm, cửa còn chưa đóng, Vu Chiến Nam đã cởi bỏ quần áo cậu, miệng đã muốn đoạt đi toàn bộ dưỡng khí của cậu.

"Chậm một chút....." Thiệu Hân Đường miễn cưỡng nói, đôi môi bị cắn mứt đến run rẩy, mắt thấy quần áo trên người mňay ngày trước vừa mới mua giờ đã bị xé thành vải rách.

Trong nháy mắt, Thiệu Hân Đường đã bị lột sạch. Mňay ngày nay đầu bếp phủ tư lệnh mỗi ngày đều chế biến nhiều món ăn đa dạng cho tiểu tổ tông, quả nhiên không hề uổng phí, cơ thể thon dài, tỉ lệ khung xương duyên dáng cuối cùng cũng có thêm chút thịt, xương sườn gầy gò nhô ra khiến người ta nhìn mà đau lòng đã không còn. Nhưng nhìn qua vẫn rất gầy, có điều vuốt lên lại vô cùng mềm mại mê người.

Ánh sáng từ ngọn đèn chiếu lên da thịt Thiệu Hân Đường, phủ lên thân thể hơi run rẩy kia, làn da trắng mịn như tơ lụa tốt nhất trên đời, để người nhịn không được chân thành trân trọng, lại nhịn không được ý muốn hung hăng hủy diệt, tại thân thể hoàn mỹ kia khắc lên dấu vết của bản thân, dấu vết..... khiến cậu chỉ thuộc về một mình mình.....

"Giúp ta cởi quần áo!" Trong đôi mắt hổ của Vu Chiến Nam là ánh sáng của dục vọng không thèm che dấu. Thiệu Hân Đường quả thực cũng bị tình cảm nồng cháy trong ánh mắt hắn nuốt chửng, vươn tay cởi nút áo Vu Chiến Nam, ngón tay nhịn không được hơi hơi run

rẩy. Cậu biết, đằng sau bộ quần áo này là một thân hình cường tráng đến bậc nào, những cơ bắp cuồn cuộn ẩn chứa sức mạnh ra sao, chỉ dùng một bàn tay, Vu Chiến Nam đều dễ dàng có thể khiến cậu phải khóc lóc cầu xin tha thứ.....

Khi cởi quần cho hắn, Thiệu Hân Đường không thể không cúi thấp thân mình, trước mắt là đôi chân thẳng tắp cường tráng của Vu Chiến Nam. Đột nhiên, bàn tay Vu Chiến Nam ấn lên đầu vai Thiệu Hân Đường. Thiệu Hân Đường nhất thời không thể không quỳ rạp xuống đất, đầu gối đập lên nền gạch men màu đen.

"Ngậm lấy!"

Thiệu Hân Đường nghe được thanh âm khàn khàn mà không cho phép nghi ngờ của Vu Chiến Nam bên trên đầu mình. Một vật thể cứng rắn nóng bỏng đưa sát bên mặt cậu.

Trong lòng Thiệu Hân Đường xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, cả hai đời trước và sau cậu chưa bao giờ phải làm việc đê tiện như vậy. Nhìn vật thể nóng bỏng cứng rắn của Vu Chiến Nam trước mắt, nam căn thô to tựa như cánh tay anh nhi, Thiệu Hân Đường trực tiếp quay đầu đi muốn né tránh, lại bị Vu Chiến Nam nắm chặt cầm, ép quay trở về. Vu Chiến Nam không nói hai lời, liền ấn đầu Thiệu Hân Đường vào hắc sắc nam căn của hắn.

"Liếm cho tốt vào, nhớ kỹ ngươi là ai, còn dám cùng Tân Việt Vinh cười đùa như vậy, đừng trách tại sao ta không nể mặt." Vu Chiến Nam thanh âm rất lãnh khốc, không chút nào thương tiếc thúc vào khoang miệng Thiệu Hân Đường. Cho đến khi miệng Thiệu Hân Đường đau nhức, thứ đỉnh tại cổ họng của cậu mới phun ra dịch thể, Vu Chiến Nam đã bắn trong miệng cậu.

Miệng Thiệu Hân Đường bị nồng dịch tràn vào, thậm chí không cẩn thận nuốt phải một ít, lập tức ho sặc sụa, muốn đem thứ ở trong miệng nhổ ra sạch sẽ. Bị Vu Chiến Nam nhấc vào trong bồn tắm rộng lớn như nhấc gà con, sau đó nước lạnh đột nhiên dội thẳng từ

trên đầu xuống.

“Được rồi, cũng không bẩn, em nuốt vào cho ta.” Vu Chiến Nam thấy Thiệu Hân Đường nhổ ra không ngừng, tức giận nói, ghé cậu lên thành bồn, nâng lên cặp mông xinh đẹp, ngón tay chạm vào bên trong tiểu huyệt làm hắn mê hồn kia, khuếch trương cho có lệ, sau đó đột nhiên đâm thẳng nam căn vào trong. Bên trong nội bích ấm áp mềm mại như xoa dịu, hắn nhịn không được thoái mái rên rỉ thành tiếng. Sau đó dùng sức đẩy mạnh, hoàn toàn không để ý tới Thiệu Hân Đường đang khóc lóc cầu xin tha thứ.

Thiệu Hân Đường bị nước ngâm đến mức cả người lạnh lẽo, phía sau lại như bị người đóng cọc dính chặt vào mà liên tục đưa đẩy, chỉ có thể lấy tay chống lên thành bồn, như một con thuyền thân bất do kỷ mà trôi nổi giữa biển, không thể không đồng đưa theo động tác của Vu Chiến Nam, khoái cảm kịch liệt kia đánh thẳng vào người, khiến cậu không thể kiềm chế mà nức nở khóc.....

Vu Chiến Nam đêm nay như phát điên rồi, vài lần đem nam căn ép buộc nhét vào trong miệng cậu, làm từ phòng tắm đến trong phòng ngủ, lại lên trên giường, trên bàn trang điểm, trên tường..... Phàm là nơi có thể nhìn thấy được, Thiệu Hân Đường đều bị hắn hung hăng giữ lấy.... Suốt cả một đêm, hắn bắn trong thân thể Thiệu Hân Đường sáu lần. Cho đến tận khi chân trời dần dần chuyển sắc trăng, Thiệu Hân Đường mới được phép ngủ, mặt sau vẫn phải hàm chứa vật đã bán nhuyễn kia của Vu Chiến Nam.....

Ngày hôm sau, Thiệu Hân Đường quả nhiên bệnh nặng một trán, đến chiều thì sốt cao, bất mãn nằm ở trên giường không nhúc nhích, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, mắt nhắm chặt. Làm Vu Chiến Nam nhìn mà đau lòng không thôi.

Trước khi bác sĩ đến, Vu Chiến Nam tự mình ôm Thiệu Hân Đường đi tắm rửa, ngón tay vuốt lên làn da nóng bỏng mà mềm mại như tờ lụa kia, lại thêm một lần tâm viên ý mãn, lấy ra thứ mà hắn cường chế lưu lại trong cơ thể kia, tiểu huyệt bị làm đến mức sưng đỏ suýt

nữa thì vỡ ra, trông vô cùng thảm.

Bác sĩ đến đây, Vu Chiến Nam không hề cho phép lão kiểm tra địa phường đó của Thiệu Hân Đường như lần trước, chỉ nghiêm mặt kể ra thương thế, bắt bác sĩ kê đơn. Hắn hiện tại không thể chịu được việc có ai đó khác nhìn thấy thân thể của Thiệu Hân Đường, cho dù là bác sĩ cũng không được.

Bác sĩ thở dài kê một loạt thuốc mỡ và thuốc hạ sốt cho Thiệu Hân Đường, dặn Vu Chiến Nam trong vòng nửa tháng không được làm chuyện đó, làm Vu Chiến Nam nỗi giận trùng mắt đuổi lão ra ngoài.

Chương 45: Kế hoạch

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Vết thương của Thiệu Hân Đường khỏi hẳn là chuyện của hơn nửa tháng sau. Mấy ngày này, sự ôn nhu săn sóc Vu Chiến Nam đối với cậu là chưa từng có, mỗi ngày nhìn cậu uống thuốc ăn cơm, trình độ có thể so với mấy bà má già.

Ngày đó Thiệu Hân Đường bị bệnh liền bất mãn cuốn chăn ngủ, hông thèm để ý tới gã đàn ông đang làm đủ mọi cách để khiến cậu chú ý kia. Làm Vu Chiến Nam lúng túng đi vòng qua vòng lại, sau đó leo tót lên giường đem cả chăn lẩn người đều ôm vào lòng, giọng điệu lấp lóe nói: "Tiểu bảo bối, giận nhiều ngày như vậy cũng được rồi a, giận nữa sẽ làm hại tới sức khỏe."

"Hơn nữa, ngày đó ta không cõi ý, ta đây không phải là do bị ngươi chọc giận sao! Vừa nghe thấy ngươi một mình cưỡi ngựa đã sơ đến mức tim muốn nhảy ra ngoài, ai mà biết vừa đến nơi đã thấy ngươi cùng tiểu tử Tân Việt Vinh kia cười nói vui vẻ, ta..."

Vu Chiến Nam đang giải thích với cậu, nói đến tình cảnh hôm ấy, vẫn không nhịn được trùng mắt, cảm thấy trong lòng ê ẩm không chịu được, chỉ sợ một ngày nào đó, người trong lòng tiểu bảo bối này không phải là hắn.

Vu Chiến Nam âm thầm thở dài một hơi, từ khi có Thiệu Hân Đường, hắn phát hiện ra cuộc sống khoái hoạt của mình luôn tràn ngập lo lắng đề phòng, một lòng treo nửa vời ở nơi đó rất khó chịu. Hắn lăn

lộn dọc ngang nhiều năm như vậy, về chút tâm tư của Thiệu Hân Đường hắn ít nhiều cũng hiểu được một ít, rằng Thiệu Hân Đường cũng không xuất phát từ chân tâm thực lòng mà muôn sống cùng mình cả đời.

Lúc trước là mình cường thủ hào đoạt, kiên quyết bắt người đè lên giường, chưa từng lo lắng cho cậu, cũng không quan tâm đến việc cậu có muốn hay không. Mãi cho đến khi một lòng chậm rãi luân hẩm, đứng ở góc độ của Thiệu Hân Đường mà xem, mới thấy được bản thân lúc ấy là không phúc hậu cỡ nào. Nhưng nếu cho Vu Chiến Nam một cơ hội làm lại từ đầu, kết cục cũng không có gì thay đổi, hắn từ nhỏ đã được nuôi lớn theo kiểu chúng tinh phùng nguyệt (*sao vây quanh trăng sáng => kiểu như làm trung tâm của mọi người, được cung phụng*) , muốn gì được nấy. Sau này cha hắn qua đời, để một mình hắn cướp đoạt binh quyền với một đám lão chính quyền đậm nhục ẩm huyết, vượt qua hết thủy lại đến hỏa. Người khác chỉ nhìn thấy huy hoàng sau khi hắn thanh công, có ai biết trong một hai năm kia đã gấp hơn trăm lần ám sát, mấy chục lần bị vây ở tử cục suýt nữa là không thể vẫn hồi Cho nên mấy năm nay, hắn tổng kết ra một đạo lý, muốn thì phải đoạt được, lấy được rồi sẽ nắm thật chặt, còn tất cả những thứ khác đều là chó má!

Cho nên đến ngày hôm nay Thiệu Hân Đường dù đã thành báu vật trong lòng hắn, hắn vẫn không chút hối hận hành vi lúc trước. Có lẽ nếu được làm lại lần nữa, hắn chỉ có thể đưa người tới bên cạnh một cách tôn trọng, bản thân sẽ cố gắng ôn nhu hơn nữa.....

Vu Chiến Nam vô cùng triu mến hồn lên hai má Thiệu Hân Đường, hiếm khi nghiêm túc mà nói với cậu: "Từ nay về sau, ngoài ta ra em đừng cười nói cùng bất kì thằng đàn ông nào, ta cam đoan đây là lần cuối cùng ta làm em bi thương, tuyệt đối không có lần sau!"

Vu Chiến Nam thanh âm chuẩn xác, sau đó ghé đến bên tai Thiệu Hân Đường, thanh âm trầm thấp, để người có thể nghe ra sự thâm tình bên trong: "Từ nay về sau em đi theo ta cùng nhau hảo hảo

sống đi, ta quyết sẽ không bạc đãi em."

Vu Chiến Nam nói những lời này vô cùng ôn nhu, hắn ôm cả người Thiệu Hân Đường vào lòng, nắm cánh tay cậu thật chặt. Bản thân đột nhiên bừng tỉnh, cảm thấy nói như vậy, chính là một loại hứa hẹn, một lời hứa hẹn dài dằng dẳng, chỉ cần hắn còn sống, đây sẽ là người mà hắn che chở, là người mà hắn sẽ dùng cả tính mạng để bảo vệ.....

Thứ tình cảm này thực thần kỳ, chỉ cần qua một ánh mắt, một loại biểu tình, một thanh âm, cũng có thể dễ dàng truyền cho đối phương, chỉ cần như thế cũng đủ để khắc sâu tình cảm.....

Thiệu Hân Đường ngồi trong lòng Vu Chiến Nam, giống một pho tượng bằng sứ tinh xảo xinh đẹp, mở to đôi mắt nghe hắn nói, từ góc độ Chiến Nam nhìn không thấy, một chút biểu tình cũng không có.

Cậu không biết nên làm ra phản ứng thế nào, cậu cũng không lý giải được người đàn ông này. Tình yêu không phải nên là lưỡng tình tương duyệt sao, cái gọi là vĩnh viễn sánh cùng thiên địa không phải chỉ xảy ra khi người tình ta nguyện sao? Cậu không biết đơn phương hứa hẹn có phải hay không là một loại bắt buộc, đơn phương nói chuyện địa lão thiên hoang có phải chẳng là một loại ràng buộc ... Cậu chỉ biết là, cậu không muốn cùng sống hết cả đời với một người đàn ông từng bắt buộc mình lên giường với hắn như thổ phỉ, cũng sẽ không cùng một người không biết tôn trọng cậu sống đến địa lão thiên hoang. Thái độ của Vu Chiến Nam đối với cậu thay đổi, cậu cũng không phải không phát hiện. Cậu không phải kẻ ngốc, có người dùng chân tâm đổi đãi cậu vẫn có thể cảm nhận được. Tuy rằng cậu chẳng hiểu tại sao lần này Vu Chiến Nam lại ăn giấm chua, nhưng theo hành vi bù đắp của hắn mấy ngày nay, Thiệu Hân Đường cũng biết rằng hắn thực sự hối hận vì làm cậu bị thương.

Thiệu Hân Đường cũng không giận, một nam nhân, nào có nhiều chuyện để giận như vậy, qua liền qua đi, mắc gì phải so đo mấy

chuyện nhỏ như nữ nhân. Nhưng cậu lại không biết nên trả lời Vu Chiến Nam ra sao.

Đồng ý cũng hắn qua cả đời? Đó là không có khả năng.

Cho dù cuộc sống có thoải mái an dật, thì nơi này cũng không phải địa phương của cậu, cậu chỉ cần ở nơi này của Vu Chiến Nam, cũng chỉ là một tiểu sủng vật để Vu Chiến Nam nuôi như thú cưng. Vu Chiến Nam khi thích cậu thì cái gì cũng tốt, bản thân mình có thể tùy ý trèo lên đầu lén cổ hắn làm càn, cũng có thể được nuông chiều phóng túng. Nhưng nếu đến một ngày hắn không còn thích cậu, bản thân sẽ không còn chút giá trị gì, thậm chí còn không so được với một con chó, chỉ có kết cục bị đuổi ra ngoài đường. Giống như đời trước, cậu cũng từng có một tình yêu hồn nhiên như vậy, khắc sâu như vậy, nghĩ nó sẽ kéo dài vĩnh viễn, là mãi mãi. Nhưng đến khi tình cảm biến chất, nó sẽ không hề báo trước với ngươi, cứ như vậy đột nhiên sụp đổ, hút đi toàn bộ từ trong cuộc sống của ngươi, làm cho sinh mệnh của ngươi từ nay về sau sẽ không còn đầy đủ..... Từ đó về sau, Thiệu Hân Đường không dám tin tưởng tình yêu lần nữa, không phải do không gặp được kẻ thật lòng, mà là vì sợ bị tổn thương.....

Cho nên, dù Vu Chiến Nam đối cậu có tốt hơn nữa, cậu cũng sẽ không chung sống cùng hắn, cậu sẽ không quên chống đỡ bản thân mình bằng ý nghĩ phải chịu khuất nhục của lúc đầu, cho nên, khi có cơ hội cậu sẽ chạy thật xa. Mà Vu Chiến Nam càng ngày càng để ý, ngược sẽ thành một loại trở ngại. Muốn chạy trốn khỏi một quân phiệt nắm quyền tại Đông Bắc không khó, nhưng muốn chạy trốn khỏi một người nam nhân yêu ngươi thì lại vô cùng khó khăn...

Thiệu Hân Đường ánh mắt sâu thẳm, cậu biết, nếu muốn chạy trốn thì phải có một kế hoạch thiên ý vô phùng (*áo trời không vết rá* => *ý chỉ sự toàn vẹn*), bảo đảm nhất định bản thân có thể chạy đi. Nếu không, cậu thật sự không dám tưởng tượng được hậu quả khi chọc giận Vu Chiến Nam.

...

Thời tiết càng ngày càng lạnh, còn vài ngày nữa là bắt đầu mùa đông. Thời tiết phương Bắc khá khô nứt, Thiệu Hân Đường là người phía Nam, không thể thích ứng với loại thời tiết này, khuôn mặt nhỏ nhắn đều bị gió rát quật cho bị thương, làm Vu Chiến Nam đau lòng, dùng thái độ hung dữ không cho cậu ra ngoài.

Nhưng Thiệu Hân Đường là ai, căn bản không nghe, người phủ tư lệnh thì đều kiến phong sứ đà (*gió chiều nào theo chiều ấy*), nào dám đắc tội cậu, lái xe vẫn chở cậu đi lung tung trong phố.

Ban ngày Vu Chiến Nam bận rộn đến mức không thấy bóng người, nhưng vẫn chú ý đến cậu, tức giận đến mức cắn răng, không thể không viết thư gửi cho vị nhị tỷ ở Thượng Hải xa xa nhờ mua giùm mấy bộ kem dưỡng da tốt nhất. Kết quả mấy thứ đó mới năm sáu ngày sau đã được đưa tới, còn kèm theo một phong thư của nhị tỷ Vu Hân Nhã. Trong thư nói, đồ đều gửi đến đây, nhưng mà làm ơn nhất định phải đem theo người muốn dùng mấy thứ này đến gấp nàng, mau chóng.

Vu Chiến Nam cười cười nhìn những dòng chữ mang theo ý trêu chọc của vị nhị tỷ thân thiết nhất với mình kia, sau đó là vừa mừng vừa lo vì hắn đã tìm được một mối nhân duyên. Vu Chiến Nam quyết định, đến thời điểm sinh nhật của đại cữu năm nay, sau khi đi Thiên Tân thì sẽ sang Thượng Hải ở vài ngày, thuận tiện mang theo Thiệu Hân Đường ra ngoài giải sầu.

Thiệu Hân Đường trước sau như một, mỗi ngày đều ra ngoài đi bộ. Hai lái xe kiêm bảo tiêu theo sau cậu đã vô cùng quen thuộc với việc này. Thiệu Hân Đường luôn cố ý vô tình cho bọn hắn vào chỗ tốt, lại không thể hiện quá đột ngột, thái độ lại luôn ôn hòa hữu lễ, làm cho bọn họ cảm thấy thật sự được tôn trọng, do đó càng ngày càng thích Thiệu Hân Đường. Hơn nữa bọn họ là được phái đến bảo hộ cậu, Vu Chiến Nam và Thiệu Hân Đường ngày thường lại một bộ dáng ngọt ngào không phân biệt ngươi ta, nào biết rằng với điều

kiện tốt như vậy, Thiệu Hân Đường vẫn mang một bộ biểu tình bình thản kia luôn luôn tồn tại ý muốn chạy trốn.

Cho nên trải qua rất nhiều lần thí nghiệm, Thiệu Hân Đường hiện tại đã có thể tạm rời khỏi họ một khoảng thời gian. Thành thị này cậu cơ bản cũng đã rất quen thuộc. Hiện tại thiếu, chính là hai thân phận giả, và một cơ hội trời cho.

Hai thứ này không hề dễ dàng, Thiệu Hân Đường không dám mạo hiểm, cậu muốn lần chạy trốn này phải thành công, không cho phép thất bại, nếu không sợ là sẽ không có cơ hội lần thứ hai. Cho nên Thiệu Hân Đường rất cẩn thận, không dám dễ dàng tìm người để làm giả thân phận, sợ truyền đến tai Vu Chiến Nam.

Buổi trưa hôm nay, cậu bảo lái xe về phủ tư lệnh lấy giúp cậu vài thứ, chính mình mời hai bảo tiêu bộ dạng hung thần nhưng kỳ thực lại rất thành thật này cũng vào tửu lâu ăn cơm. Kỳ thật chuyện như vậy Thiệu Hân Đường luôn thuận tiện làm, bản thân mình đói bụng muốn ăn cơm, cũng không thể để thụ hạ đi cùng đói bụng được, vì thế Thiệu Hân Đường vẫn luôn mời bọn họ cùng ăn. Thiệu Hân Đường tiêu tiền cũng không nương tay, mỗi lần đều gọi một bàn đồ ăn lớn, bản thân ăn không hết mấy đũa, tất cả đều vào bụng của ba người kia. Ba người đều cảm thấy cậu rất hào phóng. Thiệu Hân Đường có khi cũng thử khuyên bọn họ uống chút rượu, mỗi khi đến lúc này, bọn họ liền vô cùng kiên quyết, nói là bị tư lệnh nếu biết nhất định sẽ phạt nặng. Thiệu Hân Đường cũng không miễn cưỡng.

Mấy người vui chơi giải trí, Thiệu Hân Đường gọi món Đông pha trừu tử mà hai bảo tiêu thích nhất, chọn đúng thời cơ, ra vẻ muốn đi vệ sinh. Trong đó có một bảo tiêu lập tức buông đũa đứng lên, nói muốn đi theo cậu, liền bị cậu uyển chuyển cự tuyệt.

Thiệu Hân Đường không đi vệ sinh, mà là dọc theo cửa sau của tửu lâu đi ra ngoài, cười cười đi xuyên qua những người đang làm việc bên đường, giống như một vị công tử đang tản bộ, tất cả mọi người không để ý đến cậu.

Cẩn thận mở chốt cửa, Thiệu Hân Đường cũng không sợ. Trải qua khoảng thời gian lâu như vậy, hai bảo tiêu đều biết cậu đi vệ sinh không từ hai chục phút đến nửa tiếng thì không xong, sẽ không đi ra tìm cậu. Thiệu Hân Đường an tâm ra cửa sau đi tìm người đã thỏa thuận sẽ giúp cậu làm giả thân phận.

Cửa sau của túu lâu quả thực so không dược với cửa trước đông như trẩy hội, đi ra là gặp một cái ngõ nhỏ, bên trong không hề có người, chỉ có hai bên tường loang lổ kéo dài.

Thiệu Hân Đường đi dọc theo bức tường, khi nhìn vào cái ngõ nhỏ đó, cậu không phải là không do dự, sợ là người của Vu Chiến Nam hoặc của Sơn Khẩu Tú Điền linh tinh sẽ đến. Nhưng thời gian không cho phép cậu nghỉ nhiều như vậy, mười phút sau cậu phải mau chóng trở về, nếu không hai bảo tiêu kia sẽ đi tìm cậu.

Thiệu Hân Đường đang suy nghĩ, đã bị một lực kéo mạnh vào ngõ tối, một bàn tay to che kín miệng cậu, đem cậu ép lên trên tường.

“Đừng lên tiếng, tiểu mỹ nhân!” Một thanh âm ngọt xót đột nhiên vang lên trên đầu Thiệu Hân Đường.

Thiệu Hân Đường thong thả ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy năm sáu nam nhân cao lớn đứng trước mắt, cầm đầu là một tên mặc áo xám cầm trong tay chuỗi phật châu, ước chừng bốn lăm, bốn sáu tuổi, mặt không để râu, làn da rất trắng, chỗ khóe mắt hình như vì thường xuyên cười mà hăn lên những nếp nhăn thật sâu, tóc gã ta cột sau đầu, dài quá eo. Gã nhìn Thiệu Hân Đường, khóe miệng mang theo ý cười. Nhưng Thiệu Hân Đường đột nhiên có loại cảm giác bị độc xà nhìn thẳng, trên người không khỏi nổi lên một tầng da gà.

“Kính đã lâu đại danh của Thiệu tiên sinh, hôm nay rốt cục cũng nhìn thấy, quả nhiên là quốc sắc thiên hương, khuynh quốc khuynh thành a.” Nam nhân miệng nói xong mấy lời nịnh hót, bàn tay lồ

mᾶng xoa hai má non mịn của Thiệu Hân Đường.

Thiệu Hân Đường dùng sức muỗn né khỏi bàn tay trǎng bệch như có bệnh kia, nhưng lại bị mấy tên đại hán áp chẽ, không thể động đậy, chỉ có thể dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn gã, không sợ hãi chút nào.

“Xem, chắc Thiệu tiên sinh vẫn chưa biết tôi là ai, tôi suýt quên tự giới thiệu.” Nam nhân buông tay, trong thanh âm như trời sinh mang theo ôn nhu triền miên, lại khiến cho người ta nghe xong chỉ cảm thấy quý dị, gã cười nhìn Thiệu Hân Đường nói: “Tại hạ là Chấn Giang, những sòng bạc ở thành Tây đều là của tôi. Hôm nay khiến Thiệu tiên sinh phải chạy đến nơi này, là vì muốn cho ngài gặp một vị bằng hữu, không biết ngài có quen biết hay chăng.”

Chấn Giang nói xong, nhìn về phía thủ hạ, thủ hạ lập tức đưa một người bị trói chặt từ phía sau ra, ném tới trước mặt Thiệu Hân Đường.

Về cái món đông pha trúu tử, là cái giò heo kho tàu (*' = '*) nó như vầy nè

[Click để xem ảnh](#)

Chương 46: Uy hiếp

Edit: lão bà Nô Nêm (mới lửa về) của ngô ừ(^ω^ ừ)

Beta: Nhược Thủy aka Song Kỳ

Kẻ bị trói chặt rồi ném ra rõ ràng là Lưu Vĩ.

Thiệu Hân Đường nhớ ra Chấn Giang là ai rồi, chẳng phải là kẻ mà trước kia khi Lưu Vĩ đưa tiễn cậu đã nói đây là tên bạn bè nổi tiếng thiện lương mà y biết sao. Khi đó Thiệu Hân Đường chỉ biết rằng tên Chấn Giang này không phải người tốt gì, nhưng không biết gã lại coi trọng Lưu Vĩ, lại đầu tư lớn cho Lưu Vĩ như vậy. Hy vọng không phải là vì mình.

Tâm tư Thiệu Hân Đường chuyển biến trăm lần trong phút chốc, vẻ mặt không chút nào thay đổi, ánh mắt nhìn Lưu Vĩ chật vật ngã trên mặt đất như cắn bản không quen biết người này, lạnh lùng hờ hững.

"Thiệu tiên sinh, hiện tại tôi thả hắn cho ngài, nhưng ngài ngàn vạn lần đừng hô lớn. Nếu để hai tên bảo tiêu theo ngài tới đây, tư lệnh sẽ biết ngài có quan hệ với người nằm trên đất này, đến lúc đó việc tôi không xong, ngài cũng đừng hòng chạy trốn."

Chấn Giang đứng đối diện Thiệu Hân Đường, nhỏ giọng chậm rãi nói, vẻ mặt tươi cười giả nhân giả nghĩa. Thiệu Hân Đường chớp mắt, xem như đồng ý. Chấn Giang vừa lòng liếc nhìn người nọ, kẻ giữ chặt Thiệu Hân Đường lập tức buông ra rồi lui về phía đầu ngõ, để phòng Thiệu Hân Đường đột nhiên chạy trốn. Thiệu Hân Đường lấy tay xoa xoa cái miệng đang đau đớn, cảm thấy tên to con kia rất

dùng sức, kẹp chặt đến mức muỗn rụng cả hàm răng.

“Tôi tớ tay thô, có chỗ nào xúc phạm xin Thiệu tiên sinh thứ lỗi.” Chấn Giang đứng một bên lạnh lanh nói, biểu tình kia chẳng chút nào xin lỗi hay kính trọng. Thiệu Hân Đường cũng mặc kệ gã lòng giả lòng thật, đứng thẳng dậy, quét mắt nhìn Lưu Vĩ quỳ rạp trên đất miệng bị nhồi giẻ, nhìn thấy cậu liền bắt đầu kêu to “Ô ô”, rồi ngẩng đầu nhìn sang Chấn Giang, bình tĩnh hỏi: “Ngươi rõ cuộc muỗn làm gì?”

“Thiệu tiên sinh quả rất thẳng thắn.”

Chấn Giang cúi đầu nở nụ cười: “Vậy tôi đây cũng không nhiều lời. Tôi biết Thiệu tiên sinh ngài là một người nặng tình nặng nghĩa, cả người như Vu tư lệnh cũng không lọt vào được mắt xanh của ngài, không phải ngài thích tên này sao. Ngài muốn đi với y cũng không khó, nhưng y thiếu Chấn Giang tôi năm mươi vạn Đại Dương, cũng đã kí giấy nợ rồi, không thể nào không trả được. Nhưng tên này nói y không có tiền, phải tìm ngài. Bây giờ ngài là tâm phúc bên cạnh Đại tư lệnh, chắc hẳn cũng không tiếc chút tiền đó. Nếu ngài có thể trả thay hắn, chúng tôi tất nhiên vui mừng, tôi chấn chấn sẽ tự mình làm cho Thiệu tiên sinh một thân phận giả, đến lúc đó ngài muỗn tiêu dao khoái hoạt, trời cao mặc chim bay tới đâu cũng được...”

Chấn Giang nói một tràng dài, kiên nhẫn chờ Thiệu Hân Đường đồng ý. ai ngờ Thiệu Hân Đường nhắc hàng mi xinh, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo tràn đầy kinh thường, nhẹ giọng nói: “Tiền là y thiếu, mặc mớ gì mà tôi phải trả!”

“Cũng không thể nói vậy được, Thiệu tiên sinh, ngài cùng y có quan hệ gì, tư lệnh không biết, nhưng người ở đây đều biết.” Đôi mắt hẹp dài của Chấn Giang néo lại, một tia tinh quang xẹt qua, gã bảo người lấy cái thứ chặn miệng Lưu Vĩ ra. Lưu Vĩ bị túm lên, giẻ lau trong miệng bị giựt ra, lắc người cọ về phía Thiệu Hân Đường, ồn ào nói:

"Sư đệ, em nhất định phải cứu anh, bằng không họ sẽ giết chết anh mất."

Thiệu Hân Đường lui về phía sau, chán ghét nhìn Lưu Vĩ cả người bẩn thỉu, khuôn mặt vốn tuấn lăng nay râu ria lởm chởm, khoé miệng đầy nước bọt chảy nhễu xuống không ngừng. Y vẻ mặt lo lắng, cầu xin sự thương xót, vừa khóc vừa nói: "Sư đệ, em mau đi lấy tiền đi, bảo bọn họ mau thả anh ra, anh chịu không nổi nữa..."

"Tránh xa tôi ra!" Thiệu Hân Đường nhìn y, thầm nghĩ nếu là Thiệu Hân Đường trước kia nếu nhìn thấy bộ dáng này của Lưu Vĩ không biết sẽ có cảm nghĩ gì. Thiệu Hân Đường trước kia có cảm giác gì cậu không biết, cậu chỉ biết kẻ này ngoài việc khiến cậu ghê tởm thì chẳng còn gì cả. Kết cục hôm nay của y là tự làm tự chịu. Bây giờ Lưu Vĩ gầy đến da bọc xương, làn da xanh tím đan xen, thoát nhìn dường như đã bị đối xử rất tàn nhẫn. Thiệu Hân Đường không biết bộ dáng này là do bọn họ muốn lừa tiền cậu mà làm ra hay không, cũng không muốn biết. Cậu cảm thấy Lưu Vĩ chẳng khác gì con rệp, không tồn tại cũng là tạo phúc cho thế giới.

"Mày không phải nói sư đệ của mày chắc chắn sẽ trả tiền thay mày sao, nếu không sao chúng tao lại để mày sống tới ngày hôm nay. Mày dám giỡn với tao hả!"

Chấn Giang nhìn chằm chằm Lưu Vĩ, ánh mắt tối tăm đến đáng sợ.

"Không có không có, Ngũ gia ngài bớt giận!" Chấn Giang vừa nói xong, Lưu Vĩ liền sợ tới mức chân mềm nhũn, thân thể run run gọi xưng hô rất có uy vọng mà bình thường bạn bè Chấn Giang hay gọi. Sau đó xoay đầu lại, vội vàng nhìn về phía Thiệu Hân Đường, nói: "Sư đệ, Hân Đường, không phải em yêu Nhị ca sao! Mau, đưa tiền cho bọn hắn, rồi Nhị ca sẽ không bao giờ... rời khỏi em nữa, hai chúng ta trở lại quê nhà Thiểm Bắc của anh, mua lại nhà cửa cho hai ta ở, Nhị ca mãi mãi không rời xa em, sau này chỉ đối tốt với mỗi mình em..."

Trong ngõ hẻm yên tĩnh, chỉ mỗi Lưu Vĩ thanh tình tịnh mẫn (*Chỉ biểu tình phong phú, giọng nói vẻ mặt đều biểu đạt tình cảm khiến người khác xúc động.*) giải thích. Còn những người khác đều mặt mày lạnh tanh, bao gồm cả Thiệu Hân Đường cũng không chút cảm động đối với tình cảnh lẽ ra phải nêu xúc động này.

"Này? Hân Đường, em nói gì đi!" Thấy biểu tình Thiệu Hân Đường lạnh lùng, Lưu Vĩ nóng nảy, khóc lóc nói: "Bạn họ thật sự sẽ giết anh mất, Hân Đường, em không thể thấy chết không cứu được, bạn họ sẽ giết anh mất..."

"Còn để y nói nữa tôi sẽ kêu hai bảo tiêu tới đây." Thiệu Hân Đường lạnh lùng nói. Miệng Lưu Vĩ lập tức bị chặn lại. Chấn Giang híp mắt đánh giá Thiệu Hân Đường, ngay cả biểu tình nhỏ nhất cũng không tha. Nhưng không nhìn ra được chút giả vờ nào từ khuôn mặt xinh đẹp của thiếu niên cả, chỉ khi liếc về phía Lưu Vĩ mới lộ ra lạnh lùng và chán ghét giống như phát ra từ xương tuỷ. Nhưng mà, Lưu Vĩ chấn chấn không dám gạt mình, vậy, lẽ nào đã sai sót chỗ nào...

Chẳng lẽ Thiệu Hân Đường ở trong phủ tư lệnh đã thành thói hướng thụ vinh hoa phú quý, không muốn cùng Lưu Vĩ sống cuộc sống kham khổ tạm bợ mà cậu từng mong ước nữa?

Xem ra đây là khả năng lớn nhất. Nhưng cho dù thế, Chấn Giang mắt thấy thịt béo sắp rơi vào miệng sẽ không chịu buông tha.

"Tôi mặc kệ các ngài có ân oán gì. Thiếu nợ phải trả là đạo lí hiển nhiên. Tiền này tôi nhất định phải thu hồi."

Chấn Giang âm ngoan nhìn Thiệu Hân Đường, không kiên nhẫn trực tiếp nói:

"Y không trả, ngài phải thay y trả. Nếu không chuyện ngài trước kia chẳng những yêu tên này mà còn cùng y bỏ trốn sẽ lọt vào tai tư lệnh. Mà Vu đại tư lệnh lại là người trong mắt chẳng thể chứa được nửa hạt cát!"

Thiệu Hân Đường lắng lặng nghe Chấn Giang uy hiếp, bỗng nhiên nở nụ cười, lúm đồng tiền tinh xảo nhợt nhạt hiện lên bên hai má, khiến mọi người ở đây ngây người một trận. Trong lòng tán thưởng không hổ là người có thể cùng giường với Vu Chiến Nam, cười một cái liền câu mắt linh hồn nhỏ bé của bọn họ rồi. Thiệu Hân Đường dáng cười nhợt nhạt, đáy mắt đen như hai viên ngọc đen thẳm lộ vẻ châm chọc, tựa như đang nghe một câu chuyện vô cùng buồn cười, ôn nhu hỏi Chấn Giang:

“Ngươi cảm thấy Vu Chiến Nam sẽ nghe lời ngươi?”

Chấn Giang chột dạ, nghe thấy Thiệu Hân Đường tuỳ ý gọi thẳng tên họ Vu Chiến Nam, một chút khách khí cũng không có, đột nhiên có dự cảm không tốt. Nhưng gã là ai, làm gì phải rụt rè, vẫn cười bí hiểm, khoé miệng tươi cười âm ngoan, nói:

“Nếu Thiệu tiên sinh không sợ, chúng ta liền thử xem. Dù sao tôi cũng không mất mát gì. Nói không chừng, khi Vu đại tư lệnh biết được bí mật nhỏ của tiểu tình nhân mà ngài đang sủng ái sẽ còn thưởng cho người nói cho ngài ấy biết cũng không chừng...”

“Vậy thì thử đi.” Thiệu Hân Đường khẽ nói. Vẻ mặt ung dung tuỳ ý mà tự tin như vậy, ánh mắt nhìn về phía Chấn Giang còn mang theo một tia thương hại... Rồi sau đó phuôi đi tro bụi bẩn cắn bản không tồn tại trên người, nhắc chân trở về. Khi đi lướt qua tên to con chặn đầu ngõ, còn rãnh rỗi nói một câu:

“Hai lăm phút thôi nha, nếu không kỉ lục đi vệ sinh dài nhất của tôi sẽ bị phá mất.”

Chấn Giang nghe xong đùa giỡn thô tục của cậu, tức đến khớp hàm cắn chặt, nhưng không thể không gật đầu với tên to con. Nhìn Thiệu Hân Đường tư thế nhàn nhã giống như tản bộ trở về, gã giận dữ hung hăng đá vào bụng Lưu Vĩ một cước khiến y cả người run rẩy, gào khóc thảm thiết bị chấn lại cổ họng, chỉ có khoé mặt chảy xuống

hàng dài nước mắt...

Chấn Giang không biết rằng, một phút khi Thiệu Hân Đường vừa xoay người đưa lưng về phía họ, khuôn mặt trán định nhàn nhã nháy mắt trở nên ngưng trọng. Cậu bước chân vẫn như trước nhẹ nhàng, cho dù là người từng trải như Chấn Giang cũng nhìn không ra chút nào khác thường, chứ thực tế thì cậu đang sợ hãi trong lòng.

Cậu còn tưởng rằng chuyện Lưu Vĩ đã xong rồi, Trầm Tài Điền đã giúp cậu sắp xếp xong. Không ngờ giữa chừng lại nhảy ra một tên Chấn Giang, loại người mặt hiền tâm ngoan này, sợ là kẻ lợi hại mà Trầm Tài Điền xử lí không được đây. Bằng không gã chắc chắn không dám dưới mí mắt Vu Chiến Nam bạo gan vơ vét tài sản của mình. Năm mươi ngàn đại dương, không tới nửa rương vàng thỏi.

Tuy rằng tiền vốn và tiền thắng cá ngựa lần trước ước chừng được một rương vàng thỏi, nhưng Vu Chiến Nam lấy lí do giữ lời cho cậu, đã bị hắn nhét vào trong cửa hàng rồi. Đột nhiên lấy hơn phân nửa, Vu Chiến Nam thật sự sẽ không biết sao? Cậu không tin.

Hơn nữa, cho dù Vu Chiến Nam không biết, cậu cũng không chắp tay đưa phân nửa rương vàng cho kẻ đại lừa đảo như Chấn Giang và Lưu Vĩ. Cũng không phải cậu đau lòng nửa rường vàng thỏi. Tiền bạc này nọ, đối với Thiệu Hân Đường mà nói chẳng qua là một con số, đời trước tài khoản ngân hàng của cậu vượt qua chín con số không, nhưng đối với cậu một chút tác dụng cũng không có.

Người còn sống chi tiêu ăn mặc có thể giữ lại thật sự rất ít, số tiền còn lại chẳng qua là dư thừa. Đời này Thiệu Hân Đường để ý tiền như vậy, trước là do khẽ bán mình, sau là để đường tương lai đừng quá gian nan.

Dù sao, tiền không mua được tất cả nhưng không có tiền sẽ vất vả! Nhất là tại cái niên đại rối loạn này, Thiệu Hân Đường thậm chí có thể tưởng tượng được, nếu bản thân thật sự trốn chạy, mà trên người một đồng cũng không có, kết cục của cậu chắc chắn không

tốt hơn hiện tại được bao nhiêu. Nhưng nếu cậu có thể thật sự đào thoát, cậu cũng không tin mình có thể quang minh chính đại vác một rương vàng ra khỏi thành phố. Cậu không tham, kiêm đủ tiền nuôi sống cậu và Niếp Kiện An là được rồi. Dù sao bọn họ không cần thiết phải trốn chui trốn nhủi. Mà sau đó, cậu cũng có tay có chân, lại từ hiện đại xuyên tới, cậu không tin mình không nuôi sống nổi bản thân và Niếp Kiện An. Thế nên tiền này không thể đưa Chấn Giang, cũng không phải cậu keo, mà là không thể cho. Như thế chẳng khác nào chứng minh cậu có một chân với Lưu Vĩ cả, đồng thời vừa để bọn họ bắt được nhược điểm, vừa cho họ có vô vàn cơ hội vơ vét tài sản của mình.

Thiệu Hân Đường biết rõ bọn họ là dạng người gì, trình độ tham lam không kém hơn sói đói là bao. Hơn nữa nếu chuyện này bị Vu Chiến Nam biết được, cậu có trăm cái miệng cũng không nói rõ được.

Có trời mới biết nếu Vu Chiến Nam nghĩ cậu cầm tiền của hắn nuôi tiểu bạch kiểng, không chừng sẽ băm cậu thành vài đoạn. Cho nên nhược điểm này đánh chết cậu cũng không để bọn họ bắt lấy. Có thể, cậu mới còn lại một con đường sống.

Vừa rồi Thiệu Hân Đường trước mặt Chấn Giang giả vờ rất tốt, vẻ mặt tràn đầy tự tin, không biết có đủ gạt họ hay không. Nếu bị gạt thật thì vạn sự đại cát, nếu không bị gạt thì lỡ bọn họ đem chuyện cậu và Lưu Vĩ, cộng thêm việc cậu muốn làm giả thân phận vạch trần hết cho Vu Chiến Nam thì bản thân mình liền thảm. Vu Chiến Nam trời sinh đa nghi, lại hỉ nộ vô thường, nóng nảy quỷ quyết. Tuy rằng hiện tại nhìn qua có vẻ rất thích mình, bộ dáng hận không thể cả ngày đặt mình trong túi mang theo. Nhưng càng như vậy, Thiệu Hân Đường càng lo lắng. Nếu Vu Chiến Nam biết được ý đồ chạy trốn của cậu, có thể sẽ bộc phát càng thêm mãnh liệt. Nếu thật sự có ngày đó, Thiệu Hân Đường không dám tưởng tượng Vu Chiến Nam sẽ làm ra chuyện gì...

Trên đoạn đường ngắn ngủi, Thiệu Hân Đường bước đi thật lâu,

lòng ưu sầu khó tiêu, vừa vào trong sân liền đụng phải bảo tiêu chạy ra tìm cậu.

Chương 47: Suy nghĩ

“Thiệu tiên sinh, ngài đi đâu vậy?” Hai bảo tiêu thấy Thiệu Hân Đường thời gian dài như vậy vẫn chưa trở về, cảm thấy kì quái, liền ra ngoài tìm, kết quả trong nhà vệ sinh cũng không có, hai người mặt thoảng cái trăng bêch. Nhìn thấy Thiệu Hân Đường từ cửa sau đi vào, vội vàng chạy lại hỏi:

“Thiệu tiên sinh, ngài vừa mới đi đâu?”

“..... Vừa mới nãy tưởng là gặp người quen, thấy bóng lưng rất giống, vì vậy ta liền theo ra ngoài, kết quả là không phải.” Thiệu Hân Đường cười cười nói dối.

Hai bảo tiêu nhíu mày, nói: “Thiệu tiên sinh, về sau không nên tùy tiện như vậy thì tốt hơn, có chuyện gì thì cứ bảo bọn ta cùng đi theo, nhỡ gặp phải người xấu thì sao?”

Thiệu Hân Đường nghe lời gật gật đầu. Trên thực tế có chút không yên lòng.

Cậu hiện tại không thể nắm chắc chuyện trong tương lai nữa rồi. Trải qua một thời gian khảo sát thí nghiệm, cậu mới có thể quen được một người tương đối đáng tin cậy ở thị trường giao dịch đồ cổ, đồng ý giúp cậu tìm người làm thân phận giả. Người nọ lúc ấy vô vỗ bộ ngực cam đoan với Thiệu Hân Đường, kết quả vẫn là bị lừa. Thiệu Hân Đường cảm thấy trong lòng thực buồn rầu, cũng thực mơ hồ. Cậu hiện tại hoàn toàn không biết nên làm gì mới được, làm gì mới đúng, một phương hướng để đi cũng không có.

Chạy sao? Chạy thì nhất định phải chạy, nhưng làm sao chạy? Chạy đến nơi nào?

Thiệu Hân Đường cảm thấy chính mình quả là tú cõi vô thân, nội tâm như bị phong bế trong một không gian nhỏ hẹp tối tăm. Làm cách nào cũng không thể thoát ra, tìm không thấy phương hướng, đến mức sặc hít thở không thông.

Buổi tối khi trở lại phủ tư lệnh, Vu Chiến Nam đã ở nhà rồi. Hắn bình thường đều luôn bẽ bộn nhiều việc, về nhà sớm như hôm nay quả thật rất hiếm thấy.

“Trời lạnh như vậy mà còn chạy đi chơi, bên ngoài có cái gì hấp dẫn em như thế?”

Vu Chiến Nam mặc áo ngủ màu đen đi tới, ôm lấy Thiệu Hân Đường vừa mới thay dép lê vào nhà, vuốt ve mái tóc y. Động tác vô cùng thân thiết, tự nhiên.

“Sao vậy, tâm tình không tốt?” Vu Chiến Nam nhìn kỹ Thiệu Hân Đường, liếc mắt một cái liền nhìn ra trên gương mặt y cất giấu nét mệt mỏi liền quan tâm hỏi han.

“Đều tốt, chính là có chút mệt mỏi.”

Thiệu Hân Đường ép buộc chính mình nở một nụ cười, so với không cười còn khó chịu hơn. Làm Vu Chiến Nam nhìn đến lông mày đều nhăn lại. Trầm giọng hỏi:

“Em rốt cuộc làm sao vậy, có chuyện thì nói thẳng xem nào.”

Thiệu Hân Đường đương nhiên không nói, cậu cũng không thể đem chuyện mình muốn chạy trốn kể ra đúng không. Kỳ thật, cậu cũng không muốn cho Vu Chiến Nam nhìn ra cái gì, nhưng mà miễn cưỡng cười vui thật sự quá khó khăn.

Cho đến ban đêm nằm ở trên giường. Thiệu Hân Đường cuộn mình vào chăn, che đầu lại chuẩn bị ngủ. Lại bị Vu Chiến Nam vừa bước vào phòng ôm dậy.

Vu Chiến Nam ngồi ở trên giường, kéo Thiệu Hân Đường đến ngồi đối diện hắn, đôi mày rậm chau lại. Trải qua một buổi tối hôm nay, hắn hiện tâm trạng đang không vui, thô lỗ hỏi Thiệu Hân Đường:

"Rõt cuộc là con mẹ nó xảy ra chuyện gì, em ngược lại không nói câu nào, em không nói ta làm sao giải quyết vấn đề cho em?"

Vu Chiến Nam tâm trạng không tốt, thô thanh thô khí. Thiệu Hân Đường ớn nhất chính là bộ dáng như thổ phỉ này của hắn. Nhưng hôm nay không biết bị làm sao, nghe thấy hắn dùng khẩu khí ngang ngược như vậy nói chuyện, trong lòng Thiệu Hân Đường đột nhiên nảy sinh ra một cảm xúc kỳ lạ, chua xót, mang theo một ít cảm kích, có lẽ còn có một chút cảm động mà cậu không thể nói rõ.

Trong thời điểm cậu gặp khó khăn nhất, mê man nhất, người vẫn luôn cật lực giúp cậu, xóa tan đi nỗi u sầu trên gương mặt cậu vẫn là gã đàn ông luôn bá đạo bắt buộc này. Hiện tại, người để ý cảm xúc của cậu nhất trên thế giới này vẫn là người đàn ông luôn làm tổn hại cảm tình của cậu.

Cậu thật sự không biết nên dùng từ ngữ như thế nào để hình dung cảm thụ của mình.

"Em mẹ nó có nói hay không, muốn làm ta tức chết chứ gì? Em không nói thì ta sẽ gọi người lại đây hỏi một chút, xem xem em hôm nay đi trên đường gặp cái gì." Vu Chiến Nam nổi giận, nói xong liền ra vẻ muốn xuống giường.

"Không có gì, thật sự!" Thiệu Hân Đường vội kéo tay hắn, nghẹn nửa ngày mới nói ra vài câu dối trá, cậu ra vẻ khó xử, bộ dáng nhăn nhó giãy dụa không giống như đang nói dối, cậu bảo: "Ta chỉ là có chút nhớ nhà....."

Lời này tuy rằng là nói dối, nhưng lấy cớ như vậy cũng không phải không có nguyên nhân. Địa phương gọi là ‘nhà’ này, vốn luôn là nơi cậu giấu kín trong tâm hồn. Sau khi trải qua biết bao khổ sở, ủy khuất, nghĩ đến khắp thiên hạ này, Thiệu Hân Đường đầu tiên nhớ đến, kỳ thực là ngôi nhà mà cậu đã từ bỏ rất nhiều năm

Năm ấy cha mẹ đem tất thảy hy vọng về hí kịch đều gửi gắm vào cậu, cậu lại so với bé gái còn mỏng manh hơn, khiến cha mẹ và các bậc trưởng bối yêu thương đến tận xương tủy, chỉ hận không thể đem tất cả những gì tốt nhất trong thiên hạ cho cậu. Mặc dù có vài lúc khi luyện công phu rất mệt mỏi khổ sở, nhưng sau này lớn lên, trải qua biết bao nhiêu chuyện, như tình yêu, phản bội... Mỗi lần Thiệu Hân Đường hồi tưởng lại đoạn thời gian ấy, giống như nheo mắt lại nhìn vạn hoa đồng (*hình như cái này là tên thuật trong Naruto thì phải*), tốt đẹp mà mơ hồ, hạnh phúc đến mức cậu muốn khóc.....

Cậu không biết cha mẹ về già sẽ sống ra sao, nếu biết chuyện của cậu, chắc chắn sẽ lại làm cho họ đau lòng vì cậu lần nữa..... Cậu cũng không dám tưởng tượng, nghĩ đến cha mẹ lúc bắc đâm dựa lên trên mộ của cậu khóc lóc, mỗi một khối da thịt trên cơ thể cậu đều đau như bị ai dùng dao cắt. Đó là hai người yêu cậu nhất trên đời này, cũng là người bị cậu làm tổn thương lúc cậu còn trẻ vô tri.....

Nói hối hận thì đều đã muộn, Thiệu Hân Đường chỉ có thể vào mỗi khi nội tâm dày vò áy ná, liền thành tâm cầu nguyện trong lòng cho họ.....

“Thần Vạn năng, xin hãy phù hộ cho cha mẹ con bình an vui vẻ, đừng thương tâm vì đứa con bất hiếu này.....”

Vu Chiến Nam không thể chịu nổi nhất là bộ dáng ánh mắt lộ ra ưu tư, hồn phách như muốn bay về phía chân trời kia của Thiệu Hân Đường. Điều này làm cho hắn cảm thấy Thiệu Hân Đường đã thoát ra khỏi sự khống chế của hắn, bùa vây hỉ nộ ái ố của bản thân trong

một thế giới riêng, mà cái thế giới ấy, ai cũng không vào được, kể cả hắn.

"Ta còn nghĩ là chuyện gì to tát." Vu Chiến Nam làm đứt quãng sự suy tư của Thiệu Hân Đường, nói:

"Mấy ngày nữa ta đi Thiên Tân dự sinh nhật của cữu cữu, lúc đi ta cũng mang em theo, sau đó sẽ thuận tiện ghé về nhà xem."

Nhà của cậu làm sao có thể lấy lại được?

Thiệu Hân Đường có chút ảm đạm hạ đôi mắt, nhẹ giọng nói:

"Không cần, đã sớm không nhớ được đường về nhà mất rồi."

Thiệu Hân Đường nói là những gì Thiệu Hân Đường trước kia trải qua, Thiệu Hân Đường trước kia từ nhỏ đã bị bán vào gánh hát, căn bản không biết thân nhân là ai. Nhưng nói như vậy lại khiến người nghe là Vu Chiến Nam một trận đau lòng, hắn ôm Thiệu Hân Đường vào lòng, để cậu dựa vào lồng ngực rộng lớn của hắn, dường như là đang ừng động tác ngốc nghếch này để an ủi cậu.

"Kể cho ta nghe một chút chuyện trước đây của em đi." Vu Chiến Nam nhẹ nhàng nói, trên mặt là vẻ ôn nhu nhất của hắn.

"Nói cái gì chứ....." Cũng không thể kể chuyện ở thế kỷ hai mươi mốt đi. Thiệu Hân Đường nói có lệ: "Cũng không có gì, chính là cả ngày đi theo sư phó luyện công phu."

"Khi đó có phải mệt muốn chết hay không? Bộ dạng em nhỏ gầy mềm yếu như vậy, các sư huynh đệ có bắt nạt em không?" Vu Chiến Nam thanh âm nhu tình như mặt nước phẳng lặng trong bóng đêm, hắn nói: "Nếu khi đó quen biết người thì tốt rồi, ai cũng sẽ không dám khi dễ em."

Thiệu Hân Đường lắng nghe, cảm thấy thực không biết phải

làm sao, người đem lại cho cậu sự nhục nhã nhất, thõng khổ nhất, ngày hôm nay lại nói với cậu, "Nếu lúc ấy có ta ở đó, ai cũng không dám khi dễ em" như vậy.

Vu Chiến Nam hiện tại đối đãi cậu tốt lắm, tốt đến nỗi mọi người nhìn mà muốn rót mắt ra khỏi tròng. Nhưng mà cái loại tốt này, là bất bình đẳng, là không tôn trọng. Giống như nếu cậu có ý tưởng gì, vĩnh viễn cũng sẽ không thật sự bày tỏ cùng Vu Chiến Nam, cũng như Vu Chiến Nam nếu xảy ra chuyện gì, sẽ vĩnh viễn không thương lượng với cậu. Thiệu Hân Đường nhận thấy, loại quan hệ này của hai người chỉ có thể là một loại tạm thời, quan hệ đơn phương cưỡng chế. Chỉ cần có một ngày nào đó, có một chút thay đổi nhỏ, loại quan hệ này sẽ ầm ầm sụp đổ.....

Hai người nằm ở trên giường, Thiệu Hân Đường không thích khi ngủ phải tiếp xúc với cơ thể người khác. Nhưng Vu Chiến Nam mỗi lần đều dùng cánh tay mạnh mẽ ôm ngang, đem cậu ngăn ở lồng ngực. Cho nên Thiệu Hân Đường cũng dần dưỡng thành thói quen khi ngủ đưa lưng về phía hắn.

Có thể là vì thấy Thiệu Hân Đường tâm tình không tốt, Vu Chiến Nam phá lệ không bắt cậu làm chuyện đó, mà cùng cậu nằm trên giường tán gẫu, kể về chuyện hắn trước đây tùy hứng nghịch ngợm ra sao, kể chuyện hắn từ một thằng nhóc kiêu căng trong vòng tay bao bọc của cha và cácdì trưởng thành ra sao, còn cả chuyện hắn từ lúc tám tuổi đã bắn không trật phát nào, mười hai tuổi liền theo cha ra chiến trường, mười tám tuổi đã cũng với những lão chính ăn tươi nuốt sống người kia đoạt quyền.....

Mấy câu chuyện này y như một đoạn sử kể về quá trình trưởng thành nhất đại kiêu hùng, Vu Chiến Nam từ nhỏ đã sớm tỏ rõ tài năng quyết đoán phi phàm, sau này trải qua gian khổ, cuối cùng cũng khẳng định được giá trị bản thân, không thèm để ý ánh mắt và dư luận của người khác.....

Tuy rằng chuyện của cậu Vu Chiến Nam hành xử rất không tốt,

nhưng Thiệu Hân Đường vẫn không thể không thừa nhận Vu Chiến Nam là một anh hùng, một ngạnh hán. Dù là ở niên đại nào, chắc chắn hắn cũng sẽ trở thành một kẻ không tầm thường, chắc chắn sẽ tự tạo dựng được một mảnh trời riêng, không giống với cậu, ở nơi nào cũng đều thân bất do kỷ, đau khổ giãy dụa.....

Nghe một lúc, Thiệu Hân Đường liền ngủ, thanh âm của Vu Chiến Nam càng ngày càng nhỏ, cuối cùng tắt cả chìm vào yên tĩnh. Trong bóng đêm, ánh trăng phủ lên hai thân ảnh đang ôm nhau ngủ trên chiếc giường lớn trông vô cùng hài hòa.....

Sau hôm đó, Thiệu Hân Đường không ra khỏi phủ tư lệnh nữa. Có lẽ là do trốn tránh, có lẽ là sợ sẽ gặp lại bọn Chấn Giang, Thiệu Hân Đường cũng không biết tâm lý của bản thân là loại nào nữa, cả ngày biếng nhác nằm ườn ở trong phòng của Vu Chiến Nam. Vu Chiến Nam bèn cố ý bảo người làm một cái nhuyễn tháp đặt song song với vị trí của hắn trong phòng, mặt trên trải lớp lông thú mềm mại thật dày, thành một cái thảm tốt nhất. Bên cạnh nhuyễn tháp còn có đặt một cái bàn nhỏ ba chân, trên bàn cứ vài giờ sẽ có người đem đến một đĩa hoa quả tươi mới, bên cạnh còn có một ít đồ ăn vặt tinh xảo, đều là những thứ đồ ăn mà các vị tiểu thư quyền quý trong thành thích nhất. Vu Chiến Nam thật đúng là coi cậu như tiểu hài tử mà sủng.

Thiệu Hân Đường mỗi ngày miễn cưỡng nằm trên tháp, ánh dương xán lạn bên ngoài xuyên thấu qua tấm cửa kính mỏng manh mà chiếu lên người cậu, cậu lại càng thêm lười nhác, đọc sách thì chỉ vài ngày là xem xong một cuốn, đầu óc luôn trong trạng thái hỗn loạn.

Có khi cậu cũng sẽ nằm ngửa nhìn thẳng lên bầu trời rộng lớn, nhìn những cánh nhạn vút qua, rồi vô tung vô ảnh. Mỗi lúc này, cậu sẽ nhịn không được mà miên man suy nghĩ, nghĩ đến nếu bản thân trốn không thoát, Vu Chiến Nam có thể đối tốt với cậu như thế này cả đời hay không, nếu thật vậy thì cũng không tính là quá thảm..... Nghĩ nghĩ một lúc, rồi không nhịn được mà tự phi nhổ chính mình.

Thiệu Hân Đường, chẳng lẽ người cam tâm chờ đến ngày hắn chán
ghét người, rồi bị người đuổi ra khỏi nhà sao.....

Chương 48: Ra ngoài

Người đàn ông này vừa muốn làm gì, thì sẽ ngay lập tức thực hiện.

Đêm qua Vu Chiến Nam nói ra ý tưởng muốn mang người đi Thiên Tân, toàn bộ phủ tư lệnh liền bắt tay vào làm việc. Hạ nhân vội vàng chuẩn bị này nọ, lão quản gia Tổ bá vội vàng chỉ huy bọn họ, một lúc thì bảo chỗ này không được, chỗ kia không xong, nhọc lòng lo lắng đến mức gương mặt già nua nhăn nheo lại như hoa cúc, đi theo còn có Diêm Lượng và vài người bảo vệ, rồi mấy mụ tử cũng vội vàng trở về thu xếp vật tư. Ngạc nhiên là lần này người luôn đi theo là Tôn Đức Toàn ngược lại phải ở trong nhà, thay Vu Chiến Nam tọa trấn Đông Bắc. Không biết có phải Thiệu Hân Đường ảo giác hay không, tuy rằng Vu Chiến Nam bình thường đối xử với Diêm Lượng và Tôn Đức Toàn công bằng, hai người tất cả đều là tâm phúc của hắn, nhưng Thiệu Hân Đường vẫn luôn cảm thấy Vu Chiến Nam nể trọng Tôn Đức Toàn hơn một chút. Có lẽ không thể nói là nể trọng, mà đúng hơn là tin tưởng. Vu Chiến Nam đi đâu, trên cơ bản đều mang theo Diêm Lượng, thoát nhìn có vẻ là không ly khai y, nể trọng y, nhưng rất nhiều lúc khi hắn đi vắng, thay hắn phân phó mọi người, hình như đều là Tôn Đức Toàn.

Người ngoài đều biết Vu Chiến Nam có phụ tá đắc lực, hai viên Đại tướng, cũng chính là Diêm Lượng và Tôn Đức Toàn. Ai cũng đều nghĩ hồng nhân bên người hắn là Diêm Lượng. Cũng bởi vì Diêm Lượng thường xuyên lộ mặt ở bên ngoài làm việc. Nhưng Thiệu Hân Đường có mấy lần nửa đêm đi vệ sinh, phát hiện đèn trong phòng Vu Chiến Nam vẫn còn sáng, thấy hắn đang cùng Tôn Đức Toàn bàn bạc chuyện gì đó. Cho nên đứng nhìn Tôn Đức Toàn ngày thường giữ yên lặng, lại mang một bộ mặt hàm hậu cực kỳ phổ thông,

nhưng ý mới chân chính là tâm phúc đệ nhất của Vu Chiến Nam.

Vu Nhất Bác vừa nghe tin được ra ngoài chơi, lại không phải đi học, kích động đến mức vọt ra từ trong phòng, không kịp mang dép, làm cho bà vú phía sau sơ tới mức mặt mũi trăng bêch, vừa chạy theo vừa hô: "Tiểu thiếu gia, ngài chậm một chút, chậm một chút....."

Vu Nhất Bác vuốt quả đầu dưa hấu, đôi chân mõm mím chạy từ trên lầu hai xuống, may mắn là trong nhà đều trải thảm trăng, nếu không với tốc độ này, kiểu gì thằng bé cũng té ngã. Nó vừa chạy vừa la: "Tổ bá, tổ bá, tại sao lại xuất môn? Vậy bây giờ phải làm sao, việc học của ta bận rộn như vậy, mệt như vậy, không biết có thể hay không giống lần trước đi chơi hai tháng trở về vẫn lấy được vị trí đứng đầu a!"

Vu Nhất Bác gào to dọc theo đường đi, nói xong còn thở dài, khả ái chết người. Kỳ thật ai cũng biết, ý đồ chân chính của tiểu đầu dưa hấu là nhắc khéo cho mọi người nhớ đến lần trước nhóc đi Thượng Hải chơi hơn hai tháng, sau khi trở về còn quang vinh lấy được vị trí đứng đầu khối, nhóc rất lợi hại.

"Tiểu thiếu gia đương nhiên có thể, tiểu thiếu gia nhà chúng ta thông minh nhất. Chỉ cần tiểu thiếu gia nhà ta còn ở đây, con cái nhà ai cũng đừng hòng mong chiếm được vị trí đệ nhất." Tổ Bá cười ha ha đáp lại lời thằng bé.

Quả nhiên tiểu đầu dưa hấu nghe xong liền cười tersed, sau đó đến khi nhóc xuống nhà, nhìn đến phụ thân nhóc vẫn ngồi im lìm trên sô pha từ nãy tới giờ, nụ cười liền cương cứng trên gương mặt nhỏ nhắn, phản xạ có điều kiện đầu tiên là nghĩ muốn chạy ngay lên lầu. Sau đó vội nắm chặt lấy tay vịn cầu thang, run run rẩy rẩy gọi: "Phụ, phụ thân....." Dáng vẻ nhoi nhoi lúc nãy biến mất hẳn, trở thành thành tư thế đoan trang nghiêm cẩn của tiểu công tử thế gia.

Thiệu Hân Đường thấy Vu Nhất Bác phóng ánh mắt cầu cứu đáng thương về phía cậu, liền mềm lòng, cậu cũng thích thằng bé này, với

cả đôi lúc cậu cũng cảm thấy Vu Chiến Nam quá nghiêm khắc với tiểu đầu dưa hấu. Không đợi Vu Chiến Nam mở miệng răn dạy, liền đánh cuộc nói: “Nào, đi giúp Thiệu thúc thúc nhìn xem tiểu ca ca đã về chưa?”

Vu Nhất Bác được lệnh liền chạy mắng hút. Vu Chiến Nam quay đầu cau mày nhìn Thiệu Hân Đường, ra vẻ hăm thực mắng hứng vì cậu cắt đứt mắng cơ hội giáo huấn xú tiểu tử kia.

Thiệu Hân Đường vẻ mặt vô tội đối diện cùng hăm. Vài giây sau, Vu Chiến Nam liền bại trận, nhẹ nhàng thở dài, nói: “Đêm nay ngủ sớm một chút, sáng mai chúng ta liền xuất phát.”

Thiệu Hân Đường không muốn đi chút nào. Lúc đầu cậu nghe nói Vu Chiến Nam phải ra ngoài, còn nghĩ rằng cơ hội của mình đã tới rồi, ai mà ngờ hăm xuất môn còn mang theo cậu.

“Tôi không muốn đi, mình anh đi là được.” Thiệu Hân Đường chưa từ bỏ ý định, bèn nói.

“Không được!” Vu Chiến Nam bộ dáng hung dữ, nói: “Vì muốn mang em đi ra ngoài nên mới xuất phát sớm như vậy, để cho em mỗi ngày nằm lười ở nhà như vậy cả người muốn mốc meo.”

Thiệu Hân Đường nâng mày không nói lời nào, biểu tình thực mắng hứng.

Vu Chiến Nam sờ sờ tóc cậu, thanh âm mềm đi, nói: “Đi ra ngoài một chút rất tốt, nếu không có đại sự gì, về sau mỗi năm ta đều mang em ra ngoài chơi.”

Vu Chiến Nam nói lời này rất ôn nhu, thân thể Thiệu Hân Đường cũng cứng đờ dưới tay hăm. Nghe Vu Chiến Nam khi nói câu “Về sau mỗi năm” trên gương mặt tuấn tú nở nụ cười nhẹ nhàng, trong lòng cậu đột nhiên có chút không dễ chịu.....

“Thiệu thúc thúc, ca ca nói ảnh không đi.” Tiểu đầu đưa h้าu lại “Bịch bịch” chạy từ bên ngoài vào, theo sau là Nhiếp Kiện An mới trở về.

“Vì cái gì không đi?” Vu Chiến Nam nhíu mày, ôn nhu mới nãy bay đi hết sạch, híp mắt nhìn Nhiếp Kiện An cúi đầu đứng.

“Bài vở còn rất nhiều thứ chưa học tốt, không đi.” Nhiếp Kiện An cúi đầu, thanh âm rất bình tĩnh.

“Ta nói, cha con hai người các ngươi có chuyện gì vậy, một đám chuyện gì mà nhiều như vậy, cho người đi thì đi, vô nghĩa nhiều như vậy.”

Vu Chiến Nam hơi bức mình, nói lời này với khẩu khí không tốt. Nhiếp Kiện An vẫn cúi đầu đứng, không ừ không hử gì, nhưng bả vai thẳng thắn lộ ra tư thế quyết không thỏa hiệp. Nó rất ít đối thoại với Vu Chiến Nam, mặc dù cùng ở dưới một mái hiên, Nhiếp Kiện An bình thường luôn có thể trốn liền trốn, tại trong nhà to như vậy rất dễ ẩn hình, tan học trở về liền chui vào phòng riêng. Vu Chiến Nam cũng không phải người hay đi tìm kẻ khác nói chuyện, cho nên hai người mấy tháng tới nay số lời nói tổng cộng lại chỉ đếm trên đầu ngón tay, trong đó đại đa số là Vu Chiến Nam thuận miệng hỏi nhóc, cha nuôi của nó đi đâu, làm gì, vân vân.

Cho nên khi hai người đối kháng, khiến cho người ta có một loại cảm giác vi diệu.

Tiểu đầu đưa h้าu cảm thấy nguy cấp, rụt cổ lại, cố nén trụ không quay đầu bỏ chạy.

Thiệu Hân Đường cũng thấy được không khí không đúng, vội vàng nói: “Không đi thì thôi, Kiện An còn muốn học cho tốt.”

Thiệu Hân Đường ít nhiều biết được ý tưởng của Nhiếp Kiện An, hiện tại thành tích học tập của nó tốt lắm, mỗi ngày đều cố gắng như vậy, làm sao mà không theo kịp được, chẳng qua là lấy cớ mà thôi.

Chính mình lại làm sao không hiểu chứ.

Vu Chiến Nam nhìn thoảng qua bộ dáng cậu che chở Nhiếp Kiện An, trong lòng như bị vật gì đè nén, vung tay áo lên lầu, không nói gì.

Tiểu đầu đưa hẫu thấy phụ thân lên lầu, vẻ mặt cầu xin hướng về phía Nhiếp Kiện An lớn tiếng hô: "Ca ca nhất định phải đi!"

Nhiếp Kiện An không để ý đến nhóc, ngẩng đầu lặng lẽ hướng về phía Thiệu Hân Đường cười cười, Thiệu Hân Đường cười an ủi lại với nó. Hai người trong lúc đó có một loại ăn ý khó giải bày.

Sau đó Nhiếp Kiện An về phòng, tiểu đầu đưa hẫu vẫn kiên trì theo nó một đường hô, một đường hống, vào luôn trong phòng nó vào phòng.

Kết quả là sáng sớm ngày hôm sau, tiểu đầu đưa hẫu vẫn không thuyết phục nổi Nhiếp Kiện An.

Nhiếp Kiện An ăn bữa sáng, dặn Thiệu Hân Đường trên đường cẩn thận, liền đi đến trường. Tiểu đưa đầu hẫu đang rối rắm vì chuyện Nhiếp Kiện An không đi, đã bị Diêm Lượng lôi lên xe.

Bọn họ cứ như vậy chậm rãi xuất phát.

...

Nói chậm rãi, là bởi vì bọn họ đi đến ba xe, bọn họ là xe đi trước, theo au là hơn mười bảo tiêu và mụ tử. Kỳ thật bọn họ lần này xuất hành đã là kín kẽ rồi, dù sao Vu Chiến Nam thân phận đặc thù, hành tung không thể lộ liễu quá.

Xe chở họ đến nhà ga, tiếng còi xe lửa vang lên 'tu tuuu..'. Mọi người đều ăn mặc bình thường. Vu Chiến Nam ôm Thiệu Hân Đường vào lòng bước lên tàu, vài bảo tiêu ăn mặc như người thường giả vờ như những người qua đường không quen biết, âm thầm vây quanh bảo

vệ bọn họ trong một phạm vi an toàn, tiểu đầu đưa h้า ngồi ở trong lòng Diêm Lượng, trùm mũ kín đầu, chỉ lộ ra chiếc cằm nhọn nhọn, ngoan ngoãn không nói chuyện.

Hai toa tàu to đều bị họ bao trọn, bọn bảo tiêu lén tàu liền ngồi ở trước và sau, ngay cả trưởng tàu hỏa cũng không biết ai là người đang ở trong hai toa tàu kia, chỉ biết là người rất quan trọng, nơm nớp lo sợ, không cho ai đến gần hai toa này.

Chỉ trong một buổi tối, Thiệu Hân Đường không thể không thừa nhận, người ở phủ tư lệnh làm việc cực kỳ hiệu suất. Toa tàu rộng như vậy mà đã được họ bố trí vô cùng thoải mái, quả thực như là đang ở nhà vậy. Trên giường thậm chí còn trải cái thảm lông trắng muốt mà cậu hay nằm, bên cạnh người còn có một cuốn tạp chí ngoại quốc mà cậu mới đọc được một nửa. Thiệu Hân Đường định cầm lấy, lại bị Vu Chiến Nam vỗ vỗ, nói: "Trước đừng đọc gì cả, đèn còn tối, hại mắt. Chờ bọn họ thắp sáng đèn lên hãy đọc."

Bọn họ ngồi trên tàu hơn nửa ngày mới đến Thiên Tân, nhưng ngoài trừ Vu Nhất Bác luôn miệng kêu nhảm chán, thì những người lớn dọc đường đi đều rất thư thái.

Lúc đến Thiên Tân thì sắc trời đã xẩm tối, sớm đã có xe và người đứng chờ ở nhà ga. Bọn họ vừa xuống xe liền trực tiếp đến khách sạn tốt nhất ở Thiên Tân. Vu Chiến Nam không lập tức đi đến chỗ cứu cữu hắn, mà dẫn Thiệu Hân Đường đi chơi ở Thiên Tân hai ngày trước đã, dẫn cậu đi đến những nơi trước đây hắn đã từng đến, thưởng thức những món ăn ngon, gần như là dạo hết cả đất Thiên Tân, mỗi ngày đi chơi mệt đến nỗi Thiệu Hân Đường ngả người lên giường liền ngủ.

Cho đến trước ngày sinh nhật bảy mươi tuổi đại cữu Điền Trung Hòa của Vu Chiến Nam một ngày, hắn mới mang theo Vu Nhất Bác đến phủ đệ của lão ở Thiên Tân.

Điền Trung Hòa ở Thiên Tân cũng là một người có quyền thế. Có thể

nói là công thần trước mặt Ủy viên trưởng. Lão mỗi lần nhìn đến đứa con duy nhất của em gái lão là Vu Chiến Nam kia, đều có một cảm giác vừa mừng rỡ vừa hụt hẫng. Vui mừng vì đứa con của em lão thực sự rất tuyệt. Dáng người cao ngất, không cần bàn đến vẻ tiêu sai tuấn dật, chỉ cần một ánh mắt mang theo ánh sáng sắc bén kia, là thứ mà biết bao nhiêu lão nhân đầy kinh nghiệm lăn lộn sa trường còn không có. Khí thế của hắn kinh người, một thân quang hoa, lại chiếm cứ Đông Bắc, dám đem miếng thịt mỡ mà bao nhiêu người thèm khát bỏ vào miệng mình, hung ác mà không mất đi sự đưa đẩy khéo léo, vô luận là ở trên chiến trường hay là giới chính trị, hắn đều là một con hắc mã chói mắt, nhất định không phải là vật trong ao.

Mà thứ Điền Trung Hòa hụt hẫng là, bốn đứa con trai của mình, thêm bảy đứa con gái, tại sao lại không có một đứa nào có thể trở thành nhân vật lợi hại như Vu Chiến Nam. Mấy tên nhi tử bại gia nhà lão, không phải cả ngày chỉ biết sống phóng túng rồi gây rắc rối cho lão, thì chính là kẻ bất lực! Điền Trung Hòa nghĩ đến đây liền thở dài, lão đã già, thời cuộc ngày nay quý dị, cũng không biết ngày nào đó sẽ có biến. Lão đến một ngày nào đó khi hai chân duỗi ra (thăng thiên ấy mà) cũng là bớt việc, nhưng lại không biết sau này người thân lão sẽ ra sao a. Nói không chừng cuối cùng vẫn phải dựa vào đứa cháu trai ngoại này.

“Đại cữu thấy cháu tới không vui sao?” Vu Chiến Nam mở miệng vui đùa làm sầu lo trong lòng Điền Trung Hòa tán đi.

“Làm sao vậy được, chỉ là nhìn đến cháu ta lại nghĩ đến đám phá gia chi tử nhà ta, nếu chúng nó bằng một phần mười của cháu thì ta đây cũng an tâm” Điền Trung Hòa nói xong thở dài.

“Sao lại thế được?” Vu Chiến Nam nhìn lướt qua đại biểu ca Điền Như Hải ngồi bên cạnh không nói một tiếng nào, rõ ràng là không có kiên nhẫn ngồi rồi, còn có tứ biểu đệ Điền Như Ngọc trên mặt cố tỏ ra mạnh mẽ. Cười hì hì nói: “Đại cữu nói như vậy là chiết sát cháu rồi. Mấy biểu ca biểu đệ đều là nhân trung chi long, cháu đây là một

nông dân thô bỉ, làm sao so sánh được."

"Ngươi đừng bệnh bọn nó, một đám đều là phế vật!" Lão nhân nói xong còn bức mình cầm quai trượng gỗ mạnh trên nền đá cẩm thạch mấy cái.

Điền Như Ngọc luôn kiêu căng ngạo mạn, nghe xong lời này liền bật dậy phản bác, lại bị đại ca hắn cúi đầu đè lại, thấp giọng nói gì đó, mới chịu im lặng ngồi yên một chỗ, vẻ mặt căm giận.

Vu Chiến Nam không chút để ý nhìn lướt qua động tác nhỏ của bọn họ, trên mặt vẫn mang theo nụ cười ngoan ngoãn nghe lời trưởng bối, căn bản không đem bọn họ để vào mắt. (*giả nai dễ sợ chưa =))*)

"Tại sao lại không trở về nhà ở, ở bên ngoài như vậy còn ra thể thống gì nữa. Hay là cháu chê nhà này ở không tốt?" Điền Trung Hòa hỏi.

"Đại cữu đừng nói thế chứ." Vu Chiến Nam cố ý khoa trương nhìn một vòng đại sảnh tráng lệ của phủ đệ Điền Trung Hòa, cười nói: "Nhà cữu đã sớm vượt qua cấp bậc hoàng cung, cháu ngày thường ở núi rừng kênh rạch Đông Bắc đã quen, đối với nhà của cữu cháu luôn rất hâm mộ. Chẳng qua nói vậy chứ, mấy ngày nữa sẽ có nhiều người đến, cháu đến sẽ thêm phiền, ở bên ngoài thực ra cũng rất tiện."

Điền Như Ngọc thấy bộ dáng nhà quê của hắn liền khinh thường bĩu môi, trong mắt y, Vu Chiến Nam thật sự như chính lời hắn nói, chỉ là một kẻ nông dân thô bỉ mà thôi.

"Đừng có nói tào lao!" Điền Trung Hòa nghiêm mặt nói: "Cho rằng lão già này không biết cái gì hả? Người làm thổ hoàng để ở Đông Bắc, tốt hơn chúng ta ở nơi này mỗi ngày nơm nớp lo sợ nhiều, còn lăm lời với cữu! Để lát nữa bảo người đi thu dọn đồ đạc, dọn đèn đây ở đi."

Tròng mắt Vu Chiến Nam xoay một vòng, đang muốn lấy cớ để qua mặt đại cữu. Nhưng còn chưa mở miệng, thì nghe một âm thanh sắc nhọn vang lên bên kia, là giọng cười châm chọc của Điền Như Ngọc.

"Phụ thân đừng khuyên nữa, biểu ca còn có tình nhân nhỏ bé phải chăm sóc đó, đến ở đây cũng không tiện." Điền Như Ngọc không để ý tới đại ca y đang lôi kéo ra hiệu, nói tiếp: "Hơn nữa biểu ca người ta đã đến đây được vài ngày rồi, mang theo tiểu tình nhân dạo chơi đã muôn gần hết thành Thiên Tân."

"Đến vài ngày?" Điền Trung Hòa giật mình hỏi.

Vu Chiến Nam nhìn lướt qua tên Điền Như Ngọc lăm miệng, ánh mắt sắc bén kia làm trong lòng Điền Như Ngọc run rẩy. Điền Như Ngọc lại lập tức phỉ nhổ chính mình, mình sợ cái tên binh lính càn quấy ở Đông Bắc này làm gì.

"Nói ra thật xấu hổ, đại thọ bảy mươi của đại cữu, qua loa không được, cháu đây chọn lễ vật đã muôn hoa hết cả mắt. Cháu nghĩ thành Thiên Tân tốt hơn nhiều so với Đông Bắc, nên mới đi dạo vòng quanh, mãi đến hôm nay mới mua được thứ như ý, lập tức đã có rồi."

Vu Chiến Nam cười đến vô cùng chân thành, nói mấy câu liền đem cái sóng ngầm mãnh liệt này hóa giải, nghe tiếng cười sảng khoái của Điền Trung Hòa. Vô cùng tương ứng với câu, thiên xuyên vạn xuyên mã thí bất xuyên! (*ngàn vạn thứ có thể đâm thủng, chỉ có mông ngựa là không thể đâm thủng được: "Vuốt mông ngựa" ở đây được hiểu là khen, nịnh bợ, ý chỉ rằng ai cũng thích việc mình được khen*)

"Cái gì mà qua loa không được chứ, ta đây thấy cháu đến là đã vui mừng rồi." Điền Trung Hòa cười nói: "Về nhà trụ đi, ra ngoài mang theo phụ nữ cũng không sao cả."

"Phụ thân!" Điền Như Ngọc lại mở miệng. Khi y nói chuyện, đôi mắt đen thắm của Vu Chiến Nam không chút cảm xúc nào nhìn chằm chằm vào y, y cũng không phát giác, đầu tiên là mở miệng cười hai tiếng kỳ quái, sau đó mới chậm rãi nói: "Biểu ca đem theo bên mình cũng không phải là phụ nữ, mà là một người đàn ông!"

Chương 49: Phụ tử

Edit: Mạc Thiếu Kỳ Phi

Beta: ~(`~) ngộ nà

.....

Điền Như Ngọc vừa nói ra những lời này, cả căn phòng lớn như thế lại trở nên yên tĩnh trong nháy mắt. Qua một lúc, mặt Điền Trung Hòa mới lộ ra vẻ giận dữ, lão tức giận đến mức cả giọng nói cũng run rẩy, nói: "Cháu, cháu học ở đâu ra cái thói đùa giỡn nam nhân!"

Vu Chiến Nam nhíu mày, mở miệng như muốn giải thích gì đó đã bị lão già quát to một tiếng cắt ngang: "Đừng tưởng rằng cha mẹ cháu đều qua đời thì sẽ không có ai quản được cháu, Vu Chiến Nam, ta cho cháu biết, chỉ cần ta còn một hơi thở ở đây, người của chúng ta sẽ không chết hết đâu, ta sẽ quản cháu, không cho cháu làm việc bại hoại nề nếp gia phong, tự mình hủy diệt bản thân!"

Điền Trung Hòa nói đến đoạn oán giận, bệnh cũ lại tái phát, lập tức hai mắt khẽ đảo, thở hổn hển. Hai vệ sĩ và hạ nhân bên trái và bên phải thật nhanh lấy thuốc đến, nhanh chóng làm cấp cứu cho lão già, rồi mới uống thuốc.

Điền Như Hải chợt từ trên ghế salon đứng lên, vẻ mặt khẩn thiết vọt tới bên người Điền Trung Hòa, miệng hô: "Phụ thân, phụ thân, thân thể không có chuyện gì chứ?"

Mà lúc này Điền Như Ngọc lại ngay cả một động tác xê dịch mông

cũng không có, vững vàng ngồi trên ghế, thờ ơ nhìn tất cả mọi việc, khẽ hừ một tiếng.

Vu Chiến Nam cũng bị dọa sợ không nhẹ. Hắn luôn biết Điền Trung Hòa có bệnh, chịu không nổi kích động, cũng không được tức giận. Chỉ là hắn quanh năm không thấy mặt Điền Trung Hòa, hơn nữa Điền Trung Hòa mỗi lần thấy hắn cùng luôn cao hứng vô cùng. Hắn thật sự không nghĩ tới, có một ngày hắn cũng có thể khiến cậu của hắn tức giận đến phát bệnh.

Động tác của Vu Chiến Nam so với bọn hắn cũng mau hơn, rất nhanh đến bên người lão gia, ở đó cùng nhân viên cấp cứu phía sau làm một số chuyện, hắn cầm lấy tay phải hư nhuyễn của lão, nhẹ nhàng hỏi: "Cậu, thân thể không có chuyện gì chứ?"

Điền Trung Hòa từ từ mở mắt, xem việc này hắn luôn luôn từ bỏ ý nghĩ cho rằng cháu ngoại kiêu ngạo, mở miệng khuyên nhủ thành khẩn: "Chiến Nam, nghe cậu nói một câu, đừng dính líu đến chuyện lần này nữa, cắt đứt quan hệ cùng những nam nhân kia đi, nữ nhân có gì không tốt chứ, không nên tìm nam nhân!"

Trong đôi mắt đục ngầu của Điền Trung Hòa, Vu Chiến Nam nhìn ra được tình yêu thương tha thiết của lão nhân đối với mình.

Đây là người thân của hắn, là người cậu ruột nuông chiều che chở hắn trưởng thành. Năm đó nếu như không có Điền Trung Hòa hết sức tương trợ, Vu Chiến Nam cũng không thể chắc chắn bản thân lúc phụ thân mình bất ngờ ra đi thật sự có thể theo công việc chính trị của người, lão tướng quân đoạt lại binh quyền từ trong tay Vu gia, đoạt lại thế lực vùng Đông Bắc. Ngay cả ngày hôm nay, Vu Chiến Nam có thể ở Đông Bắc tiêu dao tự tại làm một thổ hoàng để như thế, vẫn có liên quan không nhỏ đến sự tương trợ hết mình của Điền Trung Hòa ở tập đoàn Trung ương.

Đây cũng là lý do Vu Chiến Nam vô cùng tôn trọng lão, nhường nhịn những hài tử vô tri của lão, kiên trì hằng năm đến thăm lão. Hắn đã

xem Điền Trung Hòa trở thành người cha thứ hai từ tận đáy lòng!

Song, nghĩ đến khả năng phải chia tay Thiệu Hân Đường, Vu Chiến Nam vẫn không thể ức chế và đau đớn trong lòng. Muốn hắn chia tay người kia, chỉ sợ cả đời này cũng không thể được...

Hắn nhìn cõi lòng hy vọng dào dạt của lão nhân, không tự chủ mà dời ánh mắt sang chỗ khác, rồi mới nhẹ giọng nói rằng: "Cậu, trong lòng cháu hiểu rõ."

Điền Trung Hòa đã cao tuổi, lại mắc bệnh đã lâu, Vu Chiến Nam không thể không hiểu điều này sẽ khiến lão nhân phát bực mà ra đi. Cho dù là có tìm cách gì, cũng không thể cùng lão nhân giải thích, xem ra, đời này chuyện hắn ở chung với đàn ông cũng sẽ không được lão nhân tha thứ. Điền Trung Hòa cũng biết rằng hắn chỉ nói lấy lệ, nhắm mắt lại, không nhìn hắn nữa, chỉ uể oải phất phất tay, ý bảo Vu Chiến Nam có thể đi.

Lúc Vu Chiến Nam từ phủ của Điền Trung Hòa đi ra, hạ nhân hai bên trái phải líu ríu đi bên cạnh Vu Nhất Bác đang ôm theo một đống đồ ăn ngon và đồ chơi ban nãy nhờ làm nũng với nhân gia mà có được.

Lúc đi tới phía trước hành lang gấp khúc, đột nhiên nghe được một giọng lanh lảnh không có ý tốt vang lên. Là Điền Như Hải và Điền Như Ngọc từ phía sau đi tới.

"Ô, đây không phải là đại diệt tử (Cháu bên ngoại) nhà chúng ta sao?" Điền Như Ngọc chậm rãi từ phía sau Điền Như Hải đi tới, hướng về hai cha con.

"Cháu chào đại biểu thúc, tứ biểu thúc." Vu nhất bác nhìn thấy người, nhanh nhẹn đem vật cầm trong tay giao cho hai hạ nhân hai bên. Rồi mới cung kính nói. Cử chỉ ngôn ngữ khiêm tốn lễ độ, một bộ dáng tiểu công tử thế gia hoàn hảo, làm người ta tìm không ra một chút khuyết điểm nào.

“Đại diệt tử chúng ta đây là kiểu đầu gì nha, là kiểu dáng thịnh hành ở vùng núi hẻo lánh của các ngươi sao?”

Điền Như Ngọc ác độc nói.

Nhóc ghét nhất bị người khác xỉa xói, lại còn công kích kiểu tóc nhóc thích nhất.

Vu Nhất Bác quay đầu lại len lén nhìn thoáng qua phụ thân. Phát hiện Vu Chiến Nam thân hình cao lớn đều ẩn trong bóng đêm, mặt không đổi sắc nhìn người, hai con mắt giống như loài sói trên đồng hoang, phát ra ánh nhìn xanh biếc u ám, không nói một câu.

Vu Nhất Bác bị dọa sợ đến mức cái cổ nhỏ co rút lại, biết phụ thân cũng rất không thích người vừa tới. Đôi mắt màu đen to tròn yên tâm nháy mấy cái, thiên chân vô tà (ngây thơ, trong sáng không tạp niệm) nói với Điền Như Ngọc: “Đúng vậy! Cái kiểu tóc này đúng là dì Hai mang cháu đi cắt ở Thượng Hải mùa hè năm nay, bọn họ nói là kiểu tóc lưu hành nhất Thượng Hải, thế nhưng cháu vừa về tới vùng núi hẻo lánh Đông Bắc của cháu, đã bị đám bạn cười nhạo, bọn họ nói kiểu tóc này đã lỗi thời.” Vu Nhất Bác nói xong, lộ ra dáng vẻ khổ não tủi thân, nói: “Xem ra Thiên Tân còn chưa có kiểu tóc này nha, có khi qua một năm rưỡi nữa lại có thể thịnh hành rồi, tú thúc không nên gấp gáp.”

Vu Nhất Bác trong lời nói thì tự nhận vùng Đông Bắc không tiên tiến, mà ẩn ý bên trong thì có ý so sánh Thiên Tân với nơi lạc hậu còn thua, Điền Như Ngọc nghe xong xanh cả mặt, lại không thể giáo huấn nhóc, tỏ ra vẻ mặt không chấp nhận với trẻ con. Hơi nghiêng đầu thấy mấy người Vu Chiến Nam mang theo trong tay còn xách một túi lớn, chắc là đồ của đám phu nhân muốn lấy lòng với con trai của Vu Chiến Nam, liền mở miệng nói: “Ồ, mấy thứ này không phải là đồ của Điền phủ đó sao, đại diệt tử nói vậy hẳn cũng chưa từng thấy qua những vật tinh tế lặt vặt nhỉ, cầm về vùng núi hẻo lánh cho bạn bè mở mắt, nếu còn không đủ, nhớ trở lại xin Tứ thúc.”

"Tứ thúc nói mấy thứ này?" Đôi mắt to tròn của Vu Nhất Bác mở to, quay đầu lại nhìn một chút bao lớn bao nhỏ trong tay hạ nhân một chút, một bộ dáng giật mình nói: "Cháu từ chối không được, mới để cho bà ngoại và các dì các mợ tặng nhiều như thế, Tứ thúc nếu còn đưa nữa, mấy thứ này cháu cũng không biết xử lý sao, đồ chơi của đám bạn cháu toàn là hàng nước ngoài, mấy thứ này không biết bọn nó có để vào mắt không nữa."

Vu Nhất Bác một vẻ thiên chân vô tà, bộ dáng không chồ nào không làm một chút, thật sự bức Điền Như Ngọc một câu cũng nói không lên lời, muốn mắng thằng nhóc vài câu, lại thấy Vu Chiến Nam đứng ở đằng kia, vẫn không nhúc nhích, bị khí thế áp bánh tập kích từ trong bóng tối của hắn làm cho hoảng sợ, phải nuốt trở lại những gì định nói.

Vu Chiến Nam đưa tay ôm lấy tiểu đầu đưa hẫu vẫn còn đang tức giận trên mặt đất, xoay người liền lên xe, ngay cả nhìn Điền Như Ngọc và Điền Như Hải ở đằng kia cũng không thèm, biểu tình không coi ai ra gì của hắn vô cùng nhuần nhuyễn.

"Đồ chơi cái gì!" Điền Như Ngọc "phi" một tiếng, thấy Vu Chiến Nam dần dần biến mất trong tầm mắt, vẻ mặt nhăn nhó nói: "Cả nhà nhãi con của hắn, ổ thổ phỉ lời ra một tiểu lang tể tử (sói con), ngay cả một câu tiếng người cũng không nói, mấy người nói nó đáng yêu thật con mẹ nó mù mắt chó rồi!"

"Ngươi không được như vậy, tứ đệ." Điền Như Hải ngẩng đầu, trong ánh mắt không nhịn được mà lộ ra lo lắng, nói: "Ta không phải nói với ngươi không được chọc vào Vu Chiến Nam sao?"

"Ta sợ hắn cái rắm! Hắn cùng lăm là dựa vào phụ thân của chúng ta đắc thế tiểu nhân, một kẻ tồi tệ vô học, hoàn toàn theo ta túm nhị ngũ bát vạn, hắn mẹ nó tính là cái đ*o gì!" Điền Như Ngọc lớn tiếng nói: "Cho là mình ở khu Đông Bắc chó ăn đá gà ăn sỏi kia có chút tiếng nói, liền thật sự tự nghĩ mình giỏi giang lăm, kỳ thực là con mẹ nó thổ phỉ ở trên núi!"

"Ngươi nhỏ giọng một chút!" Điền Như Hải thấy người giúp việc trong nhà đang lén lút nhìn về bên này, không nhịn được mà lôi Điền Như Ngọc về sát lại bên cạnh, nói: "Cái gì mà một thổi phỉ ở vùng núi hẻo lánh, phụ thân không phải đã nói cho chúng ta biết nghìn lần phải cùng hắn tạo mối quan hệ tốt sao! Sao ngươi...."

"Phụ thân, phụ thân, ngươi ngày nào cũng chỉ biết có phụ thân nói cái này phụ thân nói cái kia, phụ thân cho ngươi chút tiền đồ, Tân khích ngươi để ở lại trên đây, sao ngươi không nghe lời đi, vài chục năm vẫn còn giữ chức vụ nhỏ bé, cả ngày ngươi chỉ biết treo sung lủng lẳng, còn không bằng cả lão Nhị ham bài bạc, còn giáo huấn ta gì chứ!"

Điền Như Ngọc nói xong, hứ một tiếng hất tay của Điền Như Hải ra, nói những câu chạm vào nỗi đau trong lòng Điền Như Hải, rồi mới phất ống tay áo một cái rời đi.

Điền Như Hải cũng thật sự uất ức, lần này nghe đệ đệ mình ăn nói không có phép tắc, sắc mặt một mảnh tái nhợt, trong lòng cũng không phải là không có cảm giác, nhưng những lời như vậy hắn cũng nghe qua nhiều, như thế nhiều năm qua, trong lòng thực sự ai cũng nhận định Điền gia lão đại Điền Như Hải là một kẻ hèn nhát. Trong tâm có chút khổ sở, liền muốn trở về hút chút thuốc phiện cho dễ chịu hơn, thất tha thất thiểu đi về phòng mình...

Bóng đêm u ám, thế nhưng hai bên đường phố ánh đèn nê-ông lóng lánh, quả thực sáng như ban ngày. Ở đây thực sự không giống với Đông Bắc, mặc dù Vu Chiến Nam ở trước mặt người ta có chết cũng không thừa nhận Đông Bắc là vùng núi hẻo lánh, thế nhưng lúc này Thiên Tân quả thực nếu so với Đông Bắc tốt hơn nhiều, kiến trúc hoành tráng, tiếp cận nền kinh tế thế giới, còn có cả cuộc sống về đêm vô cùng rực rỡ...

Vu Chiến Nam thấy con trai mình ghé vào cửa sổ nhìn ngắm bên ngoài, toàn bộ khuôn mặt nhỏ nhắn dính lên cửa sổ, ép tới bếp. Lại

nghĩ đến vừa rồi bộ dáng khả ái nhanh mồm nhanh miệng của con trai nhà mình, làm Điền Như Ngọc tức giận đến tái mặt rút gân, không khỏi bật cười, tâm tình phiền muộn ở Điền phủ dường như cũng quét sạch, cảm giác mình có nhí tử đáng yêu như thế cùng Thiệu Hân Đường, thì còn có gì không hài lòng đây.

Vu Nhất Bác đem mặt ra sức mà dán lên cửa xe, còn muốn lẽ lưỡi ở trên vẽ vòng tròn, đang chơi đùa cực kỳ hăng say. Đột nhiên nghe được tiếng cười của phụ thân từ phía sau, sợ đến mức từ trên cửa sổ xe trượt xuống. Quay đầu lại thì thấy trọn gương mặt than của phụ thân hiện tại đang cười tersedum nhìn nó, nói câu: “qua đây!”

Vu Nhất Bác do dự vài giây, không biết đây là tình trạng gì, sau đó ngay khi cha hắn có chiểu hướng cau mày, thì nhanh chóng bò tới bên cạnh phụ thân, giống như một con chó nhỏ mở đôi mắt ướt át to tròn, nhìn ba ba Vu Chiến Nam.

Vu Chiến Nam đưa tay sờ sờ quả dưa hấu, phát hiện đâu của trẻ con lại mềm mại như vậy, làm cho trái tim của Vu Chiến Nam không chịu được mà trở lên mềm nhũn. Sau đó một tay ôm con trai đặt lên đầu gối.

“Phụ, phụ thân...” bạn nhỏ đầu quả dưa hoảng sợ nắm chặt vạt áo Vu Chiến Nam, hốt hoảng kêu lên.

Hình như từ lúc nhóc biết ghi nhớ sự việc, cha nhóc đã không còn thân mật với nhóc như vậy. Vu Chiến Nam đối xử với nó vô cùng nghiêm khắc, tuy rằng sau này Thiệu Hân Đường vào ở phủ tư lệnh, số lần giáo huấn nhóc đã giảm đi rất nhiều, nhưng phụ thân nhóc đột nhiên có động tác ôn nhu như vậy vẫn khiến nhóc có chút thụ sủng nhược kinh(được người yêu thương vừa mừng lại vừa lo).

Đây là cách làm của hắn, Vu Chiến Nam sao lại không hiểu rõ đứa trẻ này đang suy nghĩ cái gì. Nhéo Nhéo mũi nhóc, hắn nói: “Tiểu thúc thúc của ngươi luôn nói ta khắt khe với ngươi, phải không?”

Bạn nhỏ đâu quả dưa lắc đâu như trống bỏi.

Vu Chiến Nam ánh mắt ôn nhu, chậm rãi mở miệng nói rằng: "Năm đó ta chính là con trai độc nhất nhà họ Vu, từ nhỏ vô pháp vô thiên, bị mọi người chiều chuộng thành quen, căn bản cái gì cũng không biết. Nhưng bỗng nhiên có một ngày, khi ta đang cùng các thiếu gia tiểu thư chơi đến hôn thiêng địa ám, trong nhà chợt truyền đến tin, nói là gia gia con đã chết. Con không biết đâu, lúc đó trong nháy mắt ta còn tưởng người khác nói đùa, một đấm đánh người báo tin ngã xuống đất... Chuyện này đương nhiên là sự thực, sau vào canh giờ, toàn bộ Vu gia đều thay đổi. Tất cả những người trong nhà đều khóc sướt mướt, tiếng nha nho mắng chửi, có người đi ra ngoài để báo tin cho kẻ địch, có người nhân lúc hỗn loạn trộm đồ muốn chạy...Đối mặt trong ngoài một mảnh hỗn loạn, những tháng đó, phụ thân ngươi là ta mới phải vội vã lớn lên. Một năm kia, cữu lão gia ngươi mới phái người gửi tiền trợ cấp, ta loay hoay ở giữa. Cũng trong một năm kia, dì Hai ngươi vì muốn tìm thêm thể lực giúp đỡ ta, phải rời khỏi vị hôn phu, gả đến đất Thượng Hải cho vị nghị công tử Tô gia chưa từng gặp mặt..."

Vu Chiến Nam nói đến đây, thanh âm có chút trầm thấp, tròng mắt đen nhánh tỏa ra tâm tình phức tạp, như là trở về tới những năm tháng từ cõi vô thân đó, mắt nhìn người thân nhất mất đi hạnh phúc vì mình mà bắn thân lại chịu bó tay.

"Sở dĩ, ta không muốn con từ nhỏ đã được nuôi dưỡng trong đống mật ngọt, nếu có một ngày ta không còn khả năng che chở cho con, ta cũng muốn con có thể nhanh chóng lớn mạnh hơn, mà không phải giống ta năm đó cái gì cũng không làm được..."

"Con biết, phụ thân!"

Đây là lần đầu tiên Vu Chiến Nam cùng con trai mình thổ lộ nhiều tâm tình như thế. Hắn thường ngày luôn luôn trầm mặc, làm cho Vu Nhất Bác thấy liền sợ hãi. Những lời này vừa nói ra, Vu Nhất Bác nghe xong hốc mắt ướn ướt, nó thực sự vẫn biết phụ thân đối với nó

là tốt nhất, chẳng qua là tốt đối với nhóc không giống người khác mà thôi.

"Phụ thân, ta biết..." Vu Nhất Bác đem khuôn mặt nhỏ nhắn áp lên ngực phụ thân nhóc, trong ngực chua xót ngọt ngào, rồi mới an ủi nói: "phụ thân không cần đau lòng, hiện tại cữu lão gia sống tốt, dì Hai cũng sống rất tốt... Ta sau này cũng sẽ nghe lời, nhất định sẽ không để cho phụ thân thất vọng."

"Được." Vu Chiến Nam vuốt ve đầu nó, trong lòng cũng xúc động, còn nói: "Khóc cái gì mà khóc, nam tử hán đại trượng phu chảy máu chứ không chảy lệ!"

"Dạ! Ta chỉ ở trước mặt phụ thân khóc, ở trước mắt người khác đều là nam tử hán!" Tiểu hài tử nũng nịu nói.

Người lái xe như người vô hình, bọn bảo tiêu đều ngồi phía sau xe. Bên trong buồng xe to như vậy là bầu không khí ôn hòa hiึm thấy của hai cha con.

"Con cùng từ biếu thúc nói như vậy, có phải rất không lễ phép?" Qua nửa ngày, tiểu hài tử ngẩng đầu lên từ trong ngực phụ thân nhóc, đánh bạo bất an nhỏ giọng hỏi.

"Đúng là không tốt!" Vu Chiến Nam nói.

Vu Nhất Bác trong ngực giật thót, nghĩ thầm, chẳng lẽ muốn mắng rồi sao? Lại nghe Vu Chiến Nam thanh âm trầm thấp nói rắng.

"Người cặn bã như thế, không cần cùng hắn nói lời vô ích, trực tiếp sau lưng nghiên chêt hắn là được!"

Chương 50: Yên hội

"Người cặn bã như thế, không cần cùng hắn nói lời vô ích, trực tiếp sau lưng nghiên chêt hắn là được!"

Vu Nhất Bác ngồi trên đùi phụ thân, nghe cha nhóc nói xong thì mặt nhóc có chút đăm chiêu, nhăn nhăn cái mũi nhỏ trông rất dễ thương. Sau đó nhóc gật gật đầu tỏ ý hiểu rồi.

Khi bọn họ trở về khách sạn thì trời đã về khuya, Diêm Lượng chờ bọn họ ở đại sảnh, còn Thiệu Hân Đường đã đi ngủ rồi.

Đem con trai giao cho Diêm Lượng, Vu Chiến Nam rón ra rón rén đi vào phòng ngủ, nhìn thấy thân ảnh trên giường, liền cảm thấy an tâm.

Vội vàng đi tắm, sau đó tiến vào trong ổ chăn ôm lấy thân mình thơm tho trong chăn, Vu Chiến Nam thỏa mãn thở dài một tiếng, sau đó cũng chìm nhanh vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, Điền phủ mở tiệc. Vu Chiến Nam cũng không muốn tới đó sớm như vậy, nghĩ bụng ngày hôm qua đã chọc ông cậu tức tới lâm bệnh, tối nay hẵng đi, mang theo con trai đến là được. Ai ngờ khi bọn họ còn chưa đi, Điền phủ đã cho người đem thiệp mời đến, tên người được mời được viết bằng chữ Khải thiếp vàng rất rõ ràng, là tên hắn và Thiệu Hân Đường.

Vu Chiến Nam ngồi ở bên giường cầm trong tay cái thiệp mời màu đỏ văn hoa lan kia, nhường cao đôi mày.

Thiệu Hân Đường từ trong phòng tắm đi ra, tỉ mỉ lau mái tóc dài. Nhìn thấy Vu Chiến Nam mới sáng sớm đã tó ra khó chịu, nhịn không được đi qua xem náo nhiệt.

"Làm sao vậy?" Thiệu Hân Đường hỏi.

Vu Chiến Nam trực tiếp đem thiệp mời đưa cho cậu, miệng mắng: "Mấy tên con trai nhà họ Điền, sớm muộn gì ta cũng cho họ một bài học!"

Thiệu Hân Đường vừa thấy dòng chữ mạnh mẽ rõ ràng trên thiệp, liền biết ý ông cậu của Vu Chiến Nam cố ý bắt mình đi. Tuy rằng không biết là có chuyện gì xảy ra, nhưng xem biểu tình khó xử của Vu Chiến Nam, thì đã biết chẳng phải chuyện tốt lành gì rồi.

"Tôi sẽ mặc bộ tây trang màu nâu mới mua hôm qua." Thiệu Hân Đường thản nhiên nói. Chuyện như vậy đời trước cậu thấy nhiều rồi, đơn giản là do bậc trưởng bối trong nhà không ưa vẫn bối vĩ đại nhà mình chung chạ với đàn ông, muốn cho con hổ ly tinh trong mắt bọn họ là mình một đòn ra oai phủ đầu chứ gì.

"Em đồng ý đi sao?" Vu Chiến Nam ngẩng đầu, vui vẻ kéo Thiệu Hân Đường vào lòng, mạnh mẽ hôn lên hai má cậu: "Cảm ơn."

Dù cậu không muốn thì cũng có thể làm gì chứ, cậu vốn là tiểu tình nhân của Vu Chiến Nam, còn không phải là Vu Chiến Nam bảo đi đâu thì cậu đi đó sao! Cậu cũng không muốn đang yên đang lành lại chọc Vu Chiến Nam nổi giận, những ngày an dật như này cậu vẫn nên quý trọng đi.

Thời đại này vẫn chưa có máy sấy tóc, Thiệu Hân Đường thì lại thích tắm rửa mỗi ngày, ngày nào cũng phải kéo lê mái tóc dài này rất không thuận tiện. Đời trước, Thiệu Hân Đường để tóc ngắn, thời đó đã rất phổ biến việc dùng tóc giả để hóa trang rồi. Nhưng ở niên đại này lại không có, Thiệu Hân Đường khi diễn hí luôn thường phải dùng chính tóc thật của mình. Nhưng từ giờ về sau, Thiệu Hân

Đường cảm thấy chắc mình cũng không còn khả năng lên đài diễn hí nữa rồi, thế nên sáng sớm hôm nay liền nhân tiện nói luôn: "Hôm nay chúng ta ra ngoài tìm chỗ nào cắt tóc cắt tóc tôi cho ngắn đi, cắt ngắn giống như anh, hoặc giống Diêm phó quan cũng được....."

"Không được!" Vu Chiến Nam cắt ngang ý tưởng tốt đẹp của cậu, nói: "Không cho cắt, em để tóc như vậy rất đẹp."

Thiệu Hân Đường ghét nhất chính là những lúc hắn nói những câu bá đạo như "Không được", "Không cho", "Không đồng ý". Loại lời nói này, rất dễ kích khởi cậu có tâm lý phản nghịch. Nhưng ở trong tay Chiến Nam, cậu lại không thể làm gì được, chỉ có thể mỗi lần đều tức giận đến nghiến răng.

"Anh sẽ không coi tôi thành phụ nữ chứ?" Thiệu Hân Đường nhịn không được hỏi.

"Sao vậy được?" Vu Chiến Nam ôm bờ vai cậu bước tới đại sảnh dùng bữa sáng, dán lên tai cậu lưu manh nói: "Chẳng phải lúc nào ta cũng không sáp sai chỗ sao!"

Thiệu Hân Đường nghe xong, khuôn mặt nhỏ nhắn lúc đó lú trăng. Rõ ràng những lời này vượt quá điểm mấu chốt của cậu rồi.

Vu Chiến Nam hôn mạnh lên hai má đỏ hồng của cậu. Vừa vặn bị Diêm Lượng đang đi lên để giục bọn họ dùng bữa nhìn thấy. Diêm Lượng có chút xấu hổ quay đầu, đi xuống lâu trước.

Thiệu Hân Đường càng xấu hổ hơn, hung hăng giẫm một phát lên chân Vu Chiến Nam, dùng hết sức mà giẫm, sau đó nghe thấy giọng cười hì hì của Vu Chiến Nam trêu cậu: "Tức giận sao?"

Tên này cẩn bản không phải là người mà!

Thiệu Hân Đường quyết định về sau không thèm cũng hắn so vũ lực nữa, điều chỉnh quyết tâm, đẩy hắn ra rồi đi xuống lâu.

Tiểu đầu dưa đã ngồi ngay ngắn trên bàn, bộ dáng ngoan ngoãn, nhìn thấy Thiệu Hân Đường thì đôi mắt to sáng lên, thì thầm vào tai Thiệu Hân Đường: "Ngày hôm qua cha ôm con đó, còn nói với con rất nhiều chuyện....."

"Ngoan!" Thiệu Hân Đường trìu mến sờ sờ đầu nhóc, nói: "Đó là bởi vì Tiểu Nhất Bác rất dễ khiến người ta yêu thương."

Nhóc nghe xong nghe xong túm tím cười, sau đó cũng đáp lời Thiệu Hân Đường một câu, Thiệu Hân Đường nghe xong đầu đầy hắc tuyến. Nhóc nói: "Thiệu thúc thúc cũng khiến người ta yêu thương, đặc biệt phụ thân, con thấy cha thường ôm thúc, còn nói với thúc rất nhiều điều....."

"..... Ăn cơm." Thiệu Hân Đường sắc mặt cứng đờ, gấp một đũa rau xào vào trong bát thằng nhóc, muốn chặn cái miệng đồng ngôn vô kỵ của nhóc lại.....

Buổi tối khi họ đến, Điền phủ đã đông như trẩy hội, hai bên là cấm vệ binh đứng thẳng hàng trước cửa lớn, một tiểu tư tiễn tới dẫn xe họ chạy vào.

So với Điền phủ, Vu Chiến Nam thật sự không phải là một kẻ phô trương lãng phí. Nhóm người Thiệu Hân Đường đi vào bên trong, đôi mắt trong sáng, hoàn toàn không bị sự hoa lệ và kiến trúc tuyệt đẹp của Điền phủ mê hoặc. Lại thêm vài phần khí độ bất phàm rõ ràng, làm vô số người ghé mắt.

Có mấy người khẽ thì thầm hỏi: "Đó là ai thế?"

"Hình như là quân phiệt vùng Đông Bắc Vu Chiến Nam, cháu trai bên ngoại của Điền lão gia."

"Hắn chính là Vu Chiến Nam?" Thanh âm kinh ngạc vang lên: "Quả nhiên là nhân trung chi long, còn trẻ như vậy! Vậy còn tiểu công tử

bên cạnh thì sao?"

"Chưa thấy qua, phỏng chừng là tiểu thiếu gia của gia tộc nào đó, bộ dạng cũng thật tuấn tú, không biết đã có gia đình chưa nhỉ?"

"....."

Vu Chiến Nam không muốn làm Điền Trung Hòa tức giận, làm xấu mặt lão, nên không quá mức thân mật với Thiệu Hân Đường như bình thường. Lúc này nghe thấy mấy lời luyên thuyên của đám người kia, hận không thể ôm người vào lòng, hét lớn một tiếng: "Đây là của lão tử, đứa nào dám con mẹ nó đánh chủ ý lên cậu ta thì ông đây giết hắn!"

Nhưng không thể, Vu Chiến Nam chỉ có thể kéo người lại gần chút, nghiến răng nghiến lợi nói vào tai y: "Thành thật chút cho ta, đừng nói chuyện với người khác!"

Thiệu Hân Đường nhẹ nhàng liếc mắt nhìn hắn một cái, hoàn toàn không để ý tới hắn đang nổi điên.

Đang nói chuyện, Điền Trung Hải và Điền Như Ngọc bước lại đây, Điền Như Hải bình thường, Điền Như Ngọc vẫn là bộ dạng khó ưa, đi vài bước đã đến bên cạnh họ.

"Biểu đệ, cha đang ở trong phòng, đang chờ ngươi đến đó." Điền Như Hải lên tiếng đầu tiên, sợ Tứ đệ hắn lại làm ra chuyện tự hại thân.

Vu Chiến Nam gật đầu, kéo tay Thiệu Hân Đường đi. Bị Điền Như Ngọc đột nhiên vươn cánh tay ngăn trở, khóc môi nhếch lên, cười ác độc nói: "Biểu ca không phải là muốn mang tên này vào cùng đấy chứ!"

Không để ý đến ánh mắt lạnh lùng của Vu Chiến Nam, gã tiếp tục nói: "Biểu ca chắc sẽ không nghĩ đến kẻ đê tiện hạ đẳng nào cũng

có thể đi gặp cha đúng không, nếu không chắc khiến cha tức chêt mất.....”

“Ngươi lặp lại lần nữa.”

Vu Chiến Nam thanh âm rất thấp, trầm thấp như cơn gió mang mưa giông đến trước cơn bão. Ánh mắt hắn như con sói đói nhìn chăm chăm Điền Như Ngọc, tựa như Điền Như Ngọc dám lặp lại lần nữa, hắn có thể đương trường mà kết liễu gã.

Điền Như Ngọc cũng bị dọa cho hoảng sợ, cho tới giờ gã vẫn chưa thấy khí thế và biểu tình nào có thể khiến người sợ hãi như vậy.

“Biểu đệ, ngươi đừng cùng hắn chấp nhặt!” Điền Như Hải vừa thấy tình thế không đúng, liền kéo đệ đệ nhà mình về phía sau, lau mồ hôi trên trán nói: “Tứ đệ chỉ nói đùa thôi, biểu đệ ngươi trăm ngàn lần đừng cho là thật! Phụ thân còn chờ ngươi, mau đi đi!”

Vu Chiến Nam đứng tại chỗ không hề động, ánh mắt thâm trầm tối đen nhìn chăm chăm vào Điền Như Ngọc. Thiệu Hân Đường sắc mặt cũng khó chịu, tuy rằng đã lường trước rồi, cũng đã chuẩn bị tâm lý, nhưng bị người chỉ vào mũi mắng “Đê tiện hạ đẳng”, cậu vẫn không thể chịu được. Nhìn ánh mắt Vu Chiến Nam đã biết không đúng, con bạo long này bạo nộ rồi. Nhưng đang có nhiều người như vậy, người ta còn là con trai ruột của cậu hắn, dù phát sinh cái gì cũng rất không tốt. Thiệu Hân Đường ở phía sau lôi kéo tay áo hắn, nhắc nhở hắn lý trí một chút.

“Điền Như Ngọc, vô tri cũng nên có hạn độ. Ngày nào đó ngươi sẽ bị chính cái miệng thối tha của ngươi hại chết, đừng nói ta không nhắc nhở ngươi trước.” Vu Chiến Nam thanh âm bình thường nói. Hai huynh đệ Điền Như Ngọc nghe được sắc mặt thoáng cái trăng bệch.

“Vu Chiến Nam, ngươi dám làm gì ta!” Điền Như Ngọc nói: “Đừng tưởng rằng nơi này là Đông Bắc của các ngươi, ngươi nói cái gì chứ! đây là Thiên Tân, chọc ta, đừng nói ta không cho ngươi bước chân

ra khỏi cái thành phố này!"

Vu Chiến Nam nhẹ nhàng gợi lên khóe miệng, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Chúng ta cùng chờ xem!"

Sau đó Vu Chiến Nam lôi kéo tay Thiệu Hân Đường, xoải bước đi đến phòng Điện Trung Hòa, cũng không thèm liếc nhìn Điện Như Ngọc sắc mặt trắng bệch ở phía sau.

Điện Như Ngọc oán hận mắng: "Nói đùa cái gì chứ!"

Mắt thấy tên này lại muốn có chủ ý mới, Điện Như Hải liền kéo gã đến góc vắng, nói: "Ngươi được rồi đấy, luôn là cùng hắn dõi nghịch làm gì!"

"Ta không quen nhìn cái bộ dáng không thèm để ai vào mắt của hắn, một thổ phỉ từ dưới khe suối đi ra, mà dám xem thường người khác! Dám đến nơi này của chúng ta giương oai!" Điện Như Ngọc "Phụt" nhổ một bãi nước miếng, rồi nói: "Vu Chiến Nam, cũng có ngày ta khiến hắn hối hận!"

"Được rồi!" Điện Như Hải trấn an gã: "Hắn cũng không chủ động trêu chọc chúng ta, lại là thân thích, ngươi so đo như vậy làm gì!"

"Thân thích cái chó gì, hắn chính là dựa vào cha chúng mới có được ngày hôm nay, con mẹ nó còn dám ở trước mặt ta ra vẻ đại gia!"

"Được rồi, được rồi, ta đi tiếp đón khách, ngươi ở chỗ này bình tĩnh xuống, đừng xúc động. Hôm nay ngày trọng đại của cha, phá hỏng cha sẽ không tha cho chúng ta đâu!" Điện Như Hải an ủi võ vồ bờ vai gã, nói xong bước ra ngoài chiêu đãi tân khách.

Điện Như Hải mới vừa rời khỏi, một thanh âm cà lơ phơ đã vọng tới: "Ai có lá gan lớn như vậy, chọc tứ đệ của ta tức giận?"

"Nhị ca!" Điện Như Ngọc đột nhiên ngẩng đầu, kêu lên.

Chương 51: Điền như dật

“Nhị ca!”

Điền Như Ngọc đột nhiên ngẩng đầu, thấy Điền Như Dật mặc bộ tây trang màu trắng, một tay đút túi quần, một tay bưng ly rượu đế dài, tiêu sai bước tới.

Điền Như Dật dáng người cao to, tây trang màu trắng dễ chịu ôm lấy người y. Một đôi mắt xéch linh động đẹp vô cùng. Điền Như Dật không chỉ là người có diện mạo đẹp nhất trong bốn anh em, mà còn được coi là người có cái đầu thông minh nhất trong bọn họ. Ngày trước, Điền Trung Hòa cưng chiều y nhất. Nhưng càng sau này, theo từng ngày y lớn lên, lão mới phát hiện ra sự khôn ngoan của y lại không dùng cho việc chính đạo.

Vị Điền gia nhị thiếu gia Điền Như Dật diện mạo xuất chúng này tại Thiên Tân vô cùng nổi danh, y ăn uống phiêu đổ không gì không biết, là người cầm đầu những cuộc chơi bời ở thành Thiên Tân, hồ bắng cẩu hữu chất thành đống lớn.

Tuy rằng Điền gia lão gia Điền Trung Hòa rất tức giận việc con trai thứ hai của mình không đàng hoàng, nhưng Điền Như Dật quả thật là một nhân vật lớn. Mặc kệ là trong chuyện chơi bời gì, y đều vô cùng tinh thông. Y thích mỹ nữ mĩ nam, nhưng lại không cưỡng ép dân nữ hay uy hiếp dọa nạt như người ta. Mười hai cơ thiếp xinh đẹp như hoa của y đều cam tâm tình nguyện khăng khăng một mực đi theo y. Y nuôi cơ thiếp so với cha y còn nhiều hơn, nhưng lại không hề dung vào chút tiền nào của Điền lão gia. Điền Như Dật đầu óc linh hoạt, ánh mắt tinh chuẩn, làm chuyện mua bán rất có

lời.

Hơn khi y mới hơn mười tuổi đa cực kỳ thích đánh bạc. Đánh bạc dù gì cũng không phải là một chuyện tốt, nó làm cho bao người bởi vậy mà tàng gia bại sản làm cho bao người phải thân bại danh liệt.

Nhưng sự lợi hại của Nhị thiếu nhà Điền gia là ở chỗ đó, đánh bạc chỉ như một loại giải trí, loại trò chơi mà y muốn thắng là có thể thắng, thích thua là có thể thua. Điền Như Dật thắng tiền ở sòng bạc đủ cho cả nhà xài, ngay cả vài sòng bạc lớn hiện tại ở Thiên Tân, cũng bị y quét sạch.

Cho nên, nói Nhị thiếu Điền gia là một nhân vật lớn, không ai dám nói không tin.

Điền Như Dật tuy không đi theo con đường chính trị như cha y, nhưng tài lực của y ở Thiên Tân, đã có thể coi là một người vô cùng quan trọng ở nơi này.

Điền gia mặc dù có quyền có tiền, nhưng kẻ ăn không ngồi rồi cũng nhiều, còn chưa đủ cho vài tên nồi tử túy tiện tiêu xài, nhất là Điền Như Ngọc – tên chuyên nuôi tình nhân ở ngoài, lại thêm một đám hổ băng cầu hữu phàm ăn. Cho nên đối với vị Nhị ca có tiền này, mấy huynh đệ đều ra sức nịnh bợ.

Điền Như Dật cũng là người coi trọng tình huynh đệ, dù ai thiếu tiền, chỉ cần nói ra con số, y không thèm hỏi nguyên nhân, dã trực tiếp gọi người đem tiền đến cho các huynh đệ. Cho nên, uy vọng của Điền Như Dật trong đám huynh đệ là cao nhất, thậm chí vượt qua trưởng tử Điền gia Điền Như Hải – vị đại ca hơn y đến bảy tuổi.

Lúc này nhìn thấy bộ dáng phẫn hận nghẹn khuất của vị Tứ đệ luôn luôn kiêu ngạo ương ngạnh không ai bì nổi này, Điền Như Dật nhịn không được tiến tới hỏi một chút: "Làm sao vậy, đến tột cùng là ai làm tứ đệ ta tức giận, nói cho Nhị ca, Nhị ca giúp ngươi!"

"Nhị ca, ta đang muốn tìm người, chính là đáng chết Vu Chiến Nam

kia!" Điền Như Ngọc nhìn thấy Nghị ca gã, y như nhìn thấy cứu tinh, thái độ mà ngày thường gã hay dùng khi ở sau lưng nói xấu y bài bạc này nọ biến mất không chút dấu vết, tiến lên thân thiết nắm lấy tay áo Điền Như Dật mà nói.

Điền Như Dật vốn đang cười hì hì, nghe xong lời gã, sắc mặt trầm xuống, trầm giọng nói: "Ngươi rảnh rồi đi chọc tới hắn làm gì?"

Làm con út của Điền gia, lớn lên trong sự nuông chiều, Điền Như Ngọc không hề biết nhìn sắc mặt của người khác, gã tiếp tục nói: "Nghị ca, ngươi không biết cái tên Vu Chiến Nam kia đáng giận cỡ nào đâu! Một tên thổ phỉ đi ra từ vùng núi hẻo lánh, không dựa vào cha chúng ta thì làm sao có được ngày hôm nay! Bộ dáng kiệt ngạo bất tuân kia bày ra cho ai xem, nói hắn hai câu hắn đã uy hiếp ta, cho rằng ta sợ hắn sao! Nếu không vì nể mặt người dì quá cố, ta sẽ không cho hắn bước nổi ra khỏi thành Thiên Tân!"

Điền Như Dật lắng nghe gã nói, không hề xen câu nào. Nhưng khuôn mặt tuấn tú kia lại hiện lên vẻ khó lường, rất đáng cân nhắc.

"Còn học được thói chơi đùa nam nhân, còn không nhìn lại đức hạnh của mình xem!" Điền Như Ngọc nói đến tức giận, nhịn không được hừ hai tiếng.

"Chơi đùa nam nhân?" Điền Như Dật hỏi.

"Đúng vậy, ngày hôm qua còn khiến cha tức giận đến phát bệnh!"
Điền Như Ngọc đáp.

Điền Như Dật im lặng một lúc lâu. Điền Như Ngọc nóng nảy, gã nhìn chăm chăm Điền Như Dật, nôn nóng nói: "Nghị ca, ngươi nên thay ta báo thù chứ, nhiều năm như vậy cha đều bên tai chúng ta khen ngợi hắn, hạ thấp chúng ta, chẳng lẽ ngươi có thể nuốt được cục tức này sao?"

"Vậy ngươi cho rằng làm sao thì được?" Điền Như Dật thanh âm

bình tĩnh thản nhiên.

“Tôi thiểu phải giáo huấn hắn một trận, không làm hắn mất một cánh tay, cũng phải đánh gãy một chân. Khiến hắn biết sự lợi hại của huynh đệ chúng ta. Hơn nữa, tiểu tình nhân hắn mang đến kia bộ dạng cũng thực tuyệt, một nam nhân, lại còn có hương vị hơn so với cả mấy cô nương mà ta từng gặp. Chắc chắc..... Nếu không chúng ta cũng chơi đùa cậu ta một chút?” Điền Như Ngọc nói đến chỗ hưng phấn, hai má phiếm hồng, thanh âm không tự giác mà đè thấp xuống.

“Nói xong?” Điền Như Dật thanh âm vẫn không hề pháp phồng.

“Thế nào, Nhị ca ngươi còn có chiêu gì diệu hơn sao?”

Điền Như Ngọc nói xong, liền quay đầu nhìn Điền Như Dật. Chỉ thấy biểu tình của vị Nhị ca vốn cao thâm khó lường của gã đột nhiên nghiêm túc hắn lên, nhìn thẳng vào mắt gã nói: “Chiêu diệu hơn chính là, đừng đi trêu chọc Vu Chiến Nam!”

“Cái gì?” Điền Như Ngọc nghĩ mình nghe lầm.

“Chiêu diệu hơn chính là, đừng đi trêu chọc Vu Chiến Nam.” Điền Như Dật lần này nỗi rõ từng chữ một: “Trăm ngàn lần không cần đi trêu chọc hắn, những lời vừa rồi ngươi nói, tốt nhất về sau đừng nghĩ nữa. Lúc trước ăn đau giờ đã quên, đây là lời khuyên Nhị ca giành cho ngươi.”

Điền Như Ngọc sau khi nghe xong lời y mất nửa ngày mới có phản ứng, sau đó thanh âm đột nhiên trở nên sắc nhọn: “Nhị ca, đừng bảo với ta là ngươi cũng sợ hắn!”

Hai người dù đứng ở một góc, nhưng cột đá to lớn tựa hồ cũng không thể ngăn trở được ánh sáng của hai vị thiểu gia Điền gia. Điền Như Ngọc nói những lời này lại còn lớn tiếng, đã khiến vài người trộm nhìn sang bên này. Điền Như Dật nhìn đệ đệ đang phẫn

nộ của y, vỗ vỗ bờ vai gã, nói một câu cuối cùng, sau đó bưng cốc đi đến chỗ đại sảnh chật kín người.

Y nói: "Không phải ta sợ, mà là ta thấy rõ tình thế."

Điền Như Dật đi ra, khuôn mặt tươi cười như thường đến chào hỏi khách khứa. Khuôn mặt tuấn tú của Điền Như Ngọc trở nên vặn vẹo trong bóng đêm.....

Vu Chiến Nam mang Thiệu Hân Đường góc pòng ở lầu hai, nói với Thiệu Hân Đường: "Em không cần đi vào, ở đây chờ ta, nếu thấy mấy tên thiếu gia nhà Điền gia thì nhớ tránh đi, chờ ta ra rồi nói sau."

Thiệu Hân Đường nhẹ nhàng gật đầu, cậu biết Vu Chiến Nam đem cậu tới đây là vì sợ cậu ở đại sảnh sẽ chịu thiệt, nói vậy không thể đưa cậu vào phòng trong cũng là đạo lý.

Diêm Lượng sớm đưa Vu Nhất Bác đến chỗ mấy nai nai ở Điền phủ chơi. Vu Chiến Nam đưa cậu đến chỗ góc không có người hầu qua lại, vẫn rất không yên lòng quay đầu lại xem mấy lần rồi mới đi vào phòng.

Thiệu Hân Đường đứng chốc lát, cảm giác mấy tên bảo tiêu cứ liếc mắt, như có như không mà đánh giá mình, liền tiến lên vài bước, bước ra ban công lầu hai. Phát hiện nơi này vô cùng yên tĩnh, còn có thể nhìn đến khu vườn nở đầy hoa tử kinh dưới lầu, hương thơm ngào ngạt theo gió lướt tới, Thiệu Hân Đường cảm thấy một trận sảng khoái, thân tâm đều được thả lỏng. Lắng lặng hưởng thụ giờ khắc hòa mình vào thiên nhiên hiếm khi có được này.

Điền Như Dật cùng mấy kẻ quen biết lần không quen biết nịnh bợ y hàn huyên, lần lượt thay đổi, nâng chén cung ly đều chỉ khiến y cảm thấy rất dần độn vô vị. Lại quay đầu, đã nhìn thấy đại ca mình cúi đầu khom lưng đi theo Cục trưởng cục Công an ở đằng kia, tứ đê vẫn khó chịu mà đứng yên một chỗ, trên khuôn mặt nhỏ nhăn trán

ngập cùu hận, còn có tam đệ – kẻ nay giờ vẫn không thấy tăm hơi, không biết đã say sưa mà ngã vào lòng ôn hương nào đó rồi.....
Càng nhìn càng cảm thấy có chút cô đơn, thậm chí là mệt.....

Tìm một cái cớ từ chối mấy kẻ đi lên kính rượu mà y không quen biết, Điền Như Dật đeo lên mặt một nụ cười khéo léo đi ra từ cửa sau. Chạy đến hoa viên xinh đẹp phía sau Điền phủ.

Nếu hỏi điều gì ở Điền phủ khiến hắn lưu luyến, sẽ là vẻ đẹp này, hoa viên quanh năm như xuân này. Năm đó khi y còn nhỏ, vô luận là bị cha mắng, hay tức giận với các huynh đệ, đều sẽ một mình chạy đến nơi này. Đại gia tộc luôn đầy rẫy nhiều chuyện lý tình, quan hệ phức tạp, nào có nhiều chuyện hài lòng mình đâu. Một đám lục đục với nhau, âm Phụng dương vi, nhìn xung quanh tràn đầy những kẻ đeo mặt nạ dối trá lên mặt, chính mình cũng bất giác đã đeo lấp một cái. Khi phát hiện ra, nó đã bám dính lấp mặt của mình, muốn tháo cũng không tháo xuống nổi.....

Hoa viên này, là nơi chứa đựng rất nhiều tâm tư bí ẩn phức tạp của y.

Cho dù là mùa đông, hoa tử kinh màu hồng tía vẫn bung nở, mỗi đóa đóa đều như hồ điệp, nhẹ nhàng khởi vũ. Điền Như Dật đi vào biển hoa diễm lệ, trong lòng đột nhiên xẹt qua một tia sầu bi. Không người nào có ngàn ngày đều tốt, không có hoa nào có trăm ngày đều hồng (*Nguyên văn: nhân vô thiên nhật hảo, hoa vô bách nhật hồng*). Nay quốc gia yếu ớt, địch lại thế mạnh ngựa khỏe, lão phụ tuổi đã già, huynh đệ lại không hòa thuận, cảnh tượng vạn người đến thịnh thế như vậy của Điền phủ có thể duy trì bao lâu, đóa hoa kiều diễm như vậy có năng lực khoe sắc được bao lâu?

Giờ phút này Điền Như Dật gỡ xuống mặt nạ trên mặt, cũng gỡ xuống ngụy trang ở trong lòng. Y giống như một hài tử mang biểu tình yếu ớt, lảng lặng đứng ở trong biển hoa mà đau buồn.....

Sau đó lơ đãng ngẩng đầu, Điền Như Dật nhìn về phía ban công nhỏ

ở lâu hai mà y thường đứng, thoảng chốc ngây người.

Một thiếu niên xinh đẹp đứng ở nơi đó, dáng người tuấn tú cao ngất, mái tóc dài buộc phía sau nhẹ nhàng tung bay trong gió, con người mang mi nhẵn tinh xảo xinh đẹp kia như bước ra từ trong tranh....

Điền Như Dật không thể tin được chớp mắt, sau đó thấy thiếu niên vẫn đứng ở nơi này, trái tim trong nháy mắt kia liền đập rối loạn. Trên đời này thì ra vẫn có người mang theo khí chất xuất trần như vậy.....

Động tác của Điền Như Dật so với đầu óc còn nhanh hơn, y đã nhảy ra từ bụi hoa, như con mảnh thú trong đêm giữa rừng sâu, động tác lưu loát bước nhanh đi về phía tòa nha, lao đến phía ban công lâu hai....

Thiệu Hân Đường đang lắng lặng hưởng thụ thời khắc yên tĩnh hiếm hoi, nghe được tiếng bước chân, nghĩ rằng là Vu Chiến Nam, khi quay đầu lại trên gương mặt còn mang theo một nụ cười nhàn nhạt, thanh âm thanh thủy như cắt qua bầu trời đêm dày đặc, cậu cười hỏi: "Đã trở lại?"

Chương 52: Đối mặt

Thiệu Hân Đường vừa quay đầu lại, vừa cười nói: "Đã trở lại?" Sau đó nhìn thấy một người đàn ông cao ngất đứng đằng sau, vẻ mặt khiếp sợ nhìn mình.

"Ấy, thực xin lỗi, tôi tưởng....." Thiệu Hân Đường cười cười xin lỗi.

"Không sao....." Điền Như Dật phục hồi tinh thần, bắt buộc bản thân làm ra biểu cảm tự nhiên nhất, nhưng tâm hồn dù làm cách nào cũng không kéo về được. Đây kỳ thật chỉ là một loại bản năng của sinh vật giống đực, nhìn thấy thứ gì xinh đẹp liền không thể không chĩ mà nảy sinh lòng yêu thích.

"Cậu là người mới?" Điền Như Dật tiến tới ban công, đứng phía bên tay trái Thiệu Hân Đường, tựa như lơ đãng hỏi.

"Ừm..... coi như là vậy!" Thiệu Hân Đường nở nụ cười, đáp.

"Cái gì mà 'coi như là vậy'?"

"Ừm, bởi vì có người đưa tôi đi cùng, chứ tôi không quen chủ nhân nơi này."

Đêm nay ánh trăng như được phủ lên một tấm lụa voan tinh tế, tỏa ra ánh sáng mờ ảo. Sườn mặt anh tuấn của Điền Như Dật đối diện Thiệu Hân Đường, trong bóng đêm, tản ra mị lực đầy nam tính của y.

"Thì ra là thế." Điền Như Dật tỏ vẻ hiểu rõ gật đầu. Kỳ thật hắn đã

sớm biết cậu ta không phải người nhà mình, bằng không với khí chất xuất trần như vậy, xinh đẹp bậc nhất như thế, y không có khả năng chưa thấy qua.

Càng quan sát kỹ, càng phát ra hiện người này thật sự mang vẻ đẹp mà người trên thiên đường mới có, xinh đẹp không giống phàm nhân. Da mặt nhẵn không thấy lỗ chân lông, quả thật có thể nói là vô cùng mịn màng, ngay cả phụ nữ cũng không sánh bằng. Điền Như Dật không khỏi động tâm tư. Viên ngọc đẹp như vậy, ai mà chẳng muốn chiếm cho riêng mình!

"Ta tới nơi này, có làm ảnh hưởng tới việc cậu thưởng thức phong cảnh hay không?" Điền Như Dật lộ ra nụ cười câu dân, thoát nhìn lại vô cùng chân thành mà hỏi.

"Sao có chuyện đó được, cảnh đẹp như vậy ai mà chẳng có quyền ngắm." Thiệu Hân Đường mở miệng nói.

Nhin biểu tình chân thành của Thiệu Hân Đường, đôi mắt cậu trong sáng tựa sao trời, Điền Như Dật đột nhiên có chút xấu hổ, vì bản thân lại tự mình cho rằng mình đã bày ra bộ dáng câu nhân. Y xấu hổ ho khan hai tiếng, hỏi: "Cậu cũng thích hoa tử kinh?"

"Đúng vậy, đặc biệt là hoa ngũ (*ngôn ngũ loài hoa*) của nó." Thiệu Hân Đường nói.

"Hoa ngũ? Có nghĩa là gì?" Điền Như Dật hỏi.

"Ừm, hoa ngũ chính là những ý nghĩa mà người ta đặt cho mỗi loài hoa, ký thác vào đó cảm tình và mong ước của con người." Thiệu Hân Đường giải thích: "Ví như hoa cẩm chướng đại đa số là biểu thị tình cảm gia đình, hoa mai đại diện cho trung trinh ngạo nghễ, hoa huệ tây nói lên rằng có tình cảm, diên vĩ trắng đại biểu cả đời mãi mãi chỉ yêu một người"

"Làm sao cậu lại biết nhiều như vậy?" Điền Như Dật giật mình hỏi,

thật sự không nghĩ tới thiên hạ đẹp như ngọc trước mắt này còn hiểu biết nhiều thứ như thế.

Vì cái gì sao? Thiệu Hân Đường bất giác hồi tưởng đến kiếp trước..... Nghiêm Phong dù là ngày lễ nào cũng đều tặng quà cho cậu, hơn nữa mỗi lần còn kèm theo một bó hoa diên vỹ trắng còn tươi. Thiệu Hân Đường không thích hoa, cảm thấy rất nữ tính. Nhưng là mỗi lần nhìn thấy đóa hoa còn ngậm sương sớm kia, cũng nhịn không được mà vui vẻ. Khi đó cậu thậm chí còn không biết tên của loài hoa này, chỉ là cảm thấy nó đẹp mà không tục, không dày đặc, tinh thuần mà giản dị..... Mãi cho đến một ngày cô bé nhân viên trang điểm mới tới khoa trương ôm lấy một bó hoa, là bó hoa diên vỹ trắng bị cậu ném vào thùng rác mà kích động hỏi là hoa của ai, sau đó nói rằng loài hoa này đại diện cho tình yêu trung trinh, là ý nói cả đời chỉ yêu một mình em. Khi đó cô bé nhân viên trang điểm trân trọng nhặt lấy bó hoa mà cắm vào bình, nói: "Đời này, nếu có người tri kỉ đến mức tặng em loại hoa này, muốn em lập tức gả cho hắn cũng được."

Khi đó Thiệu Hân Đường mới biết được mỗi loài hoa còn có một loại thuyết pháp là hoa ngữ như vậy, sau đó khi rảnh rỗi cậu cũng tìm hiểu hoa ngữ, trong lúc đó liền vô ý mà nhớ kỹ vài loại.

Chỉ là khi đó Nghiêm Phong không biết cậu đã biết ý nghĩa của hoa diên vỹ trắng, vẫn kiên trì đưa từng năm, cũng chưa từng nói gì với cậu....

Hiện tại hồi tưởng chuyện năm đó, ngoại trừ chuyện Nghiêm Phong lập mưu bắt cậu chia tay với người yêu, bắt buộc cậu ở bên cạnh hắn, thì hình như không có chuyện gì là không tốt với cậu. Chỉ có điều khi ấy sự cùu hận làm chủ cậu, cuồng loạn trong lòng cũng chỉ có hận, không thèm để ý đến những mặt tốt của người nọ...

Hiện tại nhớ lại, Thiệu Hân Đường chỉ cảm thấy thương cảm nột cách thản nhiên, cho người nọ, cũng là cho chính mình. Chỉ là chuyện quá khứ đều đã qua, cậu rất cuộc vẫn hồi không được, chỉ

có thể dốc toàn lực sống qua những ngày trước mắt, làm cho cuộc sống đời này thư thái một chút....

“Cậu đang nghĩ gì vậy?”

Thiệu Hân Đường đột nhiên bị cắt đứt dòng suy nghĩ, nhìn lên liền thấy khuôn mặt anh tuấn xa lạ, một đôi mắt đen sâu thẳm nhìn chăm chăm mình, nhẹ giọng hỏi: “Vậy hoa ngữ của Tử kinh hoa thì sao, nó đại diện cho cái gì?”

“Hoa tử kinh..... Đại diện cho tình huynh đệ, tình như thủ túc.”
Thiệu Hân Đường nhẹ nhàng nói.

“Tình như thủ túc.....” Điền Như Dật nhẹ nhàng lẩm bẩm, biểu tình trên mặt thực phức tạp, khổ sở rồi lại tràn ngập nhu tình trong chốc lát, như là đắm chìm tại một loại thống khổ nào đó mà giãy giụa. Y thì thào: “Không biết năm đó cha ra lệnh đem hoa viên sau nhà toàn bộ trồng hoa tử kinh, có biết được ý nghĩa của nó hay không.....”

Thiệu Hân Đường không nghe rõ y nói cái gì, lại nghe thấy chút động tĩnh từ phòng đầu hành lang kia phát ra, cậu liền vội nói với người đàn ông xa lạ kia một câu tái kiến, xoay người muốn đi.

“Từ từ.” Điền Như Dật phục hồi tinh thần, vội vàng kéo cánh tay Thiệu Hân Đường lại, hỏi: “Cậu muốn đi đâu?”

Câu hỏi này rất đương đột, một chút cũng không giống phong thái ung dung thường ngày của Điền gia Nhị thiếu gia.

Thiệu Hân Đường bị hắn đột nhiên kéo lại, có chút không vui, không rõ tại sao chỉ là một cuộc bèo nước gặp nhau y lại có thể hỏi một câu thân mật như vậy, sau đó tránh ra một chút, ngữ khí không ấm áp như khi nãy, mà mang theo một tia không vui nói: “Tôi đi nơi nào cũng cần phải báo cáo cho tiên sinh ngài sao?”

“Ta không có ý đó.” Điền Như Dật cũng biết mình quá xúc động, thu

hồi tay, có chút xấu hổ nói: "Nhưng hắn cũng nên cho ta biết tên của cậu chứ."

Thiệu Hân Đường còn chưa kịp mở miệng, phía sau liền truyền đến tiếng bước chân, là Vu Chiến Nam vừa mới từ trong phòng đi ra.

Vu Chiến Nam nhìn thấy hai người, biểu tình cực kỳ không vui, mở miệng liền mang theo mùi thuốc súng, nói: "Miễn hỏi tên đi, đây là người của ta, nhị biểu ca muốn làm quen cũng nên nói với ta một tiếng."

Vu Chiến Nam nói xong liền kéo Thiệu Hân Đường vào trong lòng, tư thế cực kỳ thân mật, có chút khiêu khích nhìn Điền Như Dật.

Điền Như Dật bằng tuổi Vu Chiến Nam, chỉ hơn Vu Chiến Nam hai tháng. Theo như lệ thường thì hắn hai người cũng tuổi càng dễ chơi chung với nhau. Nhưng không biết vì cái gì, từ nhỏ, mỗi lần hai người họ gặp mặt chính là một dạng vô cùng kỳ lạ. Hình thức ở chung y như người qua đường giáp ất bính đinh, hai người từ trước chưa bao giờ bất hòa, nhưng cũng chưa bao giờ có giao tình. Tựa hồ so với Điền Như Ngọc, thì Điền Như Dật cùng Vu Chiến Nam càng thêm không giống như anh em họ hàng thân thích. Trước đây, hai người đều vô cùng ăn ý né tránh đối phương, đây vẫn là lần đầu hai người gặp mặt mà có bầu không khí như thế này.

Đương Điền Như Dật nhìn tay Vu Chiến Nam ôm lấy bả vai Thiệu Hân Đường, trong nháy mắt y liền đều hiểu ra. Thiên hạ như ngọc mà y vừa liếc mắt đã nhìn trúng này thì ra là do Vu Chiến Nam mang đến Thiên Tân, nghe nói là tiểu nam sủng đang được sủng ái vô cùng. Cũng là.... người mà Điền Như Dật y không thể động...

"Nguyên lai là người mà biểu đệ mang đến, ta còn nghĩ lại để người mới đứng một mình ở đây, ta làm chủ nhân như thế thì thật thất lễ." Điền Như Dật cũng là người từng kinh qua sóng to gió lớn, rất nhanh khôi phục biểu tình thân thiện, bày ra dáng vẻ anh em hòa hảo cùng Vu Chiến Nam. Nói tiếp: "Nhanh đến tiền thính đi, nghỉ

thức lập tức sẽ bắt đầu."

Đôi mắt đen thẫm của Vu Chiến Nam liếc nhìn Điền Như Dật một cái, cái liếc mắt này rất ngắn ngủi, nhưng lại mang nhiều ý nghĩa, phảng phất như một lời cảnh cáo cho Điền Như Dật.

Điền Như Dật nhìn hai người ôm nhau đi lên trước, chỉ cảm thấy miệng đắng chát. Ánh mắt thâm trầm phức tạp nhìn chăm chằm vào hai người họ....

Mới vừa ra khỏi tầm mắt của Điền Như Dật, Thiệu Hân Đường liền dùng sức tránh khỏi kiểm chế của Vu Chiến Nam, tức giận nói: "Anh buông ra!"

"Không buông!" Vu Chiến Nam nói.

"Có ý gì, mỗi lần thấy có người theo tôi nói chuyện là anh lại như vậy, y như một kẻ vừa mới bắt gian tại giường. Anh cho rằng đàn ông trong thiên hạ đều thích đàn ông sao! Hơn nữa, dù người ta có thật sự thích đàn ông thì nhất thiết sẽ nhìn trúng tôi sao!" Thiệu Hân Đường tức giận.

"Em còn dám nói ta, ta còn chưa tính sổ với em đây!" Vu Chiến Nam tức giận đến trợn to hai mắt nhìn y: "Người khác ta không biết, nhưng cái tên Điền Như Dật kia tuyệt đối không phải thứ tốt, may là ta đi ra nhanh, bằng không hai người các ngươi còn không thông đồng với nhau rồi sao."

"Mẹ nó, Vu Chiến Nam, anh coi tôi là loại người nào, là loại thấy đàn ông thì liền bu vào sao?" Thiệu Hân Đường tức giận đến mức nói có chút lúi lưỡi, cảm thấy mình hoàn toàn không trao đổi nổi với một tên thổ phỉ như Vu Chiến Nam. Chẳng lẽ cậu trong mắt người khác là loại không có lúc nào là không câu dẫn đàn ông sao?

"Ta không có ý đó, ý ta muốn nói là em còn quá non, cái tên Điền Như Dật kia không phải là người tốt, ánh mắt y nhìn em không

đúng.” Vu Chiến Nam thấy Thiệu Hân Đường bức mình, liền vội giải thích.

“Có cái gì không đúng, anh thấy ánh mắt ai nhìn tôi chả không đúng, phải nhất thiết cho mọi người biết tôi là vật sở hữu của anh thì anh mới vừa lòng.” Thiệu Hân Đường lạnh lùng nói.

“Đúng, ánh mắt mọi người nhìn em đều không đúng, em chính là vật sở hữu của ta, đời này đều thế, đừng có ý tưởng không thực tế gì nữa. Đời này của ta đã buộc chặt em rồi!” Vu Chiến Nam trầm định tiết thiết nói.

Thiệu Hân Đường tức giận đến mức ngực phồng phồng, cảm thấy mình có nói nữa với loại người này cũng vô dụng, cậu lạnh lùng liếc mắt nhìn Vu Chiến Nam còn đang phẫn nộ kia một cái, xoay người liền đi ra ngoài.

“Em đứng lại đó cho ta!” Vu Chiến Nam hô lên ngay sau lưng cậu, nhưng Thiệu Hân Đường vẫn đi thẳng, không thèm để ý đến hắn chút nào.

Kết quả là tối hôm đó, hai người đều rời đi từ sớm, trở lại khách sạn liền bắt đầu chiến tranh lạnh.

Vu Chiến Nam không hề thích chiến tranh lạnh chút nào, hắn thuộc mẫu người nói một thì không có hai, tính tình quyết liệt, cả ngày lạnh như băng như vậy, không ôn không hỏa chậm rãi trôi qua, quả thực muốn già vò hắn đến điên rồi.

Một ngày nọ, hắn chịu không nổi. Bắt đầu chuyển động theo quỹ đạo vòng quanh Thiệu Hân Đường, bắt đầu tìm chuyện để nói. Nhưng Thiệu Hân Đường là loại người nào, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo đóng băng như tượng điêu khắc kia trưng ra, liền khiến cho nụ cười nịnh nọt của Vu Chiến Nam cứng ngay trên mặt.

Chương 53: Bị cướp

"Nhị ca, ta có tin mới đây, đêm nay nhóm người của Vu Chiến Nam sẽ rời đi, ngươi không giúp huynh đệ trút giận thì cho ta mượn vài tay chân là được rồi!"

Điền Như Ngọc vọt vào phòng Điền Như Dật, biết Điền Như Dật hôm nay không đi ra ngoài chơi nên gã cố ý đến. Hơn nữa nghe lão quản gia nhà Điền Như Dật nói, Điền Như Dật mấy ngày nay cũng chưa hề ra ngoài, cả ngày tự nhốt mình trong phòng, đây quả là chuyện lạ.

Kỳ thật ngày đó Điền Như Dật trong thọ yến của phụ thân cảnh cáo gã đừng chọc ghẹo Vu Chiến Nam, gã vốn không trông cậy vị nhị ca đã nói một thì không có hai, vô cùng kiên quyết ấy sẽ giúp gã.

Nhưng gã quả thật không còn cách nào khác, nghe nói gã muốn chọc vào Vu Chiến Nam, đại ca và nhị ca đều nhát gan tránh ra xa, mà đám hổ bắng cầu hữu của mình thì ăn chơi còn theo, chứ vừa nghe nói muốn chọc vào vị Đông Bắc quân phiệt Vu Chiến Nam danh vang bốn phía đã sợ tới mức đi không nổi. Cho nên tìm đến Điền Như Dật là cách duy nhất gã nghĩ được, đêm nay Vu Chiến Nam đi rồi, gã không xả được cục tức này, chắc nghẹn khuất suốt vài năm mất. Cho nên gã thử một lần.

Điền Như Ngọc hoàn toàn không ngờ được mình sẽ thuận lợi như vậy. Lúc gã bước vào, nhị ca hắn ngồi dựa vào ghế, đưa lưng về phía cửa, nửa đầu nhìn ra bầu trời ngoài cửa sổ, không biết suy nghĩ cái gì.

Thấy gã vào, sau một lúc lâu y mới xoay ghế lại. Điền Như Ngọc vừa

thấy biểu tình của Nhị ca gã liền biết y đang không vui. Khuôn mặt tuấn tú luôn khiến người ghen tị kia giờ âm trầm đến đáng sợ, đôi mắt sâu thẳm trong hốc mắt, càng khiến y trông như dã thú.

Vốn Điền Như Ngọc đang kêu la, nhìn thấy bộ dáng của y liền sợ đến mức đem lời nuốt ngược vào trong. Lại nghe thanh âm khàn khàn của Điền Như Dật hỏi: "Ngươi tính toán làm như thế nào?"

Điền Như Ngọc hoàn toàn không nghĩ nhị ca gã sẽ hỏi câu đó, sững sốt vài giây, nói: "Làm sao là sao? Thì kiểm người đi xử lí Vu Chiến Nam, để cho hắn biết mặt chứ sao!"

"Ngươi muốn cho hắn biết là ngươi làm?" Giọng Điền Như Dật nghe không ra cảm xúc.

"Đương nhiên, nếu không không thể nuốt trôi được cục tức này, ta muốn khiến hắn sợ hãi, sau này sẽ không dám kiêu ngạo trước mặt ta nữa." Điền Như Ngọc ngồi trước bàn, đối diện Điền Như Dật.

Sợ? Tên Vu Chiến Nam này biết sợ sao? Điền Như Dật thực hoài nghi.

Điền Như Dật đều có thể lường trước được nếu Điền Như Ngọc làm như vậy, tên đệ đệ vô tri này của y sẽ có bao nhiêu thảm. Bất quá lúc này đây, y cũng không tính sẽ khuyên nhủ gã.

"Vậy ngươi muốn bao nhiêu người?" Điền Như Dật hỏi.

"Hai mươi người là đủ rồi." Điền Như Ngọc thấy nhị ca gã đồng ý, vô cùng mừng rỡ, vội vàng hồi đáp.

Điền Như Dật trầm ngâm một chút rồi nói: "Ta cho ngươi bốn mươi người. Bất quá, ngươi có biết được hậu quả nếu chọc vào Vu Chiến Nam không? Đừng trách ca ca không nhắc nhở ngươi."

"Ta biết, ta biết, dù hậu quả gì ta cũng không oán trách nhị ca." Điền

Như Ngọc vừa nghe y cho mượn bốn mươi người, liền cảm thấy Điền Như Dật vô cùng tốt.

“Còn có một chuyện.” Điền Như Dật ngón giữa nhẹ nhàng gõ nhịp lên bàn gỗ, chậm rãi mở miệng nói: “Nếu gặp chuyện không may, có người truy cứu……”

“Nhị ca yên tâm!” Điền Như Ngọc không đợi y nói xong, liền vỗ ngực son sắt cam đoan: “Tiểu đệ của ngươi không phải là dạng người qua sông đoạn cầu, yên tâm, nếu xảy ra chuyện, ta đều tự mình gánh vác, sẽ không liên lụy đến nhị ca chút nào.”

Điền Như Dật nghe gã nói xóng, cũng không phát biểu gì cả, nhẹ giọng nói: “Ngươi nói địa điểm, buổi chiều ta sẽ cho người chuẩn bị.”

“A, tốt lắm, cảm tạ nhị ca!” Điền Như Ngọc được kết quả vừa lòng, vô cùng vui vẻ, liền dùng cơm trưa tại nhà Điền Như Dật.

Điền Như Dật đợi cho Điền Như Ngọc đi rồi, vẫn ngồi lặng người trước bàn một lúc lâu, vẻ mặt thâm trầm khó dò. Sau đó cầm lấy điện thoại, quay một dãy số, bên kia vừa nhắc máy đã phân phó: “Chuẩn bị bốn mươi người cho tứ đệ của ta, sau đó chuẩn bị cho ta bốn mươi người, đừng để xảy ra sơ xuất, ăn uống chuẩn bị đầy đủ cho ta.”

Điền Như Dật buông điện thoại, lâm vào trầm tư, y không biết làm vậy đối với một nam sủng nho nhỏ mới gặp lần đầu và Vu Chiến Nam có đáng giá hay không. Nhưng nếu không làm, là một người đàn ông, khi thích thứ gì đó mà lại không chạm tới được, sẽ rất không cam lòng…

Đến buổi tối lúc xuất phát, Vu Chiến Nam đi trước, đến Điền phủ ăn bữa cơm chia tay với cậu hắn, sau đó đoàn người đi tới nhà ga.

Thiệu Hân Đường vốn muốn đến nhà ga chờ trước, kết quả là Vu Chiến Nam không đồng ý. Hôm nay mí mắt Vu Chiến Nam nháy

nháy, có dự cảm không tốt, cho nên hắn nhất định phải mang Thiệu Hân Đường và Vu Nhất Bác theo sát bên người, hắn mới yên tâm.

Biệt thự Điền gia nằm ở vùng ngoại thành, không khí trong lành mà cũng có chút hoang vu. Khi hàng xe chạy đến một ngã rẽ hẹp tĩnh lặng. Đột nhiên từ trong chạy ra mấy chiếc che. Chỉ nghe “Két” một tiếng, xe của Vu Chiến Nam buộc phải ngừng lại. Lái xe bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, nếu gã không nhanh chân nhẫn phanh, chắc chắn sẽ gây ra tai nạn.

Xe của Vu Chiến Nam bị ngăn ở giữa, đột nhiên chạy ra mấy thanh niên tay cầm cây sắt. Xe chở bảo vệ và gia nhan đều bị ngăn đằng sau, chỉ có xe của Vu Chiến Nam là bị vây bên trong.

“Tư lệnh?” Diêm Lượng ở ghế phó lái, quay đầu nhìn Vu Chiến Nam.

Khuôn mặt Vu Chiến Nam ẩn trong bóng đêm, thanh âm nghe âm trầm đáng sợ, hắn cười lạnh một tiếng: “Là có kẻ chán sống ấy mà.”

Trong xe yên tĩnh không tiếng động, Vu Nhất Bác từ sau xe đứng lên nhìn ra ngoài, liền bị Thiệu Hân Đường kéo về, thấp giọng nói: “Đừng sợ, ngoan một chút.”

“Cháu đâu có sợ!” Tiểu đầu đưa hẫu hù hù vài tiếng, ngoan ngoãn ngồi trong lòng Thiệu Hân Đường.

Vu Chiến Nam nhìn thoáng qua Thiệu Hân Đường bên cạnh biểu tình trên mặt không chút thay đổi và đứa con trai rõ ràng có chút hưng phấn, hỏi Diêm Lượng: “Người của chúng ta khi nào thì tới?”

“..... Hắn là rất nhanh.” Diêm Lượng nói.

Đúng lúc này, một tiếng nổ vang lên, thân xe lắc lư. Thì ra là đám người ngoài kia đã không kiên nhẫn, một cây gậy sắt nện lên trên kính chống đạn bên cửa xe của Vu Chiến Nam.

Một người mang theo khuôn mặt tươi cười âm hiểm đi ra, đúng là Điền Như Ngọc.

"Biểu ca sao vẫn còn ngồi bên trong thế, là muốn trốn ở trong làm rùa đen rút đâu sao?"

Vu Chiến Nam ánh mắt ám trầm, quay đầu lại nói với Thiệu Hân Đường: "Không có việc gì, ngồi trong xe đợi một lát." Sau đó kéo kéo vật áo rồi đi xuống.

"Tư lệnh, hay chúng ta chờ người đến rồi tính sau." Diêm Lượng ở phía trước nói.

Vu Chiến Nam không nói gì, mở cửa xe, ngũ quan sắc bén thường ngày hiện không hề có một nụ cười nào lại càng trở nên đáng sợ.

Mấy ngày nay hắn lo ứng phó với cái mặt lạnh của Thiệu Hân Đường, liền quên luôn việc tìm Điền Như Ngọc tính sổ, gã lại tìm tới cửa, chuyện này không thể trách hắn rồi nha.

Diêm Lượng xuống xe theo, đứng bên người Vu Chiến Nam, trong tay nắm khẩu súng.

Điền Như Ngọc nhìn thấy Vu Chiến Nam xuống xe, cười ra tiếng, đặc ý hỏi Vu Chiến Nam: "Biểu ca sắp đi cũng không nói trước cho đệ đệ, làm đệ đệ này phải đặc biệt chạy đến tiễn đưa."

"Điền Như Ngọc, ngươi bây giờ còn có cơ hội, mang theo người của ngươi chạy về đi, ta sẽ coi như chuyện ngày hôm nay chưa từng xảy ra." Vu Chiến Nam trầm giọng.

"Phi!" Gương mặt tươi cười của Điền Như Ngọc không duy trì nổi, nhìn thấy bộ dáng như đã nắm hết thảy mọi thứ trong tay của Vu Chiến Nam, bộ dáng tài trí hơn người, gã đã hận đến mức nghiến răng, hận không thể đem hắn bắt lại đây mà đánh cho hắn mấy đòn hiểm, khiến hắn quỳ gối dưới chân mình, không ngóc nổi đầu.

"Vu Chiến Nam, ngươi con mẹ nó quá không biết xấu hổ, hôm nay ai
hắn là xin ai tha mạng đã quá rõ rồi nha, ngươi giả vờ cái rắm!"

Điền Như Ngọc thanh âm sắc nhọn nói:"Ngươi con mẹ nó coi cả
nước này đâu cũng là địa bàn của ngươi à! Ta nói cho ngươi, Thiên
Tân này không phải là cái nơi rừng núi hẻo lánh của ngươi, nơi này
không có ai sợ ngươi đâu!"

Điền Như Ngọc dừng một chút, dùng sức chỉ vào mảnh đất dưới
chân, tiếp tục nói:"Nơi này, là địa bàn của ta!"

Vu Chiến Nam lắng lặng nhìn gã, ánh mắt như nhìn một tên hề, lập
tức liền chọc giận Điền Như Ngọc, gã mắng:"Vu Chiến Nam, ngươi
con mẹ nó còn dùng ánh mắt này nhìn ta, ta liền móc mắt chó của
ngươi!"

Vu Chiến Nam hơi hơi cúi đầu, cười rộ lên như là nghe thấy được cái
giò buồn cười lắm vậy. Điều này triệt để chọc giận Điền Như Ngọc, gã
cười lạnh:"Được, ta thấy ngươi đây là một kẻ chưa thấy quan tài
chưa đổ lệ mà, hôm nay biểu đệ sẽ hảo hảo tiếp đón ngươi!"

Điền Như Ngọc khoát tay, một đám người tay cầm gậy sắt, mã tấu
liền xông lên.

Bảy tám người chạy lên, gần như bao vây Diêm Lượng và Vu Chiến
Nam.

Vu Chiến Nam cởi áo khoác ngoài, lại tháo ra hai cúc áo sơ mi, lộ ra
cơ ngực đẹp đẽ cường tráng. Hắn không cầm lấy súng lục bên hông,
mà vặn vặt cổ tay, nói:"Hôm nay gia cùng các ngươi luyện tập một
chút!"

Lời còn chưa nói xong, chân dài đã như sét đánh vung lên. Chỉ nghe
một tiếng hét thảm, tên đại hán cầm đầu đã bay ra ngoài, thân
mình nặng nề ngã xuống bên chân Điền Như Ngọc, phát ra âm
thanh trầm đục dọa người.

Sắc mặt Điền Như Ngọc trở nên xanh mét, hô to một tiếng: "Lên cho ta!"

Diêm Lượng cũng giắt súng lại bên hông, xắn tay áo đánh cận chiến với bọn họ. Đám người của Điền Như Ngọc đều là những kẻ quen đấm đá, thân thể hùng tráng mạnh mẽ vô cùng, cũng có chút kỹ xảo. Nhưng là đến trước mặt Vu Chiến Nam và Diêm Lượng, liền y như công phu mèo ba chân. Động tác của Vu Chiến Nam và Diêm Lượng vô cùng lưu loát, chỉ vài động tác đã giải quyết hơn mười người, hơi thở vẫn vững vàng. Vu Chiến Nam đá chân ra, hình như còn cao hơn chiều cao của hắn, đá lên người kẻ nào liền vang lên âm thanh như xương cốt gãy vụn đến đó. Người bị hắn đá trúng, rất ít kẻ có thể đứng dậy, đều nằm trên mặt đất không nhúc nhích, sơ tới mức kẻ đứng sau không dám tiến lên.

Nhin thấy kẻ bại trận đều là người của gã, Điền Như Ngọc có chút sốt ruột, quát lớn người bên cạnh: "Đều lên hết cho ta, muốn chết sao!"

Người ngã trên mặt đất ngày càng nhiều, Điền Như Ngọc có chút nóng nảy, nhìn thấy Vu Chiến Nam động tác nhanh chóng, hung ác y như dã thú, hối hận sao không gọi thêm nhiều người đến hơn.

Thiệu Hân Đường nhìn thoáng ra ngoài cửa sổ, nhìn thấy một cảnh đầy huyết tinh, sợ sẽ dọa đến thằng nhóc, liền che mắt nhóc lại, nhẹ giọng nói: "Sợ hãi thì đừng xem."

"Không cần!"

Ai ngờ thằng bé lại gỡ tay cậu ra, hưng phấn hét lớn: "Cháu không sợ, phụ thân trông rất soái!"

Soái sao?

Thiệu Hân Đường theo ánh mắt của thằng nhóc nhìn ra ngoài, vừa

lúc thấy Vu Chiến Nam dùng một chân đá bay người ra ngoài, khuôn mặt tuấn tú nghiêm túc, ánh mắt sắc bén như con sói giữa rừng sâu. Người đàn ông như vậy, Thiệu Hân Đường không thừa nhận cũng không được rằng hắn rất tuấn tú, không phải chỉ là tướng mạo, mà là mị lực cường liệt của đàn ông...

Vốn đang lo lắng nhiều người như vậy không biết họ có ứng phó nổi không, mắt thấy tình thế hiện tại, Thiệu Hân Đường yên lòng. Không biết có trễ giờ tàu chạy hay không....

Đang nghĩ, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân hồn độn, một đám người cầm vũ khí lại vọt vào. Đám người mới tới phân hai đội, một đội chạy đến chỗ của Vu Chiến Nam và Diêm Lượng, một đội trực tiếp vọt tới chiếc xe bên cạnh họ.

Những người này hoàn toàn không giống những kẻ đánh nhau tầm xoàng mới vừa rồi của Điền Như Ngọc, thân thủ bất phàm, lập tức đã vây quanh Vu Chiến Nam và Diêm Lượng.

Tất cả mọi người đều ý thức được có gì đó không đúng, Vu Chiến Nam vội trở lại bên cạnh xe, lại bị cản lại, đại hán cầm gậy sắt hung hăng đánh vào lưng hắn. Vu Chiến Nam thét lớn một tiếng, nhìn chiếc xe bên cạnh, lấy ra súng bên hông....

Nếu có kẻ muốn động vào người trong xe, khóa bên trong căn bản không ngăn được họ một phút đồng hồ. Đã có người đã muốn mở cửa xe.

Tiểu đầu đưa hấu đem mặt dán lên cửa kính xe, nhe hàm răng sắc bén, như chú sói con nhìn đám người bên ngoài, trong đôi mắt vốn ôn nhuật thường ngày tràn đầy hung ác.

“Rầm” một tiếng, cửa xe đã mở ra. Vu Chiến Nam ở bên kia vội bắn súng, đánh hạ gục được một người, kẻ còn lại giấu người đằng sau xe, có vẻ muốn tiến vào trong.

Vu Chiến Nam vội đẽn đỏ mắt, lại trúng phải vài đòn nặng, giống như nỗi điên mà chạy đuổi về phía bên kia.

Lái xe lập tức bị đánh ngã. Thiệu Hân Đường đem Vu Nhất Bác kéo lại, giấu ở phía sau, cũng không nghĩ tới người ta là muốn bắt y.

Thiệu Hân Đường cố gắng giãy dụa, dùng thân mình chắn ở cửa xe, khiến mấy kẻ kia không thấy được tiểu đầu đưa h้าu.

Tuy rằng khí lực của Thiệu Hân Đường không lớn như bọn họ, nhưng dù sao cũng là nam nhân, liều mạng dùng sức như vậy, làm kẻ kia cũng nóng nảy. Một con dao nẹn lên gáy y. Sau đó Thiệu Hân Đường liền chìm vào bóng tối...

Trước khi nhắm mắt, y còn phảng phất nghe được tiếng hô tuyệt vọng của Vu Chiến Nam, như một con thú lâm vào đường cùng...

Chương 54: Lo âu

Xa xa, vang lên tiếng súng nổ và tiếng đánh nhau, là người của Vu Chiến Nam đến.

Vu Chiến Nam thấy Thiệu Hân Đường bị người ta nhét vào trong xe, chiếc xe lăn bánh chạy nhanh, không thể ngăn cản được. Hắn nổ súng đẫ thương vài người, nhưng kẻ trước ngã xuống thì kẻ sau chạy lên ngăn cản, hắn không cách nào đuổi kịp.

Chiếc xe chở Thiệu Hân Đường đã không còn thấy bóng dáng, tình huống bên này rốt cục cũng nằm trong sự khống chế của bọn họ. Vu Chiến Nam để người lái xe đuổi theo, đi thăm dò, hắn nhìn thoáng qua đứa con trai nhà mình vẫn bình yên vô sự, trong lòng nhói lên một cái. Người mà bọn chúng muốn bắt là Thiệu Hân Đường!

Điền Như Ngọc bị đem đến trước mặt Vu Chiến Nam, gã vẫn một bộ dáng kiệt ngạo bất tuân, vẻ mặt như đang muốn nói, để ta xem xem ngươi có thể làm gì.

Vu Chiến Nam giơ tay tát một cú trời giáng, làm gương mặt trăng nõn Điền Như Ngọc lệch sang một bên, lập tức liền sưng đỏ, khóe miệng còn rỉ ra tơ máu.

Điền Như Ngọc không thể tin nhìn Vu Chiến Nam, nói:

“Ngươi dám đánh ta?”

Giờ phút này Vu Chiến Nam không còn đủ kiên nhẫn mà cùng gã nói mấy câu đối thoại vớ vẩn nữa, hắn nắm lấy cằm Điền Như Ngọc,

biểu tình lãnh khốc:

"Nói! Sao lại thế này. Người là do các ngươi bắt đi?"

Điền Như Ngọc quật cường ngẩng mặt, âm ngoan nhìn chăm chăm Vu Chiến Nam nói: "Ngươi sẽ phải hối hận!"

Kỳ thật, hắn cũng không cho rằng cái mưu kế canh chuẩn thời gian và chiến lược như thế sẽ do kẻ không có đầu óc như Điền Như Ngọc nghĩ ra, nhưng hắn sẽ không tha cho gã!

Vu Chiến Nam cả người đầy máu, trên người đa số là máu của người khác, cũng có của chính hắn. Hắn đứng dưới bầu trời đêm, biểu tình đáng sợ như ma quỷ, lệnh một tiếng:

"Đều mang theo, trở về!"

Sau đó hi bắt được mấy tên tay chân đã bắt đi Thiệu Hân Đường. Nhưng dùng nghiêm hình khảo vấn, cưỡng bức lợi dụ cũng không dùng, không phải bọn họ không muốn nói, mà là thật sự không biết, chỉ nói là có người cầm tiền tìm bọn họ làm việc, mà người đó họ cũng không biết là ai.

Vu Chiến Nam mắt đỏ ngầu phái người đi tìm, bảo Diêm Lượng gọi tới cục trưởng cục công an, còn có thủ lĩnh của các băng nhóm xã hội đen ở Thiên Tân, một bên lùng bắt toàn thành, một bên tìm manh mối.

Chỉ một buổi tối, hốc mắt Vu Chiến Nam đều hõm sâu, một đôi mắt hổ phù đầy tơ máu, đỏ đậm đến dọa người. Một chút tin tức cũng không có, cái xe cướp đi Thiệu Hân Đường giống như đã biến mất vào hư vô, tìm toàn bộ thành Thiên Tân cũng không có một chút manh mối.

Xuất hiện loại tình huống này chỉ có một loại khả năng, người chủ mưu trong vụ này, phải là một nhân vật lợi hại ở Thiên Tân.

Diêm Lượng luôn luôn chạy ra chạy vào, gấp đến độ vẻ mặt tiêu tụy. Y tiến vào nói với Vu Chiến Nam:

“Điền phủ phái người tới đón tứ thiếu gia của bọn họ.”

“Đuối vêt, không tìm thấy người thì ai ta cũng không tha!”

Vu Chiến Nam ngồi trên sofa ở đại sảnh, tư thế có chút nản lòng, điện thoại vẫn đặt ở nơi gần tay phải nhất.

“Điền gia tứ thiếu gia ở nơi đó vẫn la hét, vừa rồi còn đòi ăn cơm.” Diêm Lượng lảng lặng đứng thẳng, nhẹ giọng nói.

“Ăn cơm?” Vu Chiến Nam hừ lạnh một tiếng: “Hân Đường còn không biết có cơm ăn hay không, gã còn muốn ăn cơm? ”

Trong ánh mắt Vu Chiến Nam là áp lực không ngừng lo lắng, hắn lạnh lùng nói:

“Để cho gã đòi, nước cũng không được đưa. Chuyện này cùng với tên kia tám phần là có dính líu, nếu Hân Đường thiếu một sợi tóc gáy, ta muốn khiến hắn nửa đời sau đều phải hối hận về ngày hôm nay.”

Diêm Lượng đi rồi, một mình Vu Chiến Nam ngồi ở đại sảnh đợi điện thoại, trong lòng như có mây vạn con kiến cắn đốt, làm thành hắn nóng lòng phiền não. Chỉ cần nghĩ đến Thiệu Hân Đường sẽ gặp chuyện.....Thì y như có người dùng dao khoét vào tim hắn, làm hắn nghĩ cũng không dám nghĩ.

Một đêm trôi qua, hắn đem mọi kẻ có khả năng đều nghĩ tới, rà soát từng người một. Tại Thiên Tân, cùng hắn có thâm thù thì rất ít, trừ phi là đấu tranh chính trị, nhưng nếu là đối thủ, bắt thì cũng chỉ bắt con của hắn, chứ không phải Thiệu Hân Đường. Cho nên nghĩ đi nghĩ lại, Vu Chiến Nam cảm thấy khả năng lớn nhất chính là người

của Điền gia.

Điền Như Ngọc không đầu óc, mưu tính như thế thì chắc chắn gã không thể nghĩ ra, có thể loại trừ. Điền gia còn có hai người có hiềm nghi, là cậu của hắn- Điền Trung Hòa và Điền Như Dật.

Cậu hắn rất phản đối chuyện hắn cùng nam nhân dây dưa không rõ, có thể làm ra chuyện như vậy cũng không phải không có khả năng. Còn Điền Như Dật, ngày đó khi hắn nhìn thấy y đứng một chỗ với Thiệu Hân Đường, thông thường mà nói, khoảng thời gian đó còn chưa được mươi phút. Thời gian ngắn vậy, nếu thật sự có thể phát sinh chuyện gì, Vu Chiến Nam cũng không tin. Cơ mà phải nói rằng, Thiệu Hân Đường rất dễ khiến người yêu mến, nhưng là đó là người của hắn, hắn thậm chí đã cảnh cáo Điền Như Dật, hắn không nghi rằng Điền Như Dật – kẻ so với quỷ còn thông minh tinh ranh hơn sẽ làm ra chuyện như thế, bắt cóc người của hắn, đối nghịch với hắn.

Cho nên sau khi suy nghĩ, ai cũng đều có khả năng, mà lại cũng như không phải. Vu Chiến Nam đau đầu thở dài, hiện tại hắn chỉ mong Thiệu Hân Đường đừng chịu bất cứ thương tổn nào là tốt rồi, kiên trì đợi hắn đến cứu cậu.

“Tư lệnh.” Diêm Lượng đi vào, đứng trước người Vu Chiến Nam, nói: “Điền phủ phái người đến, cậu ngài mời ngài đến dùng cơm trưa.”

Vu Chiến Nam trầm ngâm một lát, một lát sau mới nói: “Ngươi ở chỗ này chờ, nếu có bất kì tin gì liền cho ta biết. Ta đi xem xem.” Nói xong, Vu Chiến Nam tùy tiện khoác thêm một cái áo rồi ra ngoài.

Đến Điền phủ, Điền Trung Hòa nhiệt tình tiếp đón Vu Chiến Nam, xem ra hình như cũng đã biết đêm qua xảy ra chuyện gì, biết con của lão đã làm cái chuyện ngu xuẩn như thế nào.

Vu Chiến Nam cái gì cũng không nói, căn bản không đề cập đến chuyện của Điền Như Ngọc, giống ngày thường tới chơi mà thôi.

Hôm nay hiếm khi đông đủ, con trai của Điền phủ trừ bỏ Điền Như Ngọc ra, thì đều có mặt. Họ cười thân thiện gấp rau cho Vu Chiến Nam, trò chuyện sôi nổi cùng hắn. Bọn họ hỏi một câu Vu Chiến Nam đáp lại một câu, luôn giữ thái độ ôn hòa, ngược lại khiến cho bọn họ không tiện mở miệng.

Điền Như Hải là đại ca, làm trụ cột, dẫn đầu giơ lên chén rượu muôn kính Vu Chiến Nam một ly, cười mở miệng nói:

“Biểu đệ, ta kính ngươi một ly, coi như thay mặt tứ đệ xin lỗi ngươi. Nó tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, sau này ta nhất định sẽ thay ngươi dạy dỗ nó.”

“Ngừng!” Vu Chiến Nam vươn tay ngăn chén rượu, trên mặt không hề có chút ý cười, hắn nói: “Thay ta giáo huấn thì không cần, ta cũng không muốn giáo huấn ai. Chỉ cần người của ta không có việc gì, thì cũng không ai có việc gì.”

Nghe xong lời hắn nói, mọi người đều sầm mặt mặt. Vu Chiến Nam ý rằng, nếu người của hắn có chuyện gì, thì ai cũng không thoát khỏi đính líu, Điền Như Ngọc.....

Điền Trung Hòa nghe xong rất không vui, buông đôi đũa, lớn tiếng chất vấn:

“Chiến Nam, đó là biểu đệ ruột thịt của ngươi, ngươi chẳng lẽ chỉ vì một người đứng nước lã mà làm tổn hại đến ruột thịt sao?”

Không gian trở nên yên tĩnh, mọi người đều đem ánh mắt hướng về phía Vu Chiến Nam, chờ hắn thỏa hiệp.

Vu Chiến Nam trầm ngâm một lát, rốt cục mở miệng, thanh âm của hắn trầm ngưng trọng, nói:

“Cậu, chuyện của biểu đệ cháu cũng thực xin lỗi, nhưng người bị

cướp đi cũng không phải là người ngoài, cậu ta là người đầu ấp tay gối với cháu. Hôm nay cháu cũng muốn nói thật cho tất cả mọi người biết, cậu ta vẫn là người mà ta muốn cùng trải qua cả đời. Nếu chỉ là người dung bình thường, chỉ cần các huynh đệ thích, Vu Chiến Nam ta nhất định không nói hai lời, chắp tay dâng cho. Nhưng cậu ta thì không được, cậu ta không phải phụ nữ, nếu là một phụ nữ, ta nhất định sẽ dùng nghi lễ đến hỏi cưới. Nhưng cõi tình cậu ta lại là một người đàn ông, ta không thể cưới cậu ấy. Bất quá, đây cũng không phải trọng điểm. Đời này, ta không cần bất kì ai khác, nhất định chỉ có thể là cậu ấy."

Vu Chiến Nam dừng một chút, tiếp tục: "Cho nên chuyện lần này, xem như Vu Chiến Nam đây không truetong nghĩa. Nhưng ta cam đoan, chỉ cần tìm được người, và cậu ta không có chuyện gì, ta lập tức sẽ thả tứ biếu đê."

Vu Chiến Nam dứt khoát sống chết, hắn kiên quyết như vậy, lại đem chuyện hắn và Thiệu Hân Đường nói đến thâm tình, ngược lại khiến cho bọn họ nói không nên lời. Điền Như Hải và mọi người ủ rũ nhau, không biết nên làm cái gì bây giờ mới được. Bỗng nghe Điền Như Dật vỗn nãy giờ im lặng lại đột nhiên nói:

"Vậy nếu vẫn tìm không được người, tứ đê vẫn sẽ bị người giam cầm sao?"

Vu Chiến Nam ánh mắt có chút đỏ, ngẩng đầu nhìn liếc qua Điền Như Dật, thong thả mà kiên quyết nói: "Sẽ không có chuyện tìm không thấy, dấu có lật ngược đất Thiên Tân này lên, ta cũng phải tìm được cậu ta."

Vu Chiến Nam ánh mắt đảo qua mọi người, đôi mắt đeo ngầu nhìn thật đáng sợ. Thời điểm đó, nhân tài của Điền phủ xem như chân chính nhìn thấy mặt tàn khốc của Vu Chiến Nam.

Vu Chiến Nam đi rồi, lão đại Điền gia vã lão tam vẻ mặt bất ngờ, vẫn muốn đi theo người ta thương lượng. Nhưng hai tên phế vật bọn họ

làm gì có năng lực thương lượng. Điền Trung Hòa mỏi mệt phất tay đuổi bọn họ đi. Lại gọi lại Điền Như Dật- kẻ đang muốn đi theo, nói:"Ngươi theo ta đến phòng."

Điền Như Dật ánh mắt đảo hai vòng, rồi cúi đầu cùng lão vào phòng. Vừa mới vào cửa, thì nghe Điền Trung Hòa thanh âm vang lên, lão nói:"Hôm nay liền đem người thả ra."

Điền Như Dật chớp mắt, nghi hoặc hỏi:"Phụ thân, ngài đang nói gì?"

Điền Trung Hòa chống quải trượng long văn hoàng kim đứng ở đối diện, một đôi mắt đục ngầu lóe lên tinh quang, à uy nghiêm nói:"Đừng có giả bộ trước mặt ta, ngươi là con ta, dù ngươi có lợi hại hơn nữa, thì ta vẫn biết hết!"

Điền Như Dật biểu tình kinh ngạc ngẩng đầu, nói:"Phụ thân, lần này thật sự không phải ta, ngươi sao lại nghĩ là ta chứ? Ta cùng Vu Chiến Nam không oán không cừu, cũng không biết tên tiểu tình nhân kia của hắn."

Điền Trung Hòa lắng nghe y nói xong, trong đôi mắt già nua lóe ra hàn quang, lão cứ nhìn Điền Như Dật như thế. Mà Điền Như Dật cũng vẫn cùng lão nhìn nhau, ánh mắt thảng thắn thành khẩn và vô tội.

"Được, được lầm..... Ngươi cũng thật biết diễn, con ta hiện tại thật là lợi hại, làm cái gì cũng cẩn thận, gia nhân đều dạy dỗ đến gắt gao." Điền Trung Hòa cười thê lương, sau đó đánh mạnh quải trượng lên mặt đất, thanh âm sắc nhọn hô to:"Nhưng chẳng lẽ đến tính mạng em trai ngươi mà ngươi cũng không để tâm sao?"

"Điền Như Dật, ta đã dạy ngươi từ nhỏ như thế nào. Ngươi không muốn đi theo sĩ đồ, ta chiều ngươi, ngươi không muốn sống khuôn khổ, ta cũng không ngăn cản, thậm chí ngươi sống phóng túng ở bên ngoài đến vô pháp vô thiên, ta cũng nhẫn nhịn..... Nhưng hôm nay ngươi lại vì một tên tiện nhân mới gặp qua một lần mà để cho

em trai ngươi đi chết sao!” Điền Trung Hòa thanh âm càng lúc càng lớn, vừa dứt lời, rốt cục chống đỡ không nổi nữa, đột nhiên thân thể mềm nhũn, ngã xuống.

Điền Như Dật sợ tới mức can đảm bay sạch, chạy nhanh tiến lên ôm lấy lão, sau đó hướng ra ngoài cửa hô to gọi người tới.

Điền Trung Hòa bệnh trạng tái phát rất nhanh, đại bi đại hỉ, đây đã là lần phát bệnh thứ hai trong tháng này. Vài thẩy thuốc và hạ nhân bận rộn bận suốt hơn một giờ, Điền Trung Hòa bệnh tình mới xem như ổn định, thoát ly nguy hiểm.

Điền Như Dật đứng trong hành lang đốt một điếu thuốc, phiền não hút. Nhìn thấy bác sĩ của gia đình đi ra, liền vội kéo lại, hỏi han bệnh tình.

Bác sĩ đã chữa bệnh tại gia đình họ hơn nửa đời người thở dài, nói: “Điền lão thân thể thật sự không ổn chút nào, tuổi đã già yếu, bệnh lại nguy hiểm, còn cả ngày phí sức lao động như vậy, sợ là chống chịu không được bao lâu

Điền Như Dật nghe mà lòng nhức nhối, bóp tắt điếu thuốc, đi vào phòng ngủ của Điền Trung Hòa.

Bọn hạ nhân đều động tác nhẹ nhàng, không dám phát ra một chút thanh âm. Điền Như Dật đi đến bên giường của phụ thân, nhìn tóc ông điểm trắng, vẻ mặt già nua đầy vết nhăn, trong lòng nói khổ sở không nên lời. Người cha ngày xưa một thời uy phong lẫm lẫm, tay cầm quyền cao của y khi nào đã trở nên già yếu như vậy?

Y ngồi ở bên giường, tay vuốt nhẹ mái tóc bạc của cha. Mới trước đây, hình ảnh phụ thân cõng hắn trên cổ vui chơi còn rõ ràng hiện ra trước mắt..... Như thế nào chỉ sau một đêm, phụ thân liền già thành như vậy chứ....

“Tiểu nhị” Điền Trung Hòa đột nhiên mở mắt, nét mặt già nua

trắng như tờ giấy, lão nhìn Điền Như Dật cầu xin, chậm rãi mở miệng: "Xem như vi phụ cầu xin ngươi, cứu lấy tứ đệ của ngươi đi... Chiến Nam là một đứa bé cố chấp, nếu người nọ thật sự có chút chuyện, tứ đệ ngươi lần này sợ rằng thật sự xong rồi..... Ngươi muốn dạng người gì trên đời mà không có, không nên theo hắn tranh đoạt, Chiến Nam hiện tại không phải là kẻ mà chúng ta có thể trêu chọc được..."

Điền Như Dật lắng nghe, giúp Điền Trung Hòa dịch dịch góc chǎn, thấp giọng nói: "Ta đã biết, phụ thân. Ta cam đoan, tứ đệ nhất định sẽ không có việc gì.... Ngài cứ an tâm dưỡng bệnh....."

Chương 55: Bình an trở về

Điền Như Dật ra khỏi nhà, leo lên một chiếc xe ô tô đen.

Chiếc ô tô đưa y đến một phố đèn đỏ khá có tiếng ở Thiên Tân. Điền Như Dật ôm lấy một phụ nữ xinh đẹp bước ra nghênh đón y, hai người cực kỳ thân mật đi vào. Sau đó Điền Như Dật thay một bộ quần áo khác trong phòng, không quan tâm đến lời níu giữ của người phụ nữ kia, theo cửa hông lén lút chuồn ra. Đã sớm có một chiếc xe chờ ở đó, y vừa lên, lái xe liền khởi động xe, sau đó chiếc xe biến mất trong màn đêm ...

Xe của Điền Như Dật đi lòng vòng trên đường, cua vào những ngõ hẻm lớn nhỏ, rốt cục cũng dừng lại trước một con hẻm. Nơi này không có người qua lại. Một người đàn ông râu dài mặc trường bào đứng ngay đầu hẻm. Xe dừng lại, gã liền tiến lên giúp Điền Như Dật mở cửa xe, sau đó cung kính thỉnh y xuống dưới.

Điền Như Dật xuống xe, nhìn thoáng vào bên trong con hẻm tối om, hỏi người bên cạnh: "Người tỉnh chưa?"

"Sáng sớm nay đã tỉnh, theo lời ngài, đã đánh thêm thuốc mê, phỏng chừng ít nhất là hai canh giờ nữa mới tỉnh lại." Người đàn ông để râu cung kính đáp.

Điền Như Dật trầm ngâm một chút, nói: "Đưa tôi đi nhìn xem."

Hai người đi vào con hẻm, hai bên là vách tường đất cũ kỹ, người đàn ông râu dài đi phía trước dẫn đường, thỉnh thoảng nói một câu: "Nhi thiếu gia cẩn thận, nơi này trơn."

Đi qua cửa một tiểu viện, hai người đi vào một phòng nhỏ, trên chiếc giường có một người đang nằm, là Thiệu Hân Đường.

Người đàn ông râu dài tinh ý muôn lui ra ngoài, thì nghe thanh âm trầm thấp của Điền Như Dật nói: "Không cần ra ngoài, tôi có việc cho ông."

"Vâng." Người đàn ông râu dài đáp lời, tuy rằng cảm thấy kỳ quái, nhưng vẫn không có chút nghi kị, cung kính đứng bên cửa.

"Những người này biết giữ mồm giữ miệng chứ?" Điền Như Dật ngồi lên chiếc chiếu đã bị giường sưởi hong cho khô vàng, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Thiệu Hân Đường.

"Tuyệt đối còn biết giữ miệng hơn người chết." Người kia nói: "Nhiều người ngài yên tâm, mấy người đó chỉ bị phái đi bắt người, cái gì cũng không biết, tuyệt đối sẽ không liên quan đến chúng ta."

Điền Như Dật gật gật đầu, đột nhiên đổi trọng tâm câu chuyện: "Sao lại trải cái này làm đệm giường? Rất cứng."

Người kia vừa nghe xong, mồm hôi lạnh liền chạy từ đỉnh đầu xuống lưng, gã nơm nớp lo sợ trả lời: "Là tiểu nhân sơ sót, vì phòng đã lâu không sử dụng, chỉ còn mỗi cái đệm này, tôi lại sợ đả thảo kinh xà. Trong thành hiện tại rất nghiêm ngặt, bạch đạo hắc đạo đều đang tìm người....."

"Ừ." Điền Như Dật nhẹ nhàng đáp một tiếng. Nói thật, y cũng không ngờ Vu Chiến Nam cũng có thể lực lớn như vậy ở thành Thiên Tân, có thể khiến nhiều nhân vật lợi hại như vậy giúp hắn tìm người.

Trong phòng đốt hai cái hỏa lò hơn, ánh lửa đỏ rực hắt lên sườn mặt Thiệu Hân Đường. Điền Như Dật nhẹ nhàng vuốt lên đôi mày hơi nhíu của cậu, suy đoán chắc là cậu đang mơ thấy ác mộng.

Một viên ngọc trong thiên hạ như vậy, tốn thật nhiều công sức, cuối cùng vẫn không chiếm được

Điền Như Dật nhẹ nhàng thở dài, chậm rãi phân phó: "Đêm nay bảo người đem cậu ta vụng trộm giấu vào nhà Phó Đại Bác, sau đó người của chúng ta sẽ đem cậu ta cứu ra."

Người đàn ông đột nhiên ngẩng đầu, giật mình nhìn Điền Như Dật vẫn đang ôn nhu ngắm người trên giường, trong lòng tràn đầy nghi vấn. Cố công làm ra việc như vậy, yêu thích như vậy, sao có thể dễ dàng tiễn bước như thế?

"Không được" Điền Như Dật nhìn thấy nghi vấn của gã, mở miệng nói. Kỳ thật chính y là người luyến tiếc hơn cả. Mắt thấy một viên ngọc như thế, lấy không được đụng không xong, giống như kẻ đã khát thật lâu, lại nhìn thấy một chai độc dược, uống sẽ phải chết, nhưng không uống lại khó chịu đến đói mạng.....

Càng ngắm càng không muốn buông tay, Điền Như Dật nghĩ tới đứa em mình còn đang nằm trong tay người ta chịu khổ, liền dứt khoát đứng dậy, nói "Chuyện này phải làm cho nhanh, hơn nữa cần phải保密 vô cùng kín kẽ. Nếu để lộ một chút tiếng gió nào, cả người lẫn ta đều chịu không nổi!"

Người đàn ông râu dài vội vàng nói 'vâng', sau đó đưa Điền Như Dật ra ngoài.

Đêm đó, liền truyền đến tin tức, bảo là đã tìm ra người, là Phó Đại Bác – con trai độc nhất của nhà tiền Bộ trưởng hàng không ở Thiên Tân. Ai cũng biết tên Phó Đại Bác này thích những cậu trai xinh đẹp, cả ngày sống phóng túng không chuyện ác nào không làm, cũng tham dự thọ yến của Điền Trung Hòa. Hơn nữa vài năm trước gã cũng từng có xích mích với Vu Chiến Nam.

Vu Chiến Nam vừa nhận được tin tức, người cũng đã được đưa về nhà hắn. Là Điền Như Dật tự mình đưa người đến. Thiệu Hân Đường

đã tỉnh lại, ở trên đường nghe Điền Như Dật kể lại sơ lược câu chuyện, phát hiện bản thân ngoại trừ đầu hơi đau, còn lại đều không xảy ra chuyện gì.

Xa xa, Thiệu Hân Đường đã nhìn thấy thân ảnh cao lớn của Vu Chiến Nam đứng trước cửa, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác kỳ dị. Nhìn thấy thân ảnh cao lớn kia, sự lo sợ vì bị bắt cóc đột nhiên bay biến hết. Giống như chỉ cần ở bên cạnh người đàn ông này, bản thân sẽ được an toàn...

Cửa xe mở ra, Thiệu Hân Đường đang nói lời cảm tạ với Điền Như Dật, thân thể đã bị một lực kéo mạnh kéo đến một bên, sau đó bị áp chặt chẽ trong lồng ngực ấm nóng.

Nghe tiếng tim đập dồn cách một lớp quần áo nhưng vẫn nhảy lên vô cùng mãnh liệt, Thiệu Hân Đường tựa hồ có thể cảm giác được sự bất an của người đàn ông này, cậu không nhịn được vòng tay qua eo đối phương, sau đó cảm giác được cơ bắp trên người Vu Chiến Nam bỗng nhiên cứng đờ, sau đó càng thêm dùng sức ôm chặt mình. Hai cánh tay cứng rắn như sắt như muốn đem cậu hòa thành một với hắn...

“Thực xin lỗi.....”

Thiệu Hân Đường tựa hồ nghe thấy Vu Chiến Nam nói như vậy. Còn tưởng là ảo giác, vì thanh âm ấy rất nhẹ, hơn nữa người đàn ông này là ai? Là quân phiệt vùng Đông Bắc Vu Chiến Nam a.....

Điền Như Dật đứng ở bên cạnh xe. Giờ phút này chân trời đã chỉ còn một màu đen, ánh đèn xe tạo thành một cái bóng khiến không ai nhìn rõ được gương mặt y. Cho đến khi Vu Chiến Nam buông Thiệu Hân Đường ra, kiểm tra trên dưới, mới nghe được thanh âm thanh lãnh của Điền Như Dật: “Người đã tìm được rồi, biểu đệ cũng có thể yên tâm. Để tứ đệ theo ta về nhà đi, phụ thân ta vẫn còn chờ mong đấy.”

Vu Chiến Nam quay đầu nhìn Diêm Lượng, Diêm Lượng lập tức đi vào dẫn người.

Vu Chiến Nam đứng ở bậc thang trước cửa, lạnh lùng nhìn Điền Như Dật, ánh mắt kia vô cùng phức tạp.

Điền Như Dật vẫn cứ mỉm cười như vậy đối diện cùng hắn, không hề có chút bộ dáng chột dạ nào.

Kết cục của Phó Đại Bác đương nhiên là thảm vô cùng, cũng không cần Chiến Nam ra tay, Điền gia đã muốn trừ phạt hắn.

Vu Chiến Nam ra vẻ cái gì cũng biết rồi, còn Điền Như Dật vẫn cười đến vô tội. Cho đến khi Điền Như Ngọc được dẫn ra, lúc nhìn thấy Điền Như Dật với Vu Chiến Nam liền lớn tiếng tố khổ: "Ca, hắn, hắn dám đánh ta, còn không cho ta ăn cơm, không cho ta uống nước....."

Điền Như Dật cắt lời gã, nhìn đến gã không thiếu tay thiếu chân, đã là Vu Chiến Nam cho nhà họ mặt mũi, y lớn tiếng nói: "Đừng vô nghĩa nữa, nhanh lên xe, phụ thân còn ở nhà chờ."

Lên xe, Điền Như Dật xem Điền Như Ngọc tuy rằng bộ dạng chật vật, nhưng không chịu thương tổn gì, ít nhất vẫn còn có khí lực chửi bậy, đem lỗ tai y rung đễn kêu ong ong.

Điền Như Ngọc tức giận đến mức như một con ếch xanh, ở bên cạnh liên tục kêu ộp ộp. Điền Như Dật ngồi ở bên phần tối của xe, không nói một lời, cũng không biết y đang suy nghĩ cái gì.....

Hai người đứng trước cánh cửa được ánh đèn mờ nhạt hắt lên, nhìn Điền Như Ngọc lên xe dần dần đi xa. Thì nghe thấy một tiếng kêu to: "Thiệu thúc thúc!"

Thiệu Hân Đường vừa quay đầu lại, vừa lúc ôm lấy Vu Nhất Bác đang lao tới. Tiểu đầu đưa hẫu ôm đùi Thiệu Hân Đường, khóc đến

mức nước mắt nước mũi tùm lum. Thiệu Hân Đường ôm nhóc, cảm thấy thằng bé này thật là nặng nha.

"Thiệu thúc thúc, cháu lo lắng gần chết, so với cha còn lo lắng hơn, cháu cứ nghĩ đến chuyện thúc không về được.....hu hu hu." Tiểu đầu đưa hẫu rúc vào lòng Thiệu Hân Đường nói, khiến cha nó thản nhiên cho nhóc một cái trộn mắt.

"Ngoan!" Thiệu Hân Đường hôn mê lâu như vậy, thân thể rất mệt, vừa mới thấy sắp ôm không nổi thằng bé thì Vu Chiến Nam đã đón lấy nó, đặt xuống, nói:"Thiệu thúc thúc của con sẽ mệt."

Tiểu đầu đưa hẫu nghe lời ngoan ngoãn đi theo, Vu Chiến Nam ôm cậu, để cậu tựa vào lòng hắn, ôn nhu hỏi:"Có chỗ nào không thoải mái không? Thầy thuốc đang ở trên đường, đợi lát nữa sẽ kiểm tra toàn bộ cho em một lần."

Thiệu Hân Đường lắc đầu nói:"Tôi ổn, lần này ít nhiều phiền đến Điền gia nhị thiếu gia."

"Trong khoảng thời gian này em có nhìn thấy ai hay không?" Vu Chiến Nam trầm giọng hỏi.

"Không có, tôi vẫn luôn hôn mê, mãi cho đến mới nãy khi Điền gia nhị thiếu gia cứu tinh, đã ngồi trên xe của y rồi." Khi Thiệu Hân Đường nói, ánh mắt cậu còn có chút mê man

Ánh mắt Vu Chiến Nam dưới bóng đêm lại càng có vẻ sâu không thấy đáy, sau một lúc lâu, hắn hừ lạnh một tiếng, nói:"Cũng kì quái, Phó Đại Bác bắt em một đêm mà vẫn chưa động tay động chân gì... Cái kẻ chân chính có ý đồ xăng bậy với em, sớm muộn gì ta cũng phải bắt được hắn!"

"Ý anh là, kẻ bắt cóc tôi không phải người kia?" Thiệu Hân Đường xoa xoa phần đầu đang không ngừng phát nhức lên.

"Em đừng quan tâm." Vu Chiến Nam nhìn cậu bộ dáng đau đớn của cậu mà đau lòng, xin lỗi nói: "Lần này là ta sơ sót, để có kẻ thừa cơ ra tay. Ta cam đoan tuyệt đối sẽ không cho em lâm vào hiểm cảnh lần nào nữa."

"Anh cũng không phải cõi ý." Thiệu Hân Đường khoát tay, muốn bảo hắn không cần tự trách như vậy.

Vu Chiến Nam không lên tiếng, chỉ vừa vào cửa liền bế ngang cậu lên, đưa vào phòng ngủ trên giường, chờ thầy thuốc đến.

Mặc kệ nói như thế nào, Thiệu Hân Đường bị người bắt cóc ngay dưới mắt hắn, chính là lỗi của hắn. Phải bảo vệ tốt Thiệu Hân Đường, khiến cậu vô ưu vô lo mỗi ngày vui vẻ cười, vốn chính là trách nhiệm của hắn.

Vu Chiến Nam hôn lên trán Thiệu Hân Đường, nắm tay cậu ôn nhu nói: "Em cứ ngủ một chút đi, bác sĩ đến ta sẽ gọi em dậy."

Thiệu Hân Đường mơ màng chìm vào giấc ngủ, Vu Chiến Nam vẫn cứ ngồi ở bên giường như vậy, nắm lấy đôi tay gầy yếu trắng nõn kia, ánh mắt cũng không rời đi gương mặt người trên giường, trong cặp mắt hổ kia toát ra sự ôn nhu, quả thực ngọt ngào đến chết người....

Thiệu Hân Đường ngủ say sưa, bác sĩ đến đây cậu cũng không biết. Bác sĩ kê một ít thuốc Tây dưỡng thần. Khi biết thiếu niên xinh đẹp đang ngủ say trên giường này chính là nhân vật chính đã làm cho thành Thiên Tân náo loạn suốt một ngày một đêm, liền nhẹn không được nhìn kỹ một chút, thấy Vu Chiến Nam đi qua đi lại cũng phải cẩn thận nhẹ chân, trong lòng cảm thán: Thật là hồng nhan họa thủy mà!

Chương 56: Đến Thượng Hải

Điền Như Ngọc bị nhốt trong nhà, cho đến khi Vu Chiến Nam chuẩn bị rời đi, gã bị nhị ca gã đưa tới tiễn người.

Không biết Điền Như Ngọc bị cha gã dạy bảo ra sao, tuy vẫn một bộ dáng cứng đầu cứng cổ, nhưng lại chủ động đi ra phía trước, biểu tình xấu hổ, nói với Chiến Nam bằng giọng điệu chẳng mấy dễ chịu gì: "Thực xin lỗi."

Gã khó chịu, Vu Chiến Nam so với gã càng bực mình hơn, thấy gã liền ghê tởm, hắn cảm giác mình đã phải có một nghị lực ghê gớm lắm mới ráng kiềm chế không xông ra đập thằng này.

Thiệu Hân Đường đã sớm được đưa vào trong, Vu Chiến Nam đứng ở cửa xe nhìn bọn họ, câu nói ôn hòa duy nhất có lẽ là câu hỏi thăm sức khỏe cậu hắn. Hắn nói với Điền Như Dật, chẳng thèm liếc mắt nhìn Điền Như Ngọc: "Nhớ giữ sức khỏe cữu cữu cho tốt!"

Điền Như Dật gật đầu. Điền Như Ngọc thấy Vu Chiến Nam hoàn toàn không thèm nhìn mình, cái tính trẻ con lại nổi lên, liền há mồm mắng: "Ngươi còn giả vờ cái con mẹ gì!"

Điền Như Dật kéo gã lại, gương mặt vốn luôn mang nụ cười thâm sâu khó dò cũng hiện ra vẻ giận dữ, cái đứa em dù chịu giáo huấn mà vẫn không chịu tinh ngộ này làm y tức chịu không được, y thấp giọng quát: "Ngươi cho yên lặng cho ta, đừng quên ngươi đã đồng ý với cha cái gì!"

Điền Như Ngọc ngậm miệng, lộ vẻ căm giận.

Vu Chiến Nam mới bỗ thí một cái liếc mắt cho Điền Như Ngọc, cặp mắt tối đen thâm trầm như hai viên ngọc lưu ly, hắn đột nhiên nhếch khóe miệng nở nụ cười, có điều cái cười này cực kỳ lanh khốc, khiến Điền Như Ngọc nhìn mà hết hồn.

"Vi huynh phải đi, tú biểu đệ thịnh tình khoản đãi như vậy, vi huynh còn để lại một phần hậu lễ, chờ ta đi rồi sẽ cho ngươi một kinh hỉ. Tú biểu đệ không cần lo vi huynh chuẩn bị không đủ đầy đủ nhé." Vu Chiến Nam thong thả nói, nụ cười bên khóe môi kia cực kỳ tàn nhẫn.

"Vu Chiến Nam, ngươi làm cái gì? Ngươi dám....."

Điền Như Ngọc bị nhị ca gã giữ chặt, Điền Như Dật biểu tình cũng có chút biến hóa. Y còn tưởng rằng Vu Chiến Nam nhìn mặt mũi của cha họ, sẽ tha cho Điền Như Ngọc, xem ra bọn họ yên tâm quá sớm rồi. Điền Như Dật kiên trì cười làm lành:

"Biểu đệ, đừng như vậy, chúng ta đều là người một nhà, tú đệ có lỡ làm sai chuyện gì thì cũng bỏ qua cho nó, về nhà ta sẽ bảo cha dạy dỗ nó..."

"Ta rộng lượng bỏ qua cũng không phải không thể. Mấy năm nay gã ngay ở trước mặt người ngoài cũng không giữ thể diện cho ta, âm thầm ngáng chân; ta nể mặt cữu cữu, chưa từng nói qua một câu nào. Nhưng cái sai của gã là đúng đến người của ta, chính là muốn chết." Vu Chiến Nam không thỏa hiệp.

"Tú đệ chẳng qua chỉ là muốn chọc ngươi một chút mà thôi! Kẻ thực sự động vào người của ngươi cũng không phải nó, chẳng phải đã tóm được Phó Đại Bác rồi sao? Ta cũng đã thay ngươi xử lí gã, ngươi cũng nên nguôi giận....." Vì đệ đệ nhà mình, Điền Như Dật miễn cưỡng cười cười xuống nước với Vu Chiến Nam.

"Có phải hắn hay không còn chưa chắc." Vu Chiến Nam dùng ánh

mắt như thể ta đã biết rõ mọi chuyện mà nhìn Điền Như Dật, tiếp tục nói: "Nếu tìm được hung phạm, nhị biểu ca đừng quên nói với gã, nhớ rửa cổ chờ đấy, ta sẽ không buông tha gã."

Nụ cười của Điền Như Dật cứng đờ. Vu Chiến Nam liếc nhìn họ một cái cuối cùng, xoay người bước đi vào thùng xe.....

Bởi vì Thiệu Hân Đường bị bắt cóc, bọn họ ở Thiên Tân lâu thêm ba ngày, là do Vu Chiến Nam lo rằng thân thể Thiệu Hân Đường vẫn còn mệt nhọc. Kỳ thật Thiệu Hân Đường cho rằng mình không cần phải được chăm sóc đến thế, lần này bị bắt cóc, tuy rằng là đột phát, nhưng có thể nói là có kinh vô hiểm. Thiệu Hân Đường vẫn thấy còn may mắn chán.

Tuy rằng cậu có vài lúc cũng thăm nghĩ, nếu như mình có bị người ta làm cái gì, Vu Chiến Nam có không cần mình hay không, có thả cậu đi hay không.

Thiệu Hân Đường nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy bản thân thực nhảm chán. Cậu quả là muốn chạy trốn tới điện rồi, mới có cái loại giả thiết ghê tởm này. Chỉ cần nghĩ tới việc bị một người đàn ông xa lạ làm cái chuyện đó, Thiệu Hân Đường liền cảm thấy buồn nôn, cả người run rẩy, chịu không nổi một chút. Cậu đã muốn quên đi cái cảm giác lần đầu bị đưa đến trước mặt Vu Chiến Nam, thời khắc ban đầu lên giường với hắn, thừa nhận cái loại cảm giác so với chết còn khó chịu hơn.... Cái loại cảm giác này, đời này, cậu cũng không nghĩ sẽ nếm thử lần thứ hai.....

Nhin Vu Chiến Nam đối xử với cậu như với đồ vật bằng thủy tinh kia, Thiệu Hân Đường cảm thấy hậu quả khi chạy trốn thất bại sẽ thật đáng sợ. Theo tình hình thì Vu Chiến Nam đối đãi cậu càng ngày càng tốt, cậu thậm chí không dám tưởng tượng nếu Vu Chiến Nam phát hiện cậu chạy đi, có thể hóa thân thành ma quỷ gì đó hay không.....

Cậu vừa mới ngồi một chút, Vu Chiến Nam đã bắt cậu nằm xuống,

cẩn thận lấy gối đỡ lấy cổ cậu, làm cậu khi nói chuyện phiếm với hắn cũng không thấy khó chịu. Vu Chiến Nam bảo cậu mấy ngày nay đã chịu nhiều hoảng sợ, nên nghỉ ngơi nhiều hơn. Kỳ thật ai nấy đều thật lòng cảm thấy, người bị dọa đến hoảng sợ là tư lệnh của bọn họ mới đúng.

Mấy ngày ở trên xe thực nhảm chán, may mắn còn có tiểu đầu dưa hấu. Vu Nhất Bác mấy đồ vật nhóc hốt được ở Thiên Tân bày ra, trong chốc lát lại nói cái này chơivui, muốn đem về cho Nhiếp Kiện An, lát sau lại bảo cái này mới lạ, muốn đem về chơi cùng Nhiếp Kiện An. Chơi một lúc, tiểu đầu dưa hấu rốt cục thừa dịp phụ thân không chú ý, bỗ nhào lên trên người Thiệu Hân Đường, đáng thương nói: "Thiệu thúc thúc, ta nhớ tiểu ca ca."

Thiệu Hân Đường sờ sờ đầu nhóc, cậu chưa từng gặp đứa trẻ nào khiến người dễ yêu mến như Vu Nhất Bác, lòng mềm mại như được ngâm nước, cậu nói: "Ta cũng nhớ nó, chúng ta trở về nhà là có thể gặp lại."

Thằng nhóc Vu Nhất Bác nghịch ngợm, trước khi xuất phát còn cố tình đến tiệm cắt tóc cắt lại quả đầu, khiến thợ cắt tóc cắt cho nó một kiểu đầu như lông xù tròn vo mới vừa lòng, vẫn là tiểu đầu dưa hấu kia, tóc mái đến nửa phần trán, lộ ra một đôi mắt to đen láy, lóe lên sự thông minh và nghịch ngợm, để người nhìn hận không thể ôm nhóc vào lòng âu yếm. Vu Nhất Bác nói dì hai nhóc thích nhóc để kiểu tóc này, đúng lý hợp tình mà lừa bịp cầu yêu thương.

"Tiểu ca ca vì sao không tới?" Vu Nhất Bác nhắc tới Nhiếp Kiện An, cảm xúc có chút đi xuống. Nhóc được rất nhiều người yêu thương sủng ái, có người chơi với nhóc thì còn đỡ, đến khi ở một mình, nhóc sẽ nhớ ngay tới tiểu ca ca.

"Tiểu ca ca muốn học cho tốt nha! Đợi thêm một chuyến nữa là chúng ta có thể trở về." Thiệu Hân Đường sờ sờ quả đầu của nhóc.

"Ừa, cháu cũng rất muốn gặp dì hai, thăm dì hai xong, chúng ta

mau chóng trở về đi!" Tiểu hài nhi khụt khịt mũi.

Ngay từ đầu Thiệu Hân Đường cũng không nghĩ cảm tình của hai thằng nhóc lại tốt như vậy, dù sao nói đến bối cảnh sinh hoạt lẩn quá khứ, hai đứa này đều chênh lệch quá nhiều. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tụi nó sẽ có một đứa là vương tử kiêu ngạo, còn đứa kia sẽ là tuýp ghét nhà giàu không chừng. Nhưng Vu Nhất Bác từ nhỏ bị cha quản nghiêm đã quen, một chút kiêu căng của đám tiểu thiếu gia không những không có, còn thực tôn trọng Nhiếp Kiện An. Mà Nhiếp Kiện An, cho dù sinh hoạt trong hoàn cảnh như vậy, hình như cũng không gây cho đứa nhỏ này bao nhiêu thương tổn lớn, thái độ mong chờ ngày mai của nó vẫn rất tích cực, đối đãi người khác vẫn rất thiện ý và kiên nhẫn. Tuy rằng càng lớn có vẻ tâm sự càng nhiều, lại không muốn chia sẻ với ai, tuy nhiên Thiệu Hân Đường vẫn rất vui. Cậu cảm thấy hai đứa nhỏ này ở chung rất hòa, rất có cảm giác huynh đệ cung.

Vui mừng xong, cậu cũng không khỏi nghĩ tới lúc mình cùng Nhiếp Kiện An đột nhiên biến mất, thằng nhỏ này có phải sẽ rất buồn hay không... Nhưng sau khi mất họ, sẽ càng ngày càng có nhiều điều khác chiếm cứ sự quan tâm của cha con nhóc, bọn họ sẽ chậm rãi phai nhạt đi.....

Lúc này xe lửa còn chưa tăng tốc, từ Thiên Tân đến Thượng Hải ước chừng tốn hai mươi mấy tiếng đồng hồ, làm dưới chân Thiệu Hân Đường cũng có chút mỏi.

Đến khi xe lửa dừng lại, bọn họ theo đi ra từ cửa. Thiệu Hân Đường có thể thấy được Vu Chiến Nam kích động ra sao, nghe nói hắn cùng vị nhị tỉ lớn hơn hắn vài tuổi này cảm tình rất tốt, xem ra không phải là giả.

Thiệu Hân Đường trên mặt có chút buồn bã, cậu không mong ước xa vời là vị nhị tỉ này sẽ thích mình, chỉ cần dừng làm ra việc khó xử như ở Thiên Tân là được. Bất quá, Vu Chiến Nam lại có vẻ rất hào hức, nói rằng nhị tỉ của hắn rất muốn gặp cậu, hai người sẽ ở chung

hòa hợp.

Thiệu Hân Đường không dám tin hoàn toàn, cậu không cho rằng ở niên đại này, một người chị sẽ vui vẻ nhìn em trai mình đi tìm đàn ông. Chị ta đối với hắn tốt, đó là bởi vì hắn là em trai cô. Còn chị ta đối với cậu, sẽ là với một con hổ ly tinh đi chèo kéo đàn ông, còn phải cẩn quan sát...

Kết quả, Thiệu Hân Đường lần này sai rồi. Nhị tỉ của Vu Chiến Nam thật sự rất tốt.

Vừa xuống xe lửa, liền thấy chiếc xe ô tô do một hãng tốt nhất ở Mỹ xuất khẩu, bảo tiêu mặc âu phục đen thông dụng thời quốc dân, ngay ngắn trật tự. Trông quy mô muôn có bao nhiêu khí phái thì là bấy nhiêu khí phái, nhìn qua là biết quý tộc Thượng Hải đến đón người. Cách khá xa, vài người qua lại cũng không kìm được mà ngẩng đầu nhìn qua bên này.

Vu Chiến Nam dắt Thiệu Hân Đường xuống xe, từ xa đã nhìn thấy một người mặc sườn xám ngắn màu tím đi từ trong xe ra. Là một phụ nữ xinh đẹp, vóc người cao gầy cân xứng, khí chất xuất chúng. Người phụ nữ xinh đẹp này khi nhìn thấy Vu Chiến Nam cùng bọn họ, còn chưa kịp nói gì thì nước mắt đã chảy xuống...

Vu Chiến Nam cũng rất kích động, nhưng hắn quen nhẫn nại, vẫn ung dung đưa nhóm người Thiệu Hân Đường đi qua, hốc mắt cũng hơi hơi đỏ lên.

“Dì Hai! Dì Hai!” Vu Nhất Bác từ xa đã gọi to, vọt nhanh tới như một tiểu hỏa tiễn, ôm lấy người phụ nữ xinh đẹp kia, làm nũng: “Cháu nhớ dì hai muốn chết!”

“Cục cưng, dì hai cũng nhớ cháu chết được!” Vu Hân Nhã hôn mạnh lên má tiểu đầu dưa hấu một cái, sau đó dì một cái cháu một cái, hôn đến má hai người đều là nước miếng.

Cho đến khi hai dì cháu chơi xong, Vu Hân Nhã đem thằng nhỏ đưa cho Diêm Lượng. Đầu tiên cô dùng ánh mắt ngập nước nhìn Vu Chiến Nam từ trên xuống dưới, lấy tay che miệng, sau đó hai chị em cùng cử động, ôm chặt lấy nhau.

"Chị!" Vu Chiến Nam nhẹ nhàng gọi.

"Cái tên tiểu tử thối này, quên nhị tỉ của ngươi rồi đúng không, cũng không thèm đến thăm chị....." Vu Hân Nhã nói xong không kiềm nổi nước mắt, nha đầu đi bên cạnh nói: "Phu nhân mau đừng khóc, tam thiếu trở về nhìn thấy mắt phu nhân sưng đỏ vì khóc sẽ đau lòng."

Vu Hân Nhã dùng sức đem nước mắt cọ lên áo Vu Chiến Nam, khóc như trẻ con, tủi thân bảo: "Ta cứ khóc, đệ đệ của ta đến thăm ta, ta vui vẻ không được sao!"

" Chị...." Vu Chiến Nam hốc mắt ửng đỏ, ôm lấy người chị thân hình mảnh mai chỉ cao tới ngực hắn, thanh âm có chút khàn khàn: "Không phải em không muốn tới thăm chị, thực sự là không rời nhà được."

"Chị biết....." Vu Hân Nhã sụt sịt mũi, nói: "Chị nói rồi. Chỉ cần em trai của chị sống tốt, ở nơi nào đều giống nhau." Những lời này khi nói lại khiến trong lòng mọi người xót xa.

Vu Hân Nhã buông Vu Chiến Nam, nhận lấy khăn tay do nữ hầu phía sau đưa lên xoa xoa mặt, quay đầu liện đối mặt với Thiệu Hân Đường, vẻ mặt có chút ngượng ngùng, giận dữ nói với Chiến Nam: "Còn không màu giới thiệu."

"Đây nhị tỉ của ta, Vu Hân Nhã, em gọi nhị tỷ là được."

"Đây là Thiệu Hân Đường, em đã từng kể với chị..... Chị gọi cậu ta là Tiểu Đường hoặc Hân Đường đều được."

"Nhị tỷ." Thiệu Hân Đường tươi cười chào hỏi trước, lần đầu tiên gặp mặt cậu đã thấy thiện cảm với người phụ nữ xinh đẹp thằng thắn

này.

"A! vậy chị gọi cậu là Tiểu Đường đi. Xem, làm em chê cười rồi, vừa thấy mặt liền khóc như vậy." Vu Hân Nhã nói xong có chút thẹn thùng cười cười, sau đó liền vươn bàn tay trắng noãn được chăm sóc cẩn thận ra, nói: "Hoan nghênh em tới!"

"Cảm ơn, làm phiền nhị tì rồi." Thiệu Hân Đường vươn tay ra nắm lấy tay cô.

"Phiền toái gì đâu, chị đây còn mong các em ở lại Thượng Hải luôn đi, không cần khách khí!"

Thật là ngoài dự kiến của Thiệu Hân Đường, thái độ của Vu Hân Nhã với cậu rất tôn trọng, trông cũng không giống giả vờ.

"Nhanh lên xe đi, chúng ta trở về nào." Vu Hân Nhã cười tiếp đón bọn họ.

Chương 57: Vu Hân Nhã

“Chị, sao chị lại đem theo nhiều người thế?”

Vu Chiến Nam quay đầu nhìn đoàn xe dài theo sau, hỏi Vũ Hân Nhã.

“Em trai của chị đến đây, chị phải làm cho long trọng chứ.” Vũ Hân Nhã nói.

Vu Chiến Nam ngồi ở ghế phó điều khiển, Thiệu Hân Đường và Vũ Hân Nhã ngồi phía sau, nhóc đầu dưa hấu ngồi trong lòng Vũ Hân Nhã, thân thiết ôm cổ nàng.

“Anh rể đâu?” Vu Chiến Nam quay đầu hỏi Vũ Hân Nhã.

“Nói tới.” Vũ Hân Nhã nói: “Vốn là cách đây hai ngày phải ra nước ngoài làm chút việc, nhưng nghĩ các em sắp tới, liền hoãn hai ngày. Kết quả các em mới đến, việc của ảnh cũng không thể kéo dài được nữa, sáng nay mới vội vã đi. Khoảng tám hay mười ngày là về.”

“Không phải đã hẹn trước rồi sao, cả nhà chị đều chờ em, vậy mà sao giờ em mới tới?” Vũ Hân Nhã hỏi.

“Có chuyện xảy ra đột xuất.” Vu Chiến Nam nặng nề nói.

“Chuyện gì thế?” Vũ Hân Nhã hỏi.

Vu Chiến Nam trầm ngâm một chút, không nghĩ nói chuyện này trước mặt người khác, liền nói:

“..... Đều xử lý xong rồi.”

Vu Hân Nhã nghi ngờ liếc nhìn hắn một cái, quay đầu nói với Thiệu Hân Đường:

“Cánh đàn ông chính là như thế, chuyện gì cũng đều làm thành thần thẩn bí bí, Tiểu Đường em đừng học theo bọn họ.”

Em thì không phải là đàn ông à?

Thiệu Hân Đường ở trong lòng bối rối, cười cười với Vu Hân Nhã.

Làm một cảng mậu dịch lớn nhất cả nước, Thượng Hải quả thật phát triển hơn Đông Bắc nhiều. Bất kể là cảnh sát thành thị hay là trình độ sinh hoạt của người qua đường, vừa nhìn đã thấy hơn Đông Bắc.

Vu Hân Nhã lúc ấy gả cho con trai thứ ba của Thượng hải đệ nhất phú thương – Tô Khải Hiên, hai người lấy nhau được hai năm thì tách ra ở riêng. Nay Tô Chính Húc đã già, không quản công việc trong nhà nữa. Ba con trai của ông cũng không chịu thua kém, con trai cả làm tổng trưởng hải quan Thượng Hải, con thứ hai đang làm chính ủy Thiên Tân cũng rất suôn sẻ, tuổi trẻ anh tài. Mà con thứ ba Tô Khải Hiên, cai quản sự nghiệp mua bán trong nhà, nhìn thì có vẻ là đứa không phát đạt nhất trong nhà. Nhưng y có tiền, hai anh trai sở dĩ có thể ở giới chính khách làm ông lớn, không thể không có nguồn tài chính hùng hậu của y duy trì. Cho nên Tô Khải Hiên ở toàn bộ gia tộc, cũng là phi thường có địa vị.

Nhưng thực ra, bảy tám năm trước, Tô Khải Hiên không phải như thế. Khi đó, toàn bộ Thượng Hải đều biết Tô gia có một hồn thể ma vương, cả ngày đeo y vào tên tuổi cha mẹ mà không coi ai ra gì. Ai có thể nghĩ tới vị thiếp gia bắt cần đời năm đó, qua vài năm, liền có thể làm chủ việc buôn bán của cả gia tộc, thậm chí vươn ra nước ngoài?

Năm đó Vu Chiến Nam đang trong lúc nước sôi lửa bỏng, nghe nói

chị hắn phải gả cho một tên công tử chơi bời lêu lổng, tức giận không kiềm chế được, nói cái gì cũng không chịu. Nhưng Vu Hân Nhã cũng là người quật cường, quyết định chuyện gì thì đến em trai mà nàng yêu thương nhất cũng không lay chuyển được. Nàng vụng trộm tới Thượng Hải, cùng với Tô gia tổ mẫu và mẹ đẻ Tô Khải Hiên bàn bạc về hôn sự của chính mình, sau đó lấy cái chết ép Vu Chiến Nam, mang theo một đồng đồ cưới lẻ loi một mình đi đến gia tộc trăm năm không biết sâu cạn ở Thượng Hải này, gả cho một công tử phong lưu xú danh vang xa này.

Vu Chiến Nam lúc ấy đang vội vàng đấu cùng người trong nhà lẩn kẽ bên ngoài, cũng đang cãi nhau với Vu Hân Nhã, nên đến cả hôn lễ của cô cũng không tham gia.

Nhưng mà nửa tháng sau, Tô gia liền chuyển tới một khoản tiền lớn. Cũng nhờ khoản tiền này mới giúp cho Vu Chiến Nam ở trong hiểm cảnh giành lấy thắng lợi cuối cùng.

May mắn nhất là, Vu Hân Nhã và Tô Khải Hiên tình cảm tốt vô cùng. Nếu không, không biết nội tâm Vu Chiến Nam phải chịu bao nhiêu giày vò nữa. Nhưng dù vậy, đối với người thân hết mực yêu thương hắn này, Vu Chiến Nam vẫn luôn cảm thấy áy náy. Từ nhỏ đến lớn, hắn đã giúp được chị chuyện gì, mà chị hắn, luôn luôn đứng phía sau ủng hộ hắn, thương yêu hắn, tại thời điểm mẫu chốt lại không tiếc hy sinh hết thảy để bảo vệ hắn.....

Cho nên đối với Vu Hân Nhã, hắn suốt đời mang ơn.....

Nhà của Vu Hân Nhã ở khá xa, chạy trong thành thị đông đúc hơn một tiếng, rốt cục tại một khu non xanh nước biếc thay được nhà cô. Là một ngôi nhà ba tầng ngói đỏ theo phong cách châu Âu, tinh xảo xinh đẹp, hình thức rất khác biệt. Trước cửa còn có một dòng suối trong suốt chậm rãi chảy xuôi.

Bảo vệ ở Tô phú so với nhà Vu Chiến Nam còn nhiều hơn. Là do Tô Khải Hiên không yên lòng để vợ ở nhà một mình, nên bỏ một số tiền

lớn thuê về.

Vu Hân Nhã có hai đứa con, một trai một gái, đứa con trai tám tuổi và con gái sáu tuổi. Hai nhóc ở nhà chờ đến không kiễn nhẫn, nhìn thấy Vu Nhất Bác đều rất thân thiết, mãi đến bữa cơm chiều tụi nhỏ mới xuất hiện.

Lần này Vu Chiến Nam cũng không làm khách, tự nhiên như đến nhà mình, không đòi ở khách sạn nữa. Vào phòng liền đưa Thiệu Hân Đường đi rửa mặt, sau đó mặc quần áo ở nhà Vu Hân Nhã chuẩn bị, liền xuống lầu kêu đói bụng.

Thiệu Hân Đường phát hiện Vu Chiến Nam sau khi gặp được Vu Hân Nhã, so với vị tư lệnh mặt lạnh lùng nghiêm túc thường ngày khác xa, luôn không tự chủ được mà làm nũng.

“Đã sớm chuẩn bị tốt, chờ các ngươi xuống dưới.”

Vu Hân Nhã cũng thay một bộ áo dài màu hồng phấn, tóc tùy ý buộc đuôi ngựa sau đầu, nhìn tựa như thiếu nữ mười bảy, mười tám tuổi, làm người ta không nàng đã là mẹ của hai đứa nhóc.

“Hôm nay tạm ăn thế này, ngày mai chị sẽ tự mình xuống bếp, làm món cá chua cay mà ngươi thích.” Vu Hân Nhã một bên xếp đũa, một bên cười nói:

“Đúng rồi, Tiểu Đường thích ăn cái gì, ngày mai chị hai làm cho ngươi.”

“Em ăn gì cũng được.....”

Thiệu Hân Đường còn chưa nói xong, đã bị Vu Chiến Nam cắt ngang, hắn oán giận nói:

“Em ấy chỉ thích ăn rau xanh, càng thanh đậm càng thích ăn, mấy món mặn trừ cơ bản như thịt, cá, còn lại thì không thấy ăn.”

"Khó trách gầy như vậy!" Vu Hân Nhã cười nói:"Vẫn nên ăn nhiều thịt một chút, em xem Tiểu Nam thân mình cường tráng, hồi trước nó còn không cao bằng chị đâu, hiện tại lớn lên giống người khổng lồ luôn."

Mấy đứa nhóc được dạy dỗ tốt, người lớn chưa động đũa, cũng chỉ dám nuốt nước miếng nhìn thức ăn trên bàn, cũng không dám gắp miếng nào.

Vu Nhất Bác đói bụng lắm, nhìn mấy người lớn còn đang nói chuyện phiếm, không có chút sوت ruột nào, nhóc nhịn không được kéo kéo tay áo Vu Hân Nhã, mở to đôi mắt long lanh:"Cô hai, chừng nào mới được ăn ạ, cháu đói bụng quá."

Vu Hân Nhã làm bộ sờ sờ cái bụng nhỏ nhở mềm mềm của nhóc, biểu tình nghiêm trang đùa thằng bé:

"Cô sờ vẫn thấy phình nha!"

Đùa làm cho thằng bé suýt khóc ra, Vu Hân Nhã mới cười lớn:"Nhanh ăn đi, đều là cháu lớn của tôi đói bụng rồi kia."

Ngày hôm sau, Vu Chiến Nam cùng Vu Hân Nhã đi thăm lão gia Tô gia, Thiệu Hân Đường ở nhà với ba đứa tiểu quỷ. Vu Hân Nhã đối với chuyện này cảm thấy thật có lỗi, còn lôi kéo tay cậu nói vài lời riêng tư. Thiệu Hân Đường vốn sẽ không cảm thấy gì, mà cô lại nói mấy lời như vậy, ngược lại cậu lại cảm thấy Vu Hân Nhã thật không phải người bình thường. Thời đại này tiểu thư nhà giàu bình thường sao có thể giống cô cho phép em trai mình qua lại cùng đàn ông như thế. Cô còn khéo nອi ủng hộ, chăm sóc chu đáo. Thiệu Hân Đường tin tưởng, nếu hôm nay Vu Chiến Nam đem phụ nữ đến, thái độ của Vu Hân Nhã cũng không thể nào tốt hơn như bây giờ.

Thật sự là một cô gái kì lạ! Thiệu Hân Đường nhịn không được nghĩ.

Mà ở nơi cậu nhìn không thấy, hai chị em Vu Chiến Nam ngồi trên xe đi bái phỏng lão gia Tô gia, Vu Hân Nhã đã sớm chuẩn bị tốt quà cáp.

“Chị, cảm ơn chị!”

Ngồi trên xe, Vu Chiến Nam nhịn không được cầm tay Vu Hân Nhã.

“Cảm ơn cái gì?” Vu Hân Nhã kinh ngạc hỏi.

“Cảm ơn chị nhanh chóng chấp nhận Hân Đường, còn tốt với em ấy như vậy.....” Vu Chiến Nam giọng nói khàn khàn.

“Đệ đệ ngốc...” Vu Hân Nhã giống như ngày xưa, tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt anh tuấn của em trai, nói: “Chị hai cũng không phải người cổ hủ, chỉ cần em của chị sống vui vẻ hạnh phúc, như thế nào đều được.”

“Em tính tình quật cường, không dễ chịu, ánh mắt cũng cao, gặp được người thực lòng thương yêu, lại ở chung hòa hợp cũng không dễ dàng gì, chị cũng không quản được người ấy là nam hay nữ.” Vu Hân Nhã nói xong, nhẹ nhàng thở dài, chuyển đề tài: “Nhưng chị thấy Tiểu Đường cũng không phải như tượng đất, sợ là cũng là người quật cường, em nếu muốn cùng cậu ta sống chung hòa hợp, qua cả đời, thì mọi việc cũng không thể khu khu cõi chấp, nên cùng cậu ấy thương lượng mới tốt.”

“Vâng.” Vu Chiến Nam đáp lời, nắm chặt tay Vu Hân Nhã.

Chuyến này đi tới bảy tám ngày, mãi đến lúc Tô Khải Hiên trở về.

Mấy ngày này, bọn họ sống rất thoái mái, đi theo Hân Nhã chơi, đều là những nơi hưởng thụ tốt nhất Thượng Hải. Hôm Tô Khải Hiên trở về, đã gần hơn mười giờ tối. Ba đứa nhóc đã say ngủ. Bọn họ ba người đi đón, chỉ đem theo hai xe bảo vệ, rất khiêm tốn.

Dưới ánh đèn mờ nhạt của nhà ga, tuyêt rơi trắng đường, trong xe cũng rất lạnh, mấy người đứng ở ngoài biên nói chuyện phiếm.

Thiệu Hân Đường thấy một người đàn ông mặc tây trang màu lam, đeo khăn quàng cổ màu lam, bị người vây quanh; hoàn toàn không thể tin được người đàn ông dáng người cao to, diện mạo anh tuấn, nghiêm túc đoan chính này là người mà mấy ngày nay hai chị em nhắc tới, làm cho Thượng Hải phải kinh thiên động địa – Tam công tử nhà họ Tô.

Tô Khải Hiên đi ra, dưới ngọn đèn tối, tầm nhìn rất mơ hồ, nhưng y chỉ cần nhìn một thoáng liền thấy được bóng dáng Vu Hân Nhã mặc sườn xám hồng nhạt, bên ngoài khoác áo khoác bông của Vu Chiến Nam.

Tô Khải Hiên bước lại đây, ôm cổ thê tử của mình, thanh âm khàn khàn trách: "Không phải đã bảo mọi người đừng đến đón sao, trời lạnh như vậy!"

Vu Hân Nhã cười né khỏi y: "Em trai của em đều ở chỗ này, anh nên có chút bộ dáng của anh rể đi."

"Anh sao lại không có bộ dáng của anh rể chứ, anh rể đau lòng chí gái là đúng rồi! Anh mà không như thế, em trai em còn muốn xử lí anh ấy!"

Tô Khải Hiên nói xong, lộ ra một nụ cười có chút tà tú. Cũng chính là nụ cười mang ý bất cần đời, khiến người ta tìm về một chút bóng dáng của vị công tử phong lưu thời ấy.

Giới thiệu Thiệu Hân Đường và Tô Khải Hiên cho nhau xong. Tô Khải Hiên đánh một đấm lên vai Vu Chiến Nam, cười tà: "Tiểu tử ngươi cũng thật có phúc!"

Vu Chiến Nam cười dương dương tự đắc, Thiệu Hân Đường lại đỏ mặt, may mắn ngọn đèn hơi tối nên không thấy rõ.

“Đi, mang mấy đứa đi ăn cua hấp ‘Đại Đường thực Phường’, vô cùng ngon luôn!”

Tô Khải Hiên hưng trí bừng bừng, tay quàng qua ôm sát Vu Hân Nhã vào lòng, chỉ sợ cô bị chút gió lạnh thổi vào.

‘Đại Đường thực phường’ là khách sạn cao nhất Thượng Hải, buôn bán suốt hai mươi bốn giờ, nổi tiếng nhất là món cua hấp.

Vài người ngồi trên dãy ghế được trang hoàng sang trọng gọi món ăn, đốt đến mười cái hỏa lò tinh xảo, làm những ngày tam cửu hàn thiêng này đốt thành xuân ấm. Mấy người uống vài chén rượu, liền thấy nóng người, cởi áo khoác thưởng thức đồ ăn ngon, đều rất vui vẻ. Vu Chiến Nam cùng Tô Khải Hiên hai người anh một ly chú một ly, khuyên như thế nào cũng không ngừng. Tô Khải Hiên óan giận Vu Hân Nhã đối xử với em trai này còn tốt hơn với chồng. Hai người trò chuyện về chuyện ngày xưa khi y và Vu Chiến Nam gặp mặt lần đầu, nhớ lại lúc hai người ra tay quá nặng, sau đó cùng cười to. Không khí rất vui vẻ thân thiện.

Thiệu Hân Đường ngồi ở một bên nhìn bọn họ, chỉ thấy Vu Hân Nhã ngồi ở bên cạnh châm cho cậu một chén rượu, sau đó nhẹ nhàng nói: “Tiểu Đường, chị cũng kính cậu một ly!”

Thiệu Hân Đường vội nâng chén, cung kính giơ lên.

“Chị thật sự rất thích em. Tiểu Nam khi chưa đem em tới, chị còn nghĩ nó có thể đem về hạng người gì. Tuy rằng vẫn biết em chị ánh mắt rất tốt, nhưng không nghĩ tới nó lại đem về một chàng dâu tốt như vậy.” Vu Hân Nhã nói xong, nở nụ cười hiền lành, nụ cười này dưới ánh đèn cam lại càng có vẻ ấm áp.

“Làm gì tốt được như chị nói.” Thiệu Hân Đường nghe lời khích lệ chân thành của cô, lại nghĩ thành ý không tốt.

"Tốt, sao lại không tốt cho được!" Vu Hân Nhã nói xong, thanh âm nhẹ nhàng ôn nhu:

"Chị cũng biết em chị tính tình không tốt, tật xấu cũng nhiều, nhưng nó thật sự thích em. Nó lớn rồi, da mặt mỏng, có thể nó chưa nói cho em, nhưng là chị là người làm chị nên thấy rất rõ, nó không muốn rời xa em, là thật lòng thật dạ muốn cùng em chung sống cả đời. Cho nên chị tại đây muốn nhờ em hãy bao dung đưa em xấu tính này của chị nhiều hơn một chút, có lẽ trước đây nó có làm một vài chuyện khiến em không vui, nhưng hiện tại nó rất thực lòng, em tha thứ cho nó đi, về sau cùng nó sống thật tốt. Được không?"

Thiệu Hân Đường cúi đầu nghe nàng nói những lời chân thành này, hàng lông mi dài ngăn trở ánh mắt, Vu Hân Nhã nhìn không ra cảm xúc của cậu. Qua một lúc lâu sau mới nghe cậu nói: "Kỳ thật chuyện trước đây cũng không có gì hay để so đo.... Chúng ta uống li này đi, chị hai."

Thiệu Hân Đường nói xong, ngừa đầu uống cạn chung rượu trước. Vu Hân Nhã cũng vui vẻ theo.

Mà hai người kia uống đến hứng trí cũng không để ý bên này, đến rạng sáng, bốn người mới quay về Tô phủ.

Chương 58: Về nhà

Còn hơn mươi ngày nữa là đến tết. Đêm giao thừa là đêm quan trọng ở Trung Quốc, trên phố đều thấy người ta vui vẻ đi mua sắm đồ tết. Vậy mà bọn Vu Chiến Nam lại ngây người ở đây lâu quá rồi.

Hôm nay, Vu Chiến Nam nói rằng bọn họ phải đi đến quyết định, Tô Khải Hiên vừa nghe liền vỗ bàn nói không được, hắn nói: "Tôi vừa về được hai ngày, còn chưa hảo hảo chiêu đãi các cậu mà. Hết năm rồi đi!"

"Chiêu đãi với không chiêu đãi cái gì, thế này tốt lắm rồi, em tới gấp anh chị xong, nhìn một chút rồi đi. Trong nhà vẫn còn rất nhiều chuyện mà." Vu Chiến Nam chậm rãi nói.

Vu Hân Nhã trong lòng mặc dù cực kì không muốn, lại chưa hề nói gì. Cô biết Vu Chiến Nam làm tư lệnh, không thể rời đi lâu được, thấy sắp tới lễ mừng năm mới, một mặt lại phải để ý mấy chuyện nhỏ phát sinh. Cũng sẽ không tiễn họ đến trạm xe lửa được. Trước khi đi, cô còn cố ý kéo Thiệu Hân Đường tới góc phòng nhẹ nhàng tâm sự, khiến cho Tô Khải Hiên và Vu Chiến Nam ăn giấm chua đầy mặt.

Vu Hân Nhã kéo Thiệu Hân Đường, đem một hộp gỗ tinh xảo đặt vào trong tay Thiệu Hân Đường, nói: "Vàng bạc châu báu cái gì cậu chắc cũng không thiếu, nhưng chị dù sao cũng phải cho cậu lễ gấp mặt. Trong này là một viên hồng ngọc, tuy rằng không phải bảo bối gia truyền gì, nhưng cũng là vật mà chị yêu thích nhất. Hôm nay tặng cho cậu, mong muốn cậu cùng tiểu Nam vẫn có thể tiếp tục tiễn tới."

“Cái này em không thể nhận, chị hai.” Thiệu Hân Đường từ chối bỏ vào.

“Không muốn cũng phải nhận.” Vu Hân Nhã cương ngạnh nói: “Không muốn chính là do em thấy chướng mắt, là coi thường chị hai đây.”

Thiệu Hân Đường bị cô nói không còn cách nào, bối rối nhận lấy hộp gỗ, có chút ngượng ngùng cười cười, nói: “Vậy cảm ơn chị hai.”

“Cảm ơn cái gì!” Vu Hân Nhã nói: “Chị và cậu hợp ý, tuy nghĩ rằng cậu kết duyên cùng con lừa cáu kỉnh nhà chị là vô cùng thiệt thòi, nhưng chị hai thật lòng đều muốn các cậu sống tốt, sau này mọi việc xin em hãy bỏ qua cho, chớ chấp nhặt nó.”

“Vâng.”

Thiệu Hân Đường đồng ý, người bên kia đã không chờ nổi, gọi cậu đi tới.

Mặc kệ trong tương lai hắn cùng Vu Chiến Nam ra làm sao, Thiệu Hân Đường trong lòng sẽ luôn tôn kính và quý mến tính cách này, người chị lương thiện.

Ngồi xe lửa ba ngày ba đêm, cho dù ở hoàn cảnh vô cùng thoải mái, cũng sẽ làm cho trong lòng người ta bức dọc, gấp rút nuốn hít bầu không khí mới mẻ.

Khí trời phương Bắc lạnh quá mức, nhìn hình ảnh quen thuộc cùng Tôn Đức Toàn và Niếp Kiện An đang đứng đón, Thiệu Hân Đường lại thật sự nghĩ như vậy là đến địa phương của Vu Chiến Nam rồi, trong ngực bất tri bất giác ổn định lại.

Mới hơn có hơn một tháng, đúng là thân thể trẻ con đang lớn có thật nhiều thay đổi. Thiệu Hân Đường đứng nhìn thằng bé bên cạnh

Tôn Đức Toàn, Niếp Kiện An đã cao đến tai Tôn Đức Toàn, từ xa nhìn lại giông như một gốc tre xanh đang trưởng thành vô cùng khỏe khoắn.

Tôn Đức Toàn chạy tới, trên khuôn mặt mập mạp đều là nét cười, gã xoa xoa tay nói: "Tư lệnh, các cậu trở lại rồi, chúng tôi cũng đã chờ hơn một canh giờ, sao xe lửa lại lâu như vậy!"

Vu Chiến Nam thân thiết neden hắn một đấm, cười nói: "Về nhà cũng được, trận này vất vả cho ngươi rồi!"

Tôn Đức Toàn cười hì hì, chỉ huy người giúp việc đánh từ đông sang tây dọn dẹp đồ đạc, Diêm Lượng đứng một bên cùng hắn tán gẫu, trò chuyện về mấy ngày bọn họ ra ngoài chơi. Tôn Đức Toàn thưa díp mọi người không chú ý, ghé sát tai Diêm Lượng thấp giọng hỏi: "Nhị tiểu thư cô ấy, không có nhắc tới ta..."

"Nhắc tới ngươi?" Diêm Lượng giả ngu nói: "Nói ngươi làm gì cơ?"

Thấy Tôn Đức Toàn điệu bộ gấp gáp. Diêm Lượng như chợt nhớ tới điều gì: "Hình như là có..."

"Cô ấy nói gì?" Tôn Đức Toàn nôn nóng cực kì, thó thịt trên gương mặt mập mạp cũng chuyển động.

"Cổ nói..." Diêm Lượng làm ra vẻ cổ gắng hồi tưởng, sau đó nói: "Cổ nói cái ghế mát xa hồi nhà cổ đi Pháp mua bị ngươi ngồi hỏng rồi..."

"Cút!" Tôn Đức Toàn thất vọng mắng hắn một câu.

"Hừ, ta nói, ngươi mà còn như thế thì đừng trách ta báo lại cho tư lệnh đấy." Diêm Lượng cười nói.

"Mách đi!" Tôn Đức Toàn lườm y: "Tư lệnh đã sớm biết nhị tiểu thư là nữ thần của lòng ta rồi. Hôm trước còn cho ta một tấm ảnh của tiểu thư thời chưa xuất giá đấy."

"Ta nói, ngươi tại sao lớn tuổi vậy rồi mà còn chưa chịu kết hôn..."
Diêm Lượng trêu chọc một lúc, nhịn không được khuyên nhủ:
"Ngươi đừng mãi ngóng trông hoa trong kính trăng trong nước nữa,
chậm trễ cả đời đấy!"

"Xê ra!" Tôn Đức Toàn nói: "Ngươi chẳng phải cũng vậy sao."

Tôn Đức Toàn nói xong liền bỏ đi làm việc, thân hình mập mạp đi xa, không thấy được Diêm Lượng sau khi nghe lời ga nói đã đứng lặng tại chỗ, ánh mắt trầm xuống. Nhìn về phía Thiệu Hân Đường đang đứng giữa một vùng tuyết trắng muốt, bị Vu Chiến Nam bọc như miếng bông, cậu đứng đó nhìn về phía Nhiếp Kiện An ôn nhu cười, khiến cho thế gian ảm đạm này bỗng chốc bừng sáng lên như xuân về...

Đúng vậy, bọn họ giống nhau, đã yêu lầm người rồi...

Thiệu Hân Đường đứng trước mặt Nhiếp Kiện An, nhìn thằng bé trưởng thành không ít, có chút kích động sờ sờ đầu thằng bé, nói: "Cao lên không ít."

"Cha nuôi." Nhiếp Kiện An kích động hô một tiếng, âm thanh khàn khàn như vọng lại từ tận đáy lòng. Nhóc không nhúc nhích, để Thiệu Hân Đường xoa đầu, trên mặt lộ rõ vẻ thỏa mãn.

Vu Nhất Bác thấy hai người họ nhìn nhau giữa tuyết mà bỏ mặc mình, vội vàng chạy lại kéo áo Nhiếp Kiện An, cái miệng xinh xinh nói: "Tiểu ca ca, em cũng nhớ anh, tại sao anh không để ý tới em chứ!"

Nhiếp Kiện An cúi đầu, nhìn thằng bé dễ thương đã không thấy mặt hơn một tháng này, trong lòng vừa ê ẩm vừa ngọt ngào, nhóc muốn ôm lấy thằng bé, nhưng lại thấy Vu Chiến Nam đi tới nên đành sửa tay, chỉ sờ sờ má Vu Nhất Bác, nhẹ nhàng nói: "... Không phải không nhớ em."

“Đều đứng ở nơi này hứng gió làm gì, ngại mình lâu quá chưa bị bệnh sao?” Vu Chiến Nam đi nhanh đến, tức giận nói.

Không về thì không nói làm gì, vừa về một cái, Vu Chiến Nam liền phải xử lí một đống việc, cả ngày bận đến không thấy mặt. Qua năm, cả Diêm Lượng lẫn Tôn Đức Toàn cũng bận rộn chạy trong chạy ngoài, chuẩn bị khắp nơi. Trong nhà chỉ còn Thiệu Hân Đường và hai đứa nhóc.

Trường học đã cho nghỉ từ lâu. Hôm nay nhóm người Vu Chiến Nam đã ra ngoài từ sớm, Nhiếp Kiện An đem phiếu điểm vị thứ nhất cuối kì ở trường đưa cho Thiệu Hân Đường xem, ở phía dưới còn có lời phê của thầy giáo, ý tứ là nhóc rất cần cù ham học, chắc chắn sau này sẽ thành công.

Nhiếp Kiện An đứng trước mặt Thiệu Hân Đường, khi đem tờ giấy đưa cho cậu, nhóc vô cùng khẩn trương, ngón tay siết lại với nhau.

“Ngồi đi chứ.” Thiệu Hân Đường mặc một bộ quần áo ở nhà bằng vải bông trắng, nhàn nhã ngồi trên sofa, bảo Kiện An ngồi đối diện. Nhiếp Kiện An thấp thỏm ngồi xuống.

Thiệu Hân Đường nhìn chằm chằm tờ giấy Nhiếp Kiện An đưa, nhìn thật lâu, thật lâu, làm cho Nhiếp Kiện An nôn nóng như ngồi trên đinh, bất an ngọ nguậy. Đến khi nó sắp chịu không nổi, muốn lấy lại tờ giấy, liền nghe được thanh âm kích động của Thiệu Hân Đường.

“Quả là con của cha, thật tuyệt!”

Thiệu Hân Đường ngẩng đầu nhìn nó, trong mắt tràn ngập tự hào, cậu nói: “Con là niềm tự hào của cha nuôi!”

Nhiếp Kiện An đầu tiên ngây ngốc nhìn Thiệu Hân Đường, dường như không nghe được cậu nói, sau đó vẻ mặt nó đỏ bừng, có cái gì đó từ trong cơ thể nó dâng lên, chảy khắp tứ chi bách hài, khiến

máu toàn thân đều hùng hực sôi trào.....

Cha nuôi nói..... Mình là niềm tự hào của cha....

Nó vẫn luôn cố gắng học, so với ai đều cố gắng hơn. Chỉ cần nghĩ đến cơ hội học tập không dễ gì có được này, còn có cha nuôi ở trong tòa nhà giam hoa lệ một cách bất đắc dĩ, nó liền cảm giác cả người khó chịu. Nhóc thường tự nhắc mình, tuyệt đối không được phụ kì vọng của cha nuôi, nó phải làm tốt nhất, không để cha nuôi thất vọng.

Trời xanh không phụ người khắc khổ, chưa đến ba tháng, nó vượt lên hai mươi mấy bạn cùng lớp, chiếm được vị thứ nhất. Lấy được bảng thành tích, nó đã muốn chạy ngay về nhà cho cha nuôi xem. Nhưng lúc đó cha không ở nhà, nó chỉ có thể yên lặng cảm thụ niềm vui này một mình...

Trở lại tư lệnh phủ, đương nhiên không ai quan tâm một đứa ăn nhờ ở đâu thân phận không rõ được thành tích gì. Nhóm người Vu Chiến Nam vừa đi là hơn một tháng, nó tựa như người tàng hình, trừ bỏ ăn cơm liền ngồi lì trong phòng học, nếu không thì cũng bỏ ra ngoài. Không một ai biết nó đi đâu.

Trải qua nhiều này như vậy, cảm xúc vui mừng của nó cũng dần dần nhạt đi. Nó biết năm nào Vu Nhất Bác cũng sẽ lấy được vị thứ nhất toàn khối, cái thành tích bé nhỏ này của nó, có lẽ trong mắt người khác sẽ chẳng đáng giá chút nào, nó thậm chí có chút do dự không biết có nên đưa cho Thiệu Hân Đường xem không...

Nhưng mà, vừa mới nãy, khi được người nó yêu quý nhất trên đời này khen ngợi, loại cảm giác vui sướng như điên này không thể dùng lời nào để miêu tả....

Thiệu Hân Đường vỗ vỗ bờ vai của nhóc, cảm thán như nói với người lớn: "Con ta trưởng thành!"

Nhiếp Kiện An há miệng thở dốc, dường như có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lại không biết phải nói gì...

Đúng lúc này, vừa mới ăn xong bữa sáng, cha nhóc chân trước vừa đi, nhóc liền đã nhào vào chăn ngủ nướng, thấy Nhiếp Kiện An xuống lầu liền đi theo. Nhóc mặc áo ngủ bông màu xanh, cái cổ mềm mại lộ ra. Nhóc lấy tay xoa xoa con mắt to lên vì ngủ, cái đầu quả dưa nho nhỏ lộn xộn như ổ chim. Nhóc ngáp một cái, lộ ra phần lợi hồng hồng, nói: "Thiệu thúc thúc, tiểu ca ca các ngươi đang làm gì thế?"

Nhóc đầu dưa hấu 'bịch bịch' chạy tới, nhoài đầu xem thử Thiệu Hân Đường đang cầm, mở to hai mắt nói: "Tiểu ca ca, anh cũng lấy được vị thứ nhất nha! Có điều chỉ mới ở lớp, không có lợi hại như em nha!"

Nhin bộ dáng dễ thương của nhóc, Thiệu Hân Đường và Nhiếp Kiện An đều nở nụ cười.

Thiệu Hân Đường vuốt vuốt mái đầu nhóc, cười nói:

"Ừ, Nhất Bác của chúng ta lợi hại nhất, bất quá tiểu ca ca của con cũng rất tuyệt. Các con muốn gì, Thiệu thúc thúc sẽ mua cho các con."

Bởi vì từ nhỏ cậu muốn gì thì đã có ngay cái đó, cậu thật sự là chưa từng vì làm tốt việc mà được thưởng quà.

Chương 59: Cả nhà

“Thật sao, Thiệu thúc thúc, con được thưởng hở?”

“Đương nhiên, con giỏi như vậy, phải thưởng chứ!” Thiệu Hân Đường mỉm cười nói.

“Vậy...” Đôi mắt to tròn của Vu Nhất Bác đen láy, nhóc bảo: “Con muốn khẩu súng lục mà cha đem từ Đức về.”

Nụ cười của Thiệu Hân Đường cứng đờ, qua một hồi lâu, cậu mới miễn cưỡng rặn ra một nụ cười, với mong muốn đem thằng nhỏ về với chính đạo, cậu dịu dàng hỏi: “Nhưng đấy là của cha con, chúng ta không thể lấy đồ của người khác, đúng không.”

“Vậy, không cần lấy cái của cha cũng được, Thiệu thúc thúc mua cho cháu một khẩu khác đi.” Vu Nhất Bác mở to đôi mắt nhìn Thiệu Hân Đường, dáng vẻ vô cùng nghiêm túc.

Vẫn đề mẫu chốt không phải là khẩu nào, hiểu không?

Mẫu chốt là nhóc mới là một đứa nhỏ tám tuổi, không được dung súng. Hơn nữa nhóc muốn cậu kiểm ở đâu ra một khẩu súng đây hử. Thiệu Hân Đường trong lòng rõ răm, có chút không biết nên ứng phó như thế nào với tiểu quỷ còn khó chơi hơn cha nhóc.

“Mấy cái này, khi em lớn tự nhiên tư lệnh sẽ mua cho em, bây giờ em còn nhỏ, tư lệnh sẽ không đồng ý.”

Khi Thiệu Hân Đường không biết nên làm gì, Nhiếp Kiện An đứng

một bên mở miệng. Nó cau mày nhìn thằng bé nói. Quả nhiên, Vu Nhất Bác nghe xong, suy nghĩ trong chốc lát, một đôi mắt to đảo tới đảo lui, trông vô cùng lanh lợi, sau đó iu xiù: "Nhưng mà em muốn khẩu súng lục Đức của cha nha!"

"Súng lục không được!" Nhiếp Kiện An cau mày nhìn nhóc.

Vu Nhất Bác cùng nó mắt to trừng mắt nhỏ nửa ngày, rốt cục thỏa hiệp nói: "Vậy cháu thực sự không có gì muốn mua hết!"

Thiệu Hân Đường cảm thấy có chút khó xử, cậu cứ nghĩ hai đứa nhỏ sẽ thích mấy thứ đồ chơi nhỏ nọ, là thứ mà cậu có thể mua được. Nhưng, con trai của Vu Chiến Nam sao lại giống cha nó vậy chứ, thật là khó chiều!

"Vậy..." Nhiếp Kiện An nhíu mi, nó cũng không biết đề xuất cái gì. Nó không giống Vu Nhất Bác không thiếu cái gì, mà là trong đời nó, nó chưa từng có quyền lợi yêu cầu điều gì.

Vu Nhất Bác đứng bên cạnh sô pha, mở to mắt nhìn nó, chờ tiểu ca ca của nhóc cho ý kiến.

"Vậy..." Nhiếp Kiện An đắn đo nửa ngày, cuối cùng ngập ngừng: "Cha nuôi đắp cho tụi con người tuyết nhé?"

Nhiếp Kiện An thoảng nghĩ đến ý tưởng này, cảm thấy rất ổn, vô cùng vui vẻ nói. Nhìn thấy Vu Nhất Bác mở to đôi mắt, ngoe ngác nhìn nó nửa ngày mới nhỏ giọng hỏi: "Người tuyết à?"

"Đúng vậy!" Nhiếp Kiện An rất vui vẻ, cảm thấy đề xuất của mình rất tuyệt, nó kích động nói: "Cha nuôi tặng cho tụi con người tuyết đi!"

Nhóc đầu dưa hấu nhìn bộ dáng vui vẻ của nó, sau một lúc lâu mới gật gật đầu dưới ánh mắt mãnh liệt của Nhiếp Kiện An. Tuy rằng nhóc không cho rằng đó là một ý kiến hay.....

Đơn giản như vậy?

Thiệu Hân Đường thấy hai đứa nhỏ đều đồng ý, không nghĩ tới bọn nhỏ chỉ muốn một đôi người tuyết.

Tối hôm qua vừa mới có một đêm tuyết rơi, giờ đây bên ngoài tuyết trắng trải khắp nơi như phủ lên một tầng bông, đúng là thời điểm tốt.

Thiệu Hân Đường nhìn bầu trời trong xanh và ánh sáng tươi đẹp bên ngoài, hưng trí vô cùng. Cậu bảo hai đứa nhỏ: "Đi vào nhà mặc áo ấm mang bao tay đi!"

Thiệu Hân Đường lấy ra một cái áo bông màu đen của Vu Chiến Nam trong tủ quần áo, rất dày, mặc trên người khá nặng, nhưng có điều không bị lạnh, Thiệu Hân Đường cũng đành chấp nhận. Mang thêm một cái mũ che kín hai tai. Thiệu Hân Đường mới đi ra.

Hai đứa nhóc còn nhanh hơn cả cậu. Nhiếp Kiện An nghe lời, đem bản thân bọc kín mít. Vu Nhất Bác lại không muốn mặc, ngại đồ quá nhiều nên cứ bảo nhóc không lạnh.

Thiệu Hân Đường không muốn vừa sang năm mới mà nhóc lại bị bệnh. Kiên quyết đem mũ đội lên đầu nhóc, còn tự mình đeo bao tay cho nhóc.

Bíu cái môi nhỏ hồng hồng, Vu Nhất Bác rất bất mãn đi theo sau Thiệu Hân Đường và Nhiếp Kiện An ra ngoài.

Hoa viên sau tư lệnh phủ có rất nhiều đất trống, vào mùa tuyết lớn như thế này, cũng không có người đi quét dọn, vì vậy tuyết trắng tích thành một tầng dày, xốp mà không dễ tan, lấy tay chụp một cục, nắm nắn lại sẽ được một quả cầu tuyết.

Thiệu Hân Đường kiếp trước lớn lên ở phía Nam, vì vậy mỗi lần thấy nhiều tuyết như vậy, trong lòng vô cùng yêu thích. Cậu tuy chưa

từng đắp qua người tuyết, cơ mà chuyện này cũng không làm khó cậu được.

Suy nghĩ một phút đồng hồ, Thiệu Hân Đường bắt đầu bảo hai đứa nhóc giúp đỡ làm quả cầu tuyết. Võn Vu Nhất Bác đang không hứng thú lắm nhưng cũng dần dần có hứng thú, chẵng qua nhóc không chú tâm làm việc được giao, mà cứ lén lút đem tuyết ném vào lung Nhiếp Kiện An. Ngẫu nhiên còn ném mấy quả vào Thiệu Hân Đường.

Nhiếp Kiện An cả người toàn là tuyết, bị nhóc đánh cho một người đầy tuyết, thỉnh thoảng quay đầu lại lấy một cục tuyết còn to hơn để hù nhóc sợ, sợ tới mức thằng bé quay đầu bỏ chạy, vui vẻ cười, tựa như chú chim sẻ bị dọa.

Thiệu Hân Đường khi làm việc luôn rất nghiêm túc, hết sức chuyên chú làm quả cầu tuyết lớn, dù có bao tay băng bông nhưng trong chốc lát lại rét run. Cậu cùng Nhiếp Kiện An cùng đem đầu người tuyết đặt lên trên thân, sau đó lại lấy thêm tuyết đắp vào chỗ bị rơi ra. Nhất tiểu một lát, một người tuyết hình dáng liền đi ra. Một lúc sau, một người tuyết hiện ra.

Thiệu Hân Đường bảo Nhất Bác vẽ lấy cà rốt làm mũi cho người tuyết, lại lấy hai hòn đá đen làm mắt, sau đó vẽ miệng. Ba người đứng trước người tuyết xem thành quả, đều vô cùng vui mừng.

“Trông giống Nhất Bác.” Nhiếp Kiện An nhìn trong chốc lát, đột nhiên nói.

“Giống sao?” Vu Nhất Bác nghiêng đầu, sau đó lấy bao tay của mình đeo lên người tuyết. Nhìn thoáng qua, lại lấy mũ đặt lên, trông lại càng giống.

Thiệu Hân Đường vội lấy mũ và bao tay của mình mang cho nhóc, sau đó nhìn người tuyết nhỏ, nhìn thấy vẻ vô tội kia thực sự rất giống nhóc Nhất Bác, không khỏi cười rõ lên.

Ở bên ngoài chơi lâu như vậy, ai cũng thấy lạnh. Vui vẻ chạy vào nhà, lên lầu hai nhìn ra ngoài cửa sổ mà xem.

“Sao chỉ có một mình con, nhìn rất cô đơn.”

Bên cửa sổ lầu hai, Nhất Bác nhìn người tuyêt họ đắp, đột nhiên nói.

Thiệu Hân Đường nhận lấy chén canh nóng người hâu vừa pha, nhìn hai đứa nhỏ uống xong rồi bản thân mới chậm chậm uống. Nghe Vu Nhất Bác nói, đôi mi xinh đẹp nhướng lên, cười nói: “Không cô đơn đâu, lát nữa chúng ta lại đắp người tuyêt tiểu ca ca nhé.”

Hai đứa nhóc đều nhất trí, Thiệu Hân Đường nỗi lên hưng trí, uống xong canh trừ lạnh, một lớn hai nhỏ vù trang đầy đủ đi về phía vườn sau để làm tiểu ca ca cho Vu Nhất Bác.

Nhóc Vu Nhất Bác không lười biếng nữa, mà rất chăm chú đắp tuyêt lên ‘tiểu ca ca’ của nhóc.

Đắp xong ‘Nhiếp Kiện An’, hai đứa nhóc lại muốn làm thêm ‘Thiệu Hân Đường’, sau đó Nhất Bác lại thấy thiếu cha nhóc, lại muốn làm thêm. Ba người chơi suốt một ngày, thấy lạnh lại vào trong nhà, ấm lại rồi lại ra đắp tuyêt, mãi đến khi ánh mặt trời hạ xuống phía tây, bầu trời phủ kín rang hồng, bốn người tuyêt mới xong xuôi.

Vu Chiến Nam trở về không thấy ai, nhường mày hỏi lão quản gia. Bác Tổ cười trả lời: “Ở phía sau hoa viên đắp người tuyêt đầy, đã chơi cả ngày rồi.”

Trời lạnh như vậy!

Vu Chiến Nam cau mày, không cởi áo khoác mà đi thẳng đến hoa viên sau nhà.

Trong lòng hắn nghĩ, trời còn đang tiết tam cửu mà không biết nặng nhẹ ra ngoài chơi cả ngày, còn không bị đông lạnh cứng rồi. Phải

dạy bọn họ một bài học. Sau đó đi nhanh đến sân sau. Còn chưa đi tới, hắn đã nghe thấy thanh âm cười nói của cả ba.

Vu Nhất Bác đem cái mũ của cha nhóc mang lên người tuyết, nhưng người tuyết này cao hơn hắn ba cái kia, nhóc với không tới nên mũ có chút lệch. Thiệu Hân Đường cười đem mũ chỉnh thẳng, nói: "Cha con là đại tư lệnh, mũ không thể đội lệch được!"

Lúc Vu Chiến Nam đến gần, vừa lúc thấy được cảnh đó. Ánh nắng xuyên qua bầu trời làm mặt cả ba như bừng sáng, giữa sân tuyết trống trải là bốn người tuyết, hai cái cao, hai cái lùn. Thiệu Hân Đường mỉm cười dịu dàng giúp người tuyết cao nhất kia đội mũ.

Cảnh tượng ấm áp ấy chạm vào cõi lòng Vu Chiến Nam. Hắn đứng tại chỗ, lặng lẽ nhìn ba người kia vui cười, sự chua xót trào lên lan đi từ chi bách hải, mạnh mẽ đánh vào nơi sâu thẳm trong lòng hắn.... Cảnh tượng ấm áp giản đơn như vậy, chỉ có bốn người bọn họ...

Giờ khắc này, Vu Chiến Nam cảm thấy hạnh phúc không thể nghi ngờ. Hắn lặng lẽ nhìn Thiệu Hân Đường vui vẻ cười cùng hai đứa trẻ, hắn cảm giác niềm hạnh phúc chưa bao giờ có... Niềm vui sướng này đến một cách bình thường như vậy, tự nhiên như vậy, làm mũi hắn cõi chút lên men, ánh mắt hơi hơi ngứa, thầm nghĩ thời gian hãy dừng lại ở một khắc này, có thể khiến hắn hạnh phúc... lâu dài...

Vài cái người tuyết đứng tại sân sau phủ tư lệnh qua năm mới mới dần tan.

Tôn Đức Toàn cùng Diêm Lượng đều đi theo Vu Chiến Nam từ nhỏ, cũng không còn người thân. Natürlich là theo nhà Vu Chiến Nam cùng đón năm mới.

Mọi người vây quanh bàn ăn, Diêm Lượng và Tôn Đức Toàn đều lì xì cho hai thằng bé hai phong bao thật dày. Thiệu Hân Đường cũng không ngoại lệ, cũng lì xì đầu năm. Chỉ là cậu không chỉ tặng hồng

bao mà còn cho hai đứa nhỏ mỗi đứa một cái nút thắt may mắn, cái này không lớn, có thể đeo trước ngực, cũng có thể đeo bên hông, tinh xảo xinh xắn. Cái này là khi cậu đi miếu với Vu Hân Nhã lúc còn ở Thượng Hải gặp một cô bé bán. Cô bé tầm mười ba mười bốn, xinh xắn lanh lợi, bảo cậu mua nút kết đi, có thể phù hộ bình an trường thọ.

Thiệu Hân Đường tuy không phải mê tín nút kết đó có công hiệu gì lớn, chỉ là thấy cô bé đáng thương, dây kết cũng rất đẹp, liền mua vài cái, nghĩ đem về cho mấy đứa nhỏ chơi.

Mấy đứa nhóc vui mừng nhận, ở đây cũng không có tiết mục tối Tết Âm lịch, mọi người ăn xong cơm tối còn phải chờ tối đêm giao thừa, họ uống không ít rượu rồi bắt đầu cùng nhau đánh bài.

Thiệu Hân Đường vẫn thua đến không còn manh giáp như trước, nhưng vẫn rất vui vẻ. Vu Chiến Nam thì ở đầu bên kia lắng lặng thăng tiền, thăng đến mức Diêm Lượng và Tôn Đức Toàn ai oán: "Tư lệnh ngươi cũng quá không rộng lượng, cuối năm rồi mà không để huynh đệ bọn tôi thăng chút!"

Hai đứa bé thì ngồi trên sô pha ăn trái cây, chơi đồ chơi Vu Nhất Bác mang về từ Thượng Hải, chơi còn hang say hơn những người lớn.

Dân quốc, Lễ Trừ tịch năm 1922, phủ tư lệnh tràn ngập bầu không khí ấm áp....

Chương 60: Ghen (phần 1)

Pháo trong sân vang lên đùng đoàng, nổ mạnh đến mức khiến tuyết trên mặt đất cũng phải bay lên trời. Người hầu trong phủ tư lệnh bận bịu cả năm, từ ông quản gia tới bảo vệ lái xe đều nhận được tiền thưởng hậu hĩnh, toàn viện vui sướng.

Tiếng pháo vang lên trong đêm đen, Vu Nhất Bác vui vẻ nhảy loạn trên tuyết, Nhiếp Kiện An đứng đằng sau bịt chặt lỗ tai nhỏ của nó. Chờ khi tiếng pháo chấm dứt, Vu Chiến Nam ôm thắt lưng Thiệu Hân Đường, nói với mọi người: "Mệt chết rồi, tất cả đi ngủ hết đi!"

Vừa mới vào phòng ngủ, Vu Chiến Nam liền đè Thiệu Hưng Đường lên cửa phòng, hôn hồn đôi môi đỏ hồng của cậu. "Mệt chết đi được!"

Thiệu Hân Đường vươn tay, dùng sức đẩy hắn ra, cau mày nói: "Không phải bảo mệt chết sao, mau ngủ đi!"

"Tại sao hai đứa nhỏ đều có cái thứ đỏ đỏ mà ta lại không có?" Vu Chiến Nam cắn cắn cắn cổ non mịn của cậu, tuấn mỹ tà ác như một con quỷ hút máu trong truyện Châu Âu cổ xưa.

"Cái thứ đỏ đỏ là cái gì?" Thiệu Hân Đường vừa thắc mắc vừa đưa tay đẩy cái đầu xù của hắn đang chôn trong ngực mình ra, nói: "Ý anh nói là kết thắt Trung Quốc?"

"Chính là cái đó, ta không biết đó gọi là kết!" Vu Chiến Nam hùng hồn nói.

"Mấy thứ đó là cho con nít mà." Thiệu Hân Đường bất đắc dĩ nói.

"Nhưng em chưa từng cho ta thứ gì cả!" Trong giọng nói ngang ngược của hắn lộ ra một ít tủi thân.

"A?" Thiệu Hân Đường cười ra tiếng, nói: "Tôi nên đưa anh cái gì đây? Ngay cả khẽ bán mình của tôi đều nằm trong tay anh, chẳng phải cả người đều là của anh sao."

Vu Chiến Nam nghe xong, rốt cuộc cũng ngẩng đầu khỏi ngực cậu, con ngươi sáng ngời nói: "Em rất để ý chuyện này hả?"

Thiệu Hân Đường nhướng đôi mi mày tinh xảo, nói: "Sao không để ý được, anh cứ thử tưởng tượng cảm giác khẽ bán mình của bản thân ở trong tay người khác đi."

"Thì sao chứ!" Vu Chiến Nam trừng mắt nói: "Có hay không có kẽ bán mình, em đều là của ta, muốn rời đi hả, đừng hòng."

Tim Thiệu Hân Đường nảy lên, từ trong tủ quần áo lấy ra một chiếc kết thắt màu đỏ, ném cho Vu Chiến Nam rồi nói: "Cho đó! Không phải anh muốn tôi cho sao!"

Vu Chiến Nam nhanh chóng bắt được, ngạc nhiên và vui vẻ: "Cho ta thật à!"

Thiệu Hân Đường nhìn hắn lúc thì bá đạo như quân phiệt, lúc thì ngây thơ như trẻ con, đành khẽ nhẹ lắc đầu, đi vào phòng tắm.

Ngày hôm sau, Thiệu Hân Đường nhìn bên hông quân trang thảng thớm xanh biếc của Vu Chiến Nam lộ ra một góc màu đỏ đang nhẹ nhàng tung bay, như ẩn như hiện...

Qua năm mới, Vu Chiến Nam vẫn b빠n nhiêu việc như cũ. Nghe nói có một nhân vật lớn từ Thiên Tân tới đây, được Điền Trung Hoà cố ý dặn phải đặt biệt chú ý. Buổi tối có đôi khi Vu Chiến Nam không

trở về ăn cơm, thậm chí có đôi khi trở về đã thấy Thiệu Hân Đường ngủ từ lâu. Hắn rón rén đến phòng tắm bên ngoài phòng ngủ tắm rửa, dội cả người nóng hổi mới dám trèo lên giường ôm người nọ vào lòng.

“Làm gì mà mùi rượu nặng vậy?”

Một hôm nọ, Thiệu Hân Đường đang mơ mơ màng màng ngủ thì bị Vu Chiến Nam kéo vào trong lòng, dùng cái miệng chằng những râu mọc lởm chởm mà còn nồng nặc mùi rượu găm môi cậu. Thiệu Hân Đường nhịn không được né tránh, bùi môi oán giận khẽ than. Sau đó trở mình quay lưng về phía hắn.

“Đệt!” Vu Chiến Nam nhỏ giọng mắng: “Tiểu Nhật Bản của thằng Nhật, bắt ông nội mày tiếp ăn tiếp uống còn phải cười xoà, khiến cho vợ ông ghét bỏ ông! Đợi đến ngày đấu võ, coi ông một súng bắn chết tụi bây!”

Thiệu Hân Đường ngủ tỉnh, nghe hắn nói thế nhịn không được hỏi: “Tiểu Nhật Bản?”

“Em mau ngủ đi!” Vu Chiến Nam vừa nói vừa dịch ra, sợ cậu ngửi thấy mùi rượu trên người.

Qua năm mới, Thiệu Hân Đường càng ngày càng nhàn, cả người cũng càng ngày càng lười. Thỉnh thoảng buổi sáng sẽ giảng chút cổ văn cho hai đứa nhỏ, còn không thì cả ngày không ra khỏi phòng. Ngày khi cậu cảm thấy bản thân sắp mốc meo đến nơi thì lại nhận được một bức thư mời. Là thư mời dự tiệc rượu mừng sinh nhật hai mươi tuổi của Tân gia Tam thiếu gia Tân Việt Vinh. Buổi tiệc rượu được tổ chức ở nhà cũ Tân giam, mời các vị bằng hữu tham gia.

Thiệu Hân Đường không nghĩ tới Tân Việt Vinh có thể tự mình gửi thư mời cho cậu, tuy rằng cậu và Vu Chiến Nam đều ở phủ tư lệnh. Thế nên Thiệu Hân Đường liền cho rằng chắc chắn là vị tiểu thiếu gia nào kia trong lúc vô tình nhớ tới cậu nên mới thuận tiện đưa cho.

Tiệc mừng sinh nhật diễn ra vào ngày mười bốn tháng này, còn khoảng hai ngày nữa là tới. Thiệu Hân Đường nhớ lại đứa nhóc Tân Việt Vinh này, bỗng cảm thấy y cũng không tệ lắm. (cậu luôn không nhớ được bản thân hiện tại nhỏ hơn người ta một tuổi!)

Bản thân lúc vừa tới nơi này, đã vài ba lần lấy y làm chỗ xả giận, tiểu thiếu gia kia không chỉ lòng dạ rộng lượng không so đo mà còn cư xử hòa nhã với cậu. Ít nhất hôm kia khi hai người tình cờ gặp nhau, cùng nhau dắt ngựa đi rong trò chuyện vẫn rất vui vẻ. Đi tham dự tiệc mừng sinh nhật người ta, sao có thể không mang theo quà.

Thiệu Hân Đường đang suy nghĩ nên mua gì để tặng thì Vu Nhã Bá rủ đi dạo phố, Thiệu Hân Đường liền đi theo. Cầm tiền tiêu ở một vài cửa hàng, Thiệu Hân Đường mua cho hai đứa nhỏ không ít đồ ăn vặt. Đoàn người từ từ đi dạo, cậu không nghĩ ra được nên tặng gì mới tốt, bởi vì Tân tiểu thiếu gia thoạt nhìn hình như cái gì cũng có cả!

Vừa lúc đi ngang qua một tiệm bán đồng hồ Tây Dương, Thiệu Hân Đường liền bảo tài xế dừng xe, hai đứa nhóc cũng xuống theo. Cửa tiệm không lớn lắm, chỉ có mười thước vuông. Bên trong bày biện đủ loại đồng hồ, lớn có nhỏ có, chật đến mức không có chỗ đặt chân.

Thủ quầy là một cậu bé người Belarus hai mươi tuổi, vừa thấy bọn họ vào tiệm liền vô cùng cao hứng, nhiệt tình tiếp đón bọn họ. Thiệu Hân Đường đánh giá chung quanh tiệm, bước tới quầy hàng phía trước. Hai đứa nhóc tò mò đứng nhìn một chiếc đồng hồ Đại Tây Dương cao chừng hai tước, không vào cùng cậu. Bên trong quầy thuỷ tinh bày biện đủ mọi loại đồng hồ đeo tay và đồng hồ bỏ túi. Ngoài ra còn có rất nhiều linh kiện đồng hồ, thoát nhìn vô cùng lộn xộn.

Bỗng nhiên cậu bé Belarus bập bẹ tiếng Trung Quốc nói: "Thưa ngài, ngài cần mua hàng gì?"

"Sinh nhật của bạn." Thiệu Hân Đường nói: "Muốn tặng y một chiếc đồng hồ, tiệm có chiếc nào tốt không?"

"Người bạn ngài muốn tặng là nam hay nữ? Ngài muốn đồng hồ đeo tay hay đồng hồ bỏ túi?" Cậu bé người Belarus hỏi.

"Là nam." Thiệu Hân Đường nghĩ rồi nói: "Đồng hồ bỏ túi đi!"

Cậu bé người Belarus lập tức từ trong quầy lấy ra hơn mươi chiếc đồng hồ bỏ túi, đều rất dễ nhìn, mỗi chiếc đều có đặc điểm riêng, không hề kém chẽ tác của các nhà thủ công cao tay nhất thế kỉ 21. Thiệu Hân Đường cảm thấy bản thân chắc chắn đã vào đúng tiệm. Cậu cầm lấy vài chiếc vừa ý, cẩn thận so sánh, mỗi chiếc mỗi vẻ, thật khó lựa chọn.

Cuối cùng cậu chọn một chiếc đồng hồ dây xích cổ điển có khắc họa hoa văn Tây Dương, cậu bé người Belarus thấy thế thì nói: "Ngài đây quả thực tinh mắt, đây là chiếc đồng hồ đeo tay tốt nhất, được sư phụ tôi năm trước đi Tây Âu mang về, không chỉ mỹ quan trang nhã mà linh kiện bên trong cũng rất bền, có thể dùng được tận vài thập niên!"

"Vậy sao..." Thiệu Hân Đường cầm đồng hồ trong tay, nghe cậu ta nói thế thì càng xem càng thích, cao hứng nói: "Vậy tôi lấy chiếc này, lấy hộp gói lại giùm."

"Vâng!" Cậu bé người Belarus đáp lời. Cửa tiệm của cậu ở nơi xa xôi, tuy hàng hoá rất tốt nhưng không được con cháu nhà giàu tới nhiều, cậu đã thật lâu không gặp được người khác nào hào phóng như vậy, liền cố ý tìm một hộp gỗ sơn đen thật đẹp mang về từ Tây Dương ra, đặt đồng hồ vào bên trong.

Thiệu Hân Đường thanh toán tiền, cảm thấy bản thân nhặt được bảo bối, đồng hồ bỏ túi thủ công tinh xảo vậy mà chỉ trả có mấy chục đồng đại dương, nghĩ lại kiếp trước muốn mua một chiếc đồng hồ

cũng phải mất ít nhất trăm vạn liền cảm thấy vui vẻ.

Tới ngày dự tiệc, Vu Chiến Nam đặc biệt trở về đón Thiệu Hân Đường. Mấy ngày qua hắn vô cùng bận rộn, gần như không có thời gian ở bên Thiệu Hân Đường, lúc nghe Thiệu Hân Đường nói muốn đi còn kinh ngạc một lúc rồi mới xu mặt nghiêm túc nói với Thiệu Hân Đường:

“Đừng lại gần thằng nhóc thối Tân Việt Vinh kia, y không có ý tốt với em đâu!”

Thiệu Hân Đường liếc nhìn hắn, cũng không biết nên nói gì. Hắn cho rằng người hắn thích thì ai ai cũng muốn đoạt sao? Đúng là mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế rồi...

Lão thái gia Tân phủ lúc trước nổi danh là quý tộc địa chủ vùng Đông Bắc, năm nay đã gần tám mươi tuổi, ở địa phương có uy danh rất cao. Sau đó phát triển đến thế hệ cha của Tân Việt Vinh thì đã làm rất nhiều vụ mua bán, trong nhà cũng càng thêm phát đạt. Hai người anh của Tân Việt Vinh cũng rất tốt, vất vã phụ giúp gia tộc mua bán, chỉ mỗi mình Tân Việt Vinh từ nhỏ đã hưởng thụ nghìn vạn sủng ái, ở trong gia đình phong kiến nhưng vẫn được cho xuất ngoại du học, sau khi về nước lại tìm được công việc yêu thích, ở bệnh viện vô cùng nổi tiếng nhưng trong mắt người nhà lại là tên bác sĩ không tiền đồ.

Cha Tân Việt Vinh và cha Vu Chiến Nam là anh em kết nghĩa, tuy tới đời Vu Chiến Nam, mấy tên tiểu bối này không như tiền bối quan hệ son sắt nhưng cũng không tồi. Cho nên khi lão thái gia Tân gia tự mình tổ chức tiệc sinh nhật cho Tân Việt Vinh, Vu Chiến Nam nói gì thì cũng phải nhân nhượng mặt mũi đi trình diện.

Vu Chiến Nam từ lần nhìn thấy ánh mắt khác thường của Tân Việt Vinh đối với Thiệu Hân Đường hôm ở trường đua ngựa thì sau đó không còn gặp Tân Việt Vinh nữa, bản thân cũng không muốn gặp mà Tân Việt Vinh cũng dường như né tránh hắn. Nhưng không nghĩ

tới, tiệc mừng sinh nhật này gã cư nhiên tự mình viết một phong thư mời riêng Thiệu Hân Đường. Nhìn bộ dáng khờ dại của Thiệu Hân Đường, Vu Chiến Nam cảm thấy điên cả người.

Nhưng hắn không biết được, chuyện càng điên người hơn vẫn còn.

Khi Thiệu Hân Đường cười cười tự tay đưa cho Tân Việt Vinh một chiếc hộp gỗ sơn đen, Vu Chiến Nam đứng cạnh tái cả mặt.

Đẹt! Xung quanh tối lửa tắt đèn thế này sao hắn thấy được Thiệu Hân Đường cầm một chiếc hộp trong tay, đều do tên khốn đứng chặn hắn ở cửa bắt tay xã giao kia.

Tân Việt Vinh tiếp nhận chiếc hộp trong tay Thiệu Hân Đường, còn đang ngây ngẩn thì bỗng nghe được Thiệu Hân Đường cười nói: "Chúc mừng sinh nhật!"

"Cảm, cảm ơn..." Mặt Tân Việt Vinh lập tức đỏ bừng, y thật không ngờ Thiệu Hân Đường sẽ tặng quà cho y, y còn tính nếu Thiệu Hân Đường đến dự, được nhìn thấy cậu thì đã không uổng phí buổi tiệc này, không uổng công y cầu xin ông nội tổ chức cho y một tiệc rượu thật lớn, chỉ vì có thể danh chính ngôn thuận gặp mặt cậu...

Thiệu Hân Đường đang cười, bỗng Vu Chiến Nam đứng cạnh quái thanh quái khí nói: "Tặng thứ gì vậy? Còn dùng hộp đựng nữa, thầm bí bí, mở ra nhìn xem!"

Bảo Vu Chiến Nam quái thanh quái khí, Thiệu Hân Đường nói không sai chút nào. Có lẽ người khác nghe không hiểu, nhưng Thiệu Hân Đường sớm chiều ở chung sinh hoạt với hắn hết nửa năm lập tức nghe được mùi chua nồng nặc trong lời nói của hắn.

Tuy bộ dáng khinh khi không quan tâm nhưng Thiệu Hân Đường không mong việc tặng quà sinh nhật cho một người không quá liên quan lại chọc giận hắn, khiến bản thân không có trái ngọt mà ăn, đành mở miệng: "Cũng không có gì đặc biệt, chỉ là một chiếc đồng

hồ bỏ túi thôi."

Kỳ thật Thiệu Hân Đường cảm thấy tặng người khác đồng hồ rất tục khí, nhưng cậu không nghĩ ra được món nào tốt hơn, hơn nữa cậu không quen thuộc lắm Tân Việt Vinh, chuyện này cứ thế bỏ qua thôi!

Nhưng mà Tân Việt Vinh lại chẳng hề phối hợp, ôm chặt chiếc hộp nhỏ, không thuận theo tâm ý Vu Chiến Nam mở hộp ra mà nói: "Để lát nữa tôi xem sau!"

Rồi sau đó ôm hộp đi, để lại Vu Chiến Nam đứng đó tức giận nhếch miện, xoay đầu tức giận nói với Thiệu Hân Đường: "Được lầm! Dám lén lút tặng quà!"

"Lén lút cái gì!" Thiệu Hân Đường bất đắc dĩ: "Sinh nhật người khác sao có thể đi tay không đến?"

"Em theo ta đến, ta đưa tặng là được, cái gì mà đi tay không, em là của ta, còn đưa quà tặng lễ làm gì!" Vu Chiến Nam mi mày hất lên, bội dáng có hơi hung ác.

Vu Chiến Nam vốn là nhân vật tiêu điểm, hai người lại đứng giữa đại sảnh đông đúc người đi kẻ lại, lập tức liền có người chú ý nhìn về phía này. Thiệu Hân Đường không thích sinh sự, ai làm ầm tranh cãi cậu liền đau đầu, đặc biệt là loại quân phiệt thổ phỉ không nói lý như Vu Chiến Nam, đành khoát tay bất đắc dĩ nói:

"Được được được, tôi sai rồi còn được chưa!"

Vu Chiến Nam thấy hắn làm cho có lệ thì lửa giận bùng bùng. Đúng lúc này, một tên hầu của Tân phủ đi tới trước mặt Vu Chiến Nam, cung kính nói:

"Vu tư lệnh, lão thái gia chúng tôi mời ngài qua gấp, nói là đã lâu không gặp ngài."

Vu Chiến Nam vừa tới hắn phải đi kính thăm cụ trước tiên, nhưng bị Thiệu Hân Đường chọc tức nên cứ đứng đó. Lúc này người ta đã phái người đến tìm, hắn đành phải nghẹn khí giận đi theo. Trước khi đi còn cố ý quay đầu, hạ giọng nghiến răng nghiến lợi uy hiếp:

“Đừng tuỳ tiện nói chuyện với người khác, nếu không ta không tha cho em!”

Thiệu Hân Đường nhìn hắn đi với người kia, khe khẽ nở nụ cười, cảm thấy hắn nhất định có bệnh.

Chương 61: Ghen (phân 2)

Vẫn là nhờ lão bà Nô Nêm edit hộ =v= ❤️ ❤️ ahihi

Tần Việt Vinh cầm quà của cậu không biết đã chạy đi đâu. Trong buổi tiệc có rất nhiều người Thiệu Hân Đường từng gặp qua, nhưng cũng có người cậu không quen cũng bước tới chào hỏi. Họ đều là bạn bè của Vu Chiến Nam. Thiệu Hân Đường vốn không thích loại xã giao qua loa dối trá này, liền tận dụng khoảng cách lùi đi, cầm ly rượu đỏ trốn vào một góc, một mình ngồi trên ghế, nhìn từng gương mặt dưới ánh đèn pha lê chiếu lên mà lần lượt thay đổi.

Đúng lúc này, một đám người từ phía cửa bước tới, tên cầm đầu thân hình cao lớn, mặc tây trăng xám đậm phẳng phiu, nhưng khuôn mặt y lại còn trang nghiêm hơn tây trang. Người đàn ông này mặt mày trơn nhẵn, làn da rất trắng, mắt không phải hai mí nhưng đôi ngươi lại rất lớn và có thần, mũi cao thẳng, môi dày, trái lại nhìn có vẻ tuấn tú lịch sự. Thiệu Hân Đường chú ý thấy người đi bên cạnh y đang cười nói chính là cha của Tần Việt Vinh, anh cả và anh hai của Tần Việt Vinh đều đi theo sau, cuối cùng là hai tên mặt mũi nghiêm túc như tượng theo sát, hắn là bảo tiêu.

Xuất hiện thêm vài người, đại sảnh vốn náo nhiệt lập tức yên tĩnh, mọi người mới vừa rồi còn cười nói đều không tự giác mà nói nhỏ lại, ánh mắt nhìn chăm chú mấy người kia, xì xào thì thào.

Thiệu Hân Đường vừa nhàn nhã uống rượu đỏ vừa tò mò nhìn người kia, cậu phát hiện động tác tư thế của người kia cực kỳ thận trọng chuẩn mực, cấp bậc lễ nghĩa vô cùng chu đáo, trong lệ phép lại lộ ra kiệt ngạo. Thoạt nhìn có vẻ là quân nhân, hơn nữa còn là một quân

nhân Nhật Bản. Thiệu Hân Đường chỉ trong chốc lát liền uống hết ly rượu, định đi lấy một ly khác. Cậu vừa đứng dậy khỏi ghế thì thấy tên quân nhân Nhật Bản nhìn qua bên này rồi bước tới.

Thiệu Hân Đường nhìn trái nhìn phải, phát hiện xung quanh chỉ có một mình mình, xem ra là hướng về phía mình, đành đứng yên tại chỗ chờ, tự hỏi y muốn làm gì đây. Tối bất tương thức (**trước giờ không quen*), cho dù là kẻ thù của Vu Chiến Nam, cậu cũng không tin y có thể làm gì cậu trước mắt công chúng.

“Xin hỏi ngài là Thiệu tiên sinh Thiệu Hân Đường phải không?”

Người đàn ông sải bước đi tới, cách Thiệu Hân Đường hai bước thì dừng lại, giọng nói khàn khàn nhưng dễ nghe. Lưng hắn thẳng tắp, bả vai dày rộng như thiết bản.

Đám người cha Tân Việt Vinh đều không tới đây, theo sát chỉ có hai tên bảo tiêu mặt cứng, một trái một phải đứng hai bên, như có như không bao vây cả hai người. Thiệu Hân Đường nhướng mi nhìn, nhận ra tiếng Trung Quốc của nam nhân rất tốt, một chút khẩu âm cũng không có. Nếu không phải Thiệu Hân Đường từ hình thể y mà nhìn ra thì quả thật không đoán được y là người Nhật Bản.

“Là tôi.” Thiệu Hân Đường có hơi phòng bị nhìn y, mở miệng hỏi: “Ngài là người Nhật Bản?”

“Đúng vậy, ngài làm sao biết được? Tôi cảm thấy tiếng Trung của tôi rất giống người bản địa rồi mà.” Nam nhân kinh ngạc hỏi.

“Không phải chỉ cần nói đúng ngôn ngữ là có thể thật sự giống, ngoại hình là thứ vĩnh viễn không thể thay đổi, từ đó có thể phân chia vài người.” Thiệu Hân Đường lảng lặng nói, mặt mày không biểu tình.

Tuy rằng kiếp trước sống ở thế kỉ 21, thế giới thi hành toàn cầu hoá khiến nhân dân các quốc gia giao lưu mật thiết, thù nước hận nhà

năm đó cũng rất ít nhắc lại, dù sao người Nhật Bản cũng không phải người đã từng xâm lấn đất nước nhục nhã nhân dân nữa. Nhưng huyết cùu lại khắc sâu vào lòng mỗi một người Trung Quốc, tựa như vết nhơ lau mãi không sạch vậy. Cho nên chỉ cần nhắc tới đảo quốc Nhật Bản này, trong lòng liền cảm thấy không thoải mái, vừa khuất nhục vừa phẫn hận.

Thiệu Hân Đường cũng không ngoại lệ. Nếu như nói niêm đại kia vì nhiều lí do nên không thể biểu hiện ra thì ở niêm đại dân quốc năm thứ 19, công nguyên năm 1930, năm Nhật Bản khai chiến Trung Quốc, hắn có đầy đủ lý do để thờ ơ đám sát nhân này.

Người đàn ông cũng không vì khẩu khí Thiệu Hân Đường không tốt mà tức giận mà ngược lại suy ngẫm chốc lát, sau đó ngẩng đầu, đôi mắt toả sáng nhìn Thiệu Hân Đường, nói: "Ngài nói đúng, trước giờ chưa có người đưa ra quan điểm này."

Thiệu Hân Đường trong lòng bất nhã đảo mắt xem thường, không hề tức giận hỏi: "Ngài có chuyện gì cần nói sao?" Không có chuyện thì mau cút! Từ sau khi ở bên cạnh Vu Chiến Nam, Thiệu Hân Đường phát hiện bản thận mình vẫn nổi tiếng như cũ, rất nhiều người không quen đều biết tên cậu.

"Thật xin lỗi, tôi quên tự giới thiệu bản thân." Nam nhân nhẹ cười, rồi trong ánh mắt giật mình của Thiệu Hân Đường, y khom lưng hành lễ và nói: "Tôi là Yamaguchi Yutaka, hiện đang là Tổng Tham mưu trưởng của quân Nhật đóng quân tại Đông Bắc. Yamaguchi Shigeruta là cậu tôi, tôi biết lão từng làm chuyện không tốt đối với Thiệu tiên sinh, lão đã nhận được trừng phạt. Tôi có lòng đại diện lão đến giải thích, xin ngài hãy nhận lấy lời xin lỗi chân thành của tôi!"

Yamaguchi Yutaka một tay đặt ngang bụng, một tay đặt sau lưng, khom người đúng chín mươi độ, trong giọng nói khàn khàn của y phản phất sự xin lỗi chân thành. Thiệu Hân Đường kinh ngạc mở to mắt, mới trẻ tuổi thế đã là Tổng Tham mưu rồi sao, Yamaguchi

Yutaka thoát nhìn còn trẻ hơn Vu Chiến Nam nữa, nhưng mà mắt mày chẳng những anh tuấn lại còn rất nghiêm túc.

Hơn nữa, Yamaguchi Shigeruta là cậu của y... Y chính là chỗ dựa của tên khốn Yamaguchi Shigeruta năm đó... Vừa nghĩ tới tên cầm thú Yamaguchi Shigeruta kia, Thiệu Hân Đường liền cảm thấy nổi da gà cả người, ghê tởm thật! Ánh mắt cậu nhìn Yamaguchi Yutaka lạnh như băng. Yamaguchi Yutaka thấy vẻ mặt cậu không tốt liền mở miệng giải thích:

“Tôi chân thành đến để giải thích, mong Thiệu tiên sinh đại nhân đại lượng, xin đừng cùng cậu tôi chấp nhận, cũng đừng vì lão mà có thành kiến với tôi. Tôi rất muốn được làm bạn với Thiệu tiên sinh.”

“Thật có lỗi, tôi tạm thời chưa định kết giao bằng hữu với người Nhật.” Thiệu Hân Đường lạnh lùng nói.

Hai tên bảo tiêu bên cạnh Yamaguchi Yutaka hiển nhiên nghe hiểu được tiếng Trung, lập tức căm giận nhìn Thiệu Hân Đường, nhưng bọn gã nói chuyện không thuận bằng Yamaguchi Yutaka.

Quả nhiên, một trong hai tên dùng tiếng Nhật nói: “Khốn nạn, Tham mưu trưởng chúng tao coi trọng mày, ở đó mà không biết điều!”

Thiệu Hân Đường đương nhiên nghe hiểu. Mắt thấy Yamaguchi Yutaka ngăn cản tên bảo tiêu Nhật nói tiếp, rồi mới vẻ mặt áy náy nói: “Thật xin lỗi, Thiệu tiên sinh.”

Mà Thiệu Hân Đường chỉ lạnh lùng nhìn y, mím môi không nói. Đúng lúc này, Vu Chiến Nam rốt cuộc vội vàng trở lại. Vừa nãy lúc Yamaguchi Yutaka bước tới chỗ Thiệu Hân Đường đã có người đi thông báo cho hắn. Vu Chiến Nam từ lâu hai bước xuống, đi nhanh về phía này, khuôn mặt anh tuấn băng lạnh. Yamaguchi Yutaka nhìn thấy Vu Chiến Nam liền lập tức tiếp đón, cười nói: “Anh Vu, lâu quá không gặp!”

Vu Chiến Nam đi tới, một đôi mắt sắc đâm tiên quét một vòng khắp người Thiệu Hân Đường, thấy cậu không sao mới kéo cậu vào lòng giữ lấy, sau đó quay đầu nhìn Yamaguchi Yutaka, khoé miệng ngậm ý cười, nhưng ý cười lại không chạm đến đáy mắt. Hắn nói: "Yutaka đến đây sao không phái người đi nói tôi một tiếng."

Thiệu Hân Đường bị vây trong lồng ngực rộng lớn của Vu Chiến Nam, cũng không giãy dụa như thường ngày, cậu biết Vu Chiến Nam đang bảo vệ cậu, làm hành động tuyên cáo chủ quyền. Cho dù có không muốn thế nào, tại thời đại hỗn loạn, cá lớn nuốt cá bé này, cậu cũng biết bản thân cần được Vu Chiến Nam bảo hộ.

Yamaguchi Yutaka nở nụ cười, dường như không nghe được ý tứ châm chọc trong lời nói của Vu Chiến Nam, vẫn cười bảo: "Tôi đang tán gẫu với Thiệu tiên sinh."

Đồng tử Vu Chiến Nam dồn sức co rút. Đây là khiêu khích trắng trợn, tuyệt đối là khiêu khích. Vu Chiến Nam hiếp mắt nhìn Yamaguchi Yutaka, bộ dáng hung ác như tuỳ thời có thể rút súng. Yamaguchi Yutaka cứ thế cười nhạt đối mặt với hắn, bộ dạng không cam lòng yếu thế.

Thiệu Hân Đường cảm thấy hai người có xu hướng trở nên căng thẳng, liền giật giật tay áo Vu Chiến Nam, nhẹ giọng nói: "Chúng ta qua bên kia ngồi đi, ở đây chán lắm."

Vu Chiến Nam lạnh lùng nhìn Yamaguchi Yutaka, sau đó thu hồi tầm mắt, nắm tay Thiệu Hân Đường dẫn đi. Một bàn tay đột nhiên chấn ngang trước mặt hai người, là Yamaguchi Yutaka. Không đợi Vu Chiến Nam mở miệng, chỉ thấy Yamaguchi Yutaka tươi cười nhã nhặn, đột nhiên nói tiếng Nhật, cúi đầu nói với Thiệu Hân Đường trong lòng Vu Chiến Nam:

"Thiệu tiên sinh, tôi thật tâm muốn kết giao bằng hữu với ngài, ngài là tiểu mỹ nhân Trung Quốc đẹp nhất tôi từng thấy, tôi cũng vô cùng hứng thú đối với hí kịch Trung quốc. Nếu ngài muốn kết giao bằng

hữu với tôi, có thể đến căn cứ Nhật Bản tại Đông Bắc tìm tôi, chỉ cần báo tên ngài ra, người của tôi sẽ dẫn ngài đến tìm tôi..."

Lời nói của Yamaguchi Yutaka bị Vu Chiến Nam đánh gãy. Hắn dùng ánh mắt lạnh đến mức không thể hình dung, có thể nói là vô cùng lãnh khốc nhìn y rồi nói:"Yutaka, người đang nói gì đó!"

Yamaguchi Yutaka không trả lời hắn, mà tiếp tục dịu dàng nhìn Thiệu Hân Đường, dùng tiếng Nhật nói:

"Tôi biết ngài nghe hiểu, ngài thật là một người có ma lực thần kì, tôi từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy ngài liền vô cùng thích... Tôi chờ ngài..."

"Con mẹ nó ngươi phóng rắm cái gì!!!" Vu Chiến Nam rốt cuộc chịu không nổi, há mồm mắng, lao mạnh về phía trước thì bị hai bảo tiêu bên cạnh Yamaguchi Yutaka ngăn lại.

Thiệu Hân Đường túm chặt hắn, bên cạnh đã có rất nhiều người vây xem. Thiệu Hân Đường lạnh lùng nhìn Yamaguchi Yutaka, nói với Vu Chiến Nam:"Ai nghe hiểu được y nói gì, chúng ta đi."

Vu Chiến Nam hung hăng hít vào vài hơi, hắn chỉ vào mặt Yamaguchi Yutaka, ngoan lệ nói:"Đừng tưởng rằng lũ Thiên Tân sợ ngươi thì ta cũng sợ ngươi. Nếu không nhìn đến mặt mũi cấp trên, ta con mẹ nó đã sớm bắt chết ngươi. Người nếu dám động đến một sợi lông của em ấy, ta tuyệt đối khiến ngươi không chốn dung thân không nơi để về!"

Yamaguchi Yutaka khe khẽ cười, vẫn bộ mặt nhã nhặn nói:"Anh Vu nóng nảy như thế làm gì."

Yamaguchi Yutaka nên cảm tạ tự chủ cường hẵn của Vu Chiến Nam, nếu hắn không ghi nhớ chục dặn nghìn bảo của bên Thiên Tân bây giờ không được động vào y thì Vu Chiến Nam nhất định có thể một súng bắn chết y. Trước giờ chưa từng có người nào dám khiêu khích

như vậy trước mặt Vu Chiến Nam.

Đến khi Tân Việt Vinh trở ra thì chỉ nhìn được bóng dáng Vu Chiến Nam và Thiệu Hân Đường rời cổng... Vu Chiến Nam ngồi trên xe, câu kinh nói:

"Đẹt, thằng đó mẹ nó nói gì với em?"

Thiệu Hân Đường nhìn hắn, cảm thấy nói cho hắn biết cũng chẳng có gì. Dù sao Yamaguchi Yutaka cũng đã khiến cậu cảm thấy ghê tởm, có thêm Vu Chiến Nam tóm y thì cũng chả sao.

"Y nói muốn kết bạn với tôi, nói tôi bộ dạng xinh đẹp, còn bảo tôi đi tìm y." Thiệu Hân Đường thản nhiên mở miệng.

"Mẹ nó, đẹt mơ nó!" Vu Chiến Nam hung hăng ném một quyền vào chiếc ghế trước mặt, phát ra tiếng vang nặng nề, chiếc xe bị chấn đến lắc mạnh.

"Ta sớm muộn gì cũng xử đẹp thằng đó!" Vu Chiến Nam cắn răng nói, rồi sau đó xoay người, híp mắt hỏi: "Sao em lại biết thứ tiếng chim của chúng?"

Thiệu Hân Đường trừng mắt, nói: "Trước kia có rất nhiều người Nhật đến xem hí nên học được."

"Đẹt!" Vu Chiến Nam hung ác nói: "Đừng nhắc với ta lúc trước của em, em bây giờ là người của ta, an phận đi, đừng khắp nơi trêu hoa ghẹo nguyệt."

"Chuyện này có thể trách tôi sao, cũng không phải tôi chủ động nói chuyện với y."

Thiệu Hân Đường cũng không vui, bị bốn chữ 'trêu hoa ghẹo nguyệt' của hắn kích thích nên lạnh lùng nói. Cậu tự nhận bản thân còn chưa đê tiện đến vậy, đi đến đâu cũng đều phải cậu dẫn nam nhân,

nhưng trong mắt người khác cậu chưa bao giờ là người bình thường, mà chỉ biết kẻ tự cam thấp hèn, cứ như không có đàn ông là sống không được.

Vu Chiến Nam thấy cậu tức giận thì nóng nảy hạ xuống, tự thấp giọng lẩm bẩm:

“Để chỗ nào cũng không khiến người khác bớt lo, về sau giấu em trong nhà!”

Chương 62: Sự việc bại lộ

Ngày thứ ba sau tiệc sinh nhật, Thiệu Hân Đường cứ như trước đây, ở nhà rảnh đến phát rõ. Bọn trẻ đang ngồi trên sofa cùng nhau đọc sách, hai cái đầu nho nhỏ kề nhau sát rật.

Thiệu Hân Đường đứng dậy ngắm nghía một bình trà nhỏ bằng sứ, phía trên có hình hoa lan tinh xảo mà Vu Chiến Nam mới sai người đem về lúc xế chiều.

Ngay lúc đó, cửa chính bị một đập mở bung, tiếng vang lớn đến nỗi người bên trong đều giật mình.

Hai đứa trẻ đứng lên bên cạnh sofa. Người hầu đang muốn đem trà Long Tinh vừa pha lên lầu cũng dừng lại, hoảng sợ nhìn ra cửa.

Chỉ thấy thân ảnh Vu Chiến Nam cao lớn đi vào, một lớp tuyết thật dày rơi khỏi quân trang thẳng tắp. Ngũ quan như được khắc sâu dưới ánh mắt tối tăm, phảng phất tản ra hàn khí còn lạnh lẽo hơn so với trời tuyết rơi bên ngoài. Ánh mắt hắn gắt gao nhìn chăm chằm Thiệu Hân Đường.

“Chuyện gì vậy?” Thiệu Hân Đường cảm thấy bất an hỏi.

Rõ ràng buổi sáng lúc ra khỏi nhà tinh thần rất tốt, còn cười nói buổi tối cứ đi ngủ trước, có thể hắn sẽ về muộn. Mà bây giờ mới năm giờ chiều, bên ngoài trời vừa xẩm tối. Vu Chiến Nam trông như muốn ăn thịt người, Thiệu Hân Đường chưa từng thấy hắn như vậy...

Vu Chiến Nam bước tới vài bước, không nói một lời, đôi tay to như

kìm sắt nắm lấy cổ tay Thiệu Hân Đường, kéo hắn ra ngoài.

“Ba ba...” Vu Nhất Bác nhẹ giọng kêu lên. Lúc này, tất cả mọi người mới nhận ra có điều không đúng.

“Ông buông nghĩa phụ ra!” Nhiếp Kiện An như một con báo vọt ra, biểu tình hung ác nắm lấy tay áo Vu Chiến Nam.

“Cút!”

Âm thanh của Vu Chiến Nam như truyền ra từ địa ngục, tay áo vung lên, Nhiếp Kiện An bay xa ba bốn thước, ngã xuống bên cạnh sofa.

“Đừng!” Thiệu Hân Đường la lên, nhưng đã chậm, Nhiếp Kiện An lăn mấy vòng trên sàn.

Vu Nhất Bác sợ tới mức mặt mày trắng bệch, nhào qua đõ Nhiếp Kiện An dậy, nôn nóng hỏi: “Tiểu ca ca, anh có sao không?”

Nhiếp Kiện An còn muốn tiến lên, lại bị Vu Nhất Bác gắt gao ôm lấy. Đứa nhỏ vừa khóc nức nở vừa như cầu xin: “Tiểu ca ca, anh đừng đi mà, phụ thân đang giận, phụ thân sẽ đánh chết anh.”

“Nghĩa phụ!” Nhiếp Kiện An thấy Vu Chiến Nam kéo Thiệu Hân Đường biến mất ngoài cửa, bên ngoài tuyết bay như lông ngỗng, cả một vùng trắng xóa mênh mông. Nhiếp Kiện An tên tâm liệt phế gào lên: “Nghĩa phụ!”

“Thiệu thúc thúc không sao đâu.” Vu Nhất Bác từ nhỏ đi theo các thúc thúc bá bá luyện võ nhiều năm, xuất toàn lực ôm lấy Nhiếp Kiện An. Nhiếp Kiện An có liều mạng vùng vẫy cũng không thoát được.

“Phụ thân thương Thiệu thúc thúc như vậy, Thiệu thúc thúc nhất định không sao đâu.” Vu Nhất Bác kiên định nói với Nhất Kiện An.

Thiệu Hân Đường trong lòng còn lo lắng cho Nhiếp Kiện An, sợ cái vung tay kia của Vu Chiến Nam khiến cậu nhóc bị thương.

Vẫn còn đang nghĩ, hắn đã bị Vu Chiến Nam nhét vào ô tô. Vu Chiến Nam cũng theo vào, giọng nói lạnh như muối đóng băng màn nhĩ người nghe: "Lái xe."

Ô tô dưới trời tuyêt rơi mù mịt vội vàng lao đi, lái xe một tiếng cũng không dám nói chỉ chăm chú nhẫn ga. Thiệu Hân Đường bắt đầu lo lắng, tuyêt rơi đường trơn biết đâu có chuyện không hay xảy ra.

Thế nhưng lo lắng không kéo dài bao lâu, bởi Vu Chiến Nam ngồi cạnh so với giả tưởng đó còn đáng sợ hơn nhiều. Tay của Thiệu Hân Đường đã bị hắn xiết đến xanh tím, vừa nhúc nhích liền cảm thấy xương cốt kêu lên "răng rắc".

Thiệu Hân Đường theo phản xạ mà nép sát cửa xe, nhưng xe nhỏ như vậy, Vu Chiến Nam cao lớn dị thường đã một mình chiếm hơn một nửa chỗ ngồi, cậu muốn trốn cũng không trốn được!

Vu Chiến Nam trưng mắt nhìn cậu, trong mắt phủ kín tơ máu đỏ rực. Thiệu Hân Đường cảm giác như bị sói đói nhìn chằm chằm.

"Ngươi còn muốn chạy?" Vu Chiến Nam đột nhiên lạnh lùng nói, nghe như tiếng nghiến răng. Ngón tay thô to bắt lấy cái cổ mảnh khảnh của cậu kéo qua.

Thiệu Hân Đường cả kinh, tim đập điên cuồng. Mạch đập trên cổ đều bị Vu Chiến Nam đông cứng lại. Cậu cố hết sức khống chế sợ hãi trong lòng, trấn định nói: "Sao ông lại nói như vậy, tôi đâu có muốn bỏ chạy?"

Vu Chiến Nam dõi theo cậu, ánh mắt sắc bén như muỗi khoét sâu trên mặt cậu. Sau một lúc lâu, hắn mới mở miệng nói: "Tốt nhất là ngươi không có gì dối gạt ta, nếu không..."

Vu Chiến Nam không nói hết lời, tay trượt theo cổ rồi cầm của Thiệu Hân Đường, nhẹ nhàng vuốt ve đôi má nhợt nhạt của cậu, thế nhưng ánh mắt không có chút thương hại...

Dọc theo đường đi, hai người không nói gì thêm, trong xe yên lặng như một nấm mồ.

Thiệu Hân Đường không biết Vu Chiến Nam muốn đưa cậu đi đâu, trong lòng nặng như bị đá đè, không thở nổi, luôn cảm thấy có chuyện không tốt lành đang chờ mình.

Trong đầu đem tất cả mọi khả năng suy xét qua một lần, khi Thiệu Hân Đường nghĩ đến việc tệ nhất kia có thể xảy ra, lòng càng lúc càng nặng, cảm thấy gần như tuyệt vọng.

Ngày tuyết rơi, trời rất nhanh tối. Xe chạy chừng hai mươi phút, cuối cùng dừng ở một vùng núi hoang vu. Rơi vào trong tầm mắt là đại thụ che trời vây kín sườn núi, một kho hàng có cửa bằng sắt cũ nát. Phía trước có rất nhiều binh lính ghìm súng mà đứng, nhìn thấy Vu Chiến Nam đều hành quân lễ.

Vu Chiến Nam xải bước, dẫn cậu đi về phía kho hàng, còn chưa bước vào, tiếng kêu thê lương từ bên trong đập vào tai Thiệu Hân Đường. Tối trời gió lớn, ngoại ô hoang dã, quả là nơi thích hợp giết người vứt xác.

Trong lòng Thiệu Hân Đường càng muôn nhũn ra, chỉ biết bước nhanh đuổi theo Vu Chiến Nam, an ủi chính mình, vô luận gấp chuyện gì cũng đều phải bình tĩnh.

Bên trong kho hàng rất rộng, trên đỉnh đung đưa một cái bóng đèn nhỏ mờ mờ, căn bản không thấy rõ được gì. Trên tường, từng đống thùng gỗ lớn, có một cái đã mở nắp, bên trong tối om. Thiệu Hân Đường Phỏng đoán, đây có lẽ là một trong những nơi Vu Chiến Nam chứa vũ khí.

Mười mấy người ghì súng khoanh tay nghiêm trang mà đứng, còn có vài tên cao lớn vạm vỡ bộ dạng hung thần ác sát, thoát nhìn giống như thần báo tử, cầm trong tay roi da trâu to bằng ngón tay vung lên vun vút. Theo đó, tận cùng bên trong phát ra từng tiếng kêu rên, người nghe vào da gà nổi lên tầng tầng lớp lớp. Thiệu Hân Đường rùng mình, binh lính xung quanh đã quen nhìn những trường hợp thế này, sắc mặt không chút thay đổi, trong mắt không có lấp một tia thương hại.

Thiệu Hân Đường ít nhiều cũng đoán được tình cảnh bên trong. Binh lính nhìn Vu Chiến Nam đi tới, đều kính sợ hành lễ, nhường đường. Thiệu Hân Đường đang đứng bên người Vu Chiến Nam đột nhiên nhìn đến tình cảnh bên trong, ngay lập tức bị dọa toát mồ hôi lạnh.

Hai người đàn ông cuộn mình trên mặt đất, tay bị trói sau lưng, roi da quất trên người bọn họ, khiến bọn họ muốn tránh muốn né đều không được, máu thịt trên người gần như hòa lẫn vào nhau, nhưng tiếng kêu thảm vẫn thật sắc nhọn, Thiệu Hân Đường nghe mà ớn lạnh.

Vu Chiến Nam phất tay, mấy tên cao lớn dừng động tác trên tay, lui qua một bên. Hai người bị trói lập tức im bặt, hẳn là đã chết ngắt.

Vu Chiến Nam nhìn sang Thiệu Hân Đường, con ngươi tối tăm soi trên người cậu, nói: "Qua xem có quen không."

Thiệu Hân Đường trong lòng nhảy dựng, không động đậy.

Vu Chiến Nam gật đầu với bên kia một cái, có hai người bước qua kéo hai người bất động trên mặt đất dậy, trên mặt cả hai là bụi đất hòa lẫn với máu.

Nhưng cho dù hai người thực bẩn, toàn thân sưng không ra hình dạng, Thiệu Hân Đường vẫn cứ liếc mắt một cái là nhận ra. Đó là Lưu Vĩ và người từng tìm cách vơ vét tiền của cậu, Chấn Giang.

Vu Chiến Nam vẫn luôn nhìn chằm chằm vào cậu, ánh mắt thâm thúy như là bầu trời đêm vô hạn tăm tối. Hắn nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của Thiệu Hân Đường lóe qua một tia khiếp sợ, trái tim đau đớn như bị ai xé rách, như có người cầm dao mà đâm mà ngoáy, trong nháy mắt hô hấp của hắn như bị bóp nghẹt.

"Ngươi biết bọn họ." Vu Chiến Nam trầm thồng nhắm chặt mắt, lại mở mắt, trầm thồng lên tiếng.

Thiệu Hân Đường khiếp sợ đứng tại chỗ, nhìn vẻ mặt Vu Chiến Nam ngày càng thâm trầm thồng khổ, đột nhiên không biết nói gì mới tốt. Nếu bọn họ đều đã ở đây, nói dối là không thể, ngược lại càng kích thích lửa giận của Vu Chiến Nam.

Hai tên vạm vỡ khiêng đến hai thùng nước muối, không chút thương tiếc mạnh mẽ hất lên trên người hai kẻ đã chết ngất kia. Lưu Vĩ và Chấn Giang ngay lập tức tỉnh lại, cổ họng của Lưu Vĩ đã sắp nghẹn cứng thảm thiết kêu lên, bị đại hán bên cạnh đá cho một cước, hung tợn nói: "Kêu nữa, cắt lưỡi ngươi!"

Ngược lại với gã, Chấn Giang coi như trấn định hơn, mở cặp mắt ứ huyết, thấy rõ Thiệu Hân Đường, đột nhiên kêu to: "Tư lệnh, chính là hắn, là hắn yêu cầu tôi làm giấy tờ giả cho hắn, tôi không đồng ý, không liên quan đến tôi, Tư lệnh, ngài tha cho tôi đi."

Vu Chiến Nam đứng tại chỗ không lên tiếng, Thiệu Hân Đường nhìn không thấy vẻ mặt hắn lúc này, chỉ cảm giác trên người hắn tỏa ra hàn khí càng nặng.

"Tư lệnh, là bọn chúng muốn bỏ trốn! Muốn cắm sừng ngài! Không liên quan đến tôi! Tư lệnh, ngài tha cho tôi đi mà! Tôi sẽ đem toàn bộ tài sản sung quân, hai sòng bạc của tôi cũng..."

"Đủ rồi!" Vu Chiến Nam đột nhiên mở miệng, thanh âm uy nghiêm rét lạnh.

Tên bên cạnh nhanh tay chặn họng Chấn Giang.

Vu Chiến Nam chậm rãi quay đầu, duỗi tay chụp cổ Thiệu Hân Đường kéo tới, mặt âm lãnh dán sát đến, nói: "Ngươi muốn cùng gã bỏ trốn, cắm sừng ta? Hả?"

Thiệu Hân Đường không kiềm được run rẩy, cậu biết, Vu Chiến Nam hiện tại đã muốn mất khống chế, nếu người này thật sự tin cậu muốn cùng kẻ khác bỏ trốn, cắm sừng hắn, xem hắn như rùa rụt đầu, so với giết hắn còn khó chấp nhận hơn. Thiệu Hân Đường buộc mình phải trấn định. Bàn tay bóp cổ cậu như muốn đem cổ cậu bẻ đôi. Cậu kiên định mở miệng nói: "Không! Tôi chưa từng nghĩ sẽ bỏ trốn với gã!"

Chương 63: Cảnh báo nguy hiểm

"Không! Tôi không hề muốn bỏ trốn với gã!" Thiệu Hân Đường kiên định nói, đôi mắt to trong sáng, không chút sợ hãi đối diện với con người hung ác của Vu Chiến Nam.

Trong kho hàng im lặng đến đáng sợ, mười mấy binh lính ghìm súng như tượng gỗ, ngay cả tiếng thở cũng không có. Âm thanh duy nhất là tiếng "umar umar" chưa từng gián đoạn của kẻ bị chặn miệng, Chấn Giang. Nhưng chẳng ai để ý đến hắn. Một kẻ co lớn hung ác dùng sức đạp hai đạp trên người hắn, hắn ngay lập tức như không khí, té trên đất, đến hờ cũng hờ không ra tiếng.

Vu Chiến Nam nhìn đôi mắt Thiệu hân Đường quật cường mà vô tội, biểu tình có một tia buông lỏng. Thiệu Hân Đường cảm giác được bàn tay xiết cổ mình dần dần thả lỏng...

Nhưng Thiệu Hân Đường còn chưa thở trọn một hơi, Lưu Vĩ vẫn không nói gì độ nhiên mở miệng.

"Hân Đường! Sư đệ! Em cứu Nhị ca!" Con mắt Lưu Vĩ sưng như cái bóng đèn, mí mắt dây cộm đều là máu, gã căn bản nhìn không ra ai với ai, nhưng hoảng sợ tột độ khiến gã liều mạng. Vốn thông minh ít ỏi và chút can đảm đã rời bỏ gã, gã chẳng cần biết gì nữa, chỉ muốn thoát ra, muốn bắt lấy sư đệ mà gã nghĩ là cơ hội sống duy nhất.

"Sư đệ, Hân Đường, anh không bao giờ rời em nữa! Em cứu anh, cứu anh! Chúng ta về quê cũ sống qua ngày! Nhị ca sẽ không bao giờ rời xa em..."

Một mảnh im lặng đáng sợ, chỉ có Lưu Vĩ nhắm mắt kêu la thảm thiết. Gã không nhìn thấy Tu La Địa Ngục đang đứng trước mặt gã, phảng phất sát khí không che giấu. Gã lại càng không nhìn thấy Thiệu Hân Đường mặt cắt không còn giọt máu.

Thắng! Ngu!

Thiệu Hân Đường không nhịn được mắng người. Cậu đã rất nhiều năm không mắng người. Nhưng thắng ngu Lưu Vĩ này quả thật náo tàn. Gã nói như vậy, không cần nghi ngờ, cái chết đến càng nhanh, nhưng lại lôi cậu chết cùng.

Nhin gã không khác gì chó thở hổn hển, khóc lóc, nước mắt nước mũi không phân rõ, Thiệu Hân Đường quả thực không thể tưởng tượng, thân thể này đời trước rốt cuộc ngu ngốc tới cỡ nào, mắt nhìn người tốt cỡ nào, lại có thể thích được một tên hạ lưu, bại hoại như vậy!

Thiệu Hân Đường nhanh chóng vận dụng đầu óc. Hiện tại, cậu rất sợ Vu Chiến Nam cái gì cũng không nghe, trực tiếp bóp chết mình. Cậu sợ tới mức động nhẹ cũng không dám, trên mặt càng không biểu lộ ra chút chột dạ nào.

Cậu ngẩng đầu nhìn Vu Chiến Nam. Sắc mặt Vu Chiến Nam chỉ có thể dùng từ khủng bố để hình dung, khiến Thiệu Hân Đường vừa liếc mắt một cái, trái tim như muốn nhảy vọt ra khỏi họng.

Giờ khắc này Thiệu hân Đường thật sự cảm thấy, mình chỉ nói sai một từ, Vu Chiến Nam ngay lập tức giết cậu, tuyệt không nương tay!

“Ta, nên tin ngươi...” Vu Chiến Nam thả chậm thanh âm lạnh lùng hỏi, mang đến cảm giác cực kỳ quý dị: “... hay là, nên tin hắn?”

Âm thanh sắc lạnh ghim vào tim mọi người, ngay cả binh lính từ đầu vẫn không nhúc nhích như tượng gỗ, tay bồng súng đều khẽ run rẩy. Không ai dám nhìn qua.

Thiệu Hân Đường cũng sợ, so với bất kỳ ai ở đây đều sợ hơn. Đây không phải là cậu sợ chết, mà là Vu Chiến Nam tại chiến trường từng động qua đao thương, hắn gánh không biết bao nhiêu mạng người, khiến cho người ta có cảm giác, hắn so với cái chết còn đáng sợ hơn. Đó là một loại khống chế toát ra từ nơi sâu nhất trong tâm hồn khiến người ta run rẩy thần phục, từ tu duy đến ý chí.

Nhưng Thiệu Hân Đường biết, hiện tại chỉ cần cậu lộ ra một chút biểu tình không đúng, chính là thừa nhận cậu có quan hệ với Lưu Vĩ, một giây tiếp theo cậu sẽ không còn trên đời này nữa...

Cho nên, Thiệu Hân Đường dưới ánh mắt gần như điên cuồng của Vu Chiến Nam, chậm rãi mở miệng, từng tiếng rõ ràng nói: "Ông phải tin tưởng tôi."

Vu Chiến Nam biểu tình không chút thay đổi, ánh mắt bén nhọn.

"Tôi sẽ nói thật, nhưng ông phải tin tưởng tôi." Thiệu Hân Đường chậm rãi nói, mang theo tâm lý đậm nỗi dìm thuyền, ý tứ hàm xúc: "Tôi với gã quả thật có biết nhau, gã là sư huynh của tôi tại quê cũ. Tôi thừa nhận, tôi từng có phán đoán sai lầm, nghĩ rằng mình thích gã..."

Cảm thấy bàn tay nắm lấy cổ mình xiết chặt, Thiệu hân Đường tiếp tục nói: "Nhưng như tôi đã nói, đó chẳng qua là phán đoán sai lầm, gã là một tên bại hoại. Gã lừa tiền của tôi còn chưa nói, gạt tôi bán thân cho Hồng Mặc. Sau tôi nhìn thấu con người gã, đối với gã không còn chút hảo cảm nào, tôi hận gã còn không kịp, sao cùng hắn bỏ trốn được!"

Thiệu Hân Đường ngôn từ chuẩn xác nói ra, ánh mắt trong suốt sáng ngời, không có một tia giả dối.

Nhưng Vu Chiến Nam không phải là người nói gì nghe nấy, không có khả năng vì mấy lời của cậu liền mờ mịt ngay ngược tin tưởng. Hắn

lạnh lùng hỏi: "Vậy chuyện ngươi muốn làm giấy tờ giả là thế nào?"

Thiệu hân Đường chớp mắt, trả lời: "Tôi thừa nhận, lúc ấy tôi quả thật ôm ý tưởng thoát thân." Thiệu Hân Đường đối diện với ánh mắt tích tắc trở lại hung ác như mắt hổ của Vu Chiến Nam, nói tiếp: "Nhưng tuyệt đối không phải bỏ trốn với gã. Ông cũng biết, những việc xảy ra lúc ban đầu giữa tôi với ông, không phải là tôi tự nguyện, khẽ bán thân thì ông đang giữ, muốn chạy trốn cũng là bình thường, có ai muốn bị người ta nắm điểm yếu, không chút bảo đảm nào cả đời làm nam sủng..."

"Ngươi cũng biết rõ, ngươi không phải..." Vu Chiến Nam nói đến một nửa, mở lớn một đôi mắt đỏ tươi trùng Thiệu Hân Đường.

"... Khi đó tôi không biết." Thiệu Hân Đường nói.

"Ngươi bây giờ còn muốn chạy trốn?" Vu Chiến Nam chăm chú nhìn cậu, ánh mắt thị huyết trùng trùng.

Thiệu Hân Đường chớp chớp đôi mắt to, bộ dáng muốn bao nhiêu vô tội có bấy nhiêu vô tội: "Tôi có thể chạy trốn đến chỗ nào nữa?"

Vu Chiến Nam nhìn hắn, như là xem kỹ lời hắn nói là thật hay giả. Một lúc lâu sau, hắn gợi lên khóe miệng, lộ ra tươi cười tàn nhẫn làm người ta phải sợ hãi, chậm rãi mở miệng nói: "Vậy để ta xem, ngươi có lừa ta hay không." Nói xong, Vu Chiến Nam hướng ánh mắt tới mẩy đại hán còn đang chờ lệnh, lạnh khốc mở miệng: "Đem gã rút gân toàn thân cho ta."

Lưu Vĩ vừa nghe, trong nháy mắt tiếng kêu thê lương vang vọng trong kho hàng. Gã không ngừng cầu xin, bị một người nhanh tay chặn miệng, sau đó, vài người lưu loát đem gã ghì chặt trên đất, đao phong sắc bén loang loáng vung lên...

Vu Chiến Nam buông cái cổ nhỏ của Thiệu Hân Đường ra, đổi sang nắm lấy bờ vai của cậu. Đôi tay kia phảng phất nặng ngàn cân, đem

Thiệu Hân Đường cố định phía trước mình. Râu trên mặt hắn cọ lên hai má non mịn của Thiệu Hân Đường một trận đau rát, nhưng cậu nhúc nhích cũng không dám. Vu Chiến Nam dán bên tai cậu, giọng nói băng lãnh mà tàn khốc, nhè nhẹ: "Nếu đau lòng, nói với ta một tiếng."

Chỉ trong chốc lát, dưới thân Lưu Vĩ tụ lại một bãi nước khả nghi, là gã không thể khống chế. Mấy đại hán hạ đao lưu loát, lên lên xuống xuống, Lưu Vĩ đã xụi trên mặt đất, giống như người chết, ngay cả hô hấp dường như chẳng còn.

Ở một bên chứng kiến toàn cục, Chấn Giang sợ đến mức hai mắt đều muốn lồi ra ngoài, gã nức nở, nhìn về phía Vu Chiến Nam, ánh mắt sợ hãi cực độ.

Vu Chiến Nam chuyển hướng nhìn về phía Chấn Giang, nhéch miệng cười cười: "Ngươi không phải muốn sung quân sao? Được. Ta thành toàn cho ngươi. Đem hắn cũng phế đi, sau đó sung quân. Ngày mai đến nhà hắn tịch biên toàn bộ tài sản. Dám động vào người của ta, xem ra ngươi chán sống!"

Thiệu Hân Đường sắc mặt trắng bệch nhìn trân trân. Tay của Vu Chiến Nam trên vai cậu như là kìm sắt, ép buộc cậu nhìn một người sống không băng chết, thua cả phế nhân... Đối với Vu Chiến Nam việc này chả là gì, hắn tại Đông Bắc muốn một người phải chết thực quá dễ dàng, còn dễ hơn là nghiền chết một con kiến...

Nhưng Thiệu Hân Đường mặt mày đã xám ngoét, cậu chưa từng gặp qua trường hợp nào huyết tinh như vậy. Cậu không mở miệng cầu tình cho Lưu Vĩ dù chỉ một câu, không phải cậu cảm thấy Lưu Vĩ tội ác滔天 đáng bị đối đãi như vậy. Chỉ là, cậu không muốn chết cùng Lưu Vĩ...

Cảm giác mình bị kéo vào một lồng ngực cứng rắn, Thiệu Hân Đường vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy gương mặt của Vu Chiến Nam. Vu Chiến Nam nắm lấy cằm nhỏ của cậu, trong giọng nói còn phảng

phết mang theo máu tanh, hắn gằn từng tiếng: "Thiệu Hân Đường, ta tin em một lần, là vì ta yêu em. Nếu em dám lừa dối ta, ta sẽ không bỏ qua cho em!"

Cắm bị bóp đến phát đau, Thiệu Hân Đường cảm thấy hốc mắt khô sáp, khó chịu cùng với sợ hãi nói không nên lời.

"Được rồi."

Rất nhanh, sắc mặt đói mạng của Vu Chiến Nam biến mất không còn một mảnh, hắn ôm Thiệu Hân Đường vào lòng, nhẹ nhàng vỗ nhẹ hai cái lên lưng cậu, như dỗ đứa trẻ vừa bị người lớn trong nhà mắng, trên mặt mang theo một loại yêu thương tàn nhẫn, nhẹ nhàng nói: "Chúng ta về nhà..."

Cho đến lúc bước vào đại sảnh phủ tư lệnh sa hoa sáng sửa, Thiệu Hân Đường mới cảm thấy bản thân mình còn sống.

Hoảng hốt nhớ lại, Vu Chiến Nam đã nói: "... Ta tin em, là vì ta yêu em..."

Hắn yêu cậu...

Nhưng, tình yêu tàn nhẫn như vậy, cậu có thể lựa chọn không cần hay không...

Đêm đó, Thiệu Hân Đường bị Vu Chiến Nam đè lên cửa phòng ngủ bằng gỗ đào, răng nanh sắc bén cùng đầu lưỡi nóng bỏng để lại trên da thịt trắng nõn của cậu không biết bao nhiêu dấu vết. Tay hắn chỉ nhẹ vung lên, nửa người trên của Thiệu Hân Đường đã trần trụi, lộ ra ngoài. Đường cong duyên dáng, da thịt mịn màng như tơ lụa quả là thứ xuân dược thượng hạng...

Thiệu Hân Đường cảm giác một bàn tay to lớn trườn vào trong quần của cậu, sau đó cả người nhẹ nhàng đính trên tường, hai chân bị bắt đặt trên vai cao lớn cồng tráng của hắn, phía sau đang khép chặt,

nháy mắt bị cự vật cứng ngắt nóng bỏng vọt tới, chen vào... Cưỡng chế mà không cho phân vân...

"A..." Thiệu Hân Đường thõng khổ rên rỉ ra tiếng, như là một chiếc thuyền lá treo trên người Vu Chiến Nam, mặc người đùa bỡn...

Cả một đêm, Thiệu Hân Đường bị Vu Chiến Nam đặt ở mọi nơi trong phòng ngủ, đủ các loại tư thế. Tuyệt nhiên. Vu Chiến Nam một câu không nói, chỉ hung hăn ôm xiết lấy cậu, trong bóng đêm hai mắt sáng rực, nhìn chăm chăm Thiệu Hân Đường bị hăn dày vò phải khóc lóc cầu xin, không một chút thương hại. Một lần so với một lần càng sâu. Hết ra lại vào... Như muốn đem bản thân lưu lại trong cơ thể cậu, lưu lại dấu vết, khiến cậu không rời khỏi hăn...

Chương 64: Mưu sát

Sáng hôm sau, Thiệu Hân Đường tỉnh dậy, cảm giác xương cốt như vừa được lắp ráp lại, toàn thân đều tan rã, đau nhức. Nơi phía sau bị sử dụng quá độ khó chịu cực độ, thậm chí còn chưa khép lại.

Cậu không nhớ rõ đêm qua Vu Chiến Nam đòi hỏi bao nhiêu lần, chỉ biết hắn gần như là điên rồi, không màng đến cậu cầu xin, chỉ một mực đòi hỏi...

Tuy rằng Vu Chiến Nam tinh lực tràn đầy, phương diện kia phá lệ mạnh mẽ, nhưng bởi vì thân thể Thiệu Hân Đường không thể đem so với hắn, nên hai người đã thật lâu không có điên cuồng liều lĩnh mà hung hăn giữ lấy đối phương như vậy...

Thiệu Hân Đường nhìn thoáng qua đồng hồ quả lắc trên tường, đã hơn mười một giờ. Xem ra là Vu Chiến Nam cố ý dặn dò người dưới không gọi cậu. Nhưng nếu không thức dậy, e rằng hai đứa nhỏ sẽ nghĩ nhiều. Thiệu Hân Đường cố sức bám giường đứng lên, chân trần dẫm lên sàn gỗ lạnh lẽo, khập khiễng đi vào phòng tắm.

Khi cậu đi ngang qua bàn trang điểm khoa trương, nơi mà bình thường hai người đều không dùng tới, ánh mắt chỉ nhẹ lướt qua, sau đó nhanh chóng quay trở lại. Bởi vì cậu nhìn thấy trên mặt bàn, bị đặt dưới một cái gương tròn có tay cầm là một tờ giấy ố vàng...

Trái tim Thiệu Hân Đường đập loạn xạ, cậu có chút không dám tin, nhắc gương ra. Đúng là khế bán thân của cậu...

Cầm trong tay tờ giấy mỏng manh lại mang ràng buộc quyết định

vận mệnh của cậu, khẽ bán thân, ngón tay Thiệu Hận đường đều run rẩy.

Tờ giấy này thế nào lại được đặt ở đây?

Chẳng lẽ là Vu Chiến Nam đặt ở nơi này?

Đây, là có ý gì?

Trong lòng Thiệu Hân Đường hoàn toàn rối loạn, biết nhất định là Vu Chiến Nam để ở đây, như vậy nghĩa là để cho cậu... Vu Chiến Nam rõ cuộc là có ý gì? Cậu nghĩ muốn nhức cả đầu, vẫn không nghĩ ra manh mối. Có lẽ, Vu Chiến Nam là đem thứ này đưa cho cậu...? Có lẽ...

Thiệu Hân Đường không biết nên hiểu thế nào cứ hoang mang đứng trong phòng ngủ. Đột nhiên một trận đập cửa dồn dập vang lên. Nếu là người hầu, bọn họ sẽ không dám gây ra tiếng ồn lớn như vậy. Nếu là Vu Chiến Nam, hắn sẽ trực tiếp đẩy cửa tiến vào. Nếu là bọn trẻ, chúng sẽ đứng ở ngoài mà gọi...

Đang lúc khó chịu, thì nghe ngoài cửa truyền đến tiếng của Diêm Lượng, ngữ khí dồn dập mà vô cùng lo lắng: "Thiệu tiên sinh, Tư lệnh bị tập kích, hiện đang ở bệnh viện, cậu mau đi với tôi..."

Thiệu Hân Đường trừng lớn đôi mắt, trong lòng trầm xuống, cậu không nghĩ đến Vu Chiến Nam mình đồng da sắt cũng có một ngày phải đến bệnh viện, cũng có ngày bị tập kích...

Không kịp nghĩ nhiều, cậu nhanh nhanh mặc quần áo, bước ra cửa, cậu do dự nhìn thoáng qua khẽ bán mình một cái rồi nhét vào trong túi quần, mở cửa cùng Diêm Lượng bước nhanh xuống lầu...

Trên đường đi, Diêm Lượng thuật lại tình huống một lần. Nguyên lai, gần trưa hôm nay, bọn họ cùng Vu Chiến Nam đang ở quân doanh luyện binh, đột nhiên có người truyền tin tới nói là nơi tập trung

buôn bán ở thành Bắc có người Nhật đến quậy phá, đả thương người Trung Quốc. Vu Chiến Nam vừa nghe, cực kỳ tức giận không nói hai lời dẫn người đi thành Bắc. Nhưng lúc đến thành Bắc, mấy tên Nhật Bản đã chạy không còn một móng. Lúc đó rất hỗn loạn, khi Vu Chiến Nam vừa xuống xe, có mấy tên mặc thường phục theo nhiều hướng xuất hiện, trên tay cầm súng lục của Đức, hướng về phía Vu Chiến Nam mà nả đạn.

Động tác của bọn chúng quá nhanh, vừa nhìn là biết đã qua huấn luyện đặc thù, tay súng cực chuẩn. Tuy rằng vệ sĩ rất nhanh chạy tới bảo vệ tư lệnh của bọn họ, hai nhóm người tại trên đường cái rối loạn mà súng thật đạn thật bắn nhau, hoàn cảnh lúc đó vô cùng hỗn loạn. Nào ngờ, Vu Chiến Nam bị theo dõi, có người phục kích từ cửa sổ tầu lâu đối diện bắn tới, một viên đạn trúng chân, một xuyên qua trường bào trúng ngực hắn.

Đạt được mục đích, kẻ địch rút rất nhanh, đả thương mười mấy thường dân vô tội. Trong bọn chúng cũng có hai người trúng đạn bị thương, lúc chạy trốn bị đồng bọn bắn một phát ngay ót, chết ngay tại chỗ, một người sống cũng không lưu lại.

Người sáng suốt đều nhìn ra được, đây là một vụ mưu sát có kế hoạch kín kẽ!

Vu Chiến Nam rất nhanh được đưa đến bệnh viện, binh lính của cảnh cục toàn thành đều xuất động, bắt đầu bốn phía lùng bắt đào phạm. Vu Chiến Nam trúng đạn, sinh tử chưa biết, lòng người hoang mang.

Bọn Thiệu Hân Đường đến bệnh viện Quốc Dân, toàn bộ bệnh viện đều bị binh lính cầm súng trông coi chặt chẽ, không cho ra vào, ngay cả ruồi muỗi cũng không. Phi thường sâm nghiêm.

Thiệu Hân Đường theo Diêm Lượng dễ dàng thông qua kiểm tra vòng ngoài. Diêm Lượng mang theo cậu thằng đến phòng giải phẫu lầu hai.

Phòng phẫu thuật thời điểm này không như loại ở thế kỷ 21, bên ngoài treo đèn đỏ, viết là ĐANG GIẢI PHẪU, khiến người nhìn vào mà lòng bất an không dám đến gần. Nhưng cho dù không có, cũng không ai dám lai vãng, toàn bộ hành lang đứng rất nhiều quân nhân cao lớn, mặc tây trang thẳng tắp, hành lang cũng có vẻ hẹp lại. Hai chiếc ghế dài, dựa vào tường, căn bản không ai ngồi.

Hành lang hẹp, đứng chừng bảy tám quân nhân Thiệu Hân Đường chưa từng gặp qua, đều mang vẻ mặt lo lắng, không ngừng nhìn về phía cửa phòng phẫu thuật bằng gỗ đơn bạc.

Lúc Thiệu Hân Đường cùng Diêm Lượng song song đi tới, ánh mắt mọi người đồng loạt tụ lại trên người Thiệu Hân Đường. Đủ các loại ánh mắt phức tạp, ai nấy đều biết đây là nam sủng gần đây được Vu Chiến Nam cưng đến tận trời.

Diêm Lượng rất nhanh giới thiệu đơn giản bọn họ, rồi lo lắng hỏi tình huống thế nào. Một người râu ria xồm xoàm lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Còn chưa biết, mới vào hơn 20 phút."

Thiệu Hân Đường hiểu kì đánh giá hắn và những người xung quanh đang gật đầu, không kiêu ngạo không siểm nịnh, thái độ khéo léo. Cậu biết, những người này đều là đại tướng của Vu Chiến Nam.

Bác sĩ, y tá rất bận rộn, mặt mày nghiêm túc, bị vài quân nhân thiết huyết ngăn lại, đều lắp bắp: "... tình huống còn chưa rõ..." linh tinh. Bức đến mấy người đứng đây đều phẫn nộ.

Thiệu Hân Đường ngồi trên chiếc ghế lạnh lẽo dựa vào tường, ánh mắt nhìn chăm chăm cửa phòng giải phẫu, không nói một lời. Người ta nhìn vào không biết thiếu niên bộ dạng còn đẹp hơn nữ nhân này nghĩ cái gì.

Diêm Lượng nhìn cậu một cái, sau đó lặng lẽ đi ra ngoài. Chốc sau trở lại, trên tay là hai phần thức ăn đóng gói từ tủ lâu bên cạnh,

nói với Thiệu Hân Đường vẫn chìm trong trầm tư: "Quản gia gọi điện nói, sáng nay cậu chưa ăn gì, trước ăn chút gì đi, nếu không Tư lệnh trong chốc lát tỉnh lại biết cậu không ăn uống gì lại nổi giận."

Trước mặt nhiều người như vậy, được Diêm Lượng khuyên ăn cơm, Thiệu Hân Đường cảm thấy không tốt lắm. Hơn nữa, đang trong tình huống thế này, cậu thật sự không có tâm tình để ăn. Cho nên cậu nhẹ nhàng lắc đầu, nói: "Đợi lát nữa đi, tôi chưa đói bụng."

"Anh bạn, ăn chút đi." Người có râu quai nón cao lớn vừa trả lời Diêm Lượng đột nhiên mở miệng, cùng Diêm Lượng khuyên nhủ cậu.

"Đúng đấy, ăn một chút đi, Tư lệnh nhất định không có việc gì, cậu đừng để đói bụng." Người khác cũng phụ họa theo.

Thiệu Hân Đường lặng lẽ nhìn những quân nhân thành thực ở đây, trong lòng cảm động. Hắn đã nghĩ, những quân nhân chức cao thiết huyết này đều xem thường hắn.

Tuy rằng một chút cũng không muốn ăn, nhưng nhiều người hảo ý mở miệng, tận tình khuyên bảo như vậy, làm cho Thiệu Hân Đường không đành lòng. Diêm Lượng đưa cậu vào một phòng trực không có người, áy náy nói: "Mùi ở bệnh viện vốn khó ngửi, cậu cố ăn một chút." Sau đó mở cửa ra ngoài.

Thiệu Hân Đường nhìn thức ăn trong garmen, thở dài, gấp một đũa rau xanh đưa đến miệng, như là đang ăn sáp, không có chút hương vị, vô luận thế nào cũng nuốt trong trôi.

Cậu cũng không biết mình bị làm sao, lúc nghe tin tức của Vu Chiết Nam trong lòng lại lo lắng, gấp gáp như vậy, thậm chí sinh ra một loại cảm giác sợ hãi. Cậu không tin một người ở trước mặt cậu vô cùng cường thế, muốn giết chết một người còn dễ dàng hơn giết một con muỗi, lại có một ngày bị thương. Nghe Diêm Lượng miêu tả, trong đầu Thiệu Hân Đường toàn bộ là hình ảnh Vu Chiết Nam bị

trúng đạn ngã vào trong vũng máu. Cảnh tượng này dọa cậu phát hoảng, vừa nghĩ đến liền cảm thấy khó chịu, rất khó chịu, trái tim như là bị ai dùng búa tạ tầng tầng nện xuống, tích tụ, đè nén, thậm chí khiến cậu cả hô hấp cũng thật khó khăn.

Nam nhân ấy, rõ ràng đêm qua còn ôm cậu điên cuồng mà đòi hỏi, như là người có lực lượng mạnh nhất trên đời. Thế nhưng, sao trong thời gian ngắn như vậy, hắn đã phải vào phòng phẫu thuật rồi...

Thiệu hân Đường trong lòng ê ẩm ẩn đau. Đột nhiên cậu nhận ra, chính mình làm sao vậy... Nằm ở trong đó là tên đàn ông thương tổn cậu, kéo cậu lên giường biến cậu thành nam sủng đáng khinh. Ngay hôm qua thôi, hắn còn nỗi giận, chỉ một chút mất khống chẽ, có thể cậu đã không còn...

Đồng tình cũng có hạn độ. Không ai lại đem loại đồng tình này cho Vu Chiến Nam, hắn kiên cường như vậy mà. Cho dù hắn tuổi có về chiều, cho dù hắn bệnh nặng liệt giường, Thiệu Hân Đường tin tưởng, Vu Chiến Nam cũng sẽ không cần người khác đồng tình.

Nhưng còn mình, phải giải thích những lo lắng này thế nào đây... Chẳng lẽ, chính mình sinh ra tình cảm bất thường với hắn, với kẻ đã đổi đổi với mình như vậy...

Trong đầu Thiệu Hân Đường vang lên một hồi chuông cảnh báo, khiến cậu ngừng suy nghĩ. Trực giác nói với cậu, đáp án đó không phải thứ cậu muốn...

Thiệu Hân Đường sắc mặt trắng bệch nhìn lên bức tường trắng toát của bệnh viện, nói với chính mình.

Cậu muốn trốn, phải trốn!

Tiềm thức mơ hồ cho cậu biết, dự đoán làm nam sủng cho người sẽ có một ngày bị vứt bỏ là không tồn tại. Ngay lúc này cậu càng có một loại lo lắng sâu sắc, một loại cảm giác khiến cậu sợ hãi. Trong

mơ hồ, sợ là chính mình rơi vào bẫy rập ôn nhu, sợ rằng chính mình đã... yêu...

Khi Thiệu Hân Đường ra khỏi phòng trực ban, khuôn mặt nhỏ nhăn tinh xảo càng trắng bệch hơn hối nãy, khiến mấy quân nhân nhìn đều sững sờ, trong lòng đối với thiếu niên một thân quý khí này càng nhiều thiện cảm, nghĩ rằng cậu vì lo lắng cho Vu Chiến Nam, trọng tình trọng nghĩa.

Bác sĩ, y tá lúc ấy được điều đến đều là tốt nhất, ra ra vào vào bận rộn suốt một buổi trưa. Hiển nhiên, bọn họ phải sốt ruột hơn so với người khác, biết tính nghiêm trọng của tình huống, nếu Vu Chiến Nam có chuyện, bọn họ gánh không nổi, may chục vạn quân Đông Bắc sẽ phát sinh hỗn loạn, thậm chí hướng đi của đất nước này đều sẽ thay đổi.

Sáu giờ tối, một chuỗi dài các bác sĩ, y tá ra khỏi phòng phẫu thuật, trên mặt đều là mồ hôi. Vu Chiến Nam rõt cuộc được đẩy ra phòng bệnh. Người trên hành lang đều vội vàng muốn nhìn Vu Chiến Nam, bị bác sĩ bắt tránh ra.

Thiệu Hân Đường theo phía sau một người cao to, nghe bọn hắn hỏi bác sĩ tình hình, nghe một bác sĩ nói: "Đạn đã lấy ra hết, vết thương trên đùi thì rất tốt, chỉ là viên đạn xuyên phổi, chúng tôi đã cố gắng hết sức, tình huống hiện giờ chỉ có chờ Tư lệnh qua hết đêm nay, thì coi như đoạt mệnh lại từ tay Diêm Vương. Nhưng nếu không chịu nổi một đêm này..."

Bác sĩ không nói hết lời nhưng ai cũng nghe ra kết quả. Quân nhân phía trước Thiệu hân Đường cắt ngang lời bác sĩ: "Tư lệnh có chuyện gì chưa từng trải qua, mười bảy mười tám tuổi đã ra chiến trường, đau thương gì mà chưa từng trải qua chứ! Đường nhiên có thể vượt qua!"

Giọng nói thô to, thanh âm hùng hồn hỗn lực, nhưng người nghe vẫn là lo lắng.

Đúng lúc này, Thiệu Hân Đường nghe có người gọi tên cậu, nhìn lên thì thấy Tân Việt Vinh đứng trong nhóm bác sĩ mặt blu trắng, trán cũng đầy mồ hôi, đang nhìn cậu.

Không nghĩ tới Tân Việt Vinh cũng là bác sĩ chủ trị cho Vu Chiến Nam. Thiệu Hân Đường muốn cùng hắn cười, lại không biết nụ cười này trong mắt người khác có bao nhiêu tái nhợt, yếu ớt. Tân Việt Vinh đối với cậu tâm tư không đơn thuần, trong lòng hắn bắt đầu đau.

Chương 65: Bày tỏ

Thiệu Hân Đường đi vào xem Vu Chiến Nam. Hắn nằm trên giường bệnh đơn sơ, đôi mắt thường ngày sáng ngời, sắc bén, hiện tại lại gắt gao nhắm chặt, sắc mặt tái nhợt, đôi môi trắng bệch, hốc mắt hõm sâu.

Thiệu Hân Đường nhìn đến người luôn uy phong lẫm lẫm, quen ra lệnh suy yếu nằm trên giường, trong lòng rất khó chịu. Cậu cũng không thể nói rõ vì cái gì, chỉ là không thể nhìn Vu Chiến Nam như vậy.

Cho nên, nhìn vài lần, Thiệu Hân Đường liền ra khỏi phòng bệnh, một mình ngồi dựa vào chiếc ghế lạnh lẽo bên tường, cũng không biết nghĩ gì.

Diêm Lượng khuyên mọi người đi về trước nhưng không ai rời đi. Mặc dù, mọi người đều nói là Vu Chiến Nam nhất định không có việc gì, trong lòng không khỏi lo lắng, nếu quân phiệt Đông Bắc sụp đổ, hướng đi cả nước đều sẽ theo đó mà thay đổi.

Vài quân nhân vào nghỉ trong phòng trực của bác sĩ, còn đại đa số đều không muốn đi, đứng ở hành lang nóng lòng chờ đợi Vu Chiến Nam tỉnh lại. Diêm Lượng khuyên Thiệu Hân Đường nghỉ ngơi trong chốc lát. Thiệu Hân Đường suy yếu lắc đầu. Diêm Lượng cũng không biết nên khuyên thế nào, cũng đành yên lặng đứng bên cạnh cậu.

Tân Việt Vinh mặc một thân áo trắng từ phòng viện trưởng đi ra, trực tiếp đến trước mặt Thiệu Hân Đường, nói: "Tôi đưa cậu đi nghỉ ngơi một chút."

Thiệu Hân Đường lắc đầu, nhẹ giọng trả lời: "Không cần đâu, cảm ơn."

Ai ngờ Tân Việt Vinh đột nhiên nâng tay, tay hắn vừa mới khử trùng còn mang theo mùi xà phòng thơm ngát, trực tiếp áp lên trán Thiệu Hân Đường. Diêm Lượng chau mày, vừa định mở miệng nói thì Tân Việt Vinh đã lên tiếng trước: "Cậu bị sốt rồi, đi theo tôi, tôi lấy thuốc cho cậu."

Diêm Lượng nhìn Thiệu Hân Đường quấn áo phong phanh cùng khuôn mặt nhỏ nhắn, cũng mở lời khuyên nhủ: "Mau đi đi, đừng để bị bệnh."

Thiệu Hân Đường bất đắc dĩ, theo Tân Việt Vinh vào phòng làm việc của hắn.

Tân Việt Vinh lấy một lọ thuốc, mở nắp, đổ ra ba viên, đưa cho Thiệu Hân Đường, lại rót cho cậu một cốc nước.

"Cảm ơn." Thiệu Hân Đường ngửa đầu uống thuốc.

Nhin đến khi cậu uống thuốc xong, Tân Việt Vinh đột nhiên mở miệng. Âm thanh rất nhẹ, cơ hồ dán bên tai của Thiệu Hân Đường: "Cậu muốn rời đi, đúng không?"

Thiệu Hân Đường hốt hoảng trong lòng, trên mặt lại không chút gợn sóng nhìn hắn một cái, nói: "Có ý gì?"

"Tôi biết sự tình đêm qua tại kho hàng phía Bắc." Tân Việt Vinh thản nhiên mở miệng, khiến Thiệu Hân Đường không nghĩ ra hắn muốn gì.

Thiệu Hân Đường không nói chuyện, lại nghe Tân Việt Vinh nói tiếp: "Nếu cậu muốn rời đi, tôi có thể giúp cậu."

Thiệu Hân Đường nhìn xuống, con mắt vừa chuyển, ngẩng đầu lên, trong ánh mắt mang theo ý cười trêu chọc nói: "Tôi vì sao phải đi? Vu Chiến Nam đối với tôi rất tốt. Tôi ôm chặt hắn còn không kịp, cậu cũng không phải không biết tôi là loại người gì, sao tôi lại làm cái việc ngu ngốc đó chứ!"

Tân Việt Vinh nhìn hắn, trong ánh mắt để lộ ra một tia phẫn nộ, hắn hạ giọng nói: "Tôi biết cậu là loại người nào, cậu không cần nhắc. Nhưng nếu cậu muốn trốn, đây là cơ hội duy nhất của cậu!"

Thiệu Hân Đường ngồi trên sofa trước mặt hắn, ánh mắt tối tăm, như một dòng suối đen đặc nhìn không thấy đáy. Qua thật lâu, lâu đến mức Tân Việt Vinh nghĩ rằng Thiệu Hân Đường sẽ không trả lời hắn, Thiệu hân Đường đột nhiên rướn người tới, môi dán trên tai Tân Việt Vinh, nhẹ giọng mở miệng: "Cậu... vì sao lại giúp tôi?"

Trong đầu Tân Việt Vinh "ÂM" một tiếng, cảm giác đôi môi căng mềm của Thiệu Hân Đường cách mình thật gần, hô hấp thơm ngát ấm áp thổi qua tai. Lông tơ đều run rẩy. Mặt mày hắn đỏ bừng, có chút bối rối.

"Cậu đừng quản!" Tân Việt Vinh khẩu khí có chút lớn, là vì muốn che dấu nội tâm xấu hổ. Hắn nói: "Cậu muốn đi, đêm nay tôi giúp cậu đem giấy tờ chuẩn bị tốt, những chuyện khác cũng có thể giúp cậu an bài. Tóm lại, tôi không hại cậu là được."

Thiệu Hân Đường không biết có thể tin người này hay không. Tân Việt Vinh rõ ràng là anh em tốt với Vu Chiến Nam, làm như vậy hoàn toàn không có lý do. Cho nên cậu nghĩ cũng không nghĩ, đứng lên khỏi ghế.

Tân Việt Vinh cầm tay cậu lại, sôt ruột nói: "Cậu muốn đi đâu?"

Thiệu Hân Đường muốn tránh ra nhưng không tránh thoát, tay Tân Việt Vinh quá nhanh. Vì thế, cậu hơi lạnh giọng, nói: "Vinh Thiếu gia, xin buông tay, tôi muốn đi ra ngoài. Cậu đùa bỡn tôi như vậy coi

được sao?"

Tân Việt Vinh vừa nhìn sắc mặt Thiệu Hân Đường, đã biết cậu không tin mình. Ngập lòng là khó chịu, tức giận, nhưng một biện pháp cũng không có. Trong cơn xúc động, Tân Việt Vinh bật thốt ra: "Tôi đùa bỡn cậu? Tôi giúp cậu là vì tôi thích cậu! Được chưa!"

Nhay mắt, không khí trong phòng đều cô đặc lại, Thiệu Hân Đường dường như nghe không hiểu, đôi mắt mở to chớp chớp. Sau đó khuôn mặt nhỏ nhăn cương chặt, nói: "Vinh Thiếu gia, chuyện này không thể đùa."

"Ai đùa với cậu!" Mắt Tân Việt Vinh đỏ lên, hổn hển nói: "Tôi thích cậu, cậu muốn cười thì cười đi!"

Thiệu Hân Đường muốn phát quang. Cậu chê cười hắn làm gì. Năm lần bảy lượt bị đàn ông thích rồi quấn quít lấy, cậu thăm nghĩ, có chê cười là chê cười chính mình, tâm tình nào đi chê cười người khác.

"Lý do này đã đủ để tôi giúp cậu chưa?" Tân Việt Vinh thở hổn hển hỏi.

"Vinh thiếu gia..." Thiệu Hân Đường cảm thấy có chút xấu hổ, nhìn Tân Việt Vinh non nớt bày tỏ chân tình, chỉ cảm thấy cuộc sống hiện tại rồi như tơ vò. Cậu cũng nhẹ giọng, nhưng vẫn nghiêm túc như cũ nói: "Tôi không thể lợi dụng... tình cảm của cậu."

"Cái gì lợi dụng với không lợi dụng." Vinh thiếu gia thấy cậu chần chờ, muốn chịu hết nổi, hắn đỏ mặt gầm nhẹ: "Tiểu gia tôi nguyện ý giúp cậu, cam tâm tình nguyện mà giúp, cầu được giúp cậu, như vậy đã được chưa?"

Thiệu Hân Đường đã quen với những lời khó nghe của hắn, biết Tân Việt Vinh hễ hẹn thùng là sẽ hét to lên, cảm thấy có chút buồn cười. Thiếu niên vừa mừng sinh nhật mười chín tuổi, nếu ở hiện đại,

vẫn còn đi học đại học, mơ mộng theo đuổi con gái nhà người ta. Nhưng, hiện tại, đứng trước mặt cậu là một nam nhân chân chính, vừa nói thích mình, còn nói sẽ giúp mình...

Thiệu Hân Đường lại rơi vào trầm ngâm, cảm thấy nếu Tân Việt Vinh thích cậu, càng không nên có gì không rõ ràng với hắn hoặc nhận sự giúp đỡ của hắn. Nhưng mà sự việc Lưu Vĩ vừa xong, cậu nếu muốn chạy trốn, thật khó hơn lên trời. Ngoài Tân Việt Vinh, toàn bộ ba tỉnh Đông Bắc, cậu thật sự không tìm thấy người có thể giúp mình...

"Sao cậu cứ lè mề như thế!" Tân Việt Vinh gầm nhẹ nói: "Cậu cứ làm phiền tôi đi, tôi còn mong được giúp cậu. Đây là cơ hội duy nhất của cậu!"

Thiệu Hân Đường trong lòng cực kỳ rối loạn. Cậu đương nhiên biết đây là cơ hội duy nhất. Lúc trước muốn trốn cũng không trốn được không nói. Nay bây giờ, Vu Chiến Nam ở trên giường bệnh sinh tử chưa biết... Hắn...

Nghĩ đến ánh mắt của Vu Chiến Nam hung ác như dã thú, Thiệu Hân Đường nhịn không được trong lòng run rẩy, cậu không muốn cả đời làm nam sủng, ăn nhờ ở đậu, xem sắc mặt người khác mà sống qua ngày, cho dù người đó là Vu Chiến Nam... cũng không được.

Thiệu Hân Đường cắn chặt răng, con ngươi trong suốt phiếm một tia lạnh lẽo, quả thực so với trời đầy sao còn sâu hơn. Cậu nói với Tân Việt Vinh: "Nếu... hắn không có việc gì, tôi sẽ đi..."

Tân Việt Vinh nhìn cậu không đành lòng, biết cậu trọng tình trọng nghĩa, đối với Vu Chiến Nam có lẽ cũng có cảm tình, quyết định lần này cần phải nhẫn tâm, nên cũng nặng nề nói: "Được, tôi phái người đi thu xếp."

Thiệu Hân Đường ôm cái lò sưởi cầm tay nhỏ do một hộ sĩ đưa cho, một mình ngồi bên giường Vu Chiến Nam, ánh mắt nhìn chăm chắm Vu Chiến Nam đôi mắt nhắm nghiền, một đêm không ngủ.

Bác sĩ mỗi nửa giờ đến một lần. Nước được truyền qua mu bàn tay thô to của Vu Chiến Nam, cũng “tí tách” cả một đêm...

Ánh bình minh theo đường chân trời càng lúc càng sáng rõ, lúc dương quang xuyên qua cửa sổ thủy tinh chiếu vào phòng, Thiệu Hân Đường nhìn hàng mi đen thật dày của Vu Chiến Nam khẽ động.

Ban đầu cậu còn tưởng mình thấy ảo giác. Lặng lẽ một đêm ánh mắt đã phi thường khô sáp, nhìn cái gì cũng khó tránh khỏi ảo giác. Sau đó, cậu thấy Vu Chiến nam chậm rãi mở mắt. Khi nhìn thấy người ngồi bên giường là cậu, khóc miệng hơi hơi cong lên, khó khăn trưng ra một nụ cười đẹp trai...

Không biết vì cái gì, nhìn thấy Vu Chiến Nam mang trên mặt xấu xa tươi cười an ủi, Thiệu hân Đường cảm thấy trong lòng xót xa, xót đến trong mắt.

“Làm em lo rồi.” Vu Chiến nam giọng nói rất khàn, vẫn còn suy yếu. Nhưng chân thành trong đó, Thiệu Hân Đường nghe được hết sức rõ ràng.

“Tôi đi gọi bác sĩ.” Thiệu Hân Đường hơi bối rối đứng dậy, cậu không dám đối diện với tin cậy và ôn nhu trong mắt Vu Chiến Nam.

Bác sĩ ra ra vào vào, mọi người ai nấy đều hưng phấn, tình cảnh quả thực dùng từ nhiệt liệt cũng không đủ để hình dung. Có vài người, tức giận ngập đầu muốn cùng Vu Chiến Nam thảo luận kế hoạch bắt người, bị một y tá xinh xắn cỡ mười bảy, mười tám tuổi lớn tiếng đuổi ra ngoài, nói là để bệnh nhân nghỉ ngơi cho tốt. Quân nhân xưa nay quen ra lệnh, bị người ta nói như vậy rất khó chịu nhưng bất đắc dĩ từng người một bước ra ngoài.

Đám người vừa ra ngoài hết, Vu Chiến Nan nằm trên giường quơ quơ cánh tay không bị ghim kim, kêu Thiệu Hân Đường qua.

Thiệu Hân Đường chậm chạp đi qua, bàn tay cậu liền bị Vu Chiến Nam kéo lẩy. Cậu nghe Vu Chiến Nam vừa hụt hơi vừa mắng: "Chó má! Dám ám toán lão tử. Chờ ta bắt được chúng, nhất định đem chúng lột da!"

Vu Chiến Nam vừa mới trước mặt đám quan quân tỏ ra mình không hề đau một mảy may, còn làm bộ muốn đứng lên cho bọn hắn vỗ vài cái. Mấy người đó vừa đi, hắn liền lộ ra bộ mặt thật, nắm lấy tay Thiệu Hân Đường, nói: "Thật con mẹ nó đau quá!"

Vu Chiến Nam bặm trợn mắng xong quay qua nhìn Thiệu Hân Đường, biểu tình hắn lúc này là pha trộn trật lết giữa thô phi và ôn nhu. Hắn nhẹ giọng nói: "Ta làm em phải lo lắng rồi. Em... nhìn thấy thứ trên bàn trong phòng ngủ không?"

Trái tim Thiệu Hân Đường nhẹ xiết lại, thong thả mở miệng: "Ông đang nói đến khẽ bán thân của tôi?"

"Ừhm." Vu Chiến Nam không ngay lập tức trả lời Thiệu Hân Đường, chỉ xiết chặt tay cậu, trong thanh âm vẫn còn mang mỏi mệt lộ ra chân thật chưa từng có, hắn nhìn Thiệu Hân Đường, nhẹ giọng nói: "Khẽ bán thân trả lại cho em, về sau không cần nữa, về sau chúng ta sống vui vẻ với nhau..."

Vu Chiến Nam cầm tay Thiệu Hân Đường áp lên gương mặt lún bún râu của mình, nhẹ nhàng cọ cọ như là cún con đang làm nũng, rồi mới chậm rãi nói: "Những chuyện trước đây, chúng ta bỏ qua. Ta nhất định đối xử tốt với em, em cũng đừng nghĩ đến việc rời đi nữa, được không?"

Dường như đang nghĩ về tương lai tốt đẹp, ai ngờ hắn vừa cười một cái miệng vết thương bị động, đau đén nghiến răng.

Thiệu Hân Đường nhìn hắn y như trẻ con thế mà trong lòng đau âm ỉ, còn có một phần áy náy.

Người này thật lòng thích mình, thật lòng muốn cùng mình sống thật vui vẻ... Mặc kệ tương lai sẽ thế nào, ít nhất hiện tại hắn thật lòng, Thiệu Hân Đường đều cảm thụ được.

Người này có chỗ nào giống nhân vật quan trọng của quân phiệt, nhìn cứ như đầu lĩnh thổ phỉ. Thiệu Hân Đường thậm chí nhớ rõ lúc mới gặp mặt, Vu Chiến Nam máu lạnh, mạnh mẽ ép cậu lên giường. Lại không biết bắt đầu từ khi nào, dường như hắn cũng sẽ cười thật ôn nhu, sẽ nghe lời ngon tiếng ngọt, thậm chí, hắn đang chậm rãi học cách tôn trọng người bên cạnh mình...

Nhưng... Thiệu Hân Đường nhẹ rút tay lại, hơi cứng ngắc nói: "Ông nghỉ ngơi cho tốt, tôi... về nhà một chút, hai đứa nhỏ còn chưa biết tin, chắc vẫn đang lo..."

"Được." Vu Chiến Nam không phát hiện có gì khác thường, cười nhìn Thiệu Hân Đường đi ra khỏi phòng, ra khỏi tầm mắt của mình...

Chương 66: Trốn đi

Tân Việt Vinh gấp được Thiệu Hân Đường trong nhà vệ sinh, hắn vừa rửa tay, vừa như lơ đãng hạ thấp âm lượng: “Đã xong.”

Thiệu Hân Đường đột nhiên ngẩn đầu, trong gương là gương mặt trắng bệch của chính cậu, tái nhợt như quỷ. Cậu gần như thở không nổi, thật lâu sau sau mới nói được một câu: “... Đợi qua chuyện này lại nói.”

Tân Việt Vinh quay đầu, trên mặt nhìn không ra biểu tình gì, giọng nói lại rất lạnh: “Đây không phải là tâm nguyện của cậu sao? Lê nào, cậu... yêu hắn?”

“Không có!” Thiệu Hân Đường lập tức phủ nhận, đầu hơi hạ thấp để Tân Việt Vinh không nhìn ra ánh mắt của cậu, thanh âm rất trầm, rất thấp nói: “Bởi vì hắn còn nằm trên giường bệnh...”

“Vậy cậu chờ đến khi hắn khỏe đi.” Sắc mặt Tân Việt Vinh vô cùng khó coi, không phải bởi vì hắn hao hết tâm lực vẫn bị người cô phụ, mà Thiệu Hân Đường đối với Vu Chiến Nam rõ ràng có gì đó không rõ ràng, cứ dùng dằn do dự. Điều này khiến tim hắn như bị kim châm thật khó chịu, hắn muốn ra khỏi đây.

“Đợi đã!” Thiệu Hân Đường bối rối bắt lấy tay áo của hắn. Gương mặt hiện rõ nội tâm cậu đang đấu tranh giãy dụa, chỉ làm cho Tân Việt Vinh lạnh lẽo như phủ thêm một tầng băng.

“Nam ca sẽ không sao đâu, mười ngày nửa tháng là có thể xuống giường, một hai tháng sau là hoàn toàn bình phục, cậu có thể đợi

hắn hoàn toàn khỏe lại. Chỉ là khi đó không biết cậu còn có thể bước ra khỏi cái đất Đông Bắc này nữa hay không.” Tân Việt Vinh mặc cậu lôi kéo, nhìn Thiệu Hân Đường khó xử, tàn nhẫn nói.

Cơ hội chỉ đến một lần, Thiệu Hân Đường sao lại không biết. Nhưng mà, trong lúc Vu Chiến Nam trọng thương nằm trên giường bệnh, cậu ra đi không khỏi quá bạc tình quả nghĩa. Không phải cậu sợ bị bêu danh lạnh bạc, là lương tâm cậu không cho phép. Dù sao, Vu Chiến Nam đối với cậu không giống như ban đầu nữa, hiện tại hắn tốt với cậu lắm...

“Không muốn trốn nữa thì thôi. Nam ca đối với cậu cũng tốt lắm, một khi đã như vậy, cậu cứ ở lại bên hắn đi.”

Tân Việt Vinh chịu đựng đau lòng nói, lại vô tình đâm trúng khối ung nhọt đã muỗi hư thối, đau đớn vô cùng trong lòng Thiệu Hân Đường... Sống hai đời, cậu đều trải qua quá nhiều bất đắc dĩ. Nam nhân bên người, hết người này đến người khác nhân danh tình yêu cường bách cậu, tù cầm cậu, cuối cùng tiếp tục dùng tình yêu vĩnh viễn trói buộc cậu. Ngày xưa hủy đi hạnh phúc của cậu, chẳng khác nào ác bá lấy đi tự do của cậu, giam cầm cậu, nói quên là quên sao?

Cậu chưa từng xa xôi nghĩ rằng, một ngày có thể cùng người mình thích bên nhau thật dài, thật lâu. Nhưng người cậu không thích, cậu cũng không có quyền tránh xa một chút sao?

Thiệu Hân Đường cảm thấy mình mệt muốn chết rồi, chắc tại cậu thiện lương nên vào lúc này mới mang lòng áy náy, không đành lòng ra đi. Nhưng những thương tổn mà Vu Chiến Nam đã gây ra, xem cậu như thú cưng tùy ý chơi đùa; không chút nào để ý đến cảm thụ của cậu mà giam cầm cậu bên người, Thiệu Hân Đường không cách nào quên.

Đây cũng là nguyên nhân cậu nắm chặt lấy tay áo của Tân Việt Vinh, cậu thật sự không thể mất đi cơ hội này...

"Tôi đi." Thiệu Hân Đường như thoát ra khỏi mê mang hỗn loạn, con người đen bóng, hắn kiên định nói: "Tôi trở về chuẩn bị một chút, cậu cho tôi biết thời gian."

Thể lực của Vu Chiến Nam tại Đông Bắc quá lớn, nếu Thiệu Hân Đường muốn trốn đi chẳng khác nào đi tìm đường chết. Cho nên trong thời gian ngắn, cậu phải lấy tốc độ nhanh nhất khởi hành.

Lúc trở lại phủ Tư lệnh, lão quản gia vội vàng đến hỏi tình huống thế nào, Thiệu Hân Đường nói đã không còn nguy hiểm, lão quản gia mới nhẹ nhõm thở ra, đi hâm lại thức ăn cho Thiệu Hân Đường, để cậu nghỉ ngơi chốc lát.

Hai đứa trẻ cũng rất lo lắng, không biết chuyện gì xảy ra. Vu Nhất Bác vừa thấy Thiệu Hân Đường liền nhào tới, mở to đôi mắt nhướng đôi chân mày nghe cậu nói, nhưng không có nhẹ nhàng thở ra mà nắm cánh tay cậu: "Thiệu thúc thúc, con muốn gấp phụ thân, lát nữa người mang con theo nha!"

"Được." Thiệu hân Đường sờ sờ đầu cậu nhóc, trong lòng bất chợt nảy lên cảm xúc không đành. Đầu Dưa Hấu khả ái, về sau sợ không còn gấp, cũng không còn xoa xoa được nữa rồi...

Buổi chiều, Thiệu Hân Đường đem theo bọn trẻ đến bệnh viện, thửa dịp Vu Nhất Bác vào thăm phụ thân nhóc, kéo Nhiếp Kiện An vào phòng làm việc của Tân Việt Vinh.

Không có Tân Việt Vinh ở đó, cậu ở trong này nghỉ ngơi mấy lần cũng không có gì xa lạ, cậu xoay người đóng cửa, lại xác nhận trong phòng không có bất kỳ ai, mới nắm tay Nhiếp Kiện An ngồi xuống sofa. Cái tốt của thời đại này là không có camera, máy nghe lén các loại, nếu không Thiệu Hân Đường không có cách nào trốn tránh được.

"Nghĩa phụ, có việc gì sao?" Nhiếp Kiện An mở đôi mắt to hỏi.

“Xuyt! Nói nhỏ.” Thiệu Hân Đường ôm nhóc vào lòng, nói nhỏ bên tai nhóc: “Lát nữa, con và Đầu Dưa Hấu về nhà, dưới gầm tủ quần áo của con, con có nhớ ta đưa cho con một cái rương da nhỏ có khóa không? Cái mà ta nói là của cha mẹ con lưu lại cho con ấy?”

“Dạ nhớ.” Nhiếp Kiện An mơ hồ ý thức được cái gì, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc, thanh âm so với Thiệu Hân Đường còn nhỏ hơn, hỏi: “Chúng ta phải đi sao, nghĩa phụ?”

“Uhm. Đây là chìa khóa.” Thiệu Hân Đường nhét vào tay nhóc một cái chìa khóa được đánh tinh xảo màu vàng đồng, nói: “Mở rương da đó ra, bên trong có ba thỏi vàng, con tìm vải bối gói lại, sao cho nó nhỏ gọn thôi. Sáu giờ tối nay, con nói với trong nhà đi đưa đồ cho ta, rồi một mình gọi xe ra trạm xe lửa, trăm ngàn lần đừng để ai biết.”

Thiệu Hân Đường nói xong, lấy ra một tấm giấy căn cước và một vé xe lửa.

Trên giấy căn cước chỉ có đơn giản một cái tên bình thường đến không thể bình thường hơn, Tân Tiểu Khang và ngày tháng năm sinh. Hết thảy tất nhiên đều là giả, ngày tháng năm sinh lớn hơn Nhiếp Kiện An ba năm. Cũng tốt, Nhiếp Kiện An bộ dạng trông cao hơn bạn đồng lứa. Trên vé xe ghi là bảy giờ khởi hành, đi Thượng Hải.

“Con cũng nhớ đem theo ít tiền lẻ, nếu không thấy ta tới, con cứ lên xe.” Thiệu Hân Đường còn chưa nói hết, đã bị Nhiếp Kiện An bắt lấy bàn tay.

“Nghĩa phụ, chúng ta đi cùng nhau!”

“Nghe ta nói.” Thiệu hân Đường mi nhẵn vô cùng bình tĩnh, giống như đang nói chuyện sinh hoạt hằng ngày mà không phải là đang lên kế hoạch đào vong, chỉ có một cơ hội, chỉ được phép thành công không được thất bại. Âm thanh của cậu thản nhiên: “Nếu đến giờ

khởi hành mà ta không tới kịp, con phải đi! Đến Thượng Hải, đầu tiên tìm chổ ở, sau đó mỗi ngày đến trạm xe lửa đón ta, không lâu ta sẽ đến với con.

"Nhưng mà..." Nhiếp Kiện An sốt ruột muốn nói, bị Thiệu Hân Đường ôn nhu mà kiên quyết ngăn lại, cậu nói: "Nghe lời!"

Nhiếp Kiện An cảm thấy thật rắn rỏi nhưng vẫn gật đầu, kiên định nói: "Nghĩa phụ, con ở Thượng Hải chờ, người nhất định phải tới."

Thiệu hân Đường gật gật đầu, dặn dò: "Nhất định phải cẩn thận, không được để người khác thấy."

Nhiếp Kiện An cũng gật gật đầu, nói: "Nghĩa phụ yên tâm, con không phải con nít."

Thiệu Hân Đường cười cười, lại dặn tiếp: "Mấy thứ không cần thiết thì đừng đem theo, về sau chúng ta mua lại."

Nhiếp Kiện An không ngừng gật đầu, nói: "Cái gì cũng không mang, chỉ đem theo thứ người dặn thôi."

Ôn nhu sờ sờ đầu nhóc, Thiệu hân Đường cuối cùng còn dặn: "Buổi tối ăn no một chút, đi rồi là không còn thức ăn ngon nữa đâu đấy!"

Lời này của Thiệu Hân Đường như nói đùa, làm giảm bớt chút cảm giác khẩn trương lẩn quẩn trong không khí. Làm cho Nhiếp Kiện An cũng thả lỏng không ít, cứ như là sắp đi ra ngoài du lịch mạo hiểm một chuyến.

Nhin Nhiếp Kiện An bình thường như không có gì xảy ra cùng Vu Nhất Bác về nhà, Thiệu Hân Đường thở ra một hơi nhẹ nhõm, cậu cảm thấy cậu đã coi thường Nhiếp Kiện An. Nhóc biểu hiện còn hoàn hảo hơn cậu.

Nhin đến giấy căn cước của chính mình, trên đó viết một cái tên,

Tân Niệm Đường.

Tân Niệm Đường... Tân... Niệm... Đường...

Thiệu Hân đường nhét giấy căn cước mà Tân Việt Vinh chính tay đưa cho cậu, trong lòng nặng trịch.

Trong phòng bệnh, Vu Chiến Nam ngốc hết cả buổi chiều, vết thương vừa khâu, thân thể không có sức, muốn làm gì cũng không nổi.

Thiệu Hân Đường đặc biệt ngoan ngoãn, đọc báo cho hắn nghe, sự việc ám sát ngày hôm qua tại thành Bắc, hôm nay đã lên trang nhất. Giọng của Thiệu Hân Đường hát hí khúc rõ ràng, thanh thúy, dễ nghe, hắn tập trung như thế, từng tiếng mà đọc, làm cho Vu Chiến Nam nghe đến ngây ngốc.

"Hân Đường, giọng của em thật hay, vài ngày nữa ta khỏe lại, em hát cho ta nghe đi. Em đẹp nhất chính là lúc hát kí khúc, thật đấy, ta không nói quá đâu. Cũng bởi vì đẹp như vậy nên ta không muốn ai nhìn thấy, muốn đem em giam lại bên mình. Chờ ta khỏe lại, em hát cho ta nghe, được không?" Âm thanh Vu Chiến Nam mang theo lo lắng của người bệnh, chút suy yếu làm mất ngạo khí vênh mặt hất hàm sai khiến của ngày thường. Nghe ra có chút làm nũng và mang theo ý muốn lấy lòng, lòng Thiệu Hân Đường mềm nhũn, nghĩ đến đêm nay sẽ đi, về sau e rằng không bao giờ gặp mặt, làm gì còn có cơ hội hát cho hắn nghe..."

"Đồ ngốc!"

Thiệu Hân Đường trong lòng ê ẩm, nhìn mồ hôi trên cổ và trán của Vu Chiến Nam, nhân cơ hội đi thăm ướt một cái khăn mặt, vắt khô đem đến chỗ Vu Chiến Nam, hết sức cố giữ vẻ mặt bình tĩnh.

Khăn lông ấm áp lau theo trán, mũi, đi vào cổ. Thiệu Hân Đường tập trung lau từng chút, từng chút một.

"Vợ ơi, em thật tốt!" Vu Chiến Nam nhìn bộ dáng tập trung của cậu, tuyệt không ghét bỏ mình, giơ tay lên cho cậu lau, trong lòng cảm động không cách gì ta nỗi, giọng nói cũng rung rung.

"Ai là vợ của ông chú!" Tay Thiệu Hân Đường run lên, cố ý nghiêm mặt nói.

"Là em đấy, ta chỉ có một vợ là em thôi!" Vu Chiến Nam dương dương tự đắc, cực kỳ vui vẻ, trịnh trọng trả lời: "Vợ à, về sau ta nhất định sẽ tốt với em!"

"Tôi là vợ ông hồi nào..."

Thiệu Hân Đường xay người sang chỗ khác, không muốn Vu Chiến Nam nhìn thấy nước mắt của cậu đã chực rơi xuống.

Mắt thấy sắp tới giờ phải đi, Vu Chiến Nam có phần mệt mỏi nhưng vẫn không chịu ngủ, Thiệu Hân Đường gấp như ngồi trên lửa.

Thật ra, lúc cậu nói với Nhiếp Kiện An nếu không thấy cậu tới cứ đi trước, sau này sẽ tìm nhóc, tuyệt đối là nói dối. Cậu không thể để Nhiếp Kiện An mạo hiểm gánh vác cùng cậu, lỡ như kế hoạch bại lộ, hậu quả là thứ mà cậu không lường trước được. Nếu nếu có lỡ thất bại, cậu cũng muốn Nhiếp Kiện An đi trước.

Nhưng Nhiếp Kiện An vừa đi thì kế hoạch cũng thất bại hơn phân nửa. Một khi người trong nhà không thấy Nhiếp Kiện An, sẽ dễ dàng tìm ra không đúng ở chỗ nào. Gần đến sáu giờ, Vu Chiến Nam còn níu Thiệu Hân Đường đọc báo cho hắn, không có ý định nghỉ ngơi. Lòng bàn tay Thiệu Hân Đường đã đầy mồ hôi.

Đúng lúc này, cửa phòng bệnh bị gõ hai tiếng, sao đó Tân Việt Vinh từ bên ngoài đi vào, trong tay cầm một bình nước biển. Không liếc mắt nhìn sang Thiệu Hân Đường một cái chỉ thân thiết hỏi Vu Chiến Nam: "Nam ca, cảm thấy tốt hơn không?"

"Tốt hơn nhiều!" Vu Chiến Nam hơi gọi lên khéo miệng cười nói, bây giờ hắn không dám cười to, sợ động đến miệng vết thương.

"Vậy là tốt rồi." Tân Việt Vinh cười thật an tâm, vừa cùng Vu Chiến Nam trò chuyện, vừa thay bình nước biển.

Xong rồi Tân Việt Vinh cũng không đi, ngồi bên cạnh chuyên phiếm cùng Vu Chiến Nam. Rất lạ, chỉ trong chốc lát, mắt Vu Chiến Nam đều nhíu lại, hắn nhìn hai người trước mặt, cố cười một chút nói: "Mệt quá, ta ngủ một chút." Lời còn chưa dứt đã khẽ ngáy.

Thiệu Hân Đường lấy làm lạ nhìn Tân Việt Vinh. Tân Việt Vinh ra hiệu cho cậu cùng đi ra ngoài.

Hai người ra khỏi phòng, đi ngang qua binh lính đang bồng súng trước cửa phòng bệnh, Tân Việt Vinh đột nhiên mở miệng nói: "Nam ca đang ngủ, Thiệu tiên sinh nếu mệt có thể đến văn phòng của tôi ngủ một giấc, nghỉ ngơi tốt mới có sức chăm sóc Nam ca."

Thiệu Hân Đường gật đầu, bi về phía văn phòng của Tân Việt Vinh. Mà Tân Việt Vinh thì rẽ sang một hướng khác đến văn phòng viện trưởng, không thấy đi ra.

Chương 67: Nguy cấp

Thiệu Hân Đường vừa vào phòng, từ sau cánh cửa có một người bước ra, nhanh chóng đóng cửa lại. Sau đó quay sang, đè thấp giọng nói với Thiệu Hân Đường: "Thiệu tiên sinh mau thay quần áo."

Người này bộ dạng nhỏ gầy, hắn đưa cho Thiệu Hân Đường một bộ quần áo, sau đó xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thiệu Hân Đường không nói hai lời, nhanh tay thay ra bộ quần áo màu đen, ở thời này, chỉ cần ra cửa có thể nhìn thấy rất nhiều người mặc quần áo so với kiểu áo Tôn Trung Sơn còn cũ hơn.

Lúc cậu đã thay xong quần áo, nam nhân quay đầu lại, nhìn thấy mũ không che hết được mái tóc dài của Thiệu Hân Đường, cau mày nói: "Thiệu tiên sinh, tóc của ngài..."

Thiệu hân Đường cũng cau mày: "Nếu có thời gian, đưa tôi đi cắt."

Nam nhân nhẹ nhàng thở ra, nói: "Được."

Ngay lúc đó, từ cửa sổ vang lên hai tiếng "cốc cốc". Thiệu hân Đường hoảng hốt, nam nhân đã nhanh chóng mở cửa sổ ra, kéo Tân Việt Vinh đang đứng bên ngoài vào.

"Thiếu gia." Nam nhân cúi đầu kính cẩn gọi Tân Việt Vinh.

Tân Việt Vinh gật đầu, nhíu mày nhìn quần áo của Thiệu hân Đường, thật là người đẹp nhờ lụa. Thiệu Hân Đường mặc trên người bộ quần áo cũ kỹ, nếu không nhìn kỹ mặt cậu, sẽ không khiến người

khác chú ý. Tân Việt Vinh nhẹ giọng hỏi: "Chuẩn bị tốt hết chưa?"

"Tốt." Nam nhân hồi đáp.

Tân Việt Vinh nhìn chăm chăm Thiệu Hân Đường, nói: "Cậu gọi người này là lão Quách, lát nữa hắn sẽ đưa cậu ra ga."

Thiệu Hân Đường gật đầu với lão Quách, sau lại lo lắng nhìn Tân Việt Vinh hỏi: "Cậu... vừa rồi là cho Vu Chiến Nam dùng được?"

Tân Việt Vinh mặt mũi tối sầm, đến lúc này mà cậu còn quan tâm Vu Chiến Nam. Thanh âm thêm vài phần lãnh đạm, nói: "Chút thuốc an thần mà thôi. Hắn là anh tôi, tôi có thể hại hắn sao?"

"Tôi không có ý đó." Thiệu Hân Đường yên lòng, cũng hiểu được mình hỏi như vậy không hay.

"Được rồi." Tân Việt Vinh thở ra một hơi giận hờn. Biết rõ cậu sẽ lập tức lên đường, còn so đo cái gì nữa.

"Cậu cầm lấy, đến Thượng Hải gọi vào số điện thoại này, sẽ có người an bài mọi việc cho cậu." Tân Việt Vinh nói xong, cầm bao công văn bằng da trâu đặt vào tay Thiệu Hân Đường, nói: "Đây là chút tiền Trung Hoa chưa có đăng ký, còn có một trăm đồng đại dương, cậu cất kỹ."

"Cái này không thể được." Thiệu Hân Đường đem túi đầy trở về, kiên quyết nói: "Tôi có tiền. Cậu đã giúp tôi nhiều như vậy, tôi tuyệt đối không thể nhận tiền của cậu."

"Cầm!" Tân Việt Vinh mạnh sức hơn cậu, gắt gao nắm lấy cổ tay của cậu, đem túi đưa cho Thiệu Hân Đường, ngữ khí trầm thấp nói: "Cậu có thì có. Thiếu gia tôi không thiếu nhất chính là tiền. Cậu sắp đi rồi, để tôi giúp cậu lần này nữa. Xin cậu. Đừng cự tuyệt tôi..."

Nói mấy lời cuối, trong giọng của hắn thậm chí mang theo một tia

khẩn cầu. Khiến Thiệu Hân Đường khó lòng cự tuyệt.

“Đến nơi, nhất định phải tìm bằng hữu của tôi. Cậu không giống người khác, rất dễ khiến người nhớ thương, nhất định phải cẩn thận.” Tân Việt Vinh lo lắng dặn dò.

“Vâng, tôi biết rồi.” Thiệu Hân Đường có chút ngượng ngùng. Cậu đương nhiên hiểu ý của Tân Việt Vinh. Từ đời trước, vô số nam nữ quấn quít lấy cậu, nếu cậu không biết nguyên nhân là do dung mạo cậu đặc biệt được người khác yêu thích thì cậu cũng quá ngốc rồi. Cậu không hiểu nổi diện mạo thế này có gì hay ho, cậu càng thích trưởng thành có bề ngoài như Vu Chiến Nam, dù có hơi dữ, nhưng ít nhất không có ai nhìn cậu mà kinh diễm như đang ngắm phụ nữ.

“Thiếu gia, nếu không đi sẽ không kịp.” Lão Quách ở một bên nhỏ giọng nhắc nhở.

Tân Việt Vinh gật gật đầu. Rốt cuộc những quyến luyến đã không thể nào che dấu nổi. Hắn bi thương nhìn Thiệu Hân Đường, câu hẹn gấp lại không thốt nên lời.

Vẫn là Thiệu Hân Đường nói trước, cậu dang tay ôm Tân Việt Vinh, lời nói ngưng trọng mà trân trọng: “Cảm ơn, bạn tôi!”

Mặc kệ Tân Việt Vinh đối với cậu có tâm tư gì, tại một khắc này Thiệu Hân Đường thật lòng cảm kích hắn, xem hắn là bằng hữu của mình. Hắn mạo hiểm giúp cậu chạy trốn, nếu sau này Vu Chiến Nam biết được, Thiệu Hân Đường không biết sẽ như thế nào.

Tân Việt Vinh thân thể cứng đờ, thật lâu mới phản ứng lại, đem Thiệu Hân Đường ôm xiết vào lòng... Nếu có thể... hắn cõ nào cũng không muốn buông người này ra...

“Thiếu gia.” Đã không còn thời gian, lão Quách nôn nóng nhắc nhở.

Thiệu Hân Đường buông Tân Việt Vinh, rời khỏi vòng tay của hắn,

nhìn hắn nói: "Bảo trọng!"

Tân Việt Vinh nhìn bọn họ nhảy ra ngoài cửa sổ, lên xe đã chờ sẵn, biến mất trong đêm, ngực đau đớn từng cơn. Hắn nhìn vào màn đêm vô tần, nhẹ nhàng hé miệng, trong thịnh lặng hắn nói: "Bảo trọng... người anh yêu nhất..."

Lão Quách lái xe rất nhanh, lừa đường nhỏ mà chạy như bay, sau đó khẩn cấp dừng lại trước một cửa hiệu rất nhỏ. Dẫn Thiệu Hân Đường đẩy cửa đi vào.

Lão Quách rõ ràng rất quen thuộc với tiểu Tiểu Nhị, dặn dò tiểu Tiểu Nhị cắt cho Thiệu Hân Đường một kiểu tóc phổ thông, càng nhanh càng tốt.

Tiểu Tiểu Nhị cầm mái tóc xinh đẹp đen mượt như tơ của Thiệu Hân Đường, tán thưởng: "Tóc đẹp như vậy, cắt rất đáng tiếc."

Sắc mặt lão Quách không dễ chịu trùng mắt nhìn tiểu Tiểu Nhị. Tiểu Tiểu Nhị răng rắc nhấp kéo, cảm thấy chính mình cũng đau lòng. Mà nhìn lại người đang bị cắt tóc, một chút biểu tình tiếc nuối cũng không có, chỉ có đôi mắt không rời dõi theo cây kéo, không biết đang nghĩ cái gì.

Thiệu Hân Đường nhìn vào trong gương, từng lọn tóc đen rơi xuống, trong lòng chua xót khôn tả, phải chăng là nhiều năm ràng buộc rốt cuộc có thể buông xuống. Nếu đêm nay cậu thoát, cậu có thể nếm biết khát vọng mà đến nằm mơ cũng nghĩ tới, cuộc sống tự do...

Tiểu Tiểu Nhị rất thuần thực, chỉ qua mấy nhát kéo, Thiệu Hân Đường đã muốn có kiểu đầu ba-bảy cực thông dụng. Xịt lên một ít keo xịt cố định tóc. Thiệu Hân Đường nhìn chính mình trong gương, không còn vụng trộm chê cười kiểu tóc năm-năm của Tân Việt Vinh nổi nữa, cảm thấy mình bây giờ so với hắn còn không xong hơn.

Nhưng tình hình hiện tại càng không xong càng tốt, Thiệu Hân Đường không còn tâm trạng quan tâm trông mình có đẹp hay không nữa.

Lão Quách lái xe nhanh nhất có thể. Rốt cuộc, trước khi xe lửa khởi hành mười lăm phút, Thiệu Hân Đường đến nhà ga. Hai người cũng không nói cái gì, chỉ gật đầu một cái, Thiệu Hân Đường đem theo túi mà Tân Việt Vinh cho lên xe.

Còi xe lửa đã sắp vang lên, xe bắt đầu chậm rãi chuyển đồng, Thiệu Hân Đường đột nhiên nhìn thấy một bóng người đang vọt về phía mình, va mạnh vào người mình một cái. Người nọ còn hồn hển, nói: "Tránh ra."

Thiệu Hân Đường nhanh tay chụp lấy cái ghế bên cạnh mới không té ngã, nhìn cậu nhóc choai choai đang muốn nhào ra ngoài, mỉm cười nói một câu: "Anh bạn nhỏ muốn đi đâu đấy? Xe lửa khởi hành rồi."

Nhiếp Kiện An nghe được âm thanh quen thuộc, đột nhiên ngẩng đầu, thấy Thiệu Hân Đường đang mỉm cười, nước mắt mém chút là rơi xuống. Cậu nhóc còn tưởng rằng Thiệu Hân Đường không tới, đang muốn chạy đi tìm... Cậu nhóc kích động há miệng thở dốc: "Nghi..."

Hai chữ "nghĩa phụ" còn chưa nói hết, chỉ thấy Thiệu Hân Đường sờ sờ đầu cậu, làm như hai người xa lạ, nói: "Tìm không thấy chỗ ngồi sao? Có cần ta giúp cậu tìm không?"

Nhiếp Kiện An lập tức hiểu dụng ý của Thiệu Hân Đường: "Không cần, tôi muốn đi vệ sinh." Sau đó hai người bước qua nhau.

Chỗ ngồi của Thiệu Hân Đường và Nhiếp Kiện An không gần nhau, vừa đúng là hai bên của toa xe, hai người có thể nhìn thấy nhau. Tin rằng đây cũng là Tân Việt Vinh cẩn thận an bài, Thiệu Hân Đường nhìn Nhiếp Kiện An ngồi vào chỗ, thấy cậu nhóc vẫn nhìn sang, cậu

cũng nhìn lại một cái.

Tuy rằng xe lửa đã khởi hành, nhưng vẫn chưa ra khỏi khu vực ba tỉnh Đông Bắc, vẫn chưa an tâm, Thiệu Hân Đường vẫn vờ như không quen biết với Nhiếp Kiện An.

Ngồi bên cạnh Thiệu Hân Đường là một ông lão tuổi khoảng sáu bảy mươi, một đầu tóc bạc, trên mặt đã đầy nếp nhăn và từng trải. Ông lão mang theo rất nhiều hành lý, bao lớn bao nhỏ, không biết để đâu cho hết nên đã để dưới chân Thiệu Hân Đường, làm cậu phải co chân mới ngồi được.

"Chàng trai, có làm phiền con không?" Ông lão ngượng ngùng hỏi.

"Không sao đâu ạ." Thiệu Hân Đường cười cười, nói: "Mỗi thì con bỏ chân xuống, ông cứ tự nhiên."

Thấy Thiệu Hân Đường hiểu lòng người như thế, ông lão cười đến bao nhiêu nếp nhăn đều khoe ra hết, nghĩ mình gặp được người tốt rồi đây.

"Chàng trai trẻ, con tính đi đâu, đi có một mình thôi à? Ông lão nổi lên hứng thú cùng chàng trai rất tuấn tú này trò chuyện.

"Vâng ạ. Con đi Thượng Hải một mình." Thiệu Hân Đường cười đáp lời.

"Trông con rất đẹp trai." Nghe ông lão khen, làm cho những người xung quanh đều che miệng cười, nhìn Thiệu Hân Đường. Thiệu Hân Đường bị cười đến lỗ tai cũng đỏ rần.

Xe lửa vẫn tiếp tục lên đường, trời phuong Bắc đã muôn chìm vào trong đêm. Hình ảnh mơ hồ lướt qua bên cửa sổ chỉ còn là bóng đêm vô tận, như đang che giấu một con quái thú, bất cứ lúc nào cũng có thể vồ đến. Thế mà lòng Thiệu Hân Đường lại dần thả lỏng...

Đứng lúc đó, xe lửa lại “Âm!” một tiếng, xình xịch nhả hơi, rồi chậm rãi dừng lại...

“Đến trạm rồi hả? Sao nhanh vậy?” Bác gái bên cạnh khò hiếu.

“Mới chạy năm sáu phút thôi à! Có khi nào xe bị trục trặc không?” Một người khác lên tiếng.

Nhiều người đứng dậy tại chỗ lao nhao ồn ào đòi đi tìm nhân viên.

Trong xe, Thiệu Hân Đường và Nhiếp Kiện An bắt đầu lo lắng, bắt an.

Theo bản năng, Nhiếp Kiện An nhìn về phía Thiệu Hân Đường. Trong lòng bọn họ đều có dự cảm không tốt. Thừa dịp không ai chú ý, Thiệu Hân Đường dùng ánh mắt kiên định trấn an cậu nhóc.

Thiệu Hân Đường cũng đang lo, nhưng hiện giờ chỉ có cậu và Nhiếp Kiện An, cậu phải làm bộ thản nhiên, bình tĩnh để trấn an cậu nhóc. Cậu theo sau những người khác nhìn ra cửa, tìm kiếm nguyên nhân.

Xe lửa vừa mới dừng hẳn lại. Cửa xe “Xịch!” một tiếng mở ra. Mọi người còn chưa hiểu chuyện gì thì một nhóm binh lính cầm súng, mặc quân trang màu xanh lá nhanh chóng tiến vào, rồi đứng rất chỉnh tề mà chĩa súng về phía mọi người trong xe.

“Tất cả ngồi xuống, bắt nghi phạm bỏ trốn!”

Đây là lần xuất hiện cuối cùng của Tân Việt Vinh. Về sau, tên cậu được nhắc đến một hai lần, nhưng chúng ta sẽ không biết tương lai của cậu như thế nào, cậu sẽ có kết quả gì. Riêng tôi, tôi thật lòng hy vọng cậu được hạnh phúc.

Chương 68: Lùng bắt

“Tất cả ngồi xuống, bắt nghi phạm bỏ trốn!”

Vẻ mặt của người dẫn đầu nhóm binh lính vô cùng nghiêm trọng. Giọng nói mạnh mẽ vang dội khắp trong xe.

Vào những năm này, người mặc đồng phục mà cầm súng, dễ nghe thì gọi là quân nhân, nhưng nếu đem so với quân trộm cướp không khác nhau là mấy. Những kẻ nhân danh bảo vệ nhân dân này chẳng hơn gì bọn ác bá ăn thịt người. Cho nên, một đám quân nhân đột nhiên xông vào như vậy, làm cho ai nấy đều sợ hãi, thật sự nghe lời, nhanh nhanh quay lại ổn định chỗ ngồi, chỉ e chậm một bước, họng súng tối om kia sẽ nhắm ngay chính mình.

Bắt nghi phạm bỏ trốn?

Việc Vu Chiến Nam gặp chuyện, chấn động cả nước, quần chúng nhân dân đều biết. Lẽ nào nghi phạm đang trốn trên xe lửa? Mọi người đều e sợ nhìn về phía binh lính. Trong đó, có một em gái nhỏ được mẹ bế, bất ngờ thấy nhiều người cầm súng, bộ mặt lại hung ác như vậy, sợ tới mức mặt mày tái mét, khóc váng cả lên.

Trong xe đang im phăng phắc đột nhiên bị tiếng khóc thét phá tan, quân nhân vừa lên tiếng cau mày, liếc mắt nhìn hai mẹ con, lạnh lùng nói: “Bảo nó câm miệng!”

Người mẹ sợ run rẩy, lấy tay che kín miệng đứa bé, trong xe không còn âm thanh gì khác...

Quân nhân kia mặt mày lạnh tanh nhìn đám người đang hoảng sợ, giày quân dụng đạp trên sàn xe phát ra những âm thanh nặng nề, làm người ta bị chèn ép đến ngập thở. Hắn lớn tiếng nói: "Tất cả bỏ mũ xuống, đứng dậy, hai tay đặt ra sau đầu, kể cả con nít! Ngay!"

Nếu như vừa rồi Thiệu Hân Đường còn ôm một tia hy vọng, thì ngay lúc này cậu đã biết những người này không phải đến để lùng bắt nghi phạm. Mà bọn họ đến để lùng bắt cậu và Nhiếp Kiện An!

Không có thời gian trốn đi rõ ràng, cũng không có cách nhận dạng, chỉ có cách tìm ra mái tóc dài đến eo nổi bật của Thiệu Hân Đường.

Tuy không hiểu lầm, mọi người vẫn răm rắp làm theo. Dù không muốn, Thiệu Hân Đường vẫn phải đứng lên, lòng thầm cầu nguyện không ai nhận ra mình.

Thiệu Hân Đường sống ở phủ Tư lệnh hơn nửa năm, mà một bức ảnh chụp, một bức họa cũng không có, cậu cảm thấy cực kỳ may mắn vì niên đại này còn lạc hậu. Nếu ở thời hiện đại, dù cậu có chạy đến chân trời góc biển, chỉ cần có người, thì có chôn xuống ba thước đất cũng bị đào lên.

Quân nhân kia nhìn kỹ từng người, từng người một. Trên tay hắn còn cầm một tờ giấy. Thiệu Hân Đường đoán đó là bức họa vừa được vẽ để dễ nhận dạng.

Một thanh niên có bím tóc bị kéo ra. Người đó sơ tới mức sắc mặt trắng nhợt, sắp khóc đến nơi, luôn miệng cầu xin: "Quan gia, tôi không phải nghi phạm, tôi thật sự không phải nghi phạm..."

"Câm miệng! Còn ồn ào, kéo ra ngoài đánh!" Một binh sĩ thấy hắn không ngừng ồn ào, trở báng súng nện lên người hắn, hung ác mắng.

Không ngờ, người đang cầm bức họa đối chiếu với từng người quay lại, một cái tát vang dội trên mặt tiểu binh vừa mới đánh người,

khiến hắn lảo đảo, máu chảy ra bên khói miệng. Hắn tức giận quát: "Con mẹ nó! Ai cho phép anh đánh!"

"Nhưng mà, Lữ trưởng, hắn..." Tiểu binh không cam lòng, không phải nói là nghi phạm bỏ trốn sao? Đánh thì thế nào?

Người được gọi là Lữ trưởng mặt lạnh xuống vài phần, làm tiểu binh có vài sự việc nắm không rõ, cũng không thể trách. Nhưng hắn là Tề Chí Quốc, là Lữ đoàn trưởng lữ đoàn 22, sư đoàn 41, thuộc quân đoàn 319 Đông Bắc quân, mà cũng không biết nội tình. Ngay vừa rồi, tổng bộ đột nhiên tập hợp khẩn cấp, toàn bộ đều bị triệu tập, ra ngoài tìm người. Mỗi người được phát cho một bức họa nhận dạng, còn nhấn mạnh phải đem người hoàn hảo nguyên vẹn trở về. (*một lữ đoàn có khoảng 5.000 – 9.000 lính*)

Xem bọn họ rặt một đám ngu hay sao? Đang đêm mà điều động quy mô lớn như vậy, còn muốn đem người nguyên vẹn trở về, cái gì mà lùng bắt nghi phạm bỏ trốn! Ai tin! Hơn nữa trong thành đang hừng hực khí thế tróc nã tám tên ám sát Tư lệnh kia là cái vụ gì? Tổng bộ đang hát tuồng gì đây!

Cũng may, Tề Chí Quốc có một người anh em khá thân, làm việc bên cạnh Tư lệnh, lén cho Tề Chí Quốc hay, lần lùng bắt này là tìm nam sủng mà theo lời đồn thì Tư lệnh cung đến tận trời kia.

Trong tình huống khẩn cấp, Tề Chí Quốc vẫn không quên "hù" hai tiếng. Nam sủng kiểu gì? Không khôn mà sống cho tốt, bày đặt chơi trốn tìm, một khi bị bắt về, còn không bị chơi đến tàn luôn sao! Vu Chiến Nam là loại người gì? Hắn là một kẻ giết người không chớp mắt, thủ đoạn ngoan độc nhất đẳng; hơn nữa, hắn nói một thì không có hai. Mà Vu Chiến Nam này vì một tên nam sủng điều động toàn bộ quân đoàn Đông Bắc, muốn điên rồi hay sao? Bọn họ con mẹ nó còn tưởng tiểu Nhật Bản rốt cuộc chui nhủi hết nỗi, muốn khai chiến, có thể ra quân liều mạng một phen. Con mẹ nó! Ai nghĩ tới sụp hầm, sụp hố cả lũ! (*một quân đoàn từ 20.000 – 45.000 người*)

Tề Chí Quốc tính tình ngay thẳng, rành nhất là xung phong trên chiến trường, chịu không nổi nhất là chính quyền nói chuyện vòng vo, cái gì âm mưu, cái gì diệu kế. Nếu là hắn ra tay, một phát súng, con mẹ nó, cái gì cũng sạch sẽ. Cho nên trên phương diện này, hắn thật khâm phục Vu Chiến Nam. Bởi vì, Vu Chiến Nam dù là trên chiến trường hay chính trường đều chơi hết sức đẹp.

Nhưng mà, cho dù Vu Chiến Nam là người từng mang theo hòn hắn rong ruổi sa trường, là đàn ông chân chính mà hắn vô cùng kính trọng, quyền lực tối cao, hoàng đế của ba tỉnh Đông Bắc, thì với sự việc xảy ra hôm nay, Vu Chiến Nam khiến hắn phải coi thường!

Trong mắt đàn ông truyền thống vùng Đông Bắc như hắn, đứa nam nhân là cái quái gì! Hắn không tài nào hiểu được, trên đời này, người đẹp vừa thơm vừa mềm, ngực cong mông vểnh, chơi đũi là hăng hái. Vu Chiến Nam là đàn ông trong đàn ông! Thế nào lại đi mê cái mông của một gã nam nhân khác? Nam không ra nam, nữ không phải nữ, ghê tởm tới mức vừa nhìn là muốn phi cho hai đập! Hắn còn tạo ra một trận “phong hỏa hí chư hầu”, nửa đêm tập hợp nhân mã, tìm con thỏ nhỏ đi lạc!

Douma!

Tề Chí Quốc nhịn không được chửi thề, vừa đúng lúc quăng cục tức lên người tiểu binh, lúc xoay người đi, sắc mặt tốt lên trông thấy. Tuy rằng hắn là người thô bạo nhưng thật ra là một người vì dân phục vụ.

Nên lúc hắn xoay người thấy cả xe vô cùng hoang mang nhìn mình, khẩu khí cũng dịu đi không ít: “Mọi người không cần sợ, chỉ là mấy việc thông thường thôi, nếu không phải sát thủ, chúng tôi đảm bảo không ai bị mẻ một miếng nào.”

Tề Chí Quốc nói xong, nhăn chặt cặp lông mày vừa đen vừa thô, cầm bức họa không hề sinh động kia tiếp tục đối chiếu. Thề có trời,

cái nhiệm vụ này làm hắn phiền chêt được.

Lại có hai anh em bị gọi ra ngoài, còn có một thiếu niên trông rất trắng, nói chuyện cứ không tự chủ uốn lưỡi.

Trong xe rất im lặng, chỉ có tiếng giày quân dụng của Tề Chí Quốc. Mỗi một tiếng vang nặng nề, như nện vào lòng Thiệu Hân Đường. Cậu trấn định nhìn Tề Chí Quốc từng bước đến gần. Bởi vì ngoài trấn định ra, cậu không biết mình còn có thể làm gì.

Tề Chí Quốc rốt cuộc cũng đến chỗ Thiệu Hân Đường, thản nhiên nhìn lướt qua hai bác gái bên cạnh cậu, bỏ qua hai người. Rồi đứng trước mặt cậu.

“Ngẩng đầu!” Giọng nói Tề Chí Quốc lạnh tanh ra lệnh.

Thiệu Hân Đường chậm rãi ngẩng đầu, vẻ mặt làm như vừa cực kỳ sợ hãi vừa vô cùng áp lực.

Khi Tề Chí Quốc nhìn thấy ánh mắt trong veo của Thiệu Hân Đường, giật mình sững sốt, lại tập trung chú ý đến gương mặt xinh đẹp của cậu.

Tề Chí Quốc cau mày nhìn cậu thật lâu, sau đó nói: “Bước ra!”

Trái tim Thiệu Hân Đường đã muốn ngừng đập. Cậu nơm nớp lo sợ, nói: “Trưởng quan, tôi, tôi không phải sát thủ...”

Tề Chí Quốc nhíu mày, không kiên nhẫn: “Ai nói anh là sát thủ, đứng ra một bên, đợi kiểm tra, không có việc gì sẽ thả.”

“Nhưng mà Trưởng quan, tôi phải theo kịp xe, mẹ tôi ở Thượng Hải bệnh nặng, thư báo một tuần mới đến nơi, tôi không biết bà có đợi tôi kịp trở về không nữa...” Thiệu Hân Đường nói, lộ ra một mặt đau thương, cảm xúc thê lương kia quả thật không giống giả vờ. Giọng cậu trầm thấp bi thương nói: “Trưởng quan, ngài xem, tôi chỉ là

người buôn bán nhỏ, không phải sát thủ, ngài xem tay tôi..."

Thiệu Hân Đường đưa bàn tay ra, từng ngón nhỏ dài, non mềm như làm bằng ngọc, càng không có vết chai như của người quen dùng dao súng.

Ai muốn nhìn tay ngươi! Tề Chí Quốc trong lòng nghĩ như vậy. Nhưng cái đoạn, mẹ bị bệnh nặng phải vội vã về thăm, thật trùng hợp lấp lòng Tề Chí Quốc.

Tề Chí Quốc nổi danh có hiếu, người nào quen với hắn đều biết. Tấm gương hiếu thuận của hắn như trầm hương bay xa, hắn trở thành ví dụ tốt nhất để giáo dục trẻ nhỏ.

Chuyện kể rằng, đời này Tề Chí Quốc thích nhất chính là uống rượu, mà uống thì phải uống cho say, mà say thì bắt đầu quậy. Nói cách khác, Tề chí Quốc có rượu trong người trở nên vô cùng xấu nết, không nhận bà con, trở mặt với lãnh đạo. Thậm chí, hắn từng xắn tay áo, choảng nhau với Vu Chiến Nam. Trong quân coi như đó là chuyện thường ngày ở huyện. Nhưng có một điều, bất kể hắn say cỡ nào, bất kể hắn đang quậy đến đâu, chỉ cần tìm người mẹ hơn tám mươi tuổi, hai mắt đã lòe của hắn đến, nhẹ nhàng gọi tên hắn một tiếng, hắn sẽ lập tức yên tĩnh, ngoan như đứa trẻ theo mẹ về nhà...

Từng có người đem chuyện Lữ trưởng trên chiến trường giết địch vô số lại sợ mẹ ra chê cười hắn. Hắn chỉ đứng đắn nói một câu: "Bà là mẹ của ta!"

Một nam nhân ngang tàng hơn bốn mươi tuổi, có thể trong lúc say rượu đầu óc không tỉnh táo, chỉ vì một tiếng gọi của mẹ mà ngoan như đứa trẻ, lý do duy nhất chỉ có thể là hắn thương mẹ hắn vô cùng...

Thiệu Hân Đường lại vô tình đâm trúng yếu điểm của vị Lữ trưởng đao kiếm bất xâm này, thật quá may mắn. Trong lúc Tề Chí Quốc còn đang suy nghĩ, ông lão bên cạnh sờ sệt lên tiếng: "Trưởng quan,

cậu ta thật không phải nghi phạm đâu, cậu ấy là đồng hương của tôi, có mẹ bệnh nặng, chúng tôi vừa lúc về cùng đường."

Ông lão đột nhiên lên tiếng hỗ trợ, làm Thiệu Hân Đường vừa cảm kích vừa lo. Nếu bị bắt, hắn sẽ làm liên lụy ông lão tốt bụng này.

Tề Chí Quốc suy nghĩ thoáng qua, giọng nói trầm thấp như ra lệnh: "Được rồi, ngồi xuống đi!"

Thiệu Hân Đường trong lòng nhẹ nhàng thở ra một hơi, tươi cười cảm kích với Tề Chí Quốc.

Nhưng mông hắn còn chưa chạm vào được ghế ngồi, thì nghe một trận tiếng bước chân vang lên từ xa. Ngay sau đó là một giọng nam phi thường quen thuộc vang lên khắp trong toa xe: "Tề Lữ trưởng, kiểm tra đến đâu rồi?"

Đã nghe nửa năm, nếu Thiệu Hân Đường còn nghe nhầm thì cậu đúng là kẻ điếc.

Tiếng nói này là của nhân vật quan trọng bên cạnh Vu Chiến Nam, Diêm phó quan, Diêm Lượng...

Chương 69: Đi về phía ngày mới

Cảm giác may mắn vừa rồi của Thiệu Hân Đường đã bay biến sạch sẽ. Tiếng nói của Diêm Lượng vang lên trong nháy mắt khiến cậu chạm đến đáy tuyệt vọng.

Cậu chỉ muốn nhảy qua cửa sổ chạy trốn. Bởi vì gót giày của Diêm Lượng đạp lên sàn xe bằng sắt, từng bước như dẫm lên ngực Thiệu Hân Đường càng lúc càng gần.

Tiếng bước chân này, lực đạo này, tiết tấu này, Thiệu Hân Đường nghe nửa năm đã vô cùng quen thuộc. Lần đầu tiên cậu nhận ra, một ngày nào đó, những âm thanh quen thuộc cũng có thể dãm nát lòng mình.

Thiệu Hân Đường tuyệt vọng nhắm chặt hai mắt, cậu khẩn cầu, cầu một phần trăm, một phần triệu khả năng, Diêm Lượng sẽ không nhận ra mà bỏ qua cậu.

Nhưng khi cậu nghe tiếng bước chân quen thuộc dừng lại bên người mình, Thiệu Hân Đường cảm thấy trời sập xuống. Cậu chậm rãi mở mắt. Ngay lập tức đối diện với ánh mắt thâm trầm của Diêm Lượng.

Thiệu Hân Đường mấp máy môi, cuối cùng lại chẳng nói được lời nào. Cậu cứ tuyệt vọng như vậy nhìn Diêm Lượng, chờ hắn nói: "Tìm được người rồi, đưa về."

Không đợi Diêm Lượng mở miệng, Tề Chí Quốc đã cau mày hỏi Diêm Lượng: "Người này có vấn đề sao?"

Thật ra vừa rồi Tề Chí Quốc bảo Thiệu Hân Đường về chỗ ngồi, không hoàn toàn vì lý do về gấp mẹ lần cuối. Phần lớn là do hắn không nghĩ như Thiệu Hân Đường lại là nam sủng nhỏ bé đang chạy trốn của Vu Chiến Nam.

Bởi vì, người chưa từng gặp qua Thiệu Hân Đường đều có chút hiểu lầm bởi những lời đồn đãi. Vu Chiến Nam ít khi mang theo Thiệu Hân Đường tham gia các cuộc gặp mặt, chỉ vài cái party cá nhân này nọ. Ngoài ra, hắn cũng không giới thiệu cậu với ai, nên người ngoài nhìn thấy Thiệu Hân Đường chỉ tưởng là con nhà quý tộc nào đó, độ dạng vừa đẹp vừa cao quý, chắc ít khi ra mắt ở các buổi tiệc lớn.

Trên người Thiệu Hân Đường mang một loại khí chất quý tộc, quả thật làm người khác khó hình dung cậu với một con hát đê tiện, bị nam nhân đặt dưới thân chơi đùa, tiết dục. Mà người từng gặp qua cậu, khi nghe người hiểu kì hỏi đều thở dài lắc đầu: "Quả thật là mỹ nhân, nhân gian hiếm thấy."

Cho nên lời đồn cứ chậm rãi truyền ra, Thiệu Hân Đường bị nói thành Đát Kỷ tái thế, là nam nhân so với nữ nhân còn mê hoặc hơn.

Lại cho nên, băng vào con mắt thẳng nam không hề cong một chút nào nhà hắn, Tề Chí Quốc không thể tưởng tượng được cũng không thể tin được, chàng trai trẻ có khí chất xuất chúng này lại là tiểu nam sủng mà Vu Chiến Nam đang lật trời tìm kiếm.

Bóng đèn trên xe lửa chiếu ra thứ ánh sáng mờ nhạt, Diêm Lượng cứ thế hơi cúi đầu nhìn Thiệu Hân Đường. Cậu không nhìn thấy rõ mặt hắn lúc này, nhưng có nhìn rõ hay không chẳng có gì khác nhau. Thiệu Hân Đường đã hết hy vọng, cậu vẫn ngồi bất động, dường như toàn bộ sức lực đã rời khỏi cơ thể cậu.

Ánh mắt Thiệu Hân Đường tràn ngập thê lương, không lẽ cậu không thể trốn thoát thật sao? Tại sao ai cũng dễ dàng có được tự do, mà cậu, cả hai cuộc đời, khát vọng đó lại xa vời như vậy...

Trong toa xe thấp bé, Diêm Lượng đứng thẳng tắp, bên cạnh là binh lính ôm súng mặt mũi nghiêm trọng, cùng với dân chúng không dám thở mạnh. Hắn cứ nhìn mãi Thiệu Hân Đường, nhìn đôi mắt tuyệt mỹ của cậu từng chút, từng chút nhuộm đầy tuyệt vọng, ngập trong thê lương... Hắn nhớ đôi mắt kia, hắn nhớ lần đầu tiên gặp gỡ, hắn vừa nhìn thấy đã không thể kiềm chế mà đắm chìm, gọi hắn dậy trong cơn mơ từng đêm, đôi mắt xinh đẹp ấy hiện tại không còn gì ngoài tan rã và bi thương...

Tim của hắn là ai đang giày xéo, chà đẹp mà đau? Là hắn đem người mình vừa gặp đã yêu đưa lên giường của Vu Chiến Nam, cảm giác đó như vừa mới đây thôi. Khi đó hắn là vì quyền thế, vì muốn lấy lòng, đem người mình âu yếm dâng lên giường của gã đàn ông khác. Để về sau, mỗi ngày hắn nhìn họ ngọt ngào bên nhau mà đau đớn. Để cho hắn một đời không quên. Để cho hắn không bao giờ dám nghĩ mình có thể cùng người ta... Lúc này đây, hắn còn muốn bắt thiêu niên hắn yêu trở về, một lần nữa tặng cho thủ trưởng tìm niềm vui sao?

Diêm Lượng giãy dựa trong mâu thuẫn, thì nghe Tề Chí Quốc nghi ngờ hỏi: "Không phải là cậu ta chứ?"

Ánh mắt Diêm Lượng vẫn nhìn chăm chăm Thiệu Hân Đường, thâm tình giấu kín dưới ngọn đèn nhợt nhạt. Giọng nói hắn thản nhiên: "Không. Người này tôi đã..."

Thiệu Hân Đường kinh ngạc, cậu nhìn về phía Diêm Lượng, không tin điều mình vừa nghe.

Diêm Lượng nhìn cậu một lần nữa rồi quay sang nói với Tề Chí Quốc: "Người này rất giống em họ của tôi."

Tề Chí Quốc cũng thả lỏng, thở mạnh ra một hơi, rồi khoát khoát tay. Diêm Lượng thật sự dọa hắn đổ mồ hôi lạnh. Nếu như hắn bị phát hiện bỏ qua người cần tìm, chịu phạt không nói, để người khác nhìn vào cũng đủ mặt!

"Những toa xe khác đều đã kiểm tra xong, chỉ còn ở đây." Diêm Lượng nói.

"Không phải là tôi làm việc cẩn thận sao! Có sai ở đâu không?" Tề Chí Quốc nheo nheo mắt, không rõ ý tứ nói: "Nhìn chú em giống như tìm được người rồi."

Diêm Lượng không nghe hắn nói tào lao, đi từng bước về phía cửa xe. Những bước cuối cùng trước khi xuống xe, hắn quay lại nhìn thật sâu Thiệu Hân Đường. Ánh mắt kia ngắn ngủi, lại nhẫn gùi tất cả tình cảm rối ren trong lòng hắn. Không biết chàng trai nho nhỏ hắn yêu có hiểu cho hắn hay không...

Thiệu Hân Đường quả thật không hiểu.

Đến khi xe lửa một lần nữa khởi hành, cậu vẫn tưởng mình đang nằm mơ, tất cả mọi chuyện phát sinh thật không thể giải thích, rất không chân thực...

Diêm Lượng là tâm phúc, là trợ thủ đắc lực của Vu Chiến Nam, vì sao lại thả mình? Lẽ nào là ý của Vu Chiến Nam? Không có khả năng. Với tính tình của Vu Chiến Nam, cho dù bắt cậu trở về rồi bắn chết tại chỗ, cũng sẽ không ngồi yên nhìn cậu chạy trốn. Ngoài khả năng này ra, Thiệu Hân Đường không tìm được lý do nào khác khiến một người ngày thường khéo léo, khôn ngoan hơn quỷ như Diêm Lượng làm như vậy.

Trên xe náo loạn, mọi người bắt đầu bàn tán về chuyện nguy hiểm vừa trải qua. Thiệu Hân Đường không nghe lọt một lời, cậu chỉ nghĩ, lần trước Diêm Lượng giúp cậu cho vay nặng lãi, chính cậu nói mời hắn bữa cơm, còn chưa có làm. Lúc này, suy nghĩ lại, cậu thiểu hắn rất nhiều...

Thiệu Hân Đường xoay qua nhìn Nhiếp Kiện An, phát hiện cậu nhóc mặt mày vẫn còn tái mét. Cậu không thể qua an ủi, nên hai người

cứ thế ngồi ở chỗ của mình, rất ăn ý làm như không quen biết.

Thiệu Hân Đường cảm tạ ông lão vừa rồi giúp mình nói chuyện, ông chỉ thổi râu nói: "Ta biết con là người tốt, không phải sát thủ mà bọn họ muốn tìm, nên mới nói giúp con, không cần khách khí."

Cậu chột dạ cười trừ, dù cậu không cố ý dối gạt gì nhưng nhìn ông tin tưởng mình như vậy cậu cảm thấy không tốt lắm. Cậu vốn định cho ông ít tiền, lại phát hiện ra mình rất giống con buôn, hở chút là tiền, tiền. Người ta thật lòng thật dạ giúp đỡ mình, trong cái thời buổi này, dù mình đưa tiền là có ý tốt, nhưng cũng dễ dàng làm người ta tự ái.

Sau nửa đêm, một nửa số người trên xe đã ngủ gà ngủ gật. Trong toa xe, đủ các loại âm thanh, các loại mùi, rất khó chịu.

Riêng Thiệu Hân Đường cảm thấy như thế này mới tốt, thời gian xe chạy càng lâu, cậu càng an tâm. Bởi vì cậu lo sợ Vu Chiến Nam hoặc Diêm Lượng hối hận, quay trở lại bắt cậu.

Hai kiếp người, Thiệu Hân Đường chưa từng sử dụng phương tiện giao thông nào kém như vậy. Đời trước, đi đâu cũng có chuyên cơ đưa đón, gã đàn ông kia chỉ hận không thể dán chặt con mắt lên người cậu. Ngay cả người yêu đầu tiên của cậu cũng có điều kiện, khi ấy cậu chưa từng ngồi qua khoang phổ thông. Mà tại thời đại này, bất đắc dĩ phải ra ngoài, cũng là ngồi xe lửa, đãi ngộ lại khác nhau một trời một vực. Lần trước đi cùng Vu Chiến Nam, cả toa xe được trang hoàng hoa lệ, còn muốn thoải mái hơn ở nhà. Ngoài nhân vật như Vu Chiến Nam, Thiệu Hân Đường không thể nghĩ ra người thứ hai có năng lực này.

Trong toa xe không khí lưu thông kém, mùi mồ hôi trộn lẫn với mùi chua của cơ thể, Thiệu Hân Đường chịu không nổi. Tuy cả hai lần sống cậu đều không có tự do nhưng sẽ không quá nếu nói cậu đã trải qua cuộc sống vật chất sa hoa bậc nhất.

Đang sống cẩn kiêm mà tiếp thu cuộc sống sa hoa thì dễ. Ngược lại, nếu phải sống với điều kiện thấp hơn cuộc sống hiện tại, thật quá khó khăn. Những điều này không phải Thiệu Hân Đường không biết. Chỉ cần nhìn chân cậu mỏi run, xương cốt đau nhức là hiểu. Nhưng có khát vọng nào không phải trả giá cao? Chỉ cần đạt được mục đích, phải chịu đựng một chút những việc thế này, Thiệu Hân Đường cảm thấy mình chịu được, cậu sẽ từ từ thích ứng.

Toàn bộ toa xe dường như chỉ còn Thiệu Hân Đường và Nhiếp Kiện An tĩnh. Thiệu Hân Đường hơi nghiêng đầu nhìn về phía cậu nhóc cứ nhìn mình chăm chắm nãy giờ.

Ánh mắt hai người giao nhau, chỉ có bọn họ nhìn thấy trong mắt đối phương ý bảo chúng ta may mắn. Rồi Nhiếp Kiện An mở miệng cười thật tươi, ánh mắt sáng ngời trong suốt nhìn Thiệu Hân Đường, hình như đang nói: "Chúng ta thành công rồi!"

Thiệu Hân Đường cũng cười rộ lên. Phụ tử hai người giữa những tiếng ngáy vang dội nhìn nhau. Giờ phút này, dù không nói với nhau một câu nào, nhưng trái tim của họ rất gần, bởi vì họ có cùng một tâm tình, một ý nghĩ...

"Nghĩa phụ, người có đói bụng không?" Gần hai giờ sáng, Nhiếp Kiện An làm một cái khẩu hình với Thiệu Hân Đường.

Thiệu Hân Đường lắc đầu, dùng ánh mắt hỏi ngược lại nhóc: "Còn con?"

Nhiếp Kiện An cũng lắc đầu, tiếp tục dùng khẩu hình trò chuyện: "Nghĩa phụ, người ngủ đi, con canh chừng cho."

Thật đúng là một đứa trẻ hiểu chuyện. Thiệu Hân Đường thầm nghĩ trong lòng, sau đó trả lời: "Con ngủ đi, nghĩa phụ canh chừng."

Nhiếp Kiện An cũng không ngủ vì vậy hai người cùng thức, cứ ngồi nhìn nhau cười ngây ngô, trên mặt đều là vui vẻ phát ra từ nội

tâm...

Rạng sáng bỗn giờ, ông lão xuống xe, là đảo Tân Hoàng. Thiệu Hân Đường nhìn ông mang theo nhiều bao lớn, bao nhỏ, bị người ta chen lấn không xuống được, cậu nhanh tay cầm lấy hai túi, nói: “Ông ơi, để con giúp ông xuống xe.”

Ông lão cũng không chối từ, nói cảm ơn.

Nhiếp Kiện An nhìn nhìn, cũng bật dậy, ôm lên một túi, nói: “Ông ơi, con cũng giúp ông!” Sau đó, tranh mất một túi to trong tay Thiệu Hân Đường, dẫn đầu xuống xe.

“Người Đông Bắc chúng ta đều là người tốt, nhiệt tình.” Ông lão khích lệ hai người, lại không biết hai người này là người quen.

Lông mày, khóe mắt của Thiệu Hân Đường đều là ý cười vui vẻ, gật đầu phụ họa.

Chương 70: Cuộc sống mới

Sau khi giúp ông lão lên chuyến xe tiếp theo, Thiệu Hân Đường còn tranh thanh toán tiền xe, nên cuối cùng đổi thành ông lão phải cảm ơn cậu.

Hai người chậm rãi đi theo con đường lát đá trong sân ga, thái dương cũng chậm rãi nhô lên khỏi đường chân trời, dần dần soi tỏ thế giới này...

"Nghĩa phụ, chúng ta mau trở lại đi, xe lửa sắp chạy rồi." Nhiếp Kiện An nói nhỏ với Thiệu Hân Đường, nhóc cũng không biết hiện tại có cho người khác biết hai người là người quen được hay chưa.

Thiệu Hân Đường xoa xoa đầu Nhiếp Kiện An: "Kiện An hôm nay làm rất tốt."

"Không tốt chút nào, con sợ muỗi chết!" Nhiếp Kiện An chu chu miệng nói. Bây giờ hồi tưởng lại tình hình lúc tối, chân nhóc muốn nhũn cả ra, không biết lúc đó làm sao mà đứng được. Cậu nhóc ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, sùng bái nói với Thiệu Hân Đường: "Nghĩa phụ, người rất là bình tĩnh, con còn nhìn không ra khác thường. Con chỉ không hiểu, sao Diêm phó quan lại thả chúng ta?"

"Nói thật, ta cũng không biết." Thiệu Hân Đường nắm tay cậu nhóc: "Đi! Nghĩa phụ đưa con đi ăn, chúng ta không đi xe này nữa, chúng ta mua hai vé khác."

Hai người tìm được một gia đình mở quầy bán bánh bao, tại quán nhỏ đơn sơ, mỗi người ăn bốn cái bánh nhân thịt trắng mềm

mềm, uống thêm một chén cháo nóng, cuối cùng cũng tròn bụng ấm thân. Thiệu Hân Đường làm việc cẩn thận, e ngại quay lại chuyến xe lửa ban đầu sẽ xuất hiện vấn đề, nên quyết định mua hai vé của một chuyến xe khác.

Nhưng đi đâu lại khiến cậu do dự. Đời trước, quê nhà của cậu ở Thượng Hải, đó là nơi cậu yêu thích cũng rất quen thuộc. Tuy bây giờ là Thượng Hải của vài chục năm trước, nhà cao tầng còn chưa có mọc san sát nhau, nhưng từng con đường, từng hẻm nhỏ cậu đi qua cũng có cảm giác thân thuộc. Cậu muốn đi Thượng Hải, lại nghĩ đến người chị của Vu Chiến Nam, Vu Hân Nhã cũng ở đó. Thành phố lớn như vậy, cơ hội chạm mặt nhau là rất rất nhỏ, nhưng cậu vẫn thấy lo lắng.

Tần Việt Vinh nói là hắn đã an bài tốt mọi thứ cho cậu tại Thượng Hải, cậu chỉ cần đến nơi là được. Nhưng mà, cậu đang cố sức tìm kiếm tự do, không phải tìm một người khác che chở mình, lại phụ thuộc lần nữa. Hơn nữa, cậu không muốn lưu lại chút manh mối nào. Không phải cậu không tin Tần Việt Vinh, mà vì thế lực của Vu Chiến Nam quá lớn, cậu phải kín đáo. Lần này là do hắn trọng thương, lơ là cảnh giác, cậu mới có thể thoát được. Thiệu Hân Đường không muốn Vu Chiến Nam lần theo manh mối của Tần Việt Vinh tìm ra cậu.

"Kiện An, con muốn đi đâu?" Thiệu Hân Đường đột nhiên hỏi.

"Con, con đi đâu cũng được, chỉ cần cho con đi theo người là tốt rồi." Nhiếp Kiện An bị bất ngờ, sau đó chắc như đinh đóng cột trả lời.

Thiệu Hân Đường cảm động. Dù mình có đến chân trời nào, cũng sẽ có đứa trẻ này một mực đi theo. Nhưng đi đâu vẫn là một vấn đề, Thiệu Hân Đường nghĩ: "Ta cũng không biết đi chỗ nào, dù sao vẫn phải tìm ra một nơi để đặt chân."

"Nghĩa phụ, người không nghĩ ra sao? Con chưa có đi đâu nên cái gì

cũng không biết.” Đôi mắt to tròn của Nhiếp Kiện An hướng về Thiệu Hân Đường.

“Ngốc!” Thiệu Hân Đường xoa xoa đầu nhóc, nói: “Sau này, con muốn đi chỗ nào, nghĩa phụ sẽ đưa con đi!”

Nói thì nói vậy, những năm này cũng không thích hợp để đi du lịch, bởi vì trong nước đang là thời kỳ lịch sử rối ren.

“Con nghe Đầu Dưa Hấu nói, Thượng Hải là nơi tuyệt nhất cậu ấy từng tới. Vào ban đêm, có nhiều loại đèn đủ màu sắc, chiếu sáng như ban ngày. Còn có rạp chiếu phim, có ngôi sao điện ảnh rất đẹp nữa.” Nhiếp Kiện An nói xong, chớp mắt chờ mong nhìn Thiệu Hân Đường.

“Được, vậy thì đi Thượng Hải!”

Thiệu Hân Đường kéo tay cậu nhỏ đi mua hai tấm vé. Chuyện gì đến sẽ đến, có tránh cũng không thoát được. Cậu trốn đi là vì muốn sống cuộc sống mà cậu mơ ước, nên đương nhiên phải đến thành phố mà cậu yêu thích.

Lần này mua hai vé cạnh nhau không phải nghĩ nhiều.

Trước khi lên xe còn mua hai củ khoai lang nướng, nóng phỏng tay. Thiệu Hân Đường cuốn tờ báo cầm củ khoai thơm nức mũi mà không biết bắt đầu ăn thế nào.

Nhiếp Kiện An tinh mắt nhìn ra, cầm củ khoai trên tay mình bẻ ra làm đôi, bên trong củ khoai vàng óng, mùi thơm bay khắp toa xe.

Thiệu Hân Đường chưa từng ăn như vậy bao giờ... Món ăn bình dân làm cậu thấy rất mới mẻ, rất hào hứng. Trước đây cậu muốn ăn, cái gì cũng bày biện đẹp mắt tinh xảo, thiếu điều có người đưa đến tận miệng. Nhìn củ khoai vàng óng, nóng hổi hổi, cậu nghĩ trước đây mình đã bỏ lỡ biết bao nhiêu điều.

Trên chuyến xe này rất ít người, nguyên cả toa xe chỉ có vài người. Thiệu Hân Đường và Nhiếp Kiện An chọn một góc vắng nhất mà ngồi, ăn khoai nướng, sau đó cùng nhau nhìn ra cửa sổ, bầu trời bên ngoài ngày một sáng tỏ. Đột nhiên Nhiếp Kiện An lên tiếng, giọng nói rất nhẹ: "Lúc con muốn đi, con nói là đưa đồ vật này nọ, Đầu Dưa Hấu đòi đi theo, con không cho nhưng con khuyên không được, gấp quá nên con giận, con nói mấy câu không hay lăm..."

Thiệu Hân Đường sờ sờ đầu nhóc, không biết nên an ủi thế nào cho phải, thì cậu lại nghe Nhiếp Kiện An nói tiếp: "Sau đó nhóc liền nghe lời, còn nói chờ con về ngủ chung... Nhưng con thấy cậu ấy đã muốn khóc, con thật không tốt..."

"Con hối hận không?" Thiệu Hân Đường nghe cậu nhóc nói nhỏ cũng nhẹ giọng hỏi.

"Đương nhiên là không, con muốn đi theo nghĩa phụ, người ở đâu thì con ở đó." Nhiếp Kiện An nôn nóng bày tỏ tấm lòng.

"Ta biết." Thiệu Hân Đường cười trấn an Nhiếp Kiện An: "Đầu dưa hấu còn nhỏ, không lâu sau cậu nhóc sẽ quên chuyện này, con đừng lo lắng."

Thật sự sẽ quên sao... Nhiếp Kiện An cúi đầu để không ai nhìn thấy cậu đang nghĩ chuyện gì.

Mà trong lòng Thiệu Hân Đường cũng không thản nhiên như vậy. Lời Vu Chiến Nam nói vẫn còn vang bên tai, còn ghi nhớ trong lòng cậu...

"Ta trả khế bán thân lại cho em, về sau đừng nghĩ đến chuyện này nữa, về sau chúng ta vui vẻ sống với nhau..."

"Những chuyện trước kia chúng ta đều hãy quên đi. Ta sẽ đối xử tốt với em, em cũng đừng rời đi nữa, được không?"

"Là em, ta chỉ có một người vợ là em. Vợ à, sau này ta sẽ đối xử tốt với em!"

"..."

Nhưng có những việc không phải nói quên là quên. Việc cậu bỏ đi sẽ để lại trong lòng Vu Chiến Nam những đau xót không thể xóa nhòa, có lẽ sẽ không dễ chịu hơn những gì hắn làm cho Thiệu Hân Đường. Nên, nếu trong cuộc đời này có một lần gặp lại, Vu Chiến Nam có thể hay không sẽ quên những chuyện đã qua...

Phụ tử hai người, một lớn một nhỏ, đặt chân đến thành phố Thượng Hải xa lạ này, bắt đầu cuộc sống mới.

Thiệu Hân Đường mở bao da mà Tân Việt Vinh đưa cho, bên trong toàn bộ là tiền, số tiền giấy có giá trị cũng ngang với ba thỏi vàng mà cậu mang theo. Thiệu Hân Đường nhớ đến những việc Tân Việt Vinh đã làm vì cậu, trong lòng cảm động. Từ khi cậu bước chân vào thế giới này, chưa có người bạn nào quan tâm cậu được như vậy...

Nhiếp Kiện An chứng tỏ mình là một đứa trẻ rất có năng lực. Bọn họ thuê một chỗ trong một đại viện, cậu nhóc bận rộn hẳn lên, so với chủ nhà là Thiệu Hân Đường còn giống chủ hơn. Cậu như tiểu quản gia tìm kiếm công nhân nơi nào có năng lực, cùng với ông chủ cửa hàng nội thất một hơi trả giá, kết quả mua được bộ xích đu mà Thiệu Hân Đường thích vẽ nhà.

Thiệu Hân Đường cũng hừng hực ý thức trách nhiệm, nghĩ rằng mình cần phải gánh vác giáo dục con trai nhỏ, chăm nom nhà cửa, trọng trách nặng nề, vừa nghĩ thôi là nhiệt huyết đã sôi trào.

Có điều, mỗi ngày nhìn Nhiếp Kiện An ngoan ngoãn đến trường, rồi một tay làm thức ăn so với Thiệu Hân Đường không biết ngon hơn bao nhiêu lần, nhà cửa lau chùi quét dọn sạch sẽ ngăn nắp, Thiệu Hân Đường bắt đầu áy náy. Tới lúc này cậu mới biết mình vô dụng

cũi nào, ngoài hát hí khúc, cái gì cậu cũng làm không tốt.

Xem cuộc sống hiện tại của hai người, số tiền đang có cũng giúp họ sống thoải mái cả đời. Nhưng cho dù như vậy, Thiệu Hân Đường vẫn cảm thấy cậu cần ra ngoài tìm một công việc. Thời đại mày, máy tính hay điện thoại di động đều không có, cậu không thể ru rú ở nhà rồi ngu hóa chính mình, cuối cùng không có giao tiếp với ai.

Nhiếp Kiện An đối với ý tưởng Thiệu Hân Đường ra ngoài tìm việc rất không yên lòng. Nhìn nghĩa phụ khuôn mặt so với mấy cô gái còn nhỏ nhẵn mềm mại hơn, nếu bị người ta ăn hiếp không biết phải làm thế nào. Cậu nhóc bị nghĩa phụ nắn cho hai má đều đỏ cả lên, nói: "Yên tâm đi, ta biết nên làm thế nào."

Thiệu Hân Đường cũng từng suy nghĩ đến lý do mình khiến người ta dễ chú ý, cậu thật cảm thấy ngủ quan không khác người lăm, nhất là người phương Đông. Như vậy nguyên nhân của mọi việc là do cậu quá trắng. Tục ngữ nói, một trắng che trăm xấu. Thiệu Hân Đường xác định chính điều này khiến cho mình trở nên dễ bị chú ý. Cho nên, cậu quyết định đền cửa hàng bán son phấn, mua vài loại phấn dành cho nam giới, khi thoa lên sẽ có làn da ngâm đen khỏe mạnh. Mỗi ngày đều đặn, kiên nhẫn thoa một lớp thật dày lên mặt, cũng không cần làm gì thêm, cả người đã như biến thành một người khác. Ít nhất khi đi trên đường cũng ít người để ý.

Càng lớn, Nhiếp Kiện An càng có bộ dáng của quản gia. Một hộp phấn nhỏ mấy chục đồng đại dương, cậu nhóc cũng xót tiền, nhưng mỗi khi nhìn nghĩa phụ chẳng tiêu xài gì, thoa phấn thật dày lên mặt, trong lòng cậu đều đau...

Thiệu Hân Đường bằng cấp gì cũng không có, Thiệu Hân Đường đành dựa vào thực lực, tìm được một chân phiên dịch trong một tòa soạn. Công việc không quá nhiều áp lực, mỗi ngày nhàn nhã. Tiền lương không nhiều nhưng cũng đủ cho cậu và Nhiếp Kiện An chi tiêu. Thiệu Hân Đường thấy sống như vậy rất vui vẻ thư thái, cậu rốt cục cũng được sống cuộc sống mà cậu hằng mơ.

Ngày cứ hạnh phúc như vậy mà trôi qua...

Chương 71: Sáu năm sau

Sáu năm sau.

Ngày 7 tháng 2 năm 1937. Bầu trời Thượng Hải một màu âm u,
thâm trầm.

Thiệu Hân Đường ôm một chồng văn kiện cao cao, đang đi trong
ngõ nhỏ. Còn chưa ra tới đường lớn, cậu đã nghe được tiếng hô
khẩu hiệu vang dội: “Kháng Nhật cứu nước! Đả đảo quân bán nước!
Giành lại Trung Hoa!”

Thiệu Hân Đường nhìn một đám học sinh, sinh viên giơ cờ xí, hô
khẩu hiệu, cậu đứng ở đầu ngõ không biết có nên đi ra hay không.

Từ cách đây một năm, học sinh, sinh viên đã bắt đầu nhiều lần bã
khóa xuống đường, lần sau so với lần trước càng khí thế, bức bách
chính phủ Trung Quốc chính thức khai chiến với Nhật Bản, vì đồng
bào đã hy sinh báo thù.

Sáu năm trước đây, Ba tỉnh Đông Bắc bị bao vây. Nhật Bản tại Trung
Quốc càng tỏ ra không chút kiêng nể gì. Chính phủ Trung Quốc gần
như sụp đổ, bởi vì ý tưởng “an cư lạc nghiệp” của chính phủ quốc
dân và quần chúng nhân dân không hề giống nhau. Họ là chính
quyền, họ làm chính trị, nên vài năm trở lại đây, chính sách
“Nhương ngoại tất trước an nội” được Quốc dân Đảng quán triệt
chắc chẽ.

Hiện tại, ở Thượng Hải, người Nhật hành hành không kiêng dè,
nhưng Chính phủ Trung Quốc lại không quản. Mà những học sinh,

sinh viên lòng đầy nhiệt huyết, suy nghĩ cho quốc gia lại bị bọn họ ra quân trấn áp.

Mới hai ngày trước, Quốc dân quân nổ súng bắn chết hai nữ học sinh. Chuyện này nhanh chóng châm ngòi lửa cho cho nhóm Học sinh – Sinh viên ái quốc. Sinh viên các trường đại học sáng nay bắt đầu xuống đường, diễu hành trên các phố chính của Thượng Hải và đặc biệt là tập trung trước tòa thị chính cao giọng hò hét, yêu cầu trả lại công bằng.

Thiệu Hân Đường là một người dân Trung Quốc, cậu có thể hiểu những học sinh, sinh viên nhật huyết này. Nhưng việc của chính quyền, vĩnh viễn không phải là việc một dân chúng bình thường như bọn họ có thể hiểu. Thiệu Hân Đường biết Trung Quốc và Nhật Bản sẽ có một trận tử chiến, cậu cũng muốn vì quốc gia cống hiến một phần sức lực, cũng muốn ra sức hô khẩu hiệu. Nhưng mà chính cậu còn đang chạy trốn, không thể lộ mặt. Điều cậu có thể làm chính là viết, viết để khích lệ, để thức tỉnh những người Trung Quốc còn đang u mê, chưa biết phản kháng lại những đàn áp. Sau đó dùng bút danh của mình đăng trên tòa soạn báo hạng nhất tại Thượng Hải mà cậu công tác sáu năm nay, tờ Tân Nguyệt nhật báo. Cậu cũng từng dùng tiếng Anh viết một bài phân tích, trước toàn thế giới vạch trần phát xít Nhật, nhận được rất nhiều thư hồi âm và cổ vũ của đọc giả. Không ít đọc giả của cậu muốn biết thân phận thật và muốn gặp mặt cậu, nhưng từ trước khi Thiệu Hân Đường bắt đầu viết những bài báo đó, cậu đã nói chuyện cẩn thận với ông chủ của tòa soạn, Khúc Nghĩa Đông, cậu muốn thân phận của mình tuyệt đối bí mật.

Khúc Nghĩa Đông là một học giả năm mươi tuổi, tòa soạn báo của ông cứ tự do hoạt động mà không rơi vào tầm ngắm của chính phủ, đủ biết thế lực phía sau ông hùng hậu cỡ nào. Năm đó, Thiệu Hân Đường đi xin việc mà một tấm bằng lận lưng cũng không có, cậu cũng không ôm chút hy vọng nào. Trùng hợp, lúc đó là Khúc Nghĩa Đông tự mình phỏng vấn. Khúc Nghĩa Đông năm đó nhìn giống như anh trai lớn trong nhà, vẻ mặt hòa ái, cùng cậu nói chuyện tình hình

thế giới, lại bàn về văn đề trong nước, không đến một giờ đồng hồ, ông liền đồng ý thuê Thiệu Hân Đường.

Bản thân Thiệu Hân Đường cũng rất kinh ngạc, cậu hoàn toàn không nghĩ đến người đàn ông trung niên ăn mặc giản dị này lại là ông chủ. Khi đó cậu còn do dự hỏi: "Chẳng lẽ chú không cần xem qua văn của cháu sao?"

"Vậy cậu biết viết chữ không?" Lúc đó, Khúc Nghĩa Đông đã hỏi như vậy.

Thiệu Hân Đường gật đầu.

"Chỉ cần biết viết chữ là được, nơi này của chúng tôi không cần mấy nhà thư pháp, cũng không phải mấy kẻ ngốc có bằng cấp, chúng ta cần là những người trẻ tuổi có năng lực phân tích, có suy nghĩ cá nhân sâu sắc, nhiệt thành yêu mến tổ quốc, có cái nhìn khách quan với cục diện thế giới."

Khi đó, Khúc Nghĩa Đông không biết rằng, Thiệu Hân Đường không chỉ biết viết chữ, cậu còn có thể sử dụng thuần thục sáu ngôn ngữ nước ngoài. Trong sáu năm, cậu đã có những cống hiến không thể đo lường cho tòa soạn báo. Về sau, Thiệu Hân Đường trở thành trợ thủ đắc lực không thể thiếu bên cạnh Khúc Nghĩa Đông.

Thiệu Hân Đường nho nhã, lễ độ, tao nhã, trong bất kỳ tình huống lớn nhỏ đều không nao núng, đồng tình với kẻ yếu, không sợ quyền thế. Đáng quý nhất là cách cậu đối nhân xử thế, không phải loại người không có lòng biết ơn, cậu thông minh và có chính kiến rất mạnh.

Khúc Nghĩa Đông đối với cậu vừa lòng đến không thể vừa lòng hơn. Qua nhiều năm làm việc cùng nhau, ông cùng người bạn đời của mình đã xem Thiệu Hân Đường như con cái trong nhà.

Còn một chuyện khác là Khúc Nghĩa Đông và vợ cực kỳ yêu thương,

tôn trọng nhau, lại chỉ có một cô con gái. Hai người còn len lén lên kế hoạch đem con gái gả cho Thiệu Hân Đường, để cậu chính thức thành người một nhà với mình. Có lẽ so với Thiệu Hân Đường, đàn ông thành công không thiếu, nhưng nhìn chung, các phương diện của cậu đều có thành tích đáng kể, lại là một người ôn nhu săn sóc. Quả thật là lựa chọn tốt nhất để làm con rể.

Nếu như bình thường, Thiệu Hân Đường sẽ không mạo hiểm đi ngang qua một đám học sinh đang biểu tình thế này. Nhưng tòa soạn báo lại ở ngay phía đối diện, mà hôm nay cậu đi trễ, mọi người còn chờ văn kiện cậu mang đến.

Thiệu Hân Đường nhìn thoáng qua đoàn người, cắn răng, quyết định đi ngang qua.

Thiệu Hân Đường vẻ ngoài trắng nõn, cho dù năm nay đã hai mươi bốn tuổi, nhìn cậu cứ như học sinh mười bảy, mười tám tuổi. Cho nên khi cậu đi vào trong đoàn người, không có ai hoài nghi.

Cậu chen trong đám người, từng chút, từng chút đi về phía tòa soạn. Mắt thấy cửa tòa soạn đã ngay trước mặt, đột nhiên “Bang bang” hai tiếng súng vang lên, xuyên qua tiếng hò hét của nhóm học sinh, sinh viên đang hô khẩu hiệu.

Thiệu Hân Đường cả kinh, cậu muốn đẩy mấy người trước mặt, chạy nhanh vào tòa soạn, không ngờ cả đoàn người bất ngờ trở nên rối loạn, nhóm học sinh bắt đầu sợ hãi la hét, mạnh ai nấy chạy về phía trước. Thiệu Hân Đường một tay ôm chồng văn kiện, bị xô đẩy vào giữa những người đang chạy trối chết về phía trước...

Cho nên đến lúc cậu bị bắt đưa về đồn, cậu còn cảm thấy thật chẳng hiểu gì cả. Cậu ôn tồn nói với binh lính đang khóa cửa: “Đại ca, tôi thật sự không phải học sinh đâu. Tôi là nhân viên công tác ở tòa soạn Tân Nguyệt nhật báo, tôi chỉ đi ngang qua thôi, ngài bắt nhầm...”

"Ai bắt nhầm? Ông đây chính là bắt bọn ăn không ngồi rồi các người, rảnh rồi không có gì làm mỗi ngày chỉ biết gây sự!" Bình lính xoay người, hung ác nhìn Thiệu Hân Đường, cảnh cáo: "Đừng có ở đó mà ồn ào, khiến tâm tình ông đây không tốt, đều đem các người ra ngoài đánh!" Sau đó khóa cửa, đi ra ngoài.

Thiệu Hân Đường buồn bực nhìn cánh cửa, lúc bị bắt vào, văn kiện đều bị tịch thu. Thiệu Hân Đường không hiểu sao mình lại gặp chuyện thế này nữa. Sao người ở trước tòa thị chính đông như vậy không bắt? Tự nhiên lại đến trước cửa tòa soạn bắt. Học sinh biểu tình hàng ngàn thì thả ra, cậu chỉ là bình dân bách tình, một phóng viên nho nhỏ, bắt làm gì không biết.

Nói đúng ra cũng không có gì kỳ quái, tình huống lúc đó hỗn loạn, lúc binh lính tới bắt người, theo lý thì Thiệu Hân Đường có thể tránh được. Nhưng ngay lúc đó không biết từ đâu, có ánh đèn loang loáng rơi vào mặt, Thiệu Hân Đường theo bản năng che mặt, quên mất phải chạy, cậu chỉ nghĩ là không để người ta chụp được mặt mình. Cuối cùng, cậu cùng với hơn hai mươi người đi đầu nhóm học sinh biểu tình đều bị bắt...

Nghĩ đến đây, Thiệu Hân Đường lại thở dài. Quá khứ đã qua sáu năm, theo lý thuyết cậu không cần tránh né. Trong năm vừa rồi, cậu đã cùng Khúc Nghĩa Đông xuất hiện ở những trường hợp công khai mà không cần quá để ý. Cậu đã nghĩ đến những nơi đó thì có sao, Vu Chiến Nam chắc đã quên tên cậu.

Làm việc ở tòa soạn báo, có rất nhiều việc cần phải làm. Ví dụ như các tòa soạn lớn trong cả nước, mỗi ngày đều gửi đến đây một tờ.

Một ngày nào đó của tháng sáu năm ngoái, cô gái mới tới tòa soạn cầm một tờ Thiên Tân, vẻ mặt sùng bài thở than: "Không nghĩ tới Vu đại soái là người si tình như vậy. Cô gái kia ấy, đàn ông tốt như vậy cũng không cần, chạy mất. Thật là khờ quá!"

Cô ấy nói xong, toàn bộ tòa soạn đều hiểu kì, tranh nhau xem. Sau

đó, mỗi người đều thốn thức phát biểu cảm nghĩ. Thiệu Hân Đường biết Vu đại soái mà họ đang nói đến chính là Vu Chiến Nam. Khi mọi người đều xem xong, tờ báo kia cũng về tay cậu. Cậu nhìn tiêu đề của tờ báo “Quyền lực một phương, Thiết huyết quân phiệt, cũng không thoát khỏi một chữ tình.”

Đây rõ ràng bắt nguồn từ một tờ báo lá cải hạng ba nhưng bởi vì nhân vật chính là Vu Chiến Nam, quân phiệt uy chấn cả nước, nên hắn nghiễm nhiên xuất hiện trên trang bìa nhật báo hàng đầu Thiên Tân.

Thiệu Hân Đường còn nhớ rõ nội dung. Vu đại soái đã qua tuổi ba mươi nhưng vẫn độc thân. Mọi người vẫn muốn đào bới nguyên nhân. Khi phóng viên bám riết không tha điên cuồng oanh tạc, Vu Chiến Nam lần đầu tiên đề cập đến vấn đề tình cảm của mình trước công chúng. Hắn nói: “Không phải là không có, đã từng có, nhưng cô ấy đã đi rồi, ta vẫn luôn tìm kiếm.”

Trong tiếng Trung, khi nói chuyện sẽ không phân biệt được là “cậu ấy” hay là “cô ấy”. Các phóng viên tất nhiên cho rằng đó là “cô ấy”. Nhưng lúc Thiệu Hân Đường đọc những lời này, tim đều run rẩy. “Cô ấy” trong lời nói của Vu Chiến Nam chính là cậu.

Thiệu Hân Đường không biết cảm xúc đang dâng lên trong lòng mình là gì. Hận ý với Vu Chiến Nam năm đó đến nay dường như đã không còn, cậu không có hơi đâu mà ghi nhớ khuyết điểm của một người. Nhưng nếu gặp lại, cậu không biết tình cảnh sẽ trở nên thế nào. Vu Chiến Nam sẽ nổi giận? Nhớ nhung? Hay là xa lạ? Cậu hoàn toàn không biết. Cho nên cậu vẫn tránh né những sự kiện có thể đăng báo hoặc phải lộ diện. Cậu thừa nhận, cậu chính là đang trốn tránh...

“Anh ơi, anh là người của Tân Nguyệt nhật báo thật sao?”

Thiệu Hân Đường quay đầu lại, nhìn thấy một nhóm thiếu nam, thiếu nữ mặt mày tèm lem vẫn đang tràn đầy nhiệt huyết. Ý thức

được bọn đang hỏi mình, cậu gật đầu.

"Thật sao? Quá tốt!" Một cậu học sinh khoảng mười bảy, mươi tám tuổi reo lên, hưng phấn hỏi: "Anh làm công tác gì ở Tân Nguyệt?"

Thiệu Hân Đường trầm ngâm một chút, không biết trả lời thế nào, trên thực tế, công việc lớn nhỏ trong tòa soạn cậu đều tham gia một chân, có khi lên kế hoạch, có khi xét duyệt,...

Cậu học sinh kia thấy Thiệu Hân Đường không trả lời, tưởng là chức vụ của cậu quá thấp ngại nói ra, nên rất hiểu ý lên tiếng: "Anh tốt nghiệp đại học Phục Thượng sao? Anh vào làm từ bao giờ. Nghe nói mấy năm gần đây sinh viên của Phục Thượng họ cũng không cần. Tân Nguyệt rất khó vào."

Thiệu Hân Đường cười cười, nói: "Anh không phải sinh viên của Phục Thượng, anh làm việc ở đó cũng nhiều năm rồi."

"Thật không? Nhìn anh thiếu điều còn nhỏ hơn em nữa đó!" Cậu học sinh không tin hô lên, sau đó tìm sự đồng tình của cô bạn ánh mắt cũng sáng rõ trong suốt như cậu: "Từ Lôi, cậu nói thử xem?"

Cô gái tên Từ Lôi gật gật đầu, ít khi gặp một nam nhân xinh đẹp như Thiệu Hân Đường, cô có chút ngượng ngùng mở miệng: "Anh ơi, anh có biết Mr. Vincent không?"

Vincent là bút danh của Thiệu Hân Đường. Được hỏi như vậy, Thiệu Hân Đường không biết phải trả lời làm sao, cuối cùng cũng nói: "... Cũng có biết."

Cậu vừa nói, mươi mấy học sinh trong nhà giam đều hưng phấn cả lên. Cậu học sinh mới nói chuyện lúc nãy nói: "Anh ơi, anh biết không? Mr. Vincent vừa là thầy, vừa là thần tượng của tụi em!"

Cậu là thầy của bọn họ hồi nào vậy? Thiệu Hân Đường nghe bọn nhỏ lao xao, ồn ào thảo luận khí thế, đều vây quanh chủ đề Mr.

Vincent. Thiệu Hân Đường cũng không rõ lầm, chẳng qua cậu chỉ viết vài bài báo, không ngờ lại có địa vị cao như vậy trong lòng nhóm học sinh – sinh viên. Phải nói là bọn nhỏ rất sùng bái cậu, xem cậu như là biểu tượng của lãnh đạo thời đại mới...

Tuy rằng các cô các cậu ấy tưởng tượng Thiệu Hân Đường thành ông lão bảy tám mươi tuổi, mang kính râm, nhở gầy, tinh thần quắc thước, cậu vẫn rất vui vẻ. Cậu nghe nhóm học sinh quên hết trời đất thảo luận về chính mình, có khi tranh luận đến đỏ mặt tía tai, đôi khi sẽ mỉm cười kể cho họ một ít chuyện về "Mr. Vincent".

Mãi cho đến sáu bảy giờ tối, bọn họ vẫn chưa được thả ra. Cơm nước đều có người đưa tới, trong đó có người nhà học sinh, cũng có từ bên phía Thiệu Hân Đường. Chỉ là Thiệu Hân Đường hoàn toàn không muốn ăn, Hiện giờ, chắc là Nhiếp Kiện An đã biết tin cậu bị bắt rồi, hắn là cậu nhóc lo lắng.

Chương 72: Ngục giam

Bốn tên lính trông coi bọn họ mua mấy gói đồ nhắm, cùng với rượu của người nhà những học sinh đưa vào, bày bàn ghế ở khoảng trống trước phòng giam, uống quên trời quên đất.

Gần 8h tối, bọn họ còn chưa được thả ra, nhóm học sinh bắt đầu cảm thấy nghi ngờ, ai nấy im lặng nhìn chăm chăm ra cửa, không biết khi nào người nhà mới tới đón, không biết bản thân chừng nào mới được thả.

Học sinh ở độ tuổi này sôi nổi, nhiệt huyết và lý tưởng về cuộc sống vẫn còn ngây thơ, đơn thuần, đâu có hiểu được hiện thực tàn khốc thế nào.

Tuy nơi họ bị giam giữ cũng xem như không tồi, nhưng không gian trống trải, chỉ có bốn bức tường xanh xao lạnh lẽo, trên cái giường nhỏ trong góc phòng có mỗi cái chăn, bẩn đến nỗi không biết màu gì. Những cô cậu học trò được nuông chiều từ bé, chưa từng gặp chuyện thế này, tránh càng xa càng tốt, ban đầu còn thảng lưỡng, chỉ qua một buổi chiều, cả bọn đều mệt đến nỗi tựa vào mấy bức tường lạnh ngắt.

Mấy cô gái ôm nhau ngồi dưới đất, đã không còn hưng phấn như ban đầu nữa, mặt mũi đáng thương im lặng, bị lạnh đến phát run. Nam sinh trải quần áo ra neden đất cho các cô ngồi đỡ lạnh, trên người cũng chỉ còn quần áo mỏng manh.

Thiệu Hân Đường nhìn bọn họ, không nhịn được thở dài. Tuy rằng chính cậu bị liên lụy phải vào nơi mà cả đời cậu cũng không bao giờ

tới nếu không có gì bất ngờ, nhưng bây giờ có nói gì cũng muộn. Thiệu Hân Đường nhìn mấy tên lính đang nói chuyện tào lao, cười càng lúc càng lớn bên kia, gọi một tiếng: “Anh lính ơi!”

Bọn lính chẳng buồn đứng lên, chỉ xoay lưng quát lớn: “Ôn ào cái gì!”

“Trời lạnh quá, có thể cho chúng tôi vài cái chăn không? Ở đây còn có nữ sinh.” Thiệu Hân Đường cũng không khách sáo, trực tiếp đưa ra yêu cầu, nhưng thái độ cực kỳ cung kính.

“Cút đi, cái thứ không biết nhục, bày đặt thương hương tiếc ngọc...”

Một tên vừa nói, mấy tên khác cũng cười ầm lên, như là có chuyện gì đáng cười lắm vậy, cười đến vô cùng đánh khinh.

Thiệu Hân Đường bỏ qua ghê tởm trong lòng, tiếp tục hoà nhã cười nói: “Tôi có chút tiền tiêu vặt, muốn biếu các anh lính đây mua thêm rượu và đồ nhắm, nhờ các anh sắp xếp giúp một chút nhé.”

“Vậy mà không nói sớm.” Một tên tức thì đứng dậy, cầm đi mười khối tiền đại dương trên tay Thiệu Hân Đường, còn thuận tiện sờ soạng tay cậu một cái, đáng khinh nói: “Cmn sao còn mềm hơn cả tay đàn bà thế này?”

Thiệu Hân Đường hất tay hắn ra. Mấy nam sinh đã tức giận muốn nổ phổi lập tức đứng dậy hét lớn: “Ngươi nói cái gì?”

“Ai nha, còn khỏe dữ đó chớ?” Hắn híp híp mắt, ác độc nói: “Tuy rằng ông đây không xử được các ngươi, nhưng chăn hay cái gì cũng không có đâu!”

Thiệu Hân Đường bỏ qua cảm giác tớm lợm bị đụng chạm, ngăn lại nhóm nam sinh, tiếng nói của cậu không to không nhỏ lại rất có tính uy hiếp: “Đều ngồi xuống cho tôi!”

Ở chung với nhau một ngày, nhóm nam sinh đến cả chính phủ cũng không thèm nể lại vì một câu nói của Thiệu Hân Đường mà ngoan ngoãn ngồi xuống. Vị phóng viên nho nhỏ, có vẻ ngoài còn đẹp hơn hoa khôi trong trường này có gì đâu đáng sợ, nhưng bởi vì người này chỉ mất một ngày khiến cả bọn cảm thấy kính trọng. Cậu không phải là người nói nhiều, bình thường thì có hỏi mới nói. Nhưng mỗi lời nói của cậu đều mang theo ôn hoà và hiểu biết. Cho nên một người vẫn luôn hoà nhã, lịch sự, khoé miệng luôn nở nụ cười ôn nhu xinh đẹp, đột nhiên lớn tiếng, đã dọa cả bọn một phen, ngoan ngoãn đứng lui về phía sau, nhìn mấy tên lính bên ngoài băng ánh mắt phòng bị.

"Anh lính, anh đừng chấp nhặt với bọn chúng, cho chúng tôi cái mềm đi, vài hôm nữa người nhà đến đón, tôi nhất định không quên lòng tốt của anh." Thiệu Hân Đường nhìn trên lính kia, vẫn cung kính nhưng đã không còn thân thiện như vừa rồi.

Tên kia híp mắt nhìn cậu trong chốc lát, nói: "Được, chính ngươi nói! Đến khi người nhà tới đừng có quên ta đây!"

Cuối cùng, bọn lính đưa cho họ bốn năm cái chăn. Mặc dù thiếu, nhưng có còn hơn không. Vài cô gái ôm nhau vào một chỗ, cũng coi như tạm ổn.

"Tân tiên sinh, cảm ơn anh!" Hai má Từ Lôi ửng hồng, ngượng ngùng nói cảm ơn.

"Không có việc gì." Thiệu Hân Đường cười một cái, đang muôn tìm một góc nghỉ ngơi trong chốc lát, thì nghe một nam sinh nói: "Tân tiên sinh, anh đắp chung với tụi em này, không anh sẽ lạnh lắm đó."

Cậu nhìn thoáng qua mấy tên nhóc đang đắp chung chăn ngồi sát rạt sưởi ấm, hết sức kiên quyết lắc lắc đầu. Cậu đồng tính đó biết không, cứ như vậy cùng một đám nhóc sưởi ấm, có gì đó sai sai.

Bọn họ thấy khuyên thế nào Thiệu Hân Đường cũng không chịu qua,

nữ sinh bên này bèn ngồi gần lại với nhau một chút, để có dư ra một cái mền nhỏ cho cậu. Thiệu Hân Đường từ chối không được, nên nhận cái mền cũ, cuộn lại ngồi trong góc.

Thật ra, nếu là cậu, cậu sẽ không bao giờ hạ mình mềm giọng với mấy tên quân binh bại hoại ngoài kia, nhưng ở đây có nhiều nữ sinh mà thời tiết thì quá lạnh, nếu cứ như vậy chịu một đêm, chắc đều ngã bệnh hết.

Đêm càng khuya, càng lạnh. Vài nữ sinh nép vào nhau ngủ. Ai cũng đều mệt mỏi. Thiệu Hân Đường nhìn khuôn mặt buồn ngủ của bọn họ mà nhớ tới nghĩa tử Kiện An.

Nhiếp Kiện An cũng gần mười bảy, sắp thành thanh niên rồi. Mặc dù không còn khả ái như lúc bé, nhưng vẫn là thiếu niên khôi ngô. Thiệu Hân Đường không hiểu tại sao nhóc lại lớn nhanh như vậy, rõ ràng ngày nào cũng ăn nhiêu đó, ngày nào cũng thấy, đến một hôm, cậu phát hiện thằng nhóc lóc chóc cần cậu dỗ dành ngày xưa nay đã cao lớn hơn cậu rồi.

Nhiếp Kiện An rất giỏi, năm trước vừa tốt nghiệp thủ khoa, thầy chủ nhiệm và hiệu trưởng đều khuyên nhóc ở lại trường công tác, nhưng nhóc từ chối. Tuy rằng Thiệu Hân Đường cảm thấy dạy học cũng tốt nhưng cậu làm cha theo kiểu dân chủ, sẽ không can thiệp vào ước muối của bọn trẻ. Cho nên, lúc Nhiếp Kiện An mượn cậu tiền vốn, muốn đi kinh doanh gì đó, cậu đồng ý không hề do dự.

Một phần cũng là do bất kể Thiệu Hân Đường nói cái gì, Nhiếp Kiện An cũng đồng ý không hề suy nghĩ. Cậu không biết mình tích được bao nhiêu đức hạnh, mà đời này khơi khơi có đứa con vừa nhu thuận vừa biết nghe lời.

Nghĩ đến đây, cậu lại không kiềm được tiếng thở dài. Gần đây Thượng Hải rất loạn, cậu đột nhiên mất tích thế này, Nhiếp Kiện An chắc chắn lo lắng không yên. Thông thường, chính phủ bắt người ngay trước toà soạn như thế, người trong toà soạn chắc hẳn phải

biết cậu bị bắt nhốt cùng với đám học sinh. Nhưng sao đã qua một ngày mà vẫn không có chút tin tức gì, chuyện này rất kỳ lạ.

Nhắc tới mới nói, chính phủ lần này chắc cũng muốn dằn mặt hội học sinh – sinh viên, nên mới câu lưu bọn họ vài ngày. Nhưng dựa vào thế lực của Khúc Nghĩa Đông tại Thượng Hải, bảo lãnh cậu ra cũng không khó. Sau nhiều năm làm đồng nghiệp, nếu ai nói Khúc Nghĩa Đông mặc kệ cậu, thì dù đánh chết cậu cũng không tin.

Nhưng mà, rõt cuộc thì chỗ nào không đúng...

Thiệu Hân Đường đang nghĩ đến đau cả đầu, thì bên ngoài vang lên tiếng gõ vào cửa sắt "Keng Keng Keng", mấy tên quân binh đã uống đến choáng váng, mũ cũng không đội, xiêu vẹo đi mở cửa, miệng thì mắng: "Hơn nửa đêm, đứa nào cmn không chịu ngủ, tới đây phá giặc mơ đẹp của ông đấy?"

Cửa phòng giam của Thiệu Hân Đường không đối diện với cửa ra vào, cậu không thấy bên ngoài, chỉ có thể lắng nghe. Sau, cậu lại nghe tiếng mở cửa của đồn cảnh sát. Ngay lúc đó, đột nhiên không có một âm thanh nào, nhưng lập tức cậu nghe tiếng lấp bắp của tên lính đi ra mở cửa, có vẻ như đã hoàn toàn tỉnh rượu: "Cục... Cục trưởng..."

Cục trưởng?

Thiệu Hân Đường hơi kinh ngạc, có lẽ nào là Khúc Nghĩa Đông phái người tới đón cậu, còn rất khí thế mời được cả Cục trưởng. Thiệu Hân Đường vẫn nheo mắt ngồi dưới đất chứ không có đứng dậy. Lỡ như đây là người nhà của cô cậu học sinh nào đó đến đón, cậu mà đứng lên trước thì xấu hổ lắm đó.

"Người đâu?"

Một giọng nam trung trầm thấp vọng vào bên trong, không biết tại sao, Thiệu Hân Đường cảm thấy giọng nói này quen quen.

Nhưng không nhớ được đã nghe ở đâu.

Tiếng bước chân của một nhóm người vang lên trên hành lang trống trải, cậu nheo mắt nhìn đôi giày quân dụng bóng loáng xuất hiện trong tầm mắt, rồi dừng lại phía ngoài song sắt phòng giam.

Thiệu Hân Đường nhìn lên, lập tức thấy một gương mặt quen thuộc, hàm mím chặt, mắt một mí, da rất trắng, gương mặt nam tính lại rất phẫn chấn.

Quan trọng nhất là, người đàn ông này mặc quân trang của Nhật Bản!

Thiệu Hân Đường nhìn hắn, đôi mắt đột nhiên mở to nhìn trừng trừng. Cậu nhớ ra rồi, đây chẳng phải là Tham mưu trưởng trẻ tuổi của Nhật Bản năm đó sao, Yamaguchi Yutaka!

Theo phía sau Yamaguchi Yutaka là Cục trưởng Cục Cảnh sát Thượng Hải, mặc một bộ quân phục màu đen, đang ôm eo cậu trai người Nhật. Hắn cười lấp ló nói với Yamaguchi Yutaka: "Đại tá, đây là người ngài muốn tìm, chúng tôi lập tức thả, hoàn cảnh nơi này không được tốt lắm, cũng muộn rồi."

"Thả cm ngươi!" Một nam sinh kích động nhào tới song sắt phòng giam gào lên: "Ngươi là quân bán nước, ngươi không xứng làm người Trung Quốc!"

"Lách Cách" hai tiếng súng, Cục trưởng đứng phía sau binh lính đang chia họng súng tối om về phía phòng giam, nói: "Cấm nhúc nhích, còn nói nữa bắn các ngươi."

Nhóm học sinh nhìn bọn Nhật Bản bên ngoài, giận muốn nghẹt thở, chỉ hận không thể nhào lên.

Mà người cũng đồng thời vào nơi này, Yamaguchi Yutaka, mặt không biểu cảm nhìn qua khắp phòng, khi thấy Thiệu Hân Đường, môi

mỏng nhẽch lên nụ cười hàm xúc không rõ ý tứ.

Hắn hơi khom người chào Thiệu Hân Đường, nhẹ giọng nói bằng tiếng Nhật: "Tiểu mỹ nhân, cuối cùng ta cũng tìm được em."

Thiệu Hân Đường nghe hắn dùng ngữ khí vô cùng nghiêm trang, đứng đắn nói như vậy, còn xưng hô mờ ám, nỗi da gà khắp cả người, ghê tởm không chịu nổi.

Ánh mắt của mọi người lúc này đều hướng về phía cậu.

"Đại tá, ngài muốn tìm hắn phải không?" Cục trưởng nhạy bén, lệnh cho thủ hạ lấy chìa khóa.

Yamaguchi Yutaka nhẹ nhàng gật đầu một cái, ánh mắt vẫn như cũ nhìn chăm chăm Thiệu Hân Đường, khiến cậu cảm giác như bị một loài động vật âm u, độc địa nào đó theo dõi.

"Thiệu tiên sinh... anh... biết hắn hả?" Không nhịn được, một nam sinh mở miệng hỏi, vẻ mặt không tin.

Thiệu Hân Đường nhìn những gương mặt nôn nóng trong phòng giam, dùng tiếng Trung gần giọng: "Sao tôi lại quen biết với loại quân cướp bóc, xâm lược tổ quốc tôi!"

Tiếng nói của cậu lạnh lùng mà rõ ràng vang vọng khắp trong hành lang trống, người nghe đến đều biến sắc, mặt của vị Cục trưởng kia lúc này đã trắng bệch. Nụ cười của Yamaguchi Yutaka đông cứng trên khόe miệng, hắn lại dùng tiếng Nhật nói: "Đừng chọc ta giận, tiểu mỹ nhân, đối với em không có lợi."

Thiệu Hân Đường cũng chẳng buồn nhìn hắn, chuyển tầm mắt đến những binh lính Trung Quốc và tên Cục trưởng đang muốn dẫn cậu ra ngoài, cậu lạnh lùng hỏi: "Các ngươi muốn đem một người Trung Quốc giao vào trong tay tên cẩu Nhật Bản này sao?"

Tay của những tên đang kéo cậu ra đều run lên, lập tức nhóm học sinh ra sức phản kháng, nhưng cậu vẫn bị lôi ra ngoài. Hai tay bị còng ra phía sau.

Thiệu Hân Đường cũng không giãy dụa, chỉ lạnh lùng nhìn gương mặt cười giả dối của Yamaguchi Yutaka.

“Ở đây có ai ức hiếp em không?

Bất chợt, Yamaguchi Yutaka đổi thành tiếng Trung tiêu chuẩn cười hỏi Thiệu Hân Đường. Quân binh bên cạnh nghe được, mặt mày trắng nhợt.

Thế nhưng Thiệu Hân Đường xem như không thấy, cười lạnh nói: “Kẻ ức hiếp chúng tôi chính là bọn ăn cướp các người!”

Yamaguchi Yutaka còn nghĩ sẽ nói chuyện ôn hòa với cậu, nhưng lại bị khiêu khích nhiều lần như vậy cũng mất hết kiên nhẫn. Hắn cười lạnh, nói: “Sao cũng được. Nếu như vậy, chúng ta đi.”

Nhóm học sinh ở phía sau mắng chửi đến lạc giọng. Thiệu Hân Đường không còn chống cự, tình nguyện đi theo. Bởi vì cậu biết, những quân binh cầm súng kia có thể cứu cậu, nhưng họ sẽ không cứu...

Cậu không biết Yamaguchi Yutaka muốn đưa cậu đi đâu, trong lòng cậu bắt đầu cảm thấy tuyệt vọng. Nếu tên cẩu Nhật Bản này dám làm cái gì quá đáng hoặc ép cậu làm chuyện cậu không muốn, có chết cậu cũng sẽ không đồng ý...

Thiệu Hân Đường nhắm chặt mắt, theo chúng đi ra khỏi đồn cảnh sát, trong lòng thầm nghĩ, lần này thật không có ai tới cứu mình rồi...

Chương 73: Gặp lại

Thượng Hải luôn là nơi ca múa thái bình, cuộc sống về đêm cực kỳ phong phú, hàng đêm đèn đuốc chiếu sáng xanh, đỏ, tím, vàng chẵng khác chi ban ngày. Nhưng lại không bao gồm đồn cảnh sát ở nơi ngoại thành xa xôi này.

Hai tay Thiệu Hân Đường bị còng, khuôn mặt không có biểu tình gì song song bước đi bên cạnh Yamaguchi Yutaka. Ra khỏi cổng, bên ngoài không có lấy một đóm sáng, cả một vùng tối như mực. Hơn nữa, xung quanh quá sức yên lặng, yên lặng đến quyến.

Đường như cảm giác được điều gì, Thiệu Hân Đường ngẩng đầu nhìn thoáng qua đường cái tối tăm, rất nhiều bóng người, từng chút một dần hiện ra... Ngay lúc đó, Cục trưởng đứng sau hai tên lính mở đèn pha trong tay, trong nháy mắt ánh sáng rơi về phía ngã tư đường cũ nát.

Tất cả mọi người mở to hai mắt, lặng yên không một tiếng động, không biết từ khi nào, bên kia đường đã có hơn mười chiếc xe hơi màu đen đang dừng, cùng mấy trăm binh lính đang ghìm tay súng.

Trong im lặng, mấy trăm họng súng tối đen nhắm ngay những người mới từ cửa bước ra. Ai nấy đều bị dọa mất nửa cái mạng.

Thiệu Hân Đường hoàn toàn không rõ tình huống, vừa nhìn thấy mấy trăm tay súng đứng bất động, sợ tới nỗi giật bắn người. Cậu chưa từng trải qua chuyện gì như vậy.

Phản ứng của Yamaguchi Yutaka rất nhanh, giật lấy đèn pha trong

tay binh lính, rọi quét một vòng, hắn phát hiện xa xa mấy chục thước trên đường cũng có binh lính chĩa súng về phía này, sắc mặt trở nên rất khó coi.

Đúng lúc này, chiếc xe ở chính giữa đột nhiên mở cửa, một giọng nói cực kỳ tục tằn trầm thấp vang lên: "Yutaka-kun, lâu rồi không gặp!"

Vừa nghe đến tiếng nói này, lòng Thiệu Hân Đường run rẩy, so với vừa ra khỏi cửa lập tức nhìn thấy mấy trăm họng súng tối om nhầm ngay mình còn mãnh liệt hơn. Thiệu Hân Đường cảm thấy tim mình vừa trộm ngưng một nhịp, sau đó mãnh liệt co bóp trong lồng ngực... Cậu tưởng mình không nhớ rõ, cậu tưởng mình đã quên, nhưng thời điểm Vu Chiến Nam đứng trước mặt cậu một lần nữa, Thiệu Hân Đường mới ý thức được rằng, người đàn ông từng mạnh mẽ xuất hiện trong cuộc đời cậu, cũng đã mạnh mẽ lưu lại trong ký ức...

"Yutaka-kun, lâu rồi không gặp!" Tiếng nói khàn khàn dễ nghe, mang theo đùa cợt nói tiếp: "Ta thật không nghĩ ngươi còn sống."

Bên Vu Chiến Nam lập tức mở hơn mươi ngọn đèn pha, đồng loạt chiếu về bên này. Yamaguchi Yutaka cùng binh lính người Nhật đứng sau hắn sắc mặt đều cực kỳ khó coi, bị ngọn đèn chiếu tới lập tức nhắm hai mắt lại.

"Vu Chiến Nam, ta cảnh cáo ngươi, đây là Thượng Hải, ngươi không có quyền, cấp trên của ngươi sẽ không cho phép ngươi làm như vậy." Yamaguchi Yutaka nhắm mắt lại, âm ngoan mở miệng nói.

"Ta đây cũng nói cho ngươi..." Giọng nói Vu Chiến Nam lộ ra vài phần lãnh liệt: "Nơi này là Trung Quốc, không phải cái đảo quốc nho nhỏ muốn gì được nấy của ngươi!"

Yamaguchi Yutaka mím môi, lửa giận và câm hận không chút nào che giấu. Nhưng người của hắn đều bị khống chế, nên hắn không thể không cắn răng cùng con sói đói Đông Bắc nói điều kiện, hắn

gắn từng tiếng nói: "Vu Chiến Nam, cuối cùng là người muôn gì?"

"Ta đang định hỏi ngươi rõt cuộc muôn làm gì đây?" Vu Chiến Nam hờ lạnh một tiếng, âm ngoan nói: "Hơn nửa đêm, ngươi đến đón người của ta, ta phải thăm hỏi đôi chút mới phải."

Lúc Thiệu Hân Đường nghe giọng nói trầm thấp khêu gợi kia nói ra mấy tiếng "người của ta", trái tim không thể kiềm chế mà mạnh mẽ rung lên.

Yamaguchi Yutaka trầm ngâm một lúc lâu mới mở miệng, thanh âm đã trở lại vững vàng không cảm xúc, khoe môi hắn gợi lên đầy ác ý, lạnh lanh nói: "Ta nào biết hắn là người của ngươi, còn tưởng ngươi không cần nữa vứt đi rồi, nếu không sao lại bỏ cả sáu năm. Không ngờ, không phải ngươi bỏ, mà là người ta chạy mất, ngươi oán ai được đây, người ta đã không muốn ngươi, ngươi cứ đeo bám mãi coi không được. Người Trung Quốc các ngươi có câu "dưa hái xanh không ngọt", không phải sao?

Thiệu Hân Đường bị đèn chiếu vào muôn không mở nổi mắt, nghe Yamaguchi Yutaka ngay tại chỗ nói ra lời tàn nhẫn, mà bên Vu Chiến Nam thật lâu không có bất cứ âm thanh nào, chỉ thấy trong lòng ngày càng lạnh lẽo. Năm đó, quả thật hắn phụ Vu Chiến Nam...

Qua vài giây, mới nghe được giọng nói cực độ băng lãnh của Vu Chiến Nam: "Yamaguchi Yutaka, ta hiện tại có thể đem ngươi bắn thành tổ ong, ngươi tin không? Người chết, cùng lầm thì Trung Quốc và Nhật Bản khai chiến, ta bị xử phạt, sau đó liền được phái đi khai chiến cùng quốc gia của ngươi. Người thấy sao?"

Nụ cười ghê tởm trên mặt Yamaguchi Yutaka đã không còn nữa, hắn chống lại ánh sáng chói mắt, mở to mắt nhìn về phương hướng của Vu Chiến Nam, trong đó đều là cùu hận.

Chưa từng có một người Trung Quốc nào, khiến một quân nhân tinh anh tuổi trẻ như hắn phải căm thù tận xương tủy, lại không thể làm

gì. Vu Chiến Nam như con gián đánh hoài không chết, luôn xuất hiện vào thời điểm mấu chốt, khiến hắn ngột ngạt, phá hỏng chuyện tốt của hắn...

Đến cả tâm tư trào phúng hắn cũng chẳng còn, lệnh thủ hạ mang Thiệu Hân Đường qua bên kia.

Thiệu Hân Đường đêm từng bước đi qua, nếu phía sau không có người đang giữ cậu, cậu cảm thấy tự bản thân không cách gì nhích về bên kia nổi...

Rốt cuộc, Thiệu Hân Đường cũng nhìn thấy thân hình Vu Chiến Nam tinh trắng cao to đang đứng trong bóng tối, ngay cả ngẩng đầu lên nhìn, cậu cũng không dám.

"A..." một tiếng hét thảm vang lên ngay bên cạnh Thiệu Hân Đường, cậu sợ hãi ngẩng đầu nhìn lên.

"Má nó, chìa khóa!"

Thiệu Hân Đường chỉ thấy Vu Chiến nam đẹp một cước vào bụng tên lính Nhật, khiến hắn chỉ có thể ôm bụng rên la, không đứng dậy nổi.

Sắc mặt Yamaguchi Yutaka đã cực kỳ khó coi ném qua chìa khóa. Vu Chiến Nam chụp lấy.

Thiệu Hân Đường chăm chăm nhìn Vu Chiến Nam sáu năm không gặp. Hắn đã trở nên rất gầy, càng lộ rõ chiều cao, quân trang lục sắc ôm lấy cơ thể rắn chắc mạnh mẽ. Trên miệng, râu mới mọc nhìn gợi cảm mà thành thực. Hốc mắt hâm sâu, đôi mắt to trong bóng đêm thâm trầm như hồ sâu vạn năm yên lặng, đang chăm chú nhìn Thiệu Hân Đường...

Đường nhìn giao nhau, Thiệu Hân Đường vội vàng tránh né ánh mắt của Vu Chiến Nam.

Vu Chiến Nam cầm chìa khóa, thô lỗ kéo Thiệu Hân Đường qua để mở còng. Nhưng ai ngờ, khi gặp được người hắn ngày nhớ đêm mong, người chiếm toàn bộ linh hồn hắn, trái tim hắn không ngừng run rẩy.

“Má nó!” Vu Chiến Nam hung hăng mắng một câu, buông tay ra khỏi người Thiệu Hân Đường, thấp giọng quát lên với cậu: “Lên xe!”

Thiệu Hân Đường không dám chần chờ một giây, vừa rồi chỉ ngẩn lên nhìn còn không dám, cậu nhanh nhanh lên xe, sau đó bị Vu Chiến Nam đẩy qua bên kia. Cửa xe hung hăng đóng sầm lại.

Thiệu Hân Đường sợ hãi rụt cổ. Xe lao nhanh trong màn đêm. Đến lúc này, cậu mới biết sợ...

Trong xe chỉ còn Vu Chiến Nam với bản mặt nghiêm nghị nhìn không ra cảm xúc, Thiệu Hân Đường ngồi ngay đơ và tài xế không khác chi người tàng hình.

Cả ba người đều không nói chuyện, trong xe một chút âm thanh cũng không có, thậm chí Thiệu Hân Đường còn cảm thấy không khí dường như cô đặc lại, không thở nổi.

Cậu dựa vào lưng ghế, còng tay phía sau cẩn lên lưng đau, mà cổ tay cũng đau. Cậu nhích qua nhích lại một chút, trong lòng suy nghĩ Vu Chiến Nam dùng cách nào trả thù mình. Hình ảnh Vu Chiến Nam như ác ma còn trong trí nhớ Thiệu Hân Đường, không cách gì quên được. Năm đó, hắn cắt hết gân mạch trên người Lưu Vĩ và Chấn Giang, sau đó ném vào núi sâu. Không cần nghĩ cũng biết kết quả là gì.

Cậu không biết mình có bị trả thù giống như vậy hay không, hoặc là so với bọn họ còn tệ thảm hơn... Nghĩ đến đâu tim đều co rút đến đó.

"Ngươi không phải thích trốn lăm sao?" Giọng nói của Vu Chiến Nam vô cùng lạnh lùng: "Còng tay cũng không cần tháo ra, về sau cứ mang theo đi!"

Thiệu Hân Đường nghe giọng nói lạnh lùng của Vu Chiến Nam, so với sáu năm trước thêm một chút khàn khàn. Mà chút khàn khàn này như giấy ráp mài vào trái tim cậu...

Người đàn ông này, e rằng trả thù cậu thế nào, cũng không thể xóa nhòa những tổn thương mà cậu đã gây ra cho hắn. Năm đó, tình trạng ở chung của hai người càng ngày càng tốt, cậu cũng không thấy Vu Chiến Nam đối với ai tốt như đối với mình, thậm chí về sau, khi hắn hiểu phải tôn trọng người khác thế nào, đã đem khế báu mình trả lại, nói năng giản dị, nhưng luôn khiến người ta vô cùng cảm động. Nào quyền cao chức trọng, đao thương bất nhập, để uy hiếp được hắn không có mấy, một người đàn ông như vậy thật khó nảy sinh tình cảm với người khác. Mà chính mình, ngay khi hắn mở lòng, cho mình thấy trái tim chân thành của hắn, lại tàn nhẫn đâm một đao...

Thiệu Hân Đường nghĩ đến đây, trong lòng như có kim châm, ai nói cậu đối với người đàn ông này không có tình cảm. Tim cậu cũng là máu thịt, Vu Chiến Nam tốt với cậu thế nào cậu đều biết. Thời điểm ly khai khỏi hắn trốn đi, lòng của Thiệu Hân Đường có bao nhiêu xót xa...

Thiệu Hân Đường cứ im lặng trầm mặc ngồi ngay ngắn ở kia, suy nghĩ càng lúc càng xa. Lại khiến Vu Chiến nam cảm thấy công sức mình bỏ ra đi tìm thật là đồ bỏ, người hắn không lúc nào không nhớ cơ bản là coi hắn như không tồn tại, hắn vô cùng căm tức, có cảm giác như giữ người này bên người thì cậu cũng chẳng buồn liếc mình một cái.

"Ngươi cảm thấy ta phiền như vậy, nghĩ đến chung sống cùng với ta thì không chịu nổi sao?" Vu Chiến Nam giơ tay nắm lấy cằm gầy nhọn của Thiệu Hân Đường, xoay đầu cậu về phía mình, hung tợn

quan sát cậu.

"Không..."

Thiệu Hân Đường còn chưa nói xong, một bóng người đổ ập tới, Vu Chiến Nam rất nhanh đến gần, môi hắn chạm vào đôi môi cánh hoa mềm mại của Thiệu Hân Đường.

Hơi thở nam tính bá đạo vây lấy Thiệu Hân Đường, muốn chẽ trụ hơi thở của cậu, hai cánh môi mạnh mẽ nóng rực chạm tới, đầu lưỡi như ngọn lửa ướt sủng tiến vào, bên trong khoang miệng cậu tùy ý liếm hôn, giống như muốn đem linh hồn cậu hút ra ngoài...

Đã bao lâu rồi Thiệu Hân Đường không nếm qua nụ hôn kịch liệt như vậy, cả linh hồn cũng triền miên cùng một chỗ. Cánh môi gắn bó, hành vi thân mật như vậy, còn có hơi thở quen thuộc, Thiệu Hân Đường muốn không thở nổi nhưng đồng thời, nội tâm lại phát sinh một loại cảm giác mà rất lâu rồi cậu không có... an tâm...

Nếu đôi tay không bị còng phía sau lưng, Thiệu Hân Đường tin rằng mình không thể kiềm chế mà ôm lấy cổ của người đàn ông này...

Nụ hôn lâu dài mà quyết tuyệt, trút ra bao nhiêu nhung nhớ và bi thương. Vu Chiến Nam hôn hết sức chăm chú, hắn nhắm mắt, khuôn mặt cũng trở nên như hòa, hắn toàn tâm toàn ý cảm nhận người chiếm lấy linh hồn hắn, cảm thụ cậu đang ở trong lòng mình, ở nơi mà đôi tay mình có thể chạm tới, chứ không phải trong giấc mộng nửa đêm khi hắn giật mình tỉnh giấc, vươn tay ra nắm lấy, tất cả đều là tăm tối và hư không...

Chương 74: Gặp lại

Thiệu Hân Đường đột nhiên giãy dụa, hai người đang gắn bó giao hòa phải tách ra, tâm tình của Vu Chiến Nam đã muốn dịu lại, thấy cậu giãy ra lại trở nên hung tợn. Hắn kiềm chặt cái cằm nhỏ của Thiệu Hân Đường, trầm thấp ngoan lệ nói: “Thế nào? Không muốn? Không muốn cũng phải muốn! Người đã không còn quyền lựa chọn.”

Ngày Thiệu Hân Đường trốn thoát khỏi hắn, Vu Chiến Nam đã quyết định, người mình phó hết chân tâm lại tàn nhẫn phản bội, dù đến chân trời góc bể cũng phải tìm về, sau đó khiếu cậu phải trả giá đắt, cho cậu không dám trốn nữa...

“Không phải, tôi thở không được.” Thiệu Hân Đường nhẹ giọng nói, cậu nhìn Vu Chiến Nam sấp hóa Tula thầm nghĩ, cậu chỉ có thể giả ngây ngôc, sao có thể cùng người đàn ông này cứng đối cứng.

“Tay của tôi đau quá.”

Thiệu Hân Đường dùng đôi mắt điem đậm đáng yêu nhìn vào cặp mắt hổ đỏ ngầu của Vu Chiến Nam, giọng nói nhỏ nhẹ, hơi cúi đầu, còn mang theo chút làm nũng khó phát hiện.

Trong mắt Vu Chiến Nam vẫn tơ máu, nhìn chăm chăm cậu như nhìn kẻ thù.

Thiệu Hân Đường cứ như vậy đối diện với hắn, làm như hoàn toàn không sợ, trong đôi mắt đáng thương mang theo lấp lóng, nhiêu đó thôi đủ đem cơn giận của Vu Chiến Nam thổi bay một nửa.

"Ngươi không xoay qua ta làm sao mở được!" Vu Chiến Nam gầm nhẹ với cậu.

Thiệu Hân Đường ngoan ngoãn xoay lưng qua, len lén nở nụ cười thành công. Ngay cả còng tay cũng không nỡ để cậu mang thêm một chút, Thiệu Hân Đường không tin người này có thể sử dụng thủ đoạn ngoan lệ gì với mình. Nhưng cậu cũng không dám xem thường, Vu Chiến Nam là một tên mãnh thú thảo nguyên chân chính, không phải thú cưng nuôi trong nhà, nếu chọc hắn ngứa răng, hắn có thể cắn một nhát chết tươi.

Cho nên, Vu Chiến Nam là người thích xoa xoa lông. Ít nhất trong khoảng thời gian này, Thiệu Hân Đường cảm thấy mình nên khôn hồn mà ngoan ngoãn, đừng có chọc giận hắn.

Đang nghĩ nghĩ, Thiệu Hân Đường bị một lực rất lớn kéo mạnh về phía sau. Còng tay đã mở ném sang một bên, Thiệu Hân Đường bị Vu Chiến Nam ôm vào trong lòng.

Dựa vào lồng ngực rắn chắc của Vu Chiến Nam, cậu có thể nghe được từng nhịp tim mạnh mẽ. Một tay hắn kéo lấy eo cậu, tay còn lại tóm lấy cổ, dán sát vào tai cậu thấp giọng, gần từng tiếng: "Thiệu Hân Đường, từ giây phút này, ngươi đừng hòng thoát, ta sẽ không cho ngươi cơ hội."

Vu Chiến Nam không nói thêm gì. Thiệu Hân Đường nửa nằm trong lòng hắn, cổ bị tóm rất khó chịu, cũng không nói chuyện.

Xe dừng lại trước ngôi nhà nhỏ canh phòng sâm nghiêm, lúc này Thiệu Hân Đường mới phát hiện hơn mười chiếc xe theo phía sau đã không còn bóng dáng. Cậu xuống xe đứng không nhúc nhích, bị Vu Chiến Nam kéo cánh tay vào bên trong.

"Tôi muốn gọi điện cho Kiên An." Thiệu Hân Đường mềm giọng hết sức có thể, cùng kẻ đang kết băng trên mặt kia thương lượng: "Nếu không nó sẽ lo."

Thiệu Hân Đường bị đẩy vào một phòng ngủ, thì nghe Vu Chiến Nam lạnh lùng cười, nói: "Sợ nó lo sao? Vậy năm đó, khi ngươi không nói một lời bỏ đi, có nghĩ đến ta sẽ lo lắng hay không!"

Vu Chiến Nam không khống chế được những uất ức trong lòng cùng với lửa giận, càng lúc càng cao giọng, từng tiếng hét ra. Anh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống Thiệu Hân Đường.

Thiệu Hân Đường bị hắn hỏi đến á khẩu không trả lời được, trong lòng cũng rất khó chịu. Cậu đã từng nghĩ những tổn thương mà cậu gây ra cho Vu Chiến Nam, dù thế nào cũng sẽ không tổn hại đến mình. Nhưng nay, đối diện với cơn giận của Vu Chiến Nam, lòng cậu cũng không biết là cảm giác gì. Ngày đó, Vu Chiến Nam dốc hết chân tâm đối tốt với cậu, quả thật là cậu có lỗi với Vu Chiến Nam.

"Kỹ nữ vô tình, con hát vô nghĩa. Hôm nay ta xem như hiểu." Vu Chiến Nam đứng đối diện cậu, thân hình cao lớn cứng ngắc, hắn cười đến thê lương, chậm rãi nói: "Thiệu Hân Đường, ngươi là một kẻ không có tim."

Nghe những lời đó, Thiệu Hân Đường tái mặt, thì Vu Chiến Nam lại nhẹ thở dài, chậm rãi nói tiếp: "Đối tốt với ngươi cũng bằng không, đối với ngươi chân tâm, chân tình gì đó chỉ là để ngươi tùy tiện chà đạp mà thôi... Ta biết ngươi không thích ta, nhưng như thế thì có sao đâu. Hiện tại, ta sẽ không ngây thơ tin tình yêu đôi lứa gì đó, những thứ đó cmn đều là si tâm vọng tưởng chó má! Ta thừa nhận ta hèn, coi ngươi đùa giỡn còn vỗ tay, xem ngươi phản bội mà không thể khống chế chính mình, không thể không nghĩ đến ngươi, không thể không yêu ngươi..."

"Xem như ngươi cũng xui xẻo, bị Vu Chiến Nam ta coi trọng." Vu Chiến Nam dừng một chút, trong mắt đỏ hồng một mảng nhưng vẫn miễn cưỡng gợi lên khói miệng, lộ ra yếu ớt cùng thương cảm, hắn hạ giọng: "Cho nên, ta mặc kệ ngươi có thích hay không, đời này ngươi đều phải đi theo ta, ta sẽ không buông tha ngươi..."

Vu Chiến Nam nói xong, nhìn vẻ mặt nhợt nhạt đầy khiếp sợ của Thiệu Hân Đường, trong lòng là tột cùng đau đớn. Người mình đặt ở nơi quan trọng nhất trong tim, là người mình muốn toàn tâm toàn ý che chở, chỉ sợ rằng mình chính là người cậu chán ghét nhất trên đời.

Vu Chiến Nam sống ba mươi năm, làm người tự tin, đường làm quan rộng mở. Hắn cho rằng, dù không dễ dàng có được, chỉ cần hắn cố gắng, trên đời này không có điều gì hắn muốn mà lại không có. Con người trong thế giới này theo đuổi quyền thế huy vinh và đồng tiền lạnh lẽo còn được, huống chi là trái tim con người hâm hập nóng. Vu Chiến Nam hắn nghĩ mãi mà không ra, không dám nói hắn là dạng người gặp người thích, nhưng tiểu thư công tử muốn đi theo hắn nhiều không kể hết, hắn lại không cần, toàn tâm toàn ý hướng về một người, xem như trân bảo, nâng trên tay sợ rớt, ngậm trong miệng sợ tan, hận không thể đem người cất vào trong túi, để có thể nhìn thấy mọi lúc mọi nơi.

Hắn tự hỏi, trừ đoạn thời gian ban đầu hai người mới gặp nhau, hắn đối xử với Thiệu Hân Đường tốt hơn bất cứ người nào trên đời này, bao gồm cả con của hắn. Mỗi ngày hắn đều nghĩ đến tâm tư của cậu, làm mọi cách cho cậu vui vẻ, ngay cả trên giường, đều nhân nhượng cậu chịu không nổi mà chịu đựng. Trong đời Vu Chiến Nam hắn chưa từng vì người khác mà chịu chút ấm ức nào; nhưng người chính mình đặt ở chỗ sâu nhất trong tim, không chút nương tay đâm cho một dao, ngay lúc hắn bị thương, bỏ đi không chút lưu tình...

Vu Chiến Nam hận y, càng hận chính mình bỏ không được, hận chính mình vô dụng!

Sáu năm đi qua, trong giấc mơ chập chờn mỗi đêm, nhớ thương tràn về không cách gì ngăn cản, Vu Chiến Nam từng nghĩ, chỉ cần hắn tìm được người về, nhất định làm cho cậu phải trả giá đắt, nhất định bắt cậu chịu quả báo, nhất định phải... khiến cậu không dám dễ dàng bỏ rơi mình lần nữa...

Đã nói sẽ không quen lại cậu, nhưng chỉ nhìn cậu nhẹ nhú mày, tim đều đau không chịu nổi, vô dụng đến thế là cùng...

"Ta đi ra ngoài, đêm nay ngươi ngủ ở đây đi." Vu Chiến Nam nói xong, đóng sầm cửa đi ra, bóng dáng bi thương làm Thiệu Hân Đường xót xa.

Tiếng khóa cửa từ bên ngoài truyền vào, chắc có cả lính gác. Phòng ngủ to lớn được trang hoàng cực kỳ xinh đẹp, quần áo, thức ăn đều chuẩn bị đầy đủ hết.

Thiệu Hân Đường ngồi xuống chiếc giường gỗ khắc hoa văn kiểu Âu. Một tiếng thở dài nhẹ tan vào không gian.

Sáu năm, Thiệu Hân Đường đã nghĩ qua vô số lần cảnh tượng hai người gặp lại. Đã nghĩ, Vu Chiến Nam chắc sẽ khinh thường mình, chắc sẽ dùng cách tra tấn cậu, cậu chỉ không ngờ tới, hình tượng kiêu hùng trong trí nhớ, không chấp nhận chút khó chịu nào lại đối với cậu nhóc mãi không quên, thậm chí ngay cả một chút thương tổn cậu hắn cũng không nhẫn tâm.

Vu Chiến Nam là loại người gì chứ, hắn ngoan cố đến cực đoan, để đạt được mục đích cuối cùng, đau đớn cỡ nào hắn cũng chịu được. Nhưng nay, người đàn ông đó như cõi tình ở ngay trước mặt cậu chật vật tránh...

Cậu cũng đâu phải kẻ vô tình, năm đó trốn chạy là do những oán trách cả hai đời cộng lại, nếu cậu không đi, cậu sẽ không bao giờ được giải thoát. Sau sáu năm có được cuộc sống tự do, tấm lòng của cậu cũng trở nên rộng lớn, giống như đã hưởng thụ đủ giắc mộng tự do, không còn cực đoan như ngày xưa nữa. Vu Chiến Nam si tình như vậy, làm cho cậu rất cảm động, trong lòng cũng vô cùng vui vẻ. Dù sao, làm người sống trên đời, có một người vẫn luôn yêu mình, yêu đến khắc cốt ghi tâm, đây là loại may mắn không phải ai cũng gặp được.

Sáu năm qua, ban ngày bận rộn trong tòa soạn, buổi tối về nhà chỉ có mỗi cậu và Nhiếp Kiện An. Đồng nghiệp tốt bụng, con trai ngoan ngoãn, nhưng cậu vẫn thấy thiếu, thiếu một người tri kỷ, cậu muốn ôm người yêu đi vào giấc ngủ. Ông chủ Khúc Nghĩa Đông cũng nhiều lần ám chỉ ý muốn gả con gái cho cậu, đồng nghiệp cũng có không ít người thích cậu, hoặc muốn giới thiệu đối tượng cho cậu, trong đó đương nhiên có cả đàn ông. Nhưng Thiệu Hân Đường không biết bản thân có gì băn khoăn, mỗi người bọn họ cũng được lắm, nhưng những người này đều không phải người cậu đang tìm kiếm...

Tìm tìm kiếm kiếm, đi một chút dừng một chút, cuối cùng khi quay lại bên cạnh Vu Chiến Nam, Thiệu Hân Đường lần nữa nghe tim mình loạn nhịp. Mà Vu Chiến Nam vẫn còn yêu cậu, cứ như vậy, yêu không phòng bị, yêu không hối tiếc...

Thiệu Hân Đường tới bây giờ vẫn là người biết chấp nhận hiện tại, nếu là tình cảm đến từ hai phía, cậu nguyện ý tại thời điểm loạn lạc này dũng cảm yêu một lần.

Cậu nhìn nhìn cửa gỗ dày, dưới tầng, cứ cách một khoảng ngắn lại có binh lính ôm súng luân phiên qua lại, canh chừng cẩn mật không phải ở mức độ bình thường. Tay cậu trói gà không chặt, thanh niên vẫn nhược, đâu có ba đầu sáu tay, Vu Chiến Nam cần gì phải cẩn thận như vậy chứ!

Cho dù có quyết định cùng cậu hảo hợp, nhưng đây tuyệt đối không phải cách.

Thiệu Hân Đường nghĩ, sau lại nhẹ lắc đầu, không đi tìm Vu Chiến Nam để nói chuyện ngay, mà cởi quần áo, mở nước ấm đi tắm, sau đó lăn vào trong chăn ấm, trước cứ ngủ ngon một giấc đã.

Nếu không có gì xảy ra, con đường của cậu và Vu Chiến Nam còn rất dài...

Chương 75: Cuộc sống cầm túc nhàn nhã

Ngày hôm sau, Thiệu Hân Đường bị đồng hồ sinh học quấy rối, đúng 6h20' thức dậy. Nhìn phòng ngủ rộng lớn, trong nháy mắt cậu dại ra.

Nhớ đến những chuyện đã xảy ra hôm qua, Thiệu Hân Đường dùng hết sức mạnh ngồi bật dậy trên giường, "Xoẹt" một cái kéo rèm qua một bên, lập tức cả căn phòng tràn ngập ánh sáng. Thiệu Hân Đường nhìn ra bên ngoài, phát hiện binh lính vẫn còn.

Vọt vào tắm rửa, Thiệu Hân Đường mặc bộ quần áo ngủ được chuẩn bị sẵn trong phòng, rồi đi ra gỗ cửa. Cửa được mở từ bên ngoài, có hai tiểu binh ngây ngô đang canh chừng, trong nháy mắt thấy cậu, rõ ràng đều sững sốt. Sáng nay bọn họ mới giao ban, được dặn dò phải cẩn thận với người trong phòng, người đó muốn cái gì cho cái nấy, nhưng nếu bắt cần để người chạy mất, đâu họ cũng không cần dùng nữa.

Nghe nói bên trong là người tình nhỏ Vu Chiến Nam đã tìm nhiều năm. Nhưng không ai nói với họ người đó lại có vẻ ngoài tốt đẹp như vậy. Hai tiểu binh từ nhỏ đã lăn lộn trong quân doanh, đừng nói là phụ nữ đẹp, ngay cả người coi được cũng không thấy hơn hai người, nay Thiệu Hân Đường mới vừa tắm xong, xuất hiện trước mặt họ như hoa mẫu đơn trong sương, làm cho cả hai muôn lúi lưỡi.

Thật sự rất đẹp, người này so với mỹ nữ bên cạnh các vị đại gia họ từng gặp qua còn đẹp hơn gấp trăm ngàn lần.

"Tôi muốn gặp Vu Chiến Nam." Thiệu Hân Đường thấy hai tiểu binh

giống như bị choáng cứ nhìn mình chăm chăm, còn tưởng bản thân có vấn đề gì.

“Vu... Vu Chiến Nam?” Một tên trong đó hơi ngốc ngốc hỏi lại, đầu óc còn chưa tỉnh táo.

Thiệu Hân Đường gật gật đầu. Lúc này, hai người mới hiểu ra là muốn tìm Tư lệnh của họ. Hơn nữa, một trong hai người vừa lập lại đại danh của Tư lệnh... Tiểu binh sợ đến tái mặt, lảo đảo đi xuống lầu.

Thiệu Hân Đường cực kỳ an phận đứng sau cửa, chấp nhận bản thân bị cấm túc, kiên quyết không bước ra ngoài một bước.

“Tư... Tư lệnh nói để ngài ăn sáng trong phòng, ngài ấy... ngài ấy không rảnh gặp ngài.” Tiểu binh chạy lên, lắp bắp nhanh nhanh truyền lời, nghĩ đến sắc mặt như Diêm Vương của Tư lệnh, chỉ lo con người xinh đẹp này sẽ khóc mất thôi.

Thiệu Hân Đường ngược lại không khóc, chớp chớp mắt nói: “Vậy phiền cậu lại đi truyền giúp tôi một lời, nói tôi muốn ăn sáng với hắn. Nếu hắn không đồng ý, tôi sẽ không ăn.”

Nhi vị tiểu binh nhìn cậu nói ra mấy câu ấy một cách dễ dàng thì đều ngây người. Trên đời này vậy mà có người dám uy hiếp Tư lệnh đại nhân của họ. Tiểu mỹ nhân này không muốn sống nữa sao? Tiểu binh vừa đi truyền lời nhìn người anh em hy vọng được chia sẻ trách nhiệm, ai ngờ người kia chỉ chăm chăm nhìn thẳng, nhất quyết không nhìn hắn, trong lòng nôn nóng đến muôn nhảy dựng, lại không thể không đi chuyến nữa, chỉ mong Tư lệnh đại nhân công việc quấn thân không giận chó đánh mèo.

Đi một chuyến trở lại, vẻ mặt tiểu binh xấu hổ nói với Thiệu Hân Đường: “Tư lệnh nói, không ăn thì thôi, có đói tự chịu.”

Tên ngốc này cũng không biết nói khéo một chút. Tiểu binh đứng

bên cạnh trưng khuôn mặt bất biến nghĩ.

Đôi mắt đen bóng của Thiệu Hân Đường thoáng trầm xuống một chút, không có chút khó chịu nào, cười nói: “Được rồi, vậy thì không ăn sáng.”

Nói xong, cười trở vào phòng, tinh queo đóng cửa. Khiến nhị vị tiểu binh triệt để ngỡ ngàng.

Bữa sáng không cần mang lên, bữa trưa đem xuống nguyên vẹn, đến bữa tối, sau khi người hầu thu dọn đồ ăn chưa dùng qua, cửa phòng Thiệu Hân Đường bị đạp văng ra.

Thiệu Hân Đường ngồi trước bàn cắn đầu bút, đang suy nghĩ viết một bài về việc học sinh – sinh viên nghỉ học xuống đường biểu tình, nhìn Vu Chiến Nam xuất hiện trước cửa, quân trang thẳng tắp, mặt mày giận dữ, chỉ thản nhiên nhìn một cái, nói: “Ông đến rồi, chờ một chút, em còn một dòng này nữa là xong rồi.”

Vu Chiến Nam trải qua một đêm tự ép bản thân, tự nhủ đừng có vô dụng như thế, đừng có để cái kẻ không thích mình dắt mũi dẫn đi. Kết quả, mới sáng sớm đã nghe thấy uy hiếp của Thiệu Hân Đường, hắn đương nhiên không đi gấp, đừng nghĩ Vu Chiến Nam hắn là con rối, gọi đến thì đến bảo đi thì đi.

Cuối cùng, cũng hết một ngày, vừa mới về đã nghe nói Thiệu Hân Đường một ngày không ăn cơm. Hắn lập tức nổi nóng, người đây là dù có chết đói cũng không muốn theo ta phải không?

Nhưng khi hắn ngậm một bụng lửa vọt vào phòng, Thiệu Hân Đường đang mặc quần áo ở nhà, chân mang dép lê, nhàn nhã ngồi nơi đó nói một câu thật thân thiết, Vu Tư lệnh mơ màng luô.

Câu “Xoẹt Xoẹt Xoẹt” viết lên giấy, nhanh như bay viết xong mấy dòng cuối cùng, quay đầu thấy Vu Chiến Nam nhìn chằm chằm mấy câu vừa viết, liền cầm bản thảo lên lắc lắc, cười nói: “Viết bản thảo

mới, bàn một chút về việc sinh viên bãi khóa xuống đường, ông muốn xem một chút không?"

Thiếu chút nữa là Vu Chiến Nam nói "Muốn" rồi. Hắn nhìn nụ cười tự nhiên trên mặt cậu, cố sức trưng ra khuôn mặt lạnh lùng nói: "Ngươi rõ cuộc muôn gì mà không ăn cơm? Muốn uy hiếp ta?"

Vu Chiến Nam đã làm tốt công tác tư tưởng là Thiệu Hân Đường sẽ chống đối hắn, sẽ nói những lời tổn thương hắn, trong lòng hắn cũng xây cả tường thành phòng hộ rồi, chỉ chờ Thiệu Hân Đường hung hăn phóng lao, ném thương lại đây.

"Em uy hiếp ông làm gì? Em chỉ muốn gặp ông thôi." Thiệu Hân Đường kinh ngạc, nói vô cùng tự nhiên.

Vu Chiến Nam cảm thấy tường thành cao cao trong lòng mình trong một chốc sụp đổ, vô luận thế nào hắn cũng không ngờ, đây là chuyện hắn cầu còn không được, người hắn định cả đời này giam lỏng lại nói với hắn một câu... dịu dàng như vậy...

Cậu ta... vì sao lại muốn gặp mình...

Biểu tình của Vu Chiến nam trong nháy mắt ngưng đọng, qua một lúc lâu, hắn có chút khó khăn chuyển đề tài, hắn không đủ dũng cảm hỏi ra nghi vấn trong lòng, mà lớn tiếng nói: "Ra ngoài, ăn cơm!"

Thiệu Hân Đường theo sát sau hắn, quang minh chính đại ra khỏi phòng, hai tiểu binh bên ngoài nhìn đến trợn mắt há mồm.

Một nửa thức ăn bày trên bàn là món cậu thích, Thiệu Hân Đường nhẽch khóe miệng, cầm đũa bắt đầu ăn. Tuyệt thực không phải là việc người thường có thể làm, chỉ không ăn hai bữa cơm, cậu đợi đến nổi ngực muôn dính vào lưng, cả người không có sức.

"Ngươi cười cái gì?" Vẻ mặt Vu Chiến Nam quái quái hỏi cậu.

"Không có gì, thấy thức ăn mình thích nên vui!" Thiệu Hân Đường gấp một đũa rau xào xanh rươi bỏ vào miệng, tán thưởng: "Ngon quá!"

Vu Chiến Nam nhu hòa lại không ít, cũng gấp rau, không biết tại sao, món ăn hàng ngày, hương vị như cũ, hôm nay lại đặc biệt ngon...

Thiệu Hân Đường nhìn thấy đĩa gà chiên ớt đỏ bừng bên phía Vu Chiến Nam, vừa gấp lên, đôi đũa của hắn bị đôi đũa khác đánh một cái, miếng thịt gà rơi "Bộp" lên bàn.

"Ngươi điên rồi sao? Dạ dày của ngươi không phải không tốt sao, còn muốn ăn cay như vậy!" Bạo quân thật sự nổi cơn tam bành đánh rơi miếng thịt trên tay Thiệu Hân Đường.

Thiệu Hân Đường cố không đi xoa xoa lỗ tai, nghĩ thầm, người này tính tình quả là không tốt, về sau còn phải từ từ dạy dỗ...

"Nhưng mà em muốn ăn..." Thiệu Hân Đường chớp đôi mắt to, vô tội nhìn Vu Chiến Nam giận dữ, giọng nói nghe kiểu gì cũng giống tình nhân làm nũng.

Vu Chiến Nam ngẩn người, sắc mặt không ngừng biến hóa, bảo với phòng bếp: "Làm một đĩa không cay đi, nhanh lên!"

"Rắc một ít tiêu!" Thiệu Hân Đường cũng hô với phòng bếp, sau đó dùng đôi mắt to nhìn Vu Chiến Nam, thành công khiến cho Vu Chiến Nam nuốt câu "Không được!" trở về.

Vu Chiến Nam bị nhìn đến lọng cọng chân tay, nội tâm bí ẩn gì cũng bị nhìn thấu, dứt khoát cúi đầu và cơm.

Thiệu Hân Đường cũng cúi đầu ăn cơm, không để lộ nụ cười đắc ý bên môi.

Vu Chiến Nam ăn cơm mà không dám nhìn Thiệu Hân Đường đang ăn rất ngon miệng ở phía đối diện. Hắn không biết những hành động khác thường này của Thiệu Hân Đường là có ý gì. Không phải cậu nên dùng hết sức để phản kháng hoặc chống cự kịch liệt sao? Vu Chiến Nam đã sẵn sàng trường kỳ chiến đấu, hắn tính toán kẽ sách vẹn toàn cho các loại phản kháng của Thiệu Hân Đường. Nhưng giờ, cậu đột nhiên ngoan ngoãn, tư thái mềm mại, có khi còn nhìn Vu Chiến Nam cười một cái, thật sự khiến cho Vu Chiến Nam... xương cốt mềm nhũn...

Hắn hơi sợ, không biết đây có phải là mưu kế Thiệu Hân Đường bày ra để đùa giỡn hắn hay không. Nếu phải, Vu Chiến Nam biết, chính hắn cũng hết cách, bởi vì hắn thật sự rất muốn nhìn Thiệu Hân Đường cười với hắn, cùng hắn từ tốn nói chuyện, cùng với hắn... Bởi vì tràn đầy trong tim hắn đều là người này...

"Em vẫn nên báo cho Kiện An một tiếng."

Cơm nước xong, Thiệu Hân Đường an vị trên chiếc ghế sofa bọc nhung mềm mại cỡ đại trong phòng khách, chẳng có chút tự giác nào về việc bản thân đang bị cấm túc.

Vu Chiến Nam nhíu mày nhìn cậu, qua cả nữa ngày mới bắt đắc dĩ nói: "Hôm qua Vu Nhất Bác đã đi báo cho nó biết rồi."

"Ồ." Bên ngoài chẳng tỏ vẻ gì, bên trong cậu đang âm thầm vui vẻ.

"Sao ngươi không về phòng?" Vu Chiến Nam thấy không thể để người ta nắm mũi dắt đi nữa, lạnh lùng hỏi.

"Em muốn tâm sự với ông, trong phòng chán lắm." Thiệu Hân Đường bắt chéo chân, thoải mái ngã ra ghế, vô tội nói: "Sáu năm không gặp, ông không muốn biết em sống thế nào sao?"

Muốn, tất nhiên là muốn. Ngay lúc tìm được người, hắn đã phái

người thu thập thông tin sáu năm qua của cậu. Nhưng tài liệu làm sao đủ cụ thể chi tiết, trên đó đâu có vui buồn, hờn giận của cậu. Hắn càng muốn nghe câu chuyện mà cậu tự mình kể lại.

Nhưng hắn đâu có dễ bị dắt mũi như vậy!

"Có gì hay. Công việc của ta bẽ bộn, ngươi về phòng đi!" Vu Chiến Nam làm mặt tỉnh nói.

Thiệu Hân Đường cười nhẹ nhìn hắn, nhún vai.

"Vậy tối nay ông có về phòng không?" Thiệu Hân Đường liếc mắt nhìn hắn, cười nhè nhẹ nói ra một câu đầy ái muội, đầu Vu Chiến Nam "Ong!" một tiếng, cảm giác nơi nào đó nhanh chóng có phản ứng.

Lúc Thiệu Hân Đường không có tâm ý lấy lòng người khác, cậu cứ lạnh lanh, bộ dáng thản nhiên đã đủ làm cho người ta muốn yêu thương vô cùng. Cậu chỉ cần để tâm một chút, chủ động một chút, đôi mắt ước át lấp lánh hơn kim cương giống như hai hồ nước trong vắt, hấp dẫn tâm hồn người khác, làm người ta tình nguyện nhảy vào trong đó.

Huống chi là Vu Chiến Nam, thương cậu đến tận xương tủy, ngày đêm thương nhớ ròng rã sáu năm. Hắn nhớ "thiên hạ" này, nhớ mãi đến đau lòng thì lại ảo tưởng đè cậu ra mà làm, đem người cột luôn trên giường, khiến cậu có trốn cũng không thoát, để cậu không bao giờ tổn thương mình nữa...

Nhưng có những chuyện, khi nó xảy ra không giống như mong muốn, thoát khỏi khống chế, đột nhiên làm cho đại Tư lệnh cảm thấy sợ hãi. Hắn nghèn nghẹn quát: "Ta bẽ bộn nhiều việc!"

Thiệu Hân Đường nghe hắn nói như thế, chậm chạp đứng dậy, chuẩn bị trở về viết tiếp bản thảo.

Được rồi, chúng ta cứ từ từ mà tiến...

Chương 76: Gặp mặt

Trước khi đi, Vu chiến Nam lạnh mặt ra lệnh, người khác không được đến gần phòng của Thiệu Hân Đường, cũng không cho phép cậu ra ngoài.

Nhưng mà, khi nhìn thấy tiểu thiếu gia không còn kiên nhẫn đứng trước mặt, hai tiểu binh không biết làm sao.

“Cha ta nói “người khác” chẳng lẽ bao gồm cả ta sao?” Vu Nhất Bác liếc mắt nhìn hai tiểu binh, giọng nói uy nghiêm, âm u.

Ai chẳng biết Vu Chiến Nam chỉ có đứa con này, bọn họ sợ nó cũng không phải vì Vu Chiến Nam xem nó là bảo bối nâng trong tay, ngược lại, Vu Chiến Nam đối với con trai luôn luôn yêu cầu rất cao, ít khi đối với nó hòa nhã. Nhưng tiểu thiếu gia vẫn làm cho người của Vu Tư lệnh sợ hãi, đừng thấy nó bề ngoài mềm mại đáng yêu, còn xinh xắn hơn con gái, không ai dám đắc tội với nó, tiểu tổ tông này có thể còn ác hơn cha nó nữa, nó sẽ quậy cho người chết mới thôi.

Hai vị tiểu binh bắt đầu run, nhìn thoáng qua người vẫn trầm mặc không nói phía sau tiểu thiếu gia, khó xử nói: “Thiếu gia... việc này... nếu Tư lệnh trở về, chúng tôi sẽ bị xử bằng quân pháp.”

“Vậy ngươi muốn phụ thân dùng quân pháp xử trí các ngươi, hay là muốn đắc tội với ta?” Vu Nhất Bác hừ lạnh một tiếng, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn thêm một nụ cười lãnh khốc.

Hai tiểu binh tái mặt nhìn nó. Lúc này, cánh cửa sau lưng bị mở ra.

Thiệu Hân Đường ngáp một cái thật tao nhã, tối qua cậu thức đêm viết bản thảo, còn chưa ngủ được bao nhiêu đã bị âm thanh ồn ào ngoài cửa đánh thức.

"Thiệu thúc thúc!" Vu Nhất Bác lớn tiếng gọi Thiệu Hân Đường, nó nhìn cậu, ngoại trừ tóc, thì cậu không thay đổi chút xíu nào so với trong ký ức của nó.

Thiệu Hân Đường cũng nhìn thẳng nhóc ngày nào còn ú ì giờ đã thành thiếu niên cao gầy thanh tú, ban đầu còn không biết là ai. Thiệu Hân Đường kích động, đánh giá Vu Nhất Bác từ trên xuống dưới một lần, bước nhanh đến, đem thẳng nhỏ ôm vào lòng, vui mừng nói: "Sao lớn nhanh như vậy, ta nhìn không ra."

Hai vị tiểu binh nhìn Thiệu Hân Đường bước ra khỏi cửa phòng, cực kỳ ăn ý, chậm rãi xoay đầu nhìn thẳng phía trước, coi như không thấy.

Nhiếp Kiện An thấy nghĩa phụ trông có vẻ rất thoái mái, trên người cũng không có thương tích, thở phào nhẹ nhõm, đứng im lặng một bên nhìn bọn họ vui sướng đoàn tụ.

"Đương nhiên rồi, hai người đi cả sáu năm trời, tiểu ca ca cũng lớn rồi này!" Vu Nhất Bác mừng rỡ nói.

"Được rồi, đừng đứng đây nữa, vào trong đi." Thiệu Hân Đường hơi tránh người qua để hai đứa nhỏ đi vào.

Hai tiểu binh thân mang trọng trách còn chưa biết phải ngăn thế nào thì nghe Thiệu Hân Đường nói: "Cảm phiền nói với phòng bếp chuẩn bị vài món ngọt lên đây."

Hai người hoàn toàn hóa đá.

Ba người vào phòng, Thiệu Hân Đường để cả hai ngồi trên sofa. Vừa ngồi xuống, Nhiếp Kiện An đột nhiên nghiêm túc mở miệng: "Nghĩa

phụ, khi nào chúng ta về nhà?"

Tươi cười trên mặt Vu Nhất Bác cứng ngắc, lo lắng nhìn Thiệu Hân Đường.

"Tạm thời ở lại đây." Thiệu Hân Đường tự tay pha cho mỗi người một ly trà, bình thản nói: "Một mình con ở nhà cũng không nên, không thì nói với phụ thân của Đầu dưa hấu một tiếng, con cũng qua đây ở đi."

"Nghĩa phụ!" Nhiếp Kiên An không kiềm chế được gọi lớn, bật đứng dậy khỏi ghế, thiếu điều làm đổ chén trà.

"Làm sao?" Thiệu Hân Đường hoảng sợ nói: "Sao lớn rồi mà bộp chộp như chíp bông vậy, để Đầu dưa hấu cười con."

Vu Nhất Bát lo lắng ngồi một bên, im lặng quan sát hai người.

"Ngồi xuống, nghe Đầu dưa hấu kể chuyện mấy năm vừa qua kia". Thiệu Hân Đường cười nói, không nhìn vẻ mặt kích động của Nhiếp Kiên An.

Ba người nói chuyện hơn nửa ngày, chuyện sáu năm qua, kể chuyện vui, chuyện không vui cũng nói thành vui. Vu Nhất Bác kể cho Thiệu Hân Đường, năm đó phụ thân nó biết cậu rời đi, giống như là hóa điên, vết thương còn chưa khép miệng đã tự mình đi tìm người, suốt một năm sau đó chưa từng cười một lần, đem mấy trăm người trong phủ Tư lệnh như sống trong mộ phần, không ai dám thở mạnh...

Lại nói thêm, sau mấy năm Đông Bắc bị vây khốn, phụ thân nó mang theo quân đội rút khỏi Đông Bắc, vừa đi vừa đánh, phía trên vì vậy mà từng không ra tiễn, không cấp quân lương, một mình phụ thân nó mang tiếng xấu còn phải chiến đấu với quỷ lùn, quân đội bây giờ cũng không còn như ngày xưa, hiện đang đóng tại một bình nguyên phía nam Trường Giang, mấy vạn quân đều đóng ở đó, là hang ổ của bọn họ. Lần này đến Thượng Hải là do phụ thân nó nhận

được tin, mới không quản vạn dặm tìm đến.

Vu Nhất Bác nói xong thì thở dài: "Chuyện thế này đã xảy ra rất nhiều lần, thám tử cả nước đều được phụ thân huy động đi tìm người, mỗi lần có manh mối phụ thân đều tự mình đến xem, nhưng lần nào cũng không phải, có một lần bị mai phục, tưởng có đi không về. Lần này con và Toàn thúc không muốn phụ thân đến đây, hiện tại Thượng Hải rất loạn, phụ thân thật ra không nên lộ diện. Nhưng cũng may mà phụ thân kiên trì, không chịu nghe con, nếu không chắc là bỏ lỡ, không biết chừng nào mới gặp được hai người."

Thiệu Hân Đường uống một ngụm trà đã có phần lạnh, trà chảy vào lòng mà trong mắt có chua xót muôn tràn ra, thấp giọng hỏi: "Sao lại phải tự mình đi, chỉ cần phái người tới là được mà?"

Vu Nhất Bác trầm ngâm một chút, mới nhẹ giọng nói: "Bởi vì chuyện của Diêm thúc nên sau này phụ thân không tin ai nữa..."

Trong lòng Thiệu Hân Đường "Lộp Bộp", giọng nói cũng run rẩy: "Diêm thúc của người thế nào?"

Vu Nhất Bác ngẩng đầu ưu thương nhìn cậu một cái, nói: "Phụ thân sai người điều tra ra có thể Diêm thúc giúp hai người trốn đi, nên vô cùng tức giận, năm đó cũng điều tra ra rất nhiều người liên quan."

"Vậy sau đó thì sao?"

"Diêm thúc theo phụ thân con lúc hơn mười tuổi, phụ thân đối với thúc như anh em, cũng không thể làm gì, chỉ đem Diêm thúc giới thiệu cho một người khác, Diêm thúc hiện giờ cũng là Phó Tư lệnh, còn cưới con gái của vị Tư lệnh kia." Vu Nhất Bác nặng nề nói.

Đây coi như Vu Chiến Nam giúp Diêm Lượng thoát khỏi vòng lẩn quẩn, cũng có nghĩa là công lao sự nghiệp của Diêm Lượng những năm theo Vu Chiến Nam đều không còn. Nhưng Thiệu Hân Đường vẫn nhẹ nhàng thở ra. Bị điều tra ra, Vu Chiến Nam còn niệm tình

cũ, cũng coi như là kết quả tốt cho Diêm Lượng. Trong lòng cậu cảm thấy có lỗi, cũng muốn hỏi thăm Tân Việt Vinh thế nào, nhưng không mở miệng được. Thôi, để sau hẵn nói.

Theo Vu Nhất Bác biết thì phụ thân nó cũng sắp về, nhìn Nhiếp Kiện An ngập ngừng muốn nói gì đó, cứ nháy mắt với nó miết, rốt cuộc cũng miễn cưỡng đứng lên, nói: "Con ra ngoài trước, hai người nói chuyện đi." Rồi xoay người ra ngoài, đóng cửa lại.

Nó không muốn cha con nhà này ngồi riêng với nhau chút nào, biết đâu họ lại dự mưu bỏ trốn. Nếu lại xảy ra một lần sáu năm nữa, nó không biết phụ thân si tình của nó sẽ như thế nào.

Cửa vừa khép lại, Nhiếp Kiện An liền đứng dậy khỏi sofa, vội vàng nói: "Nghĩa phụ, lần này làm sao đây?"

Thiệu Hân Đường nhìn nó thật sâu, chậm rãi nói: "Không làm gì được, thành thật ở đây đi."

"Cái gì?" Nhiếp Kiện An không dám tin nhìn cậu, nói: "Vu Chiến Nam thế này là muốn giam lỏng, nghĩa phụ người sao lại..."

Nói đến đây Nhiếp Kiện An không nói tiếp được, nó chuyển đề tài, kiên định nói: "Nghĩa phụ, người đừng sợ, vô luận thế nào, con đều sẽ cứu người ra, chỉ cần có cơ hội..."

Thiệu Hân Đường lắng nghe nó nói, thật cẩn thận hỏi: "Kiện an, con... thật sự ghét Vu Chiến Nam như vậy sao?"

"Đương nhiên!" Nhiếp Kiện An trừng đôi mắt to, kiên định trả lời.

Thiệu Hân Đường nghe nó trả lời dứt khoát như vậy tự nhiên không biết phải làm sao, cậu chưa nghĩ tới vấn đề này, con của cậu xung đột với vu Chiến Nam. Trước đây, cậu chỉ nghĩ đến vấn đề của mình, vất vả lắm mới phá bỏ được những rào cản trong lòng, không ngờ Nhiếp Kiện An...

Nhiếp Kiện An nhìn mặt nghĩa phụ mình càng lúc càng tái đi, còn tưởng cậu một giây một lát cũng không muốn ở lại, liền nhỏ giọng khuyên nhủ: "Nghĩa phụ, con nhất định sẽ mang người ra ngoài, người yên tâm."

Môi Thiệu Hân Đường run run, khó khăn mở miệng: "Không phải, Kiện An... lần này ta không muốn trốn. Ta... muốn ở lại với Vu Chiến Nam..."

Thiệu Hân Đường cảm thấy nói những điều này với con cái rất khó khăn. Mà Nhiếp Kiện An vừa nghe xong, trong đầu nổ "Âm" một tiếng, nó chưa bở cuộc, hỏi lại: "Nghĩa phụ, người thấy chúng ta không thoát được nên mới nói như vậy phải không?"

"Không phải." Thiệu Hân Đường nhỏ nhẹ nói: "Là do ta muốn ở lại với hắn..."

Biểu tình của Nhiếp Kiện An dùng từ "khiếp sợ" để diễn tả là không đủ. Năm đó, Thiệu Hân Đường đánh cuộc lớn như vậy dẫn nó trốn khỏi Vu Chiến Nam, nó tưởng người mà nghĩa phụ hận nhất chính là Vu Chiến Nam, mà nay, nghĩa phụ nó nói... muốn ở lại bên cạnh người từng cưỡng bách mình, muốn cùng tên quân phiệt cùng hung cực ác đang giam cầm mình ở chung một nơi...

Đầu óc Nhiếp Kiện An không thể giải thích nổi chuyện gì đang xảy ra, mới có hai ngày ngắn ngủi thôi mà. Nó tin rằng gã đàn ông bá đạo đáng giận kia đã uy hiếp nghĩa phụ nó.

"Xe của phụ thân về rồi."

Vài tiếng gỗ cửa nhẹ nhàng cắt đứt trầm mặc trong phòng, bên ngoài vang lên tiếng nói của Vu Nhất Bác.

"Nghĩa phụ, con đi trước." Nhiếp Kiện An đứng ở cửa, mở cửa đi như bay ra ngoài, dường như đang chạy trốn, tiếng bước chân trên hành

lang cũng nghe rồi bời.

Thiệu Hân Đường nhìn bóng lưng gần như cao lớn của Nhiếp Kiện An, cũng sắp thành thanh niên rồi, còn cao hơn mình nửa cái đầu.

Con cái lớn rồi, khó tránh có chủ kiến. Thiệu Hân Đường cảm thấy đau óc thật nặng nề.

Chương 77: Thắng thắn

Nhiếp Kiện An và Vu Nhất Bác chân trước vừa đi, Vu Chiến Nam sau lưng đã về tới. Hắn lạnh lùng liếc thủ vệ, đẩy cửa tiến vào, lạnh giọng nói với Thiệu Hân Đường: "Sao không giữ con trai ngươi lại ăn cơm?"

Nhin sắc mặt Thiệu Hân Đường không tốt, lòng hắn cực kỳ khó chịu, thậm nghĩ việc mình cũng chưa có xong, vội vàng như lửa cháy đến mông, tranh thủ chạy về, trong lòng cứ bất an. Dù biết, bây giờ Thiệu Hân Đường có mọc ra cánh đại bàng cũng không bay đi đâu được, trong lòng vẫn sợ, chỉ cần người này không ở trong tầm mắt mình, biết đâu hắn sẽ tan biến vào hư không. Nỗi thống khổ như tra tấn khi không có cậu, Vu Chiến Nam chịu đựng đủ trong sáu năm.

"Thế nào? Con trai đến thăm, ngươi còn không vui?" Vu Chiến Nam châm chọc khiêu khích nói. Hiện tại, hắn chỉ có thể cố ý dùng thái độ không tốt để che giấu sự quan tâm của hắn dành cho Thiệu Hân Đường.

Vì việc vừa rồi với Nhiếp Kiện An, tâm tình Thiệu Hân Đường quả thật rất tệ. Giờ phút này nhìn hành vi ngây thơ thiếu kiên nhẫn của Vu Chiến Nam, cậu mất đi ý muốn châm r้าย đùa hắn.

"Vu Chiến Nam."

Thiệu Hân Đường đột nhiên nghiêm túc mở miệng, làm Vu Chiến Nam hoảng, lòng tơ trên người đều dựng lên, sợ cậu nói những lời sát thương gì đó. Nhưng hắn lại nghe Thiệu Hân Đường nói tiếp: "Em không đùa với ông, hôm nay em sẽ nói thật, lần này em sẽ

không trốn, em cam tâm tình nguyện ở lại với ông, ông chỉ có thể có một mình em. Ông đồng ý không?"

Vu Chiến Nam thật lâu sau cũng không hiểu ý của Thiệu Hân Đường. Lời của cậu rất đơn giản dễ hiểu, nhưng chính vì nói trắng ra như vậy, Vu Chiến Nam nghe vào lại phức tạp đến không thể phức tạp hơn. Thật ra, nếu là sáu năm trước Thiệu Hân Đường nói lời này, chắc hẳn sẽ mừng rỡ nhảy dựng lên, ôm lấy vợ yêu mà ra sức cắn.

Nhưng bây giờ khác rồi, Vu Chiến Nam từng bị phản bội, trải qua sáu năm chia lìa, hẵn sâu sắc ý thức được, trong mắt người khác, mình chính là đại nhân vật, nhưng trong lòng Thiệu Hân Đường, mình chỉ là cmn một đống cút chó.

"Ngươi có ý gì?" Vu Chiến Nam háp mắt hỏi.

"Ý là như vậy đó." Biểu tình Thiệu Hân Đường cực kỳ nghiêm túc nhìn Vu Chiến nam, nói từng tiếng: "Không phải ông thích em sao, hiện tại em cũng thích ông, cả nhà đều vui."

Vu Chiến Nam sắc bén nhìn chằm chằm Thiệu Hân Đường như muốn chọc ra hai cái lỗ trên người cậu, để tìm xem lời cậu nói có mấy phần thật tâm. Qua một lúc lâu, Vu Chiến Nam mới cười trào phúng, nhưng ý cười không vươn tới đáy mắt, thấp giọng nói: "Thiệu Hân Đường, ngươi lại tính giở trò mèo gì đây, tim ta bị ngươi làm cho tan nát cả rồi, ngươi làm ơn, đừng tàn nhẫn như vậy, đừng chơi đùa với tim ta lần nữa."

Vu Chiến Nam gian nan nói bằng giọng khàn khàn, tim cũng đau đớn thê lương. Thiệu Hân Đường nghe được, ánh mắt tối sầm.

Hai người đứng trong phòng, cách nhau vài thước, nhìn nhau. Trong trí nhớ Thiệu Hân Đường ánh mắt của Vu Chiến Nam luôn đen bóng, như dã thú trong đêm đen, ngập tràn sức mạnh và ý chí, ẩn nấp trong bóng tối, bất cứ lúc nào cũng có thể tấn công con mồi. Nhưng hiện tại, trong đôi mắt đó chỉ toàn là mệt mỏi, không có chút mong

chờ. Điều đó khiến Thiệu Hân Đường đau lòng không nói nổi.

"Vu Chiến Nam, ông có biết năm đó vì sao em rời khỏi ông không?"
Thiệu Hân Đường đột nhiên nhẹ giọng hỏi.

Đồng tử Vu Chiến Nam co rút, hắn như là một con sói cô độc bị thương, lại bị người tàn nhẫn chọc vào miệng vết thương. Hắn nhìn Thiệu Hân Đường, ánh mắt lộ ra ác độc, nếu Thiệu Hân Đường dám nói vì cậu yêu người khác, hắn sẽ nhào qua chặn cái miệng đó lại. Nhưng đáp án này dày vò hắn nhiều năm, nghĩ cũng không dám nghĩ, hắn khát vọng một đáp án chân chính. Cho nên ấm ách nói:
"... Tại sao?"

"Trong đó là tại ông, mà cũng là do em." Thiệu Hân Đường lảng lặng nói: "Em nói tại ông là vì ông không tôn trọng em..."

"Thôi lắm!"

Thiệu Hân Đường còn chưa nói hết đã bị Vu Chiến Nam thô bạo cắt ngang, hắn không phục quát: "Đời này ta cmn còn chưa có tôn trọng nương ta hơn người, chắc mỗi ngày ta phải quỳ thỉnh an mới gọi là cmn tôn trọng người!"

Thiệu Hân Đường chờ hắn nói xong, nhìn người đàn ông nỗi giận có thể dọa người khác sợ chết lén chết xuống, trên mặt không có biểu cảm gì, lạnh lùng mở miệng: "Ông có muốn nghe em nói hay không?"

Khuôn mặt tuấn tú của Vu Chiến Nam đỏ bừng, trừng mắt nhìn cậu, chờ cậu ngã bài.

"Ông nghĩ tốt với em chính là tôn trọng sao?" Thiệu Hân Đường thấy ngọn lửa trong mắt Vu Chiến Nam cháy càng vượng, không sợ chết nói tiếp: "Mỗi ngày cho em ăn, cho em mặc, vui thì đùa em một chút, buồn thì vứt một bên, so với nuôi chó, nuôi mèo có gì khác nhau?"

"Ta đem ngươi vứt một bên khi nào?" Vu Chiến Nam rống giận, lớn đến nỗi muôn thổi tung nóc nhà.

"Ông dám nói ban đầu ông không phải muốn chơi qua đường, biến em thành như vậy, sau đó vỗ mông rời đi? Dám nói khi đó ông không xem em chỉ là con chó con mèo không?" Thiệu Hân Đường lạnh giọng chất vấn ngược lại.

"Ngươi cũng nói, đó là ban đầu, về sau ta đổi đổi ngươi thế nào trong lòng ngươi hiểu rõ." Vu Chiến Nam mím môi nói.

"Em hiểu rõ." Thiệu Hân Đường hít một hơi thật sâu, thầm nhủ trong lòng đừng cãi nhau với Vu Chiến Nam, ngữ khí bình tĩnh nói: "Nhưng em muốn được ngang hàng, được tôn trọng. Vấn đề của ông coi như xong, em cũng muốn giải thích vấn đề của em với ông, khi đó em một lòng muốn đi, không để ý đến cảm nhận của ông, là em sai."

Vu Chiến Nam nhìn cậu, híp mắt nghe cậu nói hết, sau đó chậm rãi nói: "Ngươi... có ý gì?"

"Ý của em là chúng ta không thể truy truy đuổi đuổi cả đời được, nếu ông có lòng muốn cùng với em, thì chính là một đời, chúng ta nên thẳng thắn thành khẩn, có chuyện gì cũng nói ra, rồi lại một lần nữa bắt đầu." Thiệu Hân Đường mềm giọng hết mức có thể nói.

Qua một lúc thật lâu, Vu Chiến nam không kiềm chế được nói: "Ta lấy gì tin ngươi? Bài học còn đó, chưa đủ sao?"

Thiệu Hân Đường xoay chuyển đôi mắt như bảo thạch đẹp nhất trên đời, làm lòng người ta sa ngã muốn chiếm đoạt lấy, nhìn hắn. Cậu nhẹ giọng nói: "Nếu muốn hạnh phúc, ông chỉ có thể lựa chọn tin em."

Tim Vu Chiến Nam đập kinh hoàng, lúc Thiệu Hân Đường chuyên

chú nhìn hắn, giọng nói ôn tồn mê hoặc, khiến toàn thân Vu Chiến Nam kích động, hắn đã muốn chiến bại.

Thiệu Hân Đường nhìn Vu Chiến nam vẫn còn chút giãy dụa, biết chuyện này từ từ rồi sẽ tốt. Trên đời này có chuyện gì Vu Chiến Nam hắn chưa gặp qua, nếu mình chỉ nói mấy câu mà hắn đã tin hoàn toàn, thì một tay cầm quyền quân phiệt của Vu Chiến Nam không biết chết mấy trăm lần.

Nói hết ra, trong lòng thật dễ chịu, về Nhiếp Kiện An, cậu quyết định cứ từ từ rồi nói, cậu tin một ngày nào đó con trai sẽ thông cảm cho cậu.

Thiệu Hân Đường đến gần, nắm lấy bàn tay to lớn của Vu Chiến Nam, nói: "Em đói bụng, ông đưa em đi ăn cơm đi." Sau đó thành công nghênh ngang đi ra khỏi "phòng giam".

Buổi tối, lúc Vu Nhất Bác trở về, nhìn thấy lão phụ thân đang ngồi nghiêm chỉnh trên sofa, mà Thiệu thúc thúc của hắn thì đang lật mấy tờ báo trên bàn.

Vu Nhất Bác cảm thấy cảnh tượng này thật kỳ dị, lúc lão phụ thân nó ngồi với Ủy viên trưởng cũng không khách sáo đến mức này, cái lưng thẳng tắp kia... Chắc chắn!

"Chạy đâu đó, lại đây!"

Vu Nhất Bác đang nghĩ phụ thân nó thật không có tương lai, vừa nhìn thấy Thiệu thúc thúc của nó thì giống như gà trống ra oai, đột nhiên nghe phụ thân gọi một tiếng uy nghiêm, làm nó sợ tới mức mém chút là té nhào.

Chuyện trong nhà, dù nhỏ dù lớn cũng không gạt được phụ thân nó. Hôm nay nó dám đem theo Nhiếp Kiện An đến gặp nghĩa phụ, nó đã chuẩn bị tâm lý bị phạt. Ủ rủ cúi đầu đi qua, Thiệu Hân Đường còn ngẩng đầu nhìn nó cười một cái.

"Xem ra ngươi lại chạy loạn rồi, mới đi đâu?" Vu lão phụ thân tuyệt đối muốn làm khó.

Vu Nhất Bác hé miệng lấy hơi, còn chưa nói, thì nghe Thiệu Hân Đường ngồi cạnh lên tiếng: "Đầu dưa hấu, chú nhờ con đi gửi thư, con có gửi chưa?"

Vu Nhất Bác thoảng sững sوت, nhưng nó tinh ý phản ứng lại ngay, nói: "A! Con quên mất rồi!"

"Thằng nhóc nhà con, sao lại dễ quên như thế. Ngày mai đừng có quên, chú muốn cho phụ thân con xem báo chú viết." Thiệu Hân Đường giả y như thật oán trách nhìn nó một cái.

Vu Chiến Nam nhìn hai người ngay trước mặt mình làm trò mèo, chỉ mím miện không nói gì, biếng nhác liếc ngang con trai đang đê phòng nhìn hắn, thản nhiên nói: "Ngày mai đừng có quên."

Vu Nhất Bác trở về phòng mình, vui vẻ cởi giày, nhào lên trên giường ra sức nhảy vòng quanh.

Nếu nói trên đời này ai là người nó bội phục nhất thì đó chính là Thiệu thúc thúc. Nó không biết Thiệu Hân Đường dùng biện pháp gì, mà chỉ trong vòng có hai ngày, làm cho lửa giận của vị phụ thân tính tình dữ dằn ngang tàng thiết huyết quân phiệt, trở nên dễ bảo như kiểu một con chó lớn ngoan ngoãn ấy! Thật quá lợi hại!

Lúc nãy Thiệu Hân Đường nói đỡ cho nó, vậy mà phụ thân thô bạo của nó một tiếng cũng không dám trách, Vu Nhất Bác sâu sắc cảm thấy, tháng ngày hạnh phúc của nó đã quay về!

Nhin Thiệu Hân Đường cứ lật qua lật lại mấy tờ báo mãi mà không xong. Vu Chiến Nam nhìn làn da trắng lộ ra ngoài cổ áo chữ V, chiếc cổ tinh tế yếu ớt, đường cong mảnh khảnh xinh đẹp... Vu Chiến Nam thấy cả người càng lúc càng nóng, chỗ nào đó bên dưới căng lên

phát đau.

“Còn ngồi đó đến chừng nào?” Khẩu khí Vu Chiến Nam rất không vui, ánh mắt đã muỗi bùng cháy, thân thể cứng ngắc vẫn phải ngồi ở đây.

Thiệu Hân Đường không biết đang yên đang lành hắn lại muốn bộc phát cái gì, ngẩng đầu nhìn hắn.

“Ngủ!” Vu Chiến Nam ẩn nhẫn thấp giọng nói.

Mới có sáu giờ... Thiệu Hân Đường giật mình hiểu ra, “Ngủ” trong lời hắn nói là ý gì, làn da trắng nõn tự nhiên nhuộm một màu hồng phớt, như dùng loại mực tốt nhất, Vu Chiến Nam tái mặt.

Trong nháy mắt, Thiệu Hân Đường bị đè lên tường phòng ngủ, đôi tay to vuốt ve từ sườn cậu lên trên, nhéo lấy hai hạt đậu đỏ kiều diễm. Thiệu Hân Đường không nhịn được rên lên thành tiếng. Bên dưới thân chợt lạnh, quần áo trên người đều rơi xuống, như hài nhi vừa sinh ôm lấy Vu Chiến Nam, tùy hắn trêu ghẹo.

Vu Chiến Nam ngậm lấy môi cậu, lưỡi mạnh mẽ xông vào khoang miệng mặc sức chơi đùa, một tay vuốt dọc sống lưng cậu xuống dưới, chạm đến tiểu huyết ngậm chặt. Cả người Thiệu Hân Đường run rẩy, hai tay ôm lấy cổ tráng kiện của Vu Chiến Nam không rời, cảm thụ tư vị được người đàn ông to lớn này chiếm lấy.

Vu Chiến Nam rút ra ba ngón tay, Thiệu Hân Đường cố nén cảm xúc kỳ lạ khi bị ngoại vật xâm nhập, thiết bổng thô to kia đâm lên mông Thiệu Hân Đường, chỉ chờ phát động tiến công. Ai ngờ ngay lúc này vật đã chạm vào hậu huyết đột nhiên bất động. Thiệu Hân Đường gấp gáp vặn vẹo mông, ngẩng đầu nhìn Vu Chiến Nam đầy trách móc. Hai mắt Vu Chiến Nam đỏ tươi, nhìn cậu chăm chăm.

“Làm sao vậy?” Thanh âm Thiệu Hân Đường run rẩy hỏi. Vu Chiến Nam vô nhân đạo đột nhiên dừng lại, cậu chịu hết nổi rồi.

"Không phải... em nói bắt đầu lại sao, anh... tôn trọng..."

Giọng nói Vu Chiến Nam khàn đặc, áp lực. Thiệu Hân Đường không đợi hắn nói xong, trở tay cầm vật nóng bỏng kia nhắm ngay hạ thân, đẩy vào bên trong. Hai người như bị lửa thiêu, Vu Chiến Nam cầu còn không được nào còn tâm tư nghỉ ngợi, Thiệu Hân Đường vậy mà chủ động đem Vu Chiến Nam ra "Ăn"...

Chương 78: Chuyển biến

Từ hôm đó trở đi, Thiệu Hân Đường không cần ở mãi trong phòng nữa, có thể đi tới đi lui trong biệt thự, nhưng ở các hành lang đều có lính ôm súng đứng gác, hình như cậu không được ra ngoài, mỗi lần muốn ra đình viện dạo một chút, sẽ xuất hiện một toán lính gác mặt mày cảnh giác, nhắm mắt nhắm mũi theo đuôi. Thiệu Hân Đường cũng không thử đi ra cửa chính, chắc cũng không ra được đâu. Tình cảm của cậu và Vu Chiến Nam đang trong giai đoạn phát triển ổn định ấm áp, cậu không muốn động vào thần kinh mẫn cảm của Vu Chiến Nam.

Nhưng Thiệu Hân Đường có niềm vui ngoài ý muốn là ngày thứ ba sau khi gặp mặt, Nhiếp Kiện An gửi Vu Nhất Bác đồ dùng hằng ngày của cậu. Vu Nhất Bác lại sai người dọn một phòng trống, sau đó Nhiếp Kiện An lặng yên dọn vào.

Thiệu Hân Đường còn đang rối rắm không biết khuyên nhủ đứa con cứng đầu này thế nào, thấy chuyện vui mừng như thế không khỏi có chút mơ màng. Sau đó, Nhiếp Kiện An vừa bận rộn đem tư liệu hắn thường dùng sắp xếp lại ngay ngắn chỉnh tề, vừa buồn buồn nói: "Thật ra con cũng không ghét phụ thân của Đầu dưa hấu lắm, chỉ là... con tưởng nghĩa phụ bị ép. Nếu nghĩa phụ thật lòng thích hắn, muốn ở bên cạnh hắn con cũng không có ý kiến gì, dù thế nào con cũng đi theo nghĩa phụ."

Thiệu Hân Đường vô cùng cảm động, không biết mình tích được phúc đức gì mà có được đứa con thế này. Khúc mắc trong lòng cậu coi như được gỡ bỏ.

Buổi tối, Vu Chiến Nam trở về, thấy trong nhà có thêm Thiệu Hân Đường và Nhiếp Kiện An, Thiệu Hân Đường đang cùng hai con trai ngồi dưới đất, nghiên cứu một bản đồ chi tiết gì đó, trong lòng có chút hoảng, sau đó vẻ mặt nhu hòa đi không ít.

"Phụ thân." Võn đang rút vai khòm lưng mà ngồi, Vu tiểu thiếu gia vừa nhìn thấy phụ thân, sợ tới mức lập tức ngồi thẳng tắp.

"Tư lệnh." Nhiếp Kiện An cũng không được tự nhiên mà gọi một tiếng.

Vu Chiến Nam không có biểu tình gì, gật gật đầu với hai đứa, xem như ừ.

Thiệu Hân Đường ngẩng đầu, thấy Vu Chiến Nam một thân quân trang cao lớn thẳng tắp, eo lưng mạnh mẽ, ngũ quan cường tráng thâm thúy, sao lúc trước hắn không nhận ra người đàn ông này quyến rũ như vậy chứ.

"Đầu dưa hấu đang giới thiệu với bọn em căn cứ của anh." Thiệu Hân Đường cười nói.

Vu Chiến Nam do dự một chút cũng đi qua, nhìn vào bản đồ, thanh âm cỗ giữ thật bình thản nói: "Nơi đó là bình nguyên, trong vòng trăm dặm xung quanh đều không có nhà, binh lính ở nơi đó ngoài luyện binh, còn nuôi trồng, tự cấp tự túc. Phía sau nơi chúng ta đóng binh có một mảnh rừng lớn, bên trong động vật nào cũng có, lúc muốn ăn có thể đi săn thú."

"Đúng vậy, có một lần bọn con vây bắt một con lợn rừng, chắc phải nặng đến hai – ba trăm kg, bọn con được ăn thịt mấy ngày luôn." Vu Nhất Bác tiếp lời phụ thân nó, sau đó hưng trí nói tiếp: "Gần đó còn có con suối nhỏ, Toàn thúc rảnh rồi sẽ dẫn con đi câu cá, cá trong đó con nào cũng to, mà lại rất ngọt, bình thường ít người lui tới, hạ cần là mắc câu, thịt tươi ngon... chêt chêt!"

Vu Nhất Bác nhóp nhép miệng thòm thèm, giỗng như đang được ăn ngon.

"Sau này con dẫn đường đi, Kiện An làm cá nướng khá lǎm đấy."

Thiệu Hân Đường hưng phấn nói.

Vu Chiến Nam nhìn ba người vừa nói vừa cười, cảm thấy trong lòng ê ẩm xót xa. Khi hạnh phúc đến một mức độ nào đó, người ta không khỏi sợ hãi. Sợ hết thảy những điều này đều là ảo tưởng, một ngày thức dậy, tất cả đều là bọt nước, hắn lại nhớ đến thời điểm hắn chỉ có một mình...

Buổi tối, lúc bốn người ăn cơm, Vu Chiến Nam bất ngờ gấp thức ăn cho hai đứa nhỏ. Chỉ vậy mà làm hai đứa hoảng hồn. Vu Nhất Bác nhìn chăm chăm thức ăn phụ thân vừa gấp cho, không biết ăn thế nào.

Nhiếp Kiện An sững sốt một cái, nhưng vẫn bình tĩnh ăn, sau đó ngẩng đầu nhẹ giọng nói một tiếng "Cảm ơn."

Vu chiến Nam không lên tiếng, tiếp tục ăn cơm. Nhưng không khí trong phòng đã khác hoàn toàn. Thiệu Hân Đường cảm thấy rất vui, cậu biết Vu Chiến Nam thay đổi như vậy là muốn lấy lòng mình, cũng thử tiếp cận Nhiếp Kiện An, thử cuộc sống bốn người. Nhớ năm đó, Vu Chiến Nam dễ gì chịu phân chút tâm tư cho những chuyện nhỏ nhặt, hắn chính là đàn ông nguyên chất.

"Vài ngày nữa chúng ta trở về, các ngươi cũng chuẩn bị một chút."

Trên bàn cơm, Vu Chiến Nam đột ngột lên tiếng.

"Nhanh vậy ạ, con còn muốn ở lại vài ngày." Vu Nhất Bác nói.

"Bên này rất loạn, Nhật Bản lúc nào cũng có thể gây chiến, chúng ta phải trở về chuẩn bị, chờ chỉ thị của cấp trên." Vu Chiến Nam nói thật bình thản.

Nhưng vừa nói xong, liền vụng trộm dùng dư quang đánh giá thắn
sắc của Thiệu Hân Đường, hắn rất sợ Thiệu Hân Đường không muốn
đi cùng hắn.

Thiệu Hân Đường nhíu mày thật nhẹ. Trái tim Vu Chiến Nam nẩy lên
một cái. Không đợi hắn phát hỏa thì nghe Thiệu Hân Đường nói với
Nhiếp Kiện An: "Việc kinh doanh hiện tại của con tính thế nào?"

Nhiếp Kiện An cũng khó xử, Thiệu Hân Đường đi đâu nó đến đó, đây
là chắc chắn, nhưng việc kinh doanh mới mở không bao lâu, sắp
sinh lợi...

Trong lòng Vu Chiến Nam cảm thấy nặng nề, sắc mặt cũng khó chịu,
hắn tưởng đây là hai cha con Thiệu Hân Đường lại bày mưu làm xiếc
trước mặt hắn, lấy cớ để không đi với hắn. Lại nghe Thiệu Hân
Đường nói tiếp: "Vậy làm sao bây giờ, con chắc là không đi được
rồi?"

Vu Chiến Nam đã muốn đập bàn đứng dậy quăng ra một câu: "Đi
không được cũng phải đi cho ông! Phải trói các ngươi lại mang theo
ông đây cũng trói!"

Nhưng không đợi hắn lật bàn thì Thiệu Hân Đường hơi rầu rầu nói:
"Nếu không bọn ta đi trước, con sắp xếp cho xong công việc ở đây
rồi đi sau."

"Vậy cũng được ạ." Nhiếp Kiện An khó xử nói: "Con sắp xếp xong,
ngay lập tức đi tìm mọi người."

Vu Chiến Nam ngồi một bên, ngọn lửa nhỏ bị thổi tắt, cảm thấy
Thiệu Hân Đường vừa lựa chọn giữa mình và con trai, lần này xem
như mình thắng, cậu ấy quyết định theo mình... Vu Chiến Nam sung
sướng lâng lâng, lâng lâng, càng lúc càng sướng...

"Phụ thân, hay là con cũng khoan về, ở đây con còn chút việc, sau
con sẽ về với tiểu ca ca." Vu Nhất Bác bất ngờ nói.

Vu Chiến Nam nghĩ, để con trai ở bên cạnh nghĩa tử của Thiệu Hân Đường cũng tốt, để cậu đừng làm ra mấy chuyện thiêu thân, người Thiệu Hân Đường để tâm nhất chính là nhóc này. Nên hắn trầm ngâm một chút mới nói: "Cũng được, nhưng các con chọn lấy một căn nhà của chúng ta rồi dọn qua mà ở, đừng đi lung tung, Thượng Hải như khối thịt mỡ, đã sớm bị bọn Nhật Bản để ý, không biết khai chiến lúc nào đâu."

"Vâng!" Vu Nhất bác sảng khoái đáp ứng, cực kỳ vui vì phụ thân cho nó ở lại, như vậy, nó sẽ được ở cùng với Nhiếp Kiện An.

Buổi tối, sau khi hai người trải qua một trận yêu đương kịch liệt. Bầu trời bên ngoài đầy sao, cánh tay tráng kiện của Vu Chiến Nam ôm lấy thân thể ấm áp trong lòng, cảm thấy toàn thân thoải mái, những năm này hắn chưa từng được như vậy.

"Trước khi đi, em phải tranh thủ qua tòa soạn bàn giao công việc, còn phải tạm biệt ông chủ." Thiệu Hân Đường nói, trong thanh âm còn mang theo biếng nhác sau tình sự.

Rất lâu mới nghe thấy động tĩnh từ phía sau, Vu Chiến Nam cắn nhẹ cái cổ mềm mại của cậu, thấp giọng nói: "Ngày mai anh đi với em."

Sáng sớm hôm sau, Thiệu hân Đường nhìn Vu chiến Nam thay sẵn thường phục đứng ở ga-ra chờ cậu, cho dù chỉ là một bộ quần áo rất đơn giản cũng không ngăn được khí thế hùng hậu của quân phiệt trên người hắn, khiến người ta không dám đến gần.

"Tìm ai đó đưa em đi được rồi, anh đâu nhất thiết phải tự mình đi." Thiệu Hân Đường đi đến gần hắn nói.

"Hôm nay anh không có việc." Vu Chiến Nam nhìn Thiệu Hân Đường mặc tây trang thẳng tắp, vẻ ngoài tuấn tú nhìn mình, thật thoải mái trong lòng, nói: "Lên xe."

Trước khi đi Thiệu Hân Đường đã gọi cho Khúc Nghĩa Đông, cũng nói sơ qua việc mình rời đi, mọi chuyện trước sau Khúc Nghĩa Đông cũng hiểu được đại khái, nói cậu không cần đến tòa soạn, cứ đến thẳng nhà mình, để Khúc thẩm làm cho bọn họ vài món đồ nhãm, uống với nhau vài chén, coi như đưa tiễn.

Thiệu Hân Đường không thể cự tuyệt. Mấy năm nay, cả nhà Khúc Nghĩa Đông giúp đỡ cậu không ít, giờ cậu phải đi, nói sao cũng phải gặp mặt cảm ơn người ta một tiếng mới phải.

Thiệu Hân Đường cùng Vu Chiến Nam được người hầu dẫn qua đình viện trong biệt thự của Khúc Nghĩa Đông. Khúc Nghĩa Đông và con gái Khúc Đình Đình đứng trên bậc thang ở cửa, Khúc Nghĩa Đông hơn năm mươi tuổi, dáng người có hơi béo, để kiểu tóc lão gia đang thịnh hành, trên mũi đeo một cặp kính, cười tủm tỉm nhìn bọn họ đến gần, bộ dáng hiền lành rất phù hợp với thân phận học giả của hắn.

Khúc Đình Đình vừa nhìn thấy Thiệu Hân Đường, trong mắt không còn thấy ai khác nữa, cô nàng buông cánh tay phụ thân ra, như chim sổ lồng chạy về phía Thiệu Hân Đường.

Khúc Đình Đình năm nay mươi tám tuổi, phong nhã hào hoa, ngây thơ rực rỡ, bề ngoài xinh đẹp cởi mở, bình thường tính tình có hơi tiểu thư yếu ớt. Cô hiện tại đang học năm hai ngành lịch sử của Đại học Phục Quang, chỉ dựa vào bề ngoài xinh đẹp cùng với bối cảnh gia đình, người theo đuổi Khúc Đại tiểu thư không ít. Nhưng cô ấy thích người khác từ sớm rồi. Nếu nói, ban đầu cô đối với thiếu niên tuấn tú cao ngất thường xuyên ra vào nhà mình, tao nhã theo phía sau phụ thân, sinh ra tình cảm thiếu nữ không thực tế. Thì thời điểm chính phụ thân nói với cô đây là người mà cả học sinh và giáo viên trong trường cô đều hâm mộ, Mr. Vincent, thì cô đã vô cùng sùng bái, không phải người này không lấy làm chồng.

Khúc Đình Đình không biết đã dùng bao nhiêu cách nói với cha mẹ điều này, nhưng họ không tin, nói cô còn nhỏ, tốt nghiệp rồi tính.

Làm cho Khúc Đinh Đinh tưởng cha mẹ e ngại điều kiện Thiệu Hân Đường không tốt, còn có đứa con nuôi lớn như vậy nữa. Nhưng cô không thèm để ý, cô thích Thiệu Hân Đường, vừa thích vừa sùng bái, cô quyết định dù bị ai ngăn trở, đời này cô phải thành đôi với cậu.

Thật ra, Khúc Đinh Đinh không biết, phụ thân cô đã uyển chuyển đề cập với Thiệu Hân Đường rất nhiều lần, đều bị Thiệu Hân Đường khéo léo từ chối. Nhưng mà không nói với cô.

"Hân Đường ca, nghe nói ca không làm cho ba ba nữa, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Khúc Đinh Đinh chạy tới trước mặt Thiệu Hân Đường, kéo tay áo cậu nôn nóng hỏi.

Lúc mười hai, mười ba tuổi, Khúc Đinh Đinh lần đầu gặp Thiệu Hân Đường, khi đó Thiệu Hân Đường thường mang cô đi chơi, xem như em gái nhỏ, thường xuyên ôm cô. Lớn lên, trong lòng cô từ lâu đã định Thiệu Hân Đường chính là chồng tương lai, cho nên không kiêng dè. Nhưng mọi lần đều thuận lợi bắt được, lần này đột nhiên có một bàn tay to xen ngang, ngăn nàng lại.

"Hân Đường ca?" Khúc Đinh Đinh hơi bất ngờ gọi to một tiếng, nhìn người đột nhiên bày ra sắc mặt lạnh như băng hơi sợ hãi.

Nhin Vu Chiến Nam bất ngờ giơ tay ra, Thiệu Hân Đường có chút xấu hổ và bất đắc dĩ. May sao lúc này Khúc Nghĩa Đông cũng đi tới. Sống hơn nửa đời, dù không thấy mặt Vu Chiến Nam, nhưng nhìn khí phách tỏa ra từ hắn, Khúc Nghĩa Đông biết đây không phải người thường.

"À, vị này là..." Khúc Nghĩa Đông đến gần, gương mặt Vu Chiến Nam dần hiện rõ ràng hơn, hắn có chút không dám tin.

"Khúc thúc, đây là Vu Chiến Nam." Thiệu Hân Đường nhìn biểu tình kích động của Khúc Nghĩa Đông, giới thiệu tiếp: "Đây là Khúc thúc, ông chủ của tòa báo Tân Ngynet."

Ba chữ Vu Chiến Nam, không cần phải nói năng rồm rà, quá chói lợi, quá vang dội, Khúc Nghĩa Đông nhìn người mà trước giờ hắn chỉ thấy trên báo, so với tưởng tượng còn khí thế hơn, tuổi trẻ tài cao. Hắn không ngờ, Thiệu Hân Đường chỉ nói muốn giới thiệu một người bạn, lại là quân phiệt Đông Bắc vang danh cả nước, Vu Chiến Nam.

Nếu các bạn có để ý, sẽ thấy cách xưng hô của các nhân vật ngày càng “hiện đại” hơn. Vì truyện lấy bối cảnh dân quốc, là thời điểm giao thoa giữa phong kiến và hiện đại. Nên cách dùng từ, cách gọi, cách nói chuyện nó lai cả hai bên.

Nhưng từ chương sau trở đi, tôi muốn nó hiện đại hơn nữa, để các nhân vật về sau sẽ thoát ra khỏi thời đại phong kiến, sang trang mới của cuộc đời. Đoạn này trong truyện cũng là một bước chuyển lớn của lịch sử Trung Quốc.

Nên cách xưng hô sẽ có khác đi.

Chúc các bạn đọc vui!

Chương 79: Cuộc sống mới

Hai người lịch sự bắt tay, Khúc Nghĩa Đông cung kính dẫn họ vào trong.

Mặc dù Vu Chiến Nam đối với Khúc Nghĩa Đông rất khách khí, nhưng người quen với việc ra lệnh, vẫn uy nghiêm làm cho người khác không thể xem thường.

"Ai vậy Hân Đường ca?" Khúc Đinh Đình theo phía sau bọn họ, nhìn nhìn vị khách khiến cho phụ thân luôn kiêu ngạo của cô phải kính trọng, nén không nổi mới nhích đến bên cạnh, hỏi Thiệu Hân Đường: "Không có khả năng là quân phiệt Đông Bắc kia kia đâu nhỉ?"

Cô cười hì hì hỏi, chỉ tùy tiện nói, chứ không nghĩ nhiều. Không ngờ, Thiệu Hân Đường lại gật gật đầu. Làm cho nụ cười của Khúc Đinh Đình cứng ngắt luôn.

Lúc hai người đang nho nhỏ trao đổi, Vu Chiến Nam đang đi song song với Khúc Nghĩa Đông phía trước bỗng nhiên dừng lại, quay đầu liếc nhìn Thiệu Hân Đường một cái, cái liếc mắt đó bao hàm cảnh cáo và nguy hiểm, Khúc Đinh Đình sợ run người, nhích nhích về phía phụ thân. Cô cảm thấy ánh mắt của người này thật là hung ác, như muốn ăn tươi nuốt sống mình ấy.

Thiệu Hân Đường bất đắc dĩ nhìn Vu Chiến Nam vươn bàn tay về phía mình, cuối cùng vẫn đem tay mình đặt lên tay hắn, hai bàn tay lồng vào nhau. Thế này mới khiến người đang mặt mày nghiêm nghị, đen thuui kia dịu lại một chút.

Khi Khúc Nghĩa ĐÔng thấy bàn tay hai người nắm lại với nhau, khuông kính bạc che đi kinh ngạc trong đôi mắt sắc bén, sau đó nhanh chóng khôi phục bình thường.

Khúc Nghĩa ĐÔng phân phó phòng bếp chuẩn bị thêm vài món ăn, sau đó lấy ra một chai rượu quý đã giữ mười năm. Tính toán chiêu đãi Vu Chiến Nam một bữa.

Thấy Khúc Nghĩa ĐÌnh còn ngây thơ vây quanh Thiệu Hân Đường, người kia đã muốn hết kiên nhẫn, Khúc Nghĩa ĐÔng nhanh trí bảo con gái đi phòng bếp giúp mẹ.

Vợ của Khúc Nghĩa ĐÔng tự mình xuống bếp, nấu vài món Thiệu Hân Đường thích ăn, đầu bếp còn chuẩn bị thêm vài món Đông Bắc, đây là Khúc Nghĩa ĐÔng cố ý dặn dò.

Vu Chiến Nam mang theo không ít lễ vật, cảm ơn lão tiên sinh quan tâm chăm sóc, sau đó ba người nói chuyện trên trời dưới đất, vô cùng tận hứng. Lúc gần đi, Khúc Nghĩa ĐÔng nắm tay Thiệu Hân Đường, nói: "Khúc thúc xem con như con trai trong nhà, bất cứ lúc nào gặp khó khăn cứ tới tìm, chỉ cần đủ khả năng, Khúc Nghĩa ĐÔng ta quyết không chối từ."

Thiệu Hân Đường rất cảm động, cậu biết, người như Khúc Nghĩa ĐÔng nói ra một lời như vậy là đáng quý cỡ nào. Sau đó Khúc thẩm cũng ôm cậu khóc. Khúc ĐÌnh ĐÌnh đứng bên cạnh trông có vẻ hoảng sợ, run rẩy hỏi: "Hân Đường ca, ca không quay lại nữa sao?"

"Đương nhiên không phải, ta có thời gian chắc chắn sẽ quay về thăm mọi người mà, nha đầu ngốc." Tình huống ly biệt thế này thật khiến người ta lo lắng, Thiệu Hân Đường nén chua xót trong lòng xoa xoa đầu nàng.

Sau khi rời khỏi chỗ của Khúc Nghĩa ĐÔng trở về, Thiệu Hân Đường vốn muốn đi gặp vài người bạn tốt nói lời từ biệt, nhưng cậu thật

chịu không nổi cảnh ly biệt, rất đau lòng, nên nhờ Khúc Nghĩa ĐÔng chuyển lời giúp.

Vu Chiến Nam hỗ trợ hai đứa nhỏ thuê một căn nhà, để lại vài người hầu chăm sóc hai đứa rồi cùng Thiệu Hân Đường xuất phát.

Có lẽ do đi cùng Vu Chiến Nam nên cũng không vất vả lắm, bọn họ bí mật ngồi xe Jeep, hơn ba giờ sáng xuất phát, vừa đi vừa dừng, chiều hôm sau mới đến một trấn nhỏ cách điểm đến không xa.

Thiệu Hân Đường ngủ suốt trên xe, giờ được xuống ăn cơm, mới thấy phán chấn một chút. Ngồi ở một quán cơm trong thị trấn nhỏ, ăn mì thịt bò bà chủ tự tay bưng lên, trên miệng bát còn bị mẻ một mẩu. Trên bàn bày chén dưa muối đơn sơ, trông đen thui, một chút muốn ăn cũng không có.

Sắc mặt Vu Chiến Nam rất khó nhìn, thấp giọng nói với Thiệu Hân Đường còn đang hiểu kỳ nhìn chung quanh: "Chịu đựng một chút, đến sơn cốc sẽ bảo vợ của Toàn tử làm mấy món em thích ăn."

Thiệu Hân Đường nhìn sang thấy gương mặt căng thẳng của Vu Chiến Nam. Dọc theo đường đi, cậu ít nhiều cảm nhận được hắn có tâm sự, hoàn toàn không cười, còn vụng trộm đánh giá cậu.

Lúc Thiệu Hân Đường nhìn đến thị trấn nhỏ toàn là nhà đất này, mấy chục dặm xung quanh không có người ở, ngay lập tức hiểu ra Vu Chiến Nam đang lo lắng chuyện gì. Vu Chiến Nam không được tự nhiên là bởi vì sợ mình chịu khổ không được.

Có đôi khi Thiệu Hân Đường cảm thấy Vu Chiến Nam quá coi thường mình, xem mình như đứa nhỏ bé bỏng, lúc nào cũng phải nhẹ tay nhẹ chân, một chút chuyện cũng chịu không nổi. Thật ra, năm đó, khi cậu mới vừa trọng sinh vào thân thể này, nào là giấy bán thân, nào là bức lương vi xướng(*), nếu cậu là người yếu đuối, đã sớm chết quách cho rồi. Nhưng lúc đó, Thiệu Hân Đường không nói tiếng nào, căn răng nhẫn nhịn, Vu Chiến Nam ngày đó khi dễ cậu đâu có

ít, nếu đem so với lúc này, thì bây giờ có là cái gì đâu. Cho nên Thiệu Hân Đường thấy Vu Chiến Nam lo thừa rồi, nếu chính cậu đã quyết định ở bên cạnh hắn, đều chuẩn bị sẵn tinh thần cùng hắn chia ngọt sẻ bùi.

Thiệu Hân Đường cầm đôi đũa đen thui lên trộn trộn, rồi bưng bát lên ăn một đũa lớn. Vu Chiến Nam trừng mắt nhìn cậu.

"Không tệ, ăn được lắm." Thiệu Hân Đường cười nói rồi tiếp tục ăn.

Vu Chiến Nam nhìn khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn đều chôn trong cái bát mẻ, động tác thanh tú cùng thức ăn đơn sơ, quả thực quá đối lập.

Đầu mày của Vu Chiến Nam rỗi răm vào một chỗ, rất cục, duỗi tay đoạt lấy bát của Thiệu Hân Đường, lớn tiếng nói: "Khó ăn thì đừng ăn, chúng ta đi tiếp, tối là đến nơi."

"Không cần, em ăn cái này được rồi." Thiệu Hân Đường đoạt lại bát, còn thuận tiện trộm mấy miếng thịt trong bát Vu Chiến Nam, ăn nhanh nhanh, vẻ mặt giữ cửa phòng bị nhìn Vu Chiến Nam.

Vu Chiến Nam thấy cậu như vậy càng khó chịu, thấy chính mình cùng với cái chỗ mẻ trên cái bát thật giống nhau, đều không xứng với người này.

Cơm nước xong, bọn họ tiếp tục lên đường, cách đích đến càng gần, Vu Chiến Nam càng im lặng, gương mặt tuấn tú đều muốn xoắn ra nước. Trước đây hắn thật không hề nghĩ tới điều kiện ở căn cứ kém thế nào, hắn là loại người cao lớn thô thiển, theo quân ra trận nhiều năm, từng ngủ trên cỏ, gối đầu trên đá. Đàn ông tham gia quân ngũ, có thì hưởng, không thì thôi, chiến trường ác liệt tiếng hô rǎn trời, tới chừng nói ngủ là ngủ.

Nhưng Thiệu Hân Đường không phải như vậy, không phải nói cậu không đàn ông. Chỉ là cậu không phải loại đàn ông như bọn họ.

Trong lòng Vu Chiến Nam xác định, Thiệu Hân Đường là loại công tử có cuộc sống tinh xảo cao quý. Nếu để cậu da mềm thịt non đến một nơi ngập tràn là bùn đất, Vu Chiến Nam tự thấy khó chịu, giống như chính hắn oan uổng cậu, cảm thấy chút năng lực cho vợ một cuộc sống đàng hoàng cũng không có. Điều này làm cho hắn vô cùng bức rứt.

Vu Chiến Nam nghĩ nghĩ, lại nghĩ về chỗ sút trên cái bát... Nhưng dù xứng hay không xứng, đời này Thiệu Hân Đường chính là của hắn, phải là của hắn. Hiện tại cậu nguyện ý theo mình, nếu cậu không muỗn, Vu Chiến Nam sẽ đem cậu cột vào người mang theo.

Đoạn đường này, Thiệu Hân Đường không mơ màng ngủ nữa, mà tròn mắt nhìn ra ngoài kính xe, hiện đang là mùa đông, cây cối trụi lủi làm cho những mảnh rừng càng thêm thê lương, có ngẫu nhiên đi ngang con suối nào đó, cũng bị đóng băng.

Vu Chiến Nam thấy cảnh đó xấu hổ hết biết, trong lòng không nhịn được, thầm chửi "Má nó!"

"Nơi này cây cối nhiều, phỏng chừng mùa hè là một nơi non xanh nước biếc." Thiệu Hân Đường lên tiếng, phá vỡ không khí yên lặng trong xe.

Vu Chiến Nam nhẹ "Ừ." một tiếng, nghe cậu nói như vậy cũng dễ chịu một chút. Chỉ cần cậu không chê bai chỗ này là được.

Đoạn đường này rất xốc, đường không bằng phẳng, phải chạy hơn một giờ, Thiệu Hân Đường mới nhìn thấy một mảnh khói bếp tỏa lên từ căn nhà đất xa xa. Mà xa xa đằng kia, Tôn Đức Toàn cùng rất nhiều binh lính nôn nóng dài cổ ra chờ, vừa thấy xe bọn họ, hoan hô rần rần cả lên.

Nhưng lúc này tâm tình của Vu Chiến Nam không được tốt như bọn họ, hắn chú ý thấy Thiệu Hân Đường không có biểu tình ghét bỏ nơi này mới thoáng yên lòng.

Xe chậm rãi dừng lại trước mặt mọi người, một đám người đang nói cười ầm ĩ đột nhiên im lặng, mở to mắt nhìn Thiệu Hân Đường bước xuống xe. Mỗi người đều cảm thán, hóa ra đây chính là người Tư lệnh vẫn tìm!

Rất nhiều thủ hạ của Vu Chiến Nam không hiểu tại sao Tư lệnh anh dũng thần võ nhà mình lại thích đàn ông, lúc nhìn thấy Thiệu Hân Đường coi như hiểu. Dung mạo như vậy, khí độ như vậy, ai muốn biết cậu là nam hay nữ nữa, gấp rồi không thể buông tha.

"Chào mọi người!" Thiệu Hân Đường xuống xe, vui vẻ hào phóng cười chào.

Vu Chiến Nam thấy thủ hạ nhà mình không rời nỗi mắt, trong lòng chua lét, tức giận mắng: "Nhìn cái gì mà nhìn, đi tập luyện đi! Làm không tốt, chờ đó có người thu dọn các ngươi!"

Mấy tên thủ hạ quen rồi, thấy ngữ khí Vu Chiến Nam tuy rắn không tốt, nhưng mà mặt mũi không giấu được vui vẻ, thần sắc tối tăm bình thường đã biến mất, lập tức bạo gan cười ồ lên.

"Da các ngươi lành rồi quên đau, chọc cho Tư lệnh nóng lên, đừng có khóc lóc than thở." Tôn Đức Toàn còn đang cười lên tiếng, nhiệt tình chào hỏi với Thiệu Hân Đường: "Thiệu huynh đệ, chúng ta cũng lâu lắm rồi không gặp."

"Đúng vậy." Thiệu Hân Đường cười đáp lời. Xem ra Tôn Đức Toàn còn béo hơn lúc đi, mặt mày hồng hào, vừa thấy là biết hắn sống thoái mái.

"Đi, vào nhà, vợ tôi đang hầm gà, ăn cơm được rồi." Tôn Đức Toàn cười hề hề đụng một cái vào vai Vu Chiến nam, nói: "Tư lệnh, tôi nhớ ngài muốn chết luôn! Đêm nay phải uống nhiều chút nha!"

Hai người kề vai sát cánh đi vào bên trong, trong phòng có cái bàn

vuông nhỏ, bên trên đã bày đầy một bàn đồ ăn.

Về tới nơi của mình, mọi người ai cũng vui vẻ, tim cuối cùng cũng về với lồng ngực, tuy chỗ này khỉ ho cò gáy, vẫn là địa bàn chân chính của Vu Chiến Nam, binh của hắn, huynh đệ của hắn, đều ở đây.

“Đi ngủ sớm đi, vợ tôi trải giường hai người chuẩn bị giường cả rồi.”
Tôn Đức Toàn lùi lưỡi thúc giục bọn họ.

Mọi người đều uống kha khá rượu, Vu Chiến Nam ôm cổ Thiệu Hân Đường ra cửa, về chỗ ở của hắn. Vừa bước ra, gió thật lạnh, làm cho mồ hôi cũng lạnh ngắt, phản xạ ôm Thiệu Hân Đường thật chặt vào lòng.

Rửa mặt qua, hai người song song ngã lên giường sưởi lớn chừng mấy thước. Vu Chiến Nam nửa đêm bị nóng tỉnh, mơ mơ màng màng nghiêng người, tay khoát lên cơ thể ấm áp mềm mại bên cạnh, hắn mở choàng mắt, nương theo ánh trăng mông lung từ cửa sổ rọi vào, rải từng vết lốm đốm lên gương mặt tinh xảo của Thiệu Hân Đường. Nhìn Thiệu Hân Đường bị nóng, mặt nhõ đỏ bừng bừng, Vu Chiến Nam nhẹ nhàng vỗ vỗ cậu, nhỏ giọng gọi: “Hân Đường, tỉnh tỉnh.”

Thiệu Hân Đường khó khăn mở mắt, than thở một câu: “Sao vậy?”

“Anh trải thêm chăn cho em.” Vu Chiến Nam đặt Thiệu Hân Đường qua một bên, lật nệm giường dưới lưng, trải xuống dưới lưng cậu. Giường sưởi vừa cứng vừa nóng thế này, Vu Chiến Nam nghĩ kháng(**) cũng không bằng, không biết trải mấy lớp nệm mới được, Thiệu Hân Đường da dẻ non mềm như vậy không khéo cháy luôn.

Trải xong, Vu Chiến Nam nằm trên một lớp chăn mỏng, mà dưới lưng Thiệu Hân Đường chắc có đến ba, bốn tầng. Hắn kéo Thiệu Hân Đường ôm vào lòng, giọng nói khàn khàn: “Ngủ quen không?”

Thiệu Hân Đường trở mình, lấy tay bụt miệng Vu Chiến Nam, than

thở: "Anh nói nhiều quá à." Sau đó ngủ luôn.

Trong ánh trăng mông lung, Vu Chiến Nam ôm chặt người trong lòng, ánh mắt sâu như thiên khôn hoang dã nơi này, vô cùng vô tận...

Chú thích:

* Bức lương vi xướng: ép con gái nhà lành làm kỹ nữ.

** Kháng: giống như giường nhưng chỉ để ngồi, không để nằm.

Chương 80: Cuộc sống sơn dã

Hôm trước, lúc đi, người hầu đều để lại Thượng Hải, hiện tại chăm sóc bọn họ là một người phụ nữ ngoài năm mươi.

"Mai về Thượng Hải mua vài người." Vu Chiến Nam nói.

"Không cần." Thiệu Hân Đường rửa mặt xong, vắt ráo khăn mặt treo lên giá nói tiếp: "Sáu năm nay em đều tự làm, có sao đâu, hiện đang loạn, nơi này có quá nhiều người chờ anh nuôi cơm, đừng thêm người nữa."

"Nhưng cũng không phải không nuôi được vài người hầu hạ em." Vu Chiến Nam cau mày nói: "Giường sưởi cứng như vậy, em ngủ quen không?"

"Không cần đến cũng vô dụng thôi. Ngủ quen." Thiệu Hân Đường cười hì hì đi qua ôm cánh tay Vu Chiến Nam, nói: "Đừng có nhọc lòng về em nữa, em ở đây rất thoải mái. Đi thôi, đi ăn cơm. Em đói rồi này!"

Cơm cũng là do vợ của Tôn Đức Toàn làm, ăn vào ngon miệng, tuy hình thức không tinh xảo, nhưng mì vị không thua các đầu bếp lớn ở Thượng Hải.

Vợ Tôn Đức Toàn tên là Tiểu Nhị, năm nay hai mươi mốt tuổi, nhìn vẫn còn nét trẻ con, lúc nói chuyện với Tôn Đức Toàn, chưa được hai câu là ngại ngùng đến nỗi khuôn mặt nhỏ nhăn đỏ bừng. Tiểu Nhị không giống các cô gái thành phố trang điểm đậm đà, khuôn mặt nhỏ nhăn thanh tú, ăn mặc cũng mộc mạc, nhưng lại đậm

hương thuần phát, cô giống như đóa hoa màu vàng giữa sơn cốc, toát lên ý tứ hàm xúc vô cùng đặc biệt, hấp dẫn người khác. Tôn Đức Toàn lớn hơn cô ấy chín tuổi, lúc rảnh rỗi thường xuyên bám theo sau mông cô vợ nhỏ nhà mình, rất mực yêu thương.

Nghe mọi người nói, trước đây Tôn Đức Toàn thích nhị tỷ của Vu Chiến Nam là Vu Hân Nhã, đến hai sáu, hai bảy tuổi còn chưa có vợ. Mà vào năm Thiệu Hân Đường rời đi, Vu Chiến Nam bị cấp trên triệu đến Thiên Tân, sau đó Nhật Bản tấn công Đông Bắc, tướng sĩ lại nhận được lệnh không chống cự. Đây là nguyên nhân làm cho Đông Bắc nhanh chóng bị vây hãm, Tôn Đức Toàn lúc đó cứu được tiểu Nhị nhà tan cửa nát, không biết đi về đâu, Tô Đức Toàn thấy cô gái đáng thương nên thu lưu. Đó là một cô gái tốt, mỗi ngày vô thanh vô túc hầu hạ Tôn Đức Toàn ăn ở, không thích nói chuyện, lại tri kỷ hiểu lòng người. Hai năm sau, Vu Chiến Nam đứng ra chủ trì hôn lễ, hai năm sau nữa rơi ra một thằng cu béo tròn.

Con trai của Tôn Đức Toàn mới hai tuổi, nhũ danh là tiểu Thạch, đi đường còn chưa vững, mỗi ngày lảo đảo dây nước miếng khắp nơi, giống phụ thân nó như một khôn đúc ra. Thiệu Hân Đường vốn thích trẻ con, thấy cái mặt nó tròn trịa ú ì, nhớ tới Vu Nhất Bác lúc bé cũng khả ái như vậy lại càng thích, không có việc gì là ôm nó đi dạy chữ, dạy thơ Đường này nọ. Tuy là còn nhỏ, cứ qua ngày là quên, nhưng Thiệu Hân Đường cảm thấy lúc này dạy dỗ đối với trí nhớ của trẻ con mới có lợi. Mà Tôn Đức Toàn và tiểu Nhị thấy cậu đối với con mình như vậy, không biết phải cảm ơn thế nào cho đủ.

Ở nơi trước không thôn sau không điểm này, Thiệu Hân Đường cứ thế mà định cư. Vu Chiến Nam sợ cậu nhàn rỗi nhảm chán, mỗi ngày gọi vài người đến chơi bài với cậu. Nhưng mà Thiệu Hân Đường bận lắm, chút rảnh rồi cũng không có.

Bọn Tôn Đức Toàn đôi khi từ doanh địa trở về ăn cơm, Thiệu Hân Đường vẫn ở rịt trong phòng không ra, hắn hỏi tiểu Nhị, tiểu Nhị bất đắc dĩ nói: "Em đi gọi mấy lần rồi, Thiệu tiên sinh nói còn chưa xong việc, để mọi người ăn trước."

Qua vài lần, Tôn Đức Toàn nhịn không được hỏi Vu Chiến Nam, hắn cũng mặt sưng mày xỉa lèn. Thiệu Hân Đường mỗi ngày đều bận rộn, Vu Tư lệnh bị xem nhẹ thật không hài lòng.

“Đang lén ý tưởng viết bản thảo, còn muốn phiên dịch báo nước ngoài, Trung Quốc chúng ta hiện đang khuyết thiếu văn hóa quốc tế, rất nhiều bài báo hay mà không có người phiên dịch, bất lợi cho dân ta học tập tư tưởng tiến bộ, cũng không có lợi cho đất nước ta phát triển.” Lúc ăn cơm Thiệu Hân Đường cười, giải thích với Tôn Đức Toàn.

“Cậu còn có thể phiên dịch?” Tôn Đức Toàn nghe được trợn mắt hờm, hắn thẳng tính, nghĩ cái gì nói cái đó, hỏi luôn: “Trước kia cậu không phải là con hát sao? Sao biết mấy cái đó?”

Dưới bàn, tiểu Nhị đạp cho Tôn Đức Toàn một đạp.

Thiệu Hân Đường biết tính của hắn cũng không so đo, cười đáp: “Học được sau này.”

“Sau này mới mọc mà thạo sáu ngoại ngữ, em thật đúng là thiên tài.” Vu Chiến Nam ôn hòa nói.

Ngay khi Vu Chiến Nam tìm được Thiệu Hân Đường, có người lập tức thu thập cho hắn những chuyện lớn nhỏ mà cậu đã làm trong sáu năm. Nghe những việc cậu làm được trong sáu năm, quả thật hắn không thể tin nổi, người đứng đầu phần tử tri thức của cả nước trong miệng người khác lại là người năm đó mình xem trọng, con hát nho nhỏ chỉ biết lên sân khấu hát hí khúc. Nhưng sự thật bày ra trước mắt, có một số việc bất kể hắn có tin hay không, Thiệu Hân Đường quả thật có chỗ đứng riêng, một cây bút, một tờ giấy, có thể dùng ngôn từ sắc bén thức tỉnh rất nhiều người Trung Quốc đang chết lặng, cũng có thể vạch trần Nhật Bản xâm chiếm không chừa đường sống, còn có thể đứng ở góc độ quốc tế, một người ngoài phân tích tình hình trong nước, tạo thành ảnh hưởng rất lớn ở nước

ngoài.

Trong sáu năm, Thiệu Hân Đường chỉ viết vài chục bài báo, nhưng bài sau sâu sắc hơn bài trước, có mấy bài được những người ái quốc coi là mẫu mực phản đối xâm lược. Cậu còn từng phiên dịch bốn tác phẩm kinh điển của Mỹ, một quyển lý thuyết hàn lâm của Pháp và bản tuyên ngôn của Engels.

Các tác phẩm đó, Vu Chiến Nam đã trăng đêm chăm chú xem, càng xem càng kinh ngạc, qua từng câu từng chữ trong đó, hắn có thể nhìn thấy một nhà lãnh đạo mang tâm hồn to lớn của thời đại, có thể nhìn thấy một con người cơ trí bất khuất.

Thiệu Hân Đường ở phương diện này là một Thiệu Hân Đường hắn không biết, cậu trở thành một người mà hắn không thể nắm bắt, ở một lĩnh vực mà nơi đó cậu là vương giả.

Hắn phải thừa nhận, một Thiệu Hân Đường như vậy càng làm hắn mê muội, mê muội đến phát điên. Nhưng, việc hắn chưa bao giờ hiểu hết Thiệu Hân Đường cũng khiến hắn sợ, khiến hắn cảm thấy không chân thật, không có khả năng thuộc về mình...

Bản thân hắn hiện giờ là một đầu lĩnh quân phiệt nghèo túng ở trong một khe suối, nói trăng ra, tình cảnh cũng không hơn gì lục lâm thổ phỉ. Lục lâm thổ phỉ dù không được uy phong như bọn họ, nhưng còn có tự do, muốn làm gì làm nấy. Không như hắn, có quân đội hùng hậu như vậy, muốn có quân lương còn phải chờ cấp trên cho. Nếu phía trên đều là những người vì quốc gia, hắn cũng chịu, vì dân chúng, máu chảy đầy rơi gì cũng được. Nhưng sự thật không chiều lòng người, nhóm đại lão quyền to chức trọng ở Trung Ương không có tâm, có mấy ai sống chết vì dân? Ngày đêm lục đục với nhau, chơi đùa quyền mưu, nói thằng ra, bản thân hắn và quân đội của hắn, chỉ là con cờ trong tay bọn họ. Điều này, vào năm Vu Chiến Nam bị giam lỏng ở Thiên Tân, trơ mắt nhìn ba tỉnh Đông Bắc bị vây hãm, nhìn thấy rõ ràng.

So với một đầu lĩnh quân phiệt ăn bữa nay lo bữa mai, Thiệu Hân Đường mạnh hơn hắn không biết bao nhiêu lần. Đi theo hắn, chỉ có thể trải qua những ngày khó khăn ở cái nơi hẻo lánh này, sau đó chờ khai chiến, đối mặt với loại nguy hiểm gì không ai biết. Mỗi khi nghĩ đến đây, trong lòng Vu Chiến Nam đều khó chịu muốn chết, chỉ nghĩ đến việc phải buông tay người này giống như có một bàn tay vô hình bấu vào tim hắn, khiến hắn đau đớn sống không bằng chết!

Mỗi khi thấy Thiệu Hân Đường toàn tâm toàn ý vào sự nghiệp, Vu Chiến Nam lại ôm cậu thật chặt, ôm siết lấy người hắn yêu vào lòng. Cho nên, mỗi khi nhắc đến tài năng bí mật của Thiệu Hân Đường, Vu Chiến Nam luôn phải áp chế sợ hãi trong lòng.

“Sáu ngoại ngữ? Ôi mẹ ơi!” Tôn Đức Toàn bị dọa cho rơm rớm, há to miệng cảm thán: “Hân Đường lão đệ! Cậu... cậu...”

Tôn Đức Toàn kích động nói không ra lời, thật ra rất nhiều người không thể hiểu nổi khả năng chỉ cần học trong vài ngày của cậu, người ở đây, chữ to còn không biết hết, cảm giác khi nghe nói có người làm thật tốt thứ mà hắn không bao giờ hiểu nổi, hắn quả thật ngưỡng mộ Thiệu Hân Đường.

“Tiểu Thạch mới biết kêu mẹ mẹ vài ngày thôi, hiện giờ ngày nào cũng theo Thiệu tiên sinh đã biết ngâm thơ Đường.” Tiểu Nghị đang xới cơm cho bọn hắn đột nhiên nói, trong giấu được vui vẻ trên khuôn mặt nhỏ.

“Vậy hả?” Tôn Đức Toàn chợt tay ngang bàn, không thèm để ý đến bản mặt đen thui của Tư lệnh nhà hắn, nắm lấy tay của Thiệu Hân Đường nói: “Hân Đường lão đệ, vậy cậu dạy tiểu Thạch dùm ca ca đi, dạy nó nói được tiếng chim của sáu nước, ca ca làm trâu làm ngựa báo đáp cậu!”

“Không phải cậu thề đời này làm trâu làm ngựa cho ta sao?”

Thiệu Hân Đường đang dở khóc dở cười, thì nghe Vu Chiến Nam

chua lè nói ra câu đó. Làm cho mọi người cười phá lên.

“Các ngươi không phải người một nhà sao? Tư lệnh còn bắt bẻ cái gì nữa.” Tôn Đức Toàn ba phải nói.

Mọi người trong phòng đều cười, Vu Chiến Nam hừ lạnh một tiếng, không quan tâm miệng lưỡi trơ tru của hắn. Chỉ thấy Thiệu Hân Đường nghe câu đó, trên gương mặt trắng nõn hiện lên ửng hồng, còn gắp cho mình thức ăn mà mình thích.

Vu Chiến Nam một đũa ăn hết mấy món mà Thiệu Hân Đường gắp cho, trong lòng dễ chịu hơn nhiều.

Thiệu Hân Đường cứ như vậy, bắt đầu thích cuộc sống điên viên, một ngày ba bữa cơm, đều ăn món ăn thôn quê sơn dã. Mỗi ngày mặt trời mọc, Vu Chiến Nam đi doanh, cậu ở trong phòng làm việc của mình. Mặt trời lặn, bọn họ trở về, đám đàn ông lại kể chuyện vui ở doanh địa, có khi cùng nhau chơi đánh bài. Thiệu Hân Đường thường xuyên thua tối tăm mặt mũi, nhưng càng thua càng chơi. Còn Tôn Đức Toàn thì la lối, nếu bọn họ không hạ thủ lưu tình, tiểu Thạch sẽ không có tiền đi học. Mà Vu Chiến Nam trước sau như một, toàn thắng, không nói một lời, thắng bọn họ khóc không ra nước mắt.

Chơi tới khuya, Thiệu Hân Đường lại theo Vu Chiến Nam quay về căn phòng nhỏ của bọn họ, giường đã được sưởi ấm, bên trên trải vài tầng nệm mềm. Lúc này dì Trương sẽ bưng lên cho họ hai chậu nước ấm rửa chân, mỗi người một chậu. Nhưng Thiệu Hân Đường không thành thật, quyến luyến Vu Chiến Nam, nên đem chân sang để chung trong chậu của hắn, còn đập đập bàn chân to của hắn. Mỗi khi như vậy, Vu Chiến Nam nhắm mắt lại mặc cậu đập, sau đó bất ngờ lật ngược tình thế, đè lên chân cậu, khiến cậu làm sao cũng không rút ra được. Khuôn mặt luôn luôn nghiêm túc của Vu Chiến Nam lúc này cũng thật nhu hòa, toát ra hương vị hạnh phúc, Thiệu Hân Đường tức giận cù lét hắn, bị Vu Chiến Nam dễ dàng đặt trên giường, tử hình tại chỗ...

Về sau, hai người chỉ dùng một chậu rửa chân, như hai đứa trẻ, thường xuyên đùa nhau vậy. Cái chậu kia có một chữ hỉ màu đỏ, nước ấm áp mềm mại ôm lấy hai bàn chân, một to một nhỏ, một đen một trắng. Hai người cảm thụ những ngày hạnh phúc chưa từng có...

Trên chiếc giường thô, cả hai điên cuồng cảm thụ đỗi phương, điên cuồng yêu. Lại có lúc chẳng làm gì, chỉ đơn thuần chung chǎn chung gối, ôm nhau vào giấc...

Chương 81: Chiến tranh

Cuộc sống điền viên an dật thoải mái, tựa hồ làm cho tình cảm của Vu Chiến Nam và Thiệu Hân Đường nhanh chóng hòa hợp, ấm áp. Mọi người đều nhìn ra được, trong mỗi hành động ăn ý, mỗi một ánh mắt nhìn nhau bắt chốt, đều ẩn chứa trong đó tình cảm thiêu đốt mãnh liệt.

Mùa xuân lần nữa quay về, cây cối đâm chồi nảy lộc, con suối nhỏ dưới ánh mặt trời mùng rỡ chảy xuôi, toàn bộ doanh địa sinh động hẵn lên, binh lính kết thành từng nhóm, từng nhóm lên núi săn thú ngày càng nhiều.

Thời tiết tốt như vậy, Thiệu Hân Đường cũng không muốn cả ngày ngồi trong phòng làm công việc phiên dịch buồn chán, thường xuyên đi ra ngoài một chút, có khi còn cùng Vu Chiến Nam đi doanh địa xem bọn hẵn luyện binh.

Trong mắt binh lính, Vu Chiến Nam là người còn nghiêm khắc hơn cả chữ nghiêm khắc, bất luận là mấy ngàn người, dù đang đùa giỡn hay nghỉ ngơi, chỉ cần Vu Chiến Nam đi qua, lập tức làm cho binh lính lặng ngắt như tờ, đoan chính quy củ hành lễ. Vu Chiến Nam đúng là có loại năng lực này, không cần nói một lời, người khác cũng cảm thấy vô cùng khí thế, vô điều kiện tin tưởng, nể phục.

Nhin thấy một Vu Chiến Nam như vậy, tim Thiệu Hân Đường lại đập dồn. Người đàn ông này rất vĩ đại, quả thật như một Chiến Thần. Thiệu Hân Đường bị sự quyến rũ của hẵn thuyết phục, thầm nghĩ, may mà mình quyết định ở bên hẵn, mới có cơ hội thấy được hẵn kiên cường, hẵn mạnh mẽ, hẵn quyến rũ thế nào. Còn có ôn nhu

hắn chỉ dành riêng cho mỗi mình mình.

Hiện tại, Thiệu Hân Đường chỉ cần nhìn đến Vu Chiến Nam, ánh mắt cứ như thoát khỏi khống chế, đuổi theo hắn khắp nơi. Mỗi khi chạm tới ánh mắt ôn nhu của Vu Chiến Nam, Thiệu Hân Đường có thể cảm nhận được một loại tình cảm trầm lắng, nồng nàn, như nham thạch nóng cháy không thể vãn hồi. Thiệu Hân Đường cảm ơn ông trời đưa mình đến thế giới này, để cậu gặp được Vu Chiến Nam, cảm ơn vì sau khi tổn thương hắn, cậu còn có một cơ hội bắt lấy đoạn tình cảm này không buông tay... Thiệu Hân Đường thăm nghĩ, mình đã thật sự yêu người đàn ông này, người ban đầu đối với cậu cứng rắn, mạnh bạo, về sau lại bị chính cậu thương tổn... Và cậu đã yêu thật sâu...

Khoảng tháng sáu, Vu Nhất Bác trở lại cùng Nhiếp Kiện An, cùng bọn họ săn thú, câu cá, chơi hơn mười ngày thì quay về Thượng Hải. Thiệu Hân Đường sẵn tiện nhờ Nhiếp Kiện An gửi một quyển tiểu thuyết cậu dịch mấy tháng nay cho Khúc Nghĩa Đông.

Con cái trưởng thành, cần phải ra đi sáng tạo bầu trời riêng của mình. Mặc dù Thiệu Hân Đường có chút thương cảm, nhưng cũng rất vui mừng, cậu ủng hộ hết thảy quyết định của bọn nhỏ.

Nhưng mà những ngày tường hòa, an dật giữa loạn thế không kéo dài. Từ khoảng tháng năm, cấp trên mượn của Vu Chiến Nam một nửa binh lực. Nói là mượn, nào có khả năng trả lại. Vu Chiến Nam mỗi ngày nặng lòng, không nói tiếng nào, trong người nóng nảy đến mức nổi đạn, sao không nóng cho được. Có một số việc hắn muốn làm, nhưng thân bất do kỷ.

Thiệu Hân Đường đau lòng nhưng hết cách, bình thường làm hắn vui vẻ, nói chuyện cho hắn thoải mái. May mắn, lời cậu nói Vu Chiến Nam cũng có tiếp thu, qua thời gian chậm chậm tốt lên.

Nhưng rất nhanh sau đó, nguy cơ còn lớn hơn đến trong vô thanh vô tức.

Ngày 13 tháng 8 năm 1937, Nhật Bản tham lam rốt cuộc nhắm trúng Thượng Hải, vùng đất chúng thèm nhỏ dãi已久, liên tiếp khởi xướng tiến công vào các vùng ven biển.

Chỉ qua vài ngày, bầu trời Trung Quốc biến sắc. Vu Chiến Nam nhận được lệnh xuất chiến của cấp trên, trong doanh địa các chiến sĩ đều xoa tay, một bụng lửa giận coi như có nơi để xả, có thể cùng đám Nhật Bản xâm chiếm quê hương đánh một trận.

Tối hôm đó, Vu Chiến Nam về phòng, bảo Thiệu Hân Đường thu dọn đồ đạc, hẵn đưa cậu ra nước ngoài tị nạn

"Em không đi!" Thiệu Hân Đường bình thản nói.

"Nhanh lên, anh không có thời gian ở đây với em. Anh đưa em sang Mỹ, anh báo với nhị tỷ rồi, đến lúc sẽ tiếp em đi." Vu Chiến Nam thấy Thiệu Hân Đường như vậy, sốt ruột đi thu dọn giấy tờ trên bàn cậu, muốn giúp cậu đóng gói. Vừa làm vừa nói: "Anh phái người đưa em đi Tô giới Thượng Hải, em cùng với hai đứa nhỏ đi đi."

"Vậy còn anh?" Thiệu Hân Đường đứng đó nhìn thần sắc nôn nóng của Vu Chiến Nam, hỏi.

"Anh cmn ngay ngày mai xuất chiến, ông đây đánh cho chúng chạy khỏi Trung Quốc, ngay lập tức đón mọi người về." Vu Chiến Nam hùng hổ nói.

"Em không đi!" Thiệu Hân Đường nói chuyện thản nhiên vẫn mang theo quật cường hiềm thay.

"Em nói cái gì?" Vu Chiến Nam buông giấy tờ trong tay, trợn trừng đôi mắt nhìn cậu, nhưng nhanh chóng dịu đi nói: "Hiện tại không phải lúc giờ tính trẻ con đâu, em phải đi."

"Anh không đi, em không đi." Thiệu Hân Đường bướng bỉnh nói.

"Sao nói mãi mà em không chịu hiểu!" Vu Chiến Nam bắt đầu nóng nảy, hai hàng lông mày xoắn vào với nhau, hắn còn nhiều chuyện chưa làm xong, nhưng quan trọng nhất là, Thiệu Hân Đường ở đây thêm một lát, nguy hiểm càng nhiều. Nghĩ đến điều này làm cho tức giận bộc phát, hét lên với Thiệu Hân Đường: "Anh không thể đi, anh phải đem quân đối chiến với Nhật Bản, đánh đuổi chúng đi, bảo vệ quốc gia."

"Em cũng là người Trung Quốc, em cũng có thể tham quân, còn có thể làm hậu cần, tóm lại, em sẽ không đi..."

Thiệu Hân Đường còn chưa nói hết, Vu Chiến Nam thô bạo cắt ngang, mắt trừng muốn nứt ra: "Dẹp! Cái gì cũng đừng có mơ, nếu phải trói em đưa đi, tôi cũng trói!"

"Anh trói dám trói em đưa đi, em dám trốn trở về." Thiệu Hân Đường không chút mảy may sợ hãi bộ dáng hung tợn của Vu Chiến Nam, sắc mặt cậu lạnh lùng, thản nhiên, nhưng người khác cũng dễ dàng nhận ra cậu rất kiên quyết, cậu nhẹ giọng nói: "Vu Chiến Nam, anh không ngăn được em."

Vu Chiến Nam nhìn cậu, ánh mắt đỏ tươi, táo bạo như dã thú bị chọc giận: "Em cmn muốn thế nào đây?"

Thiệu Hân Đường bước tới trước mặt Vu Chiến Nam, ngẩng đầu đối diện với hắn, đôi mắt sáng trong nhìn hắn đầy kiên định, nhẹ giọng nói: "Vu Chiến Nam, lần này anh có ép em đi, em cũng không đi, em đã nói sẽ ở bên anh thì sẽ mãi bên anh, không thể vì chiến tranh mà chạy mất. Chẳng lẽ, anh không muốn ở bên cạnh em sao?"

Giờ khắc này, lòng dạ của Vu Chiến Nam như có sóng to gió lớn, hắn chờ mong giây phút này, hắn đã chờ biết bao lâu, trong mơ thấy Thiệu Hân Đường cam tâm tình nguyện ở lại với hắn, hắn sẽ cười ngọt ngào. Không ngờ tới, ngày đó tới rồi đây, hắn còn chưa chuẩn bị tốt, bị hạnh phúc đập cho trở tay không kịp. Nhưng hiện tại không

giống ngày xưa, ngày mai hắn phải ra chiến trường, làm sao đủ sức quan tâm đến con người quan trọng nhất đời hắn đây. Để cậu ở đâu, tim hắn cũng như treo trên cổ.

"Anh cmn đời này chỉ mong có mỗi một chuyện, mỗi ngày được nhìn em, mỗi ngày được ôm em." Vu Chiến Nam duỗi tay đem Thiệu Hân Đường ôm vào trong ngực, buồn bã nói: "Nhưng lần này không được, em không phải không biết chiến tranh nghĩa là gì, rất nguy hiểm, anh không thể để em mạo hiểm."

"Em biết." Mũi Thiệu Hân Đường xót xa, cậu vươn tay ôm tấm lưng rộng lớn của Vu Chiến Nam, nói: "Em cũng là đàn ông, anh không thể để em sau lưng mãi được, em muốn tốt với anh, muốn đứng ngang hàng với anh, cùng nhau đối mặt với mưa gió, em không thể bỏ lại anh một mình trong lúc nguy nan, anh hiểu không?"

"Anh hiểu." Một lúc thật lâu sau, Vu Chiến Nam mới trả lời, hắn ôm siết Thiệu Hân Đường, như muốn hòa làm một vào nhau, hắn nói: "Nhưng mà... em vẫn phải đi..."

Thiệu Hân Đường tránh ra khỏi cái ôm của Vu Chiến Nam, ngẩng đầu kiên định nhìn hắn, gần từng tiếng tràn ngập khí phách: "Tôi nói một lần cuối, Vu Chiến Nam, tôi không đi. Tôi không muốn nấp sau lưng anh, nếu anh muốn ở bên cạnh tôi, chúng ta cùng nhau trải qua trận này, đứng cùng một vị trí, bất kể sinh lão bệnh tử, bất kể bệnh tật cực khổ. Bởi vì tôi cũng là đàn ông, không thể tha thứ cho bản thân để người yêu một mình chịu khổ. Cho nên, Vu Chiến Nam, nếu anh làm không được, anh để tôi đi, đây không phải loại tình yêu mà tôi muốn có."

Vu Chiến Nam chỉ cần nghe cậu nói muốn đi, máu toàn thân đều sôi trào hừng hực như muốn tự thiêu, hai cánh tay hắn hung hăn kiềm chặt bả vai Thiệu Hân Đường, hung tợn nói: "Em dám nói rời đi! Em dám nói rời đi! Anh đem em giam lại để coi em làm sao có thể rời đi!"

Bả vai Thiệu Hân Đường bị hắn bóp đau nhưng cậu không giãy dụa, chỉ bình tĩnh nhìn Vu Chiến Nam, nhẹ giọng nói: "Vu Chiến Nam, anh biết rõ em không sợ anh, em chỉ yêu anh..."

Thân hình cường tráng của Vu Chiến Nam rung lên. Thiệu Hân Đường nói, yêu mình...

Thiệu Hân Đường không để ý đến vẻ mặt hắn, nâng tay nhẹ nhàng sờ sờ lên gương mặt lún phún râu của Vu Chiến Nam, trìu mến nói tiếp: "Cho nên nếu anh không để em đứng bên cạnh anh được, anh vẫn nên đi tìm một người phụ nữ, em không thể..."

Lời cậu nói, làm cho tim Vu Chiến Nam run rẩy. Hắn vừa chua xót, vừa hoan hỉ, hắn mừng rỡ vì đây là người hắn yêu, vì người này bắt kể lúc nào cũng muốn ở bên hắn. Nhưng nghĩ đến những hiểm nguy có thể xảy ra, hắn sợ hãi, Vu Chiến Nam hắn nhung mĩ cả đời, chưa từng sợ hãi như lúc này, chỉ nghĩ đến Thiệu Hân Đường phải chịu tổn thương, dù chỉ một chút, lòng dạ hắn giống như có người tạt nước sôi vào, nôn nóng, đau đớn...

Nhin khuôn mặt quật cường của cậu, Vu Chiến Nam vừa hận vừa yêu, hắn biết, hắn sẽ không thuyết phục được cậu, mà Thiệu Hân Đường có một ngàn một vạn lý do để thuyết phục hắn. Vu Chiến Nam lần nữa ôm sát cậu vào lòng. Sao hắn lại yêu cậu nhiều như vậy chứ...

Cuối cùng, Vu Chiến Nam thỏa hiệp. Trước mặt Thiệu Hân Đường, ngoài thỏa hiệp ra hắn không còn cách khác.

Ban đêm, Vu Chiến Nam sai người lái xe đưa tiểu Nhị và tiểu Thạch đến Tô giới Thượng Hải, để cho bọn họ cùng với Vu Nhất Bác, Nhiếp Kiện An ra nước ngoài tị nạn. Cũng đêm đó, mấy vạn đại quân chờ xuất phát.

Chiến sĩ nhiệt huyết sôi trào, cực kỳ kích động, dưới ánh trăng sáng vác vũ khí, hành quân mấy trăm dặm trong đêm tiến vào vùng

chiến, muốn cùng cùu nhân huyết chiến.

Phía trên rốt cuộc thả tin, phát ra mệnh lệnh kháng chiến trên mọi mặt trận, điều này làm cho binh lính vẫn bị chính sách “Không chống trả” chèn ép thật sự kích động, bọn hắn không sợ đổ máu, không sợ hy sinh, càng không sợ kẻ địch có vũ khí tiên tiến gấp họ trăm lần, chỉ sợ phải trơ mắt nhìn quê hương mình bị kẻ thù chà đạp, người nhà mình bị bọn chúng ức hiếp.

Từ đó, Thiệu Hân Đường một thân quân trang, bước vào đội ngũ, đi theo chiến sĩ đẫm máu xuất phát...

Làm chương này tự nhiên thấy xúc động ghê...

Trong đời một người, tình yêu quan trọng lắm và nó có ảnh hưởng rất lớn.

Nhưng tình yêu không phải tất cả....

Chương 82: Chiến tranh

Sự thật chứng minh, hiện thực so với lý tưởng tàn khốc hơn rất nhiều. Về mặt vũ khí, Nhật Bản mạnh hơn Trung Quốc không biết bao nhiêu lần.

Ngày 14 tháng 8, Tổng Tư lệnh Trương Trí Trung đưa sư đoàn 88 tấn công trụ sở hải quân Nhật và sư đoàn 87 tấn công bộ chỉ huy quân Nhật ở Thượng Hải(1), không quân Trung Quốc cũng đến Thượng Hải tác chiến.

Ngày 15, quân Nhật tái thành lập "Quân đoàn phái kiển Thượng Hải", gồm 3 sư đoàn lục quân 3, 8 và 11 do đại tướng lục quân Matsui Iwane chỉ huy, lập tức lên đường sang Trung Quốc(1), tiến thêm một bước mở rộng chiến tranh xâm lược Trung Quốc.

Ngày 16 tháng 8, sáu sư đoàn của Vu Chiến Nam cũng đến cửa khẩu Ngô Tùng, chính thức bắt đầu cùng Nhật Bản giao phong. Suốt 2 tuần liên tục, hai bên giao chiến dữ dội tại các thị trấn và làng mạc dọc bờ biển. Quân Trung Quốc được vũ trang kém hơn, lại thiếu sự hỗ trợ của không quân và gần như không có hải quân. Hơn nữa, công sự của Trung Quốc không đủ kiên cố vì nhiều chỗ chỉ mới được xây cấp tốc để ngăn chặn quân Nhật đổ bộ. Chúng không có hiệu quả cao trong việc bảo vệ chiến sĩ. Công tác hậu cần yếu, khiến cho việc vận chuyển nguyên vật liệu tới xây dựng và sửa chữa những nơi bị hư hỏng do sự công phá liên tục của hỏa lực Nhật khó thực hiện(1).

Những nơi nguy hiểm nhất thường được giao cho quân đội của Vu Chiến Nam. Hai bên đánh tối tăm mũi, Vu Chiến Nam chỉ có thể

trơ mắt nhìn lính của mình ngã trên vũng máu, hắn không có biện pháp, lại cắn răng tiếp tục chiến đấu. Cho dù chỉ huy bất công, nhưng trong tình huống lấy quốc nạn làm đại cục, ai còn hơi sức đâu đi nói phải trái.

Vu Chiến Nam nhiều năm một mình một cõi tại Đông Bắc, cấp trên sớm ngứa răng, cố tình địa vị của hắn không động vào được. Một đám lão nhân mưu tính sâu xa, sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy, làm lực lượng kháng chiến, còn có thể tiêu diệt thế lực quân phiệt đe dọa Chính phủ Quốc dân, nhất cử lưỡng tiện, cho nên nơi nào hung hiểm nhất, nơi nào cần hy sinh, họ phái đến nơi đó.

Những binh lính này nói là tay chân của Vu Chiến Nam cũng không khoa trương, đây là huynh đệ của hắn, người nhà của hắn. Trên mặt trận chiến hỏa mù trời, mỗi lần Vu Chiến Nam lui binh hoặc tiến công, khi nhìn những binh lính còn sót lại, tim hắn như chảy máu. Nhưng trận chiến này là vì Trung Quốc mà đánh, vì ngàn vạn dân chúng mà đánh, cho dù biết rõ đi ra là chịu chết, bọn họ cũng không lùi bước.

Thiệu Hân Đường ở hiện đại học được bắn súng nghiệp dư. Lúc đó chỉ cần cậu thể hiện chút hứng thú với cái gì, Nghiêm Phong sẽ âm thầm mời huấn luyện viên chuyên nghiệp đến huấn luyện cậu, sau đó chơi với cậu. Thiệu Hân Đường nhìn khói lửa mịt mờ, khẩu súng lục kiểu cũ trong tay ngắm bắn không cách gì trúng.

Vu Chiến Nam đưa cho Thiệu Hân Đường khẩu súng tốt nhất hắn luôn mang theo bên người, không phải muốn cậu ra chiến trường giết giặc, chỉ muốn cậu có cái để phòng thân.

Thiệu Hân Đường lúc mới khởi chiến, luống cuống tay chân chạy theo bộ binh, cái gì cũng không làm được. Nhưng rất nhanh sau đó, cậu tìm thấy phương hướng của chính mình, cậu biết mình nên làm gì. Tại nơi đạn bay đầy trời, khắp nơi hung hiểm, nổi lên một phóng viên chiến trường.

Nói thế nào, Thiệu Hân Đường cũng ở tòa soạn làm vài năm, mặc dù chưa từng ra ngoài chạy tin, nhưng cũng biết làm một phóng viên ra sao. Hơn nữa trên chiến trường đâu đâu cũng là đại sự kinh thiên động địa, tình hình chiến sự, đều là vấn đề nóng bỏng được nhân dân cả nước quan tâm...

Ôm theo giấy bút, chiếc máy ảnh kiểu cũ treo trên cổ, mỗi ngày cùng tiến cùng lui với bộ binh, có thời điểm chụp ảnh, mảnh đạn bay đến, cậu chạy còn nhanh hơn mọi người(2).

Đây là chiến trường không ai quan tâm được ai, Vu Chiến Nam ở hậu phương chỉ huy, bận rộn đến mức mấy ngày mấy đêm đều không ngủ, không quan tâm được cậu. Mà cậu cũng không để ý Vu Chiến Nam hạ lệnh không được đến tiền tuyến phỏng vấn, cho nên cậu phải bình anh trở về, thực hiện điều cậu đã hứa hẹn với Vu Chiến Nam, bảo vệ tốt bản thân.

Cậu cũng không phải người sắt cho nên sẽ bị thương. Có một lần cậu không chạy, mảnh đạn bay dày đặt trúng vai. Lúc được binh lính nâng về, Vu Chiến Nam chỉ nhìn cậu một cái lại trở về chỉ huy chiến đấu. Nhưng trong ánh mắt kia hàm chứa trách cứ và đau lòng. Thiệu Hân Đường biết Vu Chiến Nam đau lòng vì cậu, nhưng lại không nói một lời, qua hơn mười ngày, cậu khỏe lên một chút lại ra doanh địa lấy tin, Vu Chiến Nam cũng không ngăn cản. Thiệu Hân Đường biết, Vu Chiến Nam đang ép bản thân học cách yêu mà cậu muốn.

Thiệu Hân Đường không cần bảo hộ, điều cậu cần là ủng hộ, của người yêu...

Chiến sự kịch liệt kéo dài liên tục ba tháng, cuối cùng, Nhật bản dựa vào hỏa lực mạnh mẽ đột phá phòng tuyến, quân đội Trung Quốc dù trong hoàn cảnh này vẫn bại mà bất loạn. Nhưng Chính phủ Quốc dân chờ đợi sự can thiệp của Liên minh tám nước nên chậm chạp không hạ lệnh rút quân. Thống soái Nam Kinh, vùng Tùng Hộ(3) cùng bộ chỉ huy của các đơn vị tác chiến đã muộn đại loạn,

giữ hay bỏ, tranh chấp leo thang. Nhưng lúc Tưởng Giới Thạch đồng ý lui quân, bởi vì không có trình tự rút quân rõ ràng, làm cho ba trăm bốn mươi vạn binh kẹt lại trên các đường quốc lộ, bị không quân oanh tạc, hơn mươi vạn chiến sĩ trên đường đào vong hy sinh vô ích.

Mà lúc này đội ngũ của Vu Chiến Nam bọc hậu che giấu cho những đội ngũ khác rút lui, tuy may mắn tránh được đợt oanh tạc của không quân Nhật, nhưng bởi vì là đội ngũ bảo vệ nên tổn thương thảm trọng. Đến cuối cùng, tính cả thương binh tàn tướng, Vu Chiến Nam chỉ còn mấy ngàn quân. Vu Chiến Nam câm hận đến độ muối khạt ra máu.

Một ngày trước khi đội ngũ cuối cùng rút đi, vị trí của Vu Chiến Nam bị Nhật Bản phát hiện, bọn chúng mãnh liệt tấn công. Lúc này phần lớn các sư đoàn đều đã rút lui, Vu Chiến Nam mang theo thương binh tàn tướng liều mạng. Hắn không nghĩ bản thân còn sống trở về.

May mắn bất ngờ, lúc này là thời điểm Nhật Bản đang công phá thành Nam Kinh, những sư đoàn chủ lực đều bị điều đi. Bọn người Vu Chiến Nam vừa đánh vừa lui, cuối cùng có thể trốn ra khỏi vùng Tùng Hộ. Sau đó, Vu Chiến Nam tìm được một người bạn cũ ở ngoại thành Nam Kinh. Đến thời điểm này, binh lực của Vu Chiến Nam chỉ còn lại hai ngàn.

Người bạn này của Vu Chiến Nam là Quân thống Chính phủ, tên Từ Chí Tân, vài năm trước đây từng có giao tình với Vu Chiến Nam, thân phận hai người như vậy, ngoài mặt không thể hiện thân thiết, thật ra là huynh đệ tốt(4).

Trải qua vài ngày đào vong, khi đến hội họp được với Từ Chí Tân đã sức cùng lực kiệt, đạn tận lương tuyệt(5). Ban đêm, sau khi cả đám người ăn uống như cuồng phong bão táp, Vu Chiến Nam cùng Thiệu Hân Đường đi vào lều trại đã chuẩn bị sẵn. Hai người đều lao lực quá độ, ngã vào chăn là ngủ ngay.

Nửa đêm, một trận gió thổi qua, cửa lều đột nhiên bị vén lên, một bóng người nhanh chóng vọt vào trong. Vu Chiến Nam mở choàng mắt.

“Huynh đệ, là tôi.” Người kia thấp giọng nói.

Thì ra là Từ Chí Tân. Vu Chiến Nam nhẹ tay nhẹ chân ngồi dậy, trong bóng đêm nhìn người mới tới, hạ giọng nói: “Chí Tân, có việc gì?”

“Định nói mấy câu, ban ngày nói không tiện.” Từ Chí Tân nhìn về phía Thiệu Hân Đường đang ngủ rất sâu.

“Không sao đâu, anh nói đi, đây là vợ tôi.” Vu Chiến Nam nhích qua bên cạnh, hai mắt trong đêm như hai viên hổ phách.

Từ Chí Tân nhẹ nhàng gật đầu, sau đó nói nhỏ: “Huynh đệ, cậu phải đi.”

Ánh mắt Vu Chiến Nam như dã thú trong đêm lóe sáng, nghe Từ Chí Tân nói tiếp: “Trong Quân thống Chính phủ có người muốn hại cậu, anh mới nhận được lệnh, cậu tính đường ra nước ngoài tị nạn hay thế nào?”

Vu Chiến Nam ngồi ở đó, không nói một lời. Thật ra từ lâu hắn đã biết, mấy lão già trong Quân thống cục muốn hại hắn, nhưng hắn vừa mới chiến đấu với Nhật Bản, huynh đệ của hắn đều hy sinh, cũng không để hắn thở một hơi đã mưu hại hắn.

Từ Chí Tân cho rằng hắn không tin, nhỏ giọng vội vàng nói: “Huynh đệ, cậu biết rõ anh là người thế nào, dù tự chém mình hai đao cũng không đâm sau lưng anh em, nếu cậu không tin, sáng mai gọi về Thiên Tân, Điền Như Dật còn bảo anh dặn cậu, nếu không có chỗ trốn, thì đi tìm hắn.

“Sao tôi lại không tin.” Vu Chiến Nâm trịnh trọng vỗ vai Từ Chí

Tân nói: "Anh là anh em tốt của tôi. Nhưng mà, mạng tôi không chết trong tay Nhật Bản, lại bị mấy lão già đó ám toán..." Vu Chiến Nam không nói tiếp được.

Nghe Vu Chiến Nam nói, Từ Chí Tân vô cùng khó chịu, nhưng có một số việc, một số người, đứng ở vị trí như hắn không thể lên tiếng. Hắn chỉ an ủi Vu Chiến Nam, trầm giọng nói: "Anh hiểu. Nhưng cậu không thể không đi, anh đã chuẩn bị xe rồi, cậu tính coi mang ai theo. Có điều phần lớn quân của cậu không thể đưa đi được, nhưng cậu yên tâm, quân của cậu về sau là quân của anh, nhất định giúp cậu chiểu cõi bọn họ."

Vu Chiến Nam nặng nề gật đầu, thấp giọng nói: "Cảm ơn anh, huynh đệ!"

Trong bóng đêm, Từ Chí Tân cười cười nói: "Hai chúng ta nói câu đó làm gì, nếu hôm nay vị trí thay đổi, cậu cũng sẽ giúp anh không phải sao?"

Vu Chiến Nam cũng gật đầu miễn cưỡng cười nói: "Đợi thêm một giờ nữa, khuya sẽ lên đường."

"Được!"

Sau khi Từ Chí Tân rời khỏi, nụ cười trên mặt Vu Chiến Nam biến mất không dấu vết. Hắn nhìn Thiệu Hân Đường đang ngủ bình an trong đêm, trong lòng bỗng nhiên thật bi thương. Quốc nạn trên đầu, những kẻ nắm quyền cao có năng lực giúp quốc gia và nhân dân lại quay sang tàn sát lẫn nhau, lập mưu, tính kế đồng bào. Bình của Vu Chiến Nam đều hy sinh tại vùng Tùng Hộ, là hắn kế thừa từ phụ thân, là hắn đoạt lấy từ tay bọn lão làng, là hắn ngày đêm tính toán, chỉ qua vài tháng, cái gì cũng không còn. Cảm xúc bây giờ của hắn là thế nào, hắn thật không thể hình dung, hắn chỉ biết quá khó để chấp nhận. Một tướng sĩ được nhân dân cả nước kính yêu như hắn, chẳng qua chỉ là một kẻ lưu vong có nhà không thể về mà thôi...

Đúng lúc này, Thiệu hân Đường trở mình, dường như cảm giác được gì đó, đột nhiên mở mắt. Cậu tìm bên cạnh, không thấy Vu Chiến Nam. Vừa nhắc đâu, thấy hắn ngồi phía dưới chân mình.

Thiệu Hân Đường hoảng sợ, không thấy rõ nét mặt của hắn, vội vang hỏi: "Nam, anh làm sao vậy?"

Trong bóng đêm, Vu Chiến Nam nhìn Thiệu Hân Đường ngồi dậy, sau đó đến gần bên mình. Lúc Thiệu Hân Đường chạm vào cánh tay Vu Chiến Nam, cậu nghe Vu Chiến Nam dùng loại âm thanh yếu ớt mờ mịt chưa từng có nói với mình: "Hân Đường, cái gì anh cũng không có."

Thiệu Hân Đường sững sốt, nâng tay chạm vào gương mặt của hắn, ôm cổ hắn kéo vào trong lòng mình: "Làm sao mà cái gì cũng không có được?"

"Không có binh, không có nhà, người của Quân thống cục muốn ép anh vào chỗ chết." Giọng Vu Chiến Nam lạnh lùng, nghe không còn độ ấm.

Thiệu Hân Đường nghe mà xót xa, ôm Vu Chiến Nam vào lòng, nhẹ giọng nói: "Như vậy là không có cái gì hết sao? Vu Chiến Nam, anh là đồ ngốc. Thứ anh có còn đáng quý hơn, anh còn có em, có Đầu đưa hấu và Kiện An, còn có bằng hữu, có huynh đệ, có chiến hữu. Hiện tại, anh còn có tự do... Anh muốn cả đời làm vua một cõi sao? Chuyện đó là không thể được. Trung Quốc sớm muộn gì cũng thống nhất. Hơn nữa, anh mỗi ngày ngồi trên cao như vậy không thấy mệt sao? Ngày nào cũng lục đục, cũng có chuyên để lo. Lúc trước không phải anh nói muốn đưa bọn em đi chơi đây đó hả? Nhưng anh lại không có thời gian... Bây giờ anh buông tay những trói buộc này, không phải là chuyện tốt sao?"

Lỗ tai Vu Chiến Nam dán vào lồng ngực Thiệu Hân Đường nghe tim cậu nhẹ nhàng gõ nhịp, những khó chịu dần nén trong lòng từng

chút tiêu tan. Những lời Thiệu Hân Đường nói, làm sao hắn chưa nghĩ qua, chỉ vì hắn không vượt qua được mâu thuẫn trong lòng, nên mới không thông. Một kẻ đinh thiên lập địa như hắn, sao có thể trước mặt kẻ khác chịu khuất nhục. Nhưng ở trước mặt Thiệu Hân Đường, những điều khó chịu, không cam tâm trong lòng hắn giống như không khống chế được, muốn được giải tỏa. Như vậy cũng tốt, theo lời Thiệu Hân Đường nói, hắn từ từ bình thường trở lại, trong lòng thoải mái hơn.

Chú thích:

1. Nguồn wiki
2. Một trong những kỹ năng cần có của phóng viên chiến trường là chạy, trốn. Bởi vì quân đội không thể bảo vệ họ, mà họ cũng không có mấy khả năng tự vệ.
3. Vùng Tùng Hộ: trận chiến Thượng Hải hay còn gọi là Hội chiến Tùng Hộ, nên vùng Tùng Hộ có lẽ là để chỉ Thượng Hải và các khu vực lân cận.
4. Từ Chí Tân làm việc cho chính phủ. Vu Chiến Nam là quân phiệt. Quân phiệt ban đầu là quân tư nhân, về sau làm đồng minh với chính quyền, lợi ích thỏa thuận. Nên mới nói là lính của Vu Chiến Nam, Vu Chiến Nam nuôi lính, nhưng cũng phải chờ lương từ phía chính phủ. Cũng giải thích lý do vì sao nhóm lãnh đạo hận Vu Chiến Nam một mình xưng bá tại Đông Bắc, xuất phát từ sợ hãi lực lượng quân đội hùng hậu của Vu Chiến Nam.
5. Đạn tận lương tuyệt: hết đạn hết lương thực

Chương 83: Trốn chạy

Cả hai không nói gì thêm, chỉ yên lặng ôm đối phuong. Một lát sau, Vu Chiến Nam rốt cuộc thư thái, cởi mở, lại trở về con người đinh thiêng lập địa trước kia. Hắn từ trong lồng ngực ấm áp của Thiệu Hân Đường ló đầu ra, ôm lấy cậu, con người yếu ớt hơn hắn lại có thể ở lúc hắn ngẫu nhiên yếu đuối cho hắn dựa vào.

Trước nay hắn không hiểu, vì sao lúc đó Thiệu Hân Đường không chịu đi, sau khi hai người làm hòa lại, không nên ra chiến trường cùng hắn, trốn phía sau hắn có gì không tốt, chính hắn có năng lực che gió che mưa cho cậu, khiến cậu không phải chịu chút nguy hiểm nào, để cậu sống những ngày tốt đẹp. Nhưng vừa rồi, thời điểm hắn tựa vào người Thiệu Hân Đường, hắn mơ hồ hiểu ra. Thiệu Hân Đường dù là gầy yếu hay xinh đẹp vẫn là một người đàn ông, cậu có thể ở thời khắc quan trọng cho hắn sức mạnh mà không ai có thể cho, cũng là nơi hắn có thể dựa vào, giúp hắn đứng lên lần nữa, hướng về chân trời mới.

Mấy tháng qua mọi người chịu khổ không ít, Vu Chiến Nam vuốt tẩm lưng toàn là xương của Thiệu Hân Đường, đau lòng muốn chết. Cho dù cậu tình nguyện cùng nhau dõi mặt mưa gió với mình, vẫn cảm thấy xót. Mình phải cho cậu cuộc sống tốt nhất, cho cậu mỗi ngày muốn làm gì thì làm nấy, mỗi ngày đều vui vẻ, tươi cười.

Trong nháy mắt, Vu Chiến Nam cảm thấy toàn thân tràn đầy sức mạnh, hắn ôn nhu nói với Thiệu Hân Đường: "Em ngủ tiếp đi, một giờ nữa chúng ta đi, đến lúc đó anh gọi em."

Thiệu Hân Đường không biết vừa rồi Từ Chí Tân có qua, cũng không

biết sao lại phải đi, có lẽ cùng với việc cảm xúc của Vu Chiến Nam trở xấu có liên quan, nhưng không hỏi nhiều. Chỉ cần có Vu Chiến Nam bên cạnh, cậu rất yên tâm.

Hai người ôm nhau nắm xuồng, đợi Thiệu Hân Đường ngủ lại, Vu Chiến Nam mới rón rén đứng lên, ra khỏi lều.

Vu Chiến Nam tìm Tôn Đức Toàn và những huynh đệ cùng hắn vào sinh ra từ mười mấy năm. Vu Chiến Nam nhanh chóng nói qua tình hình bên ngoài, bọn họ đều thè sống chết đi theo hắn. Một giờ trôi qua, Vu Chiến Nam quay lại lều gọi Thiệu Hân Đường, trước khi ra ngoài khoác cho cậu một cái áo dày.

Từ Chí Tân đang chờ, thấy mười mấy người bợ họ thì nói: "Xe ở bên kia, chúng ta đi qua đó, ở đây sợ âm thanh quá lớn làm người khác chú ý."

Vu Chiến Nam gật gật đầu, nói: "Hiểu, đi thôi, huynh đệ."

Vu Chiến Nam và Từ Chí Tân đi đầu, Từ Chí Tân mang theo hai tên lính đi phía trước rọi đèn. Phía sau là người của Vu Chiến Nam mang theo, vừa đi vừa cảnh giác chú ý tình huống, trong rừng cây im lặng, không có bất kỳ âm thanh nào.

Đèn pin rọi đến một chiếc xe vận tải đang đậu phía trước, Từ Chí Tân áy náy nói: "Huynh đệ, xe này chỉ có thể đưa các ngươi đến Thượng Hải, trước hừng đông phải trở về, đoạn đường còn lại các ngươi phải tự đi, anh chỉ có chút khả năng này thôi, không thể làm gì hơn cho ngươi."

"Tôi hiểu." Vu Chiến Nam trầm giọng nói: "Huynh đệ, anh làm được nhiều lắm rồi, đời này của Vu Chiến Nam tôi bắt kể đến nơi nào cũng nhớ ơn nghĩa này của anh."

Thời gian cấp bách, bọn họ cũng không kịp nói lời từ biệt cho tử tế, Vu Chiến Nam và Từ Chí Tân trân trọng ôm nhau một cái, ai cũng

không nói thêm lời nào. Tình cảm của đàn ông, đặt ở trong lòng.

Vốn muốn để Thiệu Hân Đường và Vu Chiến Nam ngồi trong xe, nhưng hai người muốn ngồi cùng binh lính, nên Tôn Đức Toàn ngồi ở ghế phó lái cùng lái xe nhìn đường.

Phía sau xe tải rất rộng, mười người đàn ông cao lớn vạm vỡ vẫn ngồi thoải mái. Vu Chiến Nam gọi tám người này là những người thể sống chết theo hắn, còn những người muốn kiến công lập nghiệp, muốn theo nhà lãnh đạo khác tiếp tục phát triển thì hắn không gọi.

Trời vào độ cuối thu, thời tiết lạnh lẽo, đặc biệt là buổi tối, Thiệu Hân Đường khoác áo dày ngồi cạnh Vu Chiến Nam cũng khá ấm áp, ngoài trời tối đen, chỉ có vầng trăng nhỏ cong cong mờ mờ. Xe tải chạy trên đường đất, lắc lư nhún nhảy. Thiệu Hân Đường mơ màng buồn ngủ, lập tức cảm giác Vu Chiến Nam sờ sờ mặt cậu, ghé vào tai cậu, nhẹ giọng nói: "Hân Đường, đừng ngủ, nói chuyện chút đi."

Là do hắn sợ Hân Đường ngủ sẽ cảm lạnh. Thiệu Hân Đường cũng biết, mơ màng muốn tỉnh táo lại, nhưng mí mắt cứ nhíu lại với nhau, mở mắt không nổi.

Những binh lính này đều biết thân phận của Thiệu Hân Đường, nhưng một chút khinh thường cũng không có. Trên chiến trường bọn họ đều thấy, người này nhìn như thư sinh yếu đuối, xinh đẹp hơn cả phụ nữ, kiên cường đứng lên thế nào. Cậu không sợ súng đạn, kiên trì ở tiền tuyến phỏng vấn, làm cho bọn họ thật cảm động. Tuy rằng cậu không khiêng nổi một khẩu pháo, nhưng cách cậu dùng ngòi bút gây ảnh hưởng ở trong nước và cả thế giới làm cho những binh lính này bội phục từ tận đáy lòng.

Tuy Thiệu Hân Đường và Tư lệnh của bọn họ còn có loại quan hệ kia, hai người đàn ông ở với nhau cũng không phải là chuyện quang minh chính đại, nhưng nhìn thấy hai con người vĩ đại đứng chung một chỗ, cho người ta cảm giác, trên đời này không có ai xứng đôi hơn bọn họ.

Vài binh lính nhìn Thiệu Hân Đường bình thường trên chiến trường cùng các chiến sĩ đồng tiến đồng lui, dù cho mấy ngày không được ngủ vẫn tươi cười, giờ phút này lại không ngăn được cơn buồn ngủ, đều cảm thấy rất buồn cười, sẵn trong lòng kính nể cậu, cũng muốn nói chuyện cho cậu tỉnh táo một chút: "Thiệu tiên sinh, mọi người khó khăn lắm mới có dịp rảnh rồi, cậu không nhân cơ hội này mà phỏng vấn chúng tôi mấy câu sao?"

Thiệu Hân Đường miễn cưỡng mở to mắt, nhìn binh lính nói chuyện với mình, liếc hắn một cái, mơ màng nói: "Không hỏi, tôi mệt mỏi..."

Mọi người nhìn cậu hai mươi mấy tuổi, lộ ra một mặt trẻ con, đều phá lên cười, cảm thấy vị phóng viên này quả thật hiếu có.

Vu Chiến Nam trừng mắt nhìn bọn họ, Thiệu Hân Đường thế nào cũng không tỉnh, hết cách, đành đắp thêm cho cậu một cái áo, để cậu gối đầu trên đùi mình ngủ thoải mái một chút.

Mọi người nhìn Tư lệnh lãnh khốc vô tình nhà mình có hành động ôn nhu như vậy, nhịn cười đến nội thương cũng không dám cười ra tiếng, Tư lệnh sẽ không bao giờ đối đãi với họ ôn nhu như vậy.

Thiệu Hân Đường gối trên đùi hắn tìm vị trí thoải mái, ngủ thấy mùi vị quen thuộc, an tâm đi ngủ.

Vu Chiến Nam nhìn Thiệu Hân Đường ngủ xong, ngẩng đầu nhìn thoáng qua đám thủ hạ đang tưởng tượng đủ thứ chuyện mà không có chuyện nào hay ho trong đầu. Vu Chiến Nam nhìn đến khi ai nấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng mới trầm giọng nói: "Các cậu bỏ lại tương lai, đi theo Vu Chiến Nam ta, ta thật cảm động. Các cậu cũng biết, lần này chúng ta không phải ra ngoài dạo chơi, mà là trốn đi, cmn người của Quân thống cục không tính buông tha ta. Chúng ta đều dùng mạng để đổi giao tình, các cậu theo ta nhiều năm như vậy, Vu Chiến Nam ta cũng không phải lang tâm cầu phế, nhất định sẽ không bạc đãi mọi người. Đợi chúng ta xuống xe, các cậu muốn

đi muốn ở đều do các cậu quyết định. Muốn ở, ta tuyệt đối không có ý kiến, còn cho các ngươi thứ mà các ngươi nên có, đủ cho các ngươi nuôi thêm mấy phòng thê thiếp, tiêu pha cả đời. Muốn đi, muốn tiếp tục theo Vu Chiến Nam ta, ta không dám cam đoan về sau sẽ có cơ ngơi thật tốt, nhưng Vu Chiến Nam ta cam đoan, ta có một nắm xôi các cậu đều không đói, Vu Chiến Nam ta đối với huynh đệ thế nào các cậu đều biết."

Vu Chiến Nam nói xong lời này không còn ai cười nữa, đều đang suy nghĩ cẩn thận lời hắn nói.

Vu Chiến Nam thấy bọn họ đều nghiêm trọng, nói tiếp: "Không vội, các cậu có vài ngày để nghỉ. Trời sáng chúng ta tách ra, Thượng Hải hiện tại là địa bàn của Nhật Bản, chúng ta đi cùng nhau dễ dàng trở thành mục tiêu, tách ra đi, hai, ba người một nhóm, tập hợp ở số 65 phố Hoàng Lê, Tô giới Thượng Hải. Đến đó chúng ta lại nói."

"Nhớ, nhất định phải cẩn thận, đừng để bọn chúng theo dấu." Vu Chiến Nam dặn dò.

Lúc trời vừa mờ sáng, mặt trời còn chưa lên, bọn người Vu Chiến Nam đến vùng ven Thượng Hải. Lái xe đưa bọn họ đến không dám dừng lại, quay đầu xe chạy trở về. Nhóm người Vu Chiến Nam có mười một người, binh lính ghép thành hai người một tổ, Vu Chiến Nam, Thiệu Hân Đường và Tôn Đức Toàn thành một tổ, năm nhóm chia ra hành động.

Cuộc chiến ở Tùng Hộ tuy rằng quân đội Trung Quốc tổn thất thảm trọng, nhưng Nhật Bản cũng thương vong không nhỏ. Ít nhất đánh vỡ dã tâm "Ba tháng xâm chiếm toàn Trung Quốc" của chúng. Hiện tại Thượng Hải vừa bị bọn chúng tiếp nhận, bên phía Nam Kinh cũng rất cần người, nhân khẩu của Nhật Bản vốn không nhiều, cho nên hiện tại Thượng Hải bị trông coi cũng không nghiêm ngặt lắm, dựa vào nhiều năm tác chiến của bọn họ, muốn vào dễ như trở bàn tay. Cho nên Vu Chiến Nam không hề lo lắng cho nhóm thủ hạ.

Lúc Thiệu Hân Đường tỉnh dậy, thấy mọi khớp xương trên người đều tê rần cứng ngắt như bị gỉ, động một cái là đau một cái.

“Có sao không?” Vu Chiến Nam thấy Thiệu Hân Đường lảo đảo đứng lên, nhanh tay đỡ cậu.

“Không sao. Chỉ là đứng lên hơi chóng mặt chắc tại huyết áp thấp, không sao đâu.” Thiệu Hân Đường khoát tay nói.

“Em đừng cố quá, không được thì anh cõng em.” Vu Chiến Nam nghiêm mặt nói với cậu.

“Ừ, không có sao mà.” Thiệu Hân Đường cười nói.

Ba người đi được một đoạn, gặp nhà dân, xin nước rửa mặt. Nhà này có hai người già, nghe nói bọn họ là quân kháng chiến, vô cùng kích động, xuống bếp xào hai đĩa thức ăn, làm gà, bảo bọn họ ở lại ăn cơm.

Nhóm Vu Chiến Nam cũng không khách sáo, ba người ăn hết một bát bánh bột hấp, lại uống không ít nước mới coi như no. Thừa dịp ba người dọn dẹp chuẩn bị đi, hai người lại cho bọn hắn một túi bánh bột ngô và dưa muối, cho bọn họ ăn trên đường.

Mấy người Vu Chiến Nam biết, thời buổi chiến loạn không ai sống tốt hơn ai, nên chỉ cầm vài cái bánh, còn nhiêu đều đưa lại, nói ăn không hết. Đối với tính cách nhiệt tình thuần phát của hai vị lão nhân, ba người rất cảm động.

Lúc gần đi, Tô Đức Toàn đưa cho hai vị khoảng mười khói tiền đại dương, hai người từ chối nhưng cuối cùng bị ép lấy. Hơn mươi khói tiền đại dương, tại thời kỳ khó khăn này, đủ cho hai người bọ họ sống hơn một năm rưỡi.

Mọi người bắt đầu đi tiếp, theo con đường đã bàn bạc từ trước, không đi đường lớn, chọn đường đá, đường đất mà đi, ghập ghềnh

lõi lõm không dễ đi, nhưng ba người vẫn nhanh chóng lên đường.

Thiệu Hân Đường đi được chốc lát đã thở hổn hển, theo không kịp.

"Không cần sوت ruột, đi chậm một chút." Tôn Đức Toàn xoa xoa mồ hôi trên trán nói.

"Hay là anh cõng em đi." Vu Chiến Nam thấy cậu mệt, trong lòng không chịu nổi.

Thiệu Hân Đường lắc đầu, Vu Chiến Nam cau mày nói: "Vậy chúng ta đi chậm lại, trời vừa tối đến nơi là được, phỏng chừng buổi tối lính canh cũng lơ là hơn."

Chương 84: Kế hoạch

Một đường này bọn họ đi một chút dừng một chút, không gặp chuyện gì nguy hiểm, thuận lợi trở lại phòng ở của Vu Chiến Nam ở Tô Giới.

Chỉ là lúc đến nơi đã hơn mười một giờ đêm. Ba người vừa đến đầu ngõ, gặp Nhiếp Kiện An và Vu Nhất Bác ra đón.

"Phụ thân, Thiệu thúc thúc, Toàn thúc, mọi người đến rồi. Chúng con còn tưởng ba người gặp chuyện, đang muốn ra ngoài xem thử." Vu Nhất Bác tinh mắt nhìn ra đầu ngõ tối đen cuối cùng phát hiện ra mấy người bọn họ.

Nhiếp Kiện An từ sau nhóc chạy tới, thấy Thiệu Hân Đường bình yên vô sự cũng thở một hơi nhẹ nhõm.

"Bọn họ đến hết chưa?" Vu Chiến Nam xốc cánh tay Thiệu Hân Đường, vừa đi vừa hỏi.

Nhiếp Kiện An bước đến đỡ Thiệu Hân Đường mệt đến không còn sức. Vu Nhất Bác liền hỏi báo với phụ thân: "Từ sớm đã đến đây, đều ở trong phòng nghỉ ngơi. Bọn họ muốn ra ngoài tìm mọi người, con không cho, con sợ nhiều người như vậy ra vào vào ngõ nhỏ bị người ta để ý. Nên con và tiểu ca ra tìm."

Vu Chiến Nam tán thưởng nhìn nó một cái, nói: "Có giường chuẩn bị sẵn không, Thiệu thúc thúc của ngươi mệt muốn chết rồi."

"Đã chuẩn bị xong." Vu Nhất Bác trả lời.

Đoạn đường quá dài, bọn họ không thuê được xe, nếu trên đường gặp xe trâu xe ngựa quá giang cũng được, nhưng dường này không có một chiếc xe nào, đi đường mà Thiệu Hân Đường mệt đến nỗi chân đều phát run lên, Vu Chiến Nam phải cõng cậu một đoạn. Bọn họ cứ đi một đoạn nghỉ một đoạn nên mới đến trễ.

May mắn là phòng ở Vu Chiến Nam thuê khá lớn, mấy chục người ở cũng không chật chội. Lúc trước tính cho hai đứa con và người nhà Tôn Đức Toàn ra nước ngoài trước, nhưng mấy người này không chịu đi, vẫn tránh ở Tô Giới, mà vùng này chiến tranh chưa lan đến.

Tiểu Nghị dỗ tiểu Thạch ngủ xong, làm một bàn đầy đồ ăn chờ mọi người. Vào phòng, tiểu Nghị nhìn ba người bọn họ mặt xám mày tro, mỏi mệt tiêu tụy, đau lòng không kiềm được mà rơi nước mắt.

Thiệu Hân Đường quá sức, cả hai đời, cậu chưa từng trải qua mệt mỏi quá độ trong thời gian dài như vậy, sức lực đều cạn kiệt, nhìn một bàn đồ ăn, bụng thì thầm kêu đói nhưng cậu ăn không nổi nữa. Hiện tại cậu chỉ muốn nghỉ ngơi.

Thiệu Hân Đường mệt như vậy, không ăn cơm nổi, lại nhất định phải đi rửa mặt. Vu Chiến Nam theo cậu vào phòng, nhìn hai má xinh đẹp của cậu đều hóp vào, tái nhợt tiêu tụy, đau lòng nói: "Em ngủ đi, anh giúp em lau mặt."

Vu Chiến Nam nhúng khăn vào nước ấm, vắt khô. Trời biết, đời này hắn chưa từng trải qua chuyện này. Đem khăn ấm xếp gọn, lau cẩn thận từ hai má của Thiệu Hân Đường, lau đến cái cổ xinh đẹp của cậu.

Vu Chiến Nam lại cởi tất, lau chân cho cậu, nhìn đôi chân trắng nõn mấy tháng qua bị cọ sát lên một lớp chai thật dày, còn có mấy chỗ bị phồng rộp, hắn đau lòng muốn chết. Đời này, Vu Chiến Nam chưa làm cho ai những chuyện thế này nhưng vì Thiệu Hân Đường, hắn cam tâm tình nguyện làm, và xem như là chuyện đương nhiên.

Vu Chiến Nam giúp Thiệu Hân Đường cởi quần áo, đắp chăn rồi đi ra ngoài. Hắn còn nhiều chuyện phải giải quyết.

Vu Chiến Nam ăn qua loa chút cơm coi như xong. Tôn Đức Toàn xót vợ làm cả bàn lớn thức ăn, nên ăn hết chén này đến chén khác. Hai người cơm nước xong, Vu Chiến Nam nói với Tôn Đức Toàn: "Toàn tử, ngươi đi ngủ trước đi, sớm ngày mai chúng ta còn có việc, đi lấy lại những thứ của chúng ta."

"Được." Tôn Đức Toàn nghe xong, nhanh chóng về phòng, tranh thủ thời gian nghỉ ngơi trong chốc lát.

Trời vừa mờ sáng, tiểu Nhị lại thức dậy làm một bàn thức ăn, với sự giúp đỡ của mấy người hầu. Mà Nhiếp Kiện An và Vu Nhất Bác hỗ trợ chăm tiểu Thạch.

Vu Chiến Nam, Tôn Đức Toàn còn có tám thủ hạ hắn mang đến ngồi quanh bàn.

"Ăn ngon một bữa, có lẽ đây là bữa ăn chung cuối cùng của chúng ta cũng không chừng. Ăn xong rồi nói cho ta biết quyết định của các cậu. Đi theo ta, chúng ta phải làm lại tất cả từ đầu. Không đi theo ta, ta hoàn toàn hiểu, các cậu đều là người trưởng thành, muốn thành gia ổn định là chuyện rất tự nhiên. Cho nên ăn xong bữa cơm này, các cậu muốn đi muốn ở phải suy nghĩ cho kỹ, trăm ngàn lần không được cố kỵ ai hay việc gì mà làm trái với tâm nguyện của mình, con đường sau này dài lắm."

Mấy tên thủ hạ từng người kính rượu Vu Chiến Nam, thề sống chết đi theo hắn.

Cơm nước xong, vài người hầu nhanh tay dọn dẹp bát đũa. Ở trước mặt họ, từ dưới chõ ngồi Vu Chiến Nam xách ra một cái rương da trâu, "Rầm!" một tiếng đặt lên bàn.

Mọi người đều chú ý nhìn, Vu Chiến Nam mở ra, bên trong là từng hàng từng hàng vàng thỏi ngay ngắn chỉnh tề, hô hấp mọi người bất chợt ngừng trệ.

Vàng tuy rắng không phô trương đến mức chiếu sáng cả căn phòng, chói mù mắt người ta, nhưng quả thật là đủ sáng, khiến người nào người nấy mắt cũng sáng theo.

"Ai không đi với ta, đến đây lấy ba khối. Cơm chia tay chúng ta cũng ăn rồi, lấy xong có thể đi." Vu Chiến Nam ngồi trên một cái ghế gỗ đào, nói một câu rạch ròi.

Đại đa số mọi người ngồi không nhúc nhích, chỉ có hai người nhìn nhìn chung quanh, do dự đứng lên. Đầu tiên đến trước mặt Vu Chiến Nam vái chào một cái thật sâu, một người trong đó thành khẩn nói: "Tư lệnh, nhà tôi còn mẹ già, về sau không thể đi theo ngài, tôi thật sự xin lỗi."

Vu Chiến Nam nâng hẵn dậy, cũng trịnh trọng nói: "Ta đây hiểu được, thay ta gửi lời hỏi thăm mẫu thân cậu."

Một người khác đi đến trước mặt Vu Chiến Nam, bình thường là một hán tử cục kỳ mạnh dạn, nay đột nhiên không biết mở miệng thế nào, nhìn Vu Chiến Nam ngập ngừng nói: "Tư lệnh, tôi... tôi..."

Vu Chiến Nam vỗ vỗ vai hắn, nói: "Ta hiểu, đi thôi."

Hai người cầm đồ đặc này nọ, quân nhân thiết huyết hốc mắt đều ướt, đứng ở cửa nhìn Vu Chiến Nam và một phòng chiến hữu cùng mình phải dùng mạng đổi lấy giao tình, cùng nhau trải qua lửa đạn tẩy rửa, nâng tay chào theo quân lễ một cái rồi bước nhanh ra ngoài, đi trên con đường riêng của mình.

"Đều quyết định ở lại?" Vu Chiến Nam nhìn quanh một lượt có chút thương cảm nhưng vẫn kiên định nói: "Nói thật, ta còn không biết sau này sẽ làm gì, các cậu vẫn kiên quyết?"

"Tư lệnh, chúng tôi quyết định rồi, không cần hỏi nữa, đi theo ngài mà chịu đói cũng theo. Nói gì chúng tôi cũng đi theo ngài, chỉ cần ngài không chê chúng ta là được." Một người đứng lên nói, những người còn lại đều phụ họa.

"Sao? Đi theo ta mà đói? Các người quá xem thường ta!" Vu Chiến Nam cười mắng, nhìn vàng trong rương nói: "Một người lấy ba khối, ai cũng có, không đi cũng có phần."

Mọi người hoan hô rầm rầm, như ong vỡ tổ, đem số vàng chia ra. Tuy bọn họ thà rắng không có tiền vẫn đi theo Vu Chiến Nam. Nhưng trong tình huống đi theo Vu Chiến Nam mà còn có tiền, đây mới đúng là chuyện tốt đẹp nhất trên đời. Ai cũng vui muốn phát điên.

Tôn Đức Toàn nhìn rương da trâu thở dài, quay sang ai oán với Vu Chiến nam: "Tư lệnh, sao tôi không có?"

Vu Chiến Nam nhướn mày, cười ác nói: "Vốn không có phần của cậu."

"Nhưng tôi cũng theo ngài nhiều năm lăm mà..." Tôn Đức Toàn còn chưa có xạo xong, đã bị những người khác cười vang cắt ngang, trong đó có một người cầm tiền cười hi ha nói: "Toàn tử, ngươi đừng có xạo, ai chẳng biết Tư lệnh đưa cho ông nhiều nhất. Còn giả bộ, đừng trách huynh đệ không buông tha ông!"

Tôn Đức Toàn bị vạch trần, bĩu môi nói: "Mấy người đừng nói bùa, đừng có học cái tính đó của Tư lệnh."

Vu Chiến Nam nói với họ ý định đến nước Mỹ, vốn nghĩ sẽ có người không đồng ý, kết quả mọi người đều hưng phấn muốn đi. Bọn họ nói: "Ở trong nước không nổi nữa, bọ người trong Quân thống cục sẽ không bỏ qua cho chúng ta. Xuất ngoại cũng tốt, về sau thái bình lại quay về."

Bên này thuận lợi, bên kia lại khó làm.

Những năm chiến loạn, mười mấy người bọn họ muốn xuất ngoại cùng lúc, không phải là chuyện đơn giản. Nếu cách đây ba tháng, với thực lực lúc đó của Vu Chiến Nam, đừng nói là hơn mười người, mà mấy chục người hắn cũng đưa đi được.

Nhưng nay không bằng xưa, không nói hắn hiện tại trong tay không có thực quyền, còn bị đám lão già trong Quân thống cục canh chừng, rất nhiều bạn bè hắn không thể tìm đến, mà người có đủ năng lực đưa hơn chục người đi cùng một lúc lại càng không có mấy ai.

Vu Chiến Nam bảo Tôn Đức Toàn cùng một thủ hạ của hắn tên là Lưu Đào đem tất cả tài sản về đây. Mà Nhiếp Kiện An, Vu Nhất Bác cùng những binh lính khác mỗi ngày đều đi đổi tiền giấy, rồi đổi từ tiền giấy ra tiền đại dương, sau nữa mới đổi thành vàng. Để không bị người khác chú ý, bọn họ mỗi ngày đều hóa trang, đổi cửa hàng, cũng không quá dễ chịu.

Chỉ qua vài ngày, bọn họ đổi được hai rương vàng. Vu Chiến Nam phỏng chừng, toàn bộ Thượng Hải cũng chỉ được khoảng bao nhiêu đây. Hơn nữa sẽ khiến người hoài nghi. Tiền giấy còn lại, thôi đành mặc kệ.

Vu Chiến Nam tìm kiếm một lượt, cuối cùng vẫn gọi điện thoại cho Điền Như Dật.

Đại cữu của Vu Chiến nam Điền Trung Hòa đã qua đời cách đây ba năm. Trước khi đi, ông nắm tay của mọi người trong họ nói bọn họ về sau nhất định phải quan tâm nhau. Ông lão đi rồi, người luôn sống phóng túng không làm được chính sự Điền Như Dật tiếp quản gia nghiệp. Hắn hướng về chính quyền trung ương, ra sức tiến tới, chỉ sau vài năm đã đến vị trí không thấp, đối với lãnh đạo Quân thống cục là người rất quan trọng. Thậm chí so với đại ca hắn vào chính quyền sớm hơn mười năm còn lợi hại hơn. Những việc này

đương nhiên có Vu Chiến Nam hỗ trợ.

Mấy năm nay, quan hệ của hắn và Điền Như Dật tốt hơn trước khá nhiều. Nhưng bên trong đó có mấy phần tình, mấy phần lợi dụng, hai người cũng lười nghĩ.

Cho nên, lúc này Vu Chiến Nam tìm Điền Như Dật cũng phải thôi.

Vu Chiến Nam tính tính thời gian, tám giờ tối hắn gọi đến nhà Điền Như Dật. Kết quả, lúc người hầu đi gọi hắn, Vu Chiến Nam nghe được Điền Như Ngọc hỏi anh hắn: "Ai vây?"

Điền Như Dật rất nhanh tiếp điện thoại, chưa kịp mở miệng, Vu Chiến Nam liền nghe tên sao chổi xui xỏ Điền Như Ngọc hét ầm lên: "Ca! Có phải Vu Chiến Nam không? Hắn tìm anh làm gì, hận của em còn chưa báo, anh quên hay sao..."

Năm đó Điền Như Ngọc tham gia cướp Thiệu Hân Đường, bị Vu Chiến Nam bắt được không nói, lúc gần đi đã gửi cho hắn một phần quà lớn, đem ai cái cửa hàng, nguồn thu duy nhất của hắn phóng hỏa thiêu trụi, còn cho người đến đoạt đi tiểu tình nhân hắn đang nuôi, đưa cho một lão chính khách bí mật trong Quân thống cục. Năm đó bởi vì Điền Như Ngọc làm sai trước, Điền Trung Hòa muốn dạy dỗ hắn, nên mặc kệ. Làm cho Tứ thiếu gia Điền gia uy phong nổi danh thành Thiên Tân trong một thời gian ngắn, tất cả đều tiêu điều, thành chuyện cười lúc trà dư tửu hậu của toàn bộ già trẻ gái trai của Thiên Tân.

Có thể tưởng tượng, một gã bụng dạ hẹp hòi như Điền Như Ngọc hận Vu Chiến Nam thế nào.

Có điều, Vu Chiến Nam xem hắn như con chó không có răng, chỉ thích cắn bậy, không đủ gây sợ hãi.

Cho nên lúc nghe âm thanh ganh ghét của hắn, khẩu khí Vu Chiến Nam không tốt nói vào điện thoại: "Điền Như Dật, bảo thằng em

ngu xuẩn của cậu cút xa một chút hắn kêu, đừng để tôi nghe được."

Từ điện thoại truyền ra tiếng cười trầm trầm, Điền Như Dật cười nói: "Quả nhiên là ngươi. Mấy lão già kia đang ra sức tìm ngươi, hiện tại lời đồn rất nhiều, nhưng ta đoán ngươi vẫn vô sự."

Vu Chiến Nam nghe hắn nói xong, cũng không thura lời, nói thẳng: "Tôi tìm cậu có việc, giúp ta làm thủ tục xuất cảnh cho mười ba người, đi Mỹ, ta cần gấp."

"Anh muốn đi Mỹ?" Giọng nói của Điền Như Dật như thường hỏi.

"Ừ." Vu Chiến Nam nói: "Cậu làm được không? Làm mấy ngày thì có?"

Bên kia trầm ngâm một lát, Điền Như Dật mới nói: "Một lần nhiều người như vậy, cấp trên vì việc của anh nên theo sát tôi, tôi cũng không dễ làm, ngày mai tôi báo tin cho anh."

Vu Chiến Nam cũng chỉ có thể nói được, đợi thêm một ngày...

Hôm sau, Thiệu Hân Đường đã nghỉ ngơi đủ, cùng bọn Nhiếp Kiên An đi đổi tiền. Bị Vu Chiến Nam ngăn lại, lý do là bộ dạng cậu dễ coi, dễ gây chú ý.

Thiệu Hân Đường không có cách, đành mỗi ngày ở nhà giúp Tôn Đức Toàn trông con. Cho nên hôm nay, lúc Vu Chiến Nam gọi điện thoại cho Điền Như Dật cậu ở ngay bên cạnh.

Để tiểu Thạch ngồi trên chân, cầm một quyển sách thiếu nhi đen trắng dạy cậu nhóc này nọ, một bên nhìn theo hướng Vu Chiến Nam.

Chỉ thấy Vu Chiến Nam "Ừ" hai tiếng, đột nhiên vô cùng tức giận nói: "Ngươi nằm mơ!" Sau đó "Bộp" một tiếng vứt điện thoại xuống.

Thiệu Hân Đường giật mình ngẩng đầu, vừa lúc chạm vào ánh mắt như tia lửa của Vu Chiến Nam. Vẻ mặt hắn nhìn cậu rất quái.

Chương 85: Hoàn thành

“Chuyện gì vậy?” Thiệu Hân Đường thấy vẻ mặt kỳ lạ của Vu Chiến Nam, nhịn không được mở miệng hỏi.

Vu Chiến Nam vẫn nhìn cậu bằng ánh mắt rất lạ, sau một lúc mới hỏi cậu: “Em và Điền Như Dật... đã phát sinh chuyện gì?”

“Điền Như Dật?” Đôi mày thanh tú của Thiệu Hân Đường nhíu lại, mơ hồ hỏi: “Điền Như Dật là ai? Có phải nhà có bốn anh em không? Em quên...”

Cảm giác khó chịu của Vu Chiến Nam đột nhiên tan biến. Điền Như Dật nhà người nhung nhớ thì thế nào, người của ta ngay cả người là ai cũng không thèm nhớ!

“Điền Như Dật chính là Điền gia Nghị thiếu gia. Hắn nói giúp chúng ta xuất ngoại, nhưng mà... hắn muốn em.” Vu Chiến Nam hạ giọng nói, đôi mắt sắc bén nhìn chằm chằm Thiệu Hân Đường, không có một chút biểu tình.

“Hắn muốn em chi vậy?” Thiệu Hân Đường vẫn không nhớ đó là Điền Như Dật nào, năm đó Vu Chiến Nam đưa cậu đi giới thiệu, cậu cảm thấy mấy anh em họ Điền nhìn quá giống nhau, nhớ cũng không làm gì, dù sao cũng không gặp lại. Không nghĩ tới, sáu, bảy năm sau, lại mọc ra một Điền gia Nghị thiếu, cậu thật sự quên mất là ai rồi.

Hơn nữa chắc người đó cũng không quan trọng, quan trọng là người đó muốn mình làm gì? Thiệu Hân Đường nghĩ nghĩ, nhỏ giọng hỏi:

“Chẳng lẽ em từng đắc tội với người đó?”

Cảm xúc buồn bực của Vu Chiến Nam hóa thành hư không. Trong lòng không còn chút nghi ngờ nào. Cái tên Điền Như Dật, cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, quả là si tâm vọng tưởng!

Cuộc đời này hắn hận nhất là kẻ khác dám tơ tưởng đến những thứ của hắn, huống chi là người của hắn, người quan trọng nhất trong tim hắn!

Nếu Điền Như Dật dám nói câu đó trước mặt hắn, nhất định sẽ đập cho gã rụng hết răng.

“Nếu có quan hệ đến em, hay là em đi xin lỗi.” Thiệu Hân Đường cẩn thận hỏi.

Vu Chiến Nam nhìn ánh mắt áy náy ngây thơ của cậu, trong lòng tiếc không thể đi qua ôm cậu cắn mấy cái, người này có khi thật thông minh, sao có những lúc lại đơn thuần như vậy chứ! Ngay cả bản thân bị người khác mơ ước còn không biết. Thế nhưng Vu Chiến Nam không muốn thức tỉnh cậu, mà là mặt mũi giả như nghiêm túc, làm như an ủi nói: “Không cần, anh có biện pháp khác.”

Chỉ có điều biện pháp không tốt như vẫn nghĩ, chuyện này cần một người có thể lực, nguyện ý giúp mà còn không tiết lộ. Người như vậy thật khó tìm, Vu Chiến Nam chau mày hai ngày, vậy mà không nghĩ ra được người nào có thể giúp bọn họ. Hắn bắt đầu hơi nôn nóng, những người hắn tin được ở Thượng Hải đều nói sẽ cố gắng hết sức, nhưng Vu Chiến Nam biết, chuyện này quá khó, muốn làm được ít nhất phải mất cả tháng. Mà bọn họ ở đây thêm một ngày là nguy hiểm thêm một ngày.

Thiệu Hân Đường đều nhìn thấy những băn khoăn của Vu Chiến Nam, trong lòng cũng sốt ruột theo, thừa dịp Vu Chiến Nam đi ra ngoài, cậu bảo Nhiếp Kiện An cũng theo mình ra ngoài một chuyến.

Hai người đi đến nhà Khúc Nghĩa ĐÔng, vừa lúc Khúc Nghĩa ĐÔng không có nhà, nhưng Khúc ĐÌNH ĐÌNH và mẹ thì có. Hai mẹ con Khúc phu nhân thấy Thiệu HÂN ĐƯỜNG đến vô cùng mừng rỡ, đem trà nước bánh trái lên chiêu đãi hai gười bọn cậu, còn gọi điện thoại cho Khúc Nghĩa ĐÔng. Thiệu HÂN ĐƯỜNG luôn miệng từ chối, cậu chờ cũng được. Lúc này Khúc phu nhân mới chịu ngồi xuống nắm tay cậu nói chuyện phiếm.

Khúc phu nhân yêu thương cậu như con, hỏi cái này hỏi cái kia, Thiệu HÂN ĐƯỜNG kiên nhẫn cười trả lời.

Đợi Khúc Nghĩa ĐÔng về tới, nghe nói có Thiệu HÂN ĐƯỜNG đến, vội vã đi vào, rất vui vẻ. Sau đó cha con hai người được giữ lại ăn trưa.

Trên bàn cơm, Thiệu HÂN ĐƯỜNG uyển chuyển nói ra chuyện bọn họ muốn đi Mỹ, hỏi Khúc Nghĩa ĐÔng có thể hỗ trợ không.

Khúc Nghĩa ĐÔng cũng thẳng thắn, chuyện này hắn có thể làm nhưng không biết cần bao nhiêu thời gian. Hắn nhất định sẽ hết sức, tối đa một tháng là hoàn thành.

Thiệu HÂN ĐƯỜNG thật sự rất vui, trong lòng vô cùng biết ơn Khúc Nghĩa ĐÔng, vừa muốn nói cảm ơn, bị Khúc Nghĩa ĐÔng ngăn lại, bảo là nếu nói cảm ơn, hắn không làm.

Ở lại nhà Khúc Nghĩa ĐÔng nói chuyện hơn nửa ngày, Thiệu HÂN ĐƯỜNG và NHIẾP KIỆN AN mới trở về. Lúc về đến nhà đã hơn ba giờ chiều, hai người vừa bước vào, thấy mấy người trong nhà mặt mày nghiêm trọng, trong phòng cũng im ắng, Vu CHIẾN NAM ngồi trên ghế dựa, sắc mặt âm u đáng sợ, thấy hai người đi vào, đứng bật dậy, lớn tiếng chất vấn: "Các ngươi đi đâu?"

"Đến nhà Khúc thúc, có chuyện gì vậy?" Thiệu HÂN ĐƯỜNG cảm thấy không khí trong phòng đầy áp lực, nói chuyện rất cẩn thận.

"Đi ra ngoài sao không nói với ai tiếng nào?" Vu CHIẾN NAM tức giận

lớn tiếng nói.

Thiệu Hân Đường và Nhiếp Kiện An bị hắn nạt cho đều sưng sốt. Tính tình Vu Chiến Nam ngang ngược, nếu có chuyện gì, cũng chưa từng nạt nộ cậu thế này. Hôm nay đã xảy ra chuyện gì vậy, vừa vào cửa lập tức la hét với hai người.

"Em có nói với tiểu Nhị là em ra ngoài..." Thiệu Hân Đường nhẹ giọng nói.

"Nói như vậy coi như là nói sao? Anh nói với em anh đi ra ngoài một chút, rồi đi Mỹ luôn, cũng được phải không?" Vu Chiến Nam cực kỳ tức giận hét lớn.

Thiệu Hân Đường cau mày, nhìn hắn như người mất lý trí mà không hiểu chuyện gì xảy ra, khiến hắn tức giận như vậy. Thiệu Hân Đường mím môi không nói, ánh mắt trở nên lạnh lùng. Người quen của cậu sẽ biết, cậu giận rồi.

Vu Chiến Nam nhìn Thiệu Hân Đường như vậy cơn giận nghẹn lại trong lòng, ý thức được bản thân có hơi làm quá, liền xoay lưng cứng ngắc đi về phòng.

Vu Chiến Nam vào phòng, người xung quanh mới dám thở ra một cái. Mọi người đều sợ hãi. Tiếng nói của tiểu Nhị có chút ngập ngừng, vẻ mặt khó xử, nhỏ giọng nói: "Tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra, giữa trưa Tư lệnh trở về, hỏi tôi Thiệu tiên sinh đâu, tôi nói ra ngoài với Kiện An, lập tức trông hắn không thoải mái lắm, vẫn ngồi trên cái ghế kia, sắc mặt càng lúc càng khó coi, mãi đến vừa rồi hai người về, Tư lệnh từ trưa tới giờ cũng chưa nói một câu."

Người trong phòng đều không nói chuyện, bị bộ dáng thô bạo của Vu Chiến Nam dọa, đến giờ vẫn còn sợ.

Thiệu Hân Đường nhíu mày nghe tiểu Nhị nói xong, suy nghĩ trong chốc lát, dường như hiểu được điều gì. Cậu cũng dịu lại, nói với mọi

người đang trông mong nhìn mình: "Không có sao đâu, tôi vào xem."

Thiệu Hân Đường vào phòng, Thấy Vu Chiến Nam đứng trước cửa sổ đưa lưng về phía cửa, thân hình cao lớn che đi ánh nắng chiều, cả người có vẻ âm u.

Thiệu Hân Đường dừng lại ở cửa một chút, ngược sáng nhìn người đàn ông đầy đau thương tịch liêu, trong lòng lại đau. Cậu thở dài, nhẹ nhàng đi qua, từ phía sau ôm Vu Chiến Nam.

Cảm thấy thân người cường tráng trong lòng hỏi cǎng thẳng, Thiệu Hân Đường chậm rãi nói: "Anh đâu thường vô duyên vô cớ phát giận đâu? Em cũng không có làm gì sai, chỉ đến hỏi Khúc thúc có thể hỗ trợ hay không thôi. Anh như vậy, là nghĩ em với Kiện An bỏ đi, thật ra anh không tin em, phải không?"

Thân thể Vu Chiến Nam căng thẳng, nghe cậu nói xong, xoay người lại nói: "Anh..."

Vu Chiến Nam lấy tay vò vò mặt mình, trừng cặp mắt đỏ tươi, nhìn xuống gương mặt trắng nõn như ngọc của cậu, như có cái gì mắc trong cổ họng, nuốt không xuống phun không ra, khiến hắn cực kỳ khó chịu.

"Anh... Không phải là anh không tin em, chỉ là..." Vu Chiến Nam dừng một chút, rồi răm nửa ngày mới bức bối nói: "Chỉ là lúc về không thấy em, nghe nói em và Kiện An đi cùng nhau, anh nhịn không được... sợ hãi... Năm đó, hai người như vậy đột nhiên biến mất..."

Vu Chiến Nam nói đến một nửa, làm thế nào cũng không nói tiếp được nữa. Thiệu Hân Đường vốn có hơi chút giận dỗi, cảm thấy mình thành thật đi theo hắn như vậy, hắn lại còn hoài nghi. Lại nghe Vu Chiến Nam chân thành nói một câu sợ hãi, Thiệu Hân Đường thấy đây đúng là lỗi của mình, chính cậu năm đó khiến Vu Chiến Nam bị tổn thương quá sâu, đến nay vẫn không có cách nào rịt lành

vết thương trong lòng hắn. Quả thật là lỗi của cậu.

Thiệu Hân Đường ôm thắt lưng mạnh mẽ của Vu Chiến Nam, buồn buồn nói: "Thật xin lỗi."

"Người nên xin lỗi là anh." Vu Chiến Nam ôm chặt bờ vai của cậu nói: "Bây giờ em tốt với anh như vậy, anh cứ như đang nằm mơ vậy, có đôi khi cảm thấy không chân thật, xin lỗi, anh nên tin tưởng em..."

"Ừ, anh cần tin em, nhưng em sẽ cho anh thời gian, từ từ sẽ tốt, một ngày nào đó anh sẽ tin." Thiệu Hân Đường nhẹ giọng nói.

Vu Chiến nam "Ừ" nhẹ một tiếng, gắt gao ôm lấy người trong lòng, chắc trên đời này không có chuyện gì làm hắn muốn cảm ơn trời đất hơn chuyện hắn có được người này.

Bốn ngày sau, Tôn Đức Toàn và Lưu Đào trở lại, mỗi người khiêng hai cái rương da cũ nát, phong trần mệt mỏi vào nhà. Không ai biết bên trong bốn cái rương cũ kỹ rách nát kia, toàn bộ là vàng và châu báu. Đó là gia sản Vu Chiến Nam giấu ở căn cứ địa mấy năm trước.

Sau ngày Thiệu Hân Đường đến Khúc gia, Khúc Nghĩa Đông gửi thư cho hắn, nói khoảng năm, sáu ngày là có thể hoàn thành, trước hết tìm thuyền, thời khắc chuẩn bị.

Điều này làm cho Vu Chiến Nam có một cảm giác quái dị, có điều cũng không phải quá khó chấp nhận, chỉ là thấy kỳ lạ, Vu Chiến Nam hắn đời này có chuyện làm không thành mà người khác dễ dàng làm được.

Chương 86: Rời bến

Chỉ cần chuyện giấy tờ làm xong, tất cả đều trở nên thuận lợi

Vu Chiến Nam còn tự mình đến Khúc gia cảm ơn Khúc Nghĩa Đông. Nói tới chuyện này cũng thật khó tin, Vu Chiến Nam không làm được, chủ một tòa soạn báo như Khúc Nghĩa Đông lại làm gọn gàng. Đây có thể coi như bọn họ may mắn, mặc dù ở Thượng Hải Khúc Nghĩa Đông có chỗ dựa, nguyên nhân chủ yếu vẫn là do mấy năm nay hắn nhờ tòa soạn mà có quan hệ đặc chế với các quốc gia khác, có người quen ở một số nước. Cho nên đối với người khác chuyện này khó giúp, nhưng với Khúc Nghĩa Đông lại không phải chuyện lớn.

Khúc Nghĩa Đông chỉ đơn thuần muốn giúp Thiệu Hân Đường, không nghĩ tới khi sự thành, Vu Chiến Nam đưa tới cho hắn mấy gói tiền giấy chưa đổi, còn có hai căn nhà lớn vô cùng tốt ở Tô giới Thượng Hải. Đại lễ như vậy, nói sao Khúc Nghĩa Đông cũng không nhận.

"Lần này chúng tôi đi, không biết có thể trở về không. May thứ này giữ lại cũng không được gì, để ở chỗ Khúc lão còn có chút giá trị, mong ngài đừng ghét bỏ, ngài giúp chúng tôi lớn như vậy, nói sao cũng phải cảm ơn ngài một tiếng, nếu không trong lòng tôi không dễ chịu." Vu Chiến Nam cũng phải mất một phen bày tỏ tình chân ý thiết.

Bất động sản to lớn và vàng thật bạc thật, ai lại ghét bỏ, Khúc Nghĩa Đông từ chối không được, đành vui vẻ tiếp nhận.

Mấy người Vu Chiến Nam liên hệ một chiếc thuyền hàng đi Mỹ, đến Bắc Carolina, đi khoảng bốn mươi ngày.

Nhận giấy tờ xong, mọi người cũng an tâm, bắt đầu chuẩn bị thức ăn quần áo lên đường. Ai cũng bận rộn, sợ có chuyện gì bất ngờ, lên thuyền rồi đại dương mênh mông không biết phải làm sao tiếp tế được.

Cáo biệt một nhà Khúc Nghĩa Đông, trước ngày ra khơi, bọn họ đem tất cả đồ đạc lên thuyền, sáng sớm hôm đó, mỗi người bợp họ mang theo một rương da nhỏ, lên thuyền dễ dàng. Rương trong tay mỗi người đều là vàng.

Khi thuyền chậm rãi khuấy động mặt nước, một tiếng còi vang dội báo hiệu lên đường.

Mười mấy người bợ họ đứng trên lan can rộng lớn cũ kỹ, nhìn tổ quốc xa dần trong tầm mắt, trong mắt có quyến luyến, cũng có luyến tiếc.

Thiệu Hân Đường đi đến từ phía sau Vu Chiến Nam, vỗ vỗ vai hắn, cười nói: "Em nói này, hiện giờ mọi người một chữ tiếng Anh cũng không biết, còn ở đây thương cảm nữa hả?"

Tôn Đức Toàn quay đầu, lấy hết sức hét lớn: "Anh em chúng tôi có loại súng Tây, pháo Tây nào chưa thấy qua, tiếng Tây có gì đáng sợ!"

"Đúng!" Bọn họ bắt đầu ồn ào lên, tâm tình thoái mái không ít.

Thiệu Hân Đường hơi nhướn nhướn mày, nhẹ nhàng khiêu khích: "Cứ chờ mà xem."

Tàu hàng to lớn này đưa họ ngày càng xa tổ quốc, đưa họ đến nơi mà họ không biết lại tràn ngập hy vọng vào tương lai.

Lúc đầu do có Vu Chiến Nam ở đây, đối với việc học ngoại ngữ bọn họ đều cực kỳ hứng thú. Chuyện này một khi được nhắc đến, mọi người đều hưng trí bừng bừng muốn học liền. Còn thổi phồng với nhau, nói vài ngày là học được.

Lưu Đào nói nhỏ với Tôn Đức Toàn: "Tôi trước kia chạy qua nhiều địa phương, thiên nam hải bắc, tôi còn không cố ý học, vậy mà phương ngôn đều nói lưu loát!"

Tôn Đức Toàn mím môi, gạt đầu phụ họa: "Đúng, ta coi rồi, tiếng chim của bọn nước ngoài, sao có thể khó nói như phương ngôn ở mình."

Thiệu Hân Đường ở bên cạnh nghe xong, không nói lời nào, khóc miệng cười nhẹ nhàng.

Thời đại này không có mấy quyển sách song ngữ hoặc là tự học tiếng Anh này nọ. Thiệu Hân Đường đi nhà sách mua mấy quyển sách dạy tiếng Anh cho người Trung Quốc xem qua một lượt, cũng không được chuyên nghiệp lắm, lại không phù hợp nhu cầu học ngoại ngữ cấp tốc cho nhóm lính này.

Nên Thiệu Hân Đường căn cứ vào kinh nghiệm học ngoại ngữ của bản thân, lập một kế hoạch học tập thích hợp nhất cho mọi người. Mỗi ngày đọc báo tiếng Anh, học thuộc từ vựng, nói từng câu thế nào..., mỗi cái đều gần gũi với cuộc sống. Chính cậu sẽ nói với Nhiếp Kiện An, cho bọn họ nghe, sau đó đọc theo...

Thiệu Hân Đường bình thường là người dễ nói chuyện, nhưng lúc làm thầy giáo, cậu tuyệt đối nghiêm khắc. Ban đầu bọn họ thấy cậu tao nhã nhở nhăn, nên đùa đùa giỡn giỡn, chỉ sau vài ngày, Thiệu Hân Đường cho bọn họ thấy cậu lợi hại thế nào, khiến cho mấy lão binh quen chỉ huy trên chiến trường cũng trở nên dễ bảo.

Bọn họ bình thường tay chân hoạt bát, lần này mấy mươi ngày liên tiếp lệnh đênh trên biển, không có chuyện gì làm, nên cả ngày đi

theo Thiệu Hân Đường học tiếng Anh. Mà tự nhiên có nhiều tiền như vậy, ý muốn đánh bạc cũng bị bỏ xó. Mỗi ngày nhìn đám chữ cái như nòng nọc học lối học để.

Ở ngày thứ hai mươi, Thiệu Hân Đường có cách mới tra tấn bọn họ, ép bọn họ chỉ được nói tiếng Anh, ngay cả nói mớ cũng phải nói tiếng Anh, bằng không, vị phóng viên trông có vẻ văn nhược dễ ăn hiếp kia sẽ nghĩ ra càng nhiều cách khác nhau tra tấn bọn họ.

Thiệu Hân Đường không giống mấy người Vu Chiến Nam chỉ biết dùng vũ lực, cậu là văn nhân, đọc nhiều sách, thời điểm muốn chỉnh người chưa bao giờ dùng đao, không sử dụng vũ lực, cậu dùng tâm lý học, phân tích nhân cách, phân thích nhân tâm, họ yếu nhất ở đâu, cậu nắm chắt ở đó.

Cho nên cả đám người khổ không nói nổi, cả ngày nói tiếng chim đến tê đầu lưỡi, mà không dám bỏ luyện.

Thật ra, Thiệu Hân Đường nghiêm khắc như vậy là có nguyên nhân. Cậu không muốn mọi người đến một nơi xa lạ, hoàn cảnh xa lạ, người xung quanh nói cái gì nghe cũng không hiểu. Như vậy sẽ khiến họ dễ có cảm giác bị cô lập, trong lòng sẽ không thoải mái.

Như bây giờ tăng cường huấn luyện, tất nhiên không thể so được lúc đến nơi, chung quanh đều nói tiếng Anh học sẽ hiệu quả hơn, nhưng Thiệu Hân Đường chỉ nghĩ cho bọn họ, hy vọng đến lúc đó có thể dễ chịu một chút.

Mà người học hành nghiêm túc nhất lại là Vu Đại Tư lệnh của bọ hắn.

Nhiếp Kiện An từ nhỏ đã học ngoại ngữ với Thiệu Hân Đường, hiện tại tiếng Anh giao tiếp không phải là vấn đề đối với nó. Vu Nhất Bác học ở trường cũng có thầy giáo nước ngoài. Hai đứa nhỏ không cần Thiệu Hân Đường giám sát.

Mỗi lần được giao nhiệm vụ, Vu Chiến Nam đều hoàn thành tốt, cả ngày cầm một quyển sách nước ngoài đọc, còn không thì vạch vạch vẽ vẽ, cái nào không rõ thì đến hỏi Thiệu Hân Đường. Thiệu Hân Đường chưa từng thấy hắn đọc cái gì nghiêm túc như vậy.

Tối đó hai người nằm trên giường bằng ván gỗ trên tàu. Thiệu Hân Đường hiếu kỳ hỏi: "Sao anh học tốt như vậy?"

Vu Chiến Nam cầm tờ báo tiếng Anh trong tay, dựa lưng vào gối đầu, thản nhiên nói: "Em nói được tận sáu ngôn ngữ nước ngoài, nếu không học, ai cản nổi em!"

Vu Chiến Nam ném tờ báo lên bàn, nằm xuống ôm Thiệu Hân Đường, cười bỉ bỉ nói: "Hơn nữa, đó là nhiệm vụ bà xã giao cho, anh nào dám không hoàn thành?"

Nói rồi, hai bàn tay to không thành thật với vào trong áo Thiệu Hân Đường, giống như thắp lửa, mờ ám vuốt ve mọi nơi trên cơ thể cậu...

Thiệu Hân Đường hung hăn liếc hắn một cái, mắng: "Mỗi ngày anh chỉ biết có thế này."

Thuyền hàng dừng lại dỡ hàng ở các nước, bọn họ bổ sung thức ăn nước uống ở những nơi này.

Những năm này đi thuyền vượt biển không an toàn, nhưng bọn họ một nhóm mười ba người, không tính một người phụ nữ và một đứa bé, còn lại thoát nhìn không dễ chọc. Những quân nhân này từng lên chiến trường, trên tay từng có mạng người, cả người mơ hồ tỏa ra sát khí, khiến người khác tự giác tránh xa ba thước, không dám trêu chọc. Cho nên, bất kể họ mang theo nhiều tài sản có giá trị, vẫn không ai dám có ý không có tư tưởng sai lệch, cứ như vậy thuận lợi tới nơi.

Bọn họ xuống thuyền tại Bắc Carolina. Tàu hàng đi trên biển bốn

mươi ba ngày. Lúc này Vu Hân Nhã và Tô Khải Hiên đã sớm từ Georgia lái xe đến đây, ở khách sạn chờ bốn, năm ngày rồi.

Nghe nói hôm nay có một tàu hàng từ Thượng Hải cập bến, sáng sớm hai người mang theo người hầu đi ra xem có phải con tàu của nhóm người Vu Chiển Nam hay không.

Thuyền còn chưa cập bờ, cách thật xa, người trên thuyền đã nhìn thấy rất nhiều người trên bến cảng rộng lớn hưng phấn vẫy tay.

Cả nhóm người Thiệu Hân Đường đứng ở thành tàu, thuyền cách bờ càng ngày càng gần, thì nghe một binh lính tên Lý Thần Quan thấp giọng lẩm bẩm: "Má ơi, sao toàn là Tây không vậy, một người Trung Quốc cũng không có?"

Tàu này là tàu chở hàng, người trên tàu đã ít, người Mỹ bản xứ càng ít, phần lớn là quý tộc hoặc kẻ có tiền người Trung Quốc tị nạn. Cho nên khi đến đây, khắp nơi là người da trắng da đen, bọn họ nhất thời có chút rung động.

Cuối cùng cũng cập bến, vừa liếc mắt một cái lập tức thấy vài người Trung Quốc trong đám người. Mọi người đều thật hưng phấn, vừa vẫy tay vừa kêu to, làm cho nhiều người da đen đang dỡ hàng nhìn sang.

Mấy người Trung Quốc đúng là vợ chồng Vu Hân Nhã và mấy người hầu.

Bọn họ qua hải quan, chạy như bay về phía Vu Hân Nhã. Người hầu của Tô Khải Hiên giúp họ mang hành lý. Bọn họ cách một đại dương, lại được gặp nhau, thật không dễ dàng, mỗi người đều vô cùng kích động. Thân thiết hỏi thăm trong chốc lát, Tô Khải Hiên thu xếp để mọi người về trước.

Bọn họ thuê thêm hai chiếc xe, cùng với bốn chiên của mấy người Tô Khải Hiên lái tới, chậm rãi về nhà của họ ở Georgia.

Trước đây rất lâu, Vu Chiến Nam muốn Vu Hân Nhã tìm cho hắn một căn nhà. Vừa lúc bên cạnh nhà Vu Hân Nhã có một căn biệt thự, chủ nhân của nó muốn đi New York, biệt thự so với nhà mình còn to hơn, hướng Đông lấy ánh sáng tốt, nội thất rất được, Vu Hân Nhã hỏi giá, sau một tháng thủ tục hoàn thành.

Nghe mọi người sắp tới, cô dành cả ngày mang theo người hầu dọn dẹp, đổi mới không ít đồ gia dụng. Nhưng phần lớn vẫn được giữ lại, để khi nào Vu Chiến Nam đến đây muốn làm gì thì làm.

Ở nhà Vu Hân Nhã, gió cuốn mây tan hết sạch một bàn thức ăn, mây gã đàn ông tràn đầy tinh lực cũng không ngại mệt, ồn ào muốn đi xem nhà.

Thiệu Hân Đường cũng muốn đi xem nhà mới, nên một đám người chen lấn đi.

Nhà mới ở sau dãy nhà của Vu Hân Nhã, đi vài bước là tới. Nhưng Tô Khải Hiên vẫn muốn đưa đi, lái nǎm chiếc xe, khoảng vài phút là tới.

Biệt thự nhỏ màu trắng nóc nhà hình trứng cao ngất, rất có cảm giác tôn giáo. Biệt thự được lát bằng gạch men sứ màu đỏ, nhìn cao nhã mà không mất đi hoạt bát. Sân trong rất rộng, cây cối tía sưa ngay ngắn chỉnh tề, trước viện được chủ nhân trước đây trồng đầy cúc Ba Tư, từng đóa từng đóa nở rực rỡ. Tâm tình người xem cũng vô tình tốt lên.

Tóm lại, nhìn biểu tình của mọi người, tựa hồ đối với họ, ngôi nhà tương lai này khiến họ thật vừa lòng.

Chương 87: Đại kết cục

Nghỉ ngơi một ngày, mĩ mãn ngủ ngon một giấc. Bắt đầu từ hôm sau, mọi người cùng nhau bố trí nhà mới.

Bởi vì tiếng Anh của bọn họ đều chưa thông, Thiệu Hân Đường thành người bạn rộn, cùng mấy người Vu Chiến Nam ra ngoài mua này nọ, làm người phiên dịch miễn phí.

Khoảng một tháng sau, căn biệt thự đã ra hình ra dạng. Ai nấy bắt đầu rảnh rồi.

Thuê sáu người giúp việc ở địa phương, hai đầu bếp người Trung Quốc, còn mời gia sư đến dạy tiếng Anh. Bọn họ mới xem như hoàn toàn ổn định.

Tuy rằng hiện tại Vu Chiến Nam vẫn còn tiền, nhưng một nhà mười mấy người, miệng ăn mũi lỡ không phải là cách sống của hắn. Nên mấy ngày nay hắn và Tô Khải Hiên hay ngồi lại với nhau, hai người tính chuyện làm ăn kinh doanh.

Tô Khải Hiên đến nước Mỹ đã hơn một năm, luôn luôn khảo sát thị trường, thời gian gần đây cũng thử kinh doanh đôi chút, nhưng đều là buôn bán nhỏ lẻ, hắn vẫn chờ Vu Chiến Nam đến, cùng hắn làm chuyện lớn.

Đàn ông một khi để tâm vào sự nghiệp, thật sự là chuyện gì cũng không để ý tới. Hai người mỗi ngày lái xe ra ngoài điều tra thị trường, bận rộn đến mức cả ngày không thấy bóng dáng.

Hiện tại bọ họ đều có gia sư chuyên nghiệp dạy rồi, Thiệu Hân Đường lại thất nghiệp. Cậu liền vận dụng cái sẵn có, gửi hồ sơ cho một tòa soạn ở Georgia, muốn tìm một việc làm.

Hồ sơ xin việc gửi đi một tuần không thấy hồi âm, Thiệu Hân Đường tưởng như vậy không đúng cách, tâm tình có hơi buồn bực, vừa định nhờ Vu Hân Nhã giới thiệu tòa soạn nào đó thì nghe quản gia nói bên ngoài có một người tóc vàng mắt xanh muốn tìm Vincent.

Sau khi đến đây, tên tiếng Anh của Thiệu Hân Đường dùng luôn bút danh đã sử dụng nhiều năm. Bọn họ mới đến đây hơn tháng, không có bạn bè gì, Thiệu Hân Đường tưởng thu thuế hoặc cảnh sát muốn kiểm tra những người di dân, nên để Vu Hân Nhã đến chơi ngồi chờ một chút, còn cậu ra ngoài xem.

Thiệu Hân Đường đi ra, thấy một người trẻ tuổi đang đứng bên ngoài, ánh nắng chiếu trên mái tóc vàng đẹp mắt, còn có nụ cười so với ánh nắng còn sáng hơn.

Thiệu Hân Đường đến gần. Người trẻ tuổi anh tuấn kia vừa vặn ngẩng đầu nhìn thấy cậu, Thiệu Hân Đường nghe hắt hô nhỏ một tiếng: "Oh, my God!"

Thì ra người thanh niên này không phải cảnh sát trưởng đến kiểm tra giấy tờ của bọn họ. Mà là một tuần trước Thiệu Hân Đường gửi hồ sơ xin việc đến tòa soạn, người này nói là chính mình bị nhầm, đem hồ sơ của Thiệu Hân Đường kẹp vào trong sách rồi để lên bàn trợ lý, hôm nay mới mở ra xem. Hắt vội vàng tới, muốn giải thích, hơn nữa khẩn cầu Thiệu Hân Đường đến tòa soạn của bọn họ công tác. Bọn họ chân thành mời Mr. Vincent đến từ Trung Quốc, bất kỳ điều kiện gì cũng thương lượng được.

Thiệu Hân Đường không nghĩ tới mình viết vài bài báo trên báo chí nước ngoài, mà ở trong miệng gã tóc vàng mắt xanh này mình lại nổi danh như vậy.

Thiệu Hân Đường nhìn qua bản hợp đồng, cảm thấy rất được. Vu Hân Nhã một bên cổ vũ, nói tòa soạn này ở Mỹ coi như số một số hai, Thiệu Hân Đường trăm ngàn lần phải nắn bắt cơ hội.

Thiệu Hân Đường bị hai người hợp lực khuyên bảo, thật động tâm, lập tức ký hợp đồng năm năm.

Không ngờ tới, xúc động nhất thời của cậu, làm cho những năm tiếp theo, Vu Chiến Nam bơi trong bình dãm...

Ban đêm, lúc Vu Chiến Nam trở về, Thiệu Hân Đường kể lại chuyện này cho hắn nghe. Vu Chiến Nam còn cười nói sẽ ủng hộ cậu, cậu muốn làm gì thì làm nấy. Nhưng ngày hôm sau, chàng thanh niên anh tuấn tóc vàng đến đưa thủ tục, Vu Chiến Nam lập tức bạo nộ.

“Ánh mắt gã nhìn em không đúng, không cho em đi làm!” Đợi cái tên tóc vàng chói mắt cứ nhìn chăm chăm Thiệu Hân Đường đi rồi, Vu Chiến Nam rốt cuộc nhịn hết nổi.

“Anh cứ nghi thần nghi quỷ, ánh mắt người ta có cái gì không đúng, nhìn anh nhìn em cũng có một ánh mắt đó thôi.” Thiệu Hân Đường vừa ăn bánh mì nướng, chậm rãi uống một ngụm sữa ấm, ăn xong chuẩn bị đi làm.

“Anh là đàn ông, nhìn ánh mắt là biết trong lòng gã khác đang nghĩ cái gì, gã đối với em tuyệt đối không có ý tốt.” Vu Chiến Nam tức giận, ngay tại bàn ăn ôn ào lên.

“Em cũng là đàn ông, em cũng biết nhìn ánh mắt của đàn ông.” Thiệu Hân Đường thản nhiên nói, nhét ngụm bánh mì cuối cùng vào miệng.

Em biết nhìn cái rắm!

Vu Chiến Nam lớn tiếng mắng trong lòng. Em mà biết nhìn thì đâu đến mức Điền nhị thiếu là ai cũng không nhớ; Em mà biết nhìn sẽ

không có một gã Diêm Lượng liều mạng giúp em chạy trốn, mà em cũng chẳng biết tại sao!

"Tóm lại không cho em đi!" Vu Chiến Nam kiên quyết.

"Nhưng hợp đồng đã ký rồi." Thiệu Hân Đường thản nhiên.

"Anh không có chút tiền đó cho em sao? Anh bồi thường!" Vu Chiến Nam khinh thường nói.

Thiệu Hân Đường lần đầu nghe có người nói đến hợp đồng mà nói đúng lý hợp tình như vậy. Cậu thản nhiên liếc hắn một cái, dùng khăn xoa xoa miệng, cầm lấy áo vest mặc vào, đột nhiên bước qua, ở trên gương mặt đang nổi giận của Vu Chiến Nam hôn một cái, nhẹ giọng nói: "Nếu không có việc, có thể đi đón em lúc tan tầm."

Vu Chiến Nam thình lình bị Thiệu Hân Đường thơm một cái lập tức mơ mơ màng màng, đến lúc Thiệu Hân Đường đi ra khỏi cửa hắn mới ý thức được, mình bị làm ngơ. Nam nhân này giỏi dùng mỹ nhân kế, lại lần nữa không thèm nghe ý nguyện của mình!

Thiệu Hân Đường lên xe, nhẹ lắc đầu, nghĩ đến chút nữa hắn tỉnh táo lại, bản thân mình đêm nay khó bảo toàn. Tuy rằng cậu yêu người đàn ông dữ dằn tính tình như thổ phỉ này, nhưng không thể để hắn càn quấy quấy rầy cuộc sống của cậu. May mắn là cậu có biện pháp đối phó với hắn, cậu tin, dựa vào tình yêu hắn dành cho cậu, hai người có thể cùng nhau sống cả đời.

Vu Chiến Nam và Tô Khải Hiên cuối cùng để mắt tới ngành sản xuất ô tô, quyết định dứt khoát bắt tay vào việc tại nước Mỹ này.

Nhiếp Kiện An và Vu Nhất Bác lại không muốn làm với hai người lớn, năm đó ở Thượng Hải bọn họ buôn bán cũng có lời, năm đó Thiệu Hân Đường cho Nhiếp Kiện tiền vốn, nay vẫn còn. Vì vậy hai đứa nhỏ mỗi ngày chạy theo chí hướng của mình, làm ăn riêng, không muốn làm chung với mấy người lớn.

Bọn nhỏ trưởng thành có tư duy như vậy rất đáng cổ vũ. Tuy rằng Vu Chiến Nam vẫn nói, áp lực rất lớn, nhưng Thiệu Hân Đường cảm thấy rất tốt, cậu ủng hộ.

Cái gã tóc vàng trẻ trung xinh đẹp kia tên là Alan, có một nửa dòng máu Hà Lam, là quản lý tòa soạn, con trai ông chủ tòa soạn. Thiệu Hân Đường nghĩ, thì ra là con lai, trách sao ánh mắt thâm thúy quyến rũ như vậy, mũi cao làm người ta ghen tỵ.

“Vincent, cậu thật là thiên sứ phương Đông.” Alan sau khi bàn giao công việc không chịu đi, đứng ở bàn làm việc của cậu cảm thán.

“Cảm ơn!” Thiệu Hân Đường cười: “Thật ra người Trung Quốc giống như tôi rất nhiều, mặt tôi cũng bình thường thôi.”

“Sao có thể?” Alan khoa trương há to miệng, lại thay đổi biểu tình, ánh mắt chăm chú nhìn Thiệu Hân Đường, nói: “Này, Vincent, có thể cho tôi biết cậu có bạn trai chưa không?”

Thiệu Hân Đường nhìn cặp mắt màu lam của Alan, trong lòng thầm kêu một tiếng “Đù”. Vu Chiến Nam đoán đúng rồi, tâm tư của người đàn ông tóc vàng này đối với mình cũng không có đơn thuần gì.

“Có!” Thiệu Hân Đường nghiêm túc nói: “Tôi đã có người yêu muốn trải qua một đời với nhau rồi.”

Alan vội vàng che giấu thất vọng, hắn lại hỏi: “Chính là cái gã người phương Đông nhìn rất hung dữ lúc sáng ấy hả?”

“Phải.” Thiệu Hân Đường cười nhìn vẻ mặt khó tin của Alan.

“Hắn hung dữ như vậy, sẽ không ức hiếp cậu chứ?” Alan lo lắng hỏi.

“Đương nhiên là không rồi.” Thiệu Hân Đường thầm ghĩ, tôi khi dễ hắn cũng đâu có ít.

Alan không nói gì nữa, không nói chúc hắn hạnh phúc, không nói bỏ cuộc hay không, chỉ thương tâm tuyệt vọng đi. Thiệu Hân Đường cười lắc đầu, tập trung làm việc.

Tan tầm, trước cửa tòa soạn đậu một chiếc Bentley màu đen. Thiệu Hân Đường vui vẻ chào mấy người bạn mới, cười vô cùng sáng lạn lên xe.

Sắc mặt Vu Chiến Nam vẫn không được tốt lắm, Thiệu Hân Đường ôm hai má hắn nói: "Nam à, em rất nhớ anh, mới một ngày không gặp, em đã nhớ chịu không nổi, làm việc cũng không tập trung luôn."

Vu Chiến Nam bị cậu xoa hai gò má phát đau, rốt cuộc vẫn bị cậu chọc cười, nhưng vẫn giả bộ nghiêm mặt: "Nhớ tôi làm gì, không sợ ông chủ đuổi việc cậu à?"

"Không sao cả, nếu ông chủ đuổi việc em, em về nhà cho anh nuôi." Thiệu Hân Đường ôm cổ hắn, hôn cái cằm gợi cảm có râu lùn phún của hắn.

Cứ như thế, công việc của Thiệu Hân Đường vậy là êm. Tuy rằng trong lòng Vu Chiến Nam trăm ngàn lần không muốn, nhưng chỉ cần Thiệu Hân Đường vui vẻ, hắn đều chịu được.

Chuyện của Alan, Thiệu Hân Đường tất nhiên chưa nói với Vu Chiến Nam, tự cậu có thể giải quyết.

Hai người đến nhà hàng beefsteak được đồng nghiệp giới thiệu. Nhà hàng trang hoàng rất tốt, phong cảnh đẹp, trong sảnh có mấy bàn có người ngồi. Thiệu Hân Đường và Vu Chiến Nam chọn vị trí mà hai người đều vừa ý, gọi mấy món Thiệu Hân Đường thích ăn, vừa ăn vừa nói chuyện.

Hoàng hôn chậm rãi xuống, để lại nửa bầu trời tản ra ánh vàng.

Thiệu Hân Đường và Vu Chiến Nam nói nói cười cười, ngẫu nhiên
ngẩng đầu ánh mắt chạm nhau, tình yêu nồng đậm...

Nhàn nhã thích ý như vậy, không có chiến tranh, chỉ có hai người với
nhau, cuối cùng cũng làm được.

Thiệu Hân Đường nhìn người đàn ông ngồi đối diện, hình dáng khắc
sâu, tăm trong ánh nắng chiều, cậu thay may mắn ông trời cho cậu
trọng sinh ở thời đại này, gấp gỡ con người bá đạo si tình này, cho
cậu thu hoạch được hạnh phúc mà đời trước cậu chưa kịp có... Thiệu
Hân Đường thật biết ơn...

Người qua đường nhìn vào khung cửa lớn, một thiên sứ phương
Đông trẻ tuổi sinh đẹp, thổi thổi một miếng beefsteak đang tỏa hơi
nóng trên nĩa của mình, rồi đưa đến trước miệng người đàn ông đẹp
trai thành thực ngồi đối diện, một cảnh tượng hài hòa tốt đẹp...

Chương 88: Phiên ngoại 1: Kiếp trước chi Nghiêm Phong

Là chủ tịch của một trong mươi tập đoàn hàng đầu thế giới, thời gian biểu của Nghiêm Phong kín mít đến hai năm sau.

Năm nay hắn ba mươi, hai học vị tiến sĩ của Harvard, diện mạo anh tuấn, thân hình cao lớn kiện mỹ, sự nghiệp thành tựu. Là Hoàng tử bạch mã trong lòng của mọi phụ nữ và mục tiêu phấn đấu trong lòng mọi đàn ông.

Một người đàn ông hoàn mỹ như vậy, phía sau ánh đèn loang loáng, thật ra là gay.

Nghiêm Phong thuần gay, hắn đối với phụ nữ xinh đẹp hoàn toàn không có cảm giác. Trên thực tế đối với các chàng trai non nớt hắn cũng chẳng có mấy nhiệt tình. Nhớ là từng có một cậu trai xinh đẹp theo hắn nửa năm đã đánh giá hắn thế này, một kẻ máu lạnh bẩm sinh.

Nghiêm Phong thì lại không nghĩ như vậy, hắn cảm thấy người có thể lấy đi toàn bộ hứng thú và tất cả nhiệt huyết của hắn, con chưa xuất hiện.

Đồ chơi mới của hắn là chàng diễn viên con lai quyến rũ nhất Hollywood, Danny. Sinh nhật thứ hai mươi lăm của người ta, Nghiêm Phong cỗ lăm mới có chút thời gian cùng cậu mừng sinh nhật. Mà hắn không nghĩ tới, ấy là một buổi tối quý giá của hắn, cậu lại cầm hai vé VIP của Trung tâm Ca Kịch New York, vé mặt hào hứng muốn mình cùng đi xem hí kịch.

Nghiêm Phong chẳng nói lời nào nhưng trong lòng vô cùng bài xích, cảm thấy thật nhảm chán. Thâm chí có chút hối hận vì đã tranh thủ thời gian quý giá, hắn vốn tưởng sẽ có các loại hoạt động như: một đêm kích tình với Danny, chẳng hạn.

Nhưng đến thì cũng đến rồi, cũng đâu thể quay đầu bỏ đi. Cùng nhau ăn xong bữa tối, rồi đến rạp hát, Nghiêm Phong quyết định, nếu lát nữa quả thật nhảm chán sẽ náo là có việc đi trước.

Có thể khiếu cho ngôi sao hạng nhất Hollywood đến xem, đương nhiên phải là hí kịch đẳng cấp thế giới. Nhưng Nghiêm Phong trời sinh không hiểu được cái đẹp của phương diện này. Cảm thấy, cái gì mà kinh kịch, chỉ là văn hóa truyền thống, người già thích xem, không có gì mới mẻ.

Lúc đèn sân khấu của Trung tâm Ca Kịch New York sáng lên, Nghiêm Phong không kién nhẫn nâng tay nhìn thời gian trên chiến đồng hồ được chế tác thủ công tinh xảo của hắn.

Khi người trên ảnh xuất hiện trên sân khấu, Danny ở bên cạnh nhỏ giọng nói: "Đây là đại sư Nhiếp Thư Dương, năm nay mới hai mươi sáu tuổi, một năm may mắn trong sự nghiệp, nổi danh khắp bầu trời hí kịch. Là người làm cho cả thế giới biết đến hí kịch Trung Quốc."

Danny còn đang nói, đèn trên sân khấu bật sáng, khi một người cao gày tuyệt diễm, đội mũ phượng khăn quàng vai xuất hiện, Nghiêm Phong không cong nghe thấy bất cứ điều gì nữa.

Người trên đài có đôi mắt xếch, tuy mặt bị trang dung che khuất lại hấp dẫn ánh mắt Nghiêm Phong. Giọng hát đẹp thuần hậu, dáng người khoan thai diệu dàng tuyệt đẹp, một khúc "Quý Phi Say Rượu" bày ra một phong thái tuyệt thế, Nghiêm Phong không biêt nên hình dung cảm giác rung động mà người trên sân khấu kia mang đến cho hắn thế nào.

Một khúc vừa dứt, tiếng vỗ tay như sấm dậy. Nghiêm Phong cũng kìm lòng không đậu mà vỗ theo. Nghe Danny bên cạnh cảm thán: “Phẫn khích? Đây mới là biểu diễn chân chính, diễn dưới ánh sáng máy quay như vẫn thấy chỉ là diễn ở hình thái bên ngoài, không so được với đại sư này, người ta mới là thiên chi kiêu tử chân chính.”

Danny đã đến đỉnh cao của sự nghiệp diễn xuất, trên thế giới, nơi nào cũng có fan hâm mộ của cậu, nhưng người đàn ông vẻ ngoài yêu dị, xinh đẹp đến tà khí, hoạt bát năng động lại đột nhiên nói ra lời hạ thấp chính mình như vậy, thật làm người ta khó hiểu.

Nhưng mà, Nghiêm Phong lại rất đồng ý với điều cậu nói. Người trên sâu khấu kia, mới chân chính là thiên chi kiêu tử...

Nhiếp Thư Dương chỉ xướng diễn ba đoạn, nơi này đều là danh nhân, mọi người đến là vì muốn nghe ngôi sao mới sinh của làng hí kịch. Tuy chỉ có ba đoạn, cũng đủ rung động lòng người, mọi người đều thấy thỏa mãn, bị tài nghệ tinh xảo thuyết phục.

Lúc buổi diễn kết thúc, mọi người trật tự đi ra ngoài, Nghiêm Phong vẫn còn ngồi tại chỗ, đột nhiên nói với Danny: “Cậu đi trước, người của tôi đón cậu bên ngoài, tôi còn có việc.”

Danny sững sốt trong nháy mắt, sau đó dường như hiểu được điều gì, cũng không hỏi lại mà chỉ nói: “Được.”

Người đàn ông tên Nghiêm Phong này, cậu chưa từng nghĩ mình có thể giữ được hắn cả đời.

Tối hôm sinh nhật của mình, Danny tự ra về. Nghiêm Phong thấy ai nấy đều đi, gọi điện thoại cho trợ lý, điều tra Nhiếp Thư Dương, sau đó tắt điện thoại, cặp mắt màu trà sáng lên trong bóng tối, hẵ đứng dậy đi về phía hậu trường.

Ở hậu trường bị vệ sĩ chặn lại, Nghiêm Phong tiết lộ thân phận, sau đó trong ánh mắt khiếp sợ của đám vệ sĩ, đẩy cửa tiến vào.

Bảo tiêu không có đạo đức nghề nghiệp cũng không lạ, dù sao, nếu Nghiêm Phong muốn, nhà hát này hắn có thể phái người đến mua.

Nghiêm Phong tìm thấy Nhiếp Thư Dương trong phòng hóa trang, lại bị chặn lại một lần nữa bởi người quản lý của cậu, hắn đang muốn nổi giận, thì nghe một âm thanh đàn ông ôn hòa mượt mà truyền ra từ phía sau cánh cửa mở: "Lý tỷ, là khán giả sao? Chị cho hắn vào đi."

Lúc này Nghiêm Phong còn chưa kịp nói ra thân phận, người phụ nữ trung niên gọi là Lý tỷ không tình nguyện tránh cửa, còn nói theo: "Hai ngày nay Thư Dương không được nghỉ ngơi, cậu nhanh một chút."

Chưa có người nào đám nói chuyện như vậy với mình, nhưng lúc này hắn đã bị thanh niên cao gầy thăng bằng đứng đưa lưng về phí cửa thu hút toàn bộ chú ý.

Nhiếp Thư Dương đưa lưng về phía cửa, dung trang đã được gõ xuống, lộ ra khuôn mặt tinh mỹ tuyệt luân.

Nghiêm Phong nhìn Nhiếp Thư Dương qua gương, cậu đang xoa xoa thái dương, dường như rất mệt mỏi, nhưng khuôn mặt tinh xảo hoàn mỹ kia, Nghiêm Phong cho rằng đây nhất định là kiệt tác của Thượng Đế, hắn chưa từng thấy gương mặt nào hợp với tâm ý của hắn như vậy.

Khi Nhiếp Thư Dương nhìn thấy Nghiêm Phong, sau đó quay đầu cười với hắn, Nghiêm Phong thật sự cảm thấy mình bị luân hãm. Hắn cảm thấy máu toàn thân đều sôi trào, trái tim như bị ai đó nắm trong lòng bàn tay rồi bóp chặt một cái, cảm giác lúc đó không có cách gì để hình dung, chỉ một nụ cười ôn nhuận vô hại, làm cho Nghiêm Phong lập tức cảm động, giống như cây cỏ đã ở lâu trong bóng đêm, cuối cùng tìm được chút ánh sáng xà xỉ, trong nháy mắt hắn có cảm động muôn khóc.

Rất nhiều năm về sau, khi hồi tưởng lại giờ khắc này, vừa gặp đã yêu hình hư không đủ để nói lên cảm thụ của hắn, một ánh mắt định chung thân, từ đó về sau, từng làm biển xanh khó muốn làm sông nhỏ, không vờn qua núi không phải mây...

Nghiêm Phong nhớ rõ, bản thân chìn chầm chầm thanh niên đẹp mắt trước mặt, quên cả chớp mắt. Nhiếp Thư Dương cười hỏi hắn: "Tiên sinh muốn ký tên sao?"

Tâm hồn của Nghiêm Phong đã bị trộm mất, bất giác gật đầu.

Nhiếp Thư Dương thấy hắn không mang theo giấy, cười hỏi: "Tiên sinh, ngài không mang theo giấy, hay muốn tôi ký tên quần áo cẩu ngài?"

Nghiêm Phong ngây ngốc gật đầu, mắt nhìn nét cười nhẹ trên mặt Nhiếp Thư Dương, hơi quay đầu đi, nắm cổ tay hắn, trên cổ áo somi trắng tinh ký tên cậu lên đó.

Nghiêm Phong nhìn sờn mặt xinh đẹp của cậu, long mi tật dài như cây quạt nhỏ, nhẹ nhàng phất phơ vào lòng hắn, ngừa ngáy khó chịu, chỉ tiếc không thể đem cậu ôm vào lòng, sau đó trên cái cổ trắng ngắn cắn một cái, đem cậu ăn vào bụng, vĩnh viễn có được cậu...

Nhưng Nghiêm Phong không làm như vậy, một con sói thảo nguyên như hắn phải giả làm cừu trước mặt người này, lần đầu tiên hắn phải dụng tâm như vậy, thật cẩn thận, thiết kế bẫy rập, vì muốn con mồi này hoàn toàn rơi vào vòng tay hắn...

Về sau, chiếc áo somi được Thiệu Hân Đường ký tên, Nghiêm Phong dùng cách xử lý vĩnh viễn không phai màu, quý trọng cất vào trong két an toàn.

Từ nhà hát đi ra, Nghiêm Phong ngồi vào trong xe, thư ký hội báo

cho hắn đầy đủ mọi thông tin của Nhiếp Thư Dương, từ nhỏ tới lớn, cùng với tất cả mọi chuyện cậu từng trải qua.

Khi hắn nghe Nhiếp Thư Dương có một bạn trai bảy năm, hơn nữa ba năm trước vì gã đàn ông đó mà tranh cãi với người nà, tim hắn như bị đấm cho một đấm, đau đén thở không nổi.

Hắn không có cách nào tưởng tượng Nhiếp Thư Dương đối với một người đàn ông khác cười không phòng bị như với mình vừa rồi, hắn không thể tưởng tượng Nhiếp Thư Dương nhỏ gầy năm trong lòng người khác... Chỉ cần nghĩ tới, hắn có cảm giác muốn hủy đi toàn bộ thế giới.

Từ trước, tình nhân của hắn đã qua tay người khác hoặc có tình nhân, cũng được, Nghiêm Phong chưa từng nghĩ ngợi gì. Tôn chỉ của hắn, tình yêu là chuyện của hai người, cưỡng ép không vui. Hơn nữa, Nghiêm Phong hắn muốn có một người, thì chẳng cần phí sức, dựa vào điều kiện của hắn, nam nữ đủ điều kiện đều tự danga mình, hắn chọn còn không kịp.

Nhưng khi đối mặt với Thiệu Hân Đường, hắn không thể đối xử với cậu như với đám người vẫn thường lui tới, vừa nghĩ để chuyện buông tha cho người này, lòng hắn đau như có ai lấy đao dày vò trong tim hắn... Hắn chịu không nổi đau cầu mà không được.

Lúc nghe trợ lý báo Nhiếp Thư Dương và người yêu của cậu Mưu Cẩn Vũ tình cảm ngọt ngào, con mắt màu trà của Nghiêm Phong nổi lên một tầng băng, hắn phất tay không nghe tiếp. Ngọt ngào thì thế nào, người này hắn nhìn trúng rồi, từ nay về sau ngọt ngào của cậu chỉ dành cho mình...

Buổi tối cùng ngày, Nghiêm Phong hùng hực khí thế nghĩ cách “săn” Nhiếp Thư Dương. Hắn có thể cường thủ hào đoạt, khiến người này nằm trên giường của mình, lệnh một câu làm một chuyện, sống theo ý muốn của hắn. Nhưng hắn không muốn như vậy, hắn muốn, không chỉ có cơ thể hoàn mỹ của cậu, mà muốn cả linh hồn biết

khóc biết cười, Nghiêm Phong muốn cậu yêu mình.

Hắn tin tưởng vào sự quyến rũ của chính mình, bắt đầu công nhiên theo đuổi Nhiếp Thư Dương, tín toán từng bước một công phá trái tim cậu. Cả đời này, Nghiêm Phong chưa từng nghiêm túc như vậy, cũng chưa từng kiên nhẫn như vậy. Nhưng hắn vẫn thất bại.

Nhiếp Thư Dương hết lần này đến lần khác kiên định cự tuyệt hắn. Làm cho Nghiêm Phong vô cùng tức giận.

Tuy thái độ của Nhiếp Thư Dương rất tốt, nói những lời rất chân thành, nhưng cậu càng cho hắn biết hiện tại cậu và bạn trai vô cùng tâm đầu ý hợp, Nghiêm Phong lại cang chịu không nổi. Mà cái kẻ tên Mưu Cần Vũ may mắn được Nhiếp Thư Dương chọn kia, Nghiêm Phong cũng ngầm tìm nam nữ xinh đẹp đến mê hoặc gã, mà bất kể thế nào gã cũng không thèm để ý.

Cũng phải thôi, có một bạn trai như Nhiếp Thư Dương rồi, những tên phàm phu tục tử khác làm sao lọt vào mắt được nữa. Nghiêm Phong ghen đến phát điên. Hắn chưa từng muốn có cái gì đến như vậy.

Khi Nghiêm Phong mất đi tính nhẫn nại, thủ đoạn của hắn không còn ôn nhu nữa.

Công ty đa quốc gia của Mưu Cần Vũ làm ăn cũng tấp nập, phát triển mạnh mẽ, nhưng dù sao căn cơ cũng mỏng. Nghiêm Phong muốn động vào gã quả thật dễ như bỡn. Nhưng Mưu Cần Vũ cũng rất cứng, sắp phá sản cũng không buông tay. Nghiêm Phong không động được hắn, lôi cả gia tộc, thân thích, bạn bè hắn vào,... đến đây Mưu Cần Vũ mới chống đỡ không nổi nữa.

Trước một ngày Mưu Cần Vũ đưa Nhiếp Thư Dương cho mình, Nghiêm Phong thay gã trả hết mọi khoản nợ, trả lại cho gã mấy hạng mục lớn trị giá vài tỷ, trước mặt báo chí phát biểu, nể tình là người làm ăn kinh doanh có quen biết giúp đỡ Mưu Cần Vũ một

phen, nâng sự nghiệp của gã lên tầm cao mới. Đây cũng là Nghiêm Phong muốn Nhiếp Thư Dương nghĩ rằng Mưu Cần Vũ vì tiền mà bán cậu. Nghiêm Phong không muốn có cậu rồi, mà cậu còn nghĩ đến người khác. Phải làm cho Nhiếp Thư Dương triệt để thất vọng về người bạn trai kia.

Mà kẻ sắp mất người yêu vốn là một thanh niên anh tuấn, chỉ qua một đêm bỗng nhiên già đi thật nhiều. Lúc Nghiêm Phong đưa cho hắn những hạng mục lớn trị giá vài chục triệu, Mưu Cần Vũ trầm mặc ký, một chút cũng không để lộ một mặt bi thương ngu xuẩn kia ra.

Chỉ là lúc gần đi, Mưu Cần Vũ dùng ánh mắt tối tăm, nhìn chằm chằm Nghiêm Phong như nhìn một kẻ đáng thương, lạnh lẽo nói: "Nghiêm Phong, mày chờ đó, tao sẽ đoạt lại cậu ấy."

Nghiêm Phong thương hại nhìn Mưu Cần Vũ đang kịch liệt giãy dụa mà không cách gì phản kháng, trong lòng khinh thường.

Đây là một thế giới cá lớn nuốt cá bé, không có năng lực, đến yêu cũng không có tư cách.

Mưu Cần Vũ là xương cứng, Nghiêm Phong biết. Nhưng muốn đoạt lại Nhiếp Thư Dương, Nghiêm Phong cho rằng đó là mộng hảo huyền.

Nếu không có Nhiếp Thư Dương, Nghiêm Phong sẽ thật thường thức một người kiên cường như Mưu Cần Vũ. Nhưng vì bảy năm gã có với Nhiếp Thư Dương, Nghiêm Phong ghét gã đến tận xương...

Được mất thịnh suy của hai gia tộc nằm trong tay Nhiếp Thư Dương, gã không thể không thỏa hiệp.

Trên đường Nghiêm Phong đi đón Nhiếp Thư Dương, hắn chưa từng hưng phấn như vậy. Như thiếu niên lần đầu biết yêu, trái tim trong ngực mạnh mẽ nẩy lên.

Cuối cùng khi nhìn thấy Nhiếp Thư Dương, tuy rằng gầy hơn trước đây, nhưng vẫn xinh đẹp như vậy, vẫn xinh đẹp câu hồn nhiếp phách.

Nghiêm Phong có chút cẩm lòng không đậu vươn tay, muốn nhẹ nhàng chạm vào đôi gò má hắn ngày đêm mong nhớ, bị Nhiếp Thư Dương chán ghét tránh đi.

Tay Nghiêm Phong ngượng ngùng giơ lên, hắn nhìn biểu tình lạnh lùng của Nhiếp Thư Dương, trái tim hắn ngoại trừ đau ê ẩm, còn có hưng phấn. Người này từ nay về sau là của hắn, thật sự là của hắn.

Còn nhiều thời gian, Nghiêm Phong cảm thấy, sớm muộn gì cậu cũng yêu hắn. Chỉ sợ tình yêu của cậu sẽ vĩnh viễn không giống loại tình yêu điên cuồng hủy diệt như mình.

Chỉ khi ở cùng Nhiếp Thư Dương, Nghiêm Phong mới biết bản thân có loại tình cảm đơn thuần như vậy, kiên nhẫn như vậy, tuôn ra cuồn cuộn, không ngăn được tình cảm nồng nhiệt...

Yêu thích của Nhiếp Thư Dương, hắn xem như thánh chỉ mà nhớ kỹ trong lòng, sau đó làm những việc hắn nên làm, hết sức lấp lòng, mặc tình nịnh hót. Thậm chí ba tháng đầu, hắn chịu đựng dục hỏa muốn thiêu cháy chính mình, chạm cũng không chạm vào Nhiếp Thư Dương. Có trời biết, hắn mỗi ngày đối diện với người hắn khát vọng từ sinh mệnh, lại cấm dục ba tháng phải cần bao nhiêu ý chí. Ý chí đó, hắn dùng tình yêu với Nhiếp Thư Dương chống đỡ.

Nghiêm Phong cho cậu cuộc sống tốt nhất, lãng mạn, săn sóc, tặng hoa, viết thư tình. Chỉ muốn ở cạnh người hắn yêu, mỗi ngày tâm tâm niệm niệm cậu sẽ chú ý đến hắn.

Nụ cười vô hại ban đầu của Nhiếp Thư Dương đã khiến cho Nghiêm Phong sai lầm nghĩ rằng cậu là một người dễ mềm lòng.

Nhưng ở chung mới phát hiện, cậu si tình, cũng tuyệt tình. Dù hắn có cưỡng bức, hay bắt kẽ cỗ gắng thế nào, đối với cậu thế nào, cậu dường như đều lạnh băng, cặp mắt xinh đẹp nhìn mình cũng không hề có cảm xúc.

Nhưng dù cho như vậy, Nghiêm Phong vẫn không thể không thương cậu. Nhiếp Thư Dương giống như hoa anh túc, làm cho hắn càng lún更深, càng ngày càng mê muội, không thể tự kiềm chế...

Nhiếp Thư Dương thích cưỡi ngựa, Nghiêm Phong san bằng mảnh đất bên cạnh khuôn viên biệt thự, sửa lại nuôi một tràng ngựa. Nhiếp Thư Dương thích súng ống, Nghiêm Phong mời huấn luyện viên chuyên nghiệp và tay súng hàng đầu thế giới đến chơi với cậu, chính hắn cũng dành rất nhiều thời gian, chỉ vì hắn muốn cùng cậu trải qua một buổi trưa nhàn nhã.

Đối với Nhiếp Thư Dương, ngoại trừ ý niệm muốn rời đi và cùng hắn trên giường, Nghiêm Phong tự nhận hắn chưa từng làm trái ý cậu.

Lòng người đều làm từ thịt, Nghiêm Phong cũng dần dần cảm thấy thái độ Nhiếp Thư Dương đối với mình mềm hóa. Hắn thế, chỉ cần Nhiếp Thư Dương cười nhẹ với hắn một cái hoặc nói với hắn nhiều hơn một câu không quan trọng, Nghiêm Phong sẽ vui thật lâu thật lâu.

Ba năm, miễn cưỡng có được người này, tình cảm của hắn với Nhiếp Thư Dương dần lắng đọng, trở nên thâm trầm, nồng đậm, khắc sâu vào cốt tủy. Tối hôm đó, Nghiêm Phong ngồi máy bay năm giờ để kịp về ăn chiều với Nhiếp Thư Dương.

Trên máy bay, hai người đã nói qua điện thoại, Nhiếp Thư Dương đơn giản nói một câu: "Trên máy bay ngủ một chút đi." Làm cho Nghiêm Phong hưng phấn suốt năm giờ liền, không ngủ được.

Xuống máy bay, đi thẳng đến chỗ làm việc của Nhiếp Thư Dương, đứng chờ ở xa thật xa. Bởi vì Nhiếp Thư Dương không thích hắn đến

cửa đón.

Nhin Nhiếp Thư Dương mặc áo lông màu café nhạt, quần tây vàng nhạt từ bên trong tòa nhà đi ra, tim của Nghiêm Phong đậm dồn dập, hắn nhìn người như lan chi ngọc thụ, thiên hạ của hắn, không chớp mắt, trong lòng tràn ngập niềm vui và hạnh phúc.

Lúc Nhiếp Thư Dương đến gần, Nghiêm Phong mở cửa xuống xe, có chút mắt không chế đón lấy cậu, nhẹ hôn lên gương mặt trắng nõn của cậu một cái, ngập ngừng nói: "Cưng ơi, anh nhớ em muôn chết."

Lập tức thấy trên hai má trắng nõn của Nhiếp Thư Dương ửng hồng, có chút oán trách trùng mắt liếc hắn một cái.

Cái liếc này rơi vào trong mắt Nghiêm Phong phải gọi là phong tình vạn chủng, dục cự còn nghênh. Lòng Nghiêm Phong hạnh phúc lơ lửng, vui vẻ tươi cười còn trên mặt, Nhiếp Thư Dương đột nhiên mềm oặt trong lòng hắn.

Vệ sĩ nhanh chóng từ những các nơi ẩn nấp lao ra, đem hai người bảo hộ bên trong. Ngã tư đường vang lên những tiếng hét chóp tai liên tiếp, làm cho lỗ tai người ta muốn run lên.

Nghiêm Phong lại giống như không nghe thấy, hắn nhìn chăm chăm Nhiếp Thư Dương đang chậm rãi nhắm mắt lại, máu từ trong thân thể người hắn yêu nhất chảy ra, đỏ tươi.

Nghiêm Phong bất chợt nghe tiếng tim mình vỡ vụn... Một phát súng, không chỉ giết người hắn yêu, cũng giết hắn...

Chương 89: Phiên ngoại 2: Lão Vu mất vợ sau năm

Vu Chiến Nam đột nhiên mở to mắt, vết thương bị đạn bắn trên ngực vô cùng đau.

Bên ngoài trời đã tối đen, bên trong phòng bệnh trống trải thê lương. Hắn nhìn quanh, không thấy người ngồi ở bên giường, và thủ hạ của hắn, trong lòng bất chợt buồn bức vô cớ.

“Người đâu?” Vu Chiến Nam chụp một cái cốc trên bàn ném xuống đất, giận dữ hét.

Trên hành lang dồn dập tiếng bước chân, sau đó cửa phòng bệnh bị đẩy mở, bốn năm người nhanh chóng tiến vào, có thủ hạ hắn mặc quân trang, cung có bác sĩ và y tá.

“Tư lệnh, ngài không thoải mái ở đâu?” Một bác sĩ mặc áo choàng trắng, đeo kính khẩn trương hỏi.

“Không!” Ánh mắt Vu Chiến Nam quét thẳng đến chỗ phó quan của hắn Diêm Lượng, hỏi: “Hân Đường đâu?”

Diêm Lượng hơi sững sốt, nhanh chóng trả lời: “Thiệu tiên sinh ở văn phòng của Vinh thiếu gia nghỉ ngơi.

“Gọi cậu ta đến đây.” Vu Chiến Nam nằm trên giường nói, mặt mũi vì bệnh mà tái nhợt.

Lệnh tiểu y tá nâng hắn dậy, Vu Chiến Nam ngồi tựa ra phía sau. Chỉ

một động tác này khiến cho lưng hắn ướt đầm mõm hôi.

Diêm Lượng lĩnh mệnh đi ra ngoài. Vu Chiến Nam ngồi chờ, hơi thở gấp, ánh mắt nhìn của phòng rộng mở.

Đột nhiên, trên hành lang truyền đến tiếng bước chân hồn độn, trong lòng Vu Chiến Nam dâng lên dự cảm bất hảo.

"Tư lệnh, Thiệu tiên sinh... không tìm thấy..." Diêm Lượng đứng ở cửa, sắc mặt hoảng sợ tái nhợt nói.

Trong đầu Vu Chiến Nam "Âm!" một tiếng, trước mắt tối sầm, chỉ thiếu điều hôn mê. Vất vả lắm mới lấy lại được bình tĩnh, trước mắt như có mây đen. Sắc mặt hắn dần trở nên lãnh khốc không còn cảm xúc gì, hai bàn tay nắm chặt chấn trên giường, lạnh lùng nói: "Bằng bất cứ giá nào, phải bắt hắn về đây cho ta!"

Bệnh viện hiện tại rất nhiều người, đều là các sư đoàn trưởng đang đóng quân bên ngoài. Bọn họ vô cùng lo lắng bị triệu đến, lại phải vội vàng hối hả mang binh đi lùng bắt một người.

Đêm nay, bầu trời Đông Bắc âm trầm quỷ dị, làm người ta như nghẹt thở...

Chỉ trong một buổi tối, Vu Chiến Nam điều đi tất cả binh lính mà hắn có, điều tra khắp mọi nơi, tính toán phương hướng chặn các tuyến đường sắc, ngay cả Vu Chiến Nam, đang nửa đêm, đột nhiên quyết liệt muốn rời giường, tự mình đi tìm người, vì vậy hai miệng vết thương trên người đều nứt ra, ngã trên hành lang lạnh lẽo của bệnh viện, phải cấp cứu lần nữa, mới tìm về được cái mạng.

Nhưng mà người vẫn tìm không ra. Thiệu Hân Đường như biến mất vào hư không, ở trên địa bàn của Vu Chiến Nam, cứ như vậy không âm thanh không hơi thở, một chút manh mối cũng không có...

Có đôi khi Vu Chiến Nam thật sự cảm thấy Thiệu Hân Đường quá tốt

đẹp không giống phàm nhân. Càng ở chung, bản thân càng bị hắn hấp dẫn, cho đến khi không kiềm chế được, đến khi không còn dung chứa ai được nữa...

Thiên hạ hoàn mỹ của hắn, cứ như vậy tan biến, thậm chí Vu Chiến Nam có một loại ảo giác, Thiệu Hân Đường chưa từng xuất hiện, chưa từng lưu lại nhiều ký ức tốt đẹp đến thế trong cuộc đời mình, cậu chỉ là ảo giác của hắn mà thôi...

Cảm giác đó khiến hắn đau lòng, khiến hắn điên cuồng, hắn có kiên cường thế nào cũng không chịu nổi.

Nhưng mà cậu để lại cho mình bao nhiêu điều tốt đẹp. Mới vừa đây thôi, cậu ấy còn lau mặt cho mình, đáp ứng làm vợ mình, ánh mắt cậu ấy nhìn mình ôn nhu vô hại, làm cho Vu Chiến Nam nghĩ, mình tìm được người nắm tay mình đi cả đời rồi, Vu Chiến Nam hắn cũng có thể có được hạnh phúc cả đời như vậy...

Nhưng, giấc mộng bị cắt ngang một cách tàn nhẫn, để cho người ta bừng tỉnh khi ở giai đoạn đẹp nhất, đổi mặt với hiện thực tàn khốc hoàn toàn tương phản, làm người ta chịu đựng không nổi. Cho nên lúc Vu Chiến Nam tỉnh lại, hắn cắn răng thề với chính mình: Thiệu Hân Đường, ngươi đừng tưởng trêu chọc ta sau đó vỗ mông rời đi, Vu Chiến Nam ta không dễ cho ngươi ức hiếp như vậy, ngươi chờ đó, dù đến cuối đời, ta cũng đào ra ngươi.

Sau, những người tham gia lùng bắt hôm đó ít nhiều đều bị phạt, ngay cả hồng nhân bên cạnh Vu Chiến Nam là Diêm phó quan cũng bị giới thiệu cho một tư lệnh ở Sơn Tây. Người Nhật Bản tại Đông Bắc càng ngày càng quá đáng, rồi Nhật Bản cũng tấn công Đông Bắc, bên trên hạ lệnh "Chính sách không chống cự", Vu Chiến Nam xa tại Thiên Tân, mất đi liên hệ...

Trong những năm đó, người bên hắn đều biết, Vu Chiến Nam liên tiếp gặp quá nhiều chuyện đau buồn, mọi người đều quên tư lệnh của bọn họ cười rộ lên trông như thế nào.

Sau, Đông Bắc bị vây hãm, Vu Chiến Nam mang binh nam hạ, vừa theo bên trên chỉ huy chiến đấu. Có một lần, trong một buổi bữa tiệc ở Thiên Tân, Vu Chiến Nam gặp được Tề Đại Khải, chính là ông chủ năm trước tổ chức đua ngựa.

Vào mấy năm chiến loạn, Tề Đại Khải cũng được Vu Chiến Nam quan tâm không ít, nay nghe nói tình nhân xinh đẹp ngày xưa của hắn không còn bên cạnh hắn nữa, hơn nữa bên người hắn hiện không có ai, liền động tâm tư, nghĩ đưa một người cho Vu Chiến Nam

Vào ban đêm, Tề Đại Khải đưa một người vào khu vực nghỉ ngơi của Vu Chiến Nam.

Vu Chiến Nam ngồi trên một cái ghế lớn bằng gỗ đào, nhìn thiếu nhiên mi mục thanh tú bên dưới, khéo miệng có hai lúm đồng tiền nhỏ, khéo miệng gợi lên một nụ cười không rõ ý thật nhẹ, hỏi: "Người tên gì? Ta từng gặp ngươi?"

Thiếu niên dáng người thanh tú cao gầy, làn da trắng nõn, một đôi mắt to như được khâm trên gương mặt nhỏ nhắn, giống như hắc bảo thạch, cậu cười trả lời Vu Chiến Nam: "Bẩm Tư lệnh, em là Tân Như, năm đó ở trường đua ngựa, là em hầu hạ trà nước cho ngài."

Trách không được có vẻ quen. Đôi mắt Vu Chiến Nam tăm tối, trong đó không có chút tình cảm nào xao động, hắn lạnh khốc gợi lên khéo miệng, nói: "Không phải cho ngươi đến hầu hạ ta sao, còn đứng đó làm gì?"

Tân Như nhìn hắn lạnh lùng như vậy, cặp mắt lạnh khốc, trong lòng sợ hãi, Vu Đại Tư lệnh này so với người năm đó nói cười cười, nhìn người bên cạnh ánh mắt ôn nhu, không hề giống nhau. Nam nhân trước mắt, làm gì còn chút ôn nhu nào. Nên khi thấy biểu tình của Vu Chiến Nam, Tân Như không kiềm chế được mà co rúm lại một cái.

Vu Chiến Nam nhìn thiếu niên thanh tú đơn bạc co rúm lại, chợt nhớ tới năm kia lần đầu tiên Thiệu Hân Đường đứng trước mặt mình. Cũng một hoàn cảnh thế này, nhưng khi người kia ngẩng đầu, điều gì đã khiến lòng mình rung động, tuyệt thế mỹ mạo, quý tộc quý khí, thần thái cao ngạo, còn có đôi mắt thâm thúy lấp lánh như chúa hàng vạn ngôi sao...

Vu Chiến Nam cưỡng chế trái tim từng nhịp từng nhịp đau, đã bốn năm, mỗi khi nghĩ đến người kia bỏ đi không chút lưu tình, Vu Chiến Nam đều đau đớn không chịu nổi.

Tân Như, làm sao có thể theo kịp một phần vạn phong thái của Thiệu Hân Đường lúc đó?

Nhưng người kia không muốn, dù Vu Chiến Nam hắn còn muốn, còn thương, người kia cũng sẽ không cảm thụ được, không muốn mỗi sớm mai tỉnh dậy, có hắn ở bên...

Đôi mắt Vu Chiến Nam dần dần bị một màn sương đỏ vây phủ, hắn nhìn đứa trẻ, đứng dậy, nhắc thiếu niên nhu nhược kia lên đi vào phòng ngủ.

Vứt thiếu niên lên giữa chiếc giường lớn, hắn điên cuồng hôn lên làn da ấm áp, trong mắt hắn tràn đầy tơ máu. Mỗi khi nhớ đến kẻ tận sâu trong lòng hắn, trong đó như có dã thú chạy ra cắn xé hắn, khiến hắn chỉ muốn nỗi điên, hủy diệt chính mình, hủy diệt hết thảy...

Bao lâu rồi hắn chưa chạm qua một cơ thể tươi trẻ như thế? Chính hắn cũng không nhớ rõ, chỉ biết toàn bộ tâm trí mình đều chú mục lên một người, chẳng dung chứa được người nào khác...

Vu Chiến Nam như dã thú xé rách quần áo của thiếu niên, dùng hết sức cắn xé trên da thịt trơn mềm không thương xót...

Nhưng lúc Vu Chiến Nam muốn đi vào, Tân Như bị hắt thô bạo đến khóc thành tiếng. Trong cổ họng phát ra tiếng kêu than nức nở, làm cho Vu Chiến Nam bất động tại chỗ.

Vu Chiến Nam đột nhiên dừng lại, trong bóng đêm, hắt nhìn chăm chăm thiếu niên đầm đìa nước mắt, chính hắt lại thật đau khổ, thật thương tâm...

“Tư lệnh, sao vậy ạ?” Trong bóng đêm, Tân Như sợ hãi nhỏ giọng hỏi.

Vu Chiến Nam giống như thoát ly chính mình, hắt chậm rãi ngã trên giường, hắt nghĩ... không giống nhau.

“Ngươi đi đi.”

Thanh âm của Vu Chiến Nam trầm thấp khàn khàn vang lên trong bóng tối.

Tân Như hoảng sợ ngồi dậy, muôn hôn ngực Vu Chiến Nam, thanh âm run rẩy nói: “Tư lệnh, ngài không cần Tân Như sao?”

Vu Chiến Nam nghiêng người tránh khỏi cái động chạm của cậu, sau một lúc lâu mới khàn khàn nói: “Ngươi về đi, ra bên ngoài lấy chút tiền. Về nói với Tề Đại Khải, ta muốn hắt thả ngươi đi, về sau đừng để hắt tùy tiện tặng cho người.”

Tân Như ngây ngốc sững sờ tại chỗ, lâu thật lâu cũng nói không nên lời. Quân phiệt, lãnh huyết, vô số người e ngại, đã không muốn cậu, còn hứa cho cậu một tương lai...

Tân Như đi rồi, trong căn phòng rộng lớn chỉ còn một mình Vu Chiến Nam. Hắt nằm trên giường lớn, gương mặt hắt chìm trong bóng đêm, không thấy rõ,

Sau một lúc lâu, hắt nghiêng người, chôn mặt vào giữa đάm nệm

chăn, sau đó... có cái gì từ trong mắt rơi ra, chạm vào chăn, làm ướt sợi bông...

Hắn chỉ hy vọng, người hắn yêu, ở nơi hắn không tìm thấy, sẽ sống tốt, đừng giống Tân Như, thân bất do kỷ...

Nhưng Thiệu Hân Đường, em rốt cuộc ở đâu?

Em có biết hay không ta nhớ em nhớ đến tận cùng đau khổ...

Chương 90: Phiên ngoại 3: Tôi là Đầu đưa hầu

Mỗi khi nhìn phụ thân một mình khô quắt queo ngồi trên ghế sofa, trong tay cầm sợi dây màu đỏ mà Thiệu thúc thúc tặng vào dịp năm mới của mấy năm trước, ánh mắt tối tăm không chút ánh sáng, tôi nghĩ, nếu tối hôm mà hai người tiểu ca ca bỏ đi, tôi bốc đồng khóc lóc làm xấu, có phải bọn họ sẽ không ra đi dứt khoát như vậy hay không, ba ba mỗi ngày sẽ không khổ tâm như vậy, mà tôi, có phải cũng sẽ không khao khát chút ôn nhu như vậy...

Thượng Hải lại có tin, tin của Thiệu thúc thúc, phụ thân không một chút do dự liền xuất phát đi Thượng Hải ngay trong hôm đó. Mặc cho tin về Thiệu thúc thúc vô số lần đều là tin giả, phụ thân vẫn đầy hy vọng, rồi lại thất vọng ra về, nhưng người chưa từng buông tay. Mỗi một lần, người đều tin tưởng người kia thật sự ở nói đó.

Lần này tôi đi cùng phụ thân, nói thật, mong ước tìm được bọn họ trong lòng tôi không hề ít hơn phụ thân.

Tôi vốn không có mẫu thân từ nhỏ, phụ thân đối với tôi lại vô cùng nghiêm khắc, tuy rằng người quan tâm đến tôi không thiếu, nhưng bọn họ đều là một đám đàn ông thô kệch, lỗ mãng, đâu có biết thế nào là ôn nhu hay cẩn thận gì.

Nếu tôi vẫn đi theo mấy bá bá thúc thúc, có lẽ đến lúc trưởng thành tôi cũng sẽ giống bọn họ thôi, tâm hồn trở nên lạnh lùng cứng rắn, không hy vọng xa vời chút ôn nhu không thực tế. Nhưng không, lúc tôi tám tuổi, trong cuộc sống đột nhiên xuất hiện một người, so với những ông chú xung quanh tôi hoàn toàn không giống nhau, đó là

người xinh đẹp nhất trên đời, tao nhã, khí chất xuất chúng. Người đó thường hay ôm tôi ngồi trên sofa dạy tôi đọc sách, thường yêu thương xoa xoa kiểu tóc mà tôi thích nhất.

Người đó còn mang đến cho tôi một tiểu ca ca, tiểu ca ca tên Nhiếp Kiện An, là nghĩa tử của người, tiểu ca ca có một đôi mắt to như quả nho đen, lại luôn âm u, không nhìn ra cảm xúc. Đầu của tiểu ca ca hơi to một chút, nhưng không có khó coi đâu, hơn nữa anh ấy tốt với tôi lắm.

Tiểu ca ca lớn hơn tôi ba tuổi, không giống như thúc thúc bá bá cứ hay chọc ghẹo tôi, còn hay vò cái đầu nhỏ của tôi; anh ấy cũng không giống tiểu ca ca con củadì hai, hay lẩy cái này lẩy cái kia của tôi, cứ quát tôi. Anh ấy đối xử với tôi cũng không giống như đối xử với người khác, nhưng tôi cảm thấy anh ấy rất tốt với tôi.

Anh ấy không thích nói chuyện, giống như lúc nào cũng đắm chìm trong thế giới của chính mình, nhưng mỗi lúc tôi gặp khó khăn, anh ấy luôn âm thầm lặng lẽ nhảy ra giúp, rồi lặng yên không một tiếng động biến mất. Có thể im lặng chơi với tôi cả ngày, tôi nói chơi thế nào thì chơi như thế ấy, chưa bao giờ không kiên nhẫn. Cũng có mấy lúc, anh ấy thừa dịp chỉ còn hai người tụi tôi, vụng về ôm tôi một cái, sau đó xoa bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của tôi, anh ấy bóp không đau một xíu nào...

Tôi đã tưởng, hai người tôi đều thích, lại cũng thích tôi, sẽ mãi ở trong nhà tôi, sẽ mãi ở bên cạnh tôi.

Cho nên sau khi hai người bọn họ biến mất, tôi mới hoài niệm đoạn thời gian cực kỳ hạnh phúc kia như vậy.

Hôm đó truyền ra tin phụ thân đã tìm được Thiệu thúc thúc, lúc đó hơn chín giờ tối, tôi còn đang ngủ trong biệt thự. Vừa nghe tin, người đầu tiên tôi nghĩ đến là Nhiếp Kiện An, tiểu ca ca, người năm đó vứt bỏ tôi.

Nơi bọn họ sống những năm qua rất nhanh bị tra ra. Tôi còn chưa kịp hỏi ý của phụ thân, đã thay quần áo lên xe đi tìm.

Trên đường đi, lòng tôi thật phức tạp lắm, có rất nhiều lời muốn nói, lại càng có nhiều ấm ức muốn thổ lộ, năm đó hai người sao vô tâm, dành lòng nói đi là đi, cũng không thèm rào đón một câu, chẳng lẽ không nghĩ đến người ở lại sẽ đau khổ thế nào sao?

Tôi cũng không phải là người dễ ăn hiếp, nhưng lúc này, dù nghĩ đến những uất ức trong lòng lại không có ý tưởng ác độc như bình thường, chỉ có uất ức mà thôi, chỉ muốn được nói ra mà thôi.

Xe đi trong đêm, cuối cùng dừng lại trước một ngõ nhỏ tối thui.

Tôi bảo lái xe ở đây chờ, một mình tôi tự đi vào nơi họ sinh sống.

Trong ngõ nhỏ rất tối, không có một bóng người, tầm nhìn cũng không tốt. Tôi nhẹ nhàng góp lên cửa sắt ba cái, qua khe hở nhìn vào bên trong thấy đèn sáng lên, sau đó có người từ bên trong đi ra, đứng phía sau cánh cửa, thanh âm trầm thấp hỏi: "Ai đó?"

Lòng tôi bỗng nhiên thật xót xa, cũng không biết nghĩ cái gì nữa, lại không dám không đưa ra một câu: "Là tôi."

Vừa nói xong tôi lập tức hối hận, cảm thấy mình thật ngốc, nên mới trả lời ngốc như vậy, người bên trong có biết tôi là ai đâu.

Không ngờ, bên kia cửa truyền đến một giọng nói đã khàn đi, nhẹ giọng hỏi dò: "Bé Đầu dưa hấu?"

Nghe được người kia gọi biệt danh trước kia của mình, tôi lập tức mơ hồ. Tiểu ca ca của tôi, xa cách sáu năm, không cần nhìn mặt, tôi chỉ nói hai từ đơn giản lại có thể nhận ra tôi.

Tiểu ca ca của tôi...

Mọi ấm ức và tức giận dường như tiêu tán hết, tôi bỗng nhiên cảm thấy thật vui, biết người này vẫn còn vướng bận mình, không có quên mình.

Cửa sắt nhanh chóng mở ra từ bên trong, lập tức tôi nhìn thấy người đứng sau cửa, bóng dáng cao lớn, tóc có hơi dài hơn xưa, khuôn mặt anh tuấn cương nghị, anh ấy cao lăm rỗi, nhưng có điều vẫn không thay đổi, anh ấy vẫn là tiểu ca ca của mình.

Nhiếp Kiện An đưa tôi vào trong, hỏi xong chuyện của Thiệu thúc, thì pha cho tôi một ly trà, trong ly trà thơm ngát cho vào một ít mật mà tôi thích, chuyện này anh ấy cũng không quên.

Trong lòng có chút ngọt ngào, đánh giá nơi hai người sống. Thì nghe anh ấy đột nhiên nói: "Thật xin lỗi."

Tim của tôi run lên, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt điển trai của anh ấy, ánh đèn rọi xuống một ánh mắt cực kỳ nghiêm túc, còn có áy náy.

Tôi lảng lặng nhìn anh thật sâu, đến khi anh ấy muốn ngồi không yên nữa, mới chậm rãi nói: "Chỉ cần về sau hai người đừng đi nữa là được."

Anh ấy gật gật đầu, nhìn tôi đặc biệt chân thành.

Tim tôi đều run rẩy, cảm giác thật khó nói thành lời, nhưng anh ấy nhìn mình như vậy, thật là thích.

Thật ra chuyện đàn ông với đàn ông, đàn ông với phụ nữ, tôi đã sớm biết hết trơn rồi. Trước đây tôi từng nhìn qua cửa phòng của phụ thân, thấy hết chuyện của phụ thân và Thiệu thúc thúc. Chuyện đó thật là, chật chật...

Lúc trước, tôi nhớ Nhiếp Kiện An, còn nhớ nhiều hơn so với Thiệu thúc thúc, dì hai, lúc đó còn không biết tại sao, nhưng lần này gặp lại, tôi đột nhiên hiểu ra, tình cảm tôi dành cho anh, giống như tình

cảm mà phụ thân dành cho Thiệu thúc vậy. Muốn ở bên cạnh người kia, kiềm chế không được cảm xúc muốn cùng người kia thân mật.

Nghĩ thông rồi, tôi cũng an tâm, thăm nghĩ, anh ấy dễ dàng nhận ra mình như vậy, còn tốt với mình như vậy, anh ấy không đến nỗi không có tình cảm với mình. Hơn nữa, nếu anh ấy không có tâm tư đó với tôi, tôi sẽ làm cho anh ấy có tâm tư đó với tôi.

Thiệu thúc và phụ thân đã hòa hợp, phụ thân lại khôi phục bộ dáng hổ giấu như xưa. Người đắc ý nhất chắc là tôi. Sau khi Thiệu thúc trở về, phụ thân cũng không có thời gian tìm tôi làm khó làm dễ. Nhiếp Kiện An thì luôn ở bên cạnh.

Phụ thân và Thiệu thúc trở về căn cứ, Nhiếp Kiện An nói phải ở lại, tôi tất nhiên cũng phải ở lại rồi.

Hiện tại Thượng Hải đang loạn lạc, chúng tôi dọn đến một căn nhà của phụ thân ở Tô giới.

Cũng không biết là do đột nhiên hai người lớn không ở đây nữa, hay là nguyên nhân gì khác. Mà tối hôm đó tôi nằm trên giường, nghĩ đến Nhiếp Kiện An nằm cách vách, lăn qua lộn lại thế nào cũng không ngủ được, trong lòng như có ai đó cứ khêu khêu. Tôi ngồi bật dậy, cảm thấy không thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy, vì thế đến trước tủ quần áo, chọn một cái ngủ màu trắng bằng lụa mặc vào, cố ý không gài ba nút trên cùng, để cho lồng ngực trắng nõn lộ ra hơn phân nửa.

Tôi chạy sang phòng anh ấy gõ cửa, đợi lúc Nhiếp Kiện An đi ra, chớp mắt bày ra bộ mặt thật thơ ngây vô tội, đáng thương nói với anh: "Tiểu ca ca, e ngủ hỏng được, làm sao giờ?"

Lúc mới mở cửa anh hơi sững sốt một chút, sau đó con mắt đen thuỷ nhìn chăm chăm cổ áo của tôi không chịu rời đi, sau một lúc lâu mới nhúc nhích, tiếng nói khàn khàn: "... vậy... làm sao giờ?"

Trong lòng tôi phải nói là cực kỳ hưng phấn, nhưng ngoài mặt vẫn đang giả thơ ngây vô tội mà, nên tôi nói: "Không thì chúng ta ngủ chung đi, anh hát ru em ngủ nha?"

"... Anh không biết hát." Nhiếp Kiện An nhìn tôi, ngập ngừng nói.

"Không sao cả, anh dỗ em ngủ là được." Tôi kích động đẩy anh ấy ra, bồ nhào vào trên giường, chui vào trong chăn vẫn còn lưu lại ấm áp của anh, chỉ lộ ra đôi mắt nói: "Anh về giường nhau lên."

Thấy anh chậm chạp đến bên giường, tôi bồ nhào lên người anh, ôm cổ anh cứng ngắt, dọa anh sặc luôn.

Bàn tay chạm vào bên dưới, cầm lấy tiểu An, cảm thấy nó lớn lên rất nhanh.

Lúc này anh ấy bị dọa thật nè, nắm lấy tay tôi, khiếp sợ hỏi: "Đầu dưa hấu, em muốn làm gì?"

Trong lòng tôi tiểu ác ma đang cười đắc chí, nhưng trên mặt vẫn còn giả ngây thơ, hỏi: "Tiểu ca ca, anh không thích em sao? Chúng ta làm chuyện mà phụ thân và Thiệu thúc thúc hay làm đi."

Nhiếp Kiện An hoảng sợ cầm lấy tay của tôi, khuôn mặt tuấn tú biến sắc, giọng anh run rẩy nói: "Đầu dưa hấu, em còn nhỏ, em không hiểu đâu... Chuyện đó hai người yêu nhau mới làm mà..."

"Em yêu anh mà, tiểu ca ca, anh không thích em sao?" Tôi mở to đôi mắt chất vấn anh.

"Anh..."

Anh ấy bị tôi hỏi đến nỗi nói không nên lời, thừa dịp anh ấy còn chưa kịp phản ứng, tôi tấn công, lập tức hé miệng liếm mút lên hầu kết còn trượt lên trượt xuống của anh...

Phải một lúc sau, anh chỉ kịp thở hổn hển nói một câu: “Đầu dưa
hấu, phụ thân em sẽ giết anh...”

Nội dung từ **Chương 1: Trọng sinh** đến **Chương 90: Phiên ngoại 3: Tôi là Đầu đưa hấu**

Truyện được tải từ [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: lelinhtinh